MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 1

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

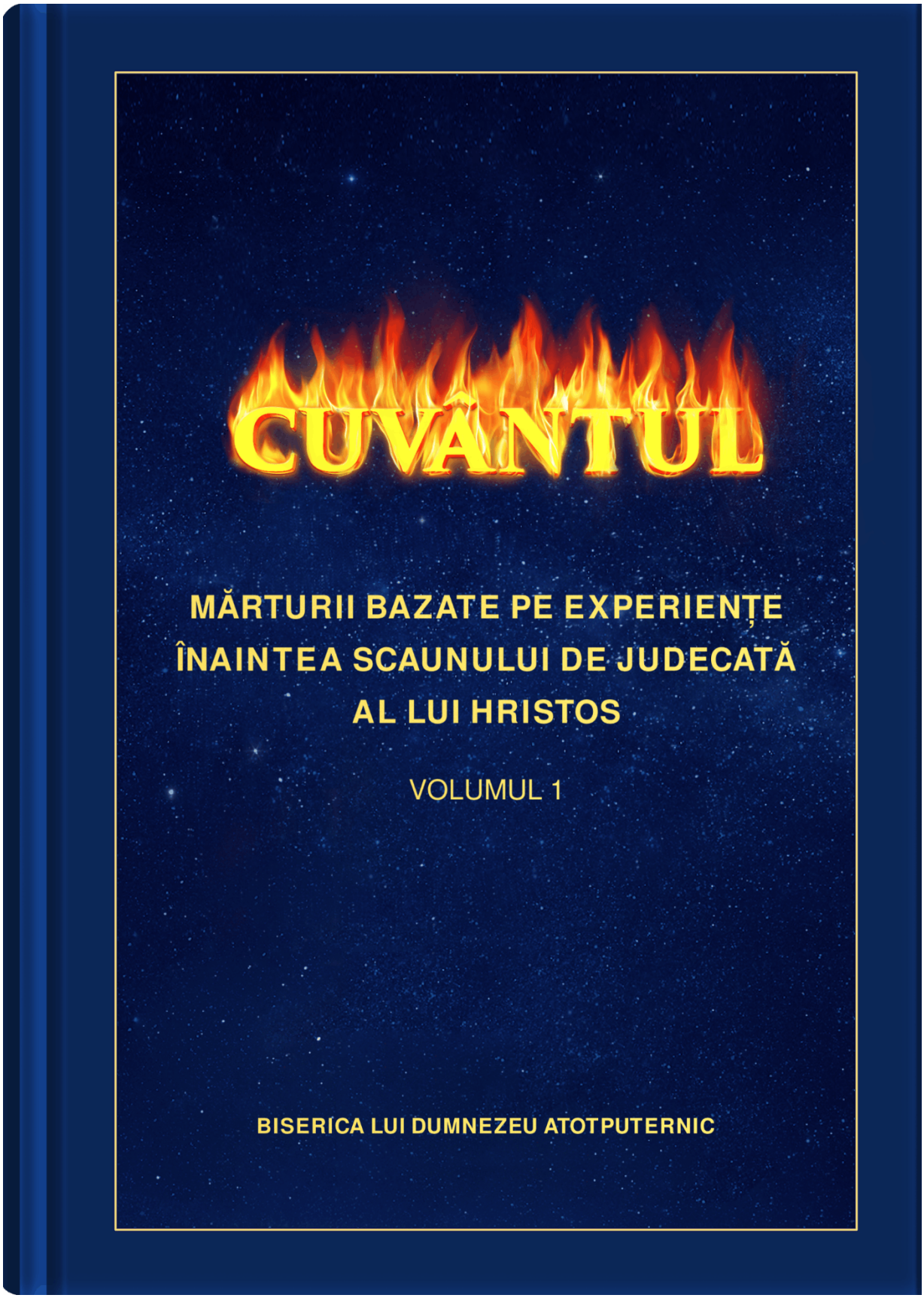
CUVÂNTUL
MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE
ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ
AL LUI HRISTOS
VOLUMUL 1
BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

1. Sunt norocos să fac un serviciu pentru Dumnezeu
2. Înfruntând încercarea morții
3. Încercarea unui contrast
4. Încercarea seminției lui moab
5. Dobândirea binecuvântării prin nenorocire
6. Faima și averea mi-au adus suferință
7. O sclavă a banilor se trezește
8. Să cunoşti în viață autoritatea şi suveranitatea lui Dumnezeu
9. Credința înseamnă să te bazezi pe Dumnezeu
10. Eliberarea inimii
11. Singura cale de a trăi ca un om adevărat
12. Doar cinstea aduce asemănare umană
13. Lupta pentru a fi o persoană onestă
14. Experiența de a fi un om sincer
15. După minciuni
16. În spatele tăcerii
17. Nu mai folosesc drept scuză calibrul slab
18. Oare de ce am luat eu calea fariseilor?
19. Am învățat să tratez oamenii cum se cuvine
20. Practicarea adevărului este cheia pentru o coordonare armonioasă
21. În sfârşit am înţeles ce înseamnă să-mi fac datoria
22. În sfârșit am învățat cum să-mi îndeplinesc datoria
23. Inima mea-i aparține lui dumnezeu
24. Recompensele îndeplinirii datoriei
25. Cum trebuie să ne privim datoria
26. Cum să-ți privești datoria

27. Corectarea motivelor din datoria mea
28. Nu mă mai tem de responsabilitate
29. Pocăința unui ofițer
30. N-a fost ușor să renunț la statut
31. Rămânând fidelă îndatoririi mele
32. Sufletul meu eliberat
33. Lanțurile faimei și câștigului
34. Ce bine e să-ți dai jos masca!
35. Zile petrecute căutând faima și averea
36. Eliberată de faimă și avere
37. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au trezit sufletul
38. Eliberarea de statut
39. Trăind în sfârșit o asemănare umană
40. Un leac pentru invidie
41. Înlocuind invidia cu mărinimia
42. Respirând cu ușurință fără invidie
43. Renunțând la egoism, sunt dezrobit
44. În sfârșit văd adevărul despre mine
45. A trăi înaintea lui Dumnezeu
47. Pot cei care-i mulțumesc pe oameni să câștige mântuirea lui Dumnezeu?
48. Practicarea adevărului pentru a trăi o asemănare umană
49. Un mod minunat de a trăi
50. Ce stă în spatele unei „imagini bune”
51. Am văzut ce înseamnă să încerci să le faci pe plac tuturor
52. Rămas bun, om serviabil!
53. Slăbirea legăturilor care ne țintuiesc pe loc
54. O bătălie spirituală
55. Eliberarea din lanțurile robiei
56. Cum să rezolvi egoismul

57. A raporta sau a nu raporta
58. Expunerea unei false conducătoare: o luptă personală
59. Roadele unei raportări oneste
60. Dumnezeu este atât de drept
61. Adevărul mi-a arătat calea
62. Ridicându-se în fața eșecului
63. Cine spune că o fire arogantă nu poate fi schimbată?
64. Aroganța vine înaintea căderii
65. Prin rezolvarea aroganței se poate dobândi o asemănare umană
66. Cum mi-am schimbat sinele arogant
67. Să trăiești puțină asemănare umană e, cu siguranță, minunat
68. Protecția lui Dumnezeu
69. Reîntoarcerea pe calea cea bună
70. Nu mă voi mai da în spectacol
71. Daunele produse de lăudăroșenie
72. Pocăința unui ipocrit
73. Mântuirea lui Dumnezeu
74. Învățând supunerea datorită greutăților
75. Această încercare a mea
76. Prin boală mi s-a dezvăluit motivul binecuvântărilor mele
77. Recolta culeasă prin boală
78. Lecții pe care le-am învățat când am făcut cancer la ficat
79. Binecuvântări aduse de boală
88. Greutățile închisorii
89. Bătălia împotriva spălării creierului
90. Credință desăvârșită prin încercări și necazuri

1. Sunt norocos să fac un serviciu pentru Dumnezeu

de Gensui, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: **„Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). **„Înainte de vremea făcătorilor de servicii, omul nu a înțeles nimic despre căutarea vieții, despre ce înseamnă să crezi în Dumnezeu sau despre înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu, și nici nu a înțeles că lucrarea lui Dumnezeu poate testa omul. Din timpul făcătorilor de servicii până în ziua de astăzi, omul vede cât de extraordinară este lucrarea lui Dumnezeu – e de neînțeles pentru om. Omul nu e în stare să-și imagineze cum lucrează Dumnezeu folosindu-și creierul și vede, de asemenea, cât de mică este statura lui și că prea mult în legătură cu el este neascultător. Când Dumnezeu l-a blestemat pe om, a fost pentru a obține un efect, El nu l-a trimis pe om la moarte. Deși El a blestemat omul, a făcut aceasta prin cuvinte, iar blestemele Lui nu s-au abătut de fapt asupra omului, căci ceea ce Dumnezeu a blestemat era neascultarea omului, iar astfel, și cuvintele blestemelor Lui erau rostite ca să-l desăvârșească pe om. Fie că Dumnezeu judecă omul, fie că îl blestemă, ambele îl fac pe om desăvârșit: ambele sunt făcute pentru a desăvârși ceea ce este impur în om. Prin aceste mijloace, omul este rafinat, iar ceea ce lipsește în om este desăvârșit prin cuvintele și lucrarea Lui. Fiecare pas al lucrării lui**

Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt foarte emoționante pentru mine. Pot simți că lucrarea de judecată și de mustrare a lui Dumnezeu este întru totul pentru a curăți și mântui omenirea. Aș vrea să împărtășesc puțină înțelegere a primei încercări prin care am trecut, după acceptarea lucrării de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, adică încercarea făcătorilor de servicii.

Într-o zi, în februarie 1991, participam la o adunare, la fel ca întotdeauna, când un frate ne-a spus cu bucurie: „Duhul Sfânt a rostit cuvinte!" Apoi, frații și surorile au început să citească: „**Slava a sosit la Sion, iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat. Gloriosul nume sfânt, preamărit de toate popoarele, se răspândește. Ah, Dumnezeu Atotputernic! Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor care S-a înălțat peste Muntele Sion, ce se înalță ca un turn în măreție și grandoare peste întregul univers…**" „**Ai făcut un grup de biruitori și ai îndeplinit planul de gestionare al lui**

Dumnezeu (planul mântuirii). Toate popoarele se vor revărsa spre acest munte. Toate popoarele vor îngenunchea înaintea tronului! Tu ești singurul Dumnezeu adevărat și meriți slavă și onoare. Fie toată slava, lauda și autoritatea aduse tronului!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 1). Deși, la momentul respectiv nu am înțeles pe deplin acest lucru, când l-am auzit, am simțit că e ceva deosebit, foarte emoționant și că niciun om nu ar fi putut spune asemenea cuvinte. Eram sigur că aceste cuvinte veniseră de la Dumnezeu, că erau cuvântările Duhului Sfânt. După aceea, unul după altul, capitolele din cuvintele Duhului Sfânt erau trimise bisericii noastre mereu, cuvinte care revelau multe adevăruri de credință și taine ale Bibliei și care, de asemenea, ne-au deschis calea pentru practicarea adevărului și intrarea în viață. În acea perioadă, aveam adunări aproape în fiecare zi, pentru a citi cuvintele Duhului Sfânt. A fost un sprijin atât de hrănitor pentru inima mea! Toată lumea era cufundată în bucurie și încântare și se simțea atât de binecuvântată! Cu toții credeam că suntem printre primii care fuseseră ridicați înaintea lui Dumnezeu, că suntem biruitorii pe care Dumnezeu îi va face, că, neîndoielnic, vom avea partea noastră în Împărăția cerurilor și că vom fi vrednici să primim făgăduințele și binecuvântările lui Dumnezeu. Plini de credință, cu toții ne-am sacrificat pentru Dumnezeu. Unii transcriau întocmai, frenetic, cuvintele Duhului Sfânt, alții le transpuneau pe muzică, pentru a le transforma în imnuri. Situația noastră era, de asemenea, foarte dificilă la vremea respectivă, mulți frați și surori fiind arestați în timp ce se aflau la adunări. Nu am ezitat și nu mi-a fost teamă, ci am continuat să mă sacrific cu înflăcărare pentru Dumnezeu.

Tocmai pe când eram plin de speranțe că voi fi binecuvântat și că voi intra în Împărăția cerurilor, Dumnezeu a rostit cuvinte noi și ne-a condus în încercarea făcătorilor de servicii. Într-o zi de octombrie, am fost înștiințat să

merg la adunarea unei biserici, la 40 de kilometri distanță, pentru a aduna cuvinte noi, rostite de Duhul Sfânt. M-am gândit că trebuie să fie vești minunate, așa că m-am urcat cu nerăbdare pe bicicleta mea și am mers până la locul de adunare, fredonând o melodie și explodând de energie. Spre mirarea mea, când am ajuns, i-am văzut pe frații și surorile mele părând tulburați și având capetele plecate. Un frate mi-a spus: „Duhul Sfânt a rostit cuvinte. Dumnezeu spune că suntem cu toții făcători de servicii." Cu ochii plini de lacrimi, o soră a spus: „Suntem cu toții făcători de servicii. Rolul chinezilor e de a oferi servicii și nu vom primi deloc binecuvântări." Pur și simplu, nu-mi venea să cred că e adevărat. M-am dus degrabă să citesc cuvintele Duhului Sfânt și am citit următorul lucru de la Dumnezeu: „**Trebuie să înțelegeți că, în China, în afară de fiii Mei întâi născuți și oamenii Mei, toți ceilalți sunt urmașii marelui balaur roșu și trebuie înlăturați. Toți trebuie să înțelegeți, China este la urma urmei o națiune blestemată de Mine și câțiva din oamenii Mei de acolo nu sunt altceva decât cei care slujesc pentru lucrarea Mea din viitor. Altfel spus, în afară de fiii Mei întâi născuți, nu mai este nimeni altcineva – toți sunt destinați pierzării. Să nu credeți că sunt extrem de sever în faptele Mele – acesta este decretul Meu administrativ. Cei care au parte de blestemele Mele sunt obiecte ale urii Mele și acest lucru este de netăgăduit**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 95). Când am citit asta, am fost șocat. Făcătorii de servicii fuseseră pomeniți de multe ori în cuvintele Duhului Sfânt, iar eu crezusem mereu că termenul se referea la necredincioși. Dar s-a dovedit că se referea la noi. Chinezii, se spunea, sunt făcători de servicii care vor fi blestemați de Dumnezeu, iar, când își vor fi terminat serviciul, vor fi aruncați în Adânc. Am simțit cum îmi slăbește întregul corp. Nu-mi închipuisem niciodată că sunt un făcător de servicii. Toți acei ani de credință să fi fost în van? Nu

doar că nu aveam să fiu binecuvântat în Împărăția cerurilor, dar urma să fiu aruncat în Adânc! Mă simțeam de parcă aș fi fost azvârlit în prăpastie, eram nefericit, iar nemulțumirile au început să apară. M-am gândit cum îmi abandonasem studiile pentru a-L urma pe Domnul, cum oamenii din lume își băteau joc de mine, cum prietenii și familia nu puteau înțelege; m-am gândit la persecuția exercitată de PCC și cum scăpasem ca prin urechile acului de arest de mai multe ori. Dar niciodată nu mă dădusem înapoi, ci am continuat să mă jertfesc și să fac sacrificii. Suferisem atât de mult, încât credeam că voi intra în Împărăția cerurilor și mă voi bucura de binecuvântări, dar acum eram un umil făcător de servicii. Nu înțelegeam o iotă. Am stat acolo o vreme, oftând de disperare. Alți frați și surori își plecau capetele, unii vărsau lacrimi, unii și-au acoperit fețele și au început să plângă în hohote, iar unii frați chiar se tânguiau tare.

În drum spre casă, după adunare, abia am avut putere să pedalez. Întreaga zi m-am întrebat: „Cum e posibil să fiu un făcător de servicii?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nedreptățit, iar lacrimile nu mi se mai opreau. Întors acasă, nu voiam să fac absolut nimic, ci mergeam cu capul plecat, nedorind să vorbesc cu nimeni. Până și să respir mi se părea istovitor. Pur și simplu, nu mă puteam împăca cu ideea că sunt un făcător de servicii, care nu va primi deloc binecuvântări în cele din urmă.

Unul după altul, capitolele din cuvintele lui Dumnezeu erau făcute publice, iar eu îl citeam pe fiecare cu nerăbdare, tânjind după un crâmpei de speranță în cuvintele Lui, ca finalul meu să poată fi schimbat. Însă nu numai că nu am văzut nimic despre binecuvântările la care speram, dar totul era o judecată aspră. Unele dintre cuvintele lui Dumnezeu, în special, spuneau: **„Cei care fac servicii și cei care-i aparțin diavolului sunt morții fără duh, iar ei toți trebuie să fie zdrobiți și transformați în nimic. Aceasta**

este o taină a planului Meu de gestionare (a planului mântuirii) și o parte a gestionării Mele pe care omenirea nu o poate înțelege; însă, totodată, am făcut public acest lucru tuturor. Cei care nu-Mi aparțin sunt împotriva Mea; cei care-Mi aparțin sunt cei compatibili cu Mine. Acest lucru este absolut indiscutabil și acesta este principiul judecății Mele asupra Satanei. Acest principiu ar trebui să fie cunoscut tuturor, pentru ca ei să-Mi poată vedea dreptatea și justețea. Toți cei care vin de la Satana vor fi judecați, arși și transformați în cenușă. Și aceasta este mânia Mea, iar acest lucru face firea Mea să fie și mai evidentă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 108). **„După ce fac servicii pentru Mine astăzi, trebuie să plece cu toții! Nu rămâneți în casa Mea, nu fiți nerușinați și nu trăiți pe spinarea altora. Cei care îi aparțin Satanei sunt toți fii ai diavolului și vor pieri pentru totdeauna**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 109). Văzându-L pe Dumnezeu judecându-i și blestemându-i pe făcătorii de servicii, mi-am pierdut orice speranță și chiar am simțit că am căzut direct în Adânc. Nici nu știu cum să descriu acel sentiment de mâhnire. M-am gândit cum tocmai fusesem în brațele Domnului, desfătându-mă în dragostea Lui, iar acum fusesem azvârlit afară, condamnat și blestemat de Dumnezeu, aruncat în Adânc. M-am cufundat în rafinarea mâhnirii și am devenit foarte pesimist. Nu aveam energie să mă rog, să ascult imnuri sau să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Ba chiar am început să regret tot efortul depus și tot ce sacrificasem înainte. Dacă aș fi știut că se va ajunge la asta, mi-aș fi lăsat o portiță de scăpare, dar acum nu îmi rămăsese nimic. Dacă prietenii și rudele mele necredincioase ar fi știut că voi ajunge un făcător de servicii și că voi sfârși cu mâinile goale, nu m-ar fi luat în zeflemea la nesfârșit? Cum îmi puteam arăta chipul? Ce puteam face? Când m-am gândit la asta, m-am simțit foarte vinovat. Gândindu-mă

la anii mei de credință, chiar dacă suferisem mult, mă bucurasem, totuși, de multe dintre binecuvântările și harul lui Dumnezeu. În ziua aceea, fusesem ridicat de Dumnezeu pentru a auzi cuvintele Lui și aflasem atât de multe taine și adevăruri! Nu mă puteam despărți de Dumnezeu, indiferent de situație.

Frate, cum ai depășit o asemenea suferință? Odată, la o adunare, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Doresc doar ca voi să-Mi oferiți toată tăria voastră, cu toată inima și mintea voastră, și să faceți lucrurile cât de bine puteți. Indiferent dacă astăzi sau mâine, indiferent dacă ești unul care Mă servește sau unul care dobândește binecuvântări, toți ar trebui să vă străduiți după puterea proprie în Împărăția Mea. Aceasta este o îndatorire pe care toți oamenii creați ar trebui să o îmbrățișeze, și trebuie făcută și implementată în acest fel. Voi pune toate lucrurile în mișcare ca să servească, așa încât frumusețea Împărăției Mele să fie mereu reînnoită, iar casa Mea să devină armonioasă și unită. Nimănui nu i se permite să Mă sfideze, iar oricine face asta, trebuie să îndure judecata și să fie blestemat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 100). Conducătorul bisericii de atunci a avut puțină părtășie despre cele de mai sus. „Mulți oameni consideră că este rușinos să fii un făcător de servicii, dar este complet greșit. Faptul că noi putem astăzi să-I facem servicii lui Dumnezeu a fost predestinat de El și, mai mult decât atât, am fost aleși de Dumnezeu pentru a face acest lucru. De fapt, a-I face servicii Dumnezeului suprem și atotputernic este glorios! Suntem oameni care am fost atât de profund corupți de Satana și, înaintea lui Dumnezeu, nu suntem decât niște creaturi micuțe. Cine este vrednic să-I facă servicii lui Dumnezeu? Din toată omenirea, noi suntem cei aleși de Dumnezeu pentru a-L sluji. Am câștigat mult, iar aceasta este cu adevărat o mare înălțare din partea lui

Dumnezeu. Este cea mai corectă afirmație și, dacă nu puteți să o înțelegeți, atunci aroganța voastră depășește orice limită. Permiteți-mi să vă vorbesc cinstit: Dumnezeu ne-a permis – nouă, cărora umanitatea ne lipsește pe deplin – să-L slujim. Știți, totuși, câtă umilire a îndurat? În fiecare zi Se confruntă cu oameni așa de corupți ca noi și, totuși, cine dintre noi s-a gândit vreodată la marea umilire pe care a îndurat-o Dumnezeu? Mereu ne răzvrătim împotriva Lui și Îl sfidăm, Îl judecăm după propriile noțiuni și închipuiri, și I-am frânt inima. Cât chin a îndurat Dumnezeu? Ascultați-mă când spun că suntem plini de firi corupte și că, atunci când Îl slujim, nu Îi îndeplinim cerințele. După un astfel de comportament, nici măcar nu suntem în măsură să-I facem servicii lui Dumnezeu. Oare cum am putea să fim vrednici de a fi oamenii Săi?" Această părtășie m-a deșteptat. Dumnezeu e Creatorul, iar El e suprem. Eu sunt neînsemnat și minuscul, așa că faptul că pot face un serviciu pentru El e înălțarea și bunătatea lui Dumnezeu. Dar eu nu-mi cunoșteam identitatea și statutul propriu, crezând că a fi un făcător de servicii e umilitor, iar eu nu eram dispus să fac asta pentru Dumnezeu. Am fost atât de arogant și de absurd! Gândindu-mă retrospectiv, deși căutasem cu ardoare, făcând sacrificii și jertfindu-mă, totul a fost pentru a câștiga binecuvântări, pentru a mă bucura de binecuvântările Împărăției cerurilor. Am devenit foarte motivat când am citit cuvintele lui Dumnezeu despre făgăduințe și binecuvântări pentru oameni și nu m-am oprit nici în fața persecuției PCC. Dar când am citit cuvintele lui Dumnezeu, în care se spunea că suntem făcători de servicii, care vor fi azvârliți în Adânc, am început să mă plâng și să-L învinovățesc pe Dumnezeu, ba chiar m-am gândit să-L trădez și să-L abandonez. În ce fel eram eu un credincios adevărat? Contribuția mea, ceea ce am sacrificat, inclusiv sacrificiul personal, totul a fost pângărit de motivele și impuritățile mele. Totul a fost pentru a câștiga binecuvântări, pentru a încerca să-L

păcălesc pe Dumnezeu, să fac o înțelegere cu Dumnezeu. Am fost atât de egoist și de mârșav! Mă bucurasem de atât de multe dintre binecuvântările și harul lui Dumnezeu, de hrănirea și udarea cuvintelor Lui, dar am vrut să-L trădez în clipa în care am văzut că nu aveam de câștigat binecuvântări din asta. Îmi lipsea complet orice conștiință sau rațiune. Gândul acesta m-a făcut să fiu plin de regrete și mustrări de conștiință. Eram urmașul marelui balaur roșu. Aparțineam Satanei, nu eram al casei lui Dumnezeu și până și credința mea era motivată de faptul de a fi binecuvântat. Dumnezeu e sfânt și drept, iar firea Lui nu tolerează nicio jignire. Judecând după comportamentul și atitudinea mea față de Dumnezeu, nu eram vrednic să fiu nici măcar un făcător de servicii. Ar fi trebuit să fiu blestemat și trimis în iad de Dumnezeu de mult. Dumnezeu nu mă pedepsea, ci îmi îngăduia să trăiesc tocmai cu stigmatul acesta, astfel încât să am o șansă să aud cuvântările Lui, să accept hrănirea Lui pentru viață și să fac un serviciu pentru Dumnezeu, Cel Preaînalt. Asta a fost o înălțare extraordinară și ar trebui să-I aduc slavă lui Dumnezeu. Ce drept aveam eu să mă plâng? Știam că trebuie să-I slujesc bine lui Dumnezeu!

La finele lui noiembrie, am mai primit din cuvintele noi ale lui Dumnezeu: Dumnezeu Atotputernic spune: „**După ce Mă voi întoarce în Sion, cei de pe pământ vor continua să Mă slăvească, la fel ca în trecut. Acei făcători de servicii loiali vor aștepta ca întotdeauna pentru a-Mi face servicii, însă rolul lor va fi ajuns la sfârșit. Tot ce pot să facă este să contemple circumstanțele prezenței Mele pe pământ. În acea vreme, voi începe să aduc dezastre asupra celor care vor suferi calamități; totuși, toți cred că sunt un Dumnezeu drept. Cu siguranță nu îi voi pedepsi pe acei făcători de servicii loiali, ci doar le voi permite să primească harul Meu. Pentru că am spus că îi voi pedepsi pe toți făcătorii de rele, iar cei care fac fapte bune vor primi bucuriile materiale oferite de Mine,**

demonstrând că sunt Însuși Dumnezeul dreptății și credincioșiei” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 120). Am văzut că Dumnezeu nu ne abandonase deloc și că El nu ne pedepsea pentru că eram urmașii marelui balaur roșu. Dumnezeu ne îngăduia în continuare să fim făcători de servicii devotați pentru El și să-L lăudăm pe pământ. Asta mi-a dat un sentiment de căldură și m-am simțit plin de energie. Chiar am simțit că a putea face un serviciu pentru Dumnezeu înseamnă a fi înălțat de El și e o binecuvântare. Pe parcursul acelei perioade, am cântat imnul „E o binecuvântare să-L slujim pe Dumnezeu” la fiecare adunare. Datorită revelației și judecății cuvintelor lui Dumnezeu, vedem cât de profund corupți suntem. Plini de intenția și dorința de a fi binecuvântați, cum am putea noi merita să trăim înaintea lui Dumnezeu? Nu suntem vrednici să intrăm în Împărăția cerească; a-I sluji lui Dumnezeu este deja înălțarea Lui pentru noi. O! Prin harul lui Dumnezeu slujim și a sluji este norocul nostru. Indiferent dacă primesc binecuvântări sau dacă sufăr nenorociri, sunt dispus să slujesc până la capăt” („Urmați Mielul și cântați cântări noi).

Odată ce am fost bucuroși să fim făcători de servicii și dispuși să facem un serviciu pentru Dumnezeu, Dumnezeu Atotputernic a rostit cuvinte noi. Asta a fost în 20 februarie 1992. El ne-a ridicat pentru a fi oameni ai Împărăției și a pus capăt încercării făcătorilor de servicii. „**Situația nu este ce a fost odată, iar lucrarea Mea a ajuns la un nou punct de plecare. Astfel că, va exista o nouă abordare: cei care citesc cuvântul Meu și îl acceptă ca fiind însăși viața lor sunt oamenii Împărăției Mele. Din moment ce ei sunt în Împărăția Mea, ei sunt oamenii Mei în Împărăție. Pentru că ei sunt călăuziți de cuvintele Mele, cu toate că sunt numiți Poporul Meu, această denumire nu este cu nimic mai inferioară decât aceea de a fi numiți «fiii» Mei**” (Cuvântul, Vol. 1:

Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1).

Văzând că Dumnezeu îi transformase pe făcătorii de servicii în oamenii Lui din Epoca Împărăției, am simțit bucurie amestecată cu regrete și mustrări de conștiință. Am regretat că fusesem pesimist, slab și deznădăjduit în timpul încercării făcătorilor de servicii și că, pe deasupra, mă plânsesem lui Dumnezeu, înțelegându-L greșit și învinovățindu-L. Nu fusesem dispus să fiu făcătorul Lui de servicii. Îmi lipsea complet devoțiunea și supunerea față de Dumnezeu. Asta m-a făcut să mă simt cu adevărat plin de regrete și dator față de Dumnezeu. Eram bucuros pentru că, fiind urmași ai marelui balaur roșu, atât de răzvrătiți și corupți, doar pentru că noi nu am renunțat în timpul încercării, Dumnezeu ne-a ridicat pentru a fi oameni ai Împărăției, pentru a fi membri ai casei Lui. Puteam simți marea dragoste a lui Dumnezeu pentru noi, iar recunoștința și lauda pentru Dumnezeu au țâșnit din inima mea.

După ce am trecut prin acea încercare, am văzut înțelepciunea incredibilă din lucrarea lui Dumnezeu. El îi judecă, mustră și chiar îi blestemă pe oameni cu cuvintele Lui și, deși ele sunt aspre, făcându-ne să suferim și să fim necăjiți, totul e pentru a ne purifica și transforma. Deși fusesem rafinat prin cuvintele lui Dumnezeu, Îi văzusem firea dreaptă. El e scârbit de motivele și impuritățile noastre și e dezgustat de credința motivată de binecuvântări. După experiența asta, perspectiva mea asupra credinței s-a schimbat puțin. Am încetat să mai urmăresc orbește binecuvântări și intrarea în Împărăția cerurilor și, în schimb, am simțit că a fi un făcător de servicii care-I slujește Creatorului înseamnă a fi înălțat de Dumnezeu și e o binecuvântare pentru mine. Asta mă face să mă simt mândru și onorat!

2. Înfruntând încercarea morții

de Xingdao, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați

deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”).

Cuvintele lui Dumnezeu mă emoționează cu adevărat și mă fac să mă gândesc la experiența de neuitat pe care am avut-o în urmă cu peste 20 de ani, în timpul încercării morții. Am ajuns să recunosc cu adevărat că judecata și mustrarea lui Dumnezeu sunt iubirea și mântuirea Lui pentru om. Oricât de aspre sau tulburătoare ar fi cuvintele lui Dumnezeu, rostul lor e doar să ne curețe și să ne transforme.

Era în februarie 1992. După încercarea făcătorilor de servicii, Dumnezeu ne-a ridicat să fim oameni ai Epocii Împărăției și ne-a dat cerințele Lui: să ne concentrăm pe citirea cuvintelor Lui și punerea lor în practică, pe a căuta să-L cunoaștem pe Dumnezeu, pe a fi martori lui Dumnezeu prin încercări și a atinge standardul de oameni ai Împărăției cât mai curând posibil. Pe atunci, cuvintele lui Dumnezeu menționau adesea: „**oamenii din familia Mea**” și „**poporul Împărăției Mele**”. Aceste cuvinte m-au făcut mereu să simt că parcă Dumnezeu ne vedea ca pe familia Lui. Am simțit atâta căldură și încurajare, încât am început să caut să obțin standardul de a fi unul dintre oamenii lui Dumnezeu. M-am rugat citind cuvintele lui Dumnezeu și am cumpănit voia Lui din cuvintele Sale. Mi-am făcut datoria cât de bine am putut și am hotărât să-L urmez pe Dumnezeu toată viața. Aveam 22 de ani. Pe atunci, majoritatea celor de vârsta mea erau căsătoriți și aveau copii. Familia mea necredincioasă tot încerca să-mi găsească o soție, dar le refuzam pe toate.

Îmi plăcea foarte mult să cânt „Imnul Împărăției”, mai ales fragmentul acesta: „**În sunetul salutului Împărăției, împărăția Satanei se năruiește, nimicită în tunetul răsunător al imnului Împărăției, pentru a nu se mai ridica vreodată! Cine de pe pământ îndrăznește să se ridice și să se împotrivească? Pe când Mă pogor pe pământ, Eu aduc arderea, aduc mânia, aduc nenorociri de orice fel. Împărățiile lumești sunt acum**

Împărăția Mea!” (Urmați Mielul și cântați cântări noi). De câte ori cântam acest imn, mă gândeam cum se va manifesta pe Pământ Împărăția lui Dumnezeu, iar când lucrarea lui Dumnezeu va fi terminată, vor veni marile dezastre și toți cei care s-au împotrivit lui Dumnezeu vor fi distruși. Noi, cei care Îl urmăm pe Dumnezeu, vom supraviețui și Dumnezeu ne va duce în Împărăție, să ne bucurăm de binecuvântări eterne. Era atât de minunat să mă gândesc la toate acestea! Pe atunci, credeam că acceptarea numelui lui Dumnezeu Atotputernic și ridicarea mea pentru a mă alătura oamenilor Împărăției însemnau că intrarea în Împărăția lui Dumnezeu în viața asta era un lucru definitiv, pe care nimeni nu mi-l putea lua. Eram incredibil de încântat. Duhurile noastre erau reînviate și eram plini de bucurie. Ne-am sacrificat neobosiți pentru Dumnezeu.

Dar Dumnezeu este drept și sfânt, El vede chiar în inimile noastre și cunoaște noțiunile, închipuirile și dorințele sălbatice pe care le nutrim. Tocmai când eram plini de speranța că vom intra în Împărăție și ne vom delecta cu binecuvântările acesteia, spre finalul lui aprilie, Dumnezeu a rostit cuvinte noi, conducându-ne pe toți către încercarea morții.

Înt-o zi, conducătorul unei biserici a ținut o întrunire și a citit cuvintele lui Dumnezeu: „**În timp ce oamenii visează, Eu călătoresc în țările lumii, presărând printre oameni «mirosul morții» din mâinile Mele. Toți oamenii lasă imediat în urmă vitalitatea și intră în următorul strat al vieții omenești. Printre oameni, niciun lucru viu nu mai poate fi văzut, cadavre sunt împrăștiate peste tot, lucrurile care sunt pline de vitalitate dispar imediat, fără urmă, iar mirosul sufocant al leșurilor umple pământul. […] Astăzi, aici, cadavrele tuturor oamenilor zac peste tot, în neorânduială. Fără ca oamenii să știe, Eu eliberez pestilența din mâinile Mele, iar trupurile oamenilor putrezesc, nelăsând urmă de carne din cap până-n picioare, iar Eu plec departe de om. Niciodată nu**

Mă voi mai aduna cu omul, niciodată nu voi mai veni printre oameni, pentru că etapa finală a întregului Meu plan de gestionare (de mântuire) a ajuns la sfârșit, și nu voi mai crea omenirea din nou, nu-i voi mai da omului nicio atenție. După citirea cuvintelor din gura Mea, toți oamenii își pierd speranța, fiindcă nu vor să moară – dar cine nu «moare» pentru «a prinde viață»? Când le spun oamenilor că Îmi lipsește magia de a-i face să prindă viață, ei izbucnesc în lacrimi de durere; într-adevăr, deși sunt Creatorul, am doar puterea de a-i face pe oameni să moară și Îmi lipsește capacitatea de a-i face să prindă viață. Din această cauză, îi cer scuze omului. Astfel, i-am spus dinainte omului că «am o datorie neplătibilă față de el» – dar el a crezut că eram politicos. Astăzi, odată cu apariția faptelor, încă spun aceasta. Nu voi trăda faptele, când voi vorbi. În concepțiile lor, oamenii cred că există multe mijloace prin care vorbesc Eu, astfel încât apucă strâns mereu cuvintele pe care li le dau, în timp ce speră la altceva. Nu sunt acestea, oare, motivațiile greșite ale omului? Tocmai în aceste împrejurări îndrăznesc să spun «cu curaj» că omul nu Mă iubește cu adevărat. Nu aș întoarce spatele conștiinței, distorsionând faptele, căci nu i-aș duce pe oameni în țara lor ideală; la sfârșit, când lucrarea Mea se va încheia, îi voi conduce în țara morții" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 40). Când am citit: „**Deși sunt Creatorul, am doar puterea de a-i face pe oameni să moară și Îmi lipsește capacitatea de a-i face să prindă viață.**" m-am simțit derutat. „De ce ar spune Dumnezeu așa ceva?", m-am gândit. „Viața și moartea omului sunt în mâinile lui Dumnezeu. De ce să spui că Îi lipsește «capacitatea» de a-l face pe om să prindă viață? Noi, credincioșii, oare totuși vom muri într-adevăr? Suntem oamenii Împărăției, deci cum am putea muri? Nu se poate! Dar Dumnezeu nu ar glumi cu noi. Cuvintele Lui

spun clar: «**Când lucrarea Mea se va încheia, îi voi conduce în țara morții**.» Asta nu înseamnă că vom ajunge să înfruntăm moartea? Despre ce este vorba aici?" Pur și simplu nu reușeam să-mi dau seama de ce ar spune Dumnezeu așa ceva. Ceilalți frați și surori din jurul meu păreau să fie și ei nedumeriți. Apoi, conducătorul bisericii ne-a oferit părtășie: „Trupul nostru a fost corupt foarte profund de către Satana. E plin cu firi satanice, precum aroganța, înșelăciunea, egoismul și lăcomia, dar noi continuăm să mințim și să înșelăm mereu. Deși credem în Dumnezeu și ne sacrificăm pentru El, nu-I putem pune cuvintele în practică. Încă Îl judecăm și condamnăm când apar încercări și nenorociri. Asta arată că trupul nostru este al Satanei și potrivnic lui Dumnezeu. Firea lui Dumnezeu este dreaptă, sfântă și de neofensat. Cum ar putea El să lase oamenii, care îi aparțin lui Satana, să intre în Împărăția Lui? Deci, când lucrarea Lui se încheie, vor veni marile dezastre și, dacă noi, în calitate de credincioși, nu am dobândit adevărul, dacă firile vieții noastre nu s-au schimbat, atunci tot vom muri."

Ascultând această părtășie din partea conducătorului, m-au năpădit emoțiile și nu am știut cum trebuia să mă simt. M-am simțit de parcă cerul se prăbușise brusc - eram șocat. Deruta și resentimentele mi-au invadat mintea și m-am gândit: „Nu suntem noi cei mai binecuvântați deoarece suntem ultima generație? Dumnezeu ne-a ridicat să fim oamenii Epocii Împărăției. Suntem stâlpii Împărăției lui Dumnezeu. Cum am putea muri, în cele din urmă? Renunțasem la tinerețe și la speranțele unei căsnicii, pentru a-L urma pe Dumnezeu. Alergasem de colo-colo, mă sacrificasem pentru Dumnezeu și suferisem mult. Fusesem arestat și persecutat de PCC, batjocorit și ponegrit de necredincioși. De ce trebuie totuși să mor, în cele din urmă? Toată suferința mea fusese în van?" Gândul acesta m-a durut mult. Am simțit o greutate mare apăsându-mă și abia puteam respira. Am observat că toți cei din jurul meu se simțeau la fel. Unii plângeau în tăcere,

în timp ce alții își îngropau fața în mâini și jeleau. După întrunire, mama mi-a zis suspinând: „Am peste 60 de ani și am acceptat moartea. Dar tu ești atât de tânăr, viața ta abia a început...” La auzul acestor cuvinte, m-am tulburat și mai mult și nu mi-am mai putut opri lacrimile. În noaptea aceea m-am zvârcolit în pat fără să pot închide un ochi. Nu puteam să înțeleg. Mă sacrificasem cu atâta ardoare pentru Dumnezeu și renunțasem la toate pentru a-L urma, atunci de ce trebuia să mor în marile catastrofe? Chiar nu puteam să accept asta, așa că am început să răsfoiesc printre cuvintele lui Dumnezeu, sperând să găsesc un indiciu, să văd dacă finalitatea noastră ar putea fi schimbată. Dar nu am găsit răspunsurile pe care le doream. Stupefiat, mi-am zis: „Se pare că Dumezeu ne-a condamnat într-adevăr și moartea noastră e sigură. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Asta a decretat Cerul.”

În următoarele zile, m-am simțit foarte abătut. Când vorbeam abia puteam fi auzit și nu voiam să fac nimic. Obișnuiam mereu să lucrez multe ore suplimentare transcriind cuvintele lui Dumnezeu până când mă durea mâna, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Voiam doar ca frații și surorile să citească noile cuvântări ale lui Dumnezeu cât mai curând posibil, dar acel simț al responsabilității acum dispăruse. Însuflețirea mea arzătoare se potolise brusc. Acum, când transcriam cuvintele lui Dumnezeu, mă gândeam: „Sunt încă tânăr și nu am apucat să mă bucur de binecuvântările Împărăției cerurilor. Chiar nu vreau să mor așa!” Am început să plâng, gândindu-mă bine la toate astea. În timpul acela, inima îmi era grea și mă durea de parcă un cuțit ar fi străpuns-o. Pentru mine, lumea își pierduse savoarea. Mă simțeam de parcă marile dezastre ar putea să vină în orice moment și nu știam când urma să mor. Simțeam că parcă lumea se sfârșise.

Am citit cuvintele lui Dumnezeu și am dobândit o oarecare autocunoaștere, apoi, încet, cu timpul, m-am simțit liber. În cuvintele lui

Dumnezeu am citit asta: „**Astăzi, în momentul avansării către poarta Împărăției, toți oamenii încep să se grăbească – dar, când ajung în fața porții, Eu închid poarta, închid oamenii pe dinafară și le cer să arate permisele de acces. O astfel de mișcare ciudată nu seamănă deloc cu ceea ce așteptau oamenii și toți sunt uimiți. De ce poarta – care a fost întotdeauna larg deschisă – a fost azi brusc închisă ermetic? Oamenii bat din picioare și merg încoace și încolo. Ei își închipuie că pot să găsească drumul, dar când Îmi dau permisele lor false de intrare, le arunc în groapa de foc atunci și acolo – și, văzându-și propriile «eforturi sârguincioase» în flăcări, ei își pierd speranța. Se prind de cap, plângând, urmărind scene frumoase din Împărăție, dar incapabili să intre. Totuși, nu-i las să intre din cauza stării lor jalnice – cine ar putea să-Mi dea peste cap planul așa cum vrea? Sunt oare binecuvântările viitorului oferite în schimbul zelului oamenilor? Constă oare sensul existenței omenești în a intra în Împărăția Mea așa cum dorește oricine? […] De mult timp Mi-am pierdut încrederea în om, Mi-am pierdut de mult speranța în oameni, pentru că le lipsește ambiția, niciodată nu au putut să-Mi dea o inimă care-L iubește pe Dumnezeu și întotdeauna Îmi oferă în schimb motivațiile lor. Am spus multe omului și, din moment ce oamenii tot Îmi ignoră sfatul astăzi, le spun punctul Meu de vedere pentru a-i împiedica să-Mi înțeleagă greșit inima în viitor; dacă ei trăiesc sau mor în vremurile viitoare este treaba lor, nu am control asupra acestui lucru. Sper ca ei să-și găsească propria cale spre supraviețuire, și Eu sunt lipsit de putere în privința acestui lucru**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 46). **„Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a**

face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul. Deși, în definiția «trupului», se spune că trupul este stricat de Satana, dacă oamenii vor renunța, cu adevărat, la ei înșiși și nu vor fi mânați de Satana, atunci nimeni nu va putea să-i învingă – și, în acest moment, trupul își va îndeplini cealaltă funcție a sa și va începe să primească, în mod oficial, îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Acesta este un proces necesar, trebuie să se întâmple pas cu pas; altfel, Dumnezeu nu ar avea mijloace să lucreze în trupul încăpățânat. Așa este înțelepciunea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 36). Am fost foarte tulburat în timp ce contemplam cuvintele lui Dumnezeu. Oare nu eram pesimist și îndurerat fiindcă mă temeam de moarte și îmi doream prea mult binecuvântările? În perioada de început, credeam în Dumnezeu pentru binecuvântări și pentru a intra în Împărăția cerurilor. Deși trecusem prin încercarea făcătorilor de servicii, puteam să renunț puțin la dorința mea pentru binecuvântări și eram hotărât să fac un serviciu pentru Dumnezeu, firea mea egoistă, lacomă și satanică era adânc înrădăcinată. Odată ce Dumnezeu ne-a făcut poporul Lui, inima mea a tresărit încă o dată, anticipând. Mi-am zis că precis aș putea intra de data aceasta în Împărăția cerurilor. Am crezut că, acceptând numele lui Dumnezeu, fiind ridicat de Dumnezeu să fiu unul dintre oamenii Împărăției, renunțând la tot și sacrificicându-mă, bineînțeles că aș intra în Împărăția lui Dumnezeu. Era un succes garantat. Când lucrarea lui Dumnezeu mi-a zdrobit noțiunile și mi-a luat perspectivele și destinația, am devenit slab și pesimist și m-am plâns lui Dumnezeu. Ba chiar am regretat sacrificiile pe care le făcusem pentru El. Am văzut că toate eforturile mele fuseseră spre a dobândi în schimb binecuvântările Împărăției cerurilor. Oare nu mă târguisem eu cu Dumnezeu, înșelându-L și folosindu-L? Am dezvăluit doar răzvrătire și m-am plâns în fața fiecărei încercări. Voiam să mă supun Lui,

dar nu am reușit și nu am putut să practic adevăruri pe care le cunoșteam bine. Mi-am dat seama că, prin natura mea, mă împotriveam lui Dumnezeu, că eram al Satanei. Cineva ca mine, atât de plin de firi satanice, ar trebui să moară și să fie distrus. Eram cu totul nevrednic să intru în Împărăția lui Dumnezeu. Acest fapt era determinat de firea lui dreaptă. Faptul că am avut șansa să-L urmez pe Dumnezeu și să-I cunosc firea dreaptă însemna că viața mea nu fusese irosită! Apoi am rostit o rugăciune către Dumnezeu: „Nu mai vreau să trăiesc pentru trupul meu, ci vreau să mă supun guvernării și rânduielilor Tale. Oricum s-ar dovedi a fi sfârșitul meu, chiar dacă mor, eu tot voi lăuda dreptatea Ta.” Când am încetat să mă gândesc la finalul și destinația mea și am dorit să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu chiar cu prețul vieții mele, am avut un sentiment minunat de ușurare.

Dar, la momentul acela, deși eram capabili să ne supunem și să-L urmăm pe Dumnezeu indiferent de sfârșitul nostru, nu aveam un scop de urmat. Însă în mai 1992, Dumnezeu a exprimat mai multe cuvinte, spunându-ne să căutăm să-L iubim pe Dumnezeu în timpul vieții și să trăim o viață semnificativă. Dumnezeu ne condusese înspre vremea iubirii pentru Dumnezeu și încercarea morții se terminase. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, după întruniri și părtășii, mi-am dat seama că, deși soarta omului este în mâinile lui Dumnezeu și nimeni nu scapă de moarte, voia lui Dumnezeu nu este ca noi să înfruntăm moartea în mod negativ. El vrea ca noi să căutăm să-L iubim în timpul vieții, să fim capabili să practicăm adevărul, să ne lepădăm de firile noastre corupte și să fim mântuiți pe deplin. Numai atunci vom fi vrednici să intrăm în Împărăția Lui. Am înțeles în cele din urmă că, prin faptul că ne-a condus prin încercarea morții, Dumnezeu nu ne conducea spre moarte, ci Își dezvăluia firea dreaptă către noi. A făcut-o ca noi să putem înțelege pe cine mântuiește El, pe cine distruge și cine este vrednic să intre în Împărăția Lui. Am văzut și cât de

corupt de Satana eram și am fost capabil să renunț la noțiunile mele, închipuirile și dorința mea de binecuvântări. Am devenit capabil să mă supun guvernării și rânduielilor lui Dumnezeu și am început să caut realmente adevărul. Aceasta a fost pentru mine mântuirea de la Dumnezeu! Am văzut și mai mult că Dumnezeu nu judecă și mustră oamenii fiindcă ne urăște sau vrea să ne facă să suferim, ci ca să ne conducă spre calea cea dreaptă a căutării adevărului și a mântuirii! Tot ceea ce face Dumnezeu în noi nu este prin sosirea faptelor. El obține rezultate exprimând pur și simplu cuvinte care ne judecă, ne mustră, ne testează și ne rafinează. Lucrarea lui Dumnezeu e atât de înțeleaptă, iar iubirea și mântuirea Lui pentru om sunt atât de reale!

3. Încercarea unui contrast

de Xingdao, Coreea de Sud

„O, Dumnezeule! Indiferent dacă am statut sau nu, acum mă înțeleg. Dacă statutul meu este înalt, aceasta se datorează înălțării Tale și, dacă este umil, este din cauza ordinului Tău. Totul este în mâinile Tale. Nu am nici vreo alegere, nici vreo plângere. Ai ordonat că mă voi naşte în această țară și în mijlocul acestui popor, iar tot ce ar trebui să fac eu este să fiu complet ascultător sub stăpânirea Ta, pentru că totul este cum ai ordonat Tu. Nu stau cu gândul la statut; la urma urmei, eu nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă pui în Adânc, în iazul de foc și pucioasă, nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă folosești, sunt o creatură. Dacă mă desăvârşeşti, sunt tot o creatură. Dacă nu mă desăvârşeşti, tot Te voi iubi pentru că nu sunt mai mult decât o creatură. Eu nu sunt altceva decât o creatură minusculă creată de Domnul creației, doar unul dintre toți oamenii creați. Tu ai fost Cel care m-a creat, iar acum m-ai pus iarăși în mâinile Tale pentru a face cu mine precum voiești. Sunt dispus să fiu unealta Ta și contrastul Tău, pentru că totul este după cum ai sorocit. Nimeni nu poate schimba aceasta. Toate lucrurile și toate evenimentele sunt în mâinile Tale” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Sunt doar o micuță ființă creată). Aș vrea să am părtășie cu voi despre propria încercare drept contrast.

La începutul anului 1993, aveam datoria de a-i uda pe noii credincioși din biserică. Eram în pericol de a fi arestați oriunde mergeam, din cauza persecuției frenetice a Partidului Comunist Chinez asupra creștinilor. În ciuda condițiilor vitrege, niciodată nu m-am dat în lături, ci mi-am văzut mai departe de datoria mea. Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie**

lui Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui"). Apoi m-am simțit plin de credință pentru a căuta să devin o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu. Credeam că acel gen de căutare va câștiga încuviințarea lui Dumnezeu, că voi intra cu siguranță în ceruri și că voi fi unul dintre oamenii Împărăției Lui.

Tocmai pe când mă sacrificam cu înflăcărare, sigur că voi fi ridicat în Împărăția lui Dumnezeu, Dumnezeu Atotputernic a exprimat cuvinte care m-au aruncat în încercarea unui contrast. Într-o zi, în martie, frați și surori au trimis noua cuvântare a lui Dumnezeu bisericii noastre, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)." Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Astăzi, Eu lucrez în aleșii lui Dumnezeu din China, pentru a dezvălui toate firile lor răzvrătite și pentru a le demasca toată urâţenia, iar acest lucru oferă contextul pentru a spune tot ce trebuie să spun. După aceea, când voi îndeplini următorul pas al lucrării de cucerire a întregului univers, voi folosi judecata Mea asupra voastră pentru a judeca nedreptatea tuturor din întregul univers, căci voi sunteți reprezentanții celor răzvrătiţi din rândul omenirii. Cei care nu pot progresa vor deveni doar nişte contraste și obiecte de servire, în timp ce toți cei care vor putea progresa, vor fi folosiţi. De ce spun că cei care nu pot progresa vor servi doar drept contraste? Este deoarece lucrarea și cuvintele Mele actuale țintesc toate trecutul vostru și pentru că voi ați devenit reprezentanții și întruchiparea celor răzvrătiți din întreaga omenire. Mai târziu, voi duce în țări străine aceste cuvinte care vă cuceresc și le voi folosi pentru a cuceri poporul de acolo, cu toate acestea, tu nu le vei fi câștigat. Aceasta nu te-ar face să fii un contrast?**

Firile stricate ale întregii omeniri, faptele de răzvrătire ale omului, imaginile și chipurile urâte ale omului – toate acestea sunt consemnate astăzi în cuvintele folosite pentru a vă cuceri. Voi folosi apoi aceste cuvinte pentru a cuceri poporul fiecărei națiuni și fiecare confesiune pentru că voi sunteți arhetipul, precedentul. Cu toate acestea, nu am hotărât să vă abandonez în mod intenționat; dacă nu reușiți să faceți bine în căutarea voastră și, prin urmare, vă dovediți a fi incurabili, nu ați fi pur și simplu un obiect de servire și un contrast? Odată, am spus că înțelepciunea Mea este exercitată pe baza uneltirilor Satanei. De ce am spus asta? Nu este acesta adevărul din spatele a ceea ce spun și fac acum? Dacă nu poţi să progresezi, dacă nu eşti desăvârşit ci, în schimb, eşti pedepsit, nu ai deveni un termen de contrast? Poate că ai suferit enorm la vremea ta, dar încă nu înţelegi nimic; eşti ignorant în tot ceea ce priveşte viaţa. Chiar dacă ai fost mustrat și judecat, nu te-ai schimbat deloc și, adânc în sinea ta, nu ai câștigat viață. Când vine timpul de a-ţi testa lucrarea, vei trece printr-o încercare la fel de feroce ca focul și chiar printr-un necaz și mai mare. Acest foc îţi va transforma întreaga ființă în cenușă. Drept cineva care nu are viață, cineva care nu are o uncie de aur curat înăuntru, cineva încă împotmolit în vechea sa fire stricată și care nu poate face nici măcar o treabă bună ca fiind un contrast, cum ai putea să nu fii eliminat?” (Cuvântul Se arată în trup). Chiar am fost impresionat când am văzut cuvântul „contrast”, menționat în mod repetat în cuvintele lui Dumnezeu. M-am gândit: „Contrast? Dumnezeu a pomenit înainte de un contrast în cuvintele Lui, dar nu se referea asta la marele balaur roșu? Eu fac sacrificii pentru Dumnezeu în credința mea și caut să-L iubesc. Ar trebui să fiu unul dintre oamenii Împărăției Lui. Cum aș putea fi un contrast?” Am citit din nou, cu mare atenție, cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus că noi, chinezii,

suntem cel mai profund corupți, că împotrivirea noastră față de Dumnezeu e cea mai mare și că reprezentăm toată răzvrătirea omenirii. Dacă discipolii lui Dumnezeu nu se vor schimba în cele din urmă, dacă nu vor fi câștigat viață, vor sluji drept contraste pentru lucrarea lui Dumnezeu și vor fi, cu toții, eliminați de El. Mi s-a tăiat respirația când am auzit asta și m-am întrebat: „Oare sunt un contrast? Nu se poate! Dacă sunt cu adevărat un contrast, mai pot intra în Împărăția cerurilor?”

Nu după mult timp, am citit această părtășie de la Dumnezeu: „**Pentru că sunteți necinstiţi și înșelători și deoarece sunteți lipsiți de calibru și aveți o stare inferioară, nu v-am avut niciodată în vederea sau în inima Mea. Lucrarea Mea este făcută cu unica intenție de a vă condamna; mâna Mea nu a fost niciodată departe de voi, cum nu a fost nici mustrarea Mea. Am continuat să vă judec și să vă blestem. Pentru că nu Mă înțelegeți, mânia Mea a fost întotdeauna asupra voastră. Deși am lucrat dintotdeauna printre voi, ar trebui să știți atitudinea Mea față de voi. Nu este altceva decât dezgust – nu există altă atitudine sau opinie. Vreau doar ca voi să acționați ca niște contraste pentru înțelepciunea Mea și puterea Mea cea mare. Voi nu sunteți altceva decât contrastele Mele, pentru că dreptatea Mea este dezvăluită prin răzvrătirea voastră. V-am pus să acţionaţi ca niște contraste pentru lucrarea Mea, pentru a fi subordonaţii lucrării Mele […]**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”). Am văzut că Dumnezeu afirmă foarte clar că noi suntem contraste, apendice ale lucrării Lui, și că El nu simte decât ură și dezgust pentru noi. Am fost uimit și am simțit că fusesem abandonat de Dumnezeu. Eram foarte trist, iar nemulțumirile au apărut în sufletul meu. M-am gândit: „Sunt credincios de atâția ani, am renunțat la familie și slujbă și am suferit mult, sacrificându-mă pentru Dumnezeu. Am trecut prin încercarea morții și prin cea a

făcătorilor de servicii. Acum, am început să caut iubirea pentru Dumnezeu, crezând că faptul că voi deveni un om al Împărăției e ca și făcut. Nu mi-am închipuit niciodată că voi fi un contrast, un obiect care face servicii, urmând să fiu eliminat, odată ce nu voi mai fi un element de contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Atunci, pentru ce m-am mai sacrificat în toți acești ani? Ce ar crede despre mine prietenii și rudele mele, dacă ar ști? Nu au putut înțelege când am renunțat la slujbă și la familie pentru credința mea. M-au luat în zeflemea. Am vrut să fiu un bun credincios, astfel încât, odată ce lucrarea lui Dumnezeu avea să fie încheiată, iar marile dezastre veneau, eu să fiu ridicat în Împărăția Lui. Atunci aș fi putut ține capul sus, iar ei ar fi fost făcuți de ocară. Cine-ar fi crezut că voi ajunge atât de josnic precum un contrast? Contrastele nu au viață. Sunt gunoaie, nu sunt nici măcar la nivelul făcătorilor de servicii. Măcar făcătorii de servicii Îi pot sluji lui Dumnezeu o vreme și se pot bucura de harul și binecuvântările Lui. Ar fi bine să fiu chiar și un făcător de servicii. Oricum, sună mai bine decât să fiu un contrast."

Cuvântul „contrast" a continuat, pur și simplu, să-mi răsune tot timpul în cap în zilele următoare și nu mă puteam abține să nu mă întreb: „Cum aș putea fi doar un contrast? De ce m-am născut în China? Dacă marele balaur roșu nu ar fi corupt atât de profund poporul chinez, nu aș fi niciodată un contrast! Credeam că eram pe punctul de a intra în Împărăția lui Dumnezeu și de a deveni unul dintre oamenii ei, pentru a mă bucura de ceea ce a promis Dumnezeu. Nu m-am gândit niciodată că, în schimb, voi ajunge să fiu un contrast." Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai necăjit și nu mă puteam opri din plâns. Mi-am zis că, dată fiind situația, nu mai puteam face nimic decât să-mi accept soarta.

Apoi, deși am continuat să merg la adunări și să-mi fac datoria, nu mai puneam suflet în asta. Nu aveam nimic să-I spun lui Dumnezeu în

rugăciune și nu aveam deschiderea sufletească să cânt. Nu câștigam deloc luminare din cuvintele lui Dumnezeu. Consideram că, de vreme ce eram un contrast, nu avea rost să mai caut, căci, în cele din urmă, aveam să fiu izgonit, eliminat și azvârlit în Adânc. Eram foarte pesimist și abătut. Într-o seară, pe când stăteam întins în pat, neavând somn, m-am gândit la toate acele cuvinte rostite de Dumnezeu în lucrarea Lui din zilele de pe urmă, care ne udaseră și hrăniseră, și la încercările și rafinările care ne curățiseră. M-am gândit mai ales la încercarea făcătorilor de servicii. La vremea respectivă, deși Dumnezeu ne-a luat speranțele trupești și ne-a condamnat să ajungem în Adânc, era o încercare a cuvintelor, iar aceste lucruri nu s-au abătut, de fapt, asupra noastră. Grație acelei încercări, am câștigat puțină înțelegere că motivația mea pentru credință era de a primi binecuvântări și am experimentat puțin din firea dreaptă a lui Dumnezeu. Am văzut că, indiferent ce lucrare face Dumnezeu, totul e făcut pentru a ne curăți și mântui. Mi-am amintit și cum mă hotărâsem în fața lui Dumnezeu că mă bucur să-I fac un serviciu. Am avut ceva mustrări de conștiință, am câștigat puțină motivație și m-am gândit: „Indiferent dacă sunt făcător de servicii sau contrast, e drept și se cuvine să-mi fac datoria pentru Creator și, indiferent ce orânduiește Dumnezeu în viitor, chiar dacă nu voi avea un rezultat bun, după serviciul meu, Îl voi sluji până la capăt.” Și, astfel, am continuat să-mi fac datoria. Dar, cum nu am înțeles voia lui Dumnezeu, ori de câte ori mă gândeam că sunt un contrast, că nu voi câștiga viață și un rezultat bun, mă simțeam în continuare pesimist și necăjit.

La începutul lui aprilie, am mai primit din noile cuvântări ale lui Dumnezeu. Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări**

clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuşi, ei încă gândesc: «Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu.» De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au atins unde mă durea cel mai tare. Ele mi-au demascat complet firea satanică și gândurile legate de propria supraviețuire. M-am simțit foarte rușinat. Mi-am amintit cum, la început, credința mea avea doar

scopul de a obține binecuvântări. M-am gândit: „**Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu.**” După ce am trecut prin încercările morții și ale făcătorilor de servicii, am început să-mi înțeleg motivele de a câștiga binecuvântări și am ajuns să fiu dispus să fac un serviciu pentru Dumnezeu, dar, în adâncul inimii, acea dorință de a primi binecuvântări era în continuare foarte înrădăcinată și nu fusese curățită complet. Mai ales atunci când am văzut că Dumnezeu le promite binecuvântări celor care Îl iubesc, dorința mea de a le primi mi-a fost din nou aprinsă. Credeam că eu cu siguranță voi ajunge în Împărăția cerurilor, de data asta, așa că m-am sacrificat pentru Dumnezeu chiar cu și mai multă înflăcărare. Dar, când Dumnezeu ne-a demascat drept contraste și ținte ale dezgustului Său, am simțit că speranțele pentru binecuvântări îmi fuseseră năruite, că nu mai aveam viitor sau statut. M-am simțit incredibil de nedreptățit și eram plin de nemulțumiri. Am considerat sacrificiile și munca mea drept un capital pe care-l puteam folosi pentru a negocia cu Dumnezeu, pentru a avea cale liberă de la El în Împărăția Lui, altfel, nefiind dispus să continui să mă sacrific. Abia atunci mi-am dat seama cât de serioase erau aspirația mea spre putere și dorințele mele extravagante. Nu aveam pic de iubire adevărată sau supunere față de Dumnezeu! Totul era negociere, răzvrătire și înșelăciune. Pus în fața faptelor, m-am convins pe deplin. Am văzut cât de profund fusesem corupt de Satana. Eram arogant, necinstit, egoist și mârșav, complet lipsit de conștiință și rațiune. De asemenea, am văzut firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu, care nu acceptă jignire. Cum ar putea să nu-L dezguste pe Dumnezeu cineva atât de corupt ca mine, pătat de atât de multe motive și de firi corupte? Indiferent cum mă numește Dumnezeu și cum mă tratează, așa e drept.

Ulterior, la o adunare, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Ar trebui să citești mai multe dintre aceste cuvântări pe care Dumnezeu le-a exprimat în această perioadă de timp și să-ți cercetezi acțiunile prin comparație: e de netăgăduit că, fără doar și poate, ești un contrast! Care este amploarea cunoștințelor tale astăzi? Ideile, gândurile, comportamentul, cuvintele și faptele tale – oare toate aceste expresii nu sunt echivalentul unui contrast pentru dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu? Nu sunt expresiile tale manifestări ale firii corupte dezvăluite prin cuvintele lui Dumnezeu? Gândurile și ideile tale, motivațiile tale și corupția care este dezvăluită în tine arată firea dreaptă a lui Dumnezeu, precum și sfințenia Sa. Și Dumnezeu S-a născut în țara murdăriei și, totuși, El rămâne nepătat de murdărie. Trăiește în aceeași lume murdară ca și tine, dar e înzestrat cu rațiune și înțelegere și disprețuiește murdăria. Se poate chiar să nu fii capabil să detectezi nimic murdar în cuvintele și faptele tale, dar El poate, și ți le indică. Acele lucruri vechi ale tale – lipsa ta de cultivare, de intuiție și rațiune și modurile tale înapoiate de a trăi – au fost acum scoase la lumină prin revelațiile de astăzi; oamenii văd sfinția și firea dreaptă a lui Dumnezeu numai prin venirea Sa pe pământ pentru a lucra în acest fel**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”). „**Desigur, Dumnezeu nu vă face contraste doar de dragul de a o face. Mai degrabă, numai atunci când această lucrare dă roade, devine evident că răzvrătirea omului este un contrast al firii drepte a lui Dumnezeu și doar pentru că sunteți contraste aveți șansa de a cunoaște expresia naturală a firii drepte a lui Dumnezeu. Sunteți judecați și mustrați din cauza răzvrătirii voastre, dar răzvrătirea voastră este și cea care vă face contraste și datorită ei primiți marele har pe care Dumnezeu vi-l dăruiește. Răzvrătirea voastră este un**

contrast pentru atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, și tot datorită răzvrătirii voastre ați câștigat mântuirea și binecuvântări atât de mari. Deși ați fost judecați de Mine în mod repetat, ați primit extraordinara mântuire pe care omul nu a primit-o înainte. Această lucrare este de cea mai mare însemnătate pentru voi. A fi un «contrast» este, de asemenea, extrem de prețios pentru voi: sunteți mântuiți și ați dobândit harul mântuirii pentru că sunteți contraste, deci un astfel de contrast nu are, oare, cea mai mare valoare? Nu are cea mai mare semnificație? Tocmai pentru că trăiți pe același tărâm, pe același pământ murdar ca Dumnezeu, voi sunteți contraste și primiți cea mai mare mântuire. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, cine ar fi fost milostiv față de voi și cine ar fi avut grijă de voi, oameni josnici ce sunteți? Cine v-ar fi îngrijit? Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat ca să lucreze printre voi, când ați fi primit această mântuire, pe care cei dinaintea voastră nu au primit-o niciodată? Dacă nu M-aș fi întrupat pentru a vă îngriji, pentru a vă judeca păcatele, nu ați fi căzut demult în Infern? Dacă nu M-aș fi întrupat și nu M-aș fi smerit printre voi, cum v-ați fi putut califica drept contrast al firii drepte a lui Dumnezeu? […] Deși am folosit «contrastul» pentru a vă cuceri, ar trebui să știți că această mântuire și binecuvântare este oferită pentru a vă câștiga; este de dragul cuceririi, dar este și pentru a vă putea mântui mai bine. «Contrastul» este un fapt, dar motivul pentru care sunteți contraste este răzvrătirea voastră, iar datorită acestui lucru ați obținut binecuvântări pe care nimeni nu le-a câștigat vreodată. Astăzi sunteți făcuți să vedeți și să auziți; mâine veți primi și, mai mult decât atât, veți fi binecuvântați peste măsură. Așadar, nu au contrastele cea mai mare valoare?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat ce

înseamnă să fii un contrast. Ne-am născut în China, așa că am fost educați, influențați și corupți de marele balaur roșu în toți acești ani. Suntem plini de filosofii satanice, ateism, evoluționism și alte aberații. Fiecare gând al nostru este rău și contrar adevărului. Dar noi nu realizăm asta, ci credem că suntem oameni buni, că ne potrivim cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic demască în mod incisiv toate firile noastre satanice, precum: aroganța, viclenia, și ticăloșia, iar apoi ne convinge pe deplin, dezvăluind faptele noastre. Când Dumnezeu exprimă adevăruri pentru a judeca și demasca corupția noastră, firea Lui dreaptă, care urăște păcatul și răul, se arată în mod firesc. Vedem sfințenia și firea Lui dreaptă care nu tolerează nicio ofensă, apoi, corupția și răul nostru devin un contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Am văzut, de asemenea, iubirea și mântuirea pentru omenire în cuvintele lui Dumnezeu, mai ales când a spus: „**Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, cine ar fi fost milostiv față de voi și cine ar fi avut grijă de voi, oameni josnici ce sunteți? Cine v-ar fi îngrijit?**” Asta m-a emoționat foarte tare. Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că Dumnezeu nu Se debarasase de noi și nu ne eliminase din cauza mizeriei și corupției noastre, ci că, în schimb, I-a fost milă de noi, cei care am fost atât de profund corupți și degradați de Satana. El Însuși S-a întrupat pentru a ne mântui, suferind cele mai mari umilințe pentru a lucra printre noi, exprimând adevăruri pentru a ne uda și hrăni, pentru a ne judeca și demasca. Deși El ne-a demascat drept contraste, voia Lui nu e de a ne elimina, ci de a ne face să ne recunoaștem propria dorință de statut și speranțele pentru viitor, de a ne cunoaște firile satanice pline de aroganță, înșelăciune și răutate, astfel încât să putem căuta adevărul, să ne lepădăm de corupție și să fim complet mântuiți de Dumnezeu. Asta e iubirea foarte practică și mântuirea lui Dumnezeu pentru noi! Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am gândit la felul în care mă comportasem cu Dumnezeu și

am vrut să mă înghită pământul. Eram o ființă creată mică și meschină, profund coruptă de Satana, deopotrivă mizerabilă și depravată. Faptul că puteam sluji drept contrast pentru Dumnezeu, Cel Preaînalt, că aveam șansa de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și a de a fi martor dreptății și sfințeniei Lui era harul lui Dumnezeu pentru mine! Dacă Dumnezeu nu Se întrupa, vorbea și lucra printre noi, cum mai aveam eu vreodată șansa de a înțelege atât de multe adevăruri? Cum aș avea șansa de a-I cunoaște firea dreaptă? Nu numai că nu I-am mulțumit lui Dumnezeu, dar am încercat să mă cert cu El, din cauza faptului că m-a numit contrast. Nu am avut deloc rațiune și umanitate. Când am înțeles asta, am simțit cât de profund fusesem corupt de Satana și cât Îi sunt de îndatorat lui Dumnezeu. Am vrut să mă pocăiesc în fața lui Dumnezeu și să mă supun orchestrărilor Lui, indiferent cum mă numește și oricare au să fie viitorul și destinația mea. Am vrut să caut adevărul și o schimbare în fire.

Trecând prin încercarea unui contrast, am câștigat puțină înțelegere despre motivația mea de a obține binecuvântări și despre firea mea satanică și am realizat că, indiferent dacă am un statut superior sau inferior, nu sunt decât o infimă ființă creată și că ar trebui să mă supun mereu celor orânduite de Dumnezeu. Chiar dacă slujesc drept contrast pentru Dumnezeu, trebuie să slăvesc dreptatea Lui, să caut bine adevărul și să-mi fac datoria de ființă creată. Asta e mărturia potrivită pe care ar trebui s-o dea o creatură.

4. Încercarea seminției lui moab

de Zhuanyi, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu; iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”). „**Să lucrez acum asupra descendenților lui Moab înseamnă să îi mântuiesc pe cei care au căzut în cel mai mare întuneric. Deși ei au fost blestemați, Dumnezeu este dispus să obțină glorie de la ei căci, la început, toți au fost oameni a căror inimă era lipsită de Dumnezeu; doar a-i face pe cei fără Dumnezeu în inima lor să I se supună și să-L iubească este adevărata cucerire, iar roadele unei asemenea lucrări sunt cele mai valoroase și mai convingătoare. Doar asta înseamnă dobândirea gloriei – aceasta este gloria pe care Dumnezeu vrea să o câștige în zilele de pe urmă. Deși acești oameni au o poziție inferioară, faptul că acum sunt capabili să câștige o mântuire atât de minunată este o adevărată înălțare din partea lui Dumnezeu. Această lucrare este foarte semnificativă și prin judecată îi câștigă El pe acești oameni. Intenția Sa nu este să îi pedepsească pe acești oameni, ci să îi mântuiască. Dacă în zilele de pe**

urmă El încă ar mai săvârși lucrarea de cucerire în Israel, ar fi inutil; chiar dacă ar aduce roade, nu ar avea valoare sau vreo mare însemnătate, iar El nu ar putea să câștige toată gloria" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab"). Ascultarea acestor cuvinte de la Dumnezeu mă face să mă gândesc la încercarea mea, ca urmașă a lui Moab.

Îmi amintesc că, în 1993, Dumnezeu Atotputernic a exprimat Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2) și Esența și identitatea omului. El a dezvăluit că, în China, aleșii lui Dumnezeu sunt, cu toții, urmași ai lui Moab. La vremea respectivă, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Descendenții lui Moab sunt cei mai umili dintre toți oamenii lumii. Unii oameni întreabă: nu sunt descendenții lui Ham cei mai umili dintre toți? Descendenții marelui balaur roșu și urmașii lui Ham reprezintă lucruri diferite, iar descendenții lui Ham au o semnificație reprezentativă diferită: indiferent de modul în care sunt blestemați, ei sunt în continuare descendenții lui Noe; originile lui Moab, între timp, nu erau pure, el se trăgea din desfrâu, iar în aceasta se află diferența**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)"). „**Cei pe care îi salvez sunt aceia pe care i-am predestinat cu mult timp în urmă și care au fost răscumpărați de Mine, în timp ce voi sunteți suflete sărmane, care au fost plasate printre oameni ca o excepție de la regulă. Ar trebui să știți că nu aparțineți casei lui David sau lui Iacob, ci a celei lui Moab, care sunt membri ai unui trib ne-evreiesc. Căci nu am încheiat un legământ cu voi, ci doar Mi-am înfăptuit lucrarea, am vorbit printre voi și v-am condus. Sângele Meu nu a fost vărsat pentru voi. Am făcut o lucrare printre voi numai pentru mărturia Mea. Nu ați știut asta?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența și identitatea omului"). Am fost atât de uimită! M-am întrebat: „Suntem noi urmași ai lui

Moab? E adevărat asta? Moab a fost fiul lui Lot și al fiicei acestuia. El a fost un rod al dezmățului, nefiind din origini pure, așadar, cum am putea noi fi urmașii lui? În credința mea în Domnul, se spunea că noi suntem urmași ai lui Israel, că ne tragem din neamul lui Iacov. Atunci, de ce ar spune Dumnezeu că suntem urmași ai lui Moab? Chiar nu puteam accepta asta, dar apoi, m-am gândit: „Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și El revelează doar certitudini. Nu poate fi greșit! De ce sunt urmașa lui Moab și de ce m-am născut în China? Credeam că, fiind printre primii care experimentează judecata și mustrarea lui Dumnezeu, printre primii care acceptă lucrarea de judecată și curățare în zilele de pe urmă și fiind o persoană care va fi făcută biruitoare, o credincioasă-model înaintea dezastrelor, statutul meu trebuie să fie mai mare decât al aleșilor lui Dumnezeu din oricare altă țară. Dar, spre surprinderea mea, eram o urmașă a lui Moab și, pe lângă faptul că eram blestemată de Dumnezeu, eram un rod al dezmățului. Eram cea mai josnică, cea mai depravată dintre toți oamenii. Ce ar crede necredincioșii despre mine dacă ar afla despre asta? Ce ar spune membrii necredincioși ai familiei mele? Renunțasem la căminul și cariera mea pentru credință, suferind și sacrificându-mă, dar, în cele din urmă, eram doar o urmașă a lui Moab. Era un lucru atât de umilitor și rușinos! Simțeam că trebuie să sufăr în tăcere. În decursul acelei perioade, în clipa în care mă gândeam că sunt o urmașă a lui Moab, un rod al dezmățului, eram incredibil de rușinată și nu suportam să-mi arăt fața. Am rămas acasă zile la rând, fără să mănânc sau să dorm, și nu am avut tăria să mă ocup deloc de treburile gospodărești. În inima mea, pur și simplu, mă văicăream întruna: „Cum aș putea fi unul dintre urmașii lui Moab? Cum ar putea fi atât de umile descendența și statutul meu? Eram precum cineva care crescuse într-o familie bogată, incredibil de mândru, crezând că e de viță nobilă, dar care, într-o zi, află, din senin, că e de

sorginte proastă și că nu aparține deloc acelei descendențe. Simțeam o agitație interioară plină de durere, neputință și tristețe și, pur și simplu, nu puteam accepta acest fapt. Eram plină de nemulțumire, pesimism și confuzie. Credeam că, urmașă a lui Moab fiind, sunt blestemată și că Dumnezeu nu mă va mântui niciodată. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nedreptățită. Era ca și cum o povară enormă mă apăsa pe piept și abia puteam respira. Mă retrăgeam în secret și plângeam singură în baie. Toți sufereau la momentul acela. Unii plângeau ori de câte ori se pomenea despre asta.

În toiul acestui chin pe care-l suferam, Dumnezeu Atotputernic Și-a făcut cunoscute cuvintele: Semnificația mântuirii descendenților lui Moab, dezvăluind stările noastre și spunându-ne care e voia Lui. Am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**La început, când v-am oferit poziția de popor al lui Dumnezeu, ați țopăit, cu mai multă bucurie decât oricine altcineva. Totuși, de îndată ce am spus că sunteți descendenții lui Moab, ce ați făcut? Toți v-ați pierdut cu firea! Unde este statura voastră? Conceptul vostru de poziție este prea puternic! […] Ce fel de suferințe ați îndurat de vă simțiți atât de neîndreptățiți? Credeți că imediat ce Dumnezeu v-a chinuit până la un anumit punct va fi bucuros, ca și când ar fi venit cu intenția de a vă condamna și că, după ce vă condamnă și vă distruge, lucrarea Lui se va încheia. Asta am spus Eu? Nu din cauza orbirii voastre credeți asta? Oare voi înșivă nu vă străduiți să vă purtați bine sau Eu vă condamn intenționat? Nu am făcut niciodată așa ceva – e ceva ce ați născocit voi. Acesta nu a fost niciodată modul în care am lucrat, și nici nu am intenția asta. Dacă aș vrea cu adevărat să vă distrug, aș fi nevoit să îndur astfel de greutăți? Dacă aș vrea cu adevărat să vă distrug, ar fi nevoit să vă vorbesc atât de sincer? Aceasta este voia Mea: după ce vă voi mântui, atunci Mă voi**

putea odihni. Cu cât mai josnică este o persoană, cu atât mai mult este obiectul mântuirii Mele. Cu cât mai proactiv puteți intra, cu atât mai fericit voi fi. Cu cât cedați mai mult, cu atât sunt mai supărat. Mereu vreți să veniți țanțoș și să preluați tronul – vă spun, aceasta nu este calea de a vă mântui de murdărie. Fantezia de a sta pe tron nu vă poate desăvârși; nu e realistă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab"). M-am simțit foarte vinovată când am citit asta. M-am gândit cum, înainte, când Dumnezeu a spus că vom deveni oamenii Împărăției și că vom fi făcuți biruitori, modele, eu am devenit arogantă și nu am știut cine sunt, crezând că, de vreme ce eram una dintre primii care acceptă judecata și mustrarea lui Dumnezeu și printre primii care sunt desăvârșiți, trebuie să am un statut superior aleșilor lui Dumnezeu din oricare altă țară. Eram atât de îngâmfată, atât de mulțumită de mine însămi! Când Dumnezeu ne-a dezvăluit drept urmași ai lui Moab, am văzut că sunt de sorginte și statut modeste și că sunt blestemată de Dumnezeu. Credeam că Dumnezeu nu mă va mântui niciodată, așa că am căzut pradă pesimismului și nu puteam ieși din starea asta. Mi-am dat seama că dorința mea de statut era mult prea puternică și că statura mea lăsa mult de dorit. De fapt, deși Dumnezeu ne-a dezvăluit ca urmași ai lui Moab, nu a spus niciodată că nu ne va mântui. La urma urmei, El a devenit trup în țara marelui balaur roșu și a exprimat adevăruri pentru a ne judeca, mustra, uda și a avea grijă de noi, astfel încât noi, cei mai murdari și corupți oameni, să putem avea o șansă de a fi mântuiți de Dumnezeu. Toate astea se datorează intențiilor bune ale lui Dumnezeu! Dar eu nu am înțeles voia lui Dumnezeu. Am crezut că un urmaș al lui Moab, cineva atât de murdar și de umil ca mine, va fi foarte detestat și urât de Dumnezeu, că nici pomeneală ca El să mă mântuiască. Am înțeles greșit și m-am plâns, devenind pesimistă și potrivnică lui Dumnezeu. Am fost atât de irațională! La scurt timp după

asta, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Chiar și ignorând faptul că sunteți descendenții lui Moab, este natura voastră sau locul nașterii voastre de cel mai înalt nivel? Chiar și ignorând că sunteți descendenții lui, nu toți sunteți descendenții lui Moab, de la primul la ultimul? Poate fi schimbat adevărul faptelor? Expunerea naturii voastre denaturează acum adevărul faptelor? Cercetați-vă slugărnicia, viețile și caracterele – nu știți că sunteți cei mai josnici dintre oameni? Cu ce vă lăudați? Uitați-vă la poziția voastră în societate. Nu sunteți la cel mai de jos nivel al acesteia? Credeți că nu M-am exprimat corect? Avram l-a oferit pe Isac – voi ce ați oferit? Iov a oferit totul – voi ce ați oferit? Atât de mulți oameni și-au dat viețile, și-au plecat capetele și și-au vărsat sângele ca să caute adevărata cale. Ați plătit acel preț? Prin comparație, nu sunteți calificați deloc să vă bucurați de un har atât de mare. Vă nedreptățesc dacă spun astăzi că sunteți descendenții lui Moab? Să nu aveți păreri prea bune despre voi. Nu aveți cu ce să vă lăudați. O mântuire atât de măreață și un har atât de mare vi se oferă fără plată. Voi nu ați sacrificat nimic și, totuși, vă bucurați nestingheriți de har. Nu vă simțiți rușinați?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”). Fiecare dintre întrebările lui Dumnezeu au bătut la ușa inimii mele. Am fost atât de stânjenită, atât de rușinată! M-am gândit la sfinții de-a lungul veacurilor: ei I-au fost devotați și ascultători lui Dumnezeu și niciodată nu au dat vina pe El când au trecut prin mari încercări. Au mărturisit ferm pentru Dumnezeu și I-au câștigat încuviințarea și binecuvântările. Avraam s-a supus poruncilor lui Dumnezeu, oferindu-l pe Isaac, preaiubitul său fiu, lui Dumnezeu. El nu a negociat nicio condiție, nici nu a încercat să polemizeze cu Dumnezeu, ci doar s-a supus categoric. Iar când Iov a trecut printr-o mare încercare, pierzând toată averea familiei sale și pe toți copiii săi, trupul lui fiind plin

de bube, el tot L-a lăudat pe Dumnezeu, spunând: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Domnului binecuvântat!” (Iov 1:21). Dar eu m-am născut în țara marelui balaur roșu, am fost educată în doctrina ateismului, a evoluției și a materialismului, din fragedă pruncie. Nu am știut niciodată că există Dumnezeu, cu atât mai puțin, cum să mă închin Lui. Credința mea era doar ca să obțin harul și binecuvântările lui Dumnezeu, astfel încât, ulterior, să pot intra în Împărăția cerurilor și să am o destinație bună. Când m-am confruntat cu o încercare, neavând niciun statut și neprimind nicio binecuvântare, pur și simplu, am înțeles greșit și m-am plâns, devenind pesimistă și potrivnică lui Dumnezeu. Nu eram cu adevărat supusă și nu Îl tratam ca pe Dumnezeu. Pe parcursul acelor ani de credință, mă bucurasem nestingherită de sprijinul cuvintelor lui Dumnezeu și de călăuzirea pas cu pas a lucrării lui Dumnezeu. Nu numai că nu îmi făceam datoria bine pentru a răsplăti dragostea Lui, ci tot ce I-am dat în schimb a fost neînțelegere și văicăreală, răzvrătire și împotrivire. Ce fel de credincioasă eram eu? Chiar și așa, ajunsesem să mă consider lumina ochilor lui Dumnezeu, o persoană importantă pentru El și am crezut că voi avea un statut superior aleșilor lui Dumnezeu din orice alt loc, că merit foarte mult recompensele și binecuvântările lui Dumnezeu. Eram atât de arogantă, încât nu cunoșteam situația reală. Nu aveam deloc conștiință de sine! Dacă Dumnezeu nu ar fi dezvăluit originea mea murdară, umilă, și acum aș crede că provin din una dintre cele douăsprezece seminții ale lui Iacov, că sunt un copil al lui Israel, o urmașă a lui David. Chiar nu-mi era deloc rușine! Acum îmi cunosc identitatea și statutul, așa că stau mai retrasă. Nu sunt la fel de obraznică precum eram înainte. De asemenea, am câștigat puțină rațiune înaintea lui Dumnezeu. Asta e mântuirea lui Dumnezeu pentru mine! Nu ar trebui să am nicio pretenție extravagantă de la Dumnezeu și, chiar dacă nu voi avea un

rezultat sau o destinație bună în cele din urmă, tot mă voi supune orânduielii lui Dumnezeu și voi lăuda dreptatea Lui.

Mai târziu, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am înțeles mai mult din semnificația lucrării lui Dumnezeu în seminția lui Moab. Am văzut că asta este ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu. **„Să lucrez acum asupra descendenților lui Moab înseamnă să îi mântuiesc pe cei care au căzut în cel mai mare întuneric. Deși ei au fost blestemați, Dumnezeu este dispus să obțină glorie de la ei căci, la început, toți au fost oameni a căror inimă era lipsită de Dumnezeu; doar a-i face pe cei fără Dumnezeu în inima lor să I se supună și să-L iubească este adevărata cucerire, iar roadele unei asemenea lucrări sunt cele mai valoroase și mai convingătoare. Doar asta înseamnă dobândirea gloriei – aceasta este gloria pe care Dumnezeu vrea să o câștige în zilele de pe urmă. Deși acești oameni au o poziție inferioară, faptul că acum sunt capabili să câștige o mântuire atât de minunată este o adevărată înălțare din partea lui Dumnezeu. Această lucrare este foarte semnificativă și prin judecată îi câștigă El pe acești oameni. Intenția Sa nu este să îi pedepsească pe acești oameni, ci să îi mântuiască. Dacă în zilele de pe urmă El încă ar mai săvârși lucrarea de cucerire în Israel, ar fi inutil; chiar dacă ar aduce roade, nu ar avea valoare sau vreo mare însemnătate, iar El nu ar putea să câștige toată gloria. […] Lucrarea de astăzi asupra voastră, descendenții lui Moab, nu este menită să vă umilească, ci să dezvăluie importanța lucrării. Pentru voi, este o mare înălțare. Dacă o persoană are rațiune și discernământ, va spune: «Sunt un descendent de-al lui Moab, cu adevărat nevrednic să primesc astăzi o înălțare atât de măreață de la Dumnezeu sau binecuvântări atât de minunate. În tot ceea ce fac și spun, și conform statutului și valorii mele, nu sunt deloc vrednic de**

binecuvântări atât de măreţe din partea lui Dumnezeu. Israeliţii au o mare dragoste pentru Dumnezeu şi El le oferă harul de care se bucură ei, dar statutul lor este mult mai înalt decât al nostru. Avram I-a fost foarte devotat lui Iahve, iar Petru I-a fost foarte devotat lui Isus – devotamentul lor era de o sută de ori mai mare decât al nostru. Potrivit acţiunilor noastre, suntem absolut nevrednici să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu»" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificaţia mântuirii descendenţilor lui Moab"). **„Descendenţii lui Moab au fost blestemaţi şi s-au născut în această ţară subdezvoltată; fără nicio îndoială, descendenţii lui Moab sunt oamenii cu cel mai jos statut, sub influenţa întunericului. Deoarece aceşti oameni au avut statutul cel mai de jos în trecut, lucrarea făcută printre ei este cea mai capabilă să dărâme concepţiile omeneşti şi este, de asemenea, cea mai benefică lucrare pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii). Lucrarea Lui printre aceşti oameni este acţiunea cea mai capabilă de a spulbera concepţiile omeneşti; cu aceasta, El lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate concepţiile omeneşti; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Lucrarea Sa iniţială a fost realizată în Iudeea, în interiorul zonei Israelului; în naţiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a vreunei epoci. Etapa finală a lucrării Sale nu este realizată numai printre oamenii naţiunilor neamurilor; chiar mai mult decât atât, ea este realizată printre acei oameni blestemaţi. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili pe Satana; astfel, Dumnezeu «devine» Dumnezeul întregii creaţii din univers şi devine Domnul tuturor lucrurilor, obiectul de închinare pentru tot ce are viaţă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul întregii creaţii"). Înainte, aveam noţiunea că Dumnezeu hotărâse dinainte pe cine va mântui, că aceştia erau aleşii Lui, aşa că, de vreme ce chinezii erau urmaşii

lui Moab, de vreme ce eram cei mai de jos dintre cei de jos, cei care Îl recunoșteau cel mai puțin pe Dumnezeu, care I se împotriveau cel mai mult lui Dumnezeu, și eram blestemați și respinși de Dumnezeu, cu siguranță, El nu ne va mântui. Dar asta nu e deloc ceea ce a făcut Dumnezeu. El nu ne-a abandonat pentru că suntem umili și nu a renunțat la mântuirea noastră pentru că suntem murdari și corupți. Dimpotrivă, El Însuși a devenit trup, suportând o umilință și o suferință uriașă, pentru a veni printre noi, urmașii lui Moab, ca să lucreze, judecând, mustrând, punându-ne la încercare și rafinându-ne în repetate rânduri prin cuvintele Lui. Totul a fost făcut pentru a ne purifica și mântui. Cât de mare e iubirea lui Dumnezeu! E precum atunci când Domnul Isus a mâncat la aceeași masă cu păcătoșii. Cu cât suntem mai murdari și mai umili, cu atât mai mult vedem cât de mari sunt iubirea și mântuirea lui Dumnezeu. Până la urmă, Dumnezeu vrea să ne salveze pe noi, cei mai profund corupți, cei mai murdari și mai de jos oameni, de forțele întunecate ale Satanei, astfel încât să fim mărturie glorioasă pentru El. Asta e ceea ce îl va face cel mai tare de ocară pe Satana. Ăsta e sensul lucrării lui Dumnezeu în semința lui Moab! De asemenea, lucrarea lui Dumnezeu în semința lui Moab în zilele de pe urmă a distrus toate noțiunile noastre, permițându-ne să vedem că, pe lângă faptul că El e Dumnezeul israeliților, El e și Dumnezeul tuturor ființelor create. Pe El nu Îl interesează din ce neam provenim, de ce țară sau etnie aparținem, dacă suntem israeliți sau urmași ai lui Moab, dacă suntem binecuvântați sau blestemați de Dumnezeu. Atât timp cât suntem ființe create și atât timp cât urmăm adevărul și ne supunem lucrării lui Dumnezeu, putem fi mântuiți de Dumnezeu. Dumnezeu e corect și drept cu fiecare ființă creată în parte și ceea ce El dă fiecăruia în parte este o șansă la mântuire. Cu cât cugetam mai mult la cuvintele lui Dumnezeu, cu atât simțeam mai mult marea semnificație a lucrării lui Dumnezeu în semința lui Moab și cât de reale

sunt iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru umanitatea coruptă. Dar, din nefericire, calibrul meu e foarte deficitar, iar înțelegerea mea despre lucrarea lui Dumnezeu e limitată. Pot împărtăși doar o fărâmă din sentimentele și înțelegerea mea, dar nu pot da mărturie bună. Chiar Îi datorez foarte mult lui Dumnezeu.

Acum, dacă mă gândesc retrospectiv la asta, trecând prin încercarea de a fi o urmașă a lui Moab, deși am suferit puțin la vremea respectivă, am ajuns să-mi cunosc propria identitate și valoare. Am câștigat puțină înțelegere despre lucrarea lui Dumnezeu de a mântui omenirea și despre firea Lui dreaptă și, de atunci, nu am mai fost atât de arogantă și mulțumită de mine. Am ajuns să simt cât de umilă și de coruptă sunt că nu sunt vrednică de iubirea și mântuirea Lui și nu mai îndrăznesc să-I fac nicio cerere stranie. Indiferent cum mă tratează Dumnezeu sau ce orânduiește, sunt dispusă să accept asta și să mă supun. Vreau doar să accept sincer judecata și mustrarea din cuvintele lui Dumnezeu și să caut o schimbare în firea vieții mele. Chiar ca urmașă a lui Moab, tot trebuie să urmez adevărul și să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu. Faptul că am reușit să mă schimb fie și atât de puțin se datorează întru totul iubirii lui Dumnezeu! „**Noi nu suntem israeliții, ci descendenții părăsiți ai lui Moab, nu suntem Petru, de al cărui calibru nu suntem capabili, și nici Iov, și nici măcar nu putem să ne comparăm cu hotărârea lui Pavel de a suferi pentru Dumnezeu și de a se dedica lui Dumnezeu, și suntem atât de înapoiați, și, prin urmare, nu suntem calificați pentru a ne bucura de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu tot ne-a ridicat astăzi; aşadar, trebuie să-L mulţumim pe Dumnezeu şi, cu toate că avem un calibru sau calificări insuficiente, suntem dispuși să-L satisfacem pe Dumnezeu – avem această hotărâre. Suntem descendenții lui Moab și am fost blestemați. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu, și noi nu**

suntem capabili să îl schimbăm, dar existența și cunoștințele noastre se pot schimba, și suntem hotărâți să-L satisfacem pe Dumnezeu" (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Hotărârea pe care urmașii lui Moab trebuie să o aibă).

5. Dobândirea binecuvântării prin nenorocire

de Du Juan, Japonia

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când cineva privește în urmă la drumul pe care a umblat, când cineva își reamintește fiecare fază a călătoriei sale, acea persoană vede că la fiecare pas, indiferent dacă drumul său a fost anevoios sau lin, Dumnezeu i-a călăuzit calea, planificând-o. Ceea ce a condus, pe neștiute, acea persoană până astăzi au fost aranjamentele meticuloase ale lui Dumnezeu, planificarea Lui atentă. Să fii capabil să accepți suveranitatea Creatorului, să-I primești mântuirea – ce mare noroc este acesta! […] Când o persoană nu are Dumnezeu, când nu-L poate vedea, când nu poate recunoaște limpede suveranitatea lui Dumnezeu, fiecare zi este lipsită de sens, lipsită de valoare, nefericită. Oriunde ar fi, orice meserie ar avea, mijloacele de trai și urmărirea propriilor țeluri ale acelei persoane nu-i aduc decât durere nesfârșită și suferință imposibil de alinat, în așa fel încât nu poate suporta să privească înapoi. Numai când cineva acceptă suveranitatea Creatorului, se supune orchestrațiilor și aranjamentelor Lui și caută viața omenească adevărată, acea persoană se va elibera treptat de toată durerea și suferința, se va scutura de toată deșertăciunea vieții**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)”). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu mă emoționează cu adevărat pentru că sunt o descriere exactă a vieții mele.

M-am născut într-o familie săracă de la țară, iar oamenii m-au privit cu dispreț toată viața. Familia mea era săracă, așa că uneori nu știam de unde o să facem rost de următoarea masă și eu purtam mereu hainele vechi ale surorii mele, care îmi erau largi. Toți colegii mei de clasă râdeau de mine și nu voiau să stea pe lângă mine. Am avut o copilărie cu adevărat grea. De

atunci, m-am hotărât: când voi crește, cu siguranță voi câștiga mulți bani, voi duce o viață bună și nimeni nu mă va mai privi cu dispreț. Întrucât familia mea nu avea niciun ban, am fost nevoită să abandonez școala înainte să termin gimnaziul, ca să merg la lucru în fabrica de farmaceutice din județ. Lucram mult peste program, până la 10 seara, ca să pot câștiga un pic mai mult. Mai târziu, am auzit că sora mea mai mare putea să câștige în cinci zile salariul meu pe o lună, vânzând legume. Mi-am dat imediat demisia de la fabrica de farmaceutice ca să vând legume. După ce m-am căsătorit, am deschis un restaurant împreună cu soțul meu. Am crezut că voi câștiga mai mulți bani conducând un restaurant, că voi putea apoi să trăiesc o viață grandioasă și demnă, fiind invidiată și respectată de ceilalți. Însă competiția era feroce în acel domeniu, iar ca să economisim bani, am angajat doar un ospătar. Făceam de toate, alergând între bucătărie și sala de mese. Uneori, eram prea obosită ca să mă mai țin pe picioare. Unii oficiali de la guvern veneau, dar nu plăteau niciodată, și mai erau și tot felul de amenzi și taxe de plătit. Uneori, se foloseau de orice scuză ca să ne amendeze și să plece cu banii câștigați peste zi. Lucrul acesta mă înfuria foarte mult, dar, în China, nu ai ce să faci în privința asta. Pur și simplu trebuie să-ți ții capul plecat. Chiar dacă munceam din greu, nu câștigam mulți bani. La ceva vreme după ce am deschis restaurantul, am început să-mi fac griji, gândindu-mă: „Când voi duce o viață bună, cu mulți bani?”

În 2008, o prietenă mi-a spus că, într-o zi de muncă în Japonia, ai putea să câștigi cât ai primi pentru zece zile de muncă în China. M-am bucurat foarte mult să aud asta. M-am gândit că, în sfârșit, găsisem o ocazie bună să câștig niște bani. Onorariul intermediarului ca să plecăm în Japonia era mare, dar mi-am zis: „Fără muncă nu-i răsplată. Câtă vreme ne găsim de lucru în Japonia, ne vom recupera banii foarte repede.” Împreună cu soțul meu, am hotărât să plecăm de îndată în Japonia, ca să ne urmăm visul.

Odată ajunși acolo, am fost nevoiți să lucrăm 13-14 ore în fiecare zi. Eram morți de obosiți. După serviciu, nu voiam decât să ne întindem și să ne odihnim. Nu voiam să mâncăm. Partea de jos a spatelui mă durea tot timpul, iar eu nu-mi permiteam să mă duc la doctor, așa că pur și simplu am luat calmante ca să mă ajute să rezist. Nu numai că aveam dureri, dar șeful meu mă certa, iar colegii mei mă intimidau. O dată, când abia mă angajasem, am făcut o mică greșeală. Șeful meu chiar m-a făcut cu ou și cu oțet, iar eu m-am supărat și am plâns. Dar ce altceva puteam să fac? Trebuia pur și simplu să-mi înăbuș sentimentele, ca să pot să câștig bani în continuare. Mi-am spus de nenumărate ori: „Acum este greu, dar, după ce voi câștiga niște bani, voi putea să stau cu spatele drept și să privesc oamenii în ochi. Trebuie să rezist.” Și, așa, m-am îndemnat să rezist în fiecare zi, muncind ca o mașină de făcut bani. Pe neașteptate, în 2015, m-am îmbolnăvit de epuizare din cauza muncii grele. M-am dus la spital pentru un control, iar doctorul mi-a spus că am un disc lombar deplasat care apăsa pe un nerv și că, dacă mai muncesc, voi fi imobilizată la pat și nu voi mai putea să am grijă de mine. Vestea aceasta m-a lovit ca un fulger din senin și m-am simțit imediat slăbită cu totul. Lucrurile abia se așezau în viața mea, iar visul meu era mai aproape de realitate. Dar, în schimb, am ajuns să mă rănesc. Nu am putut să accept situația și m-am gândit: „Sunt încă tânără. Dacă strâng din dinți, voi putea să trec peste asta. Dacă nu câștig niște bani acum și mă întorc în China cu mâinile goale, nu va fi umilitor?” Așadar, am strâns din dinți și mi-am târât în continuare la muncă trupul rănit. Când durerea s-a agravat, mi-am lipit pur și simplu un plasture cu medicamente și m-am străduit să rezist. Lucram zile întregi și apoi, noaptea, durerea era atât de intensă încât abia puteam să mă întorc pe-o parte. După doar câteva zile, m-am simțit atât de rău că nici măcar nu m-am putut da jos din pat.

Zăcând acolo, m-am simțit atât de neajutorată și de singură și m-am întrebat: „Cum de-am putut să ajung așa, la o vârstă atât de fragedă? Chiar voi ajunge țintuită la pat?” Am simțit un soi de mâhnire pe care nu puteam s-o descriu și, pur și simplu, a trebuit să mă-ntreb: „La urma urmei, pentru ce trăiește omul? Oare doar ca să câștige bani și să se remarce? Oare banii chiar înseamnă fericire? Chiar merită să-ți sapi singur groapa pentru bani?” În cei peste treizeci de ani în care m-am spetit, lucrasem la fabrică, vândusem legume, condusesem un restaurant și venisem la muncă în Japonia. Câștigasem niște bani în tot acest timp, dar îndurasem atât de multe suferințe. La început, am crezut că-mi voi îndeplini visul venind în Japonia, că voi fi bogată peste noapte și voi trăi o viață de invidiat. Dar, în schimb, zăceam în pat și era posibil să-mi petrec restul vieții într-un scaun cu rotile. La gândul acela, am regretat mai ales că mă sleisem de puteri ca să câștig niște bani și să fiu deasupra celorlalți. M-am simțit îndurerată, deprimată și tristă. Nu m-am putut abține să nu plâng. Am strigat în inima mea: „Cerurilor, salvați-mă! De ce este viața mea atât de epuizantă și grea?”

Și tocmai când eram neajutorată și suferindă, mântuirea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a venit asupra mea. Din întâmplare, am cunoscut două surori care credeau în Dumnezeu. Citind cuvintele lui Dumnezeu cu ele și ascultându-le părtășia despre adevăr, am înțeles că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, că El conduce întregul univers, că destinul tuturor este în mâinile Lui, că Dumnezeu a îndrumat și sprijinit omenirea tot timpul și El are mereu grijă de oameni și-i protejează. Însă un lucru îmi era încă neclar. Destinul nostru este controlat de Dumnezeu, iar El ne-a condus și ne-a protejat tot timpul, așa că ar trebui să fim fericiți. Atunci, de ce mai suferim de boli și durere? De ce e viața atât de grea? De unde vine cu adevărat această durere? Le-am întrebat pe surori despre asta.

Sora Qin mi-a citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: **„Care este sursa suferinței de-o viață datorată nașterii, morții, bolii și bătrâneții pe care o îndură oamenii? Ce a determinat ca oamenii să aibă aceste lucruri? Oamenii nu le-au avut când au fost creați pentru prima dată, nu-i așa? Atunci de unde au provenit aceste lucruri? Au luat ființă după ce oamenii au fost ispitiți de Satana, iar trupul lor a devenit depravat. Suferința trupului uman, chinurile și deșertăciunea acestuia, precum și chestiunile extrem de mizerabile ale lumii umane au venit doar după ce Satana a corupt omenirea. După ce oamenii au fost corupți de Satana, acesta a început să-i chinuiască. Drept urmare, ei au devenit din ce în ce mai depravați. Bolile omenirii au devenit din ce în ce mai acute, iar suferința ei a devenit din ce în ce mai gravă. Tot mai mult, oamenii au simțit deșertăciunea și tragedia lumii omenești, precum și neputința de a continua să trăiască acolo și au simțit tot mai puțină speranță pentru lume. Astfel, această suferință a fost adusă asupra oamenilor de Satana”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Însemnătatea cunoașterii suferinței lumești de către Dumnezeu”). Apoi a avut această părtășie cu mine: „Când Dumnezeu a creat omul, Dumnezeu l-a însoțit, a avut grijă de el și l-a protejat. Nașterea, îmbătrânirea, boala sau moartea nu existau, și nici grijile sau supărările. Omul trăia lipsit de griji în Grădina Edenului, bucurându-se de toate lucrurile de care se putea bucura, oferite de Dumnezeu. El trăia bucuros și vesel sub îndrumarea lui Dumnezeu. Dar, apoi, omul a fost înșelat și corupt de Satana. I-a crezut minciunile, a păcătuit și L-a trădat pe Dumnezeu și, așa, a pierdut grija și protecția lui Dumnezeu. De atunci, am trăit sub domeniul Satanei și am căzut în întuneric. Ducem vieți de trudă, griji, durere și supărare. Vreme de mii de ani, Satana a folosit în mod sistematic erezii și sofisme ca materialismul, ateismul și evoluționismul și maxime răspândite de personaje celebre și

importante ca să-i inducă pe oameni în eroare și să-i rănească, precum «Nu există niciun Dumnezeu», «Destinul unui om se află în mâna lui», «Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate», »Să te distingi și să aduci onoare străbunilor tăi» și «Omul va face orice pentru a deveni bogat», «Banii fac lumea să se învârtă» și așa mai departe. După ce au acceptat aceste sofisme satanice, oamenii au negat existența și stăpânirea lui Dumnezeu, distanțându-se de El și trădându-L. El a devenit mai arogant și mai vanitos, mai egoistă, șireată și pizmașă. Oamenii se implică în intrigi, lupte și omoruri de dragul faimei, statutului și bogăției. Soții, soțiile și prietenii se înșală și se trădează unii pe alții, și chiar tații și fiii se întorc unii împotriva altora, iar frații se atacă reciproc. Ne-am pierdut întru totul umanitatea normală și trăim mai mult ca fiarele, nu ca oamenii. ” „Sofismele Satanei au rănit foarte mulți oameni. Ei se luptă cu propria soartă, crezând că pot s-o controleze sau s-o schimbe. Se luptă toată viața lor și nu numai că nu reușesc să-și schimbe soarta, ci se distrug încercând să facă asta. ” „Omenirea a fost indusă în eroare și coruptă de Satana. Trudim toată ziua, cu trupul și mintea chinuite. Sporesc tot felul de boli și suferințe. Aceste suferințe și neliniști ne fac să simțim că viața omului în această lume este prea grea și obositoare. Toate acestea s-au întâmplat după ce Satana l-a corupt pe om și Satana este cel care ne rănește, iar acesta e rodul amar al omenirii care L-a tăgăduit și trădat pe Dumnezeu.”

Părtășia surorii Qin mi-a arătat că bolile omului au provenit, inițial, de la Satana. După ce Satana l-a corupt pe om, noi am pierdut grija și protecția lui Dumnezeu, alegându-ne cu tot felul de boli și dureri? Apoi, sora mi-a zis următoarele: „Dumnezeu nu suportă să vadă cum Satana se joacă cu omenirea și o năpăstuiește. El S-a întrupat de două ori ca să răscumpere și să mântuiască omenirea. Prima dată, S-a întrupat ca Domnul Isus, răstignit ca jertfă de păcat pentru omenire, ca să ne răscumpere din păcat. Crezând în

Domnul Isus, păcatele ne sunt iertate, dar natura noastră păcătoasă rămâne și noi tot nu suntem pe deplin fără păcat. ” „În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat din nou printre oameni ca să exprime adevărul și să facă lucrarea de judecată și curățire, ca noi să putem fi pe deplin salvați de Satana, să ne lepădăm de păcat și să fim curățiți, până când, în cele din urmă, vom fi conduși în Împărăția lui Dumnezeu. Citind mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, putem să înțelegem adevărul și să avem discernământ. Vom înțelege exact cum îl corupe Satana pe om și îi vom vedea esența malefică. Apoi, vom putea să-l respingem pe Satana și să scăpăm de influența lui, iar acesta nu va mai putea să se joace cu noi sau să ne rănească.” Am fost încântată să aud că Dumnezeu venise personal ca să ne mântuiască. Chiar nu-mi doream ca Satana să mă mai rănească așa, dar nu prea înțelegeam cum anume mă rănea, așa că le-am întrebat pe surori: „Am muncit atât de mult ca să fiu deasupra celorlalți și să ies în evidență, dar asta mi-a provocat o durere de nesuportat. Satana e cel care mi-a făcut asta?”

Sora Zhang a citit apoi câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, legate de întrebarea mea: „**Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin care îi face pe oameni să accepte pe neștiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate inextricabil de «faimă» și de «câștig». Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: «faimă» și «câștig». Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să**

se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat?" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)"). **„Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)").

După ce a citit cuvintele lui Dumnezeu, a avut pătășie despre adevăratul mod în care Satana folosește faima și câștigul pentru a corupe

omul. Numai atunci mi-am dat seama cât de plin de ură este Satana! Satana folosește educația formală și influențele sociale ca să ne îndoctrineze cu regulile sale de viață, precum „Fără muncă nu-i răsplată”, „Dacă vrei să fii respectabil când te privește lumea, trebuie să suferi când nu se uită” și „Banii fac lumea să se învârtă”. Amăgiți de aceste reguli de viață, oamenii simt că nu pot trăi fără bani, că, odată ce devin bogați, ceilalți îi vor admira și ei vor avea demnitate și că a fi sărac înseamnă să valorezi mai puțin. De aceea oamenii se luptă toată viața lor pentru bani, faimă și câștig, ba chiar recurg la orice pentru a le dobândi, indiferent de consecințe. Oamenii devin mai corupți, iar viața lor devine mai plină de durere. Acesta e jugul Satanei asupra noastră și, de asemenea, trucul său pentru a ne corupe. Străduindu-mă să fiu deasupra celorlalți, să câștig mai mulți bani pentru ca alții să aibă o părere bună despre mine, mă transformasem într-o mașină de făcut bani. Dorințele mele creșteau, nu eram niciodată mulțumită și am fost nevoită să mă opresc numai după ce mi-am distrus sănătatea. Devenisem sclava banilor, faimei și câștigului. Căutarea faimei și câștigului chiar îmi făcuse viața foarte grea și istovitoare! Căutându-le în toți acei ani, fusesem copleșită de durere și ajunsesem să mă rănesc. Toată acea suferință a venit din faptul că am fost rănită și coruptă de Satana! Fără revelațiile din cuvintele lui Dumnezeu, nu aș fi aflat niciodată că Satana folosește banii, faima și câștigul pentru a corupe oamenii și, cu atât mai puțin, că faima și câștigul sunt jugul pe care-l pune Satana omului.

După aceea, sora Qin a venit de multe ori să aibă părtășie cu mine. În timp, am început să văd tacticile pe care le folosește Satana ca să corupă omul. În plus, am ajuns să înțeleg ce era mai important: să citesc cuvintele lui Dumnezeu, să caut adevărul și să mă supun stăpânirii și rânduirilor lui Dumnezeu. Acesta este cel mai semnificativ și fericit mod de a trăi și singurul mod pe care îl laudă Dumnezeu!

Într-o zi, am aflat că aveam o colegă care venise în Japonia cu soțul ei, hotărâți să câștige bani. Deși câștigaseră ceva bani, mai târziu, sănătatea soțului ei a avut de suferit, iar el a fost nevoit să se întoarcă în China pentru tratament. A fost diagnosticat cu cancer în fază terminală. Familia lor a trăit în teroare și amărăciune. Prin nefericirea ei, am simțit profund fragilitatea noastră și cât de prețioasă este viața. Fără viață, la ce-ți folosește să ai mai mulți bani? Pot banii să cumpere viața? După aceea, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Oamenii își petrec viețile alergând după bani și faimă; se agață de aceste paie, gândindu-se că sunt singurele lor mijloace de sprijin, ca și cum dacă le au ar putea continua să trăiască, s-ar putea scuti de moarte. Dar numai atunci când se apropie de moarte își dau seama cât de îndepărtate sunt lucrurile acestea de ei, cât de slabi sunt în fața morții, cât de ușor se fărâmă, cât de singuri și de neajutorați sunt, neavând unde să se întoarcă. Își dau seama că viața nu poate fi cumpărată cu bani sau cu faimă, că indiferent cât de bogată este o persoană, indiferent cât de înaltă este poziția sa, toți oamenii sunt la fel de săraci și de nesemnificativi în fața morții. Își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici măcar cu un singur minut, cu o singură secundă**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au permis să văd mai bine că, dacă nu credem în Dumnezeu sau nu înțelegem adevărul, nu putem să vedem uneltirile Satanei și faptul că Satana se folosește de bani și faimă ca să corupă oamenii. Suntem atrași în acest vârtej din care nu putem ieși. Suntem păcăliți și răniți de Satana în ciuda noastră și chiar ne distrugem viețile. Este foarte tragic. Mulțumită credinței mele și a faptului că am citit atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns în sfârșit să înțeleg aceste lucruri. Dacă nu aș fi avut credință sau

nu aș fi citit cuvintele lui Dumnezeu, n-aș fi putut niciodată să mă lepăd de corupția Satanei. Pur și simplu m-aș fi luptat în întuneric și durere, fără o cale de scăpare.

Cât am fost bolnavă, surorile de la biserică au venit să mă vadă de multe ori și m-au ajutat să-mi alin durerea. În plus, s-au ocupat de treburile casnice și au avut grijă de mine de parcă aș fi făcut parte din familia lor. Plecată într-o țară străină, am fost atât de profund emoționată de atenția cu care m-au îngrijit surorile. M-am simțit și mai recunoscătoare lui Dumnezeu Atotputernic. Cu grija și protecția lui Dumnezeu, m-am simțit mai bine înainte să-mi dau seama.

Mai târziu, am citit asta în cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic: „**Când cineva privește în urmă la drumul pe care a umblat, când cineva își reamintește fiecare fază a călătoriei sale, acea persoană vede că la fiecare pas, indiferent dacă drumul său a fost anevoios sau lin, Dumnezeu i-a călăuzit calea, planificând-o. Ceea ce a condus, pe neștiute, acea persoană până astăzi au fost aranjamentele meticuloase ale lui Dumnezeu, planificarea Lui atentă. Să fii capabil să accepți suveranitatea Creatorului, să-I primești mântuirea – ce mare noroc este acesta! Dacă atitudinea unei persoane față de soartă este pasivă, aceasta dovedește că această persoană opune rezistență la tot ceea ce a aranjat Dumnezeu pentru ea, faptul că nu are o atitudine supusă. Dacă atitudinea unei persoane față de suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc este activă, atunci când acea persoană privește înapoi la călătoria sa, când ajunge cu adevărat să dea piept cu suveranitatea lui Dumnezeu, acea persoană va dori cu mai multă sinceritate să se supună tuturor lucrurilor pe care le-a aranjat Dumnezeu, va avea mai multă hotărâre și încredere să-L lase pe Dumnezeu să-i orchestreze soarta, să înceteze să se mai răzvrătească**

împotriva lui Dumnezeu. Pentru că cineva vede că atunci când nu înțelege soarta, când nu înțelege suveranitatea lui Dumnezeu, când merge de bunăvoie bâjbâind înainte, șovăind și clătinându-se prin ceață, călătoria este prea dificilă, prea sfâșietoare. Deci, când oamenii recunosc suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, cei deștepți aleg să îl cunoască și să îl accepte, să spună adio zilelor dureroase când încercau să-și construiască o viață bună cu propriile lor mâini, în loc să continue să se lupte împotriva sorții și să-și urmărească așa-zisele lor scopuri în viață în felul lor. Când o persoană nu are Dumnezeu, când nu-L poate vedea, când nu poate recunoaște limpede suveranitatea lui Dumnezeu, fiecare zi este lipsită de sens, lipsită de valoare, nefericită. Oriunde ar fi, orice meserie ar avea, mijloacele de trai și urmărirea propriilor țeluri ale acelei persoane nu-i aduc decât durere nesfârșită și suferință imposibil de alinat, în așa fel încât nu poate suporta să privească înapoi. Numai când cineva acceptă suveranitatea Creatorului, se supune orchestrațiilor și aranjamentelor Lui și caută viața omenească adevărată, acea persoană se va elibera treptat de toată durerea și suferința, se va scutura de toată deșertăciunea vieții" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)"). Cuvântul lui Dumnezeu este atât de practic și fiecare frază se adresează adâncului inimii mele. Din cuvântul lui Dumnezeu, înțeleg că El este Creatorul, iar noi suntem ființele Lui create. Viața fiecărei persoane se află în mâinile lui Dumnezeu și sub controlul și rânduirea Sa. Tot ce primim în viață e sub controlul lui Dumnezeu și prestabilit de El. Cu siguranță faptul că ne agităm încolo și încoace nu este un factor decisiv. Primim cât de mult ne oferă Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ne oferă ceva, indiferent cât de mult lucrăm, va fi în zadar. Este exact ca în zicalele „Omul plantează sămânța, dar Cerul decide recolta" și „Omul propune, dar

Dumnezeu dispune”. În viața noastră, ar trebui să ne supunem regulilor și rânduielilor Creatorului. Acesta este secretul fericirii în viață! De asemenea, mi-am dat seama că banii și poziția sunt bunuri lumești. Dedicându-te căutării faimei și câștigului, până la urmă nu obții decât deșertăciune și durere. În cele din urmă, ești devorat de Satana. M-am gândit la cum trăisem după filosofii satanice precum „Fără muncă nu-i răsplată” și căutasem banii și faima. Am crezut că aș putea să am o viață fericită și să fiu respectată și invidiată de ceilalți, dar nu m-am așteptat ca, în schimb, să obțin durere și amărăciune, să nu am pace sau fericire. Acum că am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles voia Lui. Nu mai vreau să mă împotrivesc destinului meu și chiar nu-mi doresc să caut faima și câștigul. Aceasta nu mai este viața pe care mi-o doresc. Am hotărât să accept un alt mod de viață și tot ce mi-am dorit a fost să-mi pun restul vieții în mâinile lui Dumnezeu ca El s-o rânduiască, să mă străduiesc să-L ascult pe Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria.

Ca să-mi fac mai mult timp pentru credința mea și să particip la adunări, am renunțat la vechea mea slujbă și mi-am luat una nouă, mai ușoară. Când nu sunt la serviciu, citesc adeseori cuvântul lui Dumnezeu și, cu cât citesc mai mult, cu atât mai senină este inima mea. În plus, am aflat rădăcina păcătuirii omului, înțeleg cum Dumnezeu mântuiește omenirea pas cu pas, pentru ce ar trebui să trăiască omul și cum ar trebui să ducă o viață plină de înțeles. Mă întâlnesc des cu frații și surorile ca să ne împărtășim experiențele și să învățăm să cântăm imnurile cuvintelor lui Dumnezeu. Viața mea este foarte fericită acum. Nu câștig la fel de mult ca înainte, dar simt o pace și o stabilitate pe care nu le-am mai avut niciodată. Gândindu-mă acum la asta, îmi dau seama că am dobândit binecuvântarea prin nenorocire! Slavă Ție, Dumnezeule! Aceasta este cu adevărat mântuirea Lui pentru mine.

6. Faima și averea mi-au adus suferință

de Tian Tian, China

Într-o primăvară, eu și câțiva doctori cu vechime am ieșit la un grătar. Pe drum, câțiva săteni au recunoscut-o pe Dna. Dr. Wang. Păreau atât de fericiți și recunoscători. Au întâmpinat-o cu căldură. Apoi, când găteam, ne-am dat seama că ne lipsesc niște lucruri. Sătenii au fost foarte amabili. Când vedeau că avem nevoie de ceva, ne dădeau de la ei. Câteva articole necesare de zi cu zi nu prea se găseau la vremea aceea, așa că erau destul de valoroase. De exemplu, nu prea se găsea lapte. Mulți oameni trebuiau să stea la coadă ca să-l primească. Dar cei de la fabrica de lactate ni l-au adus imediat… Totul datorită reputației Dnei. Dr. Wang. Am văzut cum ochii Dnei. Dr. Wang se îngustau când zâmbea și nu m-am putut abține să n-o invidiez, gândindu-mă: „Oamenii chiar o admiră pe Dna. Dr. Wang! O respectă oriunde merge, iar ea nu trebuie să-și facă griji pentru nimic. Nu trebuie decât să-și facă apariția și lucrurile se rezolvă de la sine. Cât despre mine, sunt doar un doctor anonim. Nu pot să fiu tratată la fel. Pot doar să mă țin de trena ei.” Atunci, dezamăgită fiind, m-am uitat la părul cărunt al Dnei. Dr. Wang și m-am gândit: „Oare nu sunt încă tânără? Dacă studiez medicina cum trebuie și învăț de la doctorii cu vechime, mai devreme sau mai târziu pot deveni faimoasă și respectată la fel ca ei, atât timp cât sunt dispusă să muncesc din greu.”

Apoi, după o lună de efort continuu, am putut să fiu de gardă singură și am avut și șansa de a practica chirurgia. Însă acesta a fost doar primul pas. Tot trebuia să muncesc și mai mult. Așa că de atunci am studiat continuu teorii medicale. Am dat un examen de aptitudini și am făcut tot felul de cursuri de tratament în afara serviciului. Dacă era o operație urgentă, în timpul serviciului sau în timpul liber, nu ratam șansa de a practica chirurgia.

Uneori, când operam, îmi era foarte foame, dar nu puteam avea grijă de propriul trup pentru că nu e loc pentru greșeli în chirurgie. Câteodată trebuia chiar să lucrez 24 de ore continuu. După ce ieșeam de la muncă, nu puteam gândi limpede, iar trupul îmi era epuizat. Eram disperată să mă odihnesc, dar apoi îmi aminteam că tatăl meu îmi spunea mereu: „Fără efort, nu există rezultate” și povești despre cum trebuie să muncești din greu pentru a-ți realiza obiectivele. Așa că m-am încurajat să merg mai departe și m-am forțat să continui să muncesc din greu. De îndată ce ajungeam acasă noaptea, mă băgam în pat. Mă întindeam și-mi relaxam trupul epuizat care mă durea. Când închideam ochii vrând să dorm, fiecare detaliu al unei operații îmi apărea în minte. Îmi era teamă că starea mea mentală de epuizare mă vă face să greșesc în timpul unei operații. Mă gândeam la vechii mei colegi care făceau greșeli minore la muncă și nu mai aveau niciodată dreptul să opereze. Dacă ceva ar fi mers prost, nu aș mai fi avut niciodată succes. Atunci mă simțeam deodată stresată, obosită, înspăimântată și îngrijorată. Mintea și trupul îmi erau atât de obosite. Uneori mă gândeam la operația electivă programată pentru ziua următoare și, indiferent de cât de târziu era când ajungeam acasă, trebuia să verific și să revizuiesc de mai multe ori cunoștințele medicale de care aveam nevoie pentru acea operație din ziua următoare ca să nu fac vreo greșeală. Eram foarte obosită, dar mă îndemnam ca să pot reuși într-o zi: „Muncește din greu! Există o luminiță la capătul tunelului!”

În sfârșit, după șapte ani de muncă asiduă și perseverență, am devenit doctor cu diplomă. În clipa aceea, cele mai proeminente cuvinte din mintea mea erau: a meritat! Când am avandat în grad, a crescut prețul unei consultații cu mine. Făceam toate operațiile care puteau fi făcute de un doctor cu diplomă, iar numele meu era pe lista chirurgilor șefi. Salariul și statutul mi-au crescut în vreme ce colegii mei au rămas în urmă. Am simțit

o fericire greu de descris, mai ales pe străzile aglomerate, unde unii oameni mă recunoșteau. Eu nu-i cunoșteam, dar ei știau cine sunt. Chiar mă complimentau pentru că eram un bun chirurg. Felul în care pacienții mă priveau, cu admirație și lucrurile pe care le spuneau: „Am mai fost la dumneavoastră și m-am însănătoșit la scurt timp, cu nu prea mulți bani, dar celălalt doctor al meu m-a tratat vreme îndelungată fără nicio îmbunătățire…” Iar unii spuneau: „Cineva a spus că sunteți un doctor bun. Mi-a recomandat să vin să vă văd. Acum e foarte dificil să obții o consultație la dumneavoastră…” Când auzeam lucrurile acestea, zâmbeam larg. Mă simțeam atât de fericită. Oamenii încă își mai aminteau aceste lucruri după mult timp, iar alții chiar veneau să mă vadă pentru că eram renumită. Am simțit deodată că aveam o imagine mai bună și cunoșteam acum gustul succesului. Dar după fericire, m-am gândit la cât de departe eram de a deveni medic curant. Puteam face numai operații normale. Dacă aș fi fost medic curant și aș fi făcut operații de nivel mai înalt, pacienții m-ar fi admirat și mai mult și la mine ar fi venit chiar mai mulți oameni. Oare nu mi-ar fi crescut statutul în ochii lor?

După aceea, am grăbit pasul spre faimă și avere. Soțul meu se plângea și se certa mult cu mine, spunând că petrec din ce în ce mai puțin timp cu el. Mă simțeam obosită și nedreptățită și nu puteam să nu mă tot întreb: „Pentru ce am făcut acest efort? Nu pentru a avea o carieră de succes și o viață bună? Am greșit cu ceva? Nu. Soțul meu este cel nerezonabil. Nu are deloc ambiție.” Mi-am șters lacrimile și m-am înscris la o unitate medicală de nivel municipal pentru a studia mai departe ca să-mi îmbunătățesc aptitudinile medicale și să devin medic curant. Era o ocazie rară, iar eu am prețuit-o. Însă, în timpul instruirii, am fost surprinsă să aflu că eram însărcinată. Vestea că eram gravidă m-a tulburat și chiar nu credeam că era momentul potrivit să am un copil. Trecusem prin atât de multe ca să obțin

această șansă, nu puteam renunța pur și simplu din cauza unui copil. Nu-mi puteam distruge perspectivele. Însă după aceea m-am gândit la copil. Nu voiam un avort. Ulterior, din cauză că munceam și stăteam în picioare în timpul operațiilor prea mult și fiindcă săream peste mese ca să fac operații neprogramate, în cele din urmă, am pierdut sarcina. Însă nu m-am oprit nicio clipă din a urmări faima și averea. Am vrut să mă întorc să lucrez la spital în ziua de după chiuretaj, dar trupul îmi era foarte slăbit în ziua aceea. Simțeam că îmi cedează tot trupul. Stomacul mă durea, iar membrele îmi erau slăbite. Nu puteam decât să stau în pat să mă odihnesc. Însă nu mă gândeam la sarcina pierdută sau la cum să mă îngrijesc de corpul meu, îmi făceam griji doar pentru că trebuia să amân învățatul și că asta mi-ar fi putut afecta absolvirea. Fusese totul în van?

După încă șapte ani de muncă asiduă, am obținut, în sfârșit, postul de medic curant la care visasem. Pacienții pe care îi consultam mă întâmpinau cu bucurie când mă vedeau și le spuneau celor din jur: „Dna. Dr. Tian m-a operat și m-a salvat.” Unii dintre ei m-au vizitat acasă și mi-au adus tot felul de specialități locale. Alții mi-au adus cadouri și vouchere de cumpărături ca să-și exprime recunoștința. Uneori, când mâncam la restaurant și mă vedeau, îmi plăteau nota fără să știu. Chiar dacă toate aceste lucruri îi făceau pe oameni invidioși, fericirea mea a fost doar de scurtă durată. Nimeni nu știa despre greutățile și suferința din spatele fericirii mele. Nu pot face nici cea mai mică greșeală într-o operație deoarece consecințele ar fi de neimaginat, iar eu îmi făceam griji tot timpul că voi face o greșeală care mă va ruina. Eram foarte precaută, de parcă mergeam pe muchia unui cuțit. Eram prea stresată, iar mintea mea nu a mai suportat. Sănătatea îmi fusese afectată și ajunsesem la 40 de kilograme. Fiindcă lucrasem prea mult perioade lungi de timp, sănătatea mi se deteriorase așa că eram chinuită de insomnii, dureri de stomac și colecistită. Nu puteam mânca, nu puteam

dormi. Număram oi toată noaptea și luam chiar și 4 pastile, dar degeaba. În timpul zilei eram amețită și slăbită. Picioarele parcă îmi erau de plumb. Era insuportabil de greu. Nu mă puteam abține să nu zâmbesc amar și să mă gândesc: „Am statut și admirația celorlalți, dar acum nici nu pot mânca sau dormi ca un om normal.” Chiar am vrut să evit munca, să evit totul și să dorm liniștită, dar asta devenise doar un vis. Ceea ce a înrăutățit lucrurile a fost că atunci când aveam cea mai multă nevoie de cineva care să mă îngrijească, soțul meu ieșea în oraș, petrecea și se simțea bine, iar eu trebuia să-mi duc singură povara. Mă simțeam nenorocită și neajutorată în nopțile acelea pustii. Adormeam cu greu și visam adesea că bâjbâi în întuneric, fără să pot vedea direcția în care mă îndrept sau drumul spre casă. Eram înspăimântată și mă chinuiam. Odată, m-am trezit brusc, țipând: „Ah!” Fruntea îmi era asudată. Am aprins lumina, m-am așezat pe marginea patului și m-am gândit la respectul pe care-l primeam de la pacienți și la laudele de la rude, dar asta nu mi-a alinat deloc durerea. Gândindu-mă la efortul pe care îl depusesem de-a lungul anilor, mă tot întrebam: „Am muncit din greu jumătate de viață ca să ajung fruntașă, dar în cele din urmă, în afara acelor scurte momente de glorie, nu m-am ales decât cu un trup bolnav, un soț care m-a trădat și cu o suferință și durere nesfârșite. De ce? Cum ar trebui să trăiască un om ca să aibă o viață semnificativă și valoroasă?” Chiar voiam să scap de durere. Am mers la o ghicitoare, am căutat răspunsuri în citate ale oamenilor celebri și m-am interesat și de „energia pozitivă” pe care oamenii o caută atât de mult. Am intrat pe Internet încercând să găsesc răspunsuri în budism, dar nu existau răspunsuri satisfăcătoare și nu-mi rezolvau deloc problemele. Tocmai când afecțiunile îmi deveneau insuportabil de dureroase, când nu mai puteam vedea speranța în viață sau găsi calea înainte, harul mântuitor al lui Dumnezeu Atotputernic a venit la mine.

După ce am găsit credința în Dumnezeu, am găsit răspunsurile în cuvintele Sale. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat?**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au luminat inima. Mi-am amintit grătarul la care am mers cu Dna. Dr. Wang, când am stabilit în inima mea că, atâta timp cât aveam statut și un nivel înalt de aptitudini medicale, oamenii mă vor respecta, voi primi un tratament special, iar viața va decurge lin. Acceptasem, de asemenea, otrăvuri satanice precum: „Un om îşi lasă numele în urmă oriunde stă, aşa cum gâsca scoate ţipete oriunde zboară”, „Ieși în evidență” și „Omul se luptă în sus; apa curge în jos” atât de mult încât goana după faimă și avere

devenise ținta și obiectivul meu în viață. Munceam din greu tot timpul pentru a avansa profesional. După ce câștigasem respectul și lauda celor din jur, am avut un sentiment adevărat de succes, lucru care m-a făcut să rămân pe calea greșită, fără nicio ezitare. Mi-am petrecut 10 dintre cei mai frumoși ani alergând după faimă și avere, sacrificându-mi familia și copilul din pântec. Mi-am distrus sănătatea și am rămas cu un trup bolnav. E păcat că abia după toate acele sacrificii m-am gândit: „La ce îmi folosesc faima și averea? Goana după ele mi-a adus epuizare și suferință și, după ce le-am obținut în sfârșit, încă mai sufăr nespus. E limpede că goana după faimă și avere este, până la urmă, calea greșită.” Am înțeles în sfârșit că lupta pentru faimă și avere era o forță malefică ce se încolăcea în jurul oamenilor ca o frânghie și îi sufoca. Era ca un jug pe care Satana mi-l pusese pe trup care mă făcea să fiu dispusă să sufăr și să sacrific totul. În cele din urmă, Satana m-a adus exact unde a vrut. Întocmai cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)”). Am văzut cât de plin de ură este cu adevărat Satana și I-am mulțumit lui Dumnezeu din toată inima. Tocmai când Satana mă băgase într-un colț, Dumnezeu nu a stat cu mâinile

în sân, ci mi-a întins mâna Lui mântuitoare, m-a consolat prin cuvintele Sale, m-a încurajat și m-a ajutat să găsesc cauza durerii mele. Numai Dumnezeu îi iubește cel mai mult pe oameni. El S-a întrupat ca să exprime adevărul pentru a ne învăța să discernem binele de rău și pozitivul de negativ. Știam că nu pot continua pe calea greșită, petrecându-mi viața alergând după faimă și avere. Trebuia să-L slăvesc pe Creator. După aceea, mi-am petrecut mai mult din timpul liber citind cuvintele lui Dumnezeu și având părtășie cu frații și surorile mele despre lucruri pe care nu le înțelegeam ca să ne putem ajuta și sprijini unul pe celălalt. Înainte să-mi dau seama, am înțeles câteva adevăruri și am pătruns mai bine unele lucruri. Mintea îmi era mult mai relaxată. Treptat, insomia mi s-a ameliorat, iar durerile de stomac și colecistita la fel. Acestea sunt lucruri pe care nu le-aș fi putut realiza dacă alergam după faimă și câștig. Am experimentat cu adevărat fericirea libertății spirituale.

Mai târziu, am văzut că toți colegii mei munceau ca să fie promovați, iar cei cu aptitudini profesionale inferioare alor mele, dintre care unii chiar instruiți de mine, au devenit cu toții asistenți universitari. Aveam un sentiment vag că am pierdut ceva. M-am gândit că dacă sănătatea nu mi s-ar fi deteriorat și nu m-ar fi făcut să regresez cu aproximativ un deceniu, cu expertiza mea, aș fi putut ajunge cel puțin asistent universitar. Dar amintindu-mi cum alergasem după promovări și mă îmbolnăvisem, plină de durere și suferință, mi-am dat seama că acesta era unul dintre trucurile viclene ale Satanei. Satana se folosea de dorințele mele pentru a mă atrage iarăși în vârtejul faimei și câștigului. Dacă reîncepeam goana după faimă și câștig, mi-aș fi putut pierde viața. Care ar fi fost scopul? M-am gândit la un lucru pe care l-a spus Domnul Isus: „**Şi la ce i-ar folosi unui om să câştige întreaga lume, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?**” (Matei 16:26). Iar Dumnezeu Atotputernic spune:

„Ca persoane normale, care urmăresc dragostea de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a face voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre sunt de cea mai mare importanță” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”). Am înțeles voia lui Dumnezeu din cuvintele Sale. Oricât de mari sunt statutul și reputația cuiva, goana după faimă și avere este calea greșită și e calea care duce la moarte. Nu poți primi binecuvântarea sau apărarea lui Dumnezeu dacă mergi pe calea aceasta. Numai căutând adevărul, făcându-ți datoria, scăpând de corupție prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu și încercând să-L cunoști pe Dumnezeu poți avea o viață semnificativă și poți primi, în cele din urmă, binecuvântarea lui Dumnezeu. Acesta este singurul viitor adevărat pe care un om al trebui să-l aibă. Dacă aș fi continuat să încerc să satisfac interesele trupului, nu numai că Dumnezeu nu m-ar fi binecuvântat, ci m-ar fi și urât, de fapt. Iată câteva exemple din viața reală de oameni pe care i-am cunoscut: fiica șefului meu a absolvit facultatea și a avut o carieră strălucită în străinătate. Dar după ani de competiție crâncenă și după atâta stress, a devenit disperată și s-a sinucis sărind de pe o clădire. Fiul unui prieten, care devenise director la o vârstă fragedă și avusese succes, a făcut ciroză la ficat fiindcă bea prea mult la evenimente sociale. A murit după mai puțin de șase luni, iar prietenul meu a încărunțit peste noapte de durere. Îmi amintesc că am citit odată aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Oamenii își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii și nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici**

măcar cu un singur minut, cu o singură secundă" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)"). Faima și câștigul nu-i pot scăpa pe oameni de suferință și nu le pot salva viețile. Ele doar ademenesc oamenii înapoi în abisul morții, după o perioadă scurtă de fericire. După ce am înțeles asta, nu m-am mai lăsat niciodată deranjată sau afectată de oamenii din jurul meu. Am devenit dispusă să-mi petrec timpul limitat căutând adevărul și cunoscându-L pe Dumnezeu, trăind conform cerințelor lui Dumnezeu și îndeplinindu-mi datoria în casa lui Dumnezeu.

Într-o zi, am primit un telefon de la directorul unui alt spital. A spus: „Acum te-ai pensionat, așa că organizăm un banchet pentru tine ca să sărbătorim și putem vorbi despre colaborarea despre care am discutat înainte. Am vrea să etalăm licența ta de medic curant în spitalul nostru ca să-i atragem pe vechii tăi pacienți. Ai putea și să lucrezi pentru noi sau ai putea deveni acționar. Tu decizi." Când am auzit asta, nu m-am putut abține să nu mă gândesc: „Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață alergând după faimă și câștig și cu ce m-am ales? Chiar îmi voi petrece toată viața îngropată în faimă și câștig? Nu era ușor să scapi de durerea cauzată de goana după faimă și avere. Nu trebuie să mai număr oi noaptea și să trăiesc cu grijă și frică toată ziua. Am gustat din liniștea sufletească pe care mi-au adus-o credința în Dumnezeu și înțelegerea adevărului. Ar fi bine să țin strâns de această fericire. În plus, chiar dacă trebuia numai să-mi expun licența în spital, dacă era o problemă, tot trebuia să merg acolo, și oare asta nu ar fi interferat cu îndeplinirea datorii mele?" M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Fiecare zi pe care ați trăit-o până acum este decisivă și foarte importantă pentru soarta și destinațiile voastre, astfel că trebuie să prețuiți tot ceea ce aveți și fiecare minut care trece. Trebuie să profitați din plin de timpul vostru pentru a vă oferi cele mai mari câștiguri, astfel încât să nu fi trăit în zadar această viață**" (Cuvântul,

Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”). Am fost atât de norocoasă să am șansa rară de a-L găsi pe Dumnezeu. Dumnezeu a fost Cel Care m-a făcut să înțeleg sensul vieții și Care m-a scos din prăpastia durerii. Cum aș fi putut să mă întorc în brațele Satanei? Lucrarea lui Dumnezeu se apropia de sfârșit, iar eu nu câștigasem încă adevărul. Trebuia să prețuiesc fiecare zi și să caut adevărul în timpul meu limitat. Asta înseamnă o viață frumoasă! După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am refuzat oferta directorului. În momentul în care am închis telefonul, m-am simțit mai liberă ca oricând. Nu m-am putut abține să nu spun: „Ar fi trebuit să mă opresc din goana după faimă și câștig acum mult timp.” Alte spitale m-au contactat ca să colaborăm. Le-am refuzat pe toate. Acum, m-am dedicat îndeplinirii datoriei mele. Mă simt atât de liniștită și mulțumită în fiecare zi. Este un lucru pe care nu mi l-ar fi putut aduce vreo bucurie materială, faima sau statutul. Îi mulțumesc lui Dumnezeu Atotputernic pentru că m-a mântuit!

7. O sclavă a banilor se trezește

de Xingwu, China

Odată, lucram la fermă și m-am tăiat la degetul mic. Nu erau bani pentru tratament, așa că nu s-a vindecat niciodată complet. Tot nu-l pot întinde complet. După ce m-am căsătorit, eu și soțul meu eram tot săraci. Prietenii și rudele ne priveau cu dispreț și ne evitau. Când am văzut respectul pe care îl primeau oamenii bogați, felul în care puteau mânca și se puteau îmbrăca fără grijă, i-am invidiat. Oamenii spun mereu: „Banii fac pământul să se învârtă", „Banii nu sunt totul, dar fără ei, nu poți face nimic" și „Dai un ban, dar stai în față". Pe atunci, credeam că toate astea sunt adevărate. Cu bani, poți mânca, te poți îmbrăca și ești respectat și admirat. Credeam că banii sunt totul. Am jurat să muncesc din greu și să câștig mai mulți bani. Voiam să scap de sărăcie și să trăiesc ca un om bogat.

Ulterior, eu și soțul meu am fost angajați să administrăm cantina unei școli. Sute de oameni mâncau zilnic acolo. Ca să facem economie, nu am angajat decât un singur muncitor. Eu și soțul meu munceam de la 4 dimineața până după miezul nopții, în fiecare zi. Am continuat să lucrez chiar și când am fost foarte răcită. Ca să câștigăm mai mult, ne-am luat mult de lucru și la fermă. În timpul sezoanelor aglomerate, lucram noaptea, peste program, ca să plantăm și să recoltăm totul. Din cauză că lucram zi și noapte, aveam adesea amețeli. Uneori ațipeam în timp ce tocam legume și mă tăiam la mâini. În tăieturi îmi intrau sare și apă. Era foarte dureros. Cu toate că eram atât de obosită, de fiecare dată când vedeam că îmi creșteau câștigurile, mă simțeam fericită. Am simțit că merită. Iar atunci când i-am văzut pe oamenii aceia bogați, în hainele lor elegante, mâncând și râzând, mi-am spus: „Trebuie să fac mai mulți bani!" Credeam că atâta timp cât

muncesc din greu, mai devreme sau mai târziu, aveam să ajung în rândurile celor bogați.

Din cauză că foloseam apă rece în fiecare zi, am făcut o artrită reumatică gravă. Încheieturile au început să mi se deformeze. Iar din cauza muncii obositoare de ani de zile, am făcut hernie de disc, ceea ce a dus la hiperplazie osoasă și sciatică. Doctorul mi-a spus că e nevoie de operație și de o internare de trei luni, dar n-am vrut să mă opresc din a face bani, așa că am refuzat. Chiar și trei zile ar fi fost prea mult. Așadar, am continuat să muncesc zi și noapte. În cele din urmă, fiindcă nu puteam niciodată mânca la timp sau dormi suficient, am făcut gastroptoză și gastroenterită. Curând după aceea, am făcut fibrom uterin, prolaps ovarian, boli de inimă, miocardită și anemie severă. Afecțiunile apăreau una după alta. Durerea era insuportabilă și nu puteam dormi noaptea. Am vărsat șuvoaie de lacrimi. Eram pierdută. Mă gândeam: „Care este scopul vieții? Doar să ne petrecem viețiile zbătându-ne să câștigăm bani?” Nu aveam un răspuns. Simțeam pur și simplu că trebuie să am bani ca să realizez ceva în societate. Așa că mi-am spus: „Atâta timp cât stai în picioare, poți continua să muncești.” Astfel m-am întors la goana după bani. Dar, într-o zi, am mers la spital și am fost diagnosticată cu două forme de cancer: cancer la plămâni în stadiu incipient și cancer la sân. Când mi-au spus asta, dintr-o dată m-am simțit slăbită. M-am întins pe pat și am plâns ore în șir. Am mers la tot felul de spitale pentru tratament și am cheltuit aproape toate economiile noastre. Însă nimic n-a funcționat, iar medicamentele pe care le luam îmi cauzau umflături pe tot corpul. În fiecare noapte, când era liniște deplină, stăteam întinsă pe pat și priveam pe fereastră, într-o stare de disperare. Îmi petrecusem viața câștigând bani și, pe lângă faptul că nu eram bogată, sănătatea mea era distrusă și viața îmi era nenorocită. Care era scopul vieții? Nu mai voiam să mă omor încercând să câștig bani. Dar soțul meu adora banii. A spus: „Cât

timp ești în viață, continuă să muncești!” Indiferența lui m-a mâhnit și m-a dezamăgit, dar cel mai mult m-a făcut să mă simt neajutorată. Aveam doar 40 și ceva de ani. Nu avusesem o viață fericită. Nu-mi văzusem fiul căsătorindu-se. Nu eram pregătit să mor așa. Voiam să trăiesc. Dar, fără bani, cum aveam să primesc tratamentul și să supraviețuiesc? Singura cale era să continui să câștig bani. Așadar, am continuat să muncesc în timp ce luam tratamentul.

Un an mai târziu, soțul meu a deschis o fabrică de brichete de cărbune cu restul economiilor noastre. Anul următor, a deschis o companie de extracție a petrolului. În ciuda bolii mele, în fiecare zi, făceam naveta între cele două fabrici făcând tot felul de treburi. După ani de muncă asiduă, am făcut, în cele din urmă, ceva bani. Am cumpărat o casă în oraș, o mașină și ne-am bucurat de o viață materială bună. Prietenii și rudele ne flatau și ne admirau. Statutul nostru social se schimbase. Aveam o nouă identitate. Eram foarte mulțumiți de noi înșine. Toți acei ani de suferință păreau să merite, în cele din urmă. Dar vremurile bune nu durează. După atâția ani de muncă asiduă, trupul meu era epuizat. Doctorul mi-a spus: „Afecțiunile tale sunt prea complexe. Niciun organ nu-ți funcționează corespunzător. Nu putem face nimic.” Cuvintele lui au sunat ca o condamnare la moarte. Nu puteam accepta veștile acestea. Trebuia să mă duc acasă și să aștept să mor? Aveam bani și mă bucuram de viața mea materială. Dar ce folos? Nicio sumă de bani nu mă putea salva acum. Durerea din cauza bolii aproape m-a făcut să vreau să mor. Ce altceva puteam face? În ciuda mea, am privit spre cer și am strigat: „Doamne! Salvează-mă!”

În cea mai disperată clipă a vieții mele, prietena mea mi-a împărtășit Evanghelia zilelor de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. A spus că Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă ca să mântuiască omenirea, să exprime adevărul și să dezvăluie tainele vieții. El dezvăluie sursa răului și a

întunericului din lume, de ce viețile ne sunt atât de goale și pline de suferință, de unde vin bolile, în mâinile cui este soarta noastră, ce poate da sens cu adevărat vieților noastre și multe altele. Mai mult decât atât, a spus că citind cuvintele Lui și înțelegând adevărul, vom putea vedea dincolo de aceste lucruri, iar apoi, suferința noastră va fi alinată. Prietena mea mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Care este sursa suferinței de-o viață datorată nașterii, morții, bolii și bătrâneții pe care o îndură oamenii? Ce a determinat ca oamenii să aibă aceste lucruri? Oamenii nu le-au avut când au fost creați pentru prima dată, nu-i așa? Atunci de unde au provenit aceste lucruri? Au luat ființă după ce oamenii au fost ispitiți de Satana, iar trupul lor a devenit depravat. Suferința trupului uman, chinurile și deșertăciunea acestuia, precum și chestiunile extrem de mizerabile ale lumii umane au venit doar după ce Satana a corupt omenirea. După ce oamenii au fost corupți de Satana, acesta a început să-i chinuiască. Drept urmare, ei au devenit din ce în ce mai depravați. Bolile omenirii au devenit din ce în ce mai acute, iar suferința ei a devenit din ce în ce mai gravă. Tot mai mult, oamenii au simțit deșertăciunea și tragedia lumii omenești, precum și neputința de a continua să trăiască acolo și au simțit tot mai puțină speranță pentru lume. Astfel, această suferință a fost adusă asupra oamenilor de Satana**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Însemnătatea cunoașterii suferinței lumești de către Dumnezeu”).

Apoi, prietena mea a spus, în părtășie: „Când Dumnezeu ne-a creat, am trăit cu toții sub ocrotirea Lui, trăind liberi în Grădina Edenului, fără moarte, boală sau griji. Însă când Satana a ispitit și a corupt omenirea, L-am trădat pe Dumnezeu și am pierdut grija și ocrotirea Lui. Trăim sub puterea Satanei, conform principiilor sale. Concurăm unii cu ceilalți, mințind, înșelând și luptându-ne pentru faimă, bogăție și statut. De aici vin boala,

durerea și amărăciunea din sufletele noastre. Iar această suferință, aceste griji ne fac pe toți să credem că viața e prea dureroasă, prea obositoare, prea grea. Toate acestea s-au întâmplat fiindcă Satana ne-a corupt. Așa ne chinuie el. Dar Dumnezeu a devenit trup și a venit în lume să ne mântuiască. El exprimă toate adevărurile care ne permit să dobândim mântuirea și să fim purificați. Dacă citim cuvintele lui Dumnezeu și trăim în conformitate cu ele, putem obține ocrotirea și îndrumarea Lui, ne putem lepăda de corupție, putem obține mântuirea lui Dumnezeu și putem fi aduși de El la destinația noastră finală." Auzindu-i vorbele, am simțit un licăr de speranță. Am simțit că Dumnezeu Atotputernic mă poate mântui de suferință, așa că am fost de acord să cercetez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Prietena mea mi-a dat un exemplar din „Cuvântul Se arată în trup". După aceea, am citit cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și m-am întâlnit cu frații și surorile mele.

Într-o zi, în timpul devoționalelor mele, am urmărit un videoclip cu o lectură a cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și aranjamentele pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate**

lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Când am văzut acest videoclip, mi-am dat seama că Dumnezeu este Creatorul nostru și că El stăpânește peste toate. Dumnezeu aprovizionează și hrănește toată omenirea. Destinul nostru, viața și moartea noastră, fericirea noastră se află în palmele mâinii lui Dumnezeu. Nu le putem schimba doar găsindu-ne ocupație și alergând de colo colo. Însă nu am înțeles suveranitatea lui Dumnezeu. Am încercat să mă bazez pe propriile forțe pentru a-mi schimba destinul, încercând să mă îmbogățesc. Dar chiar dacă am câștigat ceva bani, nu am fost niciodată fericită. Sufletul mă durea, iar inima îmi era sfâșiată. Atunci mi-am dat seama că dacă oamenii nu cred în Dumnezeu și nu-L venerează, dacă nu se supun suveranității Sale și dacă se împotrivesc destinului din cauza dorinței, ei doar vor suferi în van și vor ajunge în iad după moarte. Atunci am știut că Dumnezeu este singurul meu sprijin, m-am rugat și I-am încredințat sănătatea mea. Indiferent dacă trăiesc sau mor, mă supun suveranității lui Dumnezeu.

După aceea, am participat deseori la viața bisericească. Am văzut cum frații și surorile citeau cuvintele lui Dumnezeu și căutau adevărul, încercând să-și facă datoria și să-L mulțumească pe Dumnezeu. Chiar îi admiram. Voiam să scap de vechea mea viață și să încep una nouă. Așa că mă rugam adesea lui Dumnezeu, cerându-I să-mi ofere o cale de scăpare ca să am mai mult timp să particip la adunări și să-mi fac datoria. Ulterior, compania noastră de extracție a petrolului a fost rechiziționată ca să se construiască o nouă șosea. Nu mai trebuia să fac naveta între două fabrici ca până atunci. Aveam mai mult timp să mă întâlnesc cu ceilalți și să avem părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu, să contemplăm cuvântul lui Dumnezeu și să ne

apropiem de Acesta. Mă simțeam împlinită în fiecare zi. După un timp, sănătatea a început să mi se îmbunătățească considerabil. Simțeam că am mai multă energie și că trupul îmi este mai puternic. Mă simțeam mult mai relaxată și lipsită de griji. Îi eram foarte recunoscătoare lui Dumnezeu.

Ulterior, am urmărit alt videoclip cu o lectură a cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**«Banii fac lumea să se învârtă» este o filosofie a Satanei și predomină în întreaga omenire, în fiecare societate umană. Ați putea spune că este o tendință deoarece a fost întipărită în inima fiecărei persoane. Încă de la început, oamenii nu au acceptat această zicală, dar apoi au acceptat-o tacit când au venit în contact cu viața reală și au început să simtă că aceste cuvinte erau de fapt adevărul. Nu este acesta un proces prin care Satana îl corupe pe om? […] Deci, după ce Satana folosește această tendință pentru a-i corupe pe oameni, cum se manifestă în ei? Credeți oare că nu ați putea supraviețui în această lume fără niciun ban, că până și o singură zi fără bani ar fi imposibilă? Statutul oamenilor se bazează pe cât de mulți bani au, ca și respectul pe care îl pretind. Spatele celor săraci este îndoit de rușine, în timp ce bogații se bucură de statutul lor înalt. Ei stau drepți și mândri, vorbind tare și trăind arogant. Ce le aduc oamenilor această zicală și această tendință? Oare nu este adevărat că mulți fac orice sacrificiu în goana după bani? Oare nu mulți își sacrifică demnitatea și integritatea căutând mai mulți bani? Mai mult decât atât, oare nu mulți oameni pierd oportunitatea de a-și îndeplini datoria și de a-L urma pe Dumnezeu, de dragul banilor? Oare nu este acest lucru o pierdere pentru oameni?** (Ba da.) **Nu e Satana sinistru că folosește această metodă și această zicală pentru a-l corupe pe om într-o asemenea măsură? Nu este un tertip maliţios?**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (V)”). După ce l-am urmărit, am

înțeles că toți acești zeci de ani pe care îi petrecusem în suferință și epuizare se datorau corupției Satanei și influenței societății care mă făcuseră să urmez tendințe lumești și să venerez banii. În copilărie, când trăiam în sărăcie, fusesem exclusă și privită cu dispreț. Când am văzut oameni bogați care trăiau bine și inspirau respect, am fost sigură că ai nevoie de bani ca să trăiești în lumea asta. „Banii nu sunt totul, dar fără ei, nu poți face nimic", „Banii fac lumea să se învârtă", „Dai un ban, dar stai în față", „Banul e cel mai important" și „Omul ar face orice să se îmbogățească." Aceste erezii satanice au prins rădăcini în inima mea și mi-au controlat gândurile. Credeam că banii sunt totul, că mă puteau face să fiu admirată, respectată și fericită. Făcusem din bani singurul meu scop și îmi păsa numai de câștiguri mai mari. Nu conta că aveam amețeli, că eram obosită sau bolnavă sau că trupul îmi era epuizat. Când mă gândeam la îmbogățire și la viața de om bogat, scrâșneam din dinți și mergeam mai departe. Nu am schimbat nimic nici când am făcut cancer. De fapt, banii au devenit și mai importanți, fiindcă aveam nevoie de ei ca să iau tratamentul și să supraviețuiesc. Nici atunci nu m-am oprit din a încerca să câștig bani. Fusesem subjugată de Satana și nu eram decât o sclavă a banilor. Deși aveam o mașină, o casă și ceva bani, deși eram respectată și admirată, nu eram deloc fericită. Aveam multe boli și aveam și cancer. Banii nu mi-au putut alina durerea și nu mi-au putut salva viața. Sufeream foarte mult și eram disperată. Mai mulți bani n-ar fi fost de niciun folos. Înainte, îmi dădusem viața pe bani. Acum îmi cumpăram viața cu ei. Trăisem ca să fac bani, dar ajunsesem cu mâna goală. Atunci am văzut clar că goana după bani era un mod greșit de a trăi. Banii sunt un șiretlic pe care Satana îl folosește ca să ne facă rău și să ne corupă. Sunt un jug pe care ni-l pune în jurul gâtului. Fără cuvântul lui Dumnezeu, nici acum nu aș fi văzut cum Satana folosește banii ca să ne subjuge, să ne controleze și să ne rănească, iar Satana m-ar fi dus de nas în continuare,

chinuindu-mă și jucându-se cu mine. Am văzut că oamenii nu înțelegeau adevărul, așa că nu știau cum să trăiască. Pur și simplu urmau mulțimea, punând banii pe primul loc. E mare păcat. Eram atât de norocoasă că am auzit glasul lui Dumnezeu, că am mers înaintea Lui și am scăpat de abuzul Satanei. Aceasta era mântuirea lui Dumnezeu, iar inima îmi era plină de recunoștință față de El.

Ulterior, când soțul meu pleca să facă aprovizionarea, trebuia să lucrez în fabrică. Uneori era în timpul întrunirilor noastre. Deși participam, mă simțeam neliniștită. Mă simțeam vinovată în inima mea. Mă gândeam la felul în care mă îmbolnăvisem încercând să câștig bani. Doctorul îmi dăduse o condamnare la moarte. Dumnezeu a fost Cel care m-a salvat când eram în pragul morții și mi-a oferit a doua șansă. Însă nu-mi puteam face datoria și nu-I puteam răsplăti dragostea. Simțeam că Îi sunt datoare lui Dumnezeu. M-am gândit la ceea ce a spus Domnul Isus: „**Şi la ce i-ar folosi unui om să câştige întreaga lume, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?**” (Matei 16:26). Iar în 1 Timotei 6:8, se spune: „Dacă avem mâncare şi îmbrăcăminte, acestea ne vor fi de ajuns.” De ce să câștigi bani dacă asta înseamnă să-ți pierzi viața? M-am gândit să închiriez fabrica de cărbune. Aveam să câștig mai puțin, dar suficient cât să trăiesc mai departe și atunci aș fi putut să-L venerez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria. Dar aveam îndoieli. Fabrica de cărbune mergea bine și fusese foarte greu să pornim afacerea. Ar fi fost păcat să renunțăm pur și simplu la ea. Am ezitat. Nu știam ce să fac, așa că m-am rugat pentru ajutorul lui Dumnezeu.

Într-o zi, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dar există o cale extraordinar de simplă ca o persoană să se elibereze din această stare, și anume să-și ia adio de la stilul său de viață anterior; să spună adio scopurilor sale anterioare în viață; să-și rezume și să-și analizeze**

stilul de viață, viziunea asupra vieții, căutările, dorințele și idealurile anterioare; și apoi să le compare cu voia lui Dumnezeu și cerințele Lui față de om și să vadă dacă vreuna dintre acestea se potrivește cu voia și cerințele lui Dumnezeu, dacă vreuna dintre ele oferă valorile corecte ale vieții, duce la înțelegerea mai profundă a adevărului și permite persoanei să trăiască cu umanitate și asemănarea unei ființe omenești. Când investighezi în mod repetat și despici cu atenție diferitele scopuri pe care le urmăresc oamenii în viață și nenumăratele lor moduri de a trăi, vei descoperi că niciunul dintre ele nu se conformează intenției originare a Creatorului cu care El a creat omenirea. Toate acestea îi îndepărtează pe oameni de suveranitatea și grija Creatorului; toate sunt capcane care îi fac pe oameni să devină depravați și care îi duc spre iad. După ce recunoști acest lucru, sarcina ta este să-ți lași deoparte vechile perspective asupra vieții, să stai departe de diferitele capcane, să-L lași pe Dumnezeu să-Și asume răspunderea asupra vieții tale și să facă aranjamente pentru tine; să încerci doar să te supui orchestrărilor și călăuzirii lui Dumnezeu, să trăiești fără nicio alternativă individuală și să devii o persoană care Îl venerează pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit la regulile satanice pe care mă bazasem înainte, încercând să mă îmbogățesc. Crezusem că „Banii fac lumea să se învârtă" și „Banii nu sunt totul, dar fără ei, nu poți face nimic." Ca să mă îmbogățesc și să câștig respectul oamenilor, trebuise să mă zbat pentru bani. Acele zice fuseseră dureroase și nenorocite. Erau banii atât de importanți? Ce îmi puteau oferi în realitate? Puteam să cumpăr o casă, o mașină, îmi puteau oferi o viață materială bună, îmi puteau aduce respect și-mi puteau oferi o plăcere trupească temporară. Dar nu puteau umple golul din inima mea, nu-mi puteau face durerea să dispară, nu-mi

puteau aduce pace și bucurie, nu-mi puteau face să dispară suferința din cauza bolii și nu-mi puteau salva viața. M-am gândit la directorul școlii mele locale. Avusese bani și statut, dar murise de cancer. Banii și statutul nu l-au putut ajuta să scape de suferință și moarte. Am auzit de oameni bogați care au avut vieți dureroare și goale, care s-au sinucis ca să se termine totul, precum și de oameni care au mințit, au înșelat, s-au luptat și i-au delapidat pe alții, pierzându-și orice umanitate și conștiință numai pentru bani. Toate aceste povești și propria experiență mi-au permis să văd că goana după câștiguri monetare pur și simplu face oamenii mai corupți și decadenți. Îi îndepărtează de Dumnezeu și îi duce spre păcat. M-am gândit la Iov, care nu a căutat bani sau confort material. Iov s-a închinat în fața suveranității lui Dumnezeu și a căutat să afle faptele Lui din toate lucrurile și, în cele din urmă, a câștigat binecuvântarea lui Dumnezeu. M-am gândit la felul în care, atunci când Isus l-a chemat, Petru s-a lepădat de toate pentru a-L urma pe Dumnezeu. A căutat să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a desăvârșit, iar el a dus o viață plină de sens. De aici, mi-am dat seama că a-L cunoaște pe Dumnezeu, a-L venera, a trăi conform cuvântului Său și a-I câștiga lauda sunt cele mai importante lucruri în viață. Mi-a fost greu să găsesc credința și calea cea bună. Știam că ar fi fost o nesăbuință să continui goana după bogăție și plăceri lumești și să renunț la căutarea adevărului și a mântuirii. Când m-am gândit la asta, inima mea a fost liberă de îndoială. Nu mai voiam să fiu o sclavă a banilor. Nu voiam decât mai mult timp și energie pentru a căuta adevărul. După aceea, am discutat închirierea fabricii cu soțul meu. Cu ajutorul minunatelor orchestrări ale lui Dumnezeu, am închiriat-o. Am putut să particip regulat la adunări și să-mi fac datoria.

Doi ani mai târziu, soțul meu s-a îmbolnăvit subit și a murit. Moartea sa a fost grea pentru mine și mi-a arătat cât de fragilă este viața. Soțul meu

și-a petrecut aproape toată viața alergând de colo colo, încercând să facă bani. Avea tensiunea peste 20, dar a continuat să muncească. Când și-a fracturat șoldul, s-a întors la muncă înainte să se recupereze complet și nu s-a odihnit când am stăruit s-o facă. Și el era un sclav al banilor. A fost controlat și rănit de Satana toată viața. Nu voia să renunțe nici în pragul morții. Voia să câștige bani și să ducă o viață bună, dar și-a pierdut viața. Faima și bogăția nu l-au putut salva, nu i-au putut ușura durerea și nu l-au ajutat să înșele moartea. E așa cum spune Dumnezeu: „**Oamenii își petrec viețile alergând după bani și faimă; se agață de aceste paie, gândindu-se că sunt singurele lor mijloace de sprijin, ca și cum dacă le au ar putea continua să trăiască, scutiți de moarte. Dar numai atunci când urmează să moară își dau seama cât de îndepărtate sunt lucrurile acestea de ei, cât de slabi sunt în fața morții, cât de ușor se fărâmă, cât de singuri și de neajutorați sunt, neavând unde să se întoarcă. Își dau seama că viața nu poate fi cumpărată cu bani sau cu faimă, că indiferent cât de bogată poate fi o persoană, indiferent cât de înaltă este poziția sa, toți oamenii sunt la fel de săraci și insignifianți în fața morții. Își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii și nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici măcar cu un singur minut, cu o singură secundă**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)”). Privind în urmă la felul în care am alergat de colo colo, încercând să fac bani, am câștigat respect și admirație, dar am fost torturată de Satana aproape până la moarte. Dar Dumnezeu m-a mântuit. M-a salvat din vâltoarea banilor și mi-a schimbat direcția în viață. Acum că urmez adevărul și-mi fac datoria, mă simt liberă și împăcată. Acestea sunt lucruri pe care banii nu le pot cumpăra. Îi mulțumesc lui Dumnezeu Atotputernic că m-a mântuit!

8. Să cunoşti în viaţă autoritatea şi suveranitatea lui Dumnezeu

de Xinxin, Statelor Unite

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Cunoașterea autorității lui Dumnezeu, a puterii lui Dumnezeu, a propriei identități a lui Dumnezeu și esenței lui Dumnezeu nu poate fi realizată bazându-te pe imaginația ta. Din moment ce nu te poți baza pe imaginație pentru a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, atunci în ce mod poți obține o adevărată cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Prin a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, prin părtășie și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, vei avea o experiență treptată și o dovadă a autorității lui Dumnezeu și, astfel, vei căpăta o înțelegere treptată și o cunoaștere graduală a acesteia. Acesta este singurul mod de a atinge înțelegerea autorității lui Dumnezeu; nu există scurtături. A vă cere să nu vă imaginați nu este același lucru cu a vă face să așteptați pasiv distrugerea sau a vă opri să faceți ceva. Să nu îți folosești creierul pentru a gândi și a-ți imagina înseamnă să nu folosești logica pentru a deduce, să nu folosești cunoașterea pentru a analiza, să nu folosești știința ca bază ci, în loc de asta, să apreciezi, să verifici și să confirmi că Dumnezeul în care crezi tu are autoritate, să confirmi că El stăpânește peste soarta ta și că puterea Lui în toate timpurile dovedește că El este cu adevărat Dumnezeu Însuși, prin cuvintele lui Dumnezeu, prin adevăr, prin tot ce întâlnești în viață. Acesta este singurul mod de a-L cunoaște pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (I)”). Odată credeam că doar asistând la un miracol sau trecând printr-o situație majoră poți cunoaște autoritatea lui Dumnezeu. Înțelegeam limitat autoritatea lui Dumnezeu. Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că

important pentru cunoaşterea autorității Lui este experimentarea cuvintelor lui în viața cotidiană și, prin experimentarea cuvintelor Lui, vom vedea autoritatea Lui și cum El stăpânește tot. Așa crește credința noastră în Dumnezeu.

Anul trecut a fost o invazie bruscă și intensă de insecte pe aproape jumătate de hectar plantat cu roșii de familia mea și acestea au distrus tot - fructele, florile, frunzele. Eram îngrijorat și am discutat cu familia mea cum să scăpam de ele. Pesticidele ar fi distrus solul și ar fi lăsat urme cancerigene și orice plantat acolo ar fi fost periculos de mâncat. Am încercat să le prindem cu mâna, dar se înmulţeau prea repede. Am muncit trei-patru zile, însă nu am avut succes. Numărul lor a crescut. Am căutat rapid alte moduri să scăpăm de ele. Deși mă rugam lui Dumnezeu, în momentele acelea, nu înțelegeam autoritatea și stăpânirea Sa, așa că El nu avea loc în inima mea. Nu ştiam cum să mă încred în Dumnezeu și să caut voia Lui. Nu mai văzusem înainte acel tip de insecte, deși cultivasem plante zeci de ani și știam multe despre pesticide. Credeam că voi reuși dacă voi continua să cercetez. Am încercat toate metodele cunoscute, una câte una, dar am încercat șase sau șapte fără succes. În toată perioada mea de dezvoltare, nu întâlnisem insecte atât de rezistente. Mereu mă descurcasem să scap de ele în trecut, dar acum niciuna dintre metodele mele laborios dezvoltate nu funcţiona. Un prieten mi-a zis că un profesor de la universitatea agricolă a spus că uleiul de neem este un pesticid eficient, așa că am cumpărat imediat, dar nu a funcționat. Nu mai aveam idei și nu găsisem o soluţie. Mergeam să verific în fiecare dimineață în zilele urmatoare și vedeam plantele de tomate distruse de insecte. Unora le cădeau florile, frunzele se ofileau, și unele fructe mucegăiau. Eram trist. Frații și surorile mă ajutaseră să plantez roșiile zile întregi. Munciseră mult, să facă straturile și să planteze răsadurile, și tocmai când erau în floare și se

preconiza o recoltă frumoasă, aceste insecte au invadat. M-am gândit că recolta va fi un eșec anul acela. Văzând plantele acoperite de insecte, eram total pierdut. Vecinul meu Wang avea experiență vastă cu recoltele și pesticidele, și m-am gândit că poate are o soluţie. Am fost să îl întreb, dar mi-a zis: „Nu am văzut așa ceva în toţi cei 30 de ani de experiență. Am pus pesticide de trei ori pe zi, dar am ucis doar roșiile, nu și insectele. Alt vecin, Zhang, a spus neajutorat: „Am amestecat trei sau patru pesticide, dar nimic nu le va ucide! Auzind asta am fost cu adevărat disperat. Era o invazie de insecte și nu era cale de a scăpa de ele. Părea că roșiile mele vor fi toate distruse. Neajutorat, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu știu ce să fac cu epidemia aceasta! Sunt pierdut. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă să știu cum să experimentez asta și ce lecție trebuie să învăț.”

Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu odată. „**Sub suveranitatea și controlul lui Dumnezeu, toate lucrurile iau ființă sau dispar conform gândurilor Lui, toate viețile lor sunt guvernate de anumite legi și ei cresc și se înmulțesc conform acestora. Nicio ființă umană sau lucru nu este deasupra acestor legi. De ce? Singurul răspuns este – datorită autorității lui Dumnezeu. Sau, ca să reformulez, datorită gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu; pentru că Dumnezeu Însuși face totul. Adică, autoritatea lui Dumnezeu și mintea lui Dumnezeu sunt cele care dau naștere acestor legi; acestea se vor modifica și schimba în funcție de gândurile Lui, și toate aceste modificări și schimbări apar sau dispar pentru planul Lui. Să luăm epidemiile, de exemplu. Acestea izbucnesc fără avertizare, nimeni nu le cunoaște originile sau motivele exacte pentru care se produc, și ori de câte ori o epidemie lovește un anumit loc, cei care sunt sortiți nu pot scăpa de calamitate. Știința omenească înțelege epidemiile ca fiind cauzate de răspândirea unor microbi răi sau dăunători, și viteza, aria de răspândire și metoda de transmitere nu pot**

fi prezise sau controlate de știința omenească. Cu toate că omenirea li se opune prin toate mijloacele posibile, aceasta nu poate controla ce oameni sau ce animale sunt afectate inevitabil atunci când izbucnesc epidemii. Singurul lucru pe care îl pot face oamenii este să încerce să le prevină, să li se opună și să le cerceteze. Dar nimeni nu cunoaște cauzele primare care explică începutul sau sfârșitul unei anumite epidemii și nimeni nu le poate controla. Confruntați cu izbucnirea și răspândirea unei epidemii, prima măsură pe care o iau oamenii este să dezvolte un vaccin, dar adesea epidemia se stinge de la sine înainte ca vaccinul să fie gata. De ce se sting epidemiile? Unii spun că microbii au fost aduși sub control, alții spun că se sting datorită schimbărilor anotimpurilor… În privința întrebării dacă aceste speculații nebunești țin sau nu, știința nu poate oferi nicio explicație, nu poate da niciun răspuns precis. Omenirea nu se confruntă numai cu aceste speculații, ci și cu lipsa de înțelegere și frica de epidemii. Nimeni nu știe, în cele din urmă, de ce încep epidemiile sau de ce se termină. Pentru că omenirea nu are credință decât în știință, se bazează cu totul pe ea, dar nu recunoaște autoritatea Creatorului sau nu Îi acceptă suveranitatea, nu va primi niciodată un răspuns" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)"). Dumnezeu stăpânește peste tot. Toate sunt în mâinile Lui. Fie mic sau mare, vizibil sau nu, viu sau fără viață, totul există sau dispare după voia lui Dumnezeu. Orice dezastru e sub stăpânirea Lui. Oamenii nu știu de unde vin plăgile și molimele sau cum să fie acestea prevenite. Nu avem nicio idee când vor dispărea. Toate acestea sunt dictate de Dumnezeu. Dar nu înțelegeam autoritatea și stăpânirea lui Dumnezeu cu adevărat, așa că atunci când insectele au invadat roșiile nu m-am întors către Dumnezeu să mă îndrume, ci am căutat soluții cu propriile metode. A fost zadarnic, dar tot nu m-am întors către Dumnezeu, nici nu m-am bazat

pe El. Eram fără speranță și neajutorat când am văzut că nici pesticidele nu ajutau. Aveam credință în Dumnezeu și m-am rugat Lui, dar El nu avea loc în inima mea. Am crezut că pot scăpa singur de insecte. Ce arogant și ignorant! Apoi am realizat că Dumnezeu decide când apar și când dispar insectele. Nu avem niciun control. Încă nu înțelegeam care era voia Lui în acea invazie, dar ştiam că eu trebuie să fac partea mea și să las insectele la voia Lui. Trebuia să mă supun aranjamentelor Lui. Acest gând mi-a adus pace. M-am rugat lui Dumnezeu, dorind să mă supun și să experimentez ceea ce a dispus El.

Am mers în câmp după câteva zile și am văzut multe pânze de păianjen pe plante. M-am întrebat: hei, oare de unde au apărut? M-am uitat mai de aproape și am văzut molii mici în pânze și mi-am amintit că păianjenilor le place să le mănânce. Fără molii nu vor fi ouă, aşa că natural vor fi mai puţine insecte. Am realizat că sunt mult mai puține insecte decât erau cu două zile în urmă. Ştiam că asta a fost lucrarea lui Dumnezeu, că EL a adus păianjenii să mănânce insectele. I-am fost recunoscător lui Dumnezeu! După alte șapte-opt zile am văzut că toate insectele dispăruseră de pe tulpinile, florile, fructele și frunzele plantelor. Eram exaltat. Nu îmi imaginasem că în doar câteva zile păianjenii vor mânca toate insectele. Dumnezeu chiar este atotputernic! Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei, nu aș fi crezut că este adevărat. Eram plin de recunoștință pentru Dumnezeu. Necredincioșii nu înțeleg stăpânirea și autoritatea lui Dumnezeu. Cred și se bazează numai pe știință să învețe despre dezastre și să le evite, dar nu le pot înțelege pe deplin. Ei nu se pot baza pe nimic, sunt neajutorați în fața dezastrelor, așa că recoltele lor suferă. Dar când m-am întors spre Dumnezeu, supunându-mă și bazându-mă pe el, El a folosit umilii păianjeni să mănânce insectele, rezolvând ușor invazia. Asta mi-a arătat că Dumnezeu conduce totul și mobilizează toate lucrurile. Este atât de înțelept

și atotputernic! Când a venit timpul culesului, credeam că va fi o recoltă proastă din cauza infestării, dar, surprinzător, a fost o recoltă grozavă. Dumnezeu lucrează în moduri minunate! Este așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Fapta Lui este peste tot, puterea Lui este peste tot, înțelepciunea Lui este peste tot, iar autoritatea Lui este pretutindeni. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptei Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Fapta și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să recunoască faptul că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”). Slavă lui Dumnezeu! Chiar am experimentat prin asta că autoritatea și înțelepciunea Lui sunt pretutindeni. Vremea, soarele și ploaia sunt controlate de Dumnezeu și la fel orice tip de insectă. Nicio ființă creată nu poate controla nimic din acestea. În orice detaliu al creației lui Dumnezeu și în controlul tuturor lucrurilor, putem să vedem autoritatea lui Dumnezeu. El e atât de înțelept și atotputernic! M-am gândit că, indiferent ce va fi în viitor, trebuie să mă bazez pe Dumnezeu și să Îi înțeleg mai bine faptele.

După două luni am plantat niște amarant; după două săptămâni a apărut un petic verde frumos. M-am gândit că vom avea o recoltă grozavă. Dar într-o dimineață, soția mi-a spus că pe plante sunt larve de molia verzei și mi-a cerut să mă ocup de asta. Auzind acestea, m-am cam speriat. Larvele acestea sunt foarte active și greu de prins cu mâna și se reproduc nebuneşte. Se maturizează doar într-o zi-două. Au crescut pe nişte pepeni plantați înainte și am încercat o mulțime de soluții, dar nimic nu a mers. Ne-

au mâncat toate legumele în câteva zile și grădina noastră minunată a devenit un deșert. M-am îngrijorat, întrebându-mă dacă ne vor distruge tot amarantul în două zile. Nu știam ce să fac. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume să Îi înțeleg voia.

Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Iov avea și urmărea aceste lucruri în timp ce nu putea să-L vadă sau să audă cuvintele lui Dumnezeu; deși el nu Îl văzuse niciodată, ajunsese să cunoască mijloacele prin care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor și înțelesese înțelepciunea cu care face astfel. Deși el nu auzise niciodată cuvintele rostite de Dumnezeu, Iov știa că toate faptele de recompensare a omului și luare de la om vin de la Dumnezeu. Deși anii vieții sale nu erau diferiți de cei ai unei persoane obișnuite, el nu a permis ca lipsa de însemnătate a vieții sale să-i afecteze cunoașterea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor sau să-i afecteze urmarea căii de a se teme de Dumnezeu și a respinge răul. În ochii săi, legile tuturor lucrurilor erau pline de faptele lui Dumnezeu și suveranitatea lui Dumnezeu putea fi văzută în orice parte a vieții unei persoane. El nu Îl văzuse pe Dumnezeu, dar a fost capabil să realizeze că faptele lui Dumnezeu sunt peste tot și, în timpul perioadei sale lipsite de însemnătate pe pământ, în fiecare colț al vieții sale, a putut să vadă și să realizeze faptele extraordinare și minunate ale lui Dumnezeu și a putut să vadă aranjamentele Lui minunate. Faptul că Dumnezeu se ascunde și tăcerea Sa nu l-au împiedicat pe Iov să își dea seama de faptele lui Dumnezeu, nici nu i-au afectat cunoștințele despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Viața sa a reprezentat înțelegerea suveranității și a aranjamentelor lui Dumnezeu, care este ascuns în toate lucrurile, în timpul vieții de zi cu zi. În viața sa de zi cu zi, el a auzit și a înțeles, de asemenea, vocea inimii lui**

Dumnezeu și cuvintele Lui, care este tăcut în toate lucrurile, dar care Își exprimă vocea inimii și cuvintele guvernând legile tuturor lucrurilor. Vezi, atunci, că dacă oamenii au aceeași umanitate și căutare ca Iov, atunci pot câștiga aceeași înțelegere și cunoaștere ca Iov și pot obține aceeași înțelegere și cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor ca Iov" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)"). Am văzut în aceste cuvinte că Iov a încercat să înțeleagă autoritatea lui Dumnezeu și I-a experimentat conducerea și atotputernicia. Prin asta, a văzut că totul vine de la Dumnezeu, și că El conduce și controlează toate lucrurile și soarta omenirii. Iov știa fără îndoială că avea toată acea bogație datorită binecuvântării lui Dumnezeu, și nu din munca sa grea. Când bogăția i-a fost luată, a crezut că asta era cu permisiunea lui Dumnezeu. Ce e dat și ce e luat este controlat și dat de Dumnezeu. De aceea nu s-a plâns, ci l-a slăvit pe Dumnezeu. Dar când s-a întâmplat ceva dificil sau ce nu mi-a plăcut, nu am putut să accept și să mă supun lui Dumnezeu. Am văzut că El nu are un loc în inima mea și că nu aveam credință. Gândindu-mă la asta m-am rușinat și am înțeles că Dumnezeu a permis să se întample astea. El voia ca eu să cunosc atotputernicia și stăpânirea Lui și să mă supun Lui în viața cotidiană. Distrugerea insectelor sau dacă amarantul va creşte erau în mâinile lui Dumnezeu. Este ca în vorba din bătrâni: „Săditul ține de om, Ştiu că ar trebui să accept ce se întâmplă, să învăț să caut voia lui Dumnezeu și să mă supun aranjamentelor Lui. M-am simțit mai bine la acest gând și m-am rugat lui Dumnezeu, Oh, Dumnezeule, cred că recolta de amarant este în mâinile Tale. Renunţ la planurile și grijile mele, experimentez cuvintele Tale și mă supun Ție. Apoi am încercat câteva soluții de a scăpa de larve, dar nu au funcționat. Eram calm totuși. Ştiam că totul este în mâinile Lui și, chiar dacă nu vom avea o recoltă bună, asta va fi voia lui Dumnezeu. M-am

supus celor aranjate de El. Am mers în câmp după câteva zile, unde am văzut un stol de vrăbii ce mâncau larvele de pe amarant. Am fost uimit să văd cum Dumnezeu a deschis iar o cale pentru mine și a rezolvat ceea ce eu nu am putut rezolva. Eram foarte recunoscător! După alte două zile, toate larvele fuseseră mâncate de vrăbii. Eram încântați și mulțumeam și Îl cinsteam pe Dumnezeu întruna. Dumnezeu este atotputernic!

Apoi, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a folosit tot felul de metode și de căi pentru a le pune în echilibru, pentru a echilibra condițiile de trai din munți și din lacuri, pentru a echilibra condițiile de trai pentru plante și pentru toate felurile de animale, de păsări și de insecte – scopul Lui a fost să permită tuturor viețuitoarelor să trăiască și să se înmulțească după legile pe care El le-a rânduit. Niciunul dintre lucrurile creației nu poate ieși în afara acestor legi, ele nu pot să fie încălcate. Doar în cadrul acestui tip de mediu primar pot oamenii să supraviețuiască și să se înmulțească în siguranță, generație după generație**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (IX)"). Am vazut din aceste cuvinte că atunci când El a creat toate lucrurile, a echilibrat condițiile de viață în toate felurile, așa încât toate viețuitoarele de sub stăpânirea Lui să trăiască și să se înmulțească în(tr-un) mod ordonat, sprijinindu-se și ținându-se sub control unele pe altele după regulile lui Dumnezeu. Nimic nu se poate împotrivi acestor reguli făcute de El. El a creat toate animalele, plantele și insectele în echilibru ecologic pentru a ne proteja mediul și a ne oferi stabilitate. Fără aceste aranjamente ale lui Dumnezeu și fără regulile Sale, animalele și insectele ar intra în haos și asta ar aduce haos în viețile noastre. Nu am supraviețui. Considerentele lui Dumnezeu sunt meticuloase. Toate lucrurile arată puterea, înțelepciunea și minunăția Sa și, mai mult, dragostea Sa pentru omenire. După noi, nu exista soluție la insectele din plantația

noastră, dar Dumnezeu a folosit vrăbii și păianjeni să le mănânce, ca noi să ne bucurăm de hrana dată de Dumnezeu nouă. Tot ce a fost creat de Dumnezeu are un rol, chiar și umilii păianjeni și vrăbiile au misiunea lor. Dumnezeu le foloseşte să echilibreze mediul. Dumnezeu face ca toate lucrurile să fie legate. Totul pentru ca noi să trăim mai bine. Niște insecte mici negre și niște gândaci au apărut pe legumele plantate ulterior de noi și m-am rugat la Dumnezeu, apoi m-am gândit la inamicul lor natural: broasca. Am eliberat cinci broaşte în câmp și în doar două luni au ajuns în număr de treizeci. Erau din ce în ce mai puțini gândaci și am avut o recoltă grozavă. Am fost recunoscător lui Dumnezeu. M-am gândit la cuvintele Lui, „**Cu toate că expresia «autoritatea lui Dumnezeu» poate părea de nepătruns, autoritatea lui Dumnezeu nu este deloc abstractă. El este prezent lângă om în fiecare minut al vieții sale, conducându-l în fiecare zi. Așadar, în viața de zi cu zi a fiecărei persoane, aceasta va vedea și experimenta în mod necesar aspectul cel mai tangibil al autorității lui Dumnezeu. Această tangibilitate este o dovadă suficientă că autoritatea lui Dumnezeu există cu adevărat și permite pe deplin unei persoane să recunoască și să înțeleagă faptul că Dumnezeu deține această autoritate**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)”). Credeam că trebuie să trec prin încercări mari să înțeleg autoritatea lui Dumnezeu și nu am dat atenție experimentării ei în lucrurile din viața cotidiană. Apoi, am văzut că autoritatea lui Dumnezeu nu este atât de greu de înțeles cum credeam. Autoritatea și puterea Lui sunt mereu evidente și ne însoțesc zi de zi. Fie că este ceva mic sau mare, cât timp experimentăm cuvintele lui Dumnezeu, vedem autoritatea Lui.

Gândindu-mă la ultimele câteva luni când am avut de luptat cu aceste invazii, la început am ştiut doar să mă bazez pe experiența mea și pe știință, dar nu am ajuns nicăieri. Când m-am supus și am experimentat cuvintele lui

Dumnezeu, I-am vazut faptele și am înțeles autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu. Credința mea a crescut de asemenea. Slavă lui Dumnezeu!

9. Credința înseamnă să te bazezi pe Dumnezeu

de Cheng Cheng, Italia

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dărui orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, «credință»? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). Cuvintele lui Dumnezeu ne învață că adevărata credință în Dumnezeu este foarte importantă. Indiferent de încercările pe care le putem întâlni sau de cât de mari ne sunt greutățile, Dumnezeu vrea ca toată lumea să creadă în cuvintele Sale și să aibă încredere în El, să se bazeze și să coopereze cu El cu adevărat. Acesta este

singurul mod în care să se mărturisească domnia lui Dumnezeu atotputernic și faptele Sale. Îhm. Mulțumită îndrumării lui Dumnezeu, am avut puțină experiență cu asta.

Pe 18 noiembrie 2016, am primit un mesaj online de la un frate din Italia care voia mai multe informații despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Când l-am citit, am simțit graba în dorința și așteptarea sa pentru întoarcerea Domnului. Am început să comunicăm prin intermediul unei aplicații de traducere. Era dezamăgit de stricăciunea și depravarea din Biserica Catolică, așa că era în cautarea unei biserici adevărate încă din 1991. A citit cărțile lui Watchman Nee, dar nu a primit niciodată vreo susținere spirituală. A spus că viața fără Domnul era dureroasă, neajutorată și fără sens. A văzut online articole media ale Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și a fost atras. A spus că părea o biserică adevărată și voia să afle mai multe despre ea. Văzând cât de înfocat căuta adevărul, am rămas cu o senzație mai mare de grabă. Eram copleșită de ce voiam să-i spun, dar nu mă puteam exprima în italiană. Traducerea în italiană a cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic nu fusese publicată. Voiam să se uite la filme evanghelice, dar nici versiunile în italiană ale acestora nu fuseseră lansate. Nu știa alte limbi străine. Tot ce puteam face era să-i trimit un videoclip muzical. Muzica și dansul sunt universale. Dar s-a simțit nerăbdător după ce l-a văzut și a spus implorator: „Anunță-mă imediat ce Biserica are o pagină web în italiană.” Văzând acest mesaj de la el mi-am reamintit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: **„Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat credincioșilor demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după neprihănire și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei**

sluji ca un bun conducător în epoca următoare? Ai un puternic simț al conducerii? Cum L-ai explica pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: «Unde este calea?» Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani. Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc zi și noapte la asta? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care lumina strălucește; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?"). După ce am citit asta, am înțeles că Dumnezeu ne încredințează răspândirea Evangheliei și să fim martori, dar, în ciuda cerinței urgente a lui Dumnezeu, îmi simțeam mâinile legate. Nu puteam fi martoră pentru lucrarea lui Dumnezeu. Nu-l puteam ajuta pe acel frate, care se pierduse în întuneric, să câștige susținerea cuvintelor lui Dumnezeu. Mă simțeam groaznic. Voiam să plâng citindu-i mesajul și mă simțeam între ciocan și nicovală. Dacă mă retrăgeam, îi întârziam investigarea adevăratei căi pe care o căuta și după care tânjea. Dacă continuam, trebuia să mă bazez

pe instrumente de traducere imprecise. Uneori nu erau precise nici pentru lucruri simple, darămite pentru termeni spirituali. Cum puteam comunica? Mă simțeam mută. Ochii îmi erau larg deschiși, dar nu puteam face nimic. M-am gândit să caut un frate sau o soră care să știe limba italiană, dar n-am putut găsi pe nimeni. În acel moment, chiar nu știam ce să fac. Mi-am spus: „Toată italiana pe care o știu este «Bună ziua» și «La revedere». Așa că, orice aș face, nu voi putea niciodată să fiu martoră lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.” Mă simțeam deprimată.

În dimineața următoare, mi-a trimis un mesaj spunând că primul lucru la care s-a gândit când s-a trezit a fost să mă întrebe despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Faptul că el continua să-mi trimită mesaje m-a neliniștit. M-am rugat rapid: „Dragă Dumnezeule, n-am învățat italiana și nu știu cum să împărtășesc Evanghelia cu acest frate. Dumnezeule, te rog, îndrumă-mă.” După rugăciunea mea, mi-am adus aminte cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să ai credință că totul este în mâinile lui Dumnezeu și că oamenii doar cooperează cu El. Dacă inima ta este sinceră, Dumnezeu va vedea acest lucru și va deschide toate căile pentru tine, făcând dificultățile să nu mai fie dificile. Aceasta este credința pe care trebuie să o ai**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață este cea mai importantă pentru credința în Dumnezeu”). „**Nu trebuie să vă faceți griji cu privire la nimic în timp ce vă îndepliniți datoria, atâta vreme cât îți folosești toată forța și îți pui inima în ea. Dumnezeu nu îți va îngreuna situația și nici nu te va obliga să faci ceea ce nu ești capabil să faci**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață este cea mai importantă pentru credința în Dumnezeu”). Citind acestea, credința și curajul mi-au fost întărite. Este adevărat, toate lucrurile sunt în mâinile lui Dumnezeu. Când este vorba de El, totul este posibil. Ceea ce Dumnezeu vrea cel mai mult de la noi când avem greutăți este sinceritatea și cooperarea noastră, să

avem încredere, să ne bazăm pe El cu adevărat și să ne străduim să lucrăm cu El. Atunci Dumnezeu ne va ajuta. Dar, când m-am confruntat cu acel tip de problemă, mi-am dat seama că Dumnezeu nu era în inima mea. Trăiam cu propriile mele idei, crezând că, pentru că nu vorbesc italiana, nu pot comunica cu acel frate, astfel că nu pot fi martoră lucrării lui Dumnezeu. Am devenit negativă și retrasă. Cum puteam să obțin îndrumarea lui Dumnezeu și să-I văd faptele astfel? Trebuia să mă bazez cu adevărat pe Dumnezeu, să cooperez cu El și să am încredere că mă va îndruma. Cu această atitudine, m-am gândit la versetele din Biblia italiană pe care le compilasem referitoare la lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. M-am gândit că le-aș putea folosi pe acelea să comunic cu fratele. Așa că, într-o dimineață, i-am trimis versetele pentru a ne ajuta comunicarea. Mai târziu, am fost plăcut surprinsă să văd că trailerul filmului „Taina evlaviei" fusese lansat în italiană. I l-am trimis rapid. Mai târziu mi-a spus că a înțeles că filmul exprima profețiile biblice privind întoarcerea Domnului. M-a întrebat entuziasmat: „Domnul S-a întors? Este în China? Cum Se numește acum?" În acel moment, am simțit că era oaia pierdută care, deodată, auzise chemarea păstorului său și-l cauta peste tot. Reținându-mi lacrimile, i-am scris: „Numele lui este Dumnezeu Atotputernic și este profețit în Apocalipsa: «**Cel Care este, Care era şi Care vine, Cel Atotputernic!**» (Apocalipsa 1:8)." În acest moment, am văzut cum fiecare etapă din domnia lui Dumnezeu se potrivește cu următoarea. Nu știam decât câteva saluturi în italiană, dar această experiență mi-a oferit o profundă conștientizare că, prin îndrumarea lui Dumnezeu, comunicasem cu succes și văzusem rezultatele. Am văzut că totul este în mâinile lui Dumnezeu, că trebuie să avem cu adevărat încredere în El, să ne bazăm pe El și să lucrăm cinstit cu El.

Apoi, m-am confruntat cu o altă încercare. Acest frate mă întreba când va primi mărturie privind lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Eram dornică să o fac, dar încă exista bariera lingvistică și tot nu puteam găsi ajutor. Dacă un necredincios ar fi ajutat la traducere, n-ar fi înțeles termenii spirituali și ar fi putut face treaba greșit. Eram disperată gândindu-mă la aceste probleme. Nu știam ce să fac. Eram extrem de îngrijorată. Am strigat la Dumnezeu: „O, Dumnezeule, mâinile-mi sunt legate. Nu știu ce să fac și nu știu ce să învăț din asta. Te rog, deschide o cale și îndrumă-mă.” După rugăciune, m-am gândit la Moise care a traversat Marea Roșie. Moise s-a confruntat cu multe dificultăți când i-a condus pe israeliți afară din Egipt, dar nu și-a pierdut niciodată credința în Dumnezeu. S-a rugat și a cooperat cu Dumnezeu și a fost martor la atât de multe minuni ale Lui. Fără Marea Roșie, armata care-i urmărea și cei 40 de ani petrecuți în deșert, cum ar fi putut Moise să aibă o astfel de credință și să fie martor? Fără a mă confrunta cu acele dificultăți din datoria mea, cum aș fi putut câștiga adevărata credință în Dumnezeu? Ca să nu mai spun că nu mă confruntam cu nimic similar traversării Mării Roșii. Deoarece l-am întâlnit pe acel frate online, Dumnezeu mi-a deschis o cale și am fost martoră la faptele Lui minunate. Știam că trebuia să am mai multă credință în Dumnezeu și să mă bazez pe El. În acest moment, mi-am dat seama că Dumnezeu voia să perfecționeze modul în care cred și mă bazez pe El să ies din aceste dificultăți, pentru a-mi da o înțelegere practică asupra domniei atotputernice a lui Dumnezeu prin experiențele mele reale. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, nu am avut nicio îndoială că Dumnezeu va deschide o cale pentru mine. Am decis să ne întâlnim online și alții au aranjat ca o soră de 15 ani care studiase italiana să ne fie interpretă. Când am auzit că această soră de 15 ani va fi interpretă, m-am gândit la mine și la ea. Eram tânără, credința mea era nouă și nu mai predicasem înainte. Oare va merge ca o

tânără să mă ajute să predic Evanghelia? Mă simțeam foarte nesigură. Dar, când am auzit-o citind fluent cuvintele lui Dumnezeu în italiană și spunându-mi că a învățat rapid cuvinte noi, am fost și surprinsă, și rușinată. Dumnezeu adunase toți oamenii potriviți pentru lucrarea de răspândire a Evangheliei. Mi-am adus aminte cuvintele lui Dumnezeu: „**Când o făgăduială sau o promisiune este rostită din gura lui Dumnezeu, toate lucrurile servesc pentru împlinirea ei și sunt manevrate pentru împlinirea ei; toate creaturile sunt orchestrate și aranjate sub stăpânirea Creatorului, jucându-și rolul respectiv și servindu-și funcția respectivă. Aceasta este manifestarea autorității Creatorului**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (I)"). Prin acea experiență, am văzut că Dumnezeu mă va îndruma atât timp cât mă bazez sincer pe El și Îi voi vedea faptele.

După ce am găsit această soră să traducă, am putut, în sfârșit, să comunic cu acel frate. S-a ridicat o mare povară. În curând, nu am mai avut o astfel de dorință de a mă baza pe Dumnezeu și acea soră, din cauză că a apărut ceva, nu a mai putut traduce. Am simțit că leșin când am auzit vestea. Voiam să-i spun atât de multe acelui frate ca să aibă bazele adevăratei căi. Însă, fără interpreta mea, nu puteam face nimic. Apoi, am auzit de cineva care căuta adevărata cale, care fusese înșelat de PCC și de comunitatea religioasă, așa că nu mai îndrăznea să continue. Mă temeam că fratele italian se va opri din căutare dacă nu era udat în curând. Mă simțeam neputincioasă și chiar nu știam ce să fac. Apoi, într-o zi, am văzut că acel frate a postat pe pagina lui: „Prieteni, frați și surori, Isus Hristos S-a întors! Bucurați-vă!" Transpirații reci m-au cuprins văzând aceasta. Avea peste 3.000 de prieteni credincioși. Dacă doar câțiva dintre ei erau antihriști care l-ar putea înșela, cum s-ar descurca? M-am simțit îngrijorată, așa că m-am rugat înaintea lui Dumnezeu. „O, Dumnezeule, fără un interpret, acest frate

nu poate fi udat și mă tem că se va retrage după ce va fi înșelat de alții. Cum ar trebui să experimentez cuvintele Tale și să învăț din această situație? Te rog să mă îndrumi.” După rugăciune, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii își petrec cea mai mare parte a timpului trăind într-o stare de inconștiență. Nu știu dacă ar trebui să se bazeze pe Dumnezeu sau pe ei înșiși. Apoi, tind să aleagă să se bazeze pe ei înșiși, pe condițiile și mediile benefice din jurul lor, precum și pe oricare oameni, evenimente și lucruri care sunt în avantajul lor. La asta se pricep cel mai bine oamenii. Cei mai nepricepuți sunt când vine vorba să se bizuie pe Dumnezeu și să privească la Dumnezeu, pentru că li se pare că a privi la Dumnezeu este un deranj prea mare – nu pot vedea, nu pot atinge – și simt că a face acest lucru este vag și nerealist. Așadar, în această privință a lecțiilor lor, oamenii se descurcă cel mai rău, iar intrarea lor în aceasta este cea mai superficială. Dacă nu înveți cum să privești la Dumnezeu și să te bizui pe El, nu-L vei vedea niciodată pe Dumnezeu lucrând în tine, călăuzindu-te sau luminându-te. Dacă nu poți vedea aceste lucruri, atunci, în adâncul inimii tale, întrebările precum «Dumnezeu există sau nu și dacă El călăuzește totul în viața omenirii», se vor încheia cu un semn de întrebare, mai degrabă decât cu un punct sau semn al exclamării. «Călăuzește Dumnezeu totul în viața omenirii?» «Observă Dumnezeu adâncurile inimii omului?» Din ce motiv transformi aceste afirmații în întrebări? Dacă nu te bizui pe Dumnezeu cu adevărat sau nu privești la El, nu vei putea da naștere credinței sincere în El. Dacă nu poți da naștere credinței sincere în El, atunci, pentru tine, acele semne de întrebare vor fi acolo pentru totdeauna, însoțind tot ceea ce face Dumnezeu, și nu va exista niciun punct**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Credincioșii trebuie să înceapă prin a înțelege tendințele rele ale lumii”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au trezit și

mi-am dat seama că uitasem de El. Când Dumnezeu a creat o situație în care să mă simt neajutorată, să nu pot comunica și să nu știu ce să fac, El a devenit colacul meu de salvare. Dar, când existau condițiile și persoanele potrivite, m-am bazat pe alți oameni pentru părea mai practic. Când acea tânără soră a venit să mă ajute când eram la ananghie, am știut că este mâna lui Dumnezeu. Dar, mai târziu, tot am crezut că, faptul dacă fratele acceptă lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, depinde în întregime de acea interpretă. Îmi lipsea credința autentică în Dumnezeu. Mi-am adus aminte că Domnul Isus a spus: „**Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui**” (Ioan 10:29). Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul. Niciun zvon, nicio minciună și nicio greutate nu le poate răpi din mâinile Sale. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu. Ar trebui să cred în cuvintele lui Dumnezeu, să-mi fac datoria și să explorez fiecare cale către părtășie cu acel frate. Nu eu decideam dacă el era înșelat de zvonuri și minciuni.

Apoi, am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Satana a corupt omenirea timp de mii de ani. A elaborat cantități de nedescris de rău, a înșelat generație după generație și a comis crime atroce pe lume. L-a abuzat, înșelat și sedus pe om ca să I se opună lui Dumnezeu și a comis acte rele care au încurcat și subminat iar și iar planul de gestionare al lui Dumnezeu. Totuși, sub autoritatea lui Dumnezeu, toate lucrurile și ființele vii continuă să respecte regulile și legile stabilite de către Dumnezeu. Comparate cu autoritatea lui Dumnezeu, natura rea și turbarea Satanei sunt atât de urâte, de dezgustătoare, de abjecte, de mărunte și de vulnerabile. Chiar dacă Satana merge printre toate lucrurile create de Dumnezeu, acesta nu este în stare să pună în practică nici cea mai mică schimbare în oamenii, lucrurile și obiectele comandate de către Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu,

„Dumnezeu Însuși, Unicul (I)”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să renunț. Este adevărat că toate lucrurile sunt sub domnia lui Dumnezeu și nimeni nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu vrea să facă. Nimeni nu poate lua oile lui Dumnezeu. Dacă un impostor intră în casa lui Dumnezeu, acesta va fi demascat și eliminat. Asta este puterea lui Dumnezeu. Mi-am dat seama că nu L-am înțeles pe Dumnezeu. Eram un exemplu viu al acestui lucru. Înainte de a accepta lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, ascultasem mult timp minciunile PCC și ale lumii religioase. Deși multe îmi stăteau în cale, cuvintele lui Dumnezeu m-au atras să-I accept lucrarea din zilele de pe urmă. Și acum, nicio erezie sau minciună nu-mi poate sta în calea de a-L urma pe Dumnezeu Atotputernic. Ele doar mă ajută să văd mai clar chipul Satanei și să-mi întăresc credința pentru a-L urma pe Dumnezeu. Toate acestea au fost îndeplinite de cuvintele lui Dumnezeu. Mi-am reamintit peste o lună de comunicare cu acel frate. Nu vorbeam aceeași limbă și nu puteam comunica, dar am continuat până când a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Chiar a menționat răspândirea Evangheliei și înființarea unei biserici în Italia. S-ar fi putut îndeplini acestea fără îndrumarea lui Dumnezeu, fără să fie cuceriți oamenii de cuvintele lui Dumnezeu? Îmi lipsea înțelegerea lui Dumnezeu. Când răspândeam Evanghelia, spuneam că autoritatea lui Dumnezeu este inegalabilă și nicio forță nu-I poate stânjeni lucrarea, dar întotdeauna analizam lucrurile logic. Când m-am confruntat cu o barieră lingvistică, m-am temut că acel frate va fi îndepărtat de zvonuri și de minciunile antihriștilor. Trăiam în frică. Însă, dacă el putea accepta adevărata cale sau nu, era în mâinile lui Dumnezeu, era rânduit de El. În loc să mă îngrijorez, ar trebui să-mi fac datoria bine și să fiu responsabilă. Apoi, am spus o rugăciune către Dumnezeu, dornică să mă supun domniei și aranjamentelor Sale. În mod surprinzător, sora aceea

tânără mi-a trimis un mesaj să mă anunțe că era liberă și poate servi drept interpretă din nou. În sfârșit puteam comunica clar cu el.

Deși uneori mă simțeam descurajată și, uneori, eram incredibil de nerăbdătoare în procesul de împărtășire a Evangheliei cu acel frate, când m-am bazat pe Dumnezeu, am fost martoră îndrumării și faptelor Sale minunate. Mi-am dat seama că lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită de El însuși și credința mea în El a crescut. Acestea erau harul și mila lui Dumnezeu. Credeam că împărtășirea Evangheliei îi mântuia pe alții, dar apoi mi-am dat seama că, în acel proces, experimentam lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Prin această experiență, eu, un „Toma necredinciosul", chiar am experimentat autoritatea și credința lui Dumnezeu. După cum spune Dumnezeu: „**Când oamenii se confruntă cu o dificultate deosebit de spinoasă, când nu au la cine să apeleze și când se simt foarte neajutorați, ei își pun toată speranța în Dumnezeu. Cum sunt rugăciunile lor? Care este starea lor de spirit? Sunt sinceri? Există vreo prefăcătorie în acel moment? Doar atunci când te încrezi în Dumnezeu ca și cum ar fi ultimul fir de pai de care te agăți pentru a-ți salva viața, sperând că El te va ajuta, inima ta este sinceră. Deși poate nu ai spus multe, inima ta s-a neliniștit deja. Cu alte cuvinte, Îi dai inima ta sinceră lui Dumnezeu și Dumnezeu ascultă. Când Dumnezeu ascultă, El îți vede dificultățile și te va lumina, te va călăuzi și te va ajuta**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Credincioșii trebuie să înceapă prin a înțelege tendințele rele ale lumii"). Știind că Dumnezeu ne cere să-I practicăm și să-I experimentăm cuvintele prin lucruri pe care le întâlnim în fiecare zi și în timp ce ne facem datoria. Acesta este singurul mod în care să să-L cunoaștem și să ne temem de Dumnezeu. Experiența mea m-a învățat asta. Slavă lui Dumnezeu!

10. Eliberarea inimii

de Zheng Xin, Statele Unite

În octombrie 2016, soțul meu și cu mine am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă pe când eram în străinătate. Câteva luni mai târziu, sora Wang, care a acceptat împreună cu mine lucrarea lui Dumnezeu, progresase rapid. Îmi amintesc că, la momentul acela, toată lumea o lăuda pentru bunul ei calibru. Îmi amintesc și că, după o adunare, am auzit-o pe sora Lin spunând: „Tot ce a părtășit astăzi sora Wang despre cum a acceptat și a înțeles cuvintele lui Dumnezeu a fost din inimă. Lucrurile pe care le-a spus aveau și lumină în ele, iar pentru mine acest lucru e foarte util.” De fapt, la început, să aud pe toată lumea spunând asta m-a făcut s-o invidiez. Dar după o vreme, am început să mă simt nemulțumită: cum de toată lumea o lăuda pe ea și nu pe mine? Nu crescusem deloc? Era ceva în neregulă cu părtășia mea? Treptat, nu am vrut să accept faptul că era mai bună decât mine și am început, în secret, să fiu împotriva ei. M-am gândit: „Poți să ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, dar și eu pot. Va veni ziua în care te voi depăși. Voi păstra înțelegerea și cunoștințele pe care le dobândesc din cuvintele lui Dumnezeu și le voi împărtăși numai în adunări. În felul acesta, toată lumea va vedea că părtășia mea este foarte bună și practică.

O perioadă de timp după aceea, am scris într-un carnet tot ce am dobândit și înțeles din cuvintele lui Dumnezeu. Când venea timpul pentru adunare, trebuia să mă gândesc bine la ele în inima mea, să văd cum aș putea să le spun în părtășie într-un mod la fel de clar, organizat și metodic ca al surorii Wang. Dar nu știu de ce, cu cât încercam să mă dau mare în fața fraților și surorilor mele, cu atât mă făceam mai mult de râs. Îndată ce venea rândul meu să am părtășie, fie aveam un gol în minte, fie cuvintele

îmi ieșeau talmeș-balmeș. Nu puteam să expun clar perspectivele pe care voisem să le rostesc. Adunarea s-a dovedit foarte rușinoasă pentru mine. Într-o zi, după ce am ajuns acasă, i-am spus soțului meu: „De fiecare dată când aud că în timpul adunărilor este lumină în părtășia surorii Wang despre cuvintele lui Dumnezeu, mă simt foarte jenată…” Dar înainte să termin de vorbit, soțul meu s-a uitat urât la mine și mi-a spus cu toată seriozitatea: „Părtășia surorii Wang chiar are lumină și este folositoare pentru noi. Ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru asta.” „Jena pe care o simți nu e gelozie?” Cuvintele lui au fost ca o palmă peste față. Am dat din cap repede, negând: „Nu, nu e asta. Nu e așa.” Soțul meu a continuat: „Frații și surorile noastre au dobândit cu toții desfătare din părtășia surorii Wang, dar tu te simți stânjenită când o auzi. Asta înseamnă că ești geloasă pentru că este mai pricepută decât tine, am dreptate?” Să aud asta m-a supărat și mai tare. Se putea să fi fost o persoană atât de geloasă? I-am spus: „Taci. Lasă-mă să mă calmez și o să mă mai gândesc singură la asta.” După aceea, soțul meu i-a povestit surorii Liu, la biserică, ce se petrecea cu mine, în speranța că ea mă va ajuta. Când am auzit despre asta, i-am reproșat: „Cum ai putut să vorbești cu ea fără să mă consulți mai întâi? Dacă le spune tuturor despre asta, cum mă vor privi?” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă supăram mai tare. Tot ce puteam să fac era să mă rog în tăcere lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Te rog să-mi dai îndrumare. Te rog, ajută-mă!”

A doua zi, am reflectat la ceea ce dezvăluisem în acea perioadă de timp. Mi-am dat seama că, de regulă, când citeam cuvintele lui Dumnezeu, păstram pentru mine orice lumină dobândeam și apoi o împărtășeam în timpul adunărilor noastre. Asta era, de fapt, doar o dorință de a vorbi despre lucruri pe care alții nu le știau, astfel încât frații și surorile mele să aibă o părere mai bună despre mine. Când vedeam că sora Wang avea lumină în

părtășia ei, mă simțeam întotdeauna stânjenită și voiam s-o depășesc. Obișnuiam să cred că eram foarte tolerantă cu ceilalți și că nu eram niciodată înclinată să mă agit pentru orice lucru mărunt, că eram o persoană simplă în sinea mea. Dar acum s-a dovedit că puteam fi geloasă pe cineva și că puteam chiar să fiu împotriva ei și să concurez cu ea, în secret. Cum pot fi o astfel de persoană? Am sunat-o pe o soră la telefon și am întrebat-o: „Soră, simți vreodată gelozie în timpul adunărilor după ce auzi lumina din părtășiile altor frați și surori despre cuvintele lui Dumnezeu?" A răspuns: „Nu, nu simt. Dacă frații și surorile noastre au lumină în părtășia lor, acest lucru e util pentru mine. Mă face foarte fericită și mă bucură foarte mult!" Auzind-o spunând asta, m-am simțit și mai rău. Am simțit profund cât de geloasă am fost. Nimeni nu mai era gelos pe soră; doar eu eram. Trăind în această stare, n-am avut de ales decât să mă rog lui Dumnezeu. I-am spus: „O, Dumnezeule! Nu vreau să fiu o persoană geloasă, dar de fiecare dată când aud părtășia minunată a acestei surori, devin geloasă pe ea fără să vreau. O, Dumnezeule! Nu știu ce să fac! Te rog, îndrumă-mă să mă lepăd de cătușele invidiei…"

Mai târziu, sora Liu de la biserica noastră a venit să mă vadă. A avut părtășie cu mine în concordanță cu starea mea și a citit și un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Unii oameni se tem mereu că alții le vor fura locul din lumina reflectoarelor și îi vor întrece, obținând recunoaștere, în timp ce ei înșiși sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă! Oamenii care se gândesc doar la ei, își satisfac doar dorințele proprii, nu au pic de respect pentru îndatoririle altora și se gândesc doar la interesele lor, și nu la interesele casei lui Dumnezeu, au o fire rea, iar Dumnezeu nu are**

deloc dragoste pentru ei” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Când am auzit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, am simțit că exact asta era starea în care mă aflasem. Părtășia surorii Wang despre cuvintele lui Dumnezeu era luminatoare, dar nu am încercat să înțeleg adevărul sau să caut o cale de a practica din ceea ce spusese ea. Din contră, eram invidioasă pe ea. Când propria mea părtășie nu era bună și când nu mă puteam da mare ci, în schimb, sfârșeam prin a mă face de râs, mintea mea se învolbura, iar eu deveneam foarte negativă și supărată. Îmi era profund teamă că frații și surorile mele m-ar fi privit de sus. Eram atât de egoistă și vrednică de dispreț și nu mă gândeam decât la cum să ies în evidență, dar nu puteam suporta deloc să văd pe cineva care se descurca mai bine ca mine. Nu eram geloasă și invidioasă? Nu este nicio fărâmă de umanitate normală în acest lucru! Îmi amintesc că eram așa și înainte să cred în Dumnezeu. Când interacționam cu prietenii, rudele, vecinii și colegii mei, voiam mereu ca ceilalți să mă vorbească de bine. Câteodată, când un coleg lăuda munca altcuiva în fața mea, deveneam foarte stânjenită și, ca să-i fac pe ceilalți să mă vorbească de bine, mă dedicam sarcinii de a-mi face treaba bine și o făceam bucuroasă indiferent de cât de grea sau epuizantă era. Obișnuiam să nu conștientizez asta, ci doar mă gândeam că e un fel de dorință de a avansa. Doar acum am realizat că acelea erau manifestări ale firii stricate a Satanei. După aceea, am venit adesea înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat Lui pentru greutățile mele. În timpul adunărilor, mă concentram la a-mi liniști inima și a asculta părtășiile celorlalți. Când era rândul meu să am părtășie, nu mă mai gândeam la cum să am părtășie mai bine decât sora Wang. În schimb, cumpăneam cu calm cuvintele lui Dumnezeu și spuneam în părtășie ce am înțeles din ele. Pe măsură ce am practicat în acest fel, chiar m-am simțit mult mai relaxată și eliberată.

După o perioadă de timp, am simțit cu adevărat că gelozia mea s-a diminuat față de cât fusese, dar firea satanică și stricată chiar este adânc înrădăcinată și se dezvăluie oricând apar circumstanțe potrivite. Mai târziu, în timpul câtorva adunări, când vedeam că ceilalți frați și surori lăudau părtășia surorii Wang, iar începeam să simt puțină gelozie. După aceea, am simțit o oarecare distanță între mine și ea. Cu toate acestea, trăind în acea stare, nu am îndrăznit să mă deschid față de ceilalți. Mi-era teamă că dacă aș fi făcut-o, m-ar fi privit de sus. Așadar, în timpul mai multor adunări, m-am simțit foarte inhibată.

Într-o seară, sora Liu mi-a dat un telefon. Îngrijorată, m-a întrebat dacă trecusem prin vreo greutate în ultimul timp. Am răspuns vag: „Sunt prea stricată? Va refuza Dumnezeu să mântuiască o persoană ca mine?" De teamă că m-ar privi de sus, nu am mai spus nimic. Apoi sora Liu mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, prin prisma stării mele: „**Când unii oameni aud că, pentru a fi o persoană cinstită, cineva trebuie să se deschidă și să se dezvăluie, ei spun: «Este greu să fii cinstit. Trebuie să le spun celorlalți tot ce cred? Nu este suficient să comunic lucrurile pozitive? Nu trebuie să le spun celorlalți despre latura mea întunecată sau coruptă, nu-i așa?» Dacă nu spui altora aceste lucruri și nu te analizezi, atunci nu te vei cunoaște niciodată; nu vei recunoaște nicicând ce fel de lucru ești, iar ceilalți oameni nu vor putea niciodată să aibă încredere în tine. Acesta este un fapt. Dacă dorești ca ceilalți să aibă încredere în tine, mai întâi trebuie să fii cinstit. Dacă vrei să fii o persoană cinstită, trebuie, mai întâi, să-ți deschizi inima, astfel încât toți să poată să o cerceteze, să vadă tot ceea ce gândești și să îți zărească adevărata față; nu trebuie să încerci să te ascunzi sau să pretinzi că ești altfel ca să fii văzut bine. Doar atunci oamenii vor avea încredere în tine și te vor considera cinstit. Aceasta este practica cea mai importantă**

și premisa pentru a fi o persoană cinstită” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”). După ce a citit acele cuvinte de la Dumnezeu, a avut părtășie cu mine: „Trebuie să ne deschidem și să avem părtășie ca să căutăm adevărul; aceasta este o cale de a atinge eliberarea spirituală. Este, de asemenea, o cale de a practica adevărul și de a fi o persoană cinstită. Procedând astfel, putem primi ajutor de la frații și surorile noastre. Acest lucru face ca firile noastre stricate să fie rezolvate mai repede și ne dă un sentiment de eliberare. Dacă nu suntem dispuși să ne dezvăluim greutățile, vom pica ușor în plasa Satanei, iar viețile noastre vor suferi pierderi.” După ce am ascultat părtășia surorii Liu, mi-am luat inima-n dinți și i-am spus prin ce trecusem. Atunci, sora Liu a citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii pe care Dumnezeu îi mântuiește sunt cei care au firi corupte prin intermediul corupției Satanei; nu sunt oameni desăvârșiți, fără nici cel mai neînsemnat cusur, și nici oameni care trăiesc într-un vacuum. Unii, de îndată ce corupția le este dată în vileag, își zic: «Încă o dată, m-am împotrivit lui Dumnezeu; cred în El de mulți ani, dar tot nu m-am schimbat. Sunt sigur că Dumnezeu nu mă mai vrea!» Ce fel de atitudine este aceasta? Ei s-au dat bătuți și se gândesc că Dumnezeu nu-i mai vrea. Oare nu este aceasta o neînțelegere a lui Dumnezeu? Când ești atât de negativist, Satanei îi este mai ușor să-ți caute crăpături în armură, iar de îndată ce a izbutit, consecințele sunt de neimaginat. De aceea, oricât de mari ar fi greutățile în care te afli și oricât de negative ți-ar fi sentimentele, trebuie să nu renunți niciodată! În procesul creșterii vieții și al mântuirii, oamenii mai apucă uneori pe cărări greșite sau rătăcesc drumul. Dau dovadă de oarecare imaturitate în viața lor, pentru o vreme, sau câteodată au slăbiciuni și devin negativiști, spun lucruri greșite, alunecă și cad, sau suferă eșecuri. Din punctul de vedere al lui**

Dumnezeu, asemenea lucruri sunt toate normale, iar El nu S-ar scandaliza din cauza lor" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață este cea mai importantă pentru credința în Dumnezeu").

Sora a avut această părtășie cu mine: „Am fost cu toții profund stricați de Satana. Suntem aroganți, vicleni, egoiști și geloși. Aceste firi satanice sunt profund înrădăcinate în noi toți și chiar au devenit propriile noastre vieți. Din acest motiv, comportamentul și atitudinile noastre dezvăluie stricăciune la fiecare pas. Chiar obișnuia să mă enerveze: aveam o oarecare înțelegere a firii mele stricate și simțeam remușcări după ce o scoteam la iveală, așa că de ce aș face-o din nou data viitoare? După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am realizat, în sfârșit, că firea mea satanică chiar era gravă și mi-am dat seama că o schimbare a firii nu este un lucru care se întâmplă peste noapte. Oamenii nu se pot schimba pur și simplu după ce au dobândit puțină conștiință de sine. Fără judecata și mustrarea pe termen lung a cuvintelor lui Dumnezeu, fără să fii emondat și tratat și fără încercări și rafinare, adevărata schimbare este imposibilă. Scopul pentru care Dumnezeu a venit să înfăptuiască judecata și mustrarea este de a ne purifica și de a ne schimba. El știe cât de profund ne-a stricat Satana și este conștient de statura noastră și de greutățile pe care le întâmpinăm când încercăm să ne schimbăm firile, așa că El este iertător și răbdător cu cei care caută adevărul. Dumnezeu speră că avem hotărârea de a căuta adevărul și de a încerca, cu toată inima, să ne schimbăm firile." Așadar, trebuie să ne tratăm corect. Trebuie să mâncăm și să bem cuvintele lui Dumnezeu mai mult, să acceptăm judecata și mustrarea lor, să ne lepădăm de trup și să punem adevărul în practică. Atunci, într-o bună zi, firile noastre stricate se vor schimba negreșit.

Apoi am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Imediat ce este vorba de funcție, renume sau reputație, inima tuturor tresare de**

nerăbdare și fiecare dintre voi își dorește mereu să iasă în evidență, să fie faimos și recunoscut. Nimeni nu este dispus să cedeze, mereu dorindu-și în schimb să se certe – deși cearta este stânjenitoare și nepermisă în casa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fără ceartă, tot nu ești mulțumit. Când vezi că cineva se remarcă, simți invidie și ură și acest lucru este nedrept. «De ce nu pot să mă remarc? De ce se remarcă mereu altcineva și mie nu-mi vine niciodată rândul?» Atunci ai ceva resentimente. Încerci să le reprimi, dar nu poți. Te rogi lui Dumnezeu și te simți mai bine puțin timp, dar apoi, când întâlnești din nou acest gen de situație, nu o poți depăși. Nu arată asta statură imatură? Nu este căderea unei persoane în aceste stări o capcană? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni. […] Trebuie să înveți să renunți și să lași deoparte aceste lucruri, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta și nu te grăbi să profiți imediat ce apare o oportunitate să ieși în evidență sau să obții glorie. Trebuie să înveți să te dai la o parte, dar nu trebuie să întârzii îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează în liniște și obscuritate și care nu se dă mare în fața altora în timp ce-și îndeplinește cu loialitate datoria. Cu cât renunți mai mult la prestigiu și statut și cu cât îți lași mai mult deoparte propriile interese, cu atât vei deveni mai liniștit, cu atât se va deschide un spațiu mai mare în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea. Cu cât te lupți și concurezi mai mult, cu atât mai întunecată va fi starea ta. Dacă nu crezi asta, încearcă și vei vedea! Dacă vrei să schimbi acest tip de stare și să nu fii controlat de aceste lucruri, atunci trebuie să le dai întâi deoparte și să renunți la ele. Dacă nu, cu cât te lupți mai mult, cu atât vei fi înconjurat mai mult de întuneric și vei simți mai multă invidie și ură, iar dorința ta de a obține va deveni doar mai puternică. Cu cât

este mai puternică dorința ta de a obține, cu atât vei fi mai puțin capabil să reușești și, întrucât obții mai puțin, ura ta va crește. Pe măsură ce ura ta crește, vei deveni mai întunecat înlăuntrul tău. Cu cât ești mai întunecat înlăuntrul tău, cu atât îți vei realiza mai slab datoria; cu cât îți realizezi mai slab datoria, cu atât vei fi mai puțin util. Acesta este un cerc vicios și interconectat. Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat eliminat" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul").

Părtășia surorii despre cuvintele lui Dumnezeu m-a făcut să realizez că gelozia mea apăruse din dorința prea puternică de nume și statut și că firea mea fusese prea arogantă. Îmi fusese inculcată educația PCC și tot felul de filosofii de viață satanice și otrăvuri din copilărie, cum ar fi: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Omul se luptă în sus; apa curge în jos" și „Oamenii trebuie să-şi cinstească strămoşii". Aceste otrăvuri satanice fuseseră plantate adânc în inima mea, făcându-mi firea arogantă, îngâmfată, egoistă și vrednică de dispreț. Controlată de această fire satanică, devenisem foarte ambițioasă și agresivă; indiferent ce făceam, mă simțeam obligată să-i depășesc pe ceilalți. Așa mă purtasem în societate și așa mă purtasem și în biserică. Chiar și atunci când aveam părtășie și mă rugam în timpul adunărilor, tot voiam să fiu mai bună decât alți oameni și singurele momente în care fusesem fericită erau când ceilalți mă lăudau. De îndată ce altcineva se dovedea a fi mai bun decât mine, nu puteam accepta acest lucru și deveneam geloasă. În adâncul meu, mă împotriveam și lucram împotriva acelei persoane. Când chiar nu o puteam depăși, mă retrăgeam în negativitate și neînțelegere, fără să fiu capabilă să mă tratez corespunzător. Îl înțelegeam greșit până și pe Dumnezeu și credeam că nu puteam fi o țintă pentru mântuirea Lui. Am văzut că stricăciunea Satanei mă făcuse arogantă și fragilă, egoistă și demnă de dispreț, iar viața mea a devenit nespus de

nefericită. Mai târziu, am găsit o cale de a practica în cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să învăț să mă detașez, să las lucrurile deoparte și să practic potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuie să învăț să mă lepăd de trup și să-mi înăbuș vanitatea și statutul, să învăț mai mult din punctele forte ale surorii Wang și să compensez pentru propriile mele slăbiciuni. Acesta e singurul mod de a înțelege și de a dobândi mai multe adevăruri.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Funcțiile nu sunt aceleași. Există un singur trup. Fiecare își îndeplinește datoria, fiecare în dreptul său și făcând tot ce-i stă în putință – pentru fiecare scânteie există un fulger de lumină – și căutând maturitatea în viață. Astfel, Eu voi fi mulțumit**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 21). Odată ce am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu, am înțeles că, întrucât calibrul și darurile pe care le dă Dumnezeu sunt diferite pentru fiecare în parte, cerințele Lui de la fiecare sunt diferite. De fapt, cât timp facem tot ce ne stă în putință să ne îndeplinim datoriile, inima lui Dumnezeu va fi alinată. Prin harul lui Dumnezeu, sora Wang este de calibru bun și înțelege atât de repede adevărul. Astăzi Dumnezeu rânduiește să ne adunăm laolaltă, iar scopul Său este ca noi să învățăm din punctele forte ale celorlalți și să compensăm pentru propriile slăbiciuni astfel încât să putem înțelege adevărul și să intrăm împreună în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Ar trebui să mă ocup cum trebuie de propriile puncte forte și neajunsuri. Indiferent de ce fel de calibru rânduiește Dumnezeu să am, trebuie să mă supun cârmuirii și rânduielilor Lui, să-mi corectez motivele și să caut adevărul cu toată inima. Trebuie să am părtășie despre atât cât înțeleg și să practic atât cât știu. Trebuie să îmi dau toată silința, iar în felul acesta, Dumnezeu mă va lumina și mă va îndruma. În acest scop, am luat următoarea hotărâre înaintea lui Dumnezeu: de acum încolo, sunt dispusă să depun eforturi pentru a căuta

adevărul, să nu mai fiu îngustă la minte și geloasă pe cei care sunt mai capabili decât mine și să trăiesc asemănarea unei adevărate ființe umane așa încât să îndeplinesc voia lui Dumnezeu.

Următoarea adunare a bisericii a avut loc foarte curând. Voiam să le mărturisesc fraților și surorilor mele cât de geloasă fusesem pe sora Wang și ce aspecte ale firii mele stricate dădusem la iveală, dar de îndată ce m-am gândit la acest lucru, mi s-a făcut teamă de cum mă vor privi și de ce ar putea crede sora Wang despre mine dacă ar ști cât de invidioasă fusesem pe ea. În adâncul meu, nu am avut tragere de inimă să înfrunt situația. În tăcere, în sinea mea, m-am rugat lui Dumnezeu. Am spus: „O, Dumnezeule! Dă-mi credință și curaj. Sunt dispusă să-mi las deoparte vanitatea și statutul, să am părtășie deschisă cu frații și surorile mele și să dărâm barierele dintre noi. Fie ca Tu, Doamne, să fii călăuza mea!” După ce m-am rugat, m-am simțit mult mai liniștită, așadar am vorbit despre starea în care mă aflasem și despre toate lucrurile prin care trecusem. După ce m-au ascultat, nu numai că frații și surorile mele nu m-au privit de sus, ci chiar mi-au admirat cu toții curajul de a fi reușit să practic onestitatea. Au spus că experiența mea i-a făcut să realizeze că doar practicând potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, vor putea să-și lepede propriile firi satanice stricate și să dobândească ușurare și libertate. Au spus, de asemenea, că acum știu ce să facă data viitoare când întâlnesc o astfel de situație. În cadrul adunărilor ulterioare, am descoperit multe dintre punctele forte ale surorii Wang: atunci când mânca și bea din cuvintele lui Dumnezeu, ea putea să-și integreze propria stare în părtășie. Ori de câte ori întâmpina o problemă, ea se putea concentra pe a veni înaintea lui Dumnezeu și a-i căuta intențiile și pe a găsi o cale de a practica din cuvintele Sale. Numai după ce am văzut aceste puncte forte ale ei, am înțeles că nu era rivala mea, ci cineva care mă putea ajuta. Numai atunci am simțit, din adâncul inimii, că scopul rânduielii

lui Dumnezeu ca noi să lucrăm împreună este să învățăm din punctele noastre forte ca să putem compensa pentru slăbiciunile noastre. Când am pus problema așa, m-am simțit complet eliberată. Acum simt că fiecare adunare este un fel de plăcere. Nu mai sunt influențată de gelozie, ci mă pot baza pe punctele forte ale celorlalți pentru a compensa propriile mele slăbiciuni, pot trăi în armonie cu ei și mă pot simți eliberată în spirit.

11. Singura cale de a trăi ca un om adevărat

de Xincheng, China

Odată, am citit un roman al unui scriitor japonez care este despre un vânzător care a reușit să-i vândă un ser pentru creșterea părului, o vopsea de păr, o pomadă, un ser de îngroșare a firului de păr și o mașină de tuns unui pictor care avea puțin păr, spunându-i că acestea îi vor rezolva problemele. Pictorul a cheltuit mulți bani, dar a rămas cu același scalp aproape chel. Scriitorul a folosit satira pentru a dezvălui înșelătoriile pe care unii vânzători lipsiți de scrupule le folosesc în ziua de azi, avertizând oamenii să nu le lase păcăliți. Lucrurile de felul acesta se agravează, dar nimeni nu poate rezolva problema. Și eu m-am numărat printre ei. Îmi mințeam și-mi amăgeam clienții ca să câștig mai mulți bani. M-am lăsat prinsă în lucrurile acestea și nu m-am mai putut opri. Apoi am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și am înțeles câteva adevăruri citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Perspectiva mi s-a schimbat și am început să practic adevărul și să fiu cinstită conform cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a trăi deschis și de a avea o asemănare umană.

Când am deschis prima frizerie, am jurat că aveam să fac afaceri cinstite. Am făcut întocmai, fără să încerc să profit. Mi-am dat toată silința pentru fiecare tunsoare, iar tarifere mele erau mai mici decât ale altor frizeri. Însă după ce am muncit pe brânci un an de zile, am rămas cu puțin peste 2000 de yuani după ce am plătit chiria, impozitele, utilitățile, căldura și tot așa. Aveam mai mulți clienți decât frizeriile de peste drum, dar proprietarii făceau mult mai mulți bani decât mine. Știam că, în mare parte, banii proveneau din jecmănirea clienților, că se bazau pe niște tactici de bază pentru câștigurile lor obținute ilegal. Adevărul e că uneori aș fi vrut să

fac ce făceau ei, dar nu mă simțeam confortabil să câștig bani în felul acela. Cum spune vechea zicală: „sărac, dar mândru.” Indiferent cât de săracă eram, simțeam că trebuie să-mi păstrez integritatea. M-am gândit mult la asta, dar am decis să continui să fac afaceri conform conștiinței mele și să fiu un om bun indiferent cât de puțin câștigam. Trei ani au zburat în felul acesta, iar alți frizeri care au început odată cu mine cumpăraseră spații mai mari sau făcuseră afaceri mai mari. Unii chiar aveau propriile mașini, dar eu eram exact în aceeași poziție în care fusesem cu trei ani înainte.

Într-o zi, tatăl meu s-a îmbolnăvit și a fost internat în spital, iar tratamentul lui urma să coste zeci de mii de yuani. Nu prea aveam economii. Am împrumutat cât de mulți bani am putut, dar tot nu am putut să plătesc decât jumătate din factura medicală. Gândindu-mă la cât de mult împrumutasem și neștiind când aș fi putut să-mi plătesc datoriile, o bătălie a început în sufletul meu: oare ar trebui să cresc puțin prețurile? Ce-ar fi să încarc puțin factura clienților bogați? Tocmai când aveam această dilemă, o prietenă de-a mea mi-a spus: „Toată această suferință se datorează faptului că ții atât de mult la onoarea ta. Profiturile anuale ale celorlalți proprietari de frizerii sunt de zeci de mii, dar ale tale sunt doar câteva mii. Ești atât de încăpățânată. Dacă vrei să-ți plătești repede datoriile, trebuie să fii mai isteață în afacerea ta. Îți vor trebui câțiva ași în mânecă pentru a câștiga mai mulți bani.” După ce a plecat, proprietarul unei frizerii de peste drum a venit la mine și m-a șicanat: „Chiar te pricepi să conduci frizeria asta! Afacerile merg bine și ai o reputație grozavă, dar pur și simplu nu e foarte profitabil. Vrei să fii Maica Tereza? Dacă aș fi avut priceperea ta, m-aș fi îmbogățit demult. Ești prea cinstită. Trebuie să ai simț practic pentru a conduce o afacere, dar tu te epuizezi și abia dacă faci ceva bani. Nu spune toată lumea: «Banii fac lumea să se învârtă» și «Numai un nătărău nu ia banii care-i sunt la îndemână». Ar trebui să te gândești la asta.” În noaptea

aceea m-am zvârcolit fără să pot dormi. „Ceea ce au spus cei doi are ceva sens.” M-am gândit: „Fac afaceri complet cinstit, așadar când voi face ceva bani? După cum spun ei: «Banii nu sunt totul, dar fără ei, nu poți face nimic.» Un bănuț poate cuceri și un erou. În plus, tata este bolnav în spital, iar eu nu-i pot întârzia tratamentul. Pentru tratamentul tatălui meu și pentru a-mi plăti datoriile, e de înțeles să folosesc câteva tactici noi pentru a face ceva bani.” M-am consolat în felul acela și am decis să încep să aplic noua metodă clienților mai bogați.

Ziua următoare, a venit o clientă care voia un permanent. Părea foarte bogată, judecând după felul în care se îmbrăca, așa că m-am gândit să profit de ocazie pentru a câștiga ceva bani în plus. Când a plătit, i-am cerut pur și simplu 200 de yuani pe loc. Sinceră să fiu, inima îmi bătea cu putere fiindcă de obicei ceream numai 120 de yuani, așa că atunci când am cerut atât de mult, m-am întrebat dacă nu avea să mă acuze că cer suprapreț. Dacă spunea că e prea scump, puteam să cobor puțin prețul. Simțindu-mă vinovată, nici nu o puteam privi în ochi. Mi-a dat pur și simplu banii fără să ezite și chiar mi-a lăudat îndemânarea. Era foarte mulțumită de coafură și a spus că merita orice sumă de bani. A spus că mă va recomanda prietenilor și rudelor ei. După ce a plecat, m-am simțit tulburată o vreme. Avea atâta încredere în mine, iar eu o înșelasem. Era atât de imoral. Pe de altă parte, „Numai un nătărău nu ia banii care-i sunt la îndemână”. Apoi mai erau și datoriile, așa că mi-am îngropat sentimentele de vinovăție. Din ziua aceea, mi-am schimbat atitudinea față de afaceri. Oricând vedeam că intră un client bogat, îl întâmpinam zâmbitoare și-i recomandam anumite servicii și produse.

O dată, o clientă a spus că vrea un spălat și un coafat, iar eu m-am gândit: „Un spălat costă mai puțin de 10 yuani. Trebuie să găsesc un truc ca să fac mai mulți bani decât atât.” Așa că i-am spus: „Părul dumneavoastră

este prea uscat. Dacă nu veți începe să aveți grijă de el în curând, s-ar putea să înceapă să cadă, iar părul este ca a doua față pentru femei. Dacă veți avea probleme cu părul, va fi prea târziu pentru regrete.” Era convinsă de tot ce spuneam și a cheltuit 300 de yuani pe un set de produse hrănitoare împortiva pierderii părului și a devenit o clientă fidelă pentru tratamente cu ulei fierbinte. M-am simțit puțin tulburată după ce a plecat. Aveam bani, dar nu eram sigură de eficacitatea produsului. L-am lăudat, dar ce aveam să fac dacă nu funcționa, iar ea se întorcea să se plângă? Dar n-avea rost să-mi fac griji. Îl vândusem deja, așa că asta era. Câteva zile mai târziu, în timp ce tundeam o clientă, aceasta mi-a spus că avea mătreață și mâncărimi ale scalpului. M-am gândit: „Îi pot recomanda un șampon pe care îl vând aici ca să pot câștiga puțin mai mulți bani.” I-am spus cu tact: „Mătreața și mâncărimea scalpului sunt cauzate de o inflamație și dacă se agravează, ați putea începe să vă pierdeți părul, ceea ce v-ar afecta stima de sine.” M-a întrebat repede ce se poate face, așa că, drept tratament, i-am recomandat șamponul meu anti-mătreață și i-am promis că va avea efect. A cumpărat foarte bucuroasă șamponul. I-am cerut 68 de yuani pentru un produs care mă costase 25 de yuani, iar ea mi-a mulțumit de mai multe ori. Mi-am dat seama ce simplu este să faci bani în felul acela. Nu-i de mirare că ceilalți proprietari de frizerii se îmbogățiseră deja. M-am gândit că mă pot îmbogăți rapid și că nu mai trebuie să-mi fac griji în legătură cu facturile medicale ale tatălui meu. În felul acesta, tulburarea din inima mea a dispărut treptat și am ajuns să cred că singura cale de a face bani este să minți și să înșeli.

Zece ani au trecut cât ai clipi. Făcusem ceva bani, îmi plătisem datoriile și chiar cumpărasem o casă și o mașină. Nu știam de ce, dar cu toate că trăiam mai confortabil, pur și simplu nu mă puteam simți deloc fericită. Aveam tot timpul un sentiment de neliniște, un gol în suflet. Se spune: „Cerul vede ce fac oamenii” și „După faptă și răsplată”. Mi-era

teamă că, într-o zi, toți acei clienți pe care îi păcălisem se vor întoarce să regleze conturile cu mine, iar atunci reputația îmi va fi distrusă. Gândul acela mă înspăimânta și trăiam cu frică. Era epuizant. Chiar voiam să mă întorc la afaceri cinstite, dar nu mă puteam decide s-o fac. Eram ca un hoț care dăduse de gustul hoției: voiam să încetez, dar nu puteam.

Tocmai când mă zvârcoleam împotmolită în păcat, o prietenă mi-a vorbit despre Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Mi-a spus că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și că ne pot rezolva toate greutățile și vindeca durerea din suflet. După aceea, am început să merg la adunări și citesc cuvintele lui Dumnezeu cu ceilalți, cântând cântece de slăvire și m-am simțit foarte împăcată. Sentimentul acela este de neprețuit. Am decis să-mi practic bine credința.

Odată, într-o adunare, frații și surorile au citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori voua și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. […] Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). A fost foarte emoționant pentru mine. Am văzut că lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți și că urăște oamenii vicleni. Singura cale de a intra în Împărăția Lui este să fii cinstit. Frații și surorile erau cu toții puri și deschiși. Deși uneori mințeau

pentru a-și proteja reputația sau statutul, puteau mereu reflecta asupra lor înșiși și erau deschiși și cinstiți. Viețile lor erau foarte libere și ușoare. Simțeam că biserica nu era deloc ca lumea. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți și, cu cât un om este mai cinstit, cu atât place mai mult lui Dumnezeu, dar, cu cât e mai viclean, cu atât este mai urât de El. Numai oamenii cinstiți pot câștiga fericirea și bucuria adevărată. Chiar voiam să fiu un om cinstit, care place lui Dumnezeu. Dar apoi m-am gândit că sunt o femeie de afaceri, iar în această societate materialistă unde banii sunt totul, să faci afaceri cinstite nu înseamnă numai că nu poți câștiga bani, ci și că ceilalți te vor lua de fraier. Pur și simplu este imposibil să menții un punct de sprijin într-o societate ca asta și în cele din urmă va trebui pur și simplu să închizi porțile. Însă cuvintele lui Dumnezeu afirmă limpede că Lui Îi plac oamenii cinstiți și că oamenii vicleni sunt greu de mântuit. Dacă nu practicam adevărul așa cum cere Dumnezeu și continuam să fiu necinstită, mințind și înșelând în afacerea mea, oare nu L-ar fi dezgustat acest lucru pe Dumnezeu? M-am tot gândit la asta și, în cele din urmă, am decis să mă port conform cuvintelor lui Dumnezeu, să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită.

Într-o zi, când tundeam o clientă, a întrebat dacă părul îi era uscat și dacă da, voia să primească și un tratament cu ulei. M-am gândit: „Câștig numai zece yuani pe un tuns, dar un tratament cu ulei mi-ar aduce cel puțin încă o sută. Clienta însăși l-a cerut, eu cu siguranță nu am forțat-o să cumpere ceva în plus ca să fac mai mulți bani.” De fapt, m-am uitat la părul ei și am văzut că nu era uscat deloc, dar, dacă îi spuneam adevărul, sigur nu ar mai fi vrut să facă tratamentul. Tocmai când nu știam ce să fac, mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei

avertismente”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au amintit la momentul oportun că oamenii cinstiți sunt practici și realiști în vorbele și faptele lor. Nu sunt vicleni înaintea lui Dumnezeu sau a altor oameni. De vreme ce voiam să fiu o persoană cinstită, trebuia să mă port conform cuvintelor lui Dumnezeu și să spun adevărul. Așa că i-am spus clientei: „Părul dumneavoastră nu este uscat. Nu vă irosiți banii.” Ea a spus, surprinsă: „Mă miră că aveți o asemenea integritate profesională. Foarte puțini oameni fac afaceri ca dumneavoastră în ziua de azi. Îmi voi trimite, cu siguranță, toate rudele să-și facă părul aici.” Am fost foarte încântată s-o aud pe clientă spunând asta; I-am mulțumit lui Dumnezeu în repetate rânduri. Am experimentat cât de minunat și cât de încântător este să fii cinstit și să spui adevărul!

În zilele care au urmat, m-am purtat ca un om cinstit, conform cerințelor lui Dumnezeu. Înainte să-mi dau seama, toată acea frică, toată acea îngrijorare din inima mea a dispărut și nu-mi mai făceam griji că cineva se va întoarce să se plângă. Dormeam liniștită în fiecare noapte. Am crezut că puteam practica adevărul și puteam vorbi cinstit. Dar, spre surprinderea mea, firile și filosofiile mele satanice erau adânc înrădăcinate. Când am fost tentată de profituri mari, m-am întors la vechile obiceiuri.

Într-o zi, în salon au venit cinci femei. Tocmai se întorseseră dintr-o călătorie, iar șoferul taxiului le recomandase salonul meu, așa că au venit direct aici. Una dintre ele a spus: „Prețul nu este o problemă, doar asigură-te că faci treabă bună.” Auzind-o spunând asta, m-am gândit: „Practic am deja banii în buzunar. Voi minți doar de data asta, iar Dumnezeu ar trebui să mă ierte.” Așa că am spus că permanentele de 160 de yuani costă 260, iar ele n-au spus nimic. Am făcut 500 de yuani în plus în felul acela. Am fost foarte fericită când am primit banii, gândindu-mă că nu trebuia să-mi mai fac griji pentru chiria frizeriei pe luna aceea. Dar în noaptea aceea m-am simțit posomorâtă și abătută. M-am zvârcolit fără să pot dormi.

Ulterior, m-am gândit că știam că a fi un om cinstit este un lucru pozitiv și că avea legătură cu felul în care ne purtăm și cu mântuirea și intrarea noastră în Împărăția lui Dumnezeu. Așa că de ce nu puteam pune asta în practică? Care era adevăratul motiv? Căutând răspunsuri, am urmărit un videoclip cu o lectură a cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii din trecut își desfășurau afacerea într-un mod în care nimeni nu era înșelat; ei vindeau obiectele la același preț, indiferent de cine cumpăra. Nu sunt transmise aici unele elemente de conștiință curată și de umanitate? Se poate vedea că, atunci când oamenii își administrau astfel afacerea, în bună credință, încă aveau o anumită conștiință și o oarecare umanitate la vremea aceea. Dar, odată cu cererea de bani tot mai sporită a oamenilor, ei au ajuns, fără să știe, să iubească din ce în ce mai mult banii, câștigul și plăcerea. Pe scurt, oamenii au ajuns să vadă banii ca fiind mai importanți decât înainte. Când oamenii văd banii ca fiind mai importanți, încep, fără știre, să dea mai puțină importanță reputației, renumelui, prestigiului și integrității, nu-i așa? Când te angajezi în afaceri, vezi pe alții folosind diverse mijloace pentru a-i trage pe sfoară pe oameni și a deveni bogați. Deși banii câștigați sunt câștiguri necinstite, ei se îmbogățesc tot mai mult. Deși poate se angajează în aceeași afacere ca și tine, toată familia lor se bucură de viață mai mult decât tine, iar tu te simți rău, spunându-ți: «De ce eu nu pot face asta? De ce eu nu pot câștiga la fel de mult ca ei? Trebuie să mă gândesc la o modalitate de a obține mai mulți bani, pentru a-mi face afacerea prosperă.» Atunci, te străduiești din răsputeri să te gândești cum să faci mulți bani. Conform metodei obișnuite de a face bani – vânzând tuturor lucrurile la același preț tuturor clienților – orice profit pe care îl faci este dobândit cu o conștiință curată. Totuși, aceasta nu este calea de a se îmbogăți rapid.**

Condusă de nevoia de a face profit, gândirea ta suferă o transformare treptată. În timpul acestei transformări, principiile tale de conduită încep, de asemenea, să se schimbe. Când înșeli pe cineva prima dată, ai rețineri, spunând: «Aceasta este singura dată când înșel pe cineva. Nu o voi mai face iarăși. Nu-i pot înșela pe oameni. Există consecințe grave ale înșelăciunii. Îmi va aduce o mulțime de necazuri!» Când înșeli pe cineva prima dată, inima ta are oarecare scrupule; aceasta este funcția conștiinței omului – de a te face să ai scrupule și de a-ți reproșa, astfel încât să te simți anormal atunci când păcălești pe cineva. Dar, după ce ai înșelat cu succes pe cineva, vezi că acum ai mai mulți bani decât aveai înainte și crezi că această metodă îți poate fi foarte folositoare. În ciuda durerii surde din inima ta, încă îți mai vine să te feliciți pentru succesul tău și te simți oarecum mulțumit de tine. Pentru prima dată, îți aprobi propriul comportament, propriile căi înșelătoare. După aceea, odată ce omul a fost contaminat de această înșelare, este la fel ca cineva care se apucă de jocuri de noroc și apoi devine un jucător înrăit. În necunoștința ta de cauză, îți aprobi propriul comportament de înșelăciune și îl accepâi. Inconștient, consideri înșelăciunea ca fiind un comportament comercial legitim și mijlocul cel mai util pentru supraviețuirea și mijloacele tale de trai; crezi că, făcând acest lucru, te poți îmbogăți repede. Acesta este un proces: la început, oamenii nu pot accepta acest tip de comportament și privesc de sus acest comportament și această practică. Apoi, ei experimentează personal acest comportament și îl încearcă în felul lor, iar inimile lor încep treptat să se transforme. Ce fel de transformare este aceasta? Este o aprobare și recunoaștere a acestei tendințe, a acestei idei insuflate în tine de tendința socială. Fără să-ți dai seama, dacă nu înșeli oamenii când faci afaceri cu ei, simți că este mult mai rău; dacă nu înșeli

oamenii, simți că ai pierdut ceva. Fără să-ți dai seama, această înșelăciune devine chiar sufletul tău, caracterul tău și un tip indispensabil de comportament care este un principiu în viața ta. După ce omul a acceptat acest comportament și această gândire, nu a adus oare asta o schimbare în inima omului? Inima ta s-a schimbat, s-a transformat deci și integritatea ta? Umanitatea ta s-a schimbat? S-a schimbat conștiința ta? (Da.) **Fiecare parte a acestei persoane este supusă unei schimbări calitative, de la inima la gândurile sale, într-o asemenea măsură încât este transformată din interior spre exterior. Această schimbare te îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, iar tu începi să fii tot mai mult în conformitate cu Satana; devii tot mai asemănător cu el**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)"). Toate cuvintele lui Dumnezeu reflectă realitatea. Era întocmai așa. Mai întâi, m-am ghidat după conștiință și am făcut afaceri cinstite. Însă când tatăl meu a trebuit să fie spitalizat, îndemnată de prietena și de colegul meu, am început să mint și să înșel ca să câștig mai mulți bani. Am ajuns să nu mă mai pot opri. Voiam să mă opresc și nu puteam. Am văzut că totul era din cauza corupției Satanei. Fusesem influențată de societate și îmi făcusem motto-uri din filosofiile Satanei precum: „Fiecare pentru el și diavolul îl ia pe cel din urmă", „Banii sunt primii", „Banii nu sunt totul, dar fără ei, nu poți face nimic" și „Banii fac lumea să se învârtă." Am urmat tendințe rele în loc să câștig bani onorabil. Mi-am abandonat standardele fundamentale de conduită pentru profit, învățând cum să-mi adaptez abordarea în funcție de ce am văzut la alții. Mi-am măcinat creierii și nu m-am dat în lături de la nimic ca să-mi înșel clienții, devenind din ce în ce mai egoistă, vicleană, rea și lacomă. Am pierdut conștiința, rațiunea și demnitatea pe care trebuie să le aibă un om normal. Deși făcusem ceva bani mințind și înșelând de-a lungul anilor, plătindu-mi datoriile și ducând o

viață mai confortabilă, nu experimentasem fericirea adevărată. Mă simțeam tot timpul vinovată, făcându-mi griji mereu că aveam să fiu expusă pentru minciunile mele și că reputația avea să-mi fie distrusă. Dar încă eram blocată și nu puteam scăpa. După ce am devenit o credincioasă, chiar și știind că lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți și hotărându-mă în rugăciune să practic cuvintele lui Dumnezeu, atunci când am fost ispitită de o sumă considerabilă de bani, nu m-am putut înfrâna și am mințit și înșelat. Am văzut cât de adânc eram coruptă de Satana. În cele din urmă, am realizat că aceste filosofii de viață satanice sunt lucruri negative care induc oamenii în eroare și le fac rău. M-au corupt atât de mult încât deveneam din ce în ce mai rea și depravată. Să trăiești după aceste idei și să faci afaceri necinstite nu este calea cea bună în viață. Să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică și să practici adevărul așa cum cere Dumnezeu, ca un om cinstit, este singura cale bună în viață!

După aceea, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cum pui în practică onestitatea?** (Prin a nu te deda înșelăciunii și a nu fi vag atunci când vorbești.) **Ce înseamnă «a nu fi vag»? Înseamnă să nu minți sau să nu nutrești intenții și scopuri personale în ceea ce spui. Dacă nutrești înșelăciune sau intenții și scopuri personale, atunci minciunile vor ieși la iveală în mod natural. Dacă în sinea ta nu există înșelăciune, intenții sau scopuri personale, atunci ceea ce spui nu va fi vag și nici nu va conține vreo minciună; când spui «da», va însemna «da», iar când spui «nu», va însemna «nu». A-ți purifica în primul rând inima este cel mai important pas. Odată ce inima ta este purificată, toate problemele aroganței și minciunilor tale înșelătoare vor fi rezolvate. Pentru a fi o persoană cinstită, trebuie să-ți curăți inima de aceste denaturări; după ce ai făcut acest lucru, va fi ușor să fii o persoană cinstită. Este complicat să fii o persoană cinstită? Nu, nu este. Indiferent câte stări**

sau firi corupte sunt în tine, există un singur adevăr care le poate rezolva pe toate. Nu spune minciuni, vorbește clar, practică în conformitate cu adevărul și fii transparent în tot ceea ce faci; trăiește ca o ființă umană înaintea lui Dumnezeu și trăiește în lumină" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de a rezolva o fire coruptă"). Am găsit o cale de a practica în cuvintele lui Dumnezeu. Mai întâi, trebuie să ne îndreptăm intențiile, să nu spunem minciuni și să nu avem gânduri viclene. Trebuie să trăim la lumină, să fim vrednici de respectul și încrederea celorlalți și să trăim din ce în ce mai mult o asemănare umană. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți și pe aceștia îi binecuvântează. Felul acela de om nu trăiește în întuneric sau durere și nu-și macină creierii pentru a continua o miniciună. Și mai ales, nu trăiește în fiecare zi cu teama că minciunile lui se vor întoarce să-l bântuiască. Oamenii cinstiți nu sunt constrânși așa, ci sunt liberi și împăcați. Odată ce am înțeles adevărata însemnătate, am început să vreau să practic cinstea așa cum cere Dumnezeu.

În ziua următoare, în jurul prânzului, eram în mijlocul unui tuns când femeia căreia îi recomandasem tratamentul de întărire a firului de păr a intrat în salon, cu o față lungă. M-am gândit: „Se pare că va face scandal. Dacă spune că produsul nu a fost bun și aud ceilalți clienți? Asta mi-ar putea afecta afacerile. Ce pot face s-o scot de aici?" Tocmai când încercam să-mi dau seama cum să mă descurc cu ea, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu spune minciuni, vorbește clar, practică în conformitate cu adevărul și fii transparent în tot ceea ce faci; trăiește ca o ființă umană înaintea lui Dumnezeu și trăiește în lumină**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de a rezolva o fire coruptă"). Mi-am dat seama că nu mai puteam minți și înșela și că, indiferent ce avea de spus femeia și indiferent ce aveau să creadă ceilalți clienți despre mine, chiar

dacă după asta mai puteam sau nu câștiga bani, trebuia să fiu cinstită conform cuvintelor lui Dumnezeu și trebuia să spun doar adevărul și apoi să-i accept cum trebuie reclamația. Tocmai când îmi treceau aceste lucruri prin minte, am auzit-o spunând furioasă: „Nu ai spus că acest întăritor pentru păr îl va face să se îndesească? Nu mi-a crescut nicio șuviță nouă. M-ai înșelat, nu-i așa?" I-am spus cu sinceritate: „Unii clienți au spus că acest produs are un oarecare efect, alții au spus că nu are. Eu nu l-am folosit, așa că n-aș putea spune. Dacă credeți că nu funcționează, nu-l mai folosiți și vă voi da banii înapoi." Auzind acestea, furia i-a dispărut, iar mi-a spus zâmbind: „Voiam doar să știu adevărul. De vreme ce ești sinceră, nu este nevoie să-mi returnezi banii. Totuși, chiar dacă firul de păr nu mi s-a îngroșat după folosirea acestui produs, este mai moale și mai lucios decât înainte." Când a plecat, am început să mă gândesc la ce tocmai se întâmplase. Chiar experimentasem că cinstea și practicarea adevărului nu sunt un dezavantaj. Nu numai câștigi respectul și încrederea celorlalți, ci te simți și bine. Asta mi-a dat mai multă încredere în a fi o persoană cinstită.

Într-un weekend, sora mea mai mare a venit la salon pentru un spălat în timp ce acolo era o clientă care voia un vopsit. M-am uitat la părul ei și i-am spus: „L-ați vopsit destul de recent. Ar trebui să așteptați o vreme pentru că aceste vopsele au chimicale în ele care nu sunt bune pentru dumneavoastră." Clienta a răspuns oarecum surprinsă: „Pur și simplu nu pot să cred că există oameni care fac afaceri în felul acesta. Nu-i de mirare că îți merge atât de bine. Oamenii cu un caracter bun au afaceri de succes!" După ce a plecat, sora mea s-a uitat ciudat la mine și a spus: „Ai febră sau ceva? Banii erau practic în mâinile tale, dar nu i-ai luat." Am spus cu calm: „Conduita ne afectează afacerile. Cum ar putea un om rău să conducă o afacere bună? Poți câștiga bani repede dacă nu ai scrupule, dar nu pentru mult timp. Fac lucrurile doar într-un mod cinstit acum și mă simt mult mai

bine câștigând bani cu conștiinciozitate.” Sora mea a zâmbit și a spus: „Nu așa făceai afaceri înainte. Chiar că te-ai schimbat.” Văzându-i uimirea, I-am mulțumit lui Dumnezeu în repetate rânduri. Totul se datora cuvintelor lui Dumnezeu, iar eu am putut să gust din seninătatea pe care o aduc cinstea și sinceritatea.

Ulterior, salonul meu se umplea în fiecare weekend și de sărbători și mulți oameni veneau fiindcă se dusese vestea sau la recomandarea unui prieten. Înainte, creadeam că nu voi avea niciodată un punct de sprijin în afaceri fără să spun câteva minciuni și că oamenii vor râde de mine. Dar am văzut, în sfârșit, cât de ridicolă și absurdă era acea noțiune. Dacă te iei după filosofii satanice, vei avea câștiguri temporare, vei suferi și vei fi pustiit. Este un mod de a trăi demn de dispreț, ticălos, fără nicio asemănare umană. Acum mă axez pe practicarea adevărului, pe a vorbi cinstit și a trăi cu integritate. Nu numai că am câștigat respectul și încrederea celorlalți, dar mă simt împăcată. Este un mod minunat de a trăi! Această mică schimbare prin care am trecut se datorează în totalitate cuvintelor lui Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

12. Doar cinstea aduce asemănare umană

de Shizai, China

Eu și soțul meu lucrăm în domeniul mobilei de birou. La început, făceam afaceri în mod foarte cinstit, făcând exact ce ne cereau clienții, fără să amestecăm nimic contrafăcut. Dar a trecut un an și, după toate taxele pe care a trebuit să le plătim, ne-a rămas doar cu ce să trăim. Proprietarii magazinului de alături lucrau în același domeniu, dar câștigau mult mai mult decât noi. Eram nedumerită: de ce nu puteam niciodată să câștigăm cât ei? Am vrut să privesc și să învăț, ca să văd cum își câștigau ei banii. Într-o zi, un client a intrat în magazinul lor și a comandat o canapea, un birou de recepție și o masă, dorind ca toate acestea să fie de calitate premium. L-am văzut pe proprietar promițându-i că totul va fi de cea mai bună calitate, dar imediat ce a plecat clientul, a luat produse de mâna a treia de la fabrica lor, le-a trecut drept produse de primă clasă și le-a trimis clientului. A făcut peste 10.000 de yuani cât ai zice pește. Văzându-i că folosesc o astfel de tactică, am fost foarte uimită. M-am gândit: „Deci așa procedează! Nu înseamnă că păcălesc clientul? Nu e un mod foarte cinstit de a face afaceri.” Dar apoi mi-am zis: „Lucrăm în același domeniu, dar ei câștigă mai bine și duc o viață mai bună, iar noi abia ne descurcăm. E o discrepanță mult prea mare.” M-am gândit că aș putea învăța câteva lucruri de la ei. Prin urmare, ca să câștig mai mulți bani, am început să-mi ignor conștiința și să vând lucruri așa cum făceau vecinii.

Odată, a venit un client să se aprovizioneze cu materiale de birou și a cerut ca totul să fie de bună calitate. L-am asigurat în repetate rânduri, spunându-i că va primi doar ce-i mai bun și că va avea garanție pe viață, astfel încât să se simtă confortabil să cumpere de la noi. După ce a plecat, am înlocuit ce alesese cu produse de mâna a treia care arătau exact ca

produsele bune, deoarece costă mult mai puțin. M-am simțit foarte agitată când am livrat comanda. M-am gândit: „Dacă își dă seama și își cere banii înapoi, nu voi pierde doar bani. O să-mi spună în față că sunt o escroacă.” Gândul acesta m-a făcut să mă simt și mai agitată. Inima îmi bătea mai repede și nu puteam nici măcar să-l privesc în ochi. Am fost surprinsă când a verificat comanda și nu a observat nimic și am putut în final să mă relaxez puțin. Când factura a fost plătită, făcusem zeci de mii în plus și, chiar dacă mă încercau sentimente de vinovăție și știam că era necinstit și lipsit de etică, nu mă puteam abține să nu fiu mulțumită în secret deoarece câștigam atât de mulți bani așa repede. După ceva timp, minciunile și înșelătoriile mele constante chiar mi-au provocat câteva probleme. Uneori, când vindeam ceva contrafăcut, un client mă suna mai târziu pentru o reparație. Dar lucrurile acelea false nu aveau niciun serviciu post-vânzare, așa că trebuia să găsesc tot soiul de scuze pentru a le amâna. Uneori, cineva spunea furios: „Voi, oamenii de afaceri, nu vă asumați nicio răspundere după ce vindeți ceva. Nu sunteți deloc demni de încredere!” Nu-mi era ușor să aud un client spunând așa ceva, dar apoi îmi ziceam că toți ceilalți fac afaceri în felul acela, deci nu era oare perfect normal? Acel sentiment de vinovăție a dispărut treptat.

Au trecut câțiva ani și, deși câștigasem ceva bani și trăiam mai confortabil, nu simțeam nicio bucurie în inimă. În schimb, mă simțeam mereu pe marginea prăpastiei pentru că vândusem atâtea lucruri contrafăcute, temându-mă de ziua când un client ar afla că există o problemă de calitate și ar suna să-și ceară banii înapoi sau m-ar raporta. Asta m-ar costa o mulțime de bani. În plus, mi-ar afecta reputația și oamenii m-ar putea vorbi pe la spate. Sperând să evit asta, mă gândeam tot timpul cum să calmez lucrurile dacă aș primi vreodată un astfel de apel. Să trăiesc în acest fel era epuizant pentru mine. Deseori mă gândeam: „Dacă doar fac

afaceri în mod cinstit și comand ce-mi cere clientul, fără să-i dau marfă de calitate inferioară, n-ar mai trebui să-mi fac griji în permanență. Dar sunt așa multe cheltuieli generale pentru afacerea și casa mea. Dacă fac afaceri cinstit, luând ce-mi clienții, n-aș câștiga mulți bani. Nu se spune «hoțul neprins, negustor cinstit»? Nu așa stau lucrurile în zilele noastre? Nu pot câștiga suficient fără înșelăciune, așa că o să mă concentrez doar asupra banilor." Și astfel, deși îmi simțeam uneori conștiința încărcată, am continuat să folosesc tactici necinstite de afaceri ca să câștig mai mult.

În 2004, cumnata mea mi-a împărtășit lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am devenit convinsă că era lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și am început să trăiesc viața bisericească. Într-o zi, am citit aceasta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Împărăția Mea are nevoie de cei care sunt sinceri, de cei care nu sunt ipocriți sau amăgitori. Nu sunt oamenii sinceri și onești nepopulari în lume? Eu sunt chiar opusul. Este acceptabil ca oamenii onești să vină la Mine; tipul acesta de persoană Mă încântă și, în plus, am nevoie de tipul acesta de persoană. Chiar aceasta este dreptatea Mea**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 33). „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"). Citind aceasta, am aflat că lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți și că ne cere să fim cinstiți și integri în cuvintele și faptele noastre. Nu ar trebui să-L amăgim sau să-L înșelăm pe Dumnezeu sau pe om. Mi-am zis: „Să fii cinstit e un lucru bun și e un mod liniștit și relaxant de a trăi. Dar în această societate obsedată de bani, oamenii cinstiți par doar niște idioți pentru

ceilalți. Mai ales pentru cei dintre noi care suntem afaceriști, păcălirea clienților e un secret știut de toți. Dacă sunt pe deplin cinstită, nu voi câștiga deloc bani, iar apoi nu-mi voi putea câștiga existența. Cineva ar putea chiar să mă considere o proastă și să mă înșele. Dar Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, deci ce ar trebui să fac?" M-am gândit la un compromis. Voi vorbi și mă voi purta pe deplin cinstit în biserică, cu frații și surorile. N-ar fi nevoie să fiu cu ochii în patru și nimeni n-ar râde de mine. Dar nu puteam fi o persoană cinstită la serviciu. Așa că am început să pun asta în practică.

Într-o zi, a venit un client și a comandat 120 de birouri și mese. Toate modelele expuse pe care le-a ales erau de calitate bună și nu miroseau a formaldehidă. Mă gândeam: „Voi schimba ce a comandat cu produsele unei alte fabrici, care arată exact la fel ca produsele pe care le dorea, deși calitatea e inferioară și chiar miros a formaldehidă. O să câștig atunci 1.200 de yuani în plus." Mi-am zis să-i vând mobilă de calitate inferioară. Dar apoi m-am gândit la faptul că formaldehida e toxică și nu m-am simțit în largul meu. Cu toate astea, știam că toate celelalte magazine fac afaceri în modul acesta. Dacă nu l-aș păcăli eu, ar merge pur și simplu în altă parte și ar fi păcălit acolo. Mi-am spus că aș putea la fel de bine să câștig eu acei bani. Așadar, cu conștiința împăcată, am dat comandă de produse contrafăcute. Când am făcut livrarea, câteva zile mai târziu, clientul era suspicios în privința calității și a mirosului. M-a întrebat: „Nu e periculoasă substanța asta? Cum poți să faci afaceri așa? Nu mai vreau lucrurile astea!" Am vrut să negociez cu el și să-i ofer un preț mai bun, cu condiția să păstreze totul. Dar nici măcar nu m-a lăsat să vorbesc, zicând în schimb foarte ferm și decis că vrea să returneze totul. Nu aveam altă opțiune decât să iau înapoi toate cele 120 de birouri și scaune. Mă simțeam groaznic odată ajunsă acasă. Mă gândeam că e o muncă grea să faci lucrurile în mod

necinstit și consumă multe resurse. Nu era vorba doar de bani; reputația și demnitatea îmi fuseseră știrbite. Culegeam ce am semănat. Dacă aș face lucrurile așa cum cerea Dumnezeu și n-aș vinde produse contrafăcute, deși n-aș câștiga la fel de mulți bani, nimeni nu s-ar supăra pe mine și nu m-aș epuiza sau simți pe muchie de cuțit. Comportându-mă necinstit îmi făceam rău și mie, dar și altora! Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, spunând: „O, Dumnezeule! Ne ceri să fim oameni cinstiți, dar eu tot sunt necinstită în afacerea mea. Ce s-a întâmplat azi a fost disciplina Ta și mi-a ajuns amărăciunea de a trăi astfel. Nu mai vreau să înșel oamenii. Vreau să mă călăuzești să fiu onestă. Sunt gata să mă străduiesc să-Ți satisfac cerințele."

Într-o zi, în timpul rugăciunilor mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Eu sunt Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului. Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile Mele**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 44). „**Crezi că nu vei păți nimic după ce i-ai luat cuiva bani prin înșelăciune? Crezi că, după ce ai luat banii aceia printr-un șiretlic, nu vei înfrunta nicio consecință? Așa ceva ar fi imposibil; chiar vor exista consecințe! Indiferent de cine sunt sau dacă ei cred sau nu că există un Dumnezeu, toți indivizii trebuie să-și asume responsabilitatea pentru comportamentul lor și să suporte consecințele acțiunilor lor**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (X)"). „**Faptul că Dumnezeu cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă cu adevărat pe cei care sunt înșelători și că Lui nu-i plac oamenii înșelători. Faptul că lui Dumnezeu nu-I plac oamenii înșelători înseamnă că Lui nu Îi plac acțiunile, firea și motivațiile lor; adică, Lui**

nu-I place cum fac ei lucrurile. Prin urmare, dacă vrem să-I facem pe plac lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să ne schimbăm acțiunile și felul în care existăm. Înainte, ne bazam pe minciuni și prefăcătorie pentru a trăi printre oameni, folosindu-le drept capitalul nostru și drept baza existențială, viața și fundamentul după care ne comportam. Asta era ceva ce Dumnezeu disprețuia" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită").

Am putut simți din cuvintele lui Dumnezeu că firea Lui e dreaptă, sfântă și nu tolerează nicio jignire. El ne cercetează fiecare cuvânt și faptă și, în cele din urmă, primim cu toții ce merităm, potrivim faptelor noastre. Puteam înșela ca să câștig mai mulți bani ceva timp, dar urma să culeg roadele amare mai târziu. Urma să ajung în iad și să fiu pedepsită după moarte. Asta e o lege cerească. Am văzut cât de nesăbuită fusesem. M-am gândit că aș putea să fiu onestă cu frații și surorile, dar necinstită în afacerea mea, ca să intru în grațiile lui Dumnezeu și să fiu binecuvântată mai târziu, fără să-mi afecteze interesele între timp. Puteam să-i păcălesc pe oameni cu micile mele trucuri, dar nu pe Dumnezeu. Am plătit destul de mulți bani pentru acele birouri și scaune. Asta era disciplina lui Dumnezeu, dar El mă și avertiza și mă mântuia. În caz contrar, aș fi continuat să-mi fac pe plac și să fiu necinstită și cu siguranță mi-aș fi primit pedeapsa în cele din urmă. Acest gând m-a făcut să-mi fie puțin teamă și am început să reflectez asupra mea. Gândidu-mă înapoi la anii mei în afaceri, îmi ignorasem conștiința ca să câștig mai mult, schimbând produsele de calitate bună comandate de clienți cu unele inferioare. Mințisem, înșelasem și continuasem să prezint bunuri de calitate slabă drept fiind de calitate mai bună. Chiar și după ce am dobândit credința, știind prea bine că Dumnezeu ne cere să fim cinstiți, să nu păcălim oamenii sau pe Dumnezeu, tot am înșelat și am mințit clienții ca să scot un ban, câștigând bani necinstiți. Nu mă dădeam în lături de la nimic

de dragul banilor. Conduceam o afacere dubioasă, înșelând oameni, fiind coruptă de Satana și lipsită de conștiință sau rațiune. Eram vicleană, egoistă și demnă de dispreț, trăind ca un demon fără nicio asemănare umană. Era întocmai așa cum a spus Domnul Isus: „**Voi sunteţi de la tatăl vostru, diavolul, şi vreţi să îndepliniţi dorinţele tatălui vostru! El de la început a fost ucigaş şi n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbeşte din ale lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii!**” (Ioan 8:44). „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» şi «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**” (Matei 5:37). Doar diavolul minte și înșală întruna și asta făceam eu. Nu aveam oare asemănarea diavolului? Unde era asemănarea mea umană? Gândind asta, m-am simțit foarte dezgustată de mine însămi. Nu mai vreau să mint pentru propriul meu interes. Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Fii o persoană onestă; roagă-te pentru a te elibera de viclenia din inima ta. Purifică-te prin rugăciune de fiecare dată, fii mișcat de Duhul lui Dumnezeu prin rugăciune, și firea ta se va schimba treptat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre practica rugăciunii”). „**Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori voua și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de a practica. Știam că trebuie să mă bazez pe Dumnezeu în efortul meu de a deveni o persoană onestă și să mă rog Lui în legătură cu dificultățile mele de a mă elibera de firea mea coruptă. În plus, trebuia să mă rog când ceva

din afacere avea legătură cu banii sau cu interesele mele, să accept cercetarea lui Dumnezeu și să fiu o persoană integră. Trebuia să spun lucrurilor pe nume și să caut adevărul din fapte în cuvânt și comportament. M-am rugat atunci când am realizat toate acestea, gata să accept cercetarea lui Dumnezeu și să-I pun cuvintele în practică.

La scurt timp după, a venit un client să comande niște dulapuri metalice. A cerut dulapuri de calitate peste medie, cu o construcție solidă. La acel moment, m-am gândit: „Dacă dau comanda exact așa cum dorește, n-o să câștig mulți bani după cheltuielile generale și alte costuri. Dacă îi găsesc ceva puțin mai șubred și el nu observă, aș putea scoate 10.000 de yuani sau mai mult din afacerea asta. Ce-ar fi să comand pur și simplu ceva mai puțin solid?” Pe când o întorceam pe toate părțile în mintea mea, mi-am amintit de consecințele tuturor dăților când înșelasem oameni. Nu doar că nu câștigasem nimic, dar pierdusem și bani și mă simțisem groaznic. M-am gândit și că oamenii cinstiți Îi aduc bucurie lui Dumnezeu și sunt binecuvântați de El și că El ne cere să spunem adevărul absolut. Nu puteam să-mi ignor conștiința și să fac ceva necinstit doar pentru bani. Am realizat că, prin această nouă provocare, Dumnezeu mă testa să vadă dacă pot practica în acord cu decizia pe care o luasem în fața Lui. M-am rugat lui Dumnezeu, rugându-L să mă protejeze de ispită și să-mi dea puterea de a practica adevărul, de a mă lepăda de mine și de a fi o persoană onestă, care Îl desfată pe Dumnezeu. M-am simțit mai puternică după rugăciunea mea. I-am comandat dulapurile metalice exact așa cum ceruse și, chiar dacă n-am câștigat la fel de mult, am simțit un adevărat sentiment de liniște în inima mea. Am simțit și cât de minunat e să practici cinstea în acord cu cuvintele lui Dumnezeu. Nu era stresant și nu-mi făceam griji pentru ce s-ar putea întâmpla.

Am citit mai târziu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la «instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. […] Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”). **„Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziţie? De ce ai emoţii atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul vostru. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa**

problemei. Filosofia Satanei a devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte ale Satanei sunt tocmai otrava Satanei, iar, când oamenii o interiorizează, ea devine natura lor. Natura Satanei este demascată prin aceste cuvinte; ele îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru").

Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să-mi dau seama de ce nu mă puteam opri din mințit și înșelat. Pentru că eram atât de profund coruptă de Satana. Satana se folosește de societatea și de educația noastră formală ca să ne îndoctrineze cu legi satanice precum „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Banii nu sunt totul, dar fără ei nu poți face nimic", „Banii fac lumea să se învârtă" și „Banii sunt pe primul loc". Mai există și „hoțul neprins, negustor cinstit". Acestea mi-au intrat pe sub piele și au devenit natura mea. Așa că am ajuns să idolatrizez banii și, pas cu pas, am abandonat și cele mai elementare standarde de dragul profitului. Am devenit tot mai rea, mai lacomă și mai materialistă. Eram atât de egoistă și de vicleană. Când făceam afaceri, înlocuiam cu produse inferioare și făceam rău fără să recunosc asta. Puneam banii și interesele mele personale deasupra tuturor celorlalte lucruri, chiar compromițându-mi propria conștiință și integritate. Pierdusem complet umanitatea corectă. Câștigasem mulți bani în felul acela, dar nu mă simțeam deloc fericită. În schimb, mă simțeam mereu epuizată și la capătul răbdării. Era un mod dureros de a trăi. Apoi mi-am dat seama, în final, că totul era din cauză că Satana mă corupsese, că trăisem după legile Satanei de supraviețuire. Am

realizat și de ce este lumea atât de întunecată și de rea în zilele noastre. Pentru că toată lumea trăiește după otrăvurile Satanei precum „Omul face orice ca să se îmbogățească” și „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”. Așa că oamenii idolatrizează banii, faima și statutul, râvnesc după plăceri rele, devenind tot mai egoiști, lacomi și răi. Oamenii se luptă între ei pentru bani și câștig, făcându-și rău și înșelându-se reciproc, fără a se da în lături de la nimic. Nici măcar rudele și prietenii nu sunt o excepție. Nimănui nu-i mai pasă de conștiință sau integritate și cu greu mai par ființe omenești. Societatea noastră, controlată atât de strâns de Satana, e ca un cazan de vopsea, o mașină de tocat carne. Fără credință în Dumnezeu, nu avem cum să cunoaștem adevărul despre felul în care Satana corupe omenirea sau să scăpăm de influența lui întunecată. Doar devenim tot mai corupți și depravați și suntem, în cele din urmă, devorați de Satana. Asta e consecința coruperii și vătămării noastre de către Satana. Înțelegând asta, am mulțumit din suflet pentru protecția și mântuirea lui Dumnezeu. Fără îndrumarea, susținerea și judecata cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic, n-aș fi cunoscut importanța de a fi o persoană cinstită. Și n-aș fi înțeles nici esența și consecințele de a minți în permanență. Aș fi continuat să trăiesc sub controlul Satanei, înșelând mereu, abia trăind ca o ființă umană. Oricât de mulți bani aș fi câștigat, tot aș fi sfârșit prin a fi pedepsită în iad. De atunci înainte, am practicat un comportament sincer și onest în afacerea mea. Uneori eram cu adevărat tentată de bani și încă mă gândeam să-i păcălesc și să-i înșel pe oameni, dar știam că Dumnezeu urăște asta și nici oamenilor nu le place. Mă rugam lui Dumnezeu să mă lepăd de motivele mele greșite și să practic felul de a fi al unei persoane corecte. Spre surpriza mea, când am făcut asta, n-am câștigat mai puțin. Afacerea mea a înflorit și am avut tot mai mulți clienți. Am câștigat respectul oamenilor și unii clienți fideli aveau încredere în mine, așa că nici

măcar nu mai veneau să se uite la lucruri, ci doar comandau prin telefon. Am simțit tot mai mult cât de relaxat, liber și sigur te simți atunci când ești cinstit și practici cuvintele lui Dumnezeu.

Odată, a venit un client și a comandat 500 de dulapuri metalice, cerând ca materialele să aibă o grosime de 0,7 mm. Nu am ezitat deloc, ci am dat comanda exact așa cum ceruse. În mod surprinzător, când a fost livrată marfa, a scos un șubler mic ca să verifice grosimea, dar am fost perfect calmă, fără griji sau teamă. După ce a măsurat, a spus: „Chiar ești demnă de încredere. Mulți oameni vor doar să câștige bani și nu sunt de încredere. Nu mai sunt destui oameni ca tine. Voi comanda mai mult de la tine în viitor." Auzindu-l spunând asta, am simțit și mai profund cât de minunat e să fii cinstit, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. E întocmai așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Direcția viitoare va fi următoarea: cei care dobândesc cuvântările din gura lui Dumnezeu vor avea o cale pe care să umble pe pământ și, fie ei oameni de afaceri sau oameni de știință, educatori sau industriași, celor care sunt fără cuvintele lui Dumnezeu le va fi foarte greu să facă până și cel mai mic pas și vor fi forțați să caute adevărata cale. Asta se înțelege prin fraza «Cu adevărul, vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri»**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit"). Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea Sa!

13. Lupta pentru a fi o persoană onestă

de Wei Dong, China

Acum câțiva ani, am deschis un atelier de reparații pentru aparate casnice. Am vrut să fiu un om de afaceri onest și să câștig doar câțiva bani pentru ca familia mea să aibă destul. Dar, după o perioadă în care am fost ocupat în mod constant, am observat că făcusem suficienți bani doar pentru strictul necesar al familiei și că nu era nicio posibilitate de a economisi. Câteodată, câștigurile mele lunare erau chiar mai mici decât ale unui lucrător începător. Soția mi se plângea mereu de acest lucru, spunând că eram prea onest și nu mă pricepeam la afaceri. Cumnatul meu era, și el, pe capul meu. El a spus: „Trăim în epoca banilor și, indiferent de metodă, trebuie să-i determini pe oameni să îți dea banii lor ca să fii considerat capabil.” Totodată, el a spus lucruri precum „Nicio bogăție nu se dobândește fără voință” și „Banii fac lumea să se învârtă” pentru a mă face să mă trezesc și să urmez curentul, să fac afaceri ca alții și să nu fiu atât de încăpățânat. M-am gândit că știau ei ce știau, dar, pur și simplu, nu eram în stare să-mi înșel clienții. Am simțit că nu aș putea niciodată să am conștiința împăcată.

Am observat, mai târziu, că domnul Qian, proprietarul unui atelier de reparații apropiat de al meu, nu prea avea aptitudini tehnice. El putea rezolva doar niște probleme minore, dar avea o reclamă mare în fața atelierului, pe care scria „Reparații de top pentru toate aparatele casnice”. A atras mulți clienți în acest fel. El accepta o reparație și o făcea chiar el dacă era ceva simplu. În caz contrar, o trimitea la un alt atelier de reparații și își lua o parte din bani. A câștigat destul de mulți bani în acest fel. Odată, când stăteam de vorbă, mi-a spus cum strânsese bani. A spus că, atunci când o piesă mică dintr-un aparat se strică, poți să înlocuiești pur și simplu toate

componentele, ca să ceri mai mulți bani. Clienții nu se pricep. El a spus că trăim într-o societate condusă de bani și că „Nu contează dacă o pisică e albă sau neagră, atâta vreme cât prinde șoareci.” De asemenea, a spus că a putea face bani înseamnă a fi capabil, altminteri vei fi desconsiderat indiferent cât ești de bun ca persoană. După ce am auzit „ideile geniale” ale acestui tip, m-am gândit: „Aceasta este epoca în care trăim. Alți oameni ar face orice pentru bani și nu există niciun fel de integritate, așa că la ce bun să fiu eu singurul onest? În plus, nu m-a ajutat deloc să-mi conduc afacerile în mod cinstit. Tipul acesta repară lucruri, la fel ca mine, și trăiește o viață bună. Întreaga lui familie trăiește bine, dar eu fac doar destui bani cât să trăim de pe o zi pe alta. Se pare că am fost prea încăpățânat. Ar trebui să găsesc metode prin care să fac mai mulți bani, pentru ca familia mea să aibă o viață mai bună.” După aceea, am început să învăț din „succesele” colegilor mei și să folosesc mijloace necinstite pentru a-mi păcăli clienții. M-am simțit neliniștit, dar nu m-am gândit prea mult la asta, ca să pot face mai mulți bani.

Într-o zi, a venit o clientă pentru o reparație. În timp ce scoteam piesa defectă, am mers mai departe și am scos câteva care erau perfect în regulă pentru ca ea să creadă că erau stricate mai multe și să nu se dumirească atunci când aveam să o taxez în plus. Acea vorbă veche, „la fel de vinovat ca un hoț”, este atât de adevărată. La început, am fost foarte stresat și inima îmi bătea cu putere, de teamă că ar putea să își dea seama și să mă pună la punct pe loc. Asta ar fi umilitor. Dar am afișat doar o față calmă și am schimbat toate acele componente. Când a venit momentul să plătească, am taxat-o fără milă cu 50% mai mult decât tariful meu inițial. Mi-am ținut capul în pământ pe întreaga durată, neîndrăznind să o privesc în ochi, dar, spre surprinderea mea, a plătit fără niciun cuvânt. În cele din urmă, după ce a plecat, am oftat ușurat. Fața și spatele îmi erau acoperite de transpirație și

aveam un sentiment ciudat de neliniște. Însă când am văzut banii pe care îi făcusem în plus, acel sentiment a dispărut rapid.

Din acel moment, am început să mă gândesc la tot felul de trucuri pentru a-i taxa în plus pe clienți. La început m-am simțit vinovat, dar m-am încurajat în tăcere ca să pot să câștig în continuare mai mult. „Nu pot să devin prea moale: «Aşa cum o minte măruntă nu te face un gentleman, un om adevărat nu există fără venin». Trebuie să fiu isteț dacă vreau să câștig bani. În plus, toată lumea o face, nu doar eu.” După un timp, acel sentiment de vinovăție a pălit și am devenit mai priceput și mai sofisticat în „aptitudinile” mele de a face bani. De asemenea, am învățat cum să citesc oamenii și să testez apele, tratând oamenii diferențiat. Am învățat mai multe trucuri. Când veneau clienți înstăriți, îi lingușeam, spunându-le ceea ce voiau să audă și măgulindu-i, ca să îmi fie mai ușor să îi taxez în plus. Când aveam un client foarte nerăbdător, mă prefăceam că reparația era un mare chin și foarte dificilă, iar apoi trăgeam de timp intenționat. În acest fel, ei îmi ofereau pur și simplu mai mulți bani. Unii clienți erau mai vicleni, așa că mă gândeam la un motiv pentru care să își lase aparatul la mine și să îl ridice într-o altă zi, iar când se întorceau, le spuneam că găsisem alte probleme. Făceam mai mulți bani și nu mai eram la fel de neliniștit când eram singur. Și astfel, îmi măcinam constant creierii pentru a-i suprataxa pe clienți. Făceam mult mai mulți bani și duceam o viață mai confortabilă, dar nu simțeam deloc fericire sau bucurie în inima mea. În schimb, de câte ori mă gândeam la lucrurile josnice și imorale pe care le făceam, mă simțeam speriat și neliniștit. Câteodată mă gândeam: „Ar trebui, pur și simplu, să mă opresc. Nu ar trebui să mai conduc această afacere dubioasă. Cum se spune: «Bine faci, bine găsești, rău faci, rău primești». Voi primi ceea ce merit.” Când m-am gândit însă la toți acei bani din mâinile mele, pur și simplu nu m-am putut decide să încetez.

Chiar când cădeam mai mult în depravare și amorțeală, sora mea mi-a împărtășit Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic. După ce am acceptat lucrarea lui Dumnezeu, am început să particip la adunări cu frații și surorile și să citesc adesea cuvintele lui Dumnezeu. Odată, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic într-o adunare: „**Omul a parcurs epocile alături de Dumnezeu dar, cu toate acestea, omul nu știe că Dumnezeu stăpânește destinul tuturor lucrurilor și ființelor sau cum orchestrează și dirijează Dumnezeu toate lucrurile. Acest lucru este ceva ce i-a scăpat omului încă din cele mai vechi timpuri până în prezent. În ceea ce privește motivul, nu este din cauza faptului că faptele lui Dumnezeu sunt prea evazive sau pentru că planul lui Dumnezeu încă nu a fost împlinit, ci din cauza faptului că inima și duhul omului sunt prea departe de Dumnezeu. Prin urmare, chiar dacă omul Îl urmează pe Dumnezeu, el, fără să își dea seama, rămâne în serviciul Satanei. Nimeni nu caută în mod activ urmele pașilor sau arătarea lui Dumnezeu și nimeni nu își dorește să existe în grija și protecția lui Dumnezeu. Mai degrabă, oamenii sunt dispuși să se bazeze pe influența Satanei și a celui rău pentru a se adapta acestei lumi și regulilor vieții pe care omenirea cea netrebnică le urmează. În acest punct, inima și duhul omului sunt sacrificate pentru Satana și devin hrana lui. Mai mult decât atât, inima și duhul omului devin un loc în care Satana poate locui, precum și un loc de joacă potrivit pentru el. În acest fel, omul, fără să își dea seama, își pierde înțelegerea principiilor de a fi om, a valorii și a scopului existenței umane. Legile lui Dumnezeu și legământul dintre Dumnezeu și om dispar treptat din inima omului, iar omul acesta încetează să-L mai caute sau să-L mai asculte pe Dumnezeu. Pe măsură ce timpul trece, omul nu mai înțelege de ce l-a creat Dumnezeu, nici nu mai înțelege cuvintele care vin din gura lui**

Dumnezeu și nici nu realizează tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Omul începe să opună rezistență legilor și hotărârilor lui Dumnezeu; inima și duhul omului devin insensibile… Dumnezeu îl pierde pe omul din creația Lui originală, iar omul pierde rădăcinile începutului lui. Aceasta este durerea omenirii" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Cuvintele lui Dumnezeu reflectă realitatea. Chiar dacă câștigasem destul de mulți bani în lume și confortul meu fizic era mai bun decât înainte, pe dinăuntru eram gol și suferind și totul era din cauză că mă îndepărtasem de Dumnezeu, mă împotrivisem cerințelor Lui pentru om și trăisem conform regulilor pentru supraviețuire ale Satanei. La început, când am deschis atelierul, făceam bani cu o conștiință curată și, chiar dacă nu câștigam mult, eram împăcat. Dar apoi am fost influențat de ceea ce mă înconjura și, văzându-i pe alții că se îmbogățesc prin metode necinstite, am început și eu să accept următoarele: „Nicio bogăție nu se dobândește fără voință", „Banii fac lumea să se învârtă" și „Banii nu reprezintă totul, dar fără ei nu poţi face nimic" și alte asemenea reguli pentru supraviețuire de la Satana. Am urmat tendințele rele și mi-am abandonat propriile principii de bază ca să fac bani, ignorându-mi conștiința ca să păcălesc clienții, pentru ca ei să-mi aducă mai mulți bani. Banii erau în mâinile mele, dar erau toți obținuți prin mijloace necinstite. De câte ori m-am gândit la acele lucruri josnice și imorale pe care le făcusem, m-am simțit groaznic și nu mi-am putut găsi deloc liniștea. Am trăit cu frica de ziua în care cineva m-ar putea expune, când aș fi denunțat. În cel mai rău caz, aș fi putut fi chiar raportat la poliție. Eram mereu stresat. Era un mod dureros de a trăi. Dar, în acea zi, am înțeles că totul a fost din cauză că trăiam după o filozofie satanică. A fost consecința faptului că fusesem legat și păcălit de regulile Satanei. Fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu aș fi văzut niciodată realitatea felului în care Satana îmi făcea rău.

Atunci, o soră mi-a citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată adevărul, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). **„Împărăția Mea are nevoie de cei care sunt sinceri, de cei care nu sunt ipocriți sau amăgitori. Nu sunt oamenii sinceri și onești nepopulari în lume? Eu sunt chiar opusul. Este acceptabil ca oamenii onești să vină la Mine; tipul acesta de persoană Mă încântă și, în plus, am nevoie de tipul acesta de persoană. Chiar aceasta este dreptatea Mea**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 33). Apoi, ea a avut următoarea părtășie: „Dumnezeu este, în esență, credincios. El îi place și îi binecuvântează pe cei care sunt cinstiți. În relațiile noastre cu ceilalți din această lume, noi trăim după legea Satanei: «Nu te trezi niciodată devreme decât dacă există un beneficiu asociat». Toate cuvintele și faptele noastre sunt pentru profitul personal, mințim și înșelăm fără remușcare. Nu știm ce înseamnă să fii o persoană bună.” „Însă credința în Dumnezeu este diferită astăzi. El ne cere să fim oameni cinstiți, să spunem adevărul și să fim drepți. Ne cere să-I acceptăm cercetarea în fiecare cuvânt și în fiecare faptă a noastră, să fim deschiși și sinceri și să nu încercăm să păcălim sau să înșelăm, nici pe El,

nici pe om. Numai oamenii onești au o asemănare umană adevărată și doar ei pot să fie martori și să-L slăvească pe Dumnezeu.” Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că Lui îi plac oamenii cinstiți și că trebuie să acționez conform cerințelor Lui. Am început să practic vorbirea cinstită cu frații și surorile, fără să îi înșel, dar tot eram îngrijorat când făceam afaceri. Simțeam că este mai ușor să practic să fiu o persoană cinstită cu frații și surorile, dar dacă făceam asta în afacerea mea, aveam să câștig mult mai puțin și poate chiar să fiu nevoit să o închid. Dar, în cazul în care continuam să înșel și să păcălesc oamenii ca înainte, nu ar fi asta împotriva voii lui Dumnezeu? Așadar, care ar trebui să-mi fie practica? M-am gândit intens la asta și am găsit un compromis: aveam să fiu o persoană cinstită la biserică, dar să-mi continui afacerea ca de obicei la atelier.

Într-o zi, un bărbat mai în vârstă a venit cu televizorul, spunând că imaginea părea mai în ceață. Am aruncat o privire și am văzut că tuburile de culoare erau învechite și trebuiau înlocuite, dar lui nu i-am spus adevărul. Am crescut doar tensiunea filamentului ca să îl mai folosească puțin timp, iar apoi puteam să le schimb atunci când problema avea să reapară. În acest fel, aveam să câștig cu 30 de yuani mai mult pentru reparație. După două săptămâni, televizorul a avut într-adevăr o problemă și bărbatul m-a rugat să îl repar din nou, spunând că nu-mi făcusem treaba cum trebuie. I-am spus că tuburile de culoare sunt vechi și trebuie înlocuite. Spre surprinderea mea, el s-a prins de micul meu plan. Nu a plătit taxa de reparație de 30 de yuani și a spus cu reproș: „Tinere, afacerile necesită onestitate. Nu te lăcomi!” Pe moment, m-am simțit foarte rușinat, dar apoi am ridicat din umeri fără să mă gândesc mai departe. Mai târziu, a venit o doamnă mai în vârstă cu un cuptor cu microunde stricat și am găsit o piesă mică defectă în el. M-am gândit că pot să o repar și să iau un preț acceptabil. Dar apoi m-am gândit la faptul că femeia era destul de înstărită, așa că n-ar fi fost mare lucru să o

taxez puțin mai mult. Trebuie să iei ceea ce poți obține. Însă ea s-a întors în magazin câteva zile mai târziu și a zis: „M-ai taxat cu o sumă foarte mare pentru acel cuptor cu microunde. Trebuie să ai conștiință. Cerul vede ce facem!” Mi-a părut foarte rău după ce am fost admonestat de ea și m-am gândit din nou la ce-mi spusese acel bărbat. M-am supărat destul de tare. Am realizat totodată că Dumnezeu folosea lucrurile din jurul meu pentru a mă avertiza, ca eu să reflectez asupra mea și să mă cunosc.

După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent ce faci, cât de mare sau de mică este problema și dacă o faci ca să îți îndeplinești datoria în familia lui Dumnezeu sau pentru motivele tale private, trebuie să ții cont dacă ceea ce faci este conform cu voia lui Dumnezeu, precum și dacă este un lucru pe care ar trebui să-l facă o persoană cu umanitate. Dacă tu cauți astfel adevărul în tot ce faci, atunci crezi într-adevăr în Dumnezeu. Dacă abordezi cu evlavie fiecare problemă și fiecare adevăr în acest fel, atunci vei fi capabil să dobândești transformări în firea ta. Unii oameni cred că atunci când fac ceva personal, pot pur și simplu să ignore adevărul, să facă precum doresc și să o facă în orice fel îi face fericiți sau este avantajos pentru ei. Nu dau nici cea mai mică atenție modului în care acestea ar putea afecta familia lui Dumnezeu, nici nu iau în considerare dacă ce fac ei se conformează sfințeniei. În cele din urmă, odată ce au terminat cu problema, devin întunecați și se simt inconfortabil, cu toate că nu știu de ce. Nu e oare meritată această răsplată? Îl ofensați pe Dumnezeu dacă faceți lucruri pe care El nu le aprobă. Dacă o persoană nu iubește adevărul și face adesea lucruri bazate pe propria voință, atunci Îl va ofensa adeseori pe Dumnezeu. De obicei, asemenea oameni nu sunt aprobați de Dumnezeu în ceea ce fac și, dacă nu se căiesc, atunci pedeapsa nu va fi prea departe**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de

pe urmă, „Căutarea voii lui Dumnezeu este de dragul practicării adevărului”). **„Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziție? De ce sunt emoțiile tale atât de puternice? De ce îți plac acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Pe ce bază îți plac aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, voi toți ați ajuns să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că ele conțin otrava Satanei. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă îi întrebi pe unii răufăcători de ce fac ceva, ei vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit viața oamenilor. Poate că ei fac lucrurile pentru un scop sau altul, dar le fac doar pentru ei înșiși. Toți oamenii cred că, din moment ce fiecare este pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul, ar trebui să trăiască doar pentru sine, făcând tot ce le stă în putere ca să-și asigure o poziție bună și mâncarea și îmbrăcămintea de care au nevoie. «Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Această afirmație a Satanei este tocmai otrava lui, iar, când este interiorizată de om, ea devine natura lui. Natura Satanei este demascată prin această afirmație; îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”). Citind acestea, mi-am putut da seama că Duhul lui Dumnezeu chiar le vede pe toate. Niciodată nu împărtășisem nimănui

sentimentele mele cele mai tainice, dar ele erau dezvăluite complet în cuvintele lui Dumnezeu. Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că El ne cere să Îi oferim inimile noastre. Fie că ne facem datoria în casa lui Dumnezeu sau că ne ocupăm de afacerile proprii, trebuie să Îi practicăm cuvintele. Dar eu practicam selectiv adevărul în viața mea. Am văzut că lui Dumnezeu, fraților și surorilor le plăcea când puneam în practică onestitatea în biserică, așa că eram dispus să fac asta. În afacerea mea însă, m-am gândit că aș pierde bani și nu mi-ar servi interesele, așa că nu am făcut-o. Am observat că îmi luasem în considerare doar interesele personale și că dădusem la o parte cuvintele și cerințele lui Dumnezeu. Știam că a fi înșelător nu era conform voii lui Dumnezeu, dar tot am făcut orice am vrut, orice mi-ar fi servit propriile interese. Cum mă făcea asta o persoană credincioasă? Atunci chiar mi-am devenit clar. „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate” și „Omul va face orice pentru a deveni bogat” sunt reguli satanice de supraviețuire care puseseră stăpânire pe mine și deveniseră viața mea. Mă gândeam că nu era cu putință să mă descurc dacă nu trăiam după ele. Dar, în realitate, trăind în acest fel, am obținut doar niște profit personal și bucurii materiale. Era însă un mod josnic de a trăi, complet lipsit de demnitate. Oamenii nu mă sufereau și mă disprețuiau, iar Dumnezeu mă detesta și mă ura chiar mai mult. M-am gândit la ce a spus Domnul Isus: „**Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca şi copilaşii, nu veţi intra niciodată în Împărăţia Cerurilor!**” (Matei 18:3). Iar Dumnezeu Atotputernic spune: „**Renunțați la toate acele idei ale voastre și la calculele voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cererile cu seriozitate. Altfel, voi preface toți oamenii în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele, și voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu Îmi pot aduce dușmanii și oamenii mirosind a răutate după modelul Satanei în împărăția Mea, în**

noua epocă” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”). Dumnezeu este sfânt și drept și El vrea să dobândească oameni cinstiți. Cei care mint mereu și sunt înșelători, cei care au firi satanice, care se împotrivesc lui Dumnezeu prin natura lor și refuză să se căiască vor fi distruși de Dumnezeu. Nu vor ajunge niciodată în Împărăția Lui. Dacă tot nu m-aș căi, ci aș continua să trăiesc după filozofiile și regulile Satanei, fiind necinstit și nedrept, aș sfârși prin a fi eliminat. La gândul acesta m-am rugat repede lui Dumnezeu. „Dumnezeule Atotputernic! Cred în Tine, dar Tu nu ai avut un loc în inima mea. Am continuat oricum să trăiesc după regulile Satanei. Nu vreau să mai fiu necinstit. Vreau să mă căiesc și să fiu o persoană onestă.”

După aceea, un cuplu tânăr a cărat un televizor în atelierul meu ca să îl repare. În timp ce lucram la el, i-am auzit vorbind în șoaptă chiar afară: „Nu am fi irosit acele două zile dacă am fi știut că locul acela nu era bun de nimic. Să vedem dacă tipul acesta poate să îl repare.” Auzind acestea, m-am gândit: „Alți proprietari de ateliere ar profita dacă ar auzi asta, așa că aș putea să le cer cu ușurință încă 20 sau 30 de yuani în plus. Ar fi păcat să nu iau banii care îmi cad din senin. Pot să fiu o persoană onestă data viitoare. Dumnezeu nu Se va supăra pentru că nu practic adevărul doar de această dată.” Dar apoi mi-am amintit ce stabilisem înaintea lui Dumnezeu și m-am gândit la cuvintele Lui: „**Dacă o persoană nu iubește adevărul și face adesea lucruri bazate pe propria voință, atunci Îl va ofensa adeseori pe Dumnezeu. De obicei, asemenea oameni nu sunt aprobați de Dumnezeu în ceea ce fac și, dacă nu se căiesc, atunci pedeapsa nu va fi prea departe**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Căutarea voii lui Dumnezeu este de dragul practicării adevărului”). Am simțit că Cel care mă avertiza era Dumnezeu. Nu am putut continua să fac rău cu bună știință. Trebuia să mă căiesc și să fiu o persoană onestă. Așadar, am încasat doar prețul obișnuit

după ce l-am reparat. Când am văzut zâmbetele fericite pe fețele clienților, am simțit că a fi deschis și sincer era un mod atât de eliberator de a trăi.

Altă dată, când am reparat televizorul unei doamne, taxa de reparație era de 50 de yuani, dar ea mi-a dat 100 și nu a vrut restul. Am refuzat, însă m-am simțit contrariat. Oare de ce era atât de generoasă? Apoi mi-a spus: „Prima persoană la care am mers a spus că placa de bază e distrusă și voia 400 de yuani ca să o înlocuiască, dar eu nu am picat în plasă. Mai târziu, o cunoștință v-a recomandat pe dumneavoastră, spunând că sunteți cinstit și nu taxați clienții în plus. Acum am văzut că lucrurile stau chiar așa.” Auzind-o spunând acestea, m-am gândit: „Nu este deloc pentru că sunt o persoană bună, ci deoarece cuvintele lui Dumnezeu m-au schimbat ca să pot trăi o asemănare umană.”

Perspectiva mea asupra lucrurilor s-a schimbat, totodată, de la citirea cuvintelor lui Dumnezeu și practicarea unui mod onest de a fi. Obișnuiam să cred că nu se poate să fii un afacerist onest, că nu ai putea câștiga bani, că ai ieși în pierdere și ai fi nevoit să închizi. Dar, după ce am început să fiu cinstit conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu numai că nu am ieșit în pierdere, dar am avut mai mulți clienți pe zi ce trecea. Unii au venit chiar de foarte departe, spunând cu toții că le fusesem recomandat de către cineva. Nu-mi făcusem niciodată reclamă în niciun fel și nu cerusem altora să îmi trimită clienți. Totul s-a întâmplat pentru că am practicat cuvintele lui Dumnezeu, pentru că am fost onest și am avut integritate așa cum cere Dumnezeu, câștigând doar bani cinstiți, așa că am dobândit încrederea clienților. A fost cu adevărat binecuvântarea lui Dumnezeu venită din practicarea adevărului. Acest lucru mă face să mă gândesc la un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când oamenii trăiesc în această lume, sub influența corupției lui Satana, le este imposibil să fie cinstiți; ei pot doar deveni tot mai înșelători. Totuși,**

putem sau nu putem să existăm în această lume dacă devenim cinstiți? Oare vom fi marginalizați de ceilalți? Nu; vom trăi ca și mai înainte. Asta pentru că nu ne bazăm pe trădare pentru a mânca sau a respira. Mai degrabă, trăim prin suflarea și viața dăruite de Dumnezeu. Noi pur și simplu am acceptat adevărurile cuvintelor lui Dumnezeu și avem reguli noi pentru cum să trăim și obiective noi de viață care vor duce la schimbări în fundația vieților noastre; noi doar ne schimbăm mijloacele și metoda în care trăim astfel încât să-L putem mulțumi pe Dumnezeu și căuta mântuirea. Asta nu are absolut nicio legătură cu ceea ce, fizic, mâncăm, cu ce purtăm sau unde trăim; este nevoia noastră spirituală" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Slavă Ție, Dumnezeule!

14. Experiența de a fi un om sincer

de Yongsui, Coreea de Sud

La o adunare de la sfârșitul lui martie, un lider a vorbit despre un frate care fusese arestat și torturat cu brutalitate. Într-un moment de mare slăbiciune, îi trădase pe alți doi membri ai bisericii. A regretat profund și, citind cuvintele lui Dumnezeu de judecată și revelație, a văzut rădăcina eșecului său și s-a căit amarnic. Liderul ne-a întrebat ce credem despre această experiență și dacă poate fi considerată o adevărată mărturie. De asemenea, ne-a cerut să ne împărtășim gândurile. Acest lucru m-a neliniștit și am început să speculez: De ce vrea să discutăm despre asta? De ce vrea să testeze dac-am perceput corect problema? M-am gândit: „Acel frate i-a trădat pe ceilalți doar din cauza unui moment de slăbiciune. A fost o fărădelege. Dar a ajuns să se cunoască și s-a căit amarnic, deci experiența lui ar trebui considerată mărturie.” Dar apoi, m-am gândit, nesigură: „Voi vedea mai întâi ce au de spus ceilalți, ca să nu greșesc sau să spun ceva prea vag și să fac o impresie proastă.” Ceilalți au început să intervină cu părerile lor. La început, o soră a spus ceva asemănător cu ce gândeam eu, așa că m-am simțit aprobată. Dar imediat, o altă soră a spus că fratele fusese un Iuda, trădându-L pe Dumnezeu, și că așa ceva nu poate servi drept mărturie pentru Dumnezeu. Apoi, alți câțiva au spus foarte încrezători că experiența lui nu poate fi luată drept mărturie. Văzând atâția oameni împărtășind și susținând această părere m-a făcut să ezit și n-am mai știut ce să cred. Chiar atunci, liderul a spus: „Dacă nu credeți că e o mărturie, ridicați mâna.” Foarte puțini oameni au ridicat mâna, dar eu nu eram sigură, așa că n-am ridicat-o. Mă gândeam: „Nu pot să ridic mâna la momentul nepotrivit. Nu aș arăta că-mi lipsește calibrul și înțelegerea?” În timp ce mă gândeam la asta, liderul m-a întrebat: „De ce n-ai ridicat mâna?” M-am gândit în sinea

mea: „Oh, nu, de ce mă întreabă pe mine? Ar fi trebuit să ridic mâna?” Mâna mi-a țâșnit în aer. Inima mea a început să o ia la galop – nu mai eram în largul meu. A fost bine c-am ridicat mâna sau nu? În inima mea, am simțit că poate servi drept mărturie, dar ridicasem mâna fără să mă gândesc bine la asta. M-am gândit că ridicasem deja mâna, așa că am început să ascult părerile celorlalți. Toți spuneau ce credeau, iar eu am început să mă gândesc cu calm la asta. Acel frate s-a căit cu adevărat, așadar, mărturia lui e valabilă. Am simțit că probabil n-ar fi trebuit să ridic mâna. Am vrut să le spun ce credeam cu adevărat în acel moment, dar apoi, m-am gândit că n-am o înțelegere deplină și c-ar fi bine dac-aș avea dreptate. Dar dacă nu am, ce ar crede liderul despre mine? Oare ar spune că n-am calibru sau experiență vastă? Dacă ar vedea asta la mine, ar crede că nu merit să fiu instruită și n-aș mai avea niciun viitor în casa lui Dumnezeu. În plus, erau mulți frați și surori acolo, deci ar fi cu adevărat penibil să greșesc. Am tot oscilat și am vrut să spun ceva de nenumărate ori, dar în cele din urmă am tăcut.

Apoi, liderul a avut părtășie că putea fi luată drept mărturie și că trădarea lui Dumnezeu într-un moment de slăbiciune, urmată de judecată, mustrare și căință adevărată era o mărturie puternică. Era motivantă pentru mulți alții și arăta că Dumnezeu e milostiv cu cei care au credință adevărată. Dumnezeu știe cât suntem de corupți. Dacă regretăm cu adevărat și ne-ntoarcem către El, ne va da șansa să ne căim și o astfel de mărturie Îl slăvește pe Dumnezeu și, mai ales, îl face de rușine pe Satana. Liderul a spus apoi că înțelegerea noastră nu e curată, că suntem înșelători, nesinceri și că nu ne-am bazat părerile pe cuvintele lui Dumnezeu. Discutând despre asta, ne-am închipuit că e o problemă cu experiența acelui frate. Am încercat să ghicim ce gândea liderul și n-am spus niciun cuvânt sincer. Liderul a avut părtășie cu noi, răbdător, că trebuie să gândim pentru noi, s-

avem propriile păreri în toate și să spunem adevărul, fie c-avem dreptate sau nu. E esențial pentru comportamentul nostru. Auzind „esențial” m-am simțit foarte stânjenită. M-am gândit: „Așa e. Să-mi împărtășesc gândurile, chiar dacă greșesc, e mai bine decât să fac ca toată lumea. Cel puțin ar fi propria mea părere și aș fi sinceră.” M-am disprețuit pentru că n-am spus ce gândeam cu adevărat. În cele 10 minute în care ar fi trebuit să-mi spun părerea, fusesem înșelătoare și nu practicasem adevărul, neatingând esențialul conduitei umane. Nu doar că am spus și făcut ceva greșit, ci și eșuasem să mă port cum se cuvine.

După adunare, în devoționalele mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**În credința lor în Dumnezeu și în modul în care se comportă, oamenii trebuie să ia calea cea bună; nu folosiți căi și mijloace malefice, necinstite. Ce sunt căile și mijloace malefice, necinstite? Ele sunt credința în Dumnezeu ce se bazează întotdeauna pe istețime măruntă, pe înșelăciuni iscusite și pe trucuri ieftine; acestea încearcă să-ți ascundă corupția și ascund probleme precum neajunsurile, defectele tale și calibrul tău sărăcăcios. Ei se ocupă întotdeauna de lucruri folosind filosofii satanice, încearcă să se dea bine pe lângă Dumnezeu și conducătorii bisericii în chestiunile clare, dar nu practică adevărul, nu se ocupă de lucruri conform principiilor și acordă constant mare atenție oamenilor; ei întreabă: «Cum m-am descurcat recent? Mă susțineți cu toții? Știe Dumnezeu despre lucrurile bune pe care le-am făcut? Și dacă știe, mă va lăuda El? Care e locul meu în inima lui Dumnezeu? Am vreo influență asupra lui Dumnezeu?» Ceea ce întreabă cu adevărat e dacă pot fi sau nu binecuvântați în credința lor în Dumnezeu. Oare frământările constante asupra unor astfel de lucruri nu sunt căi și mijloace malefice, necinstite? Aceasta nu e calea cea bună. Deci, care e calea cea bună?**

Calea cea bună este atunci când oamenii urmăresc adevărul în credința lor, când sunt capabili să dobândească adevărul și să obțină schimbări în firea lor" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). E avertismentul lui Dumnezeu să mergem pe calea dreaptă în comportamentul de credincioși. Trebuie să urmărim și să practicăm adevărul. Dacă nu depune efort să facem aceste lucruri pozitive, dacă suntem preocupați să ne ascundem defectele, să facem paradă, să ne punem bine cu liderii, să avem un statut în biserică și dacă ne interesează prea mult ce crede Dumnezeu și liderii despre noi, mergem pe calea răului. Am văzut că făceam exact ce a dezvăluit Dumnezeu. Nu știam dacă experiența acelui frate era sau nu o mărturie adevărată, dar nu am vorbit din inimă. Ci am ascultat, mi-am jucat cărțile și-am calculat ce vor spune ceilalți. Când liderul m-a întrebat de ce n-am ridicat mâna, m-am gândit că am greșit, iar când majoritatea n-au văzut în acea experiență o mărturie m-am grăbit să fac ca toată lumea. Eram meschină, văzând din ce parte bate vântul. Am arătat doar o fire satanică înșelătoare. M-am întrebat de ce fusese atât de greu să fac o singură afirmație adevărată. Pentru că m-am temut că mă voi face de râs spunând ceva greșit, că liderul mă va subestima, nu mă va mai aprecia sau instrui și că voi fi înlăturată din datoria mea dacă se tot întâmplă asta. Am vrut doar să-mi apăr prestigiul și să-mi păstrez statutul, să-mi ascund calibrul slab și să mă străduiesc să fac impresie bună. Am vrut să mă port ca o persoană de calibru ridicat, care înțelege adevărul și percepe lucrurile. Mereu mi-am dorit s-am răspunsul potrivit la orice întrebare, să coincidă cu gândirea liderului pentru a-l impresiona și a face impresie bună. Apoi, și frații și surorile mă vor aproba și aprecia. Am văzut înșelăciunea și uneltirile din abordarea mea. N-am putut fi directă nici în legătură cu un lucru atât de simplu. N-am putut să spun niciun cuvânt sincer, din inimă. Mereu analizam ce se întâmplă în jurul meu, pentru a-mi păstra statutul în

casa lui Dumnezeu. Mergeam pe calea răului, nu pe cea dreaptă. Am devenit conștientă de asta, dar fără să mă supun introspecției.

Apoi, după 3 luni, am ascultat această părtășie de la Dumnezeu: Dumnezeu spune: „**Antihriștii Îl tratează pe Hristos în același mod în care îi tratează pe oameni, urmând exemplele lui Hristos în tot ceea ce spun și fac, ascultând tonul Său și străduindu-se să înțeleagă sensul din cuvintele Sale. Când vorbesc, niciun cuvânt nu este real sau sincer; ei știu doar să spună cuvinte goale și doctrine. Încearcă să înșele și să păcălească această persoană care, în ochii lor, este doar o persoană obișnuită. Vorbesc precum un șarpe care se târăște, într-un mod întortocheat și indirect. Maniera și direcția cuvintelor lor sunt ca un vrej de pepene galben care se cațără pe un stâlp. Când spui că o persoană este are un calibru bun și ar putea fi promovată, vorbesc imediat despre cât de buni sunt și despre ceea ce se manifestă și se dezvăluie în ei; iar dacă spui că o persoană este rea, se reped să spună cât de rea și ticăloasă este, cum provoacă tulburări și întreruperi în biserică. Când vrei să afli adevărul despre ceva, nu au nimic de spus; se eschivează, așteptând să iei o decizie, străduindu-se să înțeleagă sensul cuvintelor tale, încercând să-și dea seama ce intenții ai. Tot ceea ce spun ei este măgulire, lingușire și servilism; niciun cuvânt adevărat nu iese din gura lor**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei disprețuiesc adevărul, batjocoresc principiile în mod deschis și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)”). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu m-au atins din plin. Mi-am amintit de toate dățile când am fost nesinceră și am urmat dorințele celorlalți. Deși n-am avut contact direct cu Hristos, n-am acceptat judecata lui Dumnezeu în mediul aranjat de El. Am vrut doar să fac paradă și să fiu apreciată de lider, așa că mi-am măsurat cuvintele și am spus ce voia să audă, fără a fi nici pe departe sinceră. Totul era praf în ochi. Felul în care am vorbit și m-am

purtat a fost șiret și disprețuit de Dumnezeu. Am crezut că îl voi putea păcăli pe lider cântând așa după ureche și mi-am imaginat că îi voi face o impresie bună răspunzând bine la întrebare, că îmi voi asigura statutul și viitorul în casa lui Dumnezeu. Am fost foarte nesăbuită și, de fapt, încercam să-l păcălesc pe Dumnezeu. N-am crezut cu adevărat că Dumnezeu judecă tot. Calibrul meu, statura mea, gândurile mele, atitudinea și părerile mele în orice situație – El le vede pe toate foarte clar. Chiar dacă îi puteam păcăli pe ceilalți, pe El n-aș putea să-l păcălesc niciodată. De fapt, Dumnezeu nu Se uită la ce spun sau fac în fața celorlalți, ci la cum abordez adevărul. Se uită la ce practic și trăiesc zilnic, și la cum mă port în datoria mea. Dumnezeu judecă mai ales fiecare lucru mărunt. Se uită dacă iubesc și practic adevărul, iar imaginea mea falsă nu L-a păcălit deloc. Apoi mi-am dat în sfârșit seama că nu eram doar prefăcută, ci și negam dreptatea Lui și faptul că observă totul. Mă purtam ca o necredincioasă. Înainte, când auzeam analiza lui Dumnezeu despre antihriști care-L disprețuiesc și lingușesc pe Hristos, nu mă gândeam c-ar avea legătură cu mine. Nu Îl întâlnisem niciodată pe Hristos, deci n-aveam cum s-arăt acel fel de fire satanică. Apoi, mi-am dat seama că m-am înșelat, că nu trebuie să intrăm în contact cu Hristos ca să o dezvăluim. Am încercat să intru în grațiile liderului și să câștig puncte în fața lui și eram dispusă să fac asta pentru a-mi păstra statutul în casa lui Dumnezeu. Arătam exact acea fire satanică. Dacă aș ajunge vreodată în fața lui Hristos, aceasta sigur s-ar accentua. Nu m-aș putea opri din a încerca să-L păcălesc pe Dumnezeu și să mă opun Lui.

Câteva zile, m-am tot gândit că, deși dădusem răspunsul greșit, liderul nu ne-a emondat și tratat, cum crezusem și n-a spus că suntem de calibru slab, nu ne-a înlăturat, nici n-a refuzat să ne instruiască. Doar ne-a cerut să ne împărtășim gândurile, ca să înțeleagă neajunsurile noastre înainte de-a avea părtășie despre adevăr și a ne îndruma în principii. A expus și firile

noastre corupte și ne-a spus să reflectăm asupra noastră. Tot ce a făcut a fost ca să ne ajute și să ne sprijine. Nu trebuie să speculăm în casa lui Dumnezeu, nici cu frații și surorile. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Cuvintele și faptele lui Dumnezeu merită încrederea noastră, iar El ne tratează cu sinceritate. Când Dumnezeu l-a creat pe om, i-a spus ce fruct din grădină poate sau nu să mănânce. A vorbit simplu și direct – nu era nevoie de presupuneri. În Epoca Harului, Domnul Isus a spus: „**Adevărat, adevărat vă spun**” tot timpul. Și în această etapă a lucrării lui Dumnezeu, simțim cât de sincere și reale sunt cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. De cele mai multe ori, merg direct la inimă, sunt calde și blânde și chiar dacă părțile care ne expun firile corupte par aspre, toate se bazează pe realitate și sunt pentru purificarea și mântuirea noastră. Dumnezeu e sincer și transparent cu noi. Nu există niciun fel de prefăcătorie. Dar eu calculam și complotam în acea situație, fără pic de sinceritate. Am simțiti c-am fost mult prea înșelătoare și demnă de dispreț.

Apoi, mi-am amintit ce-a spus Dumnezeu. „**Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”). Înainte, n-am înțeles de ce Dumnezeu a spus că acel care nu-i

suspectează pe ceilalți și acceptă degrabă adevărul e sincer în ochii Lui. Dar acum, meditând la cuvintele lui, am început să înțeleg. Oamenii sinceri nu-L suspectează pe Dumnezeu sau pe om; sunt inocenți. Nu încearcă să înțeleagă lucruri cu creierul lor uman, ci vin înaintea lui Dumnezeu ca să caute adevărul. Acceptă și practică ceea ce pot înțelege și fac ce spune Dumnezeu. Abordează adevărul cu inima sinceră, iar acest fel de inimă e foarte prețios. Asta înseamnă să fii ca un copil. Dumnezeu îi binecuvântează, Duhul Sfânt lucrează în ei, îi ghidează și luminează. Apoi, ei înțeleg și obțin adevărul mai ușor. Dar chiar dacă unii spun anumite adevăruri și-și îndeplinesc puțin datoria, dacă pe interior sunt ca un labirint, întotdeauna suspicioși și cu garda sus, ba chiar suspicioși cu privire la bunul și blândul Dumnezeu, atunci sunt cei mai înșelători și nesinceri oameni. Atunci am început să înțeleg de ce Dumnezeu spune că oamenii înșelători nu pot fi mântuiți. Pe de o parte, pentru că EL e foarte pur, îi disprețuiește pe oamenii înșelători și nu îi mântuiește. Pe de altă parte, are legătură cu căutarea noastră subiectivă. Oamenii înșelători sunt prea complicați. Mereu presupun, analizează și se feresc de ceilalți, de lucruri și de Dumnezeu. Știu și să citească bine oamenii. Gândurile lor sunt acaparate de aceste lucruri și nu caută deloc adevărul. Duhul Sfânt nu poate face nicio lucrare în ei. De aceea nu vor înțelege niciodată adevărul. Exact cum spune Dumnezeu: „**Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat niciodată de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga niciodată adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). Atunci m-am analizat încă o dată bine. În fața unei probleme, n-am venit înaintea lui Dumnezeu ca să caut adevărul cu inima sinceră, ci am fost obsedată să fiu în ton cu ceilalți. Am fost așa chiar și în discuții normale cu

frații și surorile. Uneori, nu înțelegeam ceva în totalitate, dar acceptam orice înțelegere a majorității oamenilor. Am avut și păreri proprii, dar m-am temut să nu greșesc, așa că m-am abținut și i-am ascultat pe ceilalți și am vorbit doar dacă am știut c-am dreptate. În caz contrar, am crezut că nu trebuie să spun nimic, ca să nu-mi știrbesc imaginea. Am văzut cât de înșelătoare și indirectă am fost. Doar am urmat turma când nu am înțeles ceva, am privit și-am accepta ce-au făcut ceilalți. Asta m-a împiedicat să înțeleg adevărul. Nu e de speriat dacă ne lipsește calibrul sau nu cunoaștem adevărul, însă este atunci când oamenii ascund ceea ce nu-nțeleg. Așa nu vor înțelege niciodată adevărul. Am simțit că e periculos să continuu pe această cale și că e imperativ să fiu sinceră.

Am început să caut cum să fiu sinceră când mă confrunt cu ceva pe viitor și de care principii să mă țin. Am citit câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Pentru a fi sincer, trebuie să-ți lași mai întâi deoparte dorințele personale. În loc să te concentrezi asupra modului în care Dumnezeu te tratează, spune ce e în inima ta și nu te gândi ori lua în considerare care vor fi consecințele cuvintelor tale; spune orice crezi, lasă-ți deoparte motivațiile și nu spune lucruri doar pentru a atinge un oarecare obiectiv. Când ai prea multe intenții personale, ești întotdeauna calculat în modul în care vorbești, gândind: «Ar trebui să spun asta, nu asta, trebuie să fiu atent la ce spun, trebuie să-mi ating obiectivul» – sunt implicate aici motivații personale? În mintea ta, vorbești deja învârtindu-te în cercuri înainte ca vorbele să-ți iasă din gură, ai procesat de multe ori ceea ce aveai de spus și le-ai filtrat de multe ori în capul tău. La ieșirea din gura ta, aceste cuvinte poartă urzelile înșelătoare ale Satanei. Altfel spus, cuvintele din gura ta ascund motive și obiective personale; astfel de cuvinte nu sunt autentice și nu vin din inimă. Asta nu înseamnă a fi sincer**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea

antihriștilor, „Ei disprețuiesc adevărul, batjocoresc principiile în mod deschis și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)”). **„În toate problemele, ar trebui să fii sincer față de Dumnezeu și cu inima deschisă – aceasta este singura condiție și stare care ar trebui păstrată înaintea lui Dumnezeu. Chiar și atunci când nu ești deschis, ești deschis în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu știe dacă ești sau nu deschis. Nu ești nesăbuit dacă nu poți vedea asta? Așadar, cum poți fi înțelept? Știi că Dumnezeu cercetează și știe totul, așa că nu crede că s-ar putea să nu știe; întrucât este sigur că Dumnezeu vede în secret mintea oamenilor, ar fi înțelept ca oamenii să aibă o inimă puțin mai deschisă, să fie puțin mai puri și să fie sinceri – acesta este lucrul inteligent de făcut. […] Poți să folosești unele tehnici în interacțiunile tale cu oamenii, dar cel mai bine e să fii deschis față de Dumnezeu și, dacă nutrești intenții și folosești tehnici, atunci necazurile vor apărea. În mintea ta, gândești întotdeauna: «Ce pot să spun ca să-L fac pe Dumnezeu să aibă o părere bună despre mine și să nu știe la ce mă gândesc în sinea mea? Care este lucrul corect de spus? Trebuie să păstrez mai mult pentru mine, trebuie să am un pic mai mult tact, trebuie să am o metodă; poate atunci Dumnezeu va avea o părere bună despre mine». Crezi că Dumnezeu nu va ști dacă gândești mereu așa? Dumnezeu știe orice gândești. Este obositor să gândești astfel. Este mult mai simplu să vorbești sincer și precis, și îți ușurează viața. Dumnezeu va spune că ești cinstit și pur, că ai o inimă deschisă – și lucrul acesta este infinit de prețios. Dacă ai o inimă deschisă și o atitudine cinstită, atunci, chiar dacă sunt momente în care întreci limita și te porți nesăbuit, pentru Dumnezeu acest lucru nu este o fărădelege; este mai bun decât trucurile tale meschine și mai bun decât faptul că meditezi și-ți macini gândurile întruna”** (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)”).

Cuvintele lui Dumnezeu spun că cel mai important și mai esențial în abordarea lui Dumnezeu și a situațiilor aranjate de el e să fim cu inima deschisă. Trebuie să ne deschidem inimile înaintea Lui, fără să tăinuim, să mascăm, s-analizăm. N-ar trebui s-avem motive ascunse în spatele cuvintelor sau să folosim tactici, ci doar să ne spunem gândurile în spiritul adevărului. Trebuie să recunoaștem că nu înțelegem lucruri de nepătruns și apoi să vin înaintea lui Dumnezeu ca să caut adevărul, cu inima inocentă și sinceră. Dumnezeu vede tot și ne cunoaște ca în palmă. Calibrul meu, cât adevăr înțeleg, profunzimea experienței mele și dacă înțeleg ceva sunt lucruri pe care Dumnezeu le știe bine. Sunt ca o carte deschisă în fața Lui. De ce aș avea nevoie să-mi acopăr greșelile și să pretind că înțeleg totul? De fapt, calculând mereu, observându-i pe ceilalți, presupunând ce gândesc și bătându-mi capul cu ce să spun m-a epuizat psihic și emoțional, iar Dumnezeu a disprețuit asta. Atunci am înțeles cât e de important să fiu inocentă și sinceră, din inimă. Dumnezeu prețuiește asta, fiind și un mod de a trăi mai liber și mai relaxant. Am văzut și că Dumnezeu nu Se uită doar la calibrul oamenilor sau justețea opiniilor lor. Se uită la inimile noastre, la atitudinea față de adevăr și la firile exprimate pe parcurs. Chiar dacă uneori greșim, dacă suntem deschiși și sinceri, lui Dumnezeu nu-I pasă de nesăbuința sau calibrul nostru și nu ne va condamna. Dimpotrivă, Dumnezeu disprețuiește când suntem mereu înșelători. Atunci am hotărât să practic adevărul și să fiu o persoană sinceră. Fiind deschisă cu Dumnezeu în mediul creat de El, fiind cinstită în interacțiunile cu ceilalți, vorbind din inimă și destăinuind ceea ce înțeleg, pot să-mi înlătur firea coruptă, ipocrită și înșelătoare.

Îmi amintesc că odată l-am abordat pe lider în legătură cu un imn al bisericii. Avea câteva versuri care ni s-au părut fade. Nu a spus nimic despre acele versuri, dar a zis că imnul nu are valoare și că nu e bun.

Cuvântul „da” mi-a scăpat printre buze. Mi-am dat seama imediat că iar eram înșelătoare. Nu văzusem ce nu-i plăcea la acest imn. Eram adepta lui „da”, pretinzând că am înțeles. Am detestat cum am scos o minciună în clipa în care mi-am deschis gura și n-am vrut să-mi croiesc drum așa. Dacă n-am înțeles, n-am înțeles. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Am știut că trebuie să-mi recunosc minciuna spusă și să fiu sinceră. Așadar, i-am spus liderului: „Cred că e o problemă cu două dintre versuri. Nu mi-am dat seama că acest imn nu are valoare.” A avut părtășie cu noi despre problemele imnului și mi-a deschis puțin ochii în legătură cu cântecul. M-am simțit împăcată. Adevărul e că nu trebuie să ne-mpachetăm cuvintele, faptele sau părerile, ci putem doar să fim sinceri, practici și realiști. Am început și să practic sinceritatea când frații și surorile din echipa mea dezbăteau probleme. Fie c-am avut dreptate sau nu, mi-am spus părerea. Am fost sinceră când n-am înțeles ceva și, dacă m-am înșelat, mi-am corectat greșelile. Asta mi-a adus multă liniște. Nu mă apropii încă de standardul unei adevărate persoane sincere, dar chiar am simțit importanța sincerității și știu că e singura cale de a fi mântuit de Dumnezeu. Chiar aspir să devin o persoană sinceră și vreau să mă străduiesc în continuare, să urmăresc asta. Slavă lui Dumnezeu!

15. După minciuni

de Chen Shi, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**s-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată adevărul, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori voua și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Domnul Isus a spus, de asemenea: „**Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca şi copilaşii, nu veţi intra niciodată în Împărăţia Cerurilor!**” (Matei 18:3). Putem vedea din cuvintele lui Dumnezeu că El este credincios, că Îi plac oamenii cinstiți și îi disprețuiește pe cei vicleni și că doar oamenii cinstiți pot fi mântuiți și pot intra în Împărăția cerească. De asta Dumnezeu ne cere, în repetate rânduri, să fim cinstiți și să ne rezolvăm motivele mincinoase și viclene. Însă, în viața reală, oricând ceva avea legătură cu reputația și statutul meu, nu mă puteam abține să mint și să fiu vicleană. Fără judecata și revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu, fără mustrarea și disciplina Lui, nu m-aș fi căit, cu adevărat, niciodată, nu aș fi respins minciunile și nu aș fi practicat adevărul ca o persoană cinstită.

Cu câțiva ani în urmă, îmi îndeplineam datoria de conducătoare a bisericii. Într-o zi, conducătoarea mea m-a rugat să particip la o adunare cu

colegii. Eram atât de fericită. M-am gândit cum muncisem din greu, în ultimul timp, în biserică, ținând adunări și având părtășie în fiecare zi, iar majoritatea fraților și surorilor erau angajați activ în datoria lor. Unele grupuri progresaseră mult, așadar m-am gândit că sigur această adunare va fi o șansă să fiu remarcată. Le puteam arăta conducătoarei și colegilor cât de capabilă eram, că eram mai bună ca ceilalți. Când am ajuns, am văzut că sora Liu s-a încruntat îngrijorată și a spus cu un oftat: „Cum merge lucrarea ta de udare și sprijinire a fraților și surorilor? Nouă ne este greu. Cred că-mi lipsește realitatea adevărului. Sunt multe probleme pe care, pur și simplu, nu le pot rezolva.” Am zâmbit și am spus: „Lucrarea de udare merge destul de bine în biserica noastră, mult mai bine ca înainte.” Chiar atunci, a intrat conducătoarea și a început să întrebe despre lucrarea de udare din biserici. Am crezut că este șansa mea să mă remarc, deci trebuia să fac impresie bună. Surprinzător, nu a întrebat despre succesele noastre în lucrarea de udare, ci despre ce dificultăți au apărut, cum au fost ele rezolvate prin părtășie despre adevăr și care dificultăți nu fuseseră rezolvate. Am intrat în panică. În general, eu doar organizam lucrarea și nu știam deloc detaliile, așa că nu făcusem nicio udare adevărată. Nu știam ce să fac. Ce să spun când mă va întreba conducătoarea? Dacă spuneam adevărul, ar fi putut crede că nu făceam o lucrare practică? Tocmai mă lăudasem surorii Liu, spunând că lucrarea de care eram responsabilă mergea bine. Dacă nu puteam vorbi despre detalii, n-ar spune că m-am lăudat degeaba? Ce puteam face? Mă simțeam din ce în ce mai îngrijorată. Chiar atunci, fratele Zhou a vorbit despre niște probleme pe care le-au întâlnit în lucrarea de udare din biserica lor și despre stricăciunile pe care le-a dezvăluit în lucrarea lui. Apoi a explicat cum a căutat adevărul pentru a rezolva aceste lucruri. A explicat acest lucru într-un mod foarte practic și detaliat, care ne-a arătat o cale de a practica. M-am simțit cu adevărat rușinată după ce am

auzit părtășia lui. Știind că nu făcusem nicio lucrare practică, mi-am plecat capul, iar fața a început să-mi ardă. Apoi, conducătoarea mi-a cerut să vorbesc. Mi s-a făcut inima cât un purice. Ce să spun? Nu aveam niciun detaliu de împărtășit, iar numai o imagine de ansamblu ar fi arătat că nu făceam lucrare practică. Ce ar crede oamenii despre mine dacă aș spune adevărul? Am simțit că nu puteam fi sinceră. Așa că am spus doar: „Situația mea e cam la fel ca a fratelui Zhou. Nu-i nevoie să repet acest lucru.” Conducătoarea a ascultat și n-a spus nimic, apoi a început adunarea citind cuvintele lui Dumnezeu. În acea adunare, m-am simțit de parcă furasem de la cineva. Eram foarte neliniștită, speriată de ziua în care conducătoarea mea îmi va verifica sau supraveghea lucrarea, va afla că practica mea nu era ca a fratelui Zhou și mă va îndepărta de la datoria mea pentru că nu am făcut lucrare practică, am mințit și am înșelat. Îngrijorarea îmi creștea, dar tot îmi lipsea curajul de a spune adevărul. Am hotărât, în tăcere: „Trebuie neapărat să lucrez ca fratele Zhou ca să compensez pentru lipsa mea de sinceritate de astăzi.”

Când m-am întors la biserică, m-am întâlnit imediat cu diaconii și cu conducătorii de grup, am dat, personal, o părtășie detaliată și i-am pus să înceapă numaidecât. Apoi am mers cu bicicleta acasă la sora Lyu. I-am povestit în detaliu despre calea fratelui Zhou și i-am spus să o împărtășească cu ceilalți frați și surori care aveau datoria de udare. Trei zile au zburat ca gândul, iar eu așteptam foarte fericită să culeg rodul străduaniilor mele. Spre surprinderea mea, mi-au spus că au întâmpinat multe probleme în lucrarea lor de udare, printre care unele pe care nu le-au putut rezolva și că nou-veniții fuseseră amăgiți de minciunile PCC-ului și ale pastorilor religioși deoarece nu fuseseră udați la timp, astfel încât nu au îndrăznit să mai vină la adunări. Mi se învârtea capul. Cum se putuse întâmpla asta? M-am repezit înapoi acasă la sora Lyu, iar ea, de îndată ce

m-a văzut, a spus îngrijorată: „Ce ar trebui să facem acum în legătură cu aceste probleme cu lucrarea noastră de udare? Chiar nu știu.” Pur și simplu, nu am știut ce să spun. O instruisem în mod special prin părtășie și intrasem foarte mult în detalii în părtășia mea, dar ea tot nu înțelegea. M-am întrebat ce e cu oamenii ăștia? Avusesem părtășie atât de clar, dar ei tot nu pricepeau. Ce-ar crede conducătoarea despre mine dacă lucrarea mea nu era bine făcută? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai frustrată și deprimată mă simțeam. În noaptea aceea, m-am zvârcolit în pat, fără să pot dormi, simțindu-mă complet golită de energie. În cele din urmă, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule, în ultimele zile, m-am străduit mult mai mult în datoria mea, dar n-am realizat nimic. Nu-Ți pot simți îndrumarea și trăiesc în întuneric. Dumnezeule, fac ceva împotriva voii Tale, stârnindu-Ți dezgustul și ura? Te rog, luminează-mă ca să-mi pot înțelege propria stare.”

Apoi am citit aceste cuvinte revelatoare de la Dumnezeu: „**Sunt țelurile și intențiile tale realizate cu Mine în minte? Sunt toate cuvintele pe care le spui și acțiunile pe care le faci în prezența Mea? Îți examinez toate gândurile și ideile. Nu te simți vinovat? Afișezi o altă față pe care alții să o vadă și îți asumi calm un aer de neprihănire de sine; faci asta pentru a te proteja. Faci acest lucru pentru a-ți ascunde răul și chiar te gândești la modalități de a împinge acel rău asupra altcuiva. Ce trădare sălășluiește în inima ta!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). „**Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile Mele. Nu te crede foarte isteț pentru că ai făcut ca toate micile tale calcule meschine să te avantajeze. Eu îți zic: indiferent câte planuri pot face oamenii, fie că**

sunt mii sau zeci de mii, până la urmă, ei nu pot scăpa din palma mâinii Mele. Toate lucrurile și obiectele sunt controlate de mâinile Mele, ca să nu mai spun o persoană! Nu încerca să Mă eviți sau să te ascunzi, nu încerca să înșeli sau să tăinuiești ceva. Oare tot nu poți să vezi că înfățișarea Mea glorioasă și mânia și judecata Mea au fost public dezvăluite? Voi judeca îndată și fără milă pe cine nu Mă vrea în mod sincer. Compasiunea Mea a ajuns la sfârșit; nu a mai rămas nimic din ea. Nu mai fiți fățarnici și puneți capăt căilor voastre necontrolate și nesăbuite" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 44). Am reflectat asupra mea după ce am citit asta. Alergasem de colo colo ținând adunări și având părtășie cu diaconii și cu conducătorii de grup, dar pentru ce a fost totul? Chiar o făceam de dragul lucrării bisericii, pentru viețile fraților și surorilor mele? O făceam ca să le rezolv problemele practice? Apoi m-am gândit cum mințisem în acea adunare. Când m-a întrebat conducătoarea despre lucrarea de udare, știam prea bine că nu făcusem nicio lucrare practică, dar am fost vicleană ca să nu mă fac de rușine, ca oamenii să nu vadă adevărul despre mine sau să mă privească de sus. M-am întors, în grabă, să îndrept problemele din lucrarea mea numai să nu afle conducătoarea că mințisem. Apoi mi-am dat seama că mă străduisem atât de mult doar ca să-mi continui minciuna, să acopăr adevărul de a nu fi făcut lucrare practică și pentru propria reputație și statut. Pur și simplu, folosisem calea despre care avusese părtășie fratele Zhou, în loc să înțeleg cu adevărat greutățile concrete ale fraților și surorilor și să le rezolv problemele având părtășie despre adevăr. Fusesem neglijentă în datoria mea, ascunzând acel motiv josnic. Cum putea fi acest lucru conform voii lui Dumnezeu? Dumnezeu vede în adâncul inimilor noastre, deci cum ar putea El să nu fie dezgustat de încercarea mea de a-L amăgi, înșela și păcăli în acel fel? Întunericul în care căzusem era mustrarea și disciplina lui

Dumnezeu. Realizarea acestui lucru m-a făcut să-mi fie puțin frică și m-am gândit să practic adevărul și să mă destăinui în următoarea adunare. Dar am simțit o oarecare îngrijorare, gândindu-mă cum spusesem o minciună atât de mare. Ce ar crede ceilalți despre mine dacă mărturisesc? Ar spune că am fost vicleană?

Apoi am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când spui o minciună, nu îți pierzi reputația pe loc, dar, în inima ta, simți că ai fost complet discreditat, iar conștiința ta te va acuza că ești necinstit. În sinea ta, te vei desconsidera, te vei disprețui și vei gândi: «Cum de trăiesc atât de jalnic? Este chiar atât de greu să spun adevărul? Chiar trebuie să spun aceste minciuni doar de dragul reputației mele? De ce e viața atât de obositoare pentru mine?» Nu ești nevoit să duci o viață obositoare, dar nu ai ales o cale a tihnei și a libertății. Ai ales o cale prin care să-ți aperi reputația și vanitatea, așa că, pentru tine, viața este foarte obositoare.** […] **Nu poți să renunți la lucruri ca reputația și prestigiul tău, așa că poți doar să le aperi cu minciuni. Simți că te poți folosi de minciuni ca să te agăți de aceste lucruri, dar, de fapt, nu poți. Nu numai că neadevărurile tale nu au reușit să îți păstreze integritatea și demnitatea, dar, mai important este că ai pierdut o șansă de a practica adevărul. Chiar dacă ți-ai susținut reputația și prestigiul, ai pierdut adevărul; ai pierdut o oportunitate de a-l pune în practică, precum și o șansă de a fi o persoană cinstită. Aceasta este cea mai mare pierdere**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu mi-a mers drept la inimă. Mi-am păstrat reputația după ce mi-am spus minciuna, dar nu puteam simți niciun strop de fericire. Dimpotrivă, eram tulburată, simțindu-mă prost tot timpul pentru ce făcusem. Uneori nu voiam să întâlnesc privirile oamenilor când vorbeam, de teamă că mi-ar vedea înșelătoria și n-ar mai avea încredere în mine.

Chiar am încercat tot felul de lucruri ca să-mi acopăr minciuna, să o fac credibilă. Era un mod de viață dificil și obositor, iar eu nu puteam simți nicio ușurare. Mințisem și fusesem vicleană și trăiam într-un fel josnic și nedemn. Nevrând să-mi mai acopăr minciuna, m-am rugat lui Dumnezeu să mărturisesc și să mă căiesc și am hotărât să mă lepăd de trup și să mă destăinui următoarea dată când îi văd pe frați și surori.

Câteva zile mai târziu, conducătoarea a venit să participe la o adunare cu noi și am simțit că Dumnezeu îmi dă o șansă să practic adevărul. M-am rugat: „O, Dumnezeule, sunt dispusă să-mi dezvălui minciuna și înșelătoria. Te rog să-mi dai determinarea de a practica adevărul.” Când am ajuns, am aflat că ea venise să aleagă un coleg de muncă dintre noi, conducătorii bisericii. S-a stârnit o luptă interioară în mine. Dintre noi, conducătorii bisericii, calibrul și realizările mele erau ceva mai bune decât ale celorlalți, prin urmare, poate m-au văzut deja ca pe un candidat potrivit. Însă, dacă spuneam adevărul și-mi dezvăluiam minciuna, ar avea ei o părere mai proastă despre mine? Ar crede că eram prea vicleană și nu m-ar alege? Cum mi-aș mai putea arăta fața vreodată dacă altcineva era ales? M-am gândit că nu puteam vorbi despre asta. Tocmai când eram cu capul plecat, pierdută în gânduri, conducătoarea mi-a cerut să împărtășesc ce făcusem în ultimul timp. Poticnindu-mă în cuvinte, am ascuns adevărul. „Am fost într-o stare bună. Când întâmpin dificultăți, știu să mă rog lui Dumnezeu și să caut adevărul pentru a le rezolva...” După ce am spus asta, am simțit că făcusem un lucru rușinos și m-am umplut de îngrijorare. Am început să transpir abundent. Văzând că tot îmi ștergeam sudoarea, conducătoarea mi-a adus o cană cu apă fierbinte și m-a întrebat, cu blândețe dacă eram răcită. Am spus: „Nu știu de ce, pur și simplu, mă simt neliniștită și nu mă pot opri din transpirat.” De fapt, știam foarte bine că era din cauză că mințisem iarăși și nu practicasem adevărul. Am spus o rugăciune, în tăcere, lui Dumnezeu:

„Dumnezeule, am mințit în repetate rânduri, refuzând cu încăpățânare să practic adevărul. Sunt atât de rigidă, atât de răzvrătită. Te rog, îndrumă-mă ca să pot practica adevărul și să fiu o persoană cinstită.”

Atunci, sora Liu a sugerat să cântăm un imn al cuvintelor lui Dumnezeu. „1 **Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată adevărul, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. 2 Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – adică, dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină**” („Urmați Mielul și cântați cântări noi”). În timp ce cântam acest imn, m-am simțit atât mâhnită, cât și rușinată. Mă rugasem înainte de adunare pentru că am vrut să mă destăinui despre cum mințisem și fusesem vicleană, dar când am aflat despre conducătoare că selecta pe cineva să lucreze cu ea, nu am vrut să divulg nimic. Mi-era teamă să nu afle conducătoarea și colegii că nu făcusem lucrare practică și chiar mințisem, că ar spune că eram prea vicleană și nu m-ar alege pentru funcție. Atunci aș pierde șansa de a fi o conducătoare. Eram atât de vicleană! Dumnezeu vede tot. S-ar putea să-i pot păcăli pe alții, dar pe Dumnezeu? Aceste cuvinte chiar au ieșit în evidență: „**Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le**

împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – adică, dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric." M-am simțit și mai stânjenită. Nu aveam eu multe taine pe care ezitam să le împărtășesc, întocmai cum a spus Dumnezeu? Știusem prea bine că nu cunoșteam detaliile lucrării de udare, dar atunci când conducătoarea m-a întrebat despre acest lucru, folosisem tertipuri și mințisem cu bună-știință, iar când m-am întors la biserică, nu m-am destăinuit celorlalți ca să dezvălui stricăciunea și greșelile din lucrarea mea. Dimpotrivă, încercasem să-mi tăinuiesc minciunile și să le prelungesc, dând impresia, în același timp, că-mi fac datoria. Însemna acest lucru că-mi fac datoria? Totul a fost ca să-mi protejez numele și statutul. Încercam să-L păcălesc pe Dumnezeu și să amăgesc oamenii. Și, încă o dată, pentru a câștiga această nouă funcție, mi-am încălcat, cu nerușinare, făgăduiala, înșelându-L atât pe Dumnezeu, cât și pe oameni. Mințeam și eram vicleană necontenit! Apoi mi-au venit în minte aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» şi «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**" (Matei 5:37). „**Voi sunteţi de la tatăl vostru, diavolul, şi vreţi să îndepliniţi dorinţele tatălui vostru! El de la început a fost ucigaş şi n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbeşte din ale lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii!**" (Ioan 8:44). Știam prea bine că lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți, dar mințisem și-mi tăinuisem minciunile în mod repetat, încercând să-L amăgesc pe Dumnezeu și pe frații și surorile mele. Cum eram eu diferită de Satana? Aveam măcar un strop de umanitate adevărată? Dacă nu mă căiam și nu mă schimbam, știam că aveam să sfârșesc precum Satana. Acest gând m-a înspăimântat, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și mi-am

făcut curaj să-mi distrug reputația. Mi-am dat la iveală minciuna, ascunzișurile și motivele josnice și viclene, cu lux de amănunte, fără să ascund nimic. După ce am mărturisit totul, m-am simțit de parcă o greutate mare fusese ridicată și, deodată, m-am simțit mult mai liniștită. Mi-am simțit inima liberă și ușurată.

Frații și surorile nu m-au disprețuit, iar conducătoarea chiar mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când oamenii se dedau înșelăciunii, ce intenții izvorăsc din asta? Ce fel de fire dezvăluie aceștia? De ce sunt capabili să exprime o astfel de fire? Care este rădăcina acesteia? Este faptul că oamenii își văd propriile interese ca fiind mai importante decât orice altceva. Ei se dedau înșelăciunii pentru a trage foloase și, prin urmare, firile lor înșelătoare sunt dezvăluite. Cum ar trebui rezolvată această problemă? În primul rând, trebuie să renunți la propriile interese. A-i determina pe oameni să renunțe la propriile interese este lucrul cel mai greu de făcut. Majoritatea oamenilor nu caută altceva decât profitul; interesele oamenilor sunt viața lor, iar a-i face să renunțe la aceste lucruri este echivalent cu a-i obliga să renunțe la viața lor. Așadar, ce ar trebui să faci? Trebuie să înveți să renunți, să abandonezi, să suferi și să înduri necazul de a te desprinde de interesele pe care le iubești. După ce ai îndurat această suferință și ai renunțat la câteva dintre interesele tale, te vei simți un pic ușurat și puțin eliberat și, astfel, îți vei birui trupul. Totuși, dacă te agăți de interesele tale și nu reușești să renunți la ele, tu spui: «Am fost înșelător, și ce dacă? Dumnezeu nu m-a pedepsit, deci oamenii ce pot să-mi facă? Nu voi renunța la nimic!» Când nu renunți la nimic, nimeni altcineva nu pierde nimic; tu ești tu cel care, în cele din urmă, pierde. Când îți recunoști firea coruptă, aceasta este, de fapt, o oportunitate ca tu să intri, să progresezi și să te schimbi; este o șansă ca**

tu să vii înaintea lui Dumnezeu și să-I accepți cercetarea atentă, judecata și mustrarea. În plus, este o oportunitate ca tu să obții mântuirea. Dacă renunți la căutarea adevărului, atunci acest lucru este echivalent cu renunțarea la oportunitatea de a obține mântuirea și de a accepta judecata și mustrarea. […] Dacă oamenii aleg să practice adevărul, chiar dacă și-au pierdut interesele, atunci ei câștigă mântuirea și viața veșnică de la Dumnezeu. Acei oameni sunt cei mai deștepți. Dacă oamenii trag foloase în detrimentul adevărului, atunci pierd viața și mântuirea lui Dumnezeu; acei oameni sunt cei mai proști. Cât despre ce va alege o persoană în cele din urmă – interesele personale sau adevărul – este o chestiune care, mai mult decât oricare alta, dă în vileag o persoană. Cei care iubesc adevărul vor alege adevărul; vor alege să se supună înaintea lui Dumnezeu și să-L urmeze. Ar prefera să renunțe la propriile interese. Oricât de mult trebuie să sufere, sunt hotărâți să mărturisească ferm pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acesta este parcursul fundamental al practicării adevărului și al intrării în realitatea adevărului" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Inima mi s-a înseninat la auzul acestor cuvinte. M-am gândit la cum mințisem și înșelasem iar și iar, mai ales pentru că-mi păsa prea mult de reputație și funcție și pentru că aveam o natură vicleană. Fusesem educată și îndoctrinată de Satana de când eram mică și asimilasem atât de multe dintre otrăvurile lui, precum „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Aşa cum un copac trăieşte pentru scoarţa lui, un om trăieşte pentru faţa lui", „O minciună va deveni adevăr dacă este repetată de zece mii de ori", „Omul nu poate obţine nimic fără a spune minciuni", „Gândeşte înainte de a vorbi şi apoi vorbeşte rezervat" și așa mai departe. Acele filosofii satanice deveniseră legile mele pentru supraviețuire. Trăisem potrivit lor, devenind mai egoistă, vicleană și ipocrită. Nu mă

gândeam decât la propriile interese și nu mă puteam abține să mint și să înșel în acest scop. Deși mă simțeam vinovată, îmi făceam reproșuri după ce mințeam și voiam să mă căiesc lui Dumnezeu și să mă destăinui celorlalți, frica mea de a fi făcută de rușine și de a se râde de mine, m-a făcut să continui să mă protejez și să afișez o fațadă falsă. Nu eram dispusă să mă destăinui și să-mi dau la iveală motivele viclene și comportamentul înșelător. Îmi lipsea, mai ales, curajul de a lepăda masca și de a fi cinstită, gândindu-mă că, în clipa în care spuneam adevărul, oamenii aveau să mă vadă așa cum eram și nu aveau să mă mai respecte. Am preferat să mă zbat în întuneric și durere în loc să practic adevărul și să fiu cinstită. Am văzut cât de profund stricată eram de Satana! Fără ca Dumnezeu să mă expună în acel fel, fără judecata și revelația cuvintelor Lui, n-aș fi văzut niciodată cât de vicleană îmi era natura și nu aș fi fost motivată să practic adevărul și să-mi dezvălui adevărata față. Am înțeles atunci că Dumnezeu m-a judecat și m-a mustrat ca să mă apere și să mă mântuie și am simțit cât de importante sunt căutarea adevărului și practicarea cinstei.

De atunci, mi-am propus să practic rostirea adevărului și să fiu o persoană cinstită. După o vreme, am constatat că o conducătoare care s-a alăturat adunărilor noastre era uneori arogantă și neprihănită de sine și că nu accepta cu ușurință sugestiile altora. Am vrut să i-o spun de câteva ori, dar apoi m-am gândit: „Toate bune și frumoase dacă acceptă ceea ce spun, dar dacă nu acceptă, ce va gândi despre mine?” Am decis să aștept și să văd ce urmează. Într-o zi, m-a întrebat: „Soră, ne cunoaștem de ceva timp. Dacă vezi vreun defect la mine, te rog să-mi spui! M-ar ajuta.” M-am uitat la ea și urma să spun: „Nu am observat nimic. Ești grozavă!” Dar mi-am dat seama că acest lucru ar fi înșelător, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și m-am făcut dispusă să-I accept cercetarea. Nu puteam să continui să mint și să înșel, provocând dezgustul lui Dumnezeu. Prin urmare, m-am destăinuit și i-am

spus despre problema ei. A ascultat, apoi a dat repede din cap aprobator și a spus: „Slavă Ție, Dumnezeule! Nu mi-aș fi dat seama niciodată de asta dacă nu mi-ai fi spus. Chiar trebuie să mă gândesc la mine însămi și să înțeleg acest lucru.” Am fost atât de fericită când am văzut că a putut accepta! Am avut un sentiment incredibil de pace și ușurare și chiar am experimentat cât de minunat este să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită!

16. În spatele tăcerii

de Lizhi, Grecia

Nu prea îmi place să vorbesc și rareori o fac deschis și din inimă. Am crezut mereu că era din cauză că aveam o personalitate introvertită, dar după ce am trecut prin niște lucruri și am văzut ce era revelat în cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că faptul că mereu țineam totul pentru mine și că niciodată nu-mi împărtășeam cu ușurință părerile nu însemna că sunt introvertită și nici că acționam rațional. În acest lucru stătea ascunsă firea satanică a vicleniei.

Acum o vreme, am început să îndeplinesc datoria de editare. Am văzut că toți colegii de la redactare aveau experiență; înțelegeau principiile. Aveau calibru bun. Toți vedeau cine a înțeles adevărul și cine avea un real talent și cunoștințe solide. Asta m-am cam sâcâit. Eram de calibru mediu și nu aveam realitatea adevărului, așa că, dacă mi-aș exprima întâmplător opiniile în discuțiile noastre, n-aș vinde castraveți grădinarului? Nu ar conta dacă am dreptate, dar în caz contrar, toți ar crede că fac paradă, chiar dacă înțeleg superficial adevărul. Simțeam ca-r fi o mare rușine. Îmi spuneam constant să fiu discretă, să ascult mai mult și să vorbesc mai puțin. Astfel, când analizam ceva împreună, abia dacă îmi dădeam cu părerea. Odată, am venit cu o sugestie și toți au considerat-o nepotrivită – m-am simțit foarte umilită, crezând că n-ar trebui să mă bag în seamă, că voi spune ceva greșit, făcându-mă de rușine. Mi-am spus să fiu prudentă și să tac. În discuțiile ulterioare, am avut grijă să nu-mi împărtășesc gândurile, lăsându-i pe ceilalți să-și spună primii cuvântul.

Mai târziu, o soră de calibru bun și foarte perspicace s-a alăturat echipei și a fost repartizată să lucreze cu mine. Odată, discutând despre o problemă, am avut câteva idei pe care am vrut să le împărtășesc, dar m-am

îngrijorat că dacă nu gândesc bine, spunând ceva nedemn de analiză, această soră nouă ar putea crede că sunt simplă și naivă și-ar vedea cine sunt de fapt. N-am vrut să mă disprețuiască. Am decis să o las baltă și să ascult ce are de spus. Lucrând la această problemă în următoarele zile, de-abia mi-am spus părerea. Doar acceptam ce spunea, crezând că asta mă va scuti de o posibilă rușine și că-mi va ușura situația. De vreme ce nu vorbeam mult, mediul de colaborare era destul de anost. Uneori, când ea dădea de o problemă, iar eu nu-mi spuneam părerea, pur și simplu rămâneam blocate. Productivitatea noastră era foarte mică și progresul muncii era întârziat. Cu timpul, am vorbit tot mai puțin, iar dac-aveam o părere, o tot suceam, gândindu-mă mult înainte să vorbesc. Eram deprimată și nu realizam mai nimic în datoria mea. Eram blocată în acea stare, simțindu-mă abătută și neliniștită. Atunci am venit înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog, spunând: „Dumnezeule, nu simt deloc luminarea Duhului Sfânt în datoria mea și progresez puțin cu munca. Nu știu ce firi corupte disprețuite de Tine zac în mine – Te rog, îndrumă-mă să mă cunosc.”

Într-o zi, reflectând asupra mea în devoționalele mele, m-am gândit la cuvântul „șiret”. Am găsit asta căutând cuvinte relevante de la Dumnezeu: **„S-ar putea ca o persoană să nu se deschidă niciodată și să nu comunice cu ceilalți ceea ce gândește. Și în tot ceea ce face, nu se consultă niciodată cu ceilalți, ci în schimb e închisă, aparent în gardă împotriva altora la fiecare pas. Se ascunde cât se poate de bine. Nu e asta o persoană vicleană? De exemplu, are o idee pe care o consideră ingenioasă și se gândește: «O voi păstra pentru mine deocamdată. Dacă o împărtășesc, ai putea s-o folosești și să-mi furi meritele. O voi ține pentru mine.» Sau dacă e ceva ce nu înțelege pe deplin, se va gândi: «Nu voi vorbi acum. Dacă o fac, iar cineva spune ceva mai presus, n-o să arăt ca un prost? Toată lumea mă va vedea exact așa cum sunt, îmi**

va vedea slăbiciunea în acest sens. N-ar trebui să spun nimic.» Indiferent de perspectivă sau raționament, indiferent de motivul care e la bază, ei se tem că toată lumea îi va vedea așa cum sunt. Ei abordează întotdeauna propria datorie și oamenii, lucrurile și evenimentele cu acest fel de perspectivă și atitudine. Ce fel de fire e asta? O fire vicleană, înșelătoare și rea" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului, omul poate deține umanitatea normală"). Citind asta, am rămas cu inima îndurerată. Cuvintele lui Dumnezeu au expus perfect adevărata mea stare, iar cuvintele „**o fire vicleană, înșelătoare și rea**" au fost zguduitoare și neplăcute pentru mine. Nevorbind direct, neexprimându-mi părerea, chiar dacă părea rațională, am văzut că unelteam. Aveam propriile viziuni și păreri asupra problemelor noastre, dar când nu mă simțeam complet stăpână pe situație, mă temeam de respingerea spuselor mele, de știrbirea reputației și disprețul celorlalți. Așadar, m-am reținut, analizând mai întâi spusele celorlalți și începând de acolo. Oare nu eram șireată și vicleană? Mereu crezusem că asta se aplică doar celor care uneltesc, sunt înșelători și trădători. Toți prietenii și colegii mei mă considerau o persoană sinceră, fără motive ascunse. Mereu i-am urât pe înșelători, veșnic preocupați de cum stă treaba. Nu m-am considerat niciodată ca ei. Dar, apoi, am văzut că, deși nu spuneam direct minciuni și nu făceam lucruri ca acei oameni, tot eram condusă de natura mea vicleană. Eram atentă la tot ce spuneam și făceam și eram de-acord cu toate, temându-mă să nu par incompetentă și să nu fiu văzută așa cum sunt. Eram nesinceră la tot pasul, deghizându-mă ca să-mi apăr reputația. În orice problemă din datoria mea, nu spuneam ce gândeam, eram vicleană, înșelătoare și evazivă, ignorând interesele casei lui Dumnezeu. În sfârșit am realizat că eram, de fapt, o persoană șireată și vicleană. Întotdeauna crezusem că nu sunt vorbăreață pentru că așa e personalitatea mea. Nu

analizasem firea satanică din spatele ei. Doar atunci am văzut cât de puțin mă cunosc.

Un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu m-a ajutat să clarific lucrurile. Dumnezeu spune: „**Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața natură a omului. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» este o binecunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. […] Există încă multe otrăvuri satanice în viața oamenilor, în comportamentul și în conduita lor; aproape că nu au nicio fărâmă de adevăr. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt toate lucrurile Satanei. […] Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane, iar natura omului este vizibil coruptă, rea și reacționară, plină de filosofiile Satanei și cufundată în ele – este în totalitate o natură răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). Cuvintele Lui mi-au mers la inimă. Am văzut că urmasem tot timpul filosofii satanice: „Deschide-ți urechile și închide-ți gura” și „Tăcerea e de aur, vorba de argint și cel care vorbește mult greșește mult.” Fiind un „receptor” în loc de „megafon” cu ceilalți, nu

trebuia să-mi dezvălui slăbiciunile sau să par ridicolă. Înăbușind ceea ce voiam să spun, multe dintre ideile mele greșite nu au ieșit niciodată la iveală și, desigur, nimeni nu a putut să-mi arate greșelile sau să mă contrazică. Astfel, îmi salvam imaginea, fiind convinsă că „Tăcerea e de aur” și „Deschide-ți urechile și închide-ți gura” era cea mai bună cale. După ce am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, tot nu m-am putut abține să nu las aceste lucruri să-mi dicteze interacțiunile cu frații și surorile. Am simțit că dacă nu spun multe sau nu vorbesc, nimeni nu va afla de eșecurile și neajunsurile mele și-mi pot proteja imaginea. Am trăit urmând aceste filosofii satanice și oricând am vrut să-mi spun părerea, mă gândeam mereu la ce pierd sau câștig și la ce vor crede ceilalți. Dacă credeam că am șanse să mă fac de râs, o luam pe calea sigură, nespunând și nefăcând nimic. Aceste otrăvuri satanice m-au făcut tot mai șireată și vicleană și m-au determina să mă îndoiesc și să mă feresc de ceilalți. Nu luam inițiativa de a comunica deschis, iar munca mea cu ceilalți era deprimantă și monotonă. Nu avea cum să-mi fac bine treaba în acest fel.

Recunoscând asta, m-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume să înlătur acest aspect al firii mele corupte. După aceea, m-am străduit în discuțiile cu frații și surorile să renunț la motivele personale și să încep să-mi ofer propriile gânduri, fără să-mi fac griji de ce impresie voi da. Discutam cu frații și surorile ideile mai puțin dezvoltate; când întâlneam greutăți în datoria noastră, ne rugam și căutam împreună, comunicând. Astfel, am găsit o cale de-a avansa. Dar fiindcă eram profund coruptă de Satana, încă nu mă puteam abține să nu mă las mânată de firea mea coruptă. Odată, la o discuție despre o problemă din datoria noastră, au fost prezenți și câțiva supervizori. Mi-am zis: „E bine să schimb idei cu frații și surorile, dar cu supervizorii de față, ce vor crede despre calibrul meu dacă gândesc și înțeleg greșit? Dacă vor crede că nu sunt potrivită pentru datorie și mă vor

scoate din echipă – ce vor crede ceilalți despre mine? Nu voi mai putea să merg cu fruntea sus.” Măcinată de aceste griji, n-am scos niciun cuvânt pe durata întregii discuții. La sfârșit, unul dintre supervizori m-a întrebat de ce nu am spus nimic. M-am simțit încurcată și vinovată și nu am știut ce să-i răspund. Într-un final, am spus: „A fost o expunere a firii mele viclene; de teamă că spun prea multe, n-am îndrăznit să vorbesc.” Dar după asta, tot nu m-am simțit bine. Chiar dacă am recunoscut corupția pe care o arătam, oare voi face același lucru și data viitoare, în aceeași situație? Reflectând la asta, am văzut că, deși aveam o oarecare cunoaștere de sine și mă conformasem cuvintelor lui Dumnezeu, expunând această problemă, tot nu mă puteam stăpâni să nu trăiesc după această fire coruptă, pusă în fața unei provocări. Nu m-am căit, nici schimbat cu adevărat. Am venit în fața lui Dumnezeu să mă rog, cerându-i să mă îndrume să mă cunosc bine.

Mai târziu, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu. „**Antihriștii cred că, dacă le place întotdeauna să vorbească și să-și deschidă inima față de ceilalți, toată lumea îi va citi ca pe o carte deschisă și va vedea că nu au profunzime, ci sunt doar oameni obișnuiți, și apoi nu îi va mai respecta. Ce înseamnă când alții nu îi respectă? Înseamnă că nu mai au un loc înalt în inimile altora și că par destul de banali, de simpli, de obișnuiți. Asta nu sunt antihriștii dispuși să vadă. De aceea, când îi văd pe alții care se dezvăluie întotdeauna și spun că au fost negativi, că s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și în ce chestiuni au greșit ieri, și că astăzi suferă și pătimesc pentru că nu au fost persoane cinstite, antihriștii nu spun niciodată astfel de lucruri, ci le țin ascunse adânc în sinea lor. Există unii care vorbesc puțin pentru că au un calibru slab și o minte simplă și nu au multe gânduri. Și cei din teapa antihriștilor vorbesc puțin, dar nu cele de mai sus sunt motivele – mai degrabă este o problemă cu firea lor. Vorbesc puțin când**

îi văd pe alții, iar când alții vorbesc despre o chestiune, nu își oferă cu ușurință opinia. De ce nu-și oferă părerile? În primul rând, cu siguranță nu au adevărul și nu pot vedea nicio chestiune în profunzime; de îndată ce vorbesc, fac greșeli, iar alții îi vor vedea așa cum sunt. Așadar, simulează tăcerea și profunzimea, lăsându-i pe ceilalți în incapacitatea de a-i evalua cu precizie și chiar făcându-i să creadă că sunt geniali și excepționali. În acest fel, nimeni nu îi va considera banali. Mai mult, văzându-le comportamentul calm și liniștit, oamenii vor avea o părere foarte bună despre ei și nu vor îndrăzni să-i desconsidere. Acestea sunt viclenia și răul antihriștilor; faptul că nu oferă cu ușurință păreri face parte din această fire a lor. Ei nu oferă cu ușurință păreri nu pentru că nu le au – au unele opinii eronate și denaturate, opinii care nu sunt deloc în conformitate cu adevărul, iar unele dintre acestea nu pot vedea lumina zilei – totuși, indiferent ce fel de opinii au, nu le oferă cu mărinimie. Nu le oferă cu mărinimie nu pentru că se tem că alții ar putea să-și asume meritele pentru ele, ci pentru că vor să le ascundă; nu îndrăznesc să-și expună clar opiniile de teamă să nu fie văzuți drept ceea ce sunt. […] Își cunosc valoarea și au un alt motiv vrednic de dispreț: doresc să fie foarte respectați. Nu este acesta cel mai respingător lucru?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei se poartă într-un mod tainic și individualist, sunt despotici și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să li se supună"). Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu mi-a atins sufletul. Am crezut în: „Tăcerea e de aur", „Cine vorbește mult greșește mult." Doar îmi apăram imaginea, de teamă să nu greșesc, să nu mă fac de râs și să nu fiu umilită, vrând, de fapt, să fiu apreciată. Voiam ca tot ce spuneam, toate părerile exprimate să câștige admirația și aprobarea celorlalți, să fiu apreciată. Urmând acest scop, am fost nesinceră și m-am ascuns, m-a măcinat tot ce spuneam și făceam, vrând să par chibzuită. În

discuțiile cu supervizorii, am fost foarte preocupată să-mi protejez imaginea și statutul, așa că n-am îndrăznit să-mi spun părerile, gândindu-mă că nu ar fi nicio problemă dacă am dreptate, dar că mi-aș da în vileag lipsa de înțelegere, în caz contrar. Apoi, dacă supervizorii nu erau impresionați și îmi pierdeam datoria, statutul meu ar fi știrbit pentru totdeauna. Cu astfel de motive sinistre, doar am tăcut, temându-mă să-mi exprim deschis gândurile și părerile, neîndrăznind nici să pronunț un simplu: „Nu cred că înțeleg asta.” A fost demn de dispreț și rușinos! Mi-am dat seama că în colaborarea mea cu ceilalți în datoria mea și în interacțiunile de zi cu zi cu frații și surorile, eram tăcută și păream cinstită, dar în sinea mea, nutream viclenie. Îmi ascundeam urâțenia, mascându-mă și înșelându-i pe ceilalți. Și când erau părtășii despre adevăr, discuții despre probleme, acceptam totul, sperând să-mi păstrez statutul și imaginea în ochii celorlalți. Mi-am iubit imaginea și reputația mai mult decât adevărul și dreptatea – dezvăluiam pe deplin firea vicleană și rea a unui antihrist. În acest punct al reflectării mele, am văzut cât de periculoasă era starea mea. M-am gândit cum în Epoca Harului, Dumnezeu le-a spus celor care nu I-au făcut voia: „**Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la Mine, voi, cei ce săvârşiţi fărădelegea!»**” (Matei 7:23). Am avut credință, dar n-am pus în practică cuvintele lui Dumnezeu și n-am acționat practic pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu; N-am reușit să fiu deschisă și cinstită în părtășia cu frații și surorile. În schimb, îmi ascundeam mereu partea nedorită, încercând totul pentru a-mi proteja imaginea și a-i face pe ceilalți să mă aprecieze. Mă luptam cu Dumnezeu pentru statut și mă opuneam Lui, ca un antihrist. Am știut că dacă nu mă căiesc, voi fi în cele din urmă eliminată de Dumnezeu. Înțelegând asta, natura mea coruptă m-a umplut de revoltă și m-a făcut să văd cât de periculos ar fi să continuu în această direcție. A trebuit să mă căiesc în fața lui Dumnezeu, să-I practic cuvintele și să mă lepăd de trup.

După aceea, când le-am destăinuit starea mea fraților și surorilor, o soră mi-a trimis un fragment din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când oamenii își fac datoria sau orice lucrare înaintea lui Dumnezeu, inima lor trebuie să fie pură ca un vas cu apă – limpede precum cristalul – atitudinea lor trebuie să fie corectă. Ce fel de atitudine este corectă? Indiferent de ceea ce faci, poți împărtăși cu ceilalți ceea ce ai în inimă, orice idei ai putea avea. Dacă ei spun că ideea ta nu va funcționa și sugerează altceva, tu asculți și spui: «Bună idee, hai s-o folosim. A mea nu era bună, era lipsită de perspectivă, nedezvoltată.» Din cuvintele și faptele tale, toată lumea va vedea că ai principii clare precum cristalul în purtarea ta, că nu există întuneric în inima ta și acționezi și vorbești sincer, bazându-te pe o atitudine onestă. Spui lucrurilor pe nume. Dacă este, este; dacă nu este, nu este. Fără trucuri, fără secrete, doar o persoană foarte transparentă. Nu e acesta un fel de atitudine? Aceasta e o atitudine față de oameni, evenimente și lucruri care este reprezentativă pentru firea acestei persoane**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului, omul poate deține umanitatea normală”). Am citit și acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu le cere oamenilor să nu fie înșelători, ci să fie cinstiți, să vorbească cinstit și să facă lucruri cinstite. Semnificația faptului că Dumnezeu spune acest lucru e de a permite oamenilor să aibă o adevărată asemănare umană, astfel încât să nu aibă asemănarea Satanei, care vorbește ca un șarpe ce se târăște pe pământ, ambiguizând întotdeauna, încălcind adevărul chestiunii. Adică, acest lucru e spus astfel încât oamenii, atât cu cuvântul, cât și cu fapta, să poată trăi o viață demnă și dreaptă, fără o latură întunecată, fără nimic rușinos, cu o inimă curată, cu ceea ce e afară în armonie cu ceea ce e înăuntru; ei spun orice gândesc în inima lor și nu înșală pe nimeni și**

nu-L înșală pe Dumnezeu, fără a ține nimic ascuns, cu inima ca o bucată de pământ pur. Acesta e obiectivul pentru care Dumnezeu le cere oamenilor să fie oameni cinstiți" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Omul este cel mai mare beneficiar al planului de gestionare al lui Dumnezeu").

Am văzut în aceste fragmente că lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți, care sunt simpli și direcți, fără înșelăciune sau viclenie față de Dumnezeu și sinceri cu ceilalți. Ei spun tot ce simt, fără ocolișuri, astfel încât și Dumnezeu, și omul să le poată vedea adevăratul suflet. Așa ar trebui să ne prezentăm – drepți și onești. O persoană cinstită iubește adevărul și lucrurile pozitive. Astfel, obține mai ușor adevărul și poate fi desăvârșită de Dumnezeu. Eu, pe de altă parte, nu puteam spune din inimă niciun cuvânt adevărat în interacțiunile și colaborările mele cu ceilalți. Discursul și faptele mele nu erau transparente – eram obscură și vicleană și n-aveam cum să înțeleg și să obțin adevărul. De fapt, Dumnezeu cunoaște calibrul meu cu desăvârșire, la fel și profunzimea înțelegerii mele. Ascunzându-mă, pot să-i păcălesc pe oameni, dar niciodată, pe Dumnezeu. Dumnezeu a văzut cât de rău și oribil a fost să înșel și să fiu necinstită, deci nu avea cum să lucreze ca să mă îndrume. Totuși, să pun adevărul în practică cum o cere Dumnezeu și să fiu cinstită, să vorbesc deschis cu ceilalți, fie că am o părere greșită sau nu, nu va fi atât de greu și Îi aduce bucurie și lui Dumnezeu. În plus, doar vorbind pot să aflu unde greșesc, să fiu sfătuită și ajutată, fiind singura cale de a progresa. Chiar dacă asta înseamnă să-mi știrbesc puțin imaginea, e foarte benefic pentru înțelegerea adevărului și creșterea mea în viață. Înainte, chiar nu știam cum să mă port. Dar, odată ce Dumnezeu ne-a luat de mână ca să ne-nvețe cum să vorbim și să ne purtăm, puteam să trăim o asemănare umană. Am ajuns să înțeleg intențiile lui bune și m-am simțit foarte încurajată, obținând și o cale a practicii.

După aceea, când lucram cu frați și surori sau când comunicam cu supervizori în datoria mea, am început să mă destăinui, fără secrete, să nu-mi mai protejez reputația și statutul. Am încercat să spun ceea ce credeam cu adevărat, să fiu directă cu frații și surorile. Le puteam destăinui că ideile-mi erau necoapte, înțelegerea, superficială și gândirea, simplistă, iar ei erau bineveniți să corecteze lipsurile. Să practic asta a fost o mare eliberare pentru mine. Nu era umilitor să mă înșel; de fapt, să mă ascunde și să dau o impresie falsă pentru a fi admirată de ceilalți, asta era ipocrit și rușinos. Curând, am început să lucrez cu sora cea mai veche din echipă. Se descurca bine cu munca și părtășia despre adevăr, așa că am ezitat să-mi exprim părerile în timp ce lucram cu ea, ca să nu-mi dau în vileag neajunsurile și ca să par mai rațională. Când mi-a încolțit această idee, mi-am dat seama imediat că iar voiam să mă ascund, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și m-am lepădat de mine. De atunci încolo, nu m-am mai reținut în discuțiile mele cu acea soră, ci m-am oferit să-mi împărtășesc părerea. Aceste discuții reciproce m-au ajutat să văd dacă părerea mea era întemeiată sau nu și unde ar putea fi greșită. Ea mi-a văzut slăbiciunile și m-a sfătuit în mod corespunzător. Acest fel de colaborare mi-a permis să progresez în munca și în înțelegerea principiilor. Comunicând și discutând de bunăvoie cu ceilalți, fiind o persoană cinstită și făcându-mi datoria fără să mă ascund de Dumnezeu, întunecimea din inima mea s-a risipit bine, iar eu m-am simțit mult mai destinsă. De asemenea, am început să-mi fac datoria mai bine. Mulțumesc din suflet pentru îndrumarea lui Dumnezeu!

17. Nu mai folosesc drept scuză calibrul slab

de Lin Ran, provincia Henan

În trecut, de fiecare dată când mă confruntam cu unele dificultăți în timp ce-mi îndeplineam datoria, sau când îmi făceam prost munca, credeam că se întâmpla deoarece calibrul meu era prea slab. Ca rezultat, trăiam adesea într-o stare negativă, pasivă. Îmi foloseam deseori calibrul slab ca scuză pentru a le pasa altor oameni îndatoririle care mi se păreau grele și mi se părea că nu este nimic în neregulă cu asta, că mă gândeam la lucrarea bisericii când le ceream altora să facă ceva deoarece calibrul meu era slab și eu nu puteam să mă descurc. Doar datorită faptului că am citit cuvintele lui Dumnezeu mi-am schimbat această viziune greșită, dându-mi seama că percepeam lucrurile prin prisma propriilor concepții și închipuiri. De asemenea, am învățat ceva despre propria-mi fire coruptă.

Într-o zi, un lider a trimis un document care trebuia prelucrat urgent. Sora cu care făceam echipă era ocupată cu altceva, așa că mi-a cerut să mă descurc. Imediat am început să inventez scuze: „Calibrul meu este prea slab. Nu mă pricep să scriu și să editez texte. Ar fi mai bine dacă te-ai ocupa tu de asta.” Astfel, în mod automat, îi pasam partenerei mele orice era mai complicat. Mai târziu, mi-a spus: „Din clipa în care ne-am întâlnit, mi-ai tot spus că este slab calibrul tău. Dar, după ce am stat cu tine câteva zile, am văzut că ești capabilă să identifici unele probleme din cadrul lucrării. Nu cred că este atât de rău calibrul tău, dar, ori de câte ori te confrunți cu vreo dificultate în a-ți realiza datoria, spui mereu că ești de calibru slab și uneori chiar le pasezi altora datoria ta. Nu știu ce te motivează mereu să spui cât este de slab calibrul tău – mi se pare că ești foarte falsă.” Auzind-o spunând asta, am rămas fără cuvinte, dar inima îmi era plină de antipatie: „Când spun că e rău calibrul meu, spun adevărul. Nu

cunoști faptele și m-ai înțeles greșit.” După aceea, m-am gândit la motivul pentru care sora spusese asta. Nu mințeam când spuneam că era slab calibrul meu – cum putea să spună că aveam motivații? În inima mea, pur și simplu nu puteam să-mi dau seama.

Odată, în timpul adunării cu colegii mei, le-am vorbit celorlalți frați și celorlalte surori despre confuzia mea. Le-am enumerat rând pe rând motivele pentru care credeam că este slab calibrul meu: de exemplu, scriam foarte încet la calculator și stilul meu de a scrie nu era foarte bun. Când lucram la texte cu partenera mea, ea se ocupa de scriere și editare în cea mai mare parte, iar când citea un document, găsea problemele foarte repede, în timp ce eu eram mai lentă și așa mai departe. După ce mi-a ascultat părtășia, liderul nostru, fratele Liu, a spus: „Soră, oare în baza acestor lucruri măsurăm dacă este bun sau rău calibrul unei persoane? Este asta în concordanță cu adevărul? Este în concordanță cu voia lui Dumnezeu? Toți știm că, în lume, oamenii prețuiesc foarte mult talentul și mintea. Oamenii cu minte ageră, care se exprimă clar și sunt pricepuți în a se ocupa de chestiunile lumii exterioare sunt oameni de calibru bun, în timp ce aceia care sunt stângaci în vorbire, ignoranți și prost educați nu sunt considerați ca având un calibru; așa văd necredincioșii lucrul acesta. Noi, cei care credem în Dumnezeu, ar trebui să privim lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Am căutat voia lui Dumnezeu în această chestiune? Pe ce bază măsoară Dumnezeu dacă este bun sau rău calibrul oamenilor? Și ce este, mai exact, un calibru bun sau rău?” Scuturam din cap și fratele Liu și-a continuat părtășia: „Să citim un pasaj din predică: «Dacă este bun sau rău calibrul unei persoane se referă, în principal, la cât este ea de capabilă să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu. Dacă puterea ei de înțelegere este bună, lucrul acesta înseamnă că, atunci când citește cuvintele lui Dumnezeu, poate să-și dea seama de semnificația literală, să înțeleagă voia lui

Dumnezeu, să câștige adevărul prin cuvintele lui Dumnezeu și că știe cum să acționeze pentru a se asigura că este după voia lui Dumnezeu. A avea o astfel de putere de înțelegere înseamnă că este de calibru bun. Calibrul nu înseamnă același lucru cu faptul de a fi înzestrat, nu este același lucru cu a fi isteț și capabil. Unii oameni par destul de inteligenți din afară, dar absolut nepricepuți când vine vorba de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu. La asta se referă necredincioșii atunci când vorbesc despre un calibru bun, dar astfel de cuvinte nu sunt prezente în casa lui Dumnezeu. Unii oameni sunt studenți la facultate sau foarte inteligenți, dar, în casa lui Dumnezeu, se află în încurcătură și sunt incapabili să pătrundă adevărul. Puteți spune că sunt de calibru bun? Există unii oameni cu educație slabă care au absolvit doar școala primară și nu au o carieră importantă în lumea exterioară și, totuși, au avut success în urmărirea adevărului și au devenit cei care sunt lăudați de Dumnezeu. Doar acești oameni sunt de un calibru cu adevărat bun. Nivelul de educație nu înseamnă totul. Esențial este dacă oamenii înțeleg duhul» (Părtășia celui de mai sus). Din părtășia aceasta, vedem că acest calibru bun sau rău al unei persoane depinde de capacitatea ei de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Nu la asta se referă necredincioșii atunci când spun că o persoană are calibru sau este talentată și inteligentă. Oamenii care sunt de calibru bun pot să înțeleagă voia lui Dumnezeu după ce termină să-I citească cuvintele, pot să găsească o cale de a practica și de a intra în adevăr și pot să practice ținând seama de ce anume cere Dumnezeu. Pe de altă parte, sunt aceia care par foarte inteligenți și se pricep de minune să se ocupe de problemele lumii exterioare – dar sunt încurcați de îndată ce se confruntă cu adevărurile din cuvintele lui Dumnezeu. Nu se poate spune că astfel de oameni sunt de calibru bun. Este vorba de felul în care unii oameni bine informați și educați par înzestrați și deștepți din exterior, dar care, totuși, sunt incapabili să înțeleagă adevărurile din cuvintele lui Dumnezeu.

Unii dintre ei au chiar o perspectivă ridicolă asupra lucrurilor. Așadar, a avea o educație aleasă și a fi înțelept și capabil nu sunt aspecte reprezentative ale unui calibru bun, și nici nu sunt standardele după care se măsoară calibrul unei persoane. Esențial este dacă oamenii înțeleg sau nu duhul, dacă sunt capabili sau nu să înțeleagă adevărul. Nu ne putem baza pe propriile concepții și închipuiri pentru a măsura dacă este bun sau rău calibrul unei persoane!" Auzind acest lucru, deodată am văzut lumina: credințele mele s-au dovedit a fi doar concepțiile și imaginația mea – nu se conformau adevărului.

Apoi, o soră a găsit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu și m-a rugat să le citesc. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Când o persoană este serioasă, responsabilă, dedicată și harnică, munca va fi îndeplinită corect. […] Cooperarea oamenilor este foarte importantă, inimile lor sunt foarte importante și încotro își îndreaptă gândurile și ideile este, de asemenea, foarte important. Cât despre care le sunt intențiile și cât de mult efort depun în îndeplinirea datoriilor lor, Dumnezeu cercetează și vede. Este de o importanță crucială ca oamenii să-și pună toată inima și toată puterea în ceea ce fac. Și cooperarea lor este crucială. A te strădui să nu ai regrete față de îndatoririle pe care le-ai îndeplinit și față de acțiunile din trecut și să ajungi în punctul în care să nu-I datorezi nimic lui Dumnezeu – asta înseamnă să îți dai toată inima și toată puterea"** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să rezolvi problema neglijenței și a complezenței în îndeplinirea datoriei"). **„Dacă ai o atitudine corectă de a te confrunta cu adevărul, de acceptare umilă față de adevăr, atunci, chiar dacă ești de un calibru mic, Dumnezeu tot te va lumina și îți va permite să câștigi ceva. Dacă ai un calibru bun, dar ești mereu arogant, crezând că ai întotdeauna dreptate, și nu ești niciodată dispus să accepți nimic din ceea ce spun alții, ci veșnic opui rezistență,**

atunci Dumnezeu nu va lucra în tine. Dumnezeu va spune că firea ta este rea și că ești nevrednic să primești ceva, și chiar va lua de la tine ceea ce ai avut cândva. Asta înseamnă să fii dat pe față" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului, omul poate deține umanitatea normală"). Sora a spus: „Cuvintele lui Dumnezeu arată că atitudinea noastră în realizarea datoriei noastre este foarte importantă – este crucială. Dacă avem mentalitatea corectă, dacă putem să ne dăruim toată inima și energia pentru a ne realiza datoria, Dumnezeu va vedea și ne va trata conform atitudinii față de datoria noastră. Chiar dacă suntem de calibru slab, Dumnezeu tot ne va lumina și ne va călăuzi. Dacă nu avem mentalitatea corectă, dacă nu suntem dispuși să plătim un preț și să cooperăm cu Dumnezeu, atunci nu numai că nu ne vom realiza datoria în mod corespunzător, dar vom fi și respinși de Dumnezeu. Dacă ne uităm la frații și surorile din jurul nostru prin cuvintele lui Dumnezeu, vedem că unii sunt de calibru obișnuit, dar au motivația corectă în îndeplinirea datoriei lor; confruntați cu dificultățile, își asumă căutarea adevărul și se concentrează asupra intrării în principii și devin din ce în ce mai eficienți în realizarea datoriei lor. Pe de altă parte, sunt niște frați și surori care ni se par a fi de calibru deosebit de bun și care au o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu, dar, pentru că sunt vanitoși, mulțumiți de sine, nu ascultă sfatul celorlalți și iau gloria lui Dumnezeu pentru ei înșiși ori de câte ori au un mic succes în îndeplinirea datoriei lor, pierd în cele din urmă lucrarea Duhului Sfânt. Unii chiar perturbă lucrarea bisericii și nu mai sunt eligibili să-și realizeze datoria; în cazuri grave, sunt chiar alungați din biserică. Aceste fapte ne arată că dacă acest calibru al unei persoane este bun sau rău nu determină dacă este lăudată de Dumnezeu; esențial este dacă această persoană urmărește sau nu adevărul." În continuare, frații și surorile au apelat la propriile experiențe pentru a vorbi despre pericolele și consecințele

definirii personale în funcție de concepțiile și imaginația lor. Numai atunci mi-am dat seama cât de prostească era neînțelegerea adevărului; nu căutasem adevărul și, în schimb, mă definisem ca fiind de calibru slab trăind în concepțiile și imaginația mea până în punctul în care, deseori, le desemnam altora datoriile dificile. Nu am încercat să mă îmbunătățesc și nici nu m-am bazat pe Dumnezeu și nici nu am plătit vreun preț pentru a dărâma aceste bariere, fapt care chiar m-a făcut incapabilă să-mi realizez îndatoririle pe care eram în stare să le îndeplinesc. Nu eram doar incapabilă de o reală pregătire sau de a crește în adevăr și viață, dar lucrul acesta mi-a influențat direct eficiența în realizarea datoriei mele. M-am gândit la cât de repede era în stare să găsească problemele sora cu care lucram. Deși acest fapt avea legătură cu calibrul ei inerent, mai important era că, datorită atitudinii sale conștiincioase și responsabile față de datoria ei, putea să se bazeze pe Dumnezeu și să înfrunte dificultățile atunci când le întâlnea. Numai atunci era luminată și iluminată de Duhul Sfânt. Pe de altă parte, eu am încercat să evit problemele când le întâlneam și m-am folosit de calibrul slab drept scuză ca să scap de responsabilități. Nu m-am bazat pe Dumnezeu și nu mi-am asumat răspunderea de a încerca să rezolv problema căutând adevărul relevant, ceea ce a însemnat că nu am reușit să câștig lucrarea Duhului Sfânt. Din aceasta, am văzut că Dumnezeu este corect și drept pentru toți. Prin părtășie, am recunoscut de asemenea că Dumnezeu ne cere în funcție de lucrurile de care suntem capabili. Nu este un caz în care El „ne forțează peste limitele noastre”. Ar trebui să fiu corectă față de mine; în loc să acord atenție calibrului meu, ar trebui să mă concentrez numai pe a-mi pune toată energia în realizarea datoriei mele. Ar trebui să caut și să contemplu principiile adevărului, să învăț din punctele forte ale celorlalți, să ascult sfatul altor persoane și să-l includ în ceea ce am practicat efectiv – și, în timp, cu siguranță voi avea de câștigat și voi crește.

După aceea, critica surorii mele mi-a răsunat în urechi: „Nu știu ce te motivează mereu să spui că este rău calibrul tău”. Avea dreptate – întotdeauna mă grăbeam să spun că era rău calibrul meu. Ce motivații și ce fire coruptă mă controlau în secret?

Într-o zi, am citit aceste cuvinte dintr-o părtășie: „Cei care spun mereu celorlalți că ei sunt corupți, ignoranți și proști, aspri și înceți la minte, de calibru slab – nu vorbesc despre motivațiile reale și înșelăciunea din inimile lor; ascund aceste motivații malefice și își folosesc corupția, prostia și ignoranța pe post de scut. Nimeni nu este mai viclean decât astfel de oameni, nimeni nu este mai bun la a pretinde, la a se preface pentru a-i determina pe oameni să creadă că sunt buni, că se cunosc pe sine, că sunt umili, că sunt sinceri și deschiși. Acesta este un spectacol pentru alții; de fapt, astfel de oameni sunt niște ipocriți trădători și vicleni […]” (Părtășia celui de mai sus). Numai când am citit această părtășie mi-am dat seama că faptul că vorbeam mereu despre calibrul meu slab era dirijat, în realitate, de natura mea înșelătoare și că motivațiile rele erau ascunse în mine. De exemplu, în fața unei îndatoriri pe care nu o mai făcusem niciodată, primul lucru era să le spun celorlalți frați și celorlalte surori că era slab calibrul meu, deoarece mă temeam că m-ar desconsidera dacă mi-aș face prost datoria. Făceam asta de dragul mândriei și al statutului meu. Implicația era că nu este vina mea dacă o fac prost; nu era din cauză că nu-mi dedicam toată energia, ci pentru că-mi depășea calibrul. Ori de câte ori întâmpinam dificultăți în a-mi realiza datoria, nu eram dispusă să sufăr și să plătesc un preț ca să o înfrunt. În plus, mi-era teamă de responsabilitate. Așa că-mi foloseam pur și simplu calibrul slab ca pe o scuză pentru a-mi pasa datoriile altcuiva, pentru a-i face să creadă că sunt rațională și conștientă de mine. Aproape de fiecare dată când sufeream greutăți și trebuia să plătesc un preț sau să îmi asum o responsabilitate anume, mă retrăgeam. De fapt, trăiam după filosofia

interpersonală satanică de a „rămâne liniștită pentru auto-protecție și de a căuta doar să scap de vină”. Părea un lucru destul de inteligent să-mi folosesc metodele necinstite ca să evit responsabilitatea, dar, în realitate, pierdusem multe ocazii de a căuta și de a înțelege adevărul. De fapt, calibrul pe care îl oferă Dumnezeu fiecăruia dintre noi este potrivit scopului; cu toate acestea, nu mi-am dedicat toată inima și energia în cooperarea cu Dumnezeu bazându-mă pe ce eram în stare să realizez, pentru a câștiga lucrarea Duhului Sfânt și pentru a-mi îmbunătăți calibrul; în schimb, mi-am folosit mereu calibrul slab ca scuză pentru a nu practica adevărul, a încerca să-L păcălesc și să-L înșel pe Dumnezeu. Nu este lucrul acesta atât de viclean, atât de rău? Și cum puteam fi călăuzită de Dumnezeu astfel?

Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Îi apreciez foarte mult pe aceia care nu nutresc suspiciuni cu privire la alții și, de asemenea, Îmi plac foarte mult aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; de aceste două tipuri de oameni Eu mă îngrijesc foarte mult, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoaștești pe Dumnezeul de pe pământ”). **„Să trecem la următoarea replică: «Deși calibrul meu este mic, am o inimă onestă». Majoritatea oamenilor se simt stânjeniți când aud această vorbă, nu-i așa? Ea implică cerințele pe care Dumnezeu le are de la oameni. Care cerințe? Dacă oamenii sunt de calibru slab, nu este un capăt de lume, dar trebuie să aibă o inimă sinceră și, ca atare, vor putea primi laude de la Dumnezeu. Oricare ar fi situația ta, trebuie să fii o persoană onestă, să vorbești cu onestitate, să acționezi cu onestitate, să fii capabil să-ți îndeplinești datoria cu toată inima și mintea ta, să fii credincios, să nu te eschivezi de la munca ta, să nu fii viclean și înșelător, să nu fii șiret, să nu încerci să faci pe deșteptul sau să vorbești pe ocolite; trebuie să fii o persoană care iubește adevărul și îl urmărește. […] Tu spui: «Calibrul meu este mic,**

dar am o inimă onestă». Însă când îți revine vreo datorie, ți-e frică să nu cumva să fie istovitoare sau că nu o vei putea îndeplini cum se cuvine, așa că inventezi scuze ca să scapi de ea. Este aceasta expresia unei persoane oneste? Evident că nu. Cum ar trebui să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să accepte și să se supună și apoi să fie cu totul dedicată în îndeplinirea datoriei sale, dându-și toată silința ca să satisfacă voia lui Dumnezeu. De ce să procedeze astfel? Sunt mai multe aspecte ale expresiei aici. Unul este că ar trebui să-ți accepți datoria cu o inimă onestă și sinceră, să nu îți stea gândul la altceva și să nu fii nehotărât, conspirând în favoarea ta – aceasta este o expresie a onestității. Un alt aspect este că ar trebui să-ți folosești toată tăria și toată inima și să spui: «Îi voi dezvălui lui Dumnezeu totul despre mine. Asta este tot ce pot să fac; voi pune la dispoziție totul și îl voi dedica în întregime lui Dumnezeu». Să dedici tot ce ai și tot ce poți face – aceasta este o expresie a onestității" Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de a practica: lui Dumnezeu nu-I pasă dacă este bun sau rău calibrul oamenilor; esențial este dacă au sau nu o inimă cinstită, dacă pot sau nu să accepte adevărul și să îl pună în practică. Deși calibrul meu este slab și sunt un pic mai lentă în înțelegerea adevărului și uneori urmez doctrina, dacă inima mea este cinstită și urmăresc adevărul în mod constant pentru a-mi înlătura firea coruptă pe măsură ce îmi realizez datoria, dacă fac tot ce pot ca să duc la bun sfârșit ceea ce cere Dumnezeu, atunci voi primi călăuzirea și binecuvântările lui Dumnezeu și, treptat, voi fi în stare să înțeleg adevărul. Pe măsură ce intru în adevăr, voi fi capabilă să-mi compensez neajunsurile în ceea ce privește calibrul meu slab și voi deveni din ce în ce mai bună în a înțelege și a vedea lucrurile. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am început să mă bazez pe Dumnezeu pentru a deveni mai bună când îmi realizam datoria. Nu am mai pasat altora lucrurile care nu-mi erau

evidente și pe care nu le înțelegeam, ci am încercat din răsputeri să le caut și să le rezolv singură. Mulțumesc lui Dumnezeu! Când am practicat așa cum cere Dumnezeu, și eu am putut să văd problemele din text – și, cu toate că fost momente în care chestiuni relativ complexe mi-au rămas neclare, căutând principiile adevărului împreună cu frații și surorile, acestea mi-au devenit treptat mai clare, iar eu m-am simțit mai ușoară și mai degajată când mi-am realizat datoria.

Mulțumită faptului că am experimentat mediul stabilit pentru mine de către Dumnezeu, mi-am cunoscut într-o oarecare măsură corupția și neajunsurile și am devenit conștientă de modul în care să mă confrunt cu problemele legate de calibrul meu. Când îmi îndeplineam datoria în trecut, nu mă concentram pe căutarea adevărului, nici nu încercam să-mi abordez firea coruptă. Întotdeauna vedeam lucrurile prin propriile-mi concepții și închipuiri, fapt ce deseori m-a determinat să mă limitez și să încerc să scap din anumite situații spunând că era slab calibrul meu. Modul în care-mi realizam datoria era plin de superficialitate, am oprit lucrarea bisericii și am suferit pierderi în propria viață. Acum înțeleg că și calibrul fiecăruia este prestabilit de Dumnezeu și că face parte din intențiile Lui glorioase. Dacă este bun sau rău calibrul meu nu este un fapt care ar trebui să mă constrângă. Pe viitor, voi încerca să caut adevărul în toate lucrurile, să acționez principial și să fiu o persoană cinstită ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu.

18. Oare de ce am luat eu calea fariseilor?

de Suxing, provincia Shanxi

Sunt o persoană cu o natură arogantă și vanitoasă căreia îi pasă prea mult de poziție. Timp de mulți ani în credința mea, am fost legată de reputație și poziție și nu am fost capabilă să mă eliberez din acestea. Am fost promovată în repetate rânduri și apoi înlocuită; am avut multe obstacole în poziția mea și am avut multe lovituri de-a lungul drumului. După mulți ani în care am fost tratată și rafinată, am simțit că nu mai eram atât de preocupată de poziția mea. Nu am vrut să fiu așa cum fusesem în trecut, gândindu-mă că, atâta timp cât eram lider, puteam fi desăvârșită de Dumnezeu și că, dacă nu aș fi lider, atunci n-aș avea nicio speranță. Am înțeles că, indiferent de datoria pe care o îndeplineam, aveam nevoie doar să urmăresc adevărul și voi fi desăvârșită de Dumnezeu, și că urmărirea reputației și a poziției este calea antihristului și ofensează firea lui Dumnezeu. Apoi m-am gândit: „indiferent de datoria pe care o îndeplinesc, pot accepta și mă pot conforma să nu am o poziție”. Uneori, când era expusă corupția urmăririi faimei și a poziției, puteam să o rezolv prin căutarea adevărului. Indiferent ce greutăți am întâmpinat în timpul îndeplinirii datoriei mele, am fost dispusă să plătesc prețul. Prin urmare, m-am gândit că pășisem deja pe calea urmăririi adevărului. Am crezut că recâștigasem o oarecare umanitate și rațiune. Dar, prin ceea ce era dezvăluit prin fapte, am văzut că nu pășisem cu adevărat pe calea urmăririi adevărului. Eram foarte departe de adevăr.

La sfârșitul lui iunie 2013, liderul de aici a fost înlocuit pentru că nu a făcut lucrarea practică, iar atunci când au fost făcute nominalizări la conducere, frații mei și surorile mele m-au ales să fiu noul lider. Când am auzit că îmi voi asuma o asemenea responsabilitate mare, am început să fiu

puțin preocupată, simțind că nu dețineam realitatea adevărului și că nu voi fi capabilă să fac lucrarea. M-am gândit: „Raza de acțiune este atât de mare și există atât de mulți frați și atât de multe surori. Cum îi pot conduce? Cei care sunt de calibru mai înalt decât mine au fost înlocuiți. Cum mă pot descurca eu mai bine? Mi-e teamă că și eu voi fi înlocuită în cele din urmă; nu mai sunt dispusă să urmăresc o poziție atât de înaltă. Atâta timp cât îmi pot îndeplini datoria, este foarte bine”. Deci, am refuzat pe loc: „Nu, nu sunt competentă pentru această lucrare”. Am inventat tot felul de motive și scuze. Credeam pe deplin că eram rațională făcând acest lucru și că acela era adevărul. Mai târziu, am putut recunoaște, prin părtășia fraților mei și a surorilor mele, faptul că mi-a fost teamă să nu fiu expusă dacă aș deveni lider din nou pentru că am continuat să cred în otrăvurile Satanei din mine; adică: „Cu cât sunt mai importanți cu atât cad mai tare. Este singuratic în vârf”. Întotdeauna am simțit că era un lucru periculos să fii lider. Chiar dacă teoretic știam că motivul pentru care acei oameni au fost înlăturați era faptul că nu urmăreau adevărul, naturile lor erau prea imorale și făceau tot felul de rele, adânc, în inima mea, credeam că dacă nu aș fi un lider important, atunci nu ar exista ocazii de a face rău. Eu doar mă protejam. Apoi, mi-a trecut prin minte că, datorită credinței mele și a predicării Evangheliei, eram vânată de PCC și nu mă puteam întoarce acasă. Nu aveam nicio cale de scăpare. Dacă aș deveni un lider important și aș ajunge să ofensez firea lui Dumnezeu și aș fi alungată pentru că mi-ar lipsi adevărul și aș face rău, atunci chiar nu aș fi capabilă să continuu să trăiesc. Am trăit în întuneric și chin, legată de aceste noțiuni și otrăvuri. În durerea mea, tot ceea ce puteam face era să strig către Dumnezeu: „O, Dumnezeule, înfruntând această responsabilitate, știu că Tu m-ai înălțat. Știu că refuzând-o înseamnă să Te trădez. Dar chiar acum trăiesc legată de otrăvurile Satanei și sunt incapabilă să mă eliberez de ele. Îmi este foarte teamă că, după ce

voi purta această mare responsabilitate, voi fi pedepsită pentru că am făcut un rău mare care Îți ofensează firea, deoarece natura mea este periculoasă, iar eu nu dețin adevărul. O, Dumnezeule! Sunt îndurerată și confuză. Nu știu cum să mă supun Ție. Te implor, Dumnezeule, să mă ajuți și să mă mântuiești". În timpul rugăciunii mele, Dumnezeu m-a luminat să mă gândesc la un pasaj din cuvintele Lui: „**Iar cunoștința voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea Cerului. De aceea spun că acest fel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai tare de Mine și să vă împotriviți Mie și mai mult. De-a lungul multor ani de lucrare, voi ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunteți dispuși să acceptați adevărul? Voi credeți cu toții că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți ați suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, drept urmare, credeți că orice om, indiferent cine ar fi el, este un om înșelător și necinstit**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ"). Cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu mi-au transformat confuzia și durerea în frică și tremur. În special, cuvintele „**blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu**," „**denigrarea Cerului**," și „**În inimile voastre nu există decât nedreptate**" au fost ca o sabie care mi-a străpuns inima, făcându-mă să simt dreptatea, măreția și mânia firii lui Dumnezeu. Am văzut că starea mea la vremea aceea I se opunea cu adevărat și Îl blasfemia pe Dumnezeu și că natura ei era foarte gravă! Doar în acel moment, inima mea rebelă a fost capabilă să se întoarcă. M-am prosternat înaintea lui Dumnezeu pentru a examina și a analiza stricăciunea mea, căutând să mă supun Lui. M-am gândit în urmă la toți acei ani de credință în Dumnezeu. Trecusem prin judecata și mustrarea Lui

de multe ori. Cu toate acestea, nu numai că nu am recunoscut dragostea și mântuirea lui Dumnezeu în toate acestea, ci, în schimb, am înțeles greșit și m-am păzit de El tot mai mult. L-am învinuit pe Dumnezeu pentru tot ceea ce era nedrept ca și cum lucrarea Sa ar fi prea deranjantă pentru om. După mulți ani de experimentare a lucrării lui Dumnezeu, relația mea cu El nu devenise deloc mai apropiată sau mai potrivită. Mai degrabă, începeam să mă înstrăinez și să mă îndepărtez mai mult de Dumnezeu, ceea ce devenise o prăpastie mare pe care nu o puteam trece. Oare acest lucru era ceea ce culesesem după toți acei ani? Apoi, am reușit să recunosc faptul că natura mea egoistă și deplorabilă m-a determinat să-mi trădez conștiința. Uitasem prețul pe care Dumnezeu îl plătise pentru mine, mântuirea și cultivarea mea de către El de-a lungul anilor. La vremea aceea, eram plină de auto-reproș și de remușcare și m-am rugat din nou la Dumnezeu: „O, Dumnezeule, nu voi mai trăi prin otrăvurile Satanei; nu Îți voi răni din nou inima. Sunt dispusă să accept judecata și mustrarea Ta, să mă întorc de la punctele mele de vedere greșite și să îmi îndeplinesc bine datoria pentru a-Ți mângâia inima". Apoi, am citit un pasaj al unei predici: „Oricine nu-L iubește pe Dumnezeu este pe calea antihristului și va fi, în cele din urmă, expus și eliminat. Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă reprezintă mântuirea și desăvârșirea oamenilor, iar fiecare persoană rea, care nu este mântuită, va fi expusă și eliminată. Prin urmare, fiecare persoană își va urma propriul fel. De ce sunt atât de mulți oameni expuși care fac tot felul de rele cu poziția și puterea lor? Aceasta nu este pentru că poziția lor le face rău. Problema fundamentală este esența naturii omului. O poziție îi poate expune cu siguranță pe oameni, dar, dacă o persoană cu inimă bună are o poziție înaltă, ea nu va săvârși diverse rele. Unii oameni nu vor săvârși rele atunci când nu au o poziție; aparent, ei par a fi oameni buni, dar odată ce obțin o poziție, vor face tot felul de rele" (Părtășia celui de mai sus). Prin această părtășie, am fost

capabilă să văd cât de absurde și exagerate erau noțiunile care existau în inima mea. De fapt, dacă cineva poate sau nu să umble pe calea urmăririi adevărului nu este condiționat de faptul dacă are sau nu are o poziție, iar nu faptul că are o poziție face dificil mersul pe acea cale. Secretul constă în faptul că natura unei persoane iubește sau nu adevărul și că ea Îl iubește sau nu pe Dumnezeu. M-am gândit că, de-a lungul multor ani de „temperare", ajunsesem să fiu mai puțin preocupată de poziția mea, gândindu-mă că eram ca un fir de iarbă care nu căuta să devină un copac mare și că eram capabilă să fiu sinceră în urmărirea adevărului și în împlinirea datoriei mele. M-am gândit că nu eram ca înainte, simțind durere, slăbiciune, negativitate și disperare, când am văzut biserica promovând alte persoane în locul meu. Din cauza acestor manifestări, am crezut că firea mea fusese transformată într-o oarecare măsură și că umblam deja pe calea lui Petru. Dar apoi, în lumina faptelor și a adevărului, am fost capabilă să-mi văd clar adevăratul caracter: de fapt, eu nu renunțam la poziție, ci, în schimb, eram doar mai inteligentă și mai vicleană; firea mea coruptă devenise doar mai ascunsă. Chiar și după ce am fost tratată de multe ori, încă nu-mi dădeam inima lui Dumnezeu și nu încercam să-L iubesc cu sinceritate. Dimpotrivă, am învățat cum să analizez și să observ și devenisem mai concentrată pe păstrarea mea. Perspectivele mele viitoare îmi influențau mereu mintea. Sădisem în inima mea ideea absurdă că „pozițiile înalte nu sunt sigure". Nu însemna acest lucru neînțelegerea și păzirea față de Dumnezeu? Cum se putea ca aceasta să demonstreze iubirea față de Dumnezeu și umblarea pe calea lui Petru?

În privința părerilor mele greșite, am citit „Principiile de determinare a datoriei și a locului unei persoane" precum și „Principiile cheltuirii pentru Dumnezeu" în „Practici și exerciții pentru un comportament principial." Am citit rugăciunea lui Petru: „**Tu știi ce pot face și știi și ce rol pot juca.**

Dorința Ta este poruncă pentru mine și Îți voi dedica tot ce am. Numai Tu știi ce pot face pentru Tine. Deși Satana m-a păcălit atât de mult și m-am răzvrătit împotriva Ta, eu cred că Tu nu mă ții minte pentru acele fărădelegi, că nu mă tratezi pe baza lor. Doresc să-Ți dedic Ție întreaga mea viață. Nu cer nimic și nici nu am alte speranțe sau planuri; doresc doar să acționez conform intenției Tale și voii Tale. Voi bea din paharul Tău amar și sunt al Tău ca să-mi poruncești" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus"). **„Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; aceasta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea omului**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). Se poate vedea din cuvintele lui Dumnezeu că Petru a căutat să fie cu adevărat capabil să-L iubească pe Dumnezeu toată viața lui și că a

ascultat întru totul de aranjamentele lui Dumnezeu. El nu a făcut propriile alegeri sau nu a avut cerințe. Indiferent de modul în care Dumnezeu a aranjat lucrurile, el s-a supus mereu. În cele din urmă, și-a îndeplinit datoria ca o făptură creată, îndeplinind ascultarea până la moarte și iubirea supremă față de Dumnezeu. Succesul lui Petru în credința lui în Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu statutul său. Petru a fost un apostol, iar Domnul Isus i-a dat marea însărcinare de a păstori bisericile. El nu a lucrat în poziția sa de apostol - a fost necunoscut, muncitor și conștiincios în îndeplinirea îndatoririlor sale de făptură creată care Îl iubește pe Dumnezeu și I se supune Lui. El a obținut mulțumirea lui Dumnezeu prin îndeplinirea îndatoririlor cu toată inima, tăria și mintea sa. Acesta a fost secretul succesului lui. Comparându-mă cu rugăciunea lui Petru și cu judecata și mustrarea cuvântului lui Dumnezeu, m-am simțit foarte rușinată. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au lovit inima și mi-au permis să văd că nu eram supusă și că mă împotriveam lui Dumnezeu. În credința mea, întotdeauna mi-am păstrat propriile alegeri, cerințe și planuri. În toți acei ani, fusesem ocupată să alerg peste tot pentru destinația mea, pentru perspectivele mele viitoare, pentru faimă, profit și poziție. Când îmi îndeplineam doar unele dintre îndatoriri, am încercat să închei o înțelegere cu Dumnezeu și chiar am vrut ca El să-Și pună ștampila de aprobare pe ea pentru a garanta că voi fi mântuită. Cerințele mele de la Dumnezeu de a face acest lucru pentru mine au dezvăluit că natura mea era prea egoistă. N-am avut rațiunea și conștiința pe care o făptură creată ar trebui să le aibă. Am respins însărcinarea din cauza naturii mele înșelătoare. Am respins chemarea lui Dumnezeu pentru a mă păstra; mai mult, am folosit un argument exagerat și am căutat scuze. Am încercat să ajung la un acord cu Dumnezeu. Eram irațională. Apoi, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria,**

atunci asta este răzvrătirea omului.” Conștiința mea s-a simțit foarte vinovată; tot ceea ce am a fost dat de Dumnezeu și orice sunt capabilă să fac, orice experimentez, sunt toate aranjamentul Lui. De nenumărate ori, judecata și mustrarea lui Dumnezeu au venit asupra mea, astfel încât eu să-mi pot recâștiga rațiunea și conștiința, să-mi schimb gândirea greșită și să-mi permită să îmi îndeplinesc cu adevărat îndatoririle ca o făptură creată. Intențiile binevoitoare ale lui Dumnezeu sunt în toate acestea! Indiferent de ceea ce Dumnezeu cere de la mine, ar trebui să mă ofer pe mine însămi și să răsplătesc dragostea lui Dumnezeu. A face orice altceva înseamnă trădare și merită pedeapsă! Acea însărcinare nu fusese aranjată de nicio persoană. Mai degrabă, era testul lui Dumnezeu despre calea pe care umblasem și despre adevărata mea statură din toți acei ani. Nu dețineam realitatea adevărului și aveam o statură măruntă. Dumnezeu mi-a dat acea responsabilitate, dar nu mi-a cerut să fiu pe deplin competentă la acea vreme; mai degrabă, El a vrut să-mi permită să-mi îmbunătățesc căutarea adevărului, să accept instruirea, să mă revanșez pentru deficiențele mele, să devin capabilă să contribui cu tot ceea ce am și să intru în realitatea iubirii față de Dumnezeu cu toată inima mea, cu tot sufletul meu, cu toată puterea și mintea mea. În trecut, trăiam cu noțiuni absurde. Credeam că îmi hotărâsem îndatoririle și poziția. Am reflectat: Deși îmi îndeplineam îndatoririle cu astfel de atitudine și fundal și nu treceam prin multă rafinare sau nu eram sub multă presiune, nu era prea mult progres în viața mea, iar firea mea nu s-a schimbat prea mult. Aceasta mi-a dezvăluit firea depravată de a nu urmări adevărul, desfătându-mă în viață ușoară și mulțumindu-mă cu propria situație. De asemenea, acest lucru a expus faptul că felul în care îmi îndeplineam îndatoririle în credință era doar pentru a obține binecuvântări și o destinație bună, dar nu de dragul de a căuta să-L iubesc și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. În acest moment, am ajuns în sfârșit la: după toți acei ani, m-am gândit că umblam

deja pe calea prin care Petru a urmărit adevărul. Dar, în acea zi, faptele au dezvăluit că acordasem cea mai mare importanță viitoarelor mele perspective. Mi-a lipsit cel mai mic grad de iubire față de Dumnezeu și nu am vrut să port o povară grea sau să mă ofer întru totul pentru Dumnezeu. Cum putea fi aceasta în concordanță cu urmărirea realizată de Petru?

Pe parcursul căutării mele, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca și creatură a lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu, nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să urmărească ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a căuta. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor concepții, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc ascultător lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi eliminat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, calea și viața și a dezvăluit deja calea lui Petru către succes, precum și calea practicii pentru succes. Calea lui Petru spre succes nu însemna doar să nu caute o poziție sau să nu-și preia și să nu-și aleagă îndatoririle. Nu era vorba numai de a fi cucerit în aspectele sale negative. Mai important, era vorba despre căutarea în mod pozitiv de a-L

iubi pe Dumnezeu și de îndeplinirea datoriei de făptură. În plus, faptul că umbli pe calea corectă îți va aduce multe rezultate pozitive și reale, cum ar fi să-L cunoști mai bine pe Dumnezeu, să fii din ce în ce mai supus prin urmărirea adevărului și punerea lui în practică și fără a mai avea propriile cerințe, speranțe și necurății. Firea ta va fi transformată și, cel mai important, vei intra mai bine în adevăr și vei avea o iubire din ce în ce mai reală pentru Dumnezeu, astfel încât să I te oferi pe deplin lui Dumnezeu fără alte cereri și să-L iubești cu devotament întreaga ta viață. Dar, în faptele care au fost dezvăluite, unde era manifestarea mea de a intra în realitatea adevărului? Unde era exteriorizarea mea de a obține adevărul și de a-mi transforma firea? Unde era manifestarea mea de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu? Nu era nimic de genul acesta! Dacă aș fi intrat într-adevăr în acestea, atunci aș fi fost capabilă să mă supun, indiferent de ce aranjamente a făcut Dumnezeu, și aș fi fost mai dispusă să mă ofer înaintea Lui și să-I răsplătesc dragostea. Prin aceste fapte, prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, am putut vedea că umblam pe calea greșită. Nu umblam pe calea împlinirii îndatoririlor mele ca o făptură creată, nici nu căutam să-L iubesc pe Dumnezeu. Mai degrabă, eram pe calea căutării propriilor mele interese și speranțe personale. Aceasta era calea de a-L înșela pe Dumnezeu, urmând-L sub constrângere și sacrificându-mă într-un grad limitat, astfel încât să mă păstrez. Întotdeauna am urmărit plăcerile trupului. Pentru a-mi satisface confortul temporar, nu eram dispusă să accept judecata și mustrarea lui Dumnezeu și să obțin adevărul. În adâncul inimii mele, părerea mea era: „Să caut doar să-mi îndeplinesc îndatoririle în pace și să nu ofensez firea lui Dumnezeu. În cele din urmă, voi obține o destinație bună, iar acest lucru va fi de ajuns”. Cuvântul lui Dumnezeu a arătat în repetate rânduri că rădăcina principală a eșecului lui Pavel se află în relațiile lui cu Dumnezeu. El a lucrat din greu pentru viitoarea sa răsplată

și cunună, dar i-a lipsit cea mai mică supunere și dragoste pentru Domnul creației. În cele din urmă, aceasta a dus la eșecul lui și la îndurarea pedepsei de la Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu ne previn în mod clar: „**Atunci cei care lucrează pentru destinația lor își vor primi înfrângerea finală, deoarece eșecul credinței oamenilor în Dumnezeu se întâmplă din cauza înșelăciunii**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație"). Este adevărat! Acest tip de investiție nu este făcută cu sinceritate; este doar o amăgire și o înșelăciune. Mă încăpățânasem cu adevărat și evitasem judecata lui Dumnezeu, umblând pe propria mea cale. Când lucrarea de mântuire realizată de Dumnezeu a venit asupra mea, eram incapabilă să deosebesc binele de rău și am refuzat să-mi asum însărcinarea dată de Dumnezeu. Nu I-am dat nimic înapoi lui Dumnezeu, în afară de neînțelegeri, împotrivire și trădare. Atunci am putut să văd în mod limpede cât de egoistă și jalnică era natura mea. Eu crezusem în Dumnezeu în toți acei ani și m-am bucurat de Dumnezeu, deși încă unelteam împotriva Lui, făcând în mod constant tranzacții cu El. Nu am avut nici cel mai mic grad de dragoste pentru Dumnezeu în inima mea. Tocmai acela a fost motivul pentru care mergeam pe o cale greșită și era exact despre ceea ce vorbea Dumnezeu: „**Pentru că omul nu este bun la a se dedica în întregime lui Dumnezeu, pentru că omul nu este dispus să își facă datoria față de Creator, pentru că omul a văzut adevărul, dar îl evită și merge pe propria cărare, pentru că omul caută întotdeauna să urmeze cărarea celor care au eșuat, pentru că omul sfidează întotdeauna Cerul, prin urmare, omul eșuează mereu, întotdeauna este înșelat de tertipurile Satanei și prins în propriile mreje**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul").

Apoi, am citit următoarele dintr-o predică: „Sunt oameni care au, în mod inevitabil, aceste temeri: «Îmi împlinesc datoria, dar mi-e teamă să nu

umblu pe calea antihristului; mi-e teamă să nu fac ceva greșit și să mă împotrivesc lui Dumnezeu». Există mulți oameni cu astfel de temeri? Mai ales cei care slujesc drept lucrători și lideri, ei au văzut că o astfel de persoană, care a căutat atât de sârguincios în trecut, a avut daruri și o minte bună, iar apoi a căzut. O astfel de persoană era destul de bună la predicare, dar, în cele din urmă, a căzut și ea în mod neașteptat. Ei spun: «Dacă eu fac acele lucruri, voi sfârși ca ei și voi cădea și eu?» Dacă ai fi cineva care Îl iubește pe Dumnezeu, ți-ar mai fi frică de aceste lucruri? Dacă ai avea dragoste adevărată pentru Dumnezeu, ai fi în continuare controlat de temerile tale? Oamenii care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt mereu atenți la voia Lui și nu vor face lucrul greșit... Dacă ai discernământ adevărat cu privire la ceea ce înseamnă umblarea pe calea antihristului și care este calea urmăririi adevărului și a desăvârșirii, atunci, de ce te temi că apuci pe calea antihristului? Oare acea frică nu dovedește că vrei încă să mergi pe ea și că nu ești dispus să abandonezi calea greșită? Nu aceasta este problema?” („Cum să cauți să-L iubești pe Dumnezeu și să Îi fii martor” în Predici și părtășie despre intrarea în viață IX). Din cuvintele lui Dumnezeu și din această predică am fost capabilă să văd mai clar că cei care nu-L iubesc pe Dumnezeu sunt pe calea antihristului și faptul că nu-L iubești pe Dumnezeu este sursa eșecului în credință. De asemenea, am văzut mai clar motivele și scuzele satanice pe care le ascunsesem în mine. Nu eram dispusă să accept responsabilități mai mari și îmi era teamă să nu umblu pe calea eșecului - aceasta a revelat faptul că natura mea era egoistă, jalnică și rea. A dezvăluit că aveam prea multă dragoste pentru mine însămi și pentru Satana. De asemenea, am reușit să înțeleg cu adevărat faptul că le lipsea umanitatea normală oamenilor care crezuseră în Dumnezeu timp de mulți ani, dar încă nu aveau deloc dragoste pentru El. Ai putea spune că toți aveau o natură diabolică; toți erau oameni egoiști, jalnici și răi. În același timp, m-a determinat, de asemenea, să-mi

schimb cu adevărat punctele de vedere greșite, să câștig eliberarea sufletului și să obțin direcția corectă de urmărire și calea de practică. Nu mai eram dispusă să trăiesc în mod egoist și jalnic doar pentru mine însămi. Am vrut doar să mă supun pe mine lui Dumnezeu și să ascult de toate aranjamentele Sale; urmăream adevărul și practicam dragostea pentru Dumnezeu în timp ce îmi îndeplineam îndatoririle.

Lăudat fie Dumnezeu pentru judecata și mustrarea Lui, care au transformat scopul căutării mele și m-au adus înapoi de la calea greșită. Mi-a permis să recunosc cu adevărat în mine esența naturii Satanei și să găsesc sursa eșecului meu. Crezusem în Dumnezeu în toți acei ani, dar nu l-am iubit niciodată pe Dumnezeu și am simțit rușine și autoînvinuire. Inima mea a tânjit să dezvolte o adevărată dragoste pentru Dumnezeu. Petru a fost desăvârșit întrucât L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu și pentru că a avut voința și perseverența pentru a urmări adevărul. Chiar dacă sunt departe de aceasta, nu voi mai trăi atât de dezgustător și respingător pentru a mă păstra. Sunt dispusă să fac din a-L iubi pe Dumnezeu scopul urmăririi mele - nu voi cruța niciun efort și voi plăti prețul în îndeplinirea îndatoririlor mele. Voi purta cu adevărat povara responsabilităților mele și voi pune adevărul în practică și voi intra în realitatea iubirii lui Dumnezeu în timp ce îmi voi îndeplini îndatoririle.

19. Am învățat să tratez oamenii cum se cuvine

de Siyuan, Franța

Acum doi ani, îmi îndeplineam datoria de conducătoare a Bisericii. În biserică, era un frate pe nume Chen, care avea un calibru bun. Însă firea lui era foarte arogantă și avea tendința să-i constrângă pe ceilalți. Adora să se fălească, așa că am început să dezvolt prejudecăți și să-mi formez opinii despre el. Într-o zi, fratele Chen a venit la mine și mi-a spus că voia să ude noi credincioși. Nu credea de mult timp în Dumnezeu și avea o înțelegere superficială a adevărului, așa că am spus nu. Văzând că nu-mi dau consimțământul, a spus: „Am un calibru atât de bun, de ce să nu îndeplinesc datoria de udare? Nu mi-a plăcut să aud asta și m-am gândit: „Crezi că datoria de udare e atât de ușoară? Poți face bine această datorie, folosindu-te numai de înzestrările și talentul tău, fără să înțelegi adevărul? Nu te flata!" Am refuzat cererea fratelui Chen și le-am spus cât de arogant era celorlalți frați și surori, oferind multe exemple ale felurilor în care a dat dovadă de corupție. Unii au fost de acord cu mine.

Două săptămâni mai târziu, Biserica a aranjat ca, în adunările viitoare, să putem urmări filme bisericești, precum și să citim cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Toate aceste filme conțineau părtășii despre adevăr și mărturii pentru Dumnezeu, așa că vizionarea lor ne putea ajuta să înțelegem adevărul. La următoarea adunare, fratele Chen a spus: „E un plan grozav! Unii conducători și colegi împărtășesc numai platitudini în timpul adunărilor, așa că e mai bine să vizionăm filme. La început, mi-am considerat datoria foarte grea, deoarece nu am înțeles adevărul. Însă, apoi, m-am rugat, m-am bazat pe Dumnezeu, I-am citit mai mult cuvintele, iar aceste filme bisericești m-au ajutat, și ele, foarte mult. Am înțeles niște adevăruri din ele. Acum, sunt destul de priceput în datoria mea și am o

înțelegere de bază a principiilor. Realizez multe în datoria mea.” Consideram că părtășia lui era respingătoare și nepotrivită și m-am gândit: „Chiar profiți de orice ocazie să te făliești, nu? Ești atât de arogant!” Mai târziu, am făcut o listă cu problemele de care trebuia să ne ocupăm la următoarea noastră adunare, iar fratele Chen s-a repezit să acapareze trei dintre ele. De asemenea, a repartizat problemele rămase celorlalți ca să aibă părtășie despre ele. Tocmai când desemnam un conducător de grup care să găzduiască adunarea, fratele Chen l-a întrebat pe un ton plin de îndoială: „Ești sigur că poți s-o faci?” Auzindu-l spunând asta, de parcă numai el ar fi putut găzdui adunarea, m-am înfuriat și m-am gândit: „Ești atât de absurd! Pur și simplu te dai mare ca să-i faci pe ceilalți să te admire. Dacă asta urmărești, poți să-ți iei gândul!” Așa că am reorganizat totul și nu i-am permis să găzduiască adunarea. Pe parcursul acelei perioade de timp, ori de câte ori mă gândeam la comportamentul lui, simțeam un mare dezgust față de fratele Chen, Credeam că e mult prea arogant, că nu are limite. Așa că l-am catalogat drept o persoană care nu se poate schimba și am decis că un om atât de arogant nu era potrivit să-și îndeplinească datoria. M-am gândit că trebuia doar să-l înlocuiesc și cu asta, basta!

Când adunarea s-a sfârșit, m-am gândit la starea și comportamentul proprii și m-am simțit cam prost. Am considerat că eram prea aspră cu fratele Chen, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule, știu că starea mea e greșită, dar nu știu care e problema mea sau în care principii ale adevărului să intru. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi!” A doua zi, în timpul slujbelor, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Potrivit cărui principiu ar trebui să-i tratezi pe membrii familiei lui Dumnezeu?** (Tratează corect fiecare frate și soră în parte.) **Cum îi tratezi corect? Toată lumea are defecte și neajunsuri minore, precum și anumite înclinații; toți oamenii dau dovadă de neprihănire de sine,**

slăbiciune și au deficiențe în anumite domenii. Ar trebui să-i ajuți cu o inimă iubitoare, să fii tolerant și răbdător și să nu fii prea dur sau să faci caz de fiecare detaliu mărunt. Dacă în cazul tinerilor sau al oamenilor care nu cred în Dumnezeu de mult timp ori care au început doar recent să-și realizeze datoriile și au anumite cerințe speciale nu faci decât să te ții de aceste lucruri și să le folosești împotriva lor, asta se numește a fi dur. Ignori răul făcut de acei conducători falși și antihriști și, totuși, atunci când observi neajunsuri și defecte minore la frații și surorile tale, refuzi să-i ajuți, alegând în schimb să faci caz de acele lucruri și să-i judeci fără ca ei să știe, determinând astfel și mai mulți oameni să li se opună, să-i excludă și să-i ostracizeze. Ce fel de comportament este acesta? Asta înseamnă doar să faci lucrurile pe baza preferințelor personale și să nu fii capabil să tratezi oamenii corect; indică o fire satanică stricată. Aceasta este o fărădelege! Când oamenii fac lucruri, Dumnezeu îi urmărește; El vede orice faci și orice gândești!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, de la chestiunile și de la lucrurile din jurul tău"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat starea și m-am simțit rușinată. Am văzut că îl tratam pe fratele Chen prin prisma firii mele corupte. Gândindu-mă retrospectiv la timpul scurs de când l-am cunoscut, am văzut că dădea dovadă adesea de aroganță în cuvintele și faptele lui și, astfel, am considerat că e tânăr, încrezut și că nu se cunoștea pe sine. La cea mai mică mențiune despre el, nu mă gândeam la altceva decât la defectele lui. Mă agățam de manifestările corupției sale, hotărând că era arogant dincolo de orice rațiune și că oamenii ca el nu s-ar putea schimba niciodată. N-am fost niciodată capabilă să-l tratez corect. M-am împotrivit și am fost contra tuturor părerilor pe care le exprima. L-am judecat și desconsiderat în fața celorlalți, răspândindu-mi prejudecățile față de el și i-am făcut pe ceilalți să-l excludă

și să-l ostracizeze alături de mine. Ba chiar am vrut să-l destitui din datoria sa. Nu-mi foloseam funcția de conducătoare pentru a-l suprima și descuraja? Eram profund coruptă de Satana, îmi lipseau principiile adevărului și deseori aveam păreri absurde, dar tot îi judecam și condamnam pe ceilalți în mod arbitrar. N-aveam pic de rațiune! N-aveam niciun fel de venerație față de Dumnezeu. Îi tratam cum voiam pe frați și surori și trăiam o natură demonică. Eram atât de respingătoare și dezgustătoare pentru Dumnezeu. La gândul acela, m-am simțit foarte vinovată.

După aceea, am căutat principiile tratării corecte a oamenilor în cuvintele lui Dumnezeu. Am găsit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. „**Modul în care trebuie să-i tratezi pe alții este arătat clar sau sugerat în cuvintele lui Dumnezeu; atitudinea cu care Dumnezeu tratează umanitatea este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o adopte în modul în care se tratează unii pe ceilalți. Cum tratează Dumnezeu fiecare persoană în parte? Unii oameni au o statură imatură sau sunt tineri ori cred în Dumnezeu doar de puțin timp. Se poate ca Dumnezeu să-i vadă pe acești oameni ca nefiind nici răi, nici răuvoitori prin natura și esența lor; pur și simplu aceștia sunt întrucâtva ignoranți sau lipsiți de calibru ori au fost poluați prea mult de societate. Ei nu au pătruns în realitatea adevărului, așadar le este greu să nu facă unele lucruri nesăbuite sau să nu comită unele fapte de ignoranță. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu, astfel de chestiuni nu sunt importante; El cercetează doar inimile oamenilor. Dacă aceștia sunt decișI să pătrundă în realitatea adevărului, se îndreaptă în direcția bună și acesta este obiectivul lor, atunci Dumnezeu îi veghează, îi așteaptă și le acordă timp și șanse care le permit să pătrundă. Dumnezeu nu-i doboară dintr-o lovitură și nici nu ține minte o**

fărădelege pe care au comis-o ei cândva și refuză să renunțe la aceasta; Dumnezeu nu i-a tratat niciodată pe oameni astfel. Acestea fiind spuse, dacă oamenii se tratează în acest fel unul pe altul, atunci lucrul acesta nu arată firea lor coruptă? Aceasta este întocmai firea lor coruptă. Trebuie să urmărești cum îi tratează Dumnezeu pe oamenii ignoranți și nesăbuiți, cum îi tratează pe cei cu statură imatură, cum îi tratează pe cei care manifestă normal firea coruptă a umanității și cum îi tratează pe cei care sunt răuvoitori. Dumnezeu are diverse moduri de a trata diferiți oameni și are, de asemenea, diverse moduri de a gestiona nenumăratele stări ale diferiților oameni. Trebui să înțelegi adevărul acestor lucruri. Odată ce ai înțeles aceste adevăruri, poți să știi apoi cum să le experimentezi" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, de la chestiunile și de la lucrurile din jurul tău"). **„S-ar putea să fii incompatibil cu personalitatea unui om și se poate să nu îl placi, dar, când lucrezi împreună cu el, rămâi imparțial și nu îți verși frustrările în îndeplinirea datoriei, nu îți sacrifici datoria și nu îți scoți la suprafață frustrările în dauna intereselor familiei lui Dumnezeu. Poți face lucrurile principial; astfel, ai o venerație de bază față de Dumnezeu. Dacă ai un pic mai mult decât atât, atunci când vezi că cineva are unele neajunsuri sau slăbiciuni – chiar dacă te-a ofensat sau ți-a lezat interesele – tot ai în tine puterea de a-l ajuta. Să faci asta ar fi și mai bine; ar însemna că ești o persoană care are umanitate, realitatea adevărului și venerație față de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu").

Principiile și calea de a trata oamenii corect sunt clare în cuvintele lui Dumnezeu, precum și asupra atitudinii Sale față de oameni. Atitudinea Lui față de antihriști și ticăloși este una de ură, blestem și pedeapsă. Cât despre

cei care au o statură mică, un calibru slab și care au diferite defecte și firi corupte, atât timp cât ei cred cu adevărat în Dumnezeu, vor să urmeze adevărul și îl pot accepta, atitudinea lui Dumnezeu este una de dragoste, milă și mântuire. Vedem că Dumnezeu e principial în tratarea fiecărui om și că ne cere să-i tratăm pe ceilalți conform principiilor adevărului. De exemplu, trebuie să fim toleranți și iertători față de cei care cred cu adevărat în Dumnezeu. Trebuie să-i ajutăm din dragoste și să le dăm șanse să se căiască și să se schimbe. Nu-i putem descuraja pe oameni doar fiindcă exprimă puțină corupție. Nu asta e voia lui Dumnezeu. Fratele Chen, de exemplu, avea un calibru bun și era responsabil în datoria lui. De asemenea, era dispus să depună eforturi în urmarea adevărului. Credea de puțină vreme, experiența lui era superficială și tindea să fie arogant, dar ar fi trebuit să-l tratez corect, pe baza principiilor adevărului și să am părtășie despre adevăr, cu iubire, pentru a-l ajuta. Nu numai că nu-l ajutam, refuzând să-i văd calitățile și punctele forte, ci chiar l-am urât, judecat, exclus și am vrut să-l văd plecat. Am avut o natură atât de rea! M-am gândit la ce fel de conducătoare fusesem. Întotdeauna am crezut că eram mai bună decât ceilalți, am vrut să am ultimul cuvânt, să fac ce voiam și nu am ascultat părerile celorlalți. Drept urmare, am făcut niște lucruri care au perturbat lucrarea Bisericii. Și totuși, Dumnezeu nu m-a eliminat, ci Și-a folosit cuvintele ca să mă judece, disciplineze și trateze, să mă facă să reflectez asupra mea, dându-mi o șansă de a mă căi și schimba. Am văzut că Dumnezeu nu renunță niciodată la noi și nu ne elimină numai pentru că exprimăm puțină corupție, ci face tot ce-I stă în putință să ne mântuiască. Dumnezeu are o inimă atât de bună! Apoi, gândindu-mă la propriul comportament și la felul în care îl tratam pe fratele Chen, m-am simțit atât de rușinată încât am vrut să mă înghită pământul.

După aceea, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Cât despre faptul că o persoană este bună sau rea și modul în care ar trebui să fie tratată, oamenii ar trebui să aibă propriile principii de comportament; însă, în ceea ce privește finalul unei astfel de persoane – fie că sfârșește prin a fi pedepsită de Dumnezeu, fie că sfârșește prin a fi judecată și mustrată – aceasta este treaba lui Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să intervină; Dumnezeu nu ți-ar permite să iei inițiativa în numele Lui. Cum să trateze acea persoană este treaba lui Dumnezeu. Atât timp cât Dumnezeu nu a decis ce fel de final vor avea asemenea oameni, nu i-a eliminat și nu i-a pedepsit, iar ei sunt mântuiți, atunci tu ar trebui să îi ajuți răbdător, din iubire; nu ar trebui să speri să determini finalul unor asemenea oameni, nici nu ar trebui să folosești mijloace omenești pentru a lua măsuri drastice contra lor sau a-i pedepsi. Poți trata și emonda asemenea oameni sau poți să-ți deschizi inima și să te angajezi într-o părtășie sinceră pentru a-i ajuta. Însă, dacă te gândești să-i pedepsești, să-i ostracizezi sau să-i acuzi pe nedrept pe acești oameni, atunci vei avea probleme. Ar fi un astfel de comportament în concordanță cu adevărul? Asemenea gânduri rezultă din a fi iute la mânie; acele gânduri vin de la Satana și izvorăsc din resentimentele omenești, cât și din gelozia și aversiunea umană. Un asemenea comportament nu este conform adevărului. Este ceva ce îți va aduce condamnarea și nu este conform cu voia lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că ar trebui să am principii în felul în care îi tratam pe ceilalți. Nu-i puteam cataloga, la întâmplare, pe ceilalți, folosindu-mă de noțiunile și închipuirile mele și nu mă puteam concentra pe fărădelegile lor, condamnându-i apoi. În schimb, ar trebui să-i tratez pe baza naturii și esenței lor și să-i ajut în feluri

practice, pe baza diferitelor stări și defecte ale acestora. În funcție de stările celorlalți, cineva care are realitatea adevărului știe când să fie răbdător și să ajute, când să-i emondeze și să-i trateze aspru și când să-i dojenească. Întotdeauna acționează cum se cuvine și principial. Nu delimitează niciodată, la întâmplare, pe cineva și nu-i tratează cu dușmănie pe frații și surorile care exprimă corupție. Însă eu cum îl tratasem pe fratele Chen? Când l-am văzut revelând o fire arogantă, doar i-am spus-o în treacăt și, când asta n-a mers, l-am exclus, judecat, condamnat și l-am bârfit. N-am avut deloc toleranță sau răbdare. Asta nu însemna deloc că îl ajutam din iubire. Apoi m-am rugat și m-am căit lui Dumnezeu, vrând să practic principiile adevărului și să-l ajut pe fratele Chen cu iubire.

Așa că am avut părtășie cu fratele Chen despre câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu " și i-am subliniat defectele. A început să-și înțeleagă propria fire arogantă și a recunoscut pericolul de a o lăsa nerezolvată. A spus că părtășia și avertismentul meu au fost de mare ajutor și a vrut să reflecteze asupra lui și să caute adevărul pentru a-și rezolva firea coruptă. Am fost foarte mișcată să-l aud spunând asta, dar m-am simțit și prost. Nu era incapabil de schimbare așa cum crezusem. Eu eram cea care nu-și făcuse datoria bine. Nu încercasem cu adevărat să-l ajut cu iubire, ci devenisem obsedată de corupția și defectele lui, chiar judecându-l și excluzându-l. Eram atât de arogantă și lipsită de umanitate!

Ulterior, la o adunare, l-am auzit pe fratele cel de mai sus oferind această predică: „Întreaga omenire coruptă are o fire arogantă. Chiar și cei care iubesc adevărul și caută să fie desăvârșiți au, cu toții, o fire arogantă și neprihănită de sine, deși acest lucru nu le afectează capacitatea de a dobândi mântuirea și de a fi desăvârșiți. Atât timp cât oamenii sunt capabili să accepte adevărul, emondarea și tratarea și pot să se supună pe deplin adevărului, oricare ar fi circumstanțele, atunci sunt complet capabili să

dobândească mântuirea și să fie desăvârșiți. De fapt, printre cei ce sunt, cu adevărat, de calibru bun și hotărâți, nu există niciunul care să nu fie arogant. Asta e realitatea. Aleșii lui Dumnezeu trebuie să-i trateze pe ceilalți cum se cuvine. Nu trebuie să delimiteze pe cineva drept un om rău, care nu poate fi mântuit și desăvârșit, doar pentru că acea persoană e extrem de arogantă și neprihănită de sine. … În această privință, trebuie să înțelegem voia lui Dumnezeu. Nu există om al cărui calibru să fie bun, care să fie hotărât și care să nu fie deloc arogant și neprihănit de sine; dacă exista, atunci, cu siguranță, acela ar fi un om care afișează o mască sau o aparență exterioară falsă. Trebuie să știm că întreaga omenire coruptă are o natură arogantă și îngâmfată. Acesta e un fapt de netăgăduit" (Părtășia celui de mai sus). Acest lucru m-a ajutat să înțeleg mai bine cum să-i tratez pe cei care au o fire arogantă. Problema nu e că nu se pot schimba. Cheia este să vedem dacă pot sau nu urma și accepta adevărul. Dacă pot accepta adevărul și judecata, mustrarea, emondarea și tratarea lui Dumnezeu, nu există niciun motiv să nu se schimbe și să nu fie desăvârșiți de Dumnezeu. De fapt, oamenii care sunt înzestrați, au calități și calibru sunt, cu toții, destul de aroganți. Dar, întrucât calibrul lor e bun, ei înțeleg repede adevărul și sunt eficienți în îndatoriile lor. Când astfel de oameni înțeleg adevărul și acționează principial, acest lucru chiar aduce beneficii lucrării casei lui Dumnezeu. Fratele Chen avea un calibru bun, așa că ar trebui să-l ajut mai mult din iubire și să am mai multă părtășie pentru a-l susține. Numai asta ar însemna să țin cont de voia lui Dumnezeu.

20. Practicarea adevărului este cheia pentru o coordonare armonioasă

de Dongfeng, Statelor Unite

În august 2018, datoria mea era să fac decoruri de filme cu fratele Wang. La început, am simțit că erau foarte multe lucruri necunoscute mie, așa că îi ceream tot timpul ajutorul fratelui Wang. După ceva timp, am stăpânit meseria. În plus, studiasem design interior, lucrasem în construcții și aveam ceva experiență în tâmplărie, așa că am putut să fac singur decoruri la scurt timp. Apoi am realizat că fratele Wang se pricepea să proiecteze decoruri de interior, dar fabricarea lor efectivă nu era punctul lui forte. Prin urmare, când aveam opinii diferite în această privință, nu voiam să-l ascult. Credeam mereu că sunt mai bun la fabricarea decorurilor și că planurile mele sunt mai bune decât ale lui. În timp, ne-am contrat tot mai des și uneori ne ciondăneam o veșnicie ce să facem cu o bucățică de lemn. Deseori cedam pur și simplu de dragul relației noastre, dar mereu simțeam că am dreptate. După ceva timp, m-am simțit foarte nefericit și n-am mai vrut să lucrez deloc cu el.

Odată a trebuit să facem o casă cu acoperiș de paie pentru un material video, dar nu aveam lemn rezistent pentru stâlpi, așa că a trebuit să-i fabricăm noi. Am discutat despre ideile noastre pentru aceasta. Am spus că ar trebui să facem mai întâi un cofraj pentru stâlpi, apoi să turnăm în el beton ca să fie mai rezistenți. Dar fratele Wang a spus că stâlpii ar fi prea netezi și n-ar fi destul de realiști. Dacă am folosi niște bucăți de pânză, am putea imita textura și forma unui trunchi de copac. M-am gândit: „Am lucrat în construcții, dar n-am văzut niciodată pânză folosită într-un stâlp de ciment. Indiferent cum ar arăta, grosimea lui ar fi greu de controlat și n-ar fi foarte rezistent.” Așa că i-am respins ideea, dar el a spus că vrea totuși să

încerce. M-am împotrivit când am văzut că nu-mi acceptă sugestia. M-am gândit: „De ce nu vrei să mă asculți? Nu contează, oricum am dreptate. Rezultatele vor vorbi de la sine. Dacă nu merge când vine momentul, să nu spui că nu te-am avertizat.” N-am putut să ajungem la un acord, așa că am plecat amândoi și am lucrat pe cont propriu. Am muncit o după-amiază și am făcut un stâlp. Mă întrebam cum arată stâlpul fratelui Wang și dacă stâlpii noștri se vor potrivi, ținând cont că am lucrat separat. M-am simțit puțin neliniștit la acest gând, așa că am mers să văd stâlpul lui. Când am ajuns acolo, am văzut că stâlpul lui nu era bun de nimic. La acel moment, m-am gândit: „Ți-am spus că n-o să funcționeze, dar n-ai vrut să asculți de mine și acum e clar că ideea mea a fost mai bună decât a ta.” Apoi i-am zis fratelui Wang: „Frate Wang, stâlpul acesta e cam gros. Casa cu acoperiș de paie pe care o facem nu este mare, deci o să se potrivească? În plus, are multe crăpături, nu pare foarte rezistent. Stâlpii pe care i-am făcut fiecare arată foarte diferit. Cum îi putem folosi pentru filmare? Nu continua să-i faci în felul acesta. N-ar trebui să urmăm amândoi ideea mea?” Am fost surprins să-l aud spunând: „Stâlpul meu e puțin gros, dar asta nu-i o problemă. Stâlpul tău de ciment nu arată ca un trunchi de copac. O să aibă nevoie de mai multă muncă mai târziu.” Când am văzut că nu doar că nu este receptiv, dar a și spus că nu făcusem o treabă bună, m-am simțit de-a dreptul deranjat. M-am gândit: „Cum de este așa greu să-ți vorbesc? E imposibil să lucrez cu tine!” M-am așezat la computer după cină și m-am gândit la modul cum decursese ziua. M-am simțit puțin supărat. M-am gândit că fratele Wang se înșela cu siguranță și că mă înfrunta mereu. Chiar nu mai voiam să lucrez cu el. Dar apoi m-am gândit că evitam problema, că nu mă supusesem. M-am simțit tot mai confuz și supărat, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, rugându-L să mă îndrume ca să mă cunosc pe mine însumi și să pot lucra bine cu fratele Wang.

După aceasta, am intrat pe site-ul web al Bisericii și am citit unele cuvinte ale lui Dumnezeu despre slujirea în coordonare. Dumnezeu spune: **„În zilele noastre, mulți oameni nu acordă atenție lecțiilor care ar trebui învățate în timp ce se coordonează cu ceilalți. Am descoperit că mulți dintre voi nu puteți învăța lecții în timp ce vă coordonați cu alții; majoritatea rămâne la propriile păreri. Când lucrezi în biserică, tu îți spui părerea și altcineva și-o spune pe-a sa, iar unul nu are nicio legătură cu celălalt; de fapt, voi nu cooperați deloc. Sunteți cu toții nespus de absorbiți de simpla comunicare a propriilor idei și de a vă ușura de «poverile» pe care le purtați înlăuntrul vostru, fără a căuta câtuși de puțin viața. Se pare că faci doar superficial lucrarea, crezând mereu că ar trebui să-ți parcurgi propria cale, indiferent de ceea ce spune sau face altcineva; crezi că ar trebui să ai părtășie așa cum te îndrumă Duhul Sfânt, oricare ar fi circumstanțele altora. Nu sunteți capabili să descoperiți punctele forte ale altora și nici nu sunteți capabili să vă examinați. Modul în care acceptați lucrurile este cu adevărat deviant și eronat. Se poate spune că și acum mai dați dovadă de multă neprihănire de sine, ca și cum vechea voastră boală ar fi recidivat”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujiți așa cum au slujit israeliții”). **„Cooperarea între frați și surori este în sine un proces de compensare a punctelor slabe ale unuia cu punctele forte ale altuia. Îți folosești punctele forte pentru a compensa neajunsurile altora, iar alții își folosesc punctele forte pentru a le compensa pe ale tale. Asta e ceea ce înseamnă să compensezi slăbiciunile proprii cu punctele forte ale celorlalți și să cooperezi în armonie. Numai atunci când cooperează în armonie, oamenii pot fi binecuvântați înaintea lui Dumnezeu și, cu cât experimentează mai mult din asta, cu atât mai multă practicitate au, calea devine din ce în ce mai strălucitoare, iar ei devin din ce în ce mai**

liniștiți. Dacă ești mereu la cuțite cu ceilalți și mereu neconvins de ceilalți, care nu doresc niciodată să te asculte; dacă încerci să păstrezi demnitatea celorlalți, însă aceștia nu fac același lucru pentru tine, ceea ce simți că e insuportabil; dacă îi înghesui la colț pentru ceva ce-au spus, iar ei își amintesc și data viitoare când apare o problemă, îți fac același lucru – oare ceea ce faci se poate numi a compensa punctele slabe ale altora cu punctele tale forte și a coopera în armonie? Se numește ceartă și se numește a trăi după sângele tău fierbinte și firile tale corupte. Asta nu va câștiga binecuvântarea lui Dumnezeu; nu este pe placul Lui" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În coordonare armonioasă"). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu mi-au arătat că fratele Wang și cu mine nu ne înțelegeam pentru că eu trăiam în firea mea arogantă și neprihănită de sine. Voiam mereu să am ultimul cuvânt în datoria noastră. Credeam mereu că fabricarea decorurilor e un punct forte în special pentru mine, mai mult decât pentru fratele Wang, așa că eram mereu condescendent și voiam să mă asculte, să facă ce spun eu. Când făcea o sugestie privind stâlpii, nu o analizam cu atenție, ci o respingeam direct. Chiar l-am privit de sus și am fost disprețuitor. Credeam că nu are deloc experiență, așa că sugestiile lui nu merită luate în considerare. Când am văzut că stâlpul lui nu e bun, am crezut că am dreptate, așa că i-am discreditat subtil munca și am vrut să mă urmeze pe mine. Când mi-a arătat neajunsurile din planul meu, n-am acceptat și nici măcar n-am încercat să găsesc o soluție cu el. M-am împotrivit și nici măcar n-am mai vrut să lucrez cu el. Vorbeam și mă comportam doar ca să arăt ce pot, să-l conving să mă urmeze. Aceasta era cu totul firea satanică de aroganță și neprihănire de sine. Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu se potrivesc în special: **„Oare ceea ce faci se poate numi a compensa punctele slabe ale altora cu punctele tale forte și a coopera în armonie? Se numește ceartă și se**

numește a trăi după sângele tău fierbinte și firile tale corupte. Asta nu va câștiga binecuvântarea lui Dumnezeu; nu este pe placul Lui" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În coordonare armonioasă"). Puteam simți din cuvintele Lui că Dumnezeu este dezgustat de astfel de oameni. Dumnezeu a aranjat ca eu să lucrez cu fratele Wang, sperând că am putea să ne compensăm reciproc defectele și să ne facem datoria bine. Dar eu vorbeam și acționam doar din aroganță, crezând mereu că am dreptate și ar trebui să am ultimul cuvânt. Voiam ca alții să-mi urmeze ideile ca și cum ar fi adevărul, fără să accept ideile nimănui altcuiva. Dumnezeu detestă acest tip de fire. Eram plin de regrete și remușcări în timp ce mă gândeam la asta, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu cu această rugăciune: „O, Dumnezeule, n-am fost capabil să lucrez bine cu alții din cauza aroganței mele și acest lucru mi-a afectat datoria. Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Vreau să mă dau pe mine însumi deoparte și să lucrez cu fratele meu ca să ne facem bine datoria."

După aceasta, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Uneori, atunci când cooperează pentru îndeplinirea unei datorii, două persoane au o dispută cu privire la o chestiune de principiu. Au puncte de vedere diferite și au ajuns la opinii diferite. Ce se poate face în acest caz? E o chestiune care apare frecvent? E un fenomen normal, cauzat de diferențele dintre minții, calibrele, înțelegerile, vârstele și experiențele oamenilor. E imposibil ca mințile a doi oameni să aibă exact același conținut, astfel încât faptul că doi oameni ar putea ajunge să se deosebească în ceea ce privește opiniile și perspectivele lor e un fenomen foarte comun și un eveniment cât se poate de obișnuit. Nu vă bateți capul cu asta. Întrebarea critică este, atunci când apare o astfel de problemă, cum ar trebui să cooperați și să căutați să obțineți unitatea în fața lui Dumnezeu și unanimitatea de opinie. Care este**

scopul unei opinii unanime? Este să cauți adevărul-principiu în acest sens și să nu acționezi conform intențiilor tale sau ale altcuiva, ci, împreună, să căutați intențiile lui Dumnezeu. Aceasta este calea către realizarea unei cooperări armonioase. Doar când cauți intențiile lui Dumnezeu și principiile pe care le cere El, vei putea realiza unitatea" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În coordonare armonioasă"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, pentru a ajunge la un acord în cooperarea noastră, nu putem doar să urmăm ideile unei persoane, ci trebuie să tindem spre principiile adevărului. O cooperare cu adevărat armonioasă înseamnă să cauți adevărul și să lucrezi pe baza principiului. Întrucât eu și fratele Wang aveam experiențe, cunoștințe și competențe tehnice diferite, era normal să avem perspective diferite în munca noastră. Trebuia să mă pun pe mine deoparte și să caut principiile împreună cu el. Trebuia să ne supunem adevărului și să susținem lucrarea casei lui Dumnezeu, astfel încât să putem dobândi îndrumarea Duhului Sfânt în datoria noastră. Înțelegând aceasta, mi-am propus să mă destăinuiesc fratelui Wang în părtășie în ziua următoare, ca să putem stabili acel decor împreună. Am fost surprins când a venit să mă caute și a spus că fusese prea încăpățânat și că planul lui nu era bun. Chiar spărsese stâlpul pe care îl făcuse și era gata să-mi urmeze ideea. M-am simțit rușinat când l-am auzit spunând asta. M-am destăinuit și eu fratelui Wang în legătură cu starea și înțelegerea mea și, când am renunțat amândoi la orgoliile noastre, bariera dintre noi a dispărut. După aceasta, mi-am văzut propriile slăbiciuni din datoria mea. Stâlpul pe care-l făcusem era într-adevăr prea neted și nu semăna cu un trunchi adevărat de copac. Mai avea nevoie de un rând de schimbări. Am discutat despre asta cu fratele Wang și am găsit foarte rapid o soluție. Ne-am compensat reciproc slăbiciunile și apoi am terminat trei stâlpi într-o zi. Înainte, petrecusem aproape o zi să facem doar doi stâlpi și

niciunul nu era bun. Aceasta era mult mai eficient. Am realizat cât de important e să practic adevărul și să colaborez cu frații și surorile în datoria mea. Dar eram atât de arogant și de neprihănit de sine încât, la scurt timp, am avut alte probleme în lucrul cu alții.

Odată, lucram cu fratele Li să instalăm un cort care să-i adăpostească pe frați și surori de ploaie la locul filmării. În discuția noastră, am sugerat o abordare care i-a plăcut foarte mult. La acel moment, m-am gândit: „Am lucrat anterior în construcții, așa că mă pricep în mod sigur mai bine decât tine.” Dar, imediat după asta, a menționat o îngrijorare. A spus: „Avem doar 16 stâlpi metalici acum. Avem suficienți pentru acest plan? Ar fi solid? Ar fi sigur?” M-am gândit: „E o structură triunghiulară. N-ai învățat despre stabilitatea structurilor triunghiulare? O să fie foarte solidă, nicio problemă.” Așa că am răspuns cu nonșalanță: „Nu avem o garanție 100% că n-o să fie nicio problemă, dar, atât timp cât nu avem un uragan de categoria 10, o să fie în regulă.” Apoi a vrut să schițez o schemă și să explic detaliile, iar eu mi-am pierdut răbdarea, spunând: „Nu-i nevoie. Schița e în capul meu și o să mă asigur că e făcută bine.” Nimeni n-a mai spus altceva. În următoarea după-amiază, când am început să construim cortul, un alt frate a sugerat să înălțăm întâi doi stâlpi metalici ca să fixăm acoperișul, apoi să ridicăm lateralele. Când am auzit asta, m-am gândit: „Asta va dura în mod sigur mai mult timp. M-am gândit de multe ori la asta și ideea mea e cu siguranță cea mai bună abordare. Ești nou aici și n-ai fost implicat în discuție. Planul meu e categoric mai bun.” Așa că i-am spus: „Ar fi prea lent. Acei doi stâlpi ar trebui să fie dați jos mai târziu, așa că va fi mai rapid să-l construim din spate.” N-a mai spus altceva când a văzut că n-am nicio intenție să-i accept ideea, deci am început să construiesc cortul bazându-mă pe planul meu. Când am ajuns în vârful scării, am văzut clema unui stâlp metalic desprinzându-se brusc, iar stâlpul a căzut. Din fericire, doar a căzut

pe iarbă, nu pe o persoană sau pe un obiect. Mi-a stat inima. „Ce s-a întâmplat?”, m-am întrebat. „Sigur l-am strâns, deci cum ar putea să cadă pur și simplu? Probabil că cineva nu l-a ținut drept, iar clema nu s-a putut fixa corect.” Gândirea mea a fost atât de simplistă și eu n-am pus asta la suflet. Am continuat să-l construiesc după planul meu. Chiar atunci, stâlpul care fusese ridicat a căzut spre mine, chiar pe scara pe care stăteam. Am căzut de la aproape doi metri de pe scară. A fost un noroc că nu m-am lovit. Atunci am realizat că aceste două accidente nu erau întâmplătoare. Fără grija și protecția lui Dumnezeu, urmările unei lovituri de la oricare dintre acei stâlpi ar fi fost groaznice. M-am simțit mai vinovat și mai speriat în timp ce mă gândeam la asta și am venit repede înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. „O, Dumnezeule, lucrurile au mers prost astăzi. Știu că voia Ta cea bună e în spatele acestora și că e o lecție pe care trebuie să o învăț, dar nu știu ce ar trebui să caut. Te rog să mă îndrumi și să mă luminezi ca să-Ți cunosc voia.” După rugăciune, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Ori de câte ori faci ceva, întotdeauna merge prost sau simți că nu mai poți continua. Aceasta este disciplina lui Dumnezeu. Uneori, atunci când faci un lucru care nu se supune lui Dumnezeu și se răzvrătește față de El, e posibil ca nimeni altcineva să nu știe despre asta – dar Dumnezeu știe. El nu te va lăsa să scapi și te va disciplina**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). Aceste cuvinte mi se tot învârteau în minte: „**E posibil ca nimeni altcineva să nu știe despre asta – dar Dumnezeu știe. El nu te va lăsa să scapi și te va disciplina.**” Atunci am realizat cât de disprețuitor fusesem față de frații mei în privința construirii cortului. Nu ascultasem deloc sugestiile lor, ci doar le-am respins din prima. Credeam că am dreptate, prin urmare ar trebui să facem ce voiam eu. Nu era arogant din partea mea? Cortul era deja instabil în timp ce era construit. Dacă s-ar prăbuși cu actorii

sub el, consecințele ar fi de neimaginat. La acel gând, m-am rugat lui Dumnezeu pentru schimbarea mea. Atunci m-am gândit la ceva ce a spus Domnul Isus: „**Dacă doi dintre voi se înţeleg pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, Care este în ceruri**” (Matei 18:19). Cuvintele lui Dumnezeu m-au trezit imediat. Știam că nu pot continua să fac lucrurile în felul acela, ci trebuia să discut și să cooperez cu frații mei. Apoi m-am gândit la altceva: siguranța e pe primul loc. Cel mai important era să construim cortul bine cu materialele pe care le aveam. Chiar atunci, frații au spus că, pe baza planului meu inițial, nu aveam suficienți stâlpi metalici pentru o construcție solidă, dar dacă ridicam doi în mijloc, coama acoperișului ar fi sigură. Eram perfect de acord cu ei. Planul meu inițial ar fi creat într-adevăr multe riscuri în ceea ce privește siguranța. Așa că am discutat despre asta și am alcătuit în scurt timp un plan. Am avut suficienți stâlpi și am terminat chiar înainte de apus.

În seara aceea, m-am întors cu gândul la ziua respectivă. Aroganța mea aproape că provocase un dezastru și nu-mi puteam stăpâni sentimentele. M-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să mă cunosc pe mine însumi. Mi-am luat telefonul și am intrat pe site-ul web al Bisericii, unde am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: Dumnezeu Atotputernic spune: „**Unii oameni nu caută niciodată adevărul în timp ce își îndeplinesc datoria. Ei fac doar cum le place, acționând cu încăpățânare după propriile închipuiri și sunt mereu arbitrari și repeziți. Ce înseamnă a fi «arbitrar și repezit»? Înseamnă ca, atunci când întâmpini o problemă, să acționezi oricum consideri de cuviință, fără un proces de gândire, nepăsător față de ceea ce spune oricine altcineva. Nimeni nu poate ajunge la tine și nimeni nu te poate face să te răzgândești, astfel că nu poți fi clintit câtuși de puțin; tu rămâi pe poziția ta și, chiar și atunci când ceea ce spun alții are sens, tu nu**

asculți și crezi că modul tău de a fi este cel potrivit. Chiar dacă e, nu ar trebui să ții cont de sugestiile altora? Totuși, tu nu ții cont. Ceilalți oameni te numesc încăpățânat. Cât de încăpățânat? Atât de încăpățânat încât zece boi nu te-ar putea trage înapoi – încăpățânat tun, arogant și îndărătnic până la extrem, genul care nu vede adevărul până când nu te privește fix în față. O astfel de încăpățânare nu se ridică la nivelul îndărătniciei? Faci orice vrei, orice te gândești tu să faci, și nu asculți pe nimeni. Dacă cineva ți-ar spune că ceva ce faci nu e în acord cu adevărul, ai spune: «O voi face indiferent dacă e în acord cu adevărul sau nu. Dacă nu este în concordanță cu adevărul, îți voi da cutare și cutare motiv sau cutare și cutare justificare. Te voi face să mă auzi. Sunt pus pe asta.» Alții pot spune că ceea ce faci este perturbator, că va duce la consecințe grave, că e în detrimentul intereselor casei lui Dumnezeu – totuși nu îi iei în considerare, ci oferi și mai mult din raționamentul tău: «Asta e ceea ce fac eu, indiferent dacă-ți place sau nu. Vreau să o fac așa. Te înșeli complet, iar eu sunt complet justificat.» Poate că ești într-adevăr justificat și ceea ce faci nu va avea consecințe grave – dar oare ce fire dezvălui? (Aroganță.) **O natură arogantă te face îndărătnic. Când oamenii au această fire îndărătnică, nu sunt oare predispuși să fie arbitrari și repeziți?**" (Părtășia lui Dumnezeu). **„Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu. Chiar dacă, din afară, e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii**

arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea asupra altora. Acest tip de persoană nu-L slăvește câtuși de puțin pe Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune" (Părtășia lui Dumnezeu). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să-mi văd propria urâțenie. Eram chiar atât de îndărătnic și de nerezonabil pe cât dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu. La construirea cortului, m-am agățat de propria experiență și m-am purtat încă o dată cu încăpățânare. N-am vrut să ascult sugestiile celorlalți frați, ci doar i-am respins imediat. M-au avertizat să mă asigur că este solid, iar coama acoperișului este fixată, dar i-am ignorat. Am vrut să am ultimul cuvânt și să-i pun pe toți să facă ce vreau eu. Am văzut că natura mea arogantă e cauza disprețului și îndărătniciei mele. Aroganța mea și faptul că fac lucrurile așa cum vreau îmi afectaseră anterior datoria. Dar, de data aceasta, când nici măcar n-am vrut să ascult o sugestie rezonabilă, ci m-am agățat în mod inflexibil de ideea mea, aproape cauzasem un accident. Fusesem dictatorial și îndărătnic în aroganța mea. Nu lucram bine cu alții și Dumnezeu n-avea niciun loc în inima mea. Nici măcar nu-mi păsa de lucrarea casei lui Dumnezeu sau de siguranța altora. Eram hotărât doar să mă comport după bunul plac. Pierdusem toată rațiunea în aroganța mea. Dacă n-ar fi fost îngrijirea și protecția lui Dumnezeu, nici măcar nu-mi pot imagina consecințele. În sfârșit am realizat cât de periculos e să faci lucrurile în felul acela. Nu doar aș fi întârziat datoria noastră, dar, într-o zi, ar fi putut avea loc un accident groaznic și ar fi fost prea târziu pentru

regrete! Acel gând m-a speriat foarte tare. Am căpătat ceva înțelegere despre natura mea arogantă și n-am mai vrut să-mi fac datoria în acel mod.

După aceasta, am găsit o cale de practicare în cuvintele lui Dumnezeu. „**Nu îți da aere. Poți face singur lucrarea, chiar dacă ești cel mai calificat profesional sau simți că valoarea ta este mai mare decât a tuturor de aici sau ai cel mai înalt statut? Nu poți, nu fără ajutorul tuturor. Astfel, nimeni nu ar trebui să fie arogant și nimeni nu ar trebui să își dorească să acționeze unilateral; trebuie să își înghită mândria, să scape de propriile gânduri și vederi și să lucreze în armonie cu grupul. Aceștia sunt oamenii ce practică adevărul și au umanitate. Astfel de oameni sunt iubiți de către Dumnezeu și doar ei pot fi devotați în împlinirea datoriei lor. Doar aceasta este o manifestare a devoțiunii**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat principiile pentru cooperare. Indiferent de calibru sau de calități, avem cu toții defecte și slăbiciuni. Nicio persoană nu poate face singură totul. Trebuie să învățăm să ne punem pe noi înșine deoparte și să lucrăm bine cu alții pentru ca toți să poată folosi ceea ce le-a dat Dumnezeu și să putem tinde spre același obiectiv de a ne face bine îndatoririle. Gândindu-mă în trecut, la datoria mea, unii frați și unele surori aveau calități pe care eu nu le aveam. După ce mi-au dat câteva sfaturi și ajutor, mă descurcam mai bine a doua oară. Uneori aveau idei la care eu nu mă gândisem și aplicarea sugestiilor lor a evitat unele probleme potențiale. Gândul la aceste aspecte m-a rușinat. Nu mă cunoscusem pe mine însumi înainte. Pur și simplu, fusesem arogant în mod inconștient, dar acum am învățat că aveam nevoie de cooperarea și ajutorul altor oameni. În caz contrar, n-aș putea să-mi fac bine datoria. Experiența mea mi-a arătat că, atunci când mă purtam cu aroganță și nu cooperam cu alții, mă loveam întotdeauna de un perete. Când eram dispus

să mă căiesc, să mă lepăd de mine și să lucrez cu alții, aveam îndrumarea și binecuvântările lui Dumnezeu. Am putut vedea că lui Dumnezeu Îi plac cei cu umanitate, care practică adevărul. Acest lucru m-a luminat cu adevărat și am găsit o cale de a practica.

În a treia dimineață, un frate mi-a cerut să consolidez puțin cortul. M-am gândit: „Urmează să fie dărâmat după filmare, în după-amiaza aceasta. Chiar e necesar?" Dar apoi m-am gândit la acest lucru din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nimeni nu ar trebui să fie arogant și nimeni nu ar trebui să își dorească să acționeze unilateral; trebuie să își înghită mândria, să scape de propriile gânduri și vederi și să lucreze în armonie cu grupul. Aceștia sunt oamenii ce practică adevărul.**" Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de a practica. Trebuia să renunț la părerile proprii ca să cooperez cu fratele Li și, indiferent dacă avea sau nu dreptate, trebuia să mă supun și să caut mai întâi. Atunci mi-am dat seama că încă mai rămăseseră cinci sau șase ore de filmare și că nu puteam ști cum s-ar putea schimba vremea. Ar fi mai sigur să-l consolidez. Prin urmare, eu și un frate am consolidat cortul. Apoi, pe la 2 sau 3 în acea după-amiază, a început brusc să bată puternic vântul și să plouă, iar furtuna a durat vreo 40 de minute. Am așteptat în siguranță în cort să treacă furtuna. Aceasta m-a emoționat într-un mod de nedescris. Am văzut cât de atotputernic și de înțelept este Dumnezeu. Nu doar că sugestiile altora m-au ajutat să-mi recunosc firea coruptă, dar Dumnezeu mi-a amintit în acest mod minunat și ne-a protejat în timpul furtunii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu din adâncul inimii mele!

Aceste experiențe mi-au dat o înțelegere asupra naturii mele satanice arogante și o intrare într-o cooperare armonioasă. Am văzut că practicarea adevărului și renunțarea la încăpățânare în datoria mea sunt cu adevărat importante pentru a lucra bine cu alții. Ce am înțeles și am dobândit a fost

în întregime datorită judecății, revelației și disciplinei lui Dumnezeu, prin cuvintele Sale. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

21. În sfârşit am înţeles ce înseamnă să-mi fac datoria

de Xunqiu, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: „**De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inerent omului, cu alte cuvinte, a ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași dintre toți oamenii. Dacă oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să împlinească ceea ce le este posibil în mod inerent și, în schimb, se prostesc și fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept «mediocrități»; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înţeleg ce înseamnă cu adevărat să ne facem datoria. Înseamnă că, oricât de talentaţi sau de înzestraţi suntem, trebuie să punem în practică absolut tot ce înţelegem. Nu putem să facem un lucru de mântuială sau doar de formă. Trebuie să ne străduim neîncetat, bazându-ne pe cerinţele lui Dumnezeu. În acest fel, putem să compensăm orice slăbiciune sau neajunsuri apărute în îndeplinirea îndatoririlor noastre şi vom obţine rezultate tot mai bune.

Nu demult, biserica a vrut să filmeze câteva videoclipuri cu imnuri solo ale cuvintelor lui Dumnezeu. Liderul nostru de echipă a vrut ca eu să fiu vocea principală şi să cânt la chitară la unul dintre cântece. Când mi-a spus asta, am fost puţin stresată. A cânta vocal şi la chitară e mai greu decât a cânta doar vocal. În plus, mai încercasem înainte să fac un astfel de solo, dar în timp ce cântam, m-am concentrat asupra interpretării mele şi am ratat acordurile, iar când m-am concentrat asupra acordurilor, nu am mai fost deloc expresivă. În cele din urmă, nu au putut folosi filmarea. Pusă în faţa aceleiaşi sarcini, am vrut să refuz, dar m-am gândit că asta n-ar respecta voia lui Dumnezeu. Fraţii şi surorile mele considerau toţi că sunt potrivită pentru cântec, aşa că m-am gândit să fiu de acord şi să-mi fac datoria. Astfel, am acceptat rolul. După două zile de practică, stăpânisem cântecul şi interpretarea destul de bine. Dar acordurile chitarei erau destul de complicate şi greu de reţinut. Cu doar o zi înainte de filmare, devenisem foarte neliniştită. Îmi era teamă că nu mai avea rost să exersez, iar dacă totuşi o făceam, nu mi se vor umfla mâinile? Indiferent de disconfort, s-ar putea să nici nu-mi amintesc. Cu gândul la asta, nu voiam să suport consecinţele, aşa că am încercat în continuare să caut soluţia perfectă pentru această problemă complicată. Şi atunci, mi-a venit o idee: aş putea să-i cer cameramanului să nu-mi filmeze prea mult mâinile, astfel n-ar mai trebui să lucrez atât de mult la acele acorduri agasante, nu-i aşa? Şi încă am putea filma videoclipul. Părea o idee bună. De fapt, nu prea am fost în largul meu când mi-a venit această idee. Mă simţeam iresponsabilă. Dacă va fi o problemă cu acordurile şi va trebui să filmăm din nou videoclipul? Dar apoi mi-am spus: „Timpul e atât de scurt şi e un cântec foarte greu. Va fi epuizant şi stresant să-l cânt bine. Nu pot să interpretez peste nivelul meu. În plus, ideea e să filmăm videoclipul cât mai repede posibil. Toată lumea ar trebui să înţeleagă.” După aceea, m-am concentrat asupra cântatului şi

interpretării, fără să îmi fac prea multe griji pentru acorduri. Mi-am imaginat că va fi destul de bine aşa.

Când a venit momentul să filmăm, i-am cerut fratelui care filma să nu facă multe planuri apropiate cu mâinile mele. Nu m-am gândit că va fi vreo problemă. Dar a doua zi, regizorul a spus că am cântat unele acorduri fals şi m-a întrebat ce se întâmplă. M-am simţit foarte vinovată şi m-am făcut roşie ca racul. M-am gândit: „Oh, nu, va trebui să filmăm din nou?" Am fugit să-l întreb pe editor dacă nu era o altă soluţie. A dat din cap dezaprobator şi a spus: „Am încercat, nu are rost." Auzind asta, am ştiut că va trebui să filmăm din nou. M-am simţit prost ştiind că eu creasem această problemă. Mai târziu, când ne-am adunat ca să discutăm despre ce se întâmplase, le-am spus tuturor din ce motive făcusem asta. O soră m-a dojenit, spunându-mi: „De ce nu ne-ai spus că nu ai învăţat acordurile? Acum trebuie să filmăm din nou şi întregul proiect este în întârziere. A fost neglijent şi iresponsabil din partea ta." Pur şi simplu nu am putut să accept spusele ei. M-am gândit: „Nu am făcut eu tot posibilul? Adevărul e că nu pot să cânt acordurile, dar am făcut-o ca să mă asigur că videoclipul va fi terminat repede. Pur şi simplu nu ar fi trebuit să-mi filmeze mâinile, nu-i aşa?" Doar am căutat scuze, fără nicio introspecţie. Însă apoi, o altă soră mi-a spus: „Dacă aveai probleme, ai fi putut să exersezi mai mult, chiar dacă filmarea ar fi fost amânată cu câteva zile. Dar nu poţi doar să faci totul aşa, de mântuială. Eşti solista – ce impresie vom face dacă nu apari cântând la chitară? A fost atât de iresponsabil şi neglijent din partea ta!" Auzind-o cum spune „atât de" m-a afectat cu adevărat. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc: „Dacă toţi fraţii şi surorile mele cred că sunt neglijentă în îndatoririle mele, poate că greşesc cu adevărat? Şi eu am vrut ca filmarea să iasă bine. Dar oricum privim lucrurile, proiectul e în întârziere şi trebuie să filmăm din nou pentru că acordurile mele au fost greşite. Categoric, sunt

vinovată.” M-am simţit prost gândindu-mă la asta. Am încetat să obiectez şi am început să reflectez.

Mai târziu, am găsit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu care m-a emoţionat profund. Iată ce spunea: **„Care este rezultatul faptului de a-ți îndeplini datoria neglijent și superficial și de a o trata cu ușurință? Este proasta îndeplinire a datoriei tale, deși ești capabil să o îndeplinești bine – performanța ta nu va fi la înălțimea standardului, iar Dumnezeu nu va fi mulțumit de atitudinea ta față de propria-ți datorie. Dacă, inițial, ai fi căutat și ai fi cooperat normal; dacă i-ai fi consacrat toate gândurile tale; dacă ți-ai fi dedicat inima și sufletul îndeplinirii acesteia și ai fi depus tot efortul pentru ea și i-ai fi dedicat ostenelile tale, inima și gândurile tale, sau dacă ai fi acordat ceva timp materialelor de referință și i te-ai fi dedicat cu toată mintea și tot trupul; dacă ai fi fost capabil de o astfel de cooperare, atunci Dumnezeu ar fi înaintea ta, așteptându-te, zicând: «Vino, aici sunt rezultatele.» Nu trebuie să exerciți multă forță; când nu scutești niciun efort în cooperare, Dumnezeu va fi aranjat deja totul pentru tine. Dacă ești viclean și perfid și, la jumătatea sarcinii, te răzgândești și o apuci pe căi greșite, atunci Dumnezeu nu va acționa; vei fi pierdut această ocazie și Dumnezeu va spune: «Nu ești suficient de bun; ești inutil. Du-te și stai pe margine. Îți place să fii leneș, nu-i așa? Îți place să fii înșelător și viclean, nu-i așa? Îți place să te odihnești? Ei bine, odihnește-te.» Dumnezeu va oferi acest har și această oportunitate următoarei persoane. Ce spuneți: este o pierdere sau un câștig? Este o pierdere uriașă!”** (Părtășia lui Dumnezeu). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit propria mea stare. Fusesem de acord să exersez pentru a lua rolul principal, dar, de fapt, nu am făcut ce promisesem. Nu am pomenit de slăbiciunile mele, nici nu am căutat informaţii pentru a-mi îmbunătăţi acordurile. Am exersat cu

delăsare, pentru că am crezut că va fi prea greu. Am inventat scuza că nu am timp şi i-am cerut cameramanului să evite să facă planuri apropiate cu mâinile mele. Am crezut că voi scăpa cu asta, dar a dus la întârzierea proiectului. A fost foarte iresponsabil şi neglijent din partea mea! Când mi s-a prezentat datoria, nu am vrut să fac efortul de a interpreta bine cântecul şi de a fi mărturie pentru Dumnezeu. În schimb, am urmat calea cea mai uşoară, iar acum trebuia să refacem totul. Cum am putut fi atât de iresponsabilă? Doar un pic mai multă practică, un pic mai mult efort şi nu aş fi ştirbit lucrarea casei lui Dumnezeu. La acel moment, m-am detestat puţin. M-am gândit: „Dacă mi se mai oferă o şansă, nu voi mai fi atât de nechibzuită. Chiar dacă trebuie să mă epuizez exersând acele acorduri, voi face ceea ce trebuie făcut."

Ceilalţi au decis să îmi mai dea două zile pentru a exersa. Acest lucru m-a emoţionat profund şi I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru că mi-a dat o şansă să-mi îndrept fărădelegea. După aceea, când exersam, munceam din greu ca să memorez toate acordurile, dar eram foarte stresată. Îmi era teamă că tehnica mea nu era la înălţime şi că două zile nu îmi vor ajunge ca să mă ameliorez. Am început să fiu iar neliniştită. Dar cu cât eram mai neliniştită, cu atât mai mult uitam şi cu cât uitam mai mult, cu atât mai neliniştită deveneam. Acea dimineaţă a trecut într-o clipită. Încă nu puteam interpreta cântecul foarte bine şi mă dureau mâinile. De obicei, nu mai exersam după masa de prânz, dar de data asta am ştiut că trebuie să continuu. Ştiam că nu-mi pot permite să iau o pauză, ci că trebuie să folosesc fiecare moment pentru ca acordurile să-mi iasă bine. Odată ce am ales bine cu inima, Dumnezeu m-a îndrumat. În acea după-masă, fără să-mi dau seama, am găsit cum să memorez acordurile pe bucăţi. Au devenit tot mai bune. Dar exersasem atât de mult încât au început să mi se umfle mâinile şi am fost tentată iar să fiu delăsătoare. Când m-am surprins gândind din nou aşa, mi-

am amintit de ce spusese Dumnezeu şi m-am grăbit să citesc: „**Atunci când te confrunți cu o datorie care îți cere să depui efort și să te sacrifici și pentru care este nevoie să îți dedici trupul, mintea și timpul, nu trebuie să ai nicio reținere, să nutrești vreun complot sau să îți iei vreo libertate. Dacă îți iei vreo libertate, ești calculat sau șiret și trădător, atunci sigur nu vei face o treabă de calitate. S-ar putea să spui: «Nimeni nu m-a văzut acționând cu viclenie. Ce grozav!» Ce fel de gândire este aceasta? Crezi că ai tras un văl de ceață peste ochii oamenilor și peste cei ai lui Dumnezeu. De fapt, însă, știe sau nu Dumnezeu ce ai făcut?** (Știe.) **În general, oamenii care interacționează cu tine o perioadă îndelungată vor afla și ei și vor spune că ești o persoană care este întotdeauna alunecoasă, nu este niciodată sârguincioasă și depune efort doar în măsură de cincizeci sau șaizeci la sută sau cel mult optzeci. Vor spune că faci totul într-o manieră foarte confuză, întorcându-ți privirea de la orice faci; nu ești deloc conștiincios în lucrarea ta. Dacă ești obligat să faci ceva, abia atunci depui un pic de efort; dacă în preajmă este cineva care să verifice dacă lucrarea ta este la un nivel standard, atunci faci o treabă puțin mai bună – dar dacă nimeni nu este în jur să verifice, te relaxezi un pic. Dacă ești tratat, atunci îți dedici inima; în caz contrar, te ia moțăiala constant când lucrezi și încerci să scapi de tot ce se poate, presupunând că nimeni nu va observa. Timpul trece, iar oamenii observă. Ei spun: «Această persoană nu este statornică și demnă de încredere; dacă îi dai o datorie importantă de îndeplinit, va avea nevoie de supraveghere. Poate duce la bun sfârșit sarcini obișnuite și slujbe care nu implică principii, dar dacă îi dai de îndeplinit vreo datorie vitală de îndeplinit, cel mai probabil va greși și atunci vei fi fost tras pe sfoară.» Oamenii îl vor vedea clar, iar el va fi renunțat complet la orice demnitate și**

integritate. Dacă nimeni nu poate avea încredere în el, atunci cum poate Dumnezeu să aibă? I-ar încredința Dumnezeu vreo datorie importantă? O astfel de persoană nu este de încredere" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață trebuie să înceapă cu experiența împlinirii datoriei").

Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să realizez cât de superficială am fost în datoria mea. M-am complăcut să exersez acordurile, fără să tind spre cel mai înalt standard. Nu m-am străduit pe deplin. Am fost superficială şi mi-am făcut datoria de mântuială. Nu am avut integritate. Nu am fost demnă de încredere. Întotdeauna mă considerasem pasionată şi muncitoare în îndatoririle mele, cu o loialitate veşnică. Dar acum am văzut că nu mă concentrasem asupra rezultatelor, ci doar făcusem totul de mântuială. Cum aş putea spune că mi-am făcut datoria? Dacă aş continua aşa, cine ar mai îndrăzni să aibă încredere în mine? Nu îmi pierdeam integritatea şi onoarea? Ultima dată săvârşisem o fărădelege. Nu am vrut să o repet. Nu a contat dacă mi s-au umflat mâinile sau dacă am fost obosită, morala şi demnitatea mea au contat mai mult. Aşa că m-am hotărât să continuu să exersez acordurile, oricât de obositor sau de greu ar fi. Odată ce am hotărât să mă căiesc cu adevărat, am văzut binecuvântările şi îndrumarea lui Dumnezeu. În acea zi, am exersat până după miezul nopţii şi am reuşit să memorez aproape toate acordurile. Am exersat toată ziua următoare, până când m-am familiarizat cu tot cântecul. În timpul filmării, m-am concentrat intens pe fiecare pas şi m-am rugat în linişte, bazându-mă pe Dumnezeu. Spre surprinderea mea, am filmat totul din prima încercare! Văzând că totul a ieşit aşa, am avut un sentiment de linişte. Am simţit gustul dulce al practicării adevărului.

Mai târziu, mi s-a atribuit datoria de a compune muzică. Nu mai compusesem un cântec de mult timp, deci îmi cam ieşisem din mână. În ultima vreme făceam mai ales cântece rock. Eu nu compusesem niciodată aşa ceva şi eram puţin îngrijorată. Dar am ştiut că era o datorie pe care trebuie să o îndeplinesc şi a trebuit să dau totul. Aşadar, mi-am pus în plan să termin două cântece până la sfârşitul lunii. Lucram peste program la compunerea cântecelor, iar când eram obosită, Îl rugam pe Dumnezeu să mă ajute să mă lepăd de trup. Am găsit întâmplător o melodie şi am transformat-o repede într-un cântec întreg. Când l-am terminat, i-am pus pe fraţii şi surorile mele să-l asculte. Au spus că e bun şi că are stilul potrivit pentru muzica rock. Dar în sinea mea, m-am gândit: „Dacă aş munci mai mult şi aş îmbunătăți melodia refrenului, cântecul ar fi şi mai bun.” Dar m-am răzgândit. La acel moment, nu urmam o direcţie clară şi nu voiam să fiu prea exigentă cu mine. Pe lângă asta, fraţii şi surorile mele nu aveau nimic de obiectat. Cântecul era destul de bun. În plus, de-abia învăţasem să compun astfel de cântece, deci era normal să nu fie perfect. I l-am prezentat liderului de echipă.

Câteva zile mai târziu, mi-a spus că sunt pe drumul bun, dar că melodia e cam necizelată. Mi-a sugerat să mă mai gândesc puţin la versuri. Mi-a venit să mă împotrivesc şi m-am gândit: „De-abia am învăţat să compun un astfel de cântec. Îmi ceri prea mult.” Petrecusem deja mult timp asupra lui şi alte câteva zile aşteptând sugestiile sale. Trecuse deja o jumătate de lună. Văzând că nu progresez, am fost puţin neliniştită. Revizuirea compoziţiei chiar ar implica mult efort şi nu ştiam cum va ieşi. Aşadar, am rescris melodia. Liderul de echipă a spus că nu era bună şi că suna ca un cântec pentru copii. M-am simţit foarte demoralizată. Mi-am spus: „Dau totul şi nu mi s-a aprobat nici măcar un cântec. Ce ar trebui să fac?” Mai târziu, am mai scris câteva melodii, dar niciuna nu a fost

acceptată. Am fost foarte tulburată. M-am gândit la cum mă hotărâsem să compun două cântece până la sfârşitul lunii, dar nu terminasem nici măcar unul. Eşuasem în îndatoririle mele. Nu eram bună de nimic?

La o adunare ulterioară, liderul de echipă mi-a amintit: „Compoziţiile tale sunt destul de originale şi stilurile sunt bune. Aşadar, de ce nu s-a aprobat încă nimic? Nu eşti atentă la versuri şi, astfel, cuvintele şi melodia nu se potrivesc. De fiecare dată când schimbi, iese mai rău. Asta întârzie lucrarea casei lui Dumnezeu." Apoi, un alt frate a intervenit în discuție: „Nu cânţi bine pe înregistrări. Unele nici nu se potrivesc cu partitura. Eşti neglijentă." Să fiu tratată şi admonestată de fraţi a fost umilitor. Mi-a venit să intru în pământ de ruşine. Când am ajuns acasă, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am fost superficială în datoria mea. Nu am fost devotată, dar nu ştiu cum să rezolv problema asta. Te rog, ajută-mă şi îndrumă-mă."

Mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu e un lucru specific firii corupte să te ocupi de lucruri atât de neserios și iresponsabil? Ce lucru? Ticăloșia; în toate problemele, ei spun că «este aproximativ corect» și «cam așa»; este o atitudine a «posibilității», «probabilității» și a cazurilor «patru din cinci»; ei fac lucrurile superficial, se mulțumesc să facă minimul și să tragă de timp cât pot; nu li se pare că are vreun rost să ia lucrurile în serios sau să lupte pentru precizie, și mai puțin rost li se pare că are să caute principii. Nu este ceva specific unei firi corupte? Este o manifestare a umanității normale? Este corect să o numim aroganță și, de asemenea, pe deplin potrivit să o numim dezmăț – dar, pentru a o surprinde perfect, singurul cuvânt potrivit este «ticăloșie». O astfel de ticăloșie este prezentă în umanitatea majorității oamenilor; în toate chestiunile, ei își doresc să facă cât mai puțin posibil, să vadă de ce pot scăpa și tot ceea**

ce fac poartă un miros de înșelăciune. Îi înșală pe ceilalți când pot, apelează la scurtături când se poate și detestă să-și petreacă mult timp gândindu-se la o chestiune. Gândesc în sinea lor: «Atâta vreme cât evit să fiu dat în vileag și nu provoc probleme și nu sunt chemat să dau socoteală, atunci pot să fac totul de mântuială. A face bine o treabă înseamnă mai mult deranj decât merită.» Astfel de oameni nu învață să stăpânească nimic și nu se dedică studiilor lor. Vor doar să își dea seama de perspectiva de ansamblu a unui subiect și apoi să se numească experți și, apoi, să se bazeze pe acest lucru pentru a-și continua confuzi drumul. Nu este aceasta o atitudine pe care o au oamenii față de lucruri? Este o atitudine bună? Tipul acesta de atitudine pe care o adoptă astfel de persoane față de oameni, evenimente și lucruri este, în câteva cuvinte, cea a celui care vrea «să tragă chiulul», și o astfel de ticăloșie există în toată omenirea coruptă" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"). **„Cum putem să facem diferența dintre oamenii nobili și cei josnici? Pur și simplu uitați-vă la atitudinea și maniera în care tratează oamenii, evenimentele și lucrurile – uitați-vă la cum acționează, cum se ocupă de lucruri și cum se comportă atunci când apar probleme. Oamenii cu caracter și demnitate sunt meticuloși, serioși și sârguincioși în acțiunile lor și sunt dispuși să facă sacrificii. Oamenii fără caracter și demnitate sunt neorganizați și superficiali în acțiunile lor, mereu punând la cale la un truc, dorindu-și întotdeauna doar să scape. Nu învață să stăpânească nicio abilitate și, indiferent cât timp studiază, rămân cufundați în ignoranță în ceea ce privește îndemânarea sau profesia. Dacă nu îi presați să vă dea răspunsuri, totul pare în regulă, dar, de îndată ce faceți acest lucru, intră în panică – sudoarea le udă fruntea și nu au niciun răspuns. Aceștia sunt oameni**

cu un caracter josnic" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"). Doar când am citit asta mi-am dat seama că fusesem neglijentă în datoria mea pentru că aveam ceva ticălos în mine. Am vrut să fac cât mai puţine lucruri posibil, fără nicio preocupare pentru calitatea muncii mele. Nu am vrut să caut principiile adevărului şi să-mi fac datoria cum cere Dumnezeu. Când mă gândesc la acea vreme, fie că filmam un videoclip sau compuneam un cântec, oricând aveam de-a face cu o problemă care implica efort, oricând trebuia să plătesc un preţ, mă mulţumeam cu cele mai mici eforturi. Nu încercam să mă ameliorez sau să muncesc mai mult. De fapt, ştiam că, dacă aş munci mai mult şi mai atent, mi-aş îndeplini mai bine îndatoririle. Dar nu făceam decât minimul necesar, complăcându-mă mereu. Aşadar, nu am putut să avansez în lucrarea mea, nici să fiu mărturie pentru Dumnezeu prin datoria mea şi, drept rezultat, am continuat să întârzii lucrarea bisericii. Cum aş putea spune că îmi făcusem datoria? În mod clar, împiedicam lucrarea casei lui Dumnezeu. Atunci mi-am dat seama cât de gravă este ticăloşia mea. Am făcut lucruri de mântuială, am plutit în derivă, am încercat să-L păcălesc pe Dumnezeu. Eram lipsită de caracter şi demnitate. Lui Dumnezeu Îi plac cei care îşi fac datoria cu cinste şi sârguinţă, care caută principiile adevărului când se confruntă cu dificultăţi şi care îşi fac datoria după cum cere El. Aceştia au onoare şi integritate şi sunt foarte apreciaţi de Dumnezeu. În comparaţie cu ei, nu meritam să fiu numită om. Mi-a fost ruşine. În acel moment, am înţeles: Dumnezeu mă mântuia prin emondarea fraţilor mei şi prin tratarea mea. Altfel, aş continua să fac lucruri de mântuială. Nu mi-aş face niciodată bine datoria. Aş perturba lucrarea casei lui Dumnezeu şi aş fi izgonită de Dumnezeu.

Am mai citit din cuvinte lui Dumnezeu: „**Lucrarea lui Dumnezeu este înfăptuită de dragul omenirii, iar colaborarea omului este oferită**

de dragul gestionării lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a înfăptuit tot ceea ce El trebuie să înfăptuiască, omului i se cere să fie generos în practica sa și să colaboreze cu Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, omul trebuie să nu-și menajeze niciun efort, trebuie să își dăruiască loialitatea și nu trebuie să se lase târât în numeroase noțiuni sau să fie pasiv și să aștepte moartea. Dumnezeu Se poate sacrifica pe El Însuși pentru om, atunci de ce omul nu își poate oferi loialitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu este cu inima și cu sufletul pentru om, de ce omul nu poate oferi puțină colaborare? Dumnezeu lucrează pentru omenire, așadar, de ce omul nu poate să împlinească o parte din datoria sa de dragul gestionării lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns până în acest punct, și, totuși, voi tot vedeți, dar nu acționați, auziți, dar nu vă mișcați. Nu sunt astfel de oameni obiectele pierzaniei? Dumnezeu S-a dedicat deja întru totul omului, atunci, de ce astăzi omul este incapabil să își împlinească datoria cu sinceritate? Pentru Dumnezeu, lucrarea Lui este principala Sa prioritate, iar lucrarea gestionării Sale este de cea mai mare importanță. Pentru om, a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a împlini cerințele lui Dumnezeu reprezintă principala sa prioritate. Toți trebuie să înțelegeți acest lucru" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"). Am fost foarte emoţionată când am meditat la cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu este cu sufletul și cugetul alături de oameni. El S-a întrupat de două ori pentru a mântui umanitatea, care e coruptă de Satana. A fost umilit, respins de generaţii şi a suferit foarte mult. Confruntat cu corupţia noastră profundă şi cu nepăsarea noastră nesăbuită, Dumnezeu nu ne-a abandonat niciodată. El încă exprimă adevărul pentru a ne mântui. Nu suntem de calibru bun şi acceptăm anevoie adevărul, dar Dumnezeu are părtăşie cu noi în mod sincer şi amănunțit. Uneori foloseşte metafore şi exemple şi spune poveţe ca să ne

îndrume din toate unghiurile şi în toate felurile. O face ca să înţelegem adevărul şi să intrăm în el. Dumnezeu Îşi asumă responsabilitatea pentru vieţile noastre şi nu va avea odihnă până când nu ne va face completi. Faptul că am văzut firea lui Dumnezeu şi intenţiile Lui serioase m-a inspirat cu adevărat. Dar când m-am gândit cum Îl tratasem pe Dumnezeu şi cum îmi abordasem îndatoririle, m-a năpădit regretul. Nu mai voiam să-mi fac datoria de mântuială. Am mers înaintea lui Dumnezeu şi m-am rugat, întrebându-L cum aş putea cu adevărat să nu mai fiu neglijentă şi să-mi fac bine datoria.

Apoi, am citit cuvintele lui Dumnezeu, care spuneau: „**Ce este datoria? Este o însărcinare dată de Dumnezeu oamenilor. Aşadar, cum ar trebui să-ți îndeplinești datoria? Acționând în acord cu cerințele și standardele lui Dumnezeu și comportându-te pe baza principiilor adevărului, iar nu pe baza dorințelor omenești subiective. Astfel, îndeplinirea îndatoririlor tale va fi la nivelul cerut**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor-adevăr putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”). **„Ce înseamnă să te dedici într-adevăr unui lucru? Nu înseamnă să depui un mic efort sau să înduri un oarecare chin fizic. Important e ca în inima ta să fie Dumnezeu și să ai un simț al poverii față de datoria ta. În inima ta, trebuie să cântărești importanța datoriei tale, apoi să porți această povară și responsabilitate în tot ceea ce faci și să-i dedici inima ta. Trebuie să te faci demn de misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, precum și de tot ce a făcut Dumnezeu pentru tine și de speranțele Sale pentru tine. Doar asta înseamnă să fii cu adevărat devotat. Nu este de niciun folos să faci totul mecanic; s-ar putea să-i păcălești pe oameni, dar nu poți să-L tragi pe sfoară pe Dumnezeu. Dacă nu există un preț real și loialitate atunci când îți îndeplinești datoria, atunci aceasta nu este la înălțimea standardului**”

(Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Buna îndeplinire a datoriei necesită, cel puțin, o conștiință”). Acestea mi-au adus lumină în suflet. Datoria noastră ne este încredinţată de Dumnezeu. Trebuie să facem cum cere El şi să ne purtăm conform adevărului. Nu putem să facem mofturi sau să ne urmăm dorinţele orbeşte. Trebuie să atingem un anumit standard în datoria noastră – nu ajunge să dăm impresia că muncim din greu. Principalul lucru este să ai simţul responsabilităţii, să fii sârguincios şi serios, să cauți, să meditezi şi să găseşti modalităţi de îmbunătăţire. Atunci putem să ne facem datoria şi să-L mulţumim pe Dumnezeu. Mai târziu, când compuneam un cântec, analizam atent versurile şi am găsit câteva cântece care se potriveau cu tonalitatea lor. M-am gândit bine la felul în care ceilalţi oameni au folosit melodia pentru a exprima acelaşi sentiment şi la semnificaţia versurilor, la tonalitatea şi sensul melodiei. După ce am stăpânit toate astea, am început să compun. Ulterior, le-am cerut sfatul fraţilor şi surorilor, am revizuit compoziţia de două ori şi apoi a fost gata. Mi-a luat doar o săptămână ca să termin. O altă compoziţie pe care o revizuisem a fost şi ea acceptată. Când am văzut cât de puţin a durat să termin acele compoziţii, am simţit şi mai multă remuşcare şi regret pentru faptul că înainte încercasem să-mi fac datoria de mântuială. Am văzut cât de tare am fost coruptă de Satana, cât de gravă era ticăloşia mea şi cât de neglijentă am fost cu lucrarea mea. Mulţumită aranjamentelor lui Dumnezeu şi a faptului că fraţii şi surorile mele m-au tratat, pot în sfârşit să caut adevărul pentru a înlătura firile mele corupte şi a-mi face datoria cu devotament. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea mea!

22. În sfârșit am învățat cum să-mi îndeplinesc datoria

de Xincheng, Italia

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi eliminați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în îndeplinirea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este malefic**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”). „**A-ți pune inima în datoria ta și a-ți putea asuma responsabilitatea îți solicită să suferi și să plătești un preț – nu e suficient doar să vorbești despre asta. Dacă nu-ți pui inima în datoria ta, dorindu-ți în schimb să depui întotdeauna efort fizic, atunci cu siguranță datoria ta nu va fi bine făcută. Vei face pur și simplu lucrurile de complezență și nimic mai mult, și nu vei ști cât de bine ți-ai făcut datoria. Dacă îți pui inima în ea, vei ajunge treptat să înțelegi adevărul; dacă nu faci asta, atunci nu-l vei înțelege. Când îți pui inima în îndeplinirea datoriei și în urmărirea adevărului, devii apoi capabil, treptat, să înțelegi voia lui Dumnezeu, să-ți descoperi propriile corupții și neajunsuri și să-ți stăpânești toate diferitele stări. Dacă nu îți folosești inima pentru a te examina și te concentrezi doar asupra eforturilor externe, atunci nu vei fi în stare să descoperi diferitele stări care se ivesc în inima ta și toate reacțiile pe**

care le ai față de diverse medii externe; dacă nu-ți folosești inima pentru a te examina, atunci îți va fi greu să rezolvi problemele din inima ta" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi o adevărată asemănare umană"). Cuvintele lui Dumnezeu ne arată că trebuie să fim atenți, responsabili și să căutăm adevărul pentru a ne îndeplini datoria. Înainte, eram o persoană nepăsătoare. Nu depuneam prea mult efort pentru nimic. Era la fel în casa lui Dumnezeu. Nu munceam din greu. Când întâlneam ceva complex care necesita muncă grea, eram nepăsătoare și iresponsabilă, așa că greșeam mereu. Mai târziu, din cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg puțin despre firea mea coruptă și despre modul în care să-mi îndeplinesc datoria pentru a face voia lui Dumnezeu și apoi mi-am putut realiza datoria responsabil și constant.

Pe atunci, datoria mea era să verific traducerile în italiană. La început, am fost sârguincioasă și dornică să rezolv orice dificultăți care apăreau. Dar, pe măsură ce trecea timpul, mă confruntam cu documente întârziate și am început să devin neliniștită, mai ales când vedeam documente cu note în toate culorile și o mulțime de puncte, virgule și alte semne de punctuație. Formatarea și amplasamentul tuturor trebuiau verificate. Am devenit agitată. Mi-am spus: „Cât o să trebuiască să mă gândesc la asta? E prea greu." Apoi nu le mai verificam sârguincios, ci doar îmi aruncam privirea peste ele, asigurându-mă că sunt aproximativ corecte. Uneori, trebuia să-mi liniștesc mintea și să mă gândesc dacă traducerea chiar era corectă, dar, când vedeam o structură complexă a propoziției, făceam calcule egoiste: „Este nevoie de atâta efort pentru a delibera și cerceta fiecare cuvânt și, dacă nu găsesc nimic, nu îmi voi risipi energia degeaba? Las-o baltă, se va ocupa altcineva." Astfel, îmi făceam datoria mecanic, nepăsătoare.

În timp, s-au acumulat probleme constante. Alții găseau erori de capitalizare și punctuație în documentele pe care le verificasem și unii au

găsit chiar cuvinte lipsă din traducere. M-am simțit foarte rău văzând asta. Altcineva văzuse imediat acele mici probleme, dar eu nu, deși erau chiar în fața mea. Și cum de existau omisiuni atât de flagrante? Mă simțeam mai rău gândindu-mă la asta. Într-o zi, după prânz, am primit un mesaj că exista o greșeală simplă referitoare la singular și plural într-un document pe care-l verificasem. Parcă m-a înjunghiat în inimă. Cum de am putut fi atât de nepăsătoare? Cum de am putut scăpa din vedere o eroare atât de simplă? Nu puteam fi sigură dacă alte documente pe care le verificasem nu aveau erori similare. Munca mea era plină de greșeli. Ce să fac? În suferința mea, m-am grăbit să vin în fața lui Dumnezeu să mă rog. Am reflectat asupra stării mele și asupra atitudinii mele recente privind datoria.

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă nu-ți pui inima în datoria ta și ești neglijent, făcând lucrurile în felul cel mai ușor posibil, atunci ce fel de mentalitate este aceasta? Este doar una potrivit căreia pur și simplu faci lucrurile într-un mod superficial, fără vreo loialitate față de datoria ta, fără niciun simț al responsabilității și fără un simț al misiunii. De fiecare dată când îți îndeplinești datoria, îți folosești doar jumătate din putere; o faci cu jumătate de inimă, nu îți pui inima în ceea ce faci și încerci doar să ajungi la sfârșit, fără să fii câtuși de puțin conștiincios. O îndeplinești într-o manieră atât de relaxată încât pare că doar te joci. Oare asta nu va duce la probleme? În cele din urmă, oamenii vor spune că ești o persoană care își îndeplinește prost datoria și care pur și simplu face totul mecanic. Și ce va spune Dumnezeu despre asta? Va spune că nu ești de încredere. Dacă ți s-a încredințat o slujbă și, fie că este una de mare răspundere sau doar una obișnuită, dacă nu-ți pui inima în ea sau nu te ridici la înălțimea răspunderii tale și dacă nu o vezi ca pe o misiune pe care Dumnezeu ți-a dat-o sau ca pe o chestiune pe care Dumnezeu ți-a**

încredințat-o sau nu ți-o asumi ca pe propria datorie și obligație, atunci acest lucru va fi o problemă. «Nedemn de încredere» – aceste trei cuvinte te vor defini în raport cu datoria ta și Dumnezeu va spune că nu ai un caracter corespunzător. Dacă ți se încredințează o chestiune și totuși, aceasta e atitudinea pe care o adopți față de ea și felul în care o gestionezi, atunci oare ți se vor mai încredința alte îndatoriri în viitor? Ți se poate încredința ceva important? Poate că da, dar ar depinde de faptul că ai dat sau nu dovadă de pocăință. Totuși, în adâncul inimii Sale, Dumnezeu va nutri întotdeauna o urmă de neîncredere față de tine, cât și o oarecare nemulțumire. Aceasta va fi o problemă, nu e așa?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea apare din frecventa cumpănire a adevărului"). Dumnezeu observă inimile oamenilor. Fiecare dintre cuvintele Sale îmi loveau cusurul fatal. Apoi mi-am dat seama că este o atitudine superficială dacă-ți faci datoria facil. Nu implică atenție, doar treci repede peste lucruri și nu-ți asumi responsabilitatea deloc. Reamintindu-mi performanțele, ori de câte orice ceva necesita timp și efort, adoptam metoda cea mai scurtă, rapidă și puțin solicitantă pentru a-l face. Făceam ce era cel mai ușor, îmi dădea cele mai puține bătăi de cap sau era cel mai puțin obositor. Când erau multe cuvinte noi sau aspecte gramaticale ori structuri sintactice dificile, nu făceam un efort serios să le caut. Luam calea ușoară de a le marca și de a întreba pe altcineva. Când vedeam note complexe sau trebuia să verific atent punctuația, îmi aruncam în treacăt privirea peste ele și apoi săream unele probleme. Eram nepăsătoare și mă eschivam de la responsabilitatea față de datoria mea și însărcinarea dată de Dumnezeu. Mă gândeam doar cum să evit suferința trupească. Era măcar un locușor pentru Dumnezeu în inima mea?

Mai târziu, am citit următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Pentru oamenii cu umanitate, a-și îndeplini îndatoririle la fel de bine atunci**

când nu se uită nimeni ar trebui să fie ușor; acest lucru ar trebui inclus în partea lor de responsabilități. Pentru cei fără umanitate și care nu sunt de încredere, îndeplinirea îndatoririlor e un proces foarte anevoios. Alții trebuie să-și facă întotdeauna griji pentru ei, să-i supravegheze și să întrebe despre progresul lor; dacă nu, lucrurile ar putea merge prost în timp ce își îndeplinesc datoria, în timp ce îndeplinesc o sarcină, ceea ce ar fi mai problematic decât merită. Pe scurt, oamenii trebuie întotdeauna să reflecte la ei înșiși atunci când își îndeplinesc îndatoririle: «Am îndeplinit în mod adecvat această datorie? Mi-am pus inima în ea? Sau doar am făcut-o cât de cât?» Dacă vreunul dintre aceste lucruri s-a petrecut în tine, atunci este periculos. În sens restrâns, înseamnă că nu ai credibilitate și că oamenii nu pot avea încredere în tine. În termeni mai largi, dacă mereu faci totul mecanic atunci când îți îndeplinești datoria și dacă Îl înșeli mereu pe Dumnezeu, ești în mare pericol! Care sunt consecințele faptului de a fi înșelător cu bună știință? Toate acestea ar arăta că ai o fire coruptă, că că ești capabil de fapte rele, că nu te pocăiești și că nu știi să practici adevărul – ceea ce înseamnă că ai o umanitate săracă; dacă acest lucru se manifestă în tine în toate privințele, dacă eviți greșelile majore, dar le comiți neîncetat pe cele minore și ești nepocăit de la început până la sfârșit, atunci ești lipsit de umanitate, ești unul dintre cei răi, un necredincios și ar trebui să fii dat afară. Asemenea consecințe sunt odioase: dezvăluirea și eliminarea totală a necredincioșilor și a celor răi” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață trebuie să înceapă cu experiența împlinirii datoriei”). Văzând că Dumnezeu îmi divulgă natura și consecințele nepăsării mele, nu m-am putut abține să nu fiu speriată. Dacă ne facem datoria mecanic, îi înșelăm și pe alții, și pe Dumnezeu. Această atitudine este condamnată de El. Dacă nu mă căiam, mai devreme sau mai

târziu comiteam o fărădelege gravă și eram eliminată. Când biserica a făcut aranjamente pentru datoria mea, am jurat solemn să-mi realizez datoria adecvat, dar, când chiar a trebuit să depun efort, m-am gândit doar la trup, temându-mă de suferință. Am fost superficială și nepăsătoare când am verificat documentele, așa că mi-au scăpat chiar și cele mai evidente greșeli. Nu însemna că trișez? Aceste gânduri m-au umplut de regret, așa că m-am rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Nu mi-am făcut datoria responsabil, ci am încercat să Te păcălesc. Asta Te dezgustă. Mi-a lipsit atât de mult conștiința. Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Te rog, îndrumă-mă, dă-mi voința să îndur greutățile, capacitatea de a mă lepăda de trup și de a-mi îndeplini datoria."

După asta, în fiecare document, verificam fiecare cuvânt care nu era chiar corect. Întrebam alți membri sau un traducător profesionist când nu eram sigură, până când îmi era totul clar. În cazul documentelor dificile și lungi, nu îndrăzneam să lucrez mecanic și să mă descurc, ci analizam atent fiecare propoziție, în mod repetat și detaliat, străduindu-mă să îmbunătățesc traducerea. Când finalizam un document, enumeram toate detaliile pe care trebuia să le verific și îmi reaminteam mereu să analizez atent fiecare etapă. Verificam fiecare detaliu când finalizam și îmi dădeam toată silința să reduc numărul erorilor în final. După un timp, obțineam clar rezultate mai bune când îmi făceam datoria și mi s-au redus și greșelile.

Mai târziu, echipei i s-a alăturat o altă soră, care ajuta la standardizarea formatării traducerilor finalizate. Mă întreba uneori: „Semnul acesta de punctuație e corect? Care e treaba cu semnul acela de punctuație?" Când punea multe întrebări, îmi spuneam: „Este prea mare bătaie de cap să explic totul. Doar ghidează-te după documentul finalizat." Așa că o expediam, spunând: „Acesta este documentul finalizat. Nu sunt probleme cu punctuația. Punctuația în italiană și engleză e, în mare, la fel. Majoritatea

poate fi tratată ca în engleză, dar există excepții. Trebuie să ții cont de sens.” Apoi, m-a întrebat: „Cărțile noastre curente de referință sunt de tipul folosit de profesioniști. Nu înțeleg unele părți. Avem vreun document care oferă un ghid general despre punctuația italiană?” I-am spus că încă nu. Apoi, mi-am dat seama că ar trebui să creăm un document pe care l-ar putea consulta noii membri, dar existau atât de multe semne de punctuație. Asta ar presupune să verific cărțile de referință și era prea mare bătaie de cap. Am amânat, la acel moment. M-am gândit că problema era încheiată, însă, când a tratat punctuația italiană precum cea englezească precum i-am spus în formatare, a șters toate spațiile dinainte și după liniuțele dintr-un document de 150.000 de cuvinte. Am fost uluită când am aflat. În italiană, trebuie să ai un spațiu înainte și după o liniuță pentru a nu confunda liniuțele cu cratimile, ceea ce este diferit de engleză. Dar nu i-am spus asta. Nu era nimic de făcut. A trebuit să refacă tot și să le corecteze pe fiecare. Mi-a părut atât de rău. M-am urât pe mine și mi-am spus: „De ce nu am depus puțin efort de la început să creez un document de referință? De ce întotdeauna mă gândesc la trup și mi-e atât de frică de efort? Ea a trebuit să străbată din nou tot materialul din cauza nepăsării mele. Trebuia și verificat din nou. Asta a necesitat efort și, ce e mai important, este că ne-a întârziat progresul în muncă. Nu perturba asta lucrarea casei lui Dumnezeu?” Am fost cuprinsă din nou de sentimentele acelea de îndatorare, auto-învinovățire și regret. Voiam să-mi dau palme. De ce doar mă descurc, din nou? Ce am?

Odată, în timpul rugăciunilor mele devoționale, am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu e un lucru specific firii corupte să te ocupi de lucruri atât de neserios și iresponsabil? Ce lucru? Ticăloșia; în toate problemele, ei spun că «este aproximativ corect» și «cam așa»; este o atitudine a «posibilității», «probabilității» și a cazurilor «patru**

din cinci»; ei fac lucrurile superficial, se mulțumesc să facă minimul și să tragă de timp cât pot; nu li se pare că are vreun rost să ia lucrurile în serios sau să lupte pentru precizie, și mai puțin rost li se pare că are să caute principii. Nu este ceva specific unei firi corupte? Este o manifestare a umanității normale? Este corect să o numim aroganță și, de asemenea, pe deplin potrivit să o numim dezmăț – dar, pentru a o surprinde perfect, singurul cuvânt potrivit este «ticăloșie». O astfel de ticăloșie este prezentă în umanitatea majorității oamenilor; în toate chestiunile, ei își doresc să facă cât mai puțin posibil, să vadă de ce pot scăpa și tot ceea ce fac poartă un miros de înșelăciune. Îi înșală pe ceilalți când pot, apelează la scurtături când se poate și detestă să-și petreacă mult timp gândindu-se la o chestiune. Gândesc în sinea lor: «Atâta vreme cât evit să fiu dat în vileag și nu provoc probleme și nu sunt chemat să dau socoteală, atunci pot să fac totul de mântuială. A face bine o treabă înseamnă mai mult deranj decât merită.» Astfel de oameni nu învață să stăpânească nimic și nu se dedică studiilor lor. Vor doar să își dea seama de perspectiva de ansamblu a unui subiect și apoi să se numească experți și, apoi, să se bazeze pe acest lucru pentru a-și continua confuzi drumul. Nu este aceasta o atitudine pe care o au oamenii față de lucruri? Este o atitudine bună? Tipul acesta de atitudine pe care o adoptă astfel de persoane față de oameni, evenimente și lucruri este, în câteva cuvinte, cea a celui care vrea «să tragă chiulul», și o astfel de ticăloșie există în toată omenirea coruptă" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"). Cuvintele lui Dumnezeu indicau incisiv cauza lipsei mele de efort în a-mi face datoria. Ticăloșia mea era prea gravă. Făceam totul cu o atitudine superficială și înșelătoare. Când sora m-a întrebat despre folosirea corectă a punctuației, nu am vrut bătăi de cap. Nu

am luat problema în serios și nu am vrut prea multe întrebări, așa că am expediat-o, spunându-i să urmeze o regulă simplă. Și, când m-a întrebat despre documentul de referință, i-aș fi putut face unul, dar, când m-am gândit câtă suferință mă va costa, am decis să nu mă deranjez. Eram îngrijorată că se vor acumula greșeli, dar tot am decis să trișez. Ar fi fost grozav dacă aș fi economisit efortul și lucrurile ar fi mers bine. De fiecare dată când făceam lucruri fără efort, mă bazam pe noroc pentru a mă descurca. Întotdeauna căutam să folosesc efortul minim pentru a mă descurca. Nu făceam un efort real, onest, să-mi îndeplinesc datoria ținând cont de fiecare detaliu și depunând tot efortul pentru a mă asigura că nu există greșeli. Părea că lucram și răspundeam la întrebări, însă, în realitate, doar o prosteam pe sora aceea și eram vicleană. Ca urmare, a avut încredere în răspunsurile mele, a făcut unele erori grave și s-a epuizat cu muncă în van. A trebuit să refacă multă muncă, încetinind totul, ceea ce a adus pierderi lucrării bisericii. Principiul din spatele acțiunilor mele, de a face cum este cel mai ușor, fără bătaie de cap, era un principiu care făcea rău oamenilor. Foloseam trucuri simpatice pentru a-mi economisi efortul pe termen scurt. Nu suferisem fizic, dar fărădelegile din datoria mea erau neîntrerupte și perturbau lucrarea casei lui Dumnezeu. Le făceam rău tuturor. Am fost însărcinată cu o treabă atât de importantă, dar nu am luat-o în serios și am fost superficială, iresponsabilă, vicleană, nepăsătoare și indiferentă față de consecințe. Nu aveam niciun pic de conștiință. Abia atunci am văzut cât de gravă îmi era ticăloșia, cât de redusă îmi era integritatea și cât de inutilă eram.

Mai târziu, am văzut un material video în care se citeau cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să împlinească ceea ce le este posibil în mod inerent și, în schimb, se**

prostesc și fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept «mediocrități»; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior? […] De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat al Lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de josnici ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har, binecuvântare și viața minunată în Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte!” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”). Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința**

Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre.” Aceste cuvinte mi-au străpuns inima. Dumnezeu mi-a dat șansa de a-mi realiza datoria, ca să pot căuta și câștiga adevărul prin asta, să-mi pot lepăda firea coruptă și să pot fi mântuită de Dumnezeu. Însă, în loc să caut adevărul, mie mi-a păsat doar de trup, expediindu-L și înșelându-L pe Dumnezeu. M-am gândit la modul în care Dumnezeu a devenit trup pentru a mântui omenirea, îndurând umilințe și durere enorme, urmărit și persecutat de orânduire, condamnat și respins de oameni, însă El întotdeauna exprimă adevărul și lucrează pentru a mântui oamenii. Calibrul nostru este deficitar, așa că înțelegem adevărul încet. Nu doar că Dumnezeu nu ne-a abandonat, ci are părtășie cu noi serios, din fiecare perspectivă. El explică toate adevărurile foarte detaliat. Spune povești, dă exemple și folosește metafore pentru a ne ajuta să înțelegem. Unele adevăruri sunt complexe și ating multe aspecte, așa că Dumnezeu le descompune și ne dă rezumate. El ne îndrumă răbdător și sistematic să înțelegem adevărul prin părtășie. Putem vedea că Dumnezeu Își asumă o mare responsabilitate pentru viețile noastre. Dar, atunci, eu cum mi-am tratat datoria? Credeam că nu merită să chibzuiesc și să depun mai mult efort. Nu eram serioasă ori responsabilă la lucru. Luam calea cea mai ușoară, fără a mă uita la rezultate sau consecințe. Nu luasem în serios însărcinarea de la Dumnezeu, ci doar treceam mai departe. Unde-mi era conștiința? Meritam pedeapsa lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu a renunțat niciodată să mă mântuiască. Și-a folosit cuvintele pentru a mă lumina, a mă conduce, a mă ajuta să mă cunosc pe mine însămi și să-I înțeleg voia. Dacă continuam să trag chiulul și să-mi fac datoria mecanic, nu meritam să trăiesc ori să mă numesc om. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Ticăloșia mea este prea gravă. Nu sunt dispusă să continui să trăiesc în acest mod rușinos și nedemn. Te rog, dă-mi puterea

să practic adevărul, ca să pot trăi o asemănare umană și să îndeplinesc datoria unei ființe create.”

Mai târziu, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca om, pentru a accepta însărcinarea dată de Dumnezeu, trebuie să fii devotat. O persoană trebuie să fie complet devotată lui Dumnezeu și nu poate să fie fără tragere de inimă, să eșueze în a-și asuma responsabilitatea sau să acționeze pe baza propriilor interese sau stări de spirit; asta nu înseamnă a fi devotat. Ce înseamnă a fi devotat? Înseamnă că, în timp ce-ți îndeplinești îndatoririle, nu ești influențat și constrâns de stări de spirit, medii, oameni, chestiuni sau lucruri. «Am primit această însărcinare de la Dumnezeu; El mi-a dat-o mie. Asta e ce ar trebui să fac. Prin urmare, o voi face considerând-o treaba mea, în orice mod care va da rezultate bune, punând importanță pe mulțumirea lui Dumnezeu.» Când ai această stare, nu ești doar controlat de conștiință, ci este implicat și devotamentul. Dacă te mulțumești doar să o faci și gata, fără să aspiri să fii eficient și să obții rezultate, și simți că e suficient doar să depui ceva efort, atunci acesta e doar standardul conștiinței și nu poate fi considerat devotament. Când Îi ești devotat lui Dumnezeu, acest standard este puțin mai înalt decât standardul conștiinței. Atunci, aceasta nu mai e doar o chestiune de a depune ceva efort; de asemenea, trebuie să îți pui toată inima în ea. Trebuie să-ți consideri întotdeauna datoria ca pe propria sarcină de îndeplinit, să-ți asumi poveri pentru această sarcină, să suferi reproșuri dacă faci cea mai mică greșeală sau dacă ești câtuși de puțin pripit, să simți că nu poți fi o astfel de persoană, pentru că asta te face atât de îndatorat față de Dumnezeu. Oamenii care au cu adevărat rațiune își îndeplinesc îndatoririle ca și cum ar fi propria muncă pe care trebuie să o facă, indiferent dacă îi supraveghează cineva. Indiferent dacă Dumnezeu**

este mulțumit de ei sau nu și indiferent de modul în care îi tratează, ei au întotdeauna cerințe stricte de la ei înșiși de a-și îndeplini îndatoririle și de a îndeplini însărcinarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o. Asta se numește devotament" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii pot fi cu adevărat fericiți doar dacă sunt cinstiți"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat o cale de practicare. Nu putem să ne ghidăm după chef și preferințe în datoria noastră, făcând orice vrem. Nu putem doar să ne descurcăm când ceva necesită muncă grea, ci trebuie să ne tratăm datoria drept însărcinarea dată de Dumnezeu, drept propria responsabilitate. Trebuie să dedicăm chibzuială și efort pentru cele mai bune rezultate. Oricât ar fi de dificil, indiferent dacă suntem supravegheați sau nu, întotdeauna trebuie să ne facem datoria din toate puterile. Când am recunoscut acest lucru, m-am rugat la Dumnezeu, dornică să mă căiesc și să practic conform cuvintelor Lui. Ulterior, mi-am făcut timp să creez un document despre folosirea punctuației în italiană pentru a fi consultat de noii membri. Apoi, am rezumat problemele comun întâlnite în traduceri și am enumerat tot ce necesita atenție. Îl verificam când revizuiam documentele ca să nu fie omis nimic. Și, când un frate sau o soră mă întrebau ceva privind datoria lor, nu-mi aruncam doar o privire superficială și nu-mi foloseam imaginația pentru a răspunde, ci le analizam atent întrebarea, aplicam principiile și căutam informații profesioniste pe care le puteam folosi pentru a le răspunde. Când nu înțelegeam ceva, prin efort real, alături de iluminare și îndrumare de la Dumnezeu, ajungeam treptat să înțeleg. De asemenea, reflectam mult asupra motivelor incorecte din datoria mea. Când întâlneam dificultăți și voiam doar să trec mai departe, mă rugam la Dumnezeu pentru putere să pot rezolva acele probleme cu cantitatea de efort într-adevăr necesară. Treptat, atitudinea în datoria mea mi s-a corectat și mă descurcam mai puțin. Am devenit capabilă să-mi fac datoria constant. Această schimbare

din mine a fost în întregime rezultatul judecății și mustrării lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

23. Inima mea-i aparține lui dumnezeu

de Xinche, Coreea de Sud

În iunie 2018, am participat la repetițiile pentru interpretarea corală a Imnului Împărăției. Crezând că voi urca pe scenă și voi cânta imnul pentru a-L slăvi pe Dumnezeu și a fi mărturie pentru El, am fost foarte onorată și mândră. De asemenea, m-am rugat lui Dumnezeu, spunând că voi face tot posibilul să exersez și să-mi îndeplinesc bine datoria. Când am început să-mi exersez expresiile faciale și mișcările de dans, am fost foarte sârguincioasă și am depus eforturi, dar deoarece nu știam nimic despre cântece și dans, expresiile mele erau cam rigide și exista o diferență clară între abilitățile mele și ale celorlalți. Instructoarea noastră îmi arăta mereu ce probleme am. După o vreme, am început să mă simt descurajată, să am impresia că, oricât de mult aș munci, nu aș deveni niciodată mai bună, iar când s-ar repartiza posturile, frații și surorile, care erau cântăreți și dansatori buni, ar fi, cu siguranță, în față, iar eu aș fi o rezervă pe rândul din spate. Treptat, am devenit mai puțin proactivă la repetiții și am început să întârzii de câte ori puteam. La prima filmare am fost pusă chiar în ultimul rând, la margine. Eram cam supărată și mă gândeam: „Nu sunt atât de bună la nimic dintre toate acestea și nu am cum să mă compar cu frații și surorile care știu să cânte și să danseze. Oricât de mult aș exersa, nu mă voi ridica niciodată la standardul rândului din față și sub nicio formă nu voi fi în fața camerei. De ce să depun atâta efort la repetiții? Dacă sunt satisfăcătoare e suficient.” Din acel moment, am fost tot mai puțin capabilă să-mi găsesc o motivare. Știu că nu executam bine mișcările, dar nu făceam eforturi să le corectez. Uneori, instructoarea ne spunea că trebuie să ne străduim mai mult și că, dacă expresiile și prezentarea unei singure persoane sunt desincronizate, asta ar compromite tot programul și ar duce la întârzierea filmărilor.

Ascultarea acestor cuvinte a avut un impact asupra mea și am simțit că trebuie să mă gândesc la rezultatul general, dar apoi mă străduiam mai mult o vreme, după care redeveneam nemotivată. Doar repetam zilnic cântecul și mișcările fără tragere de inimă și fără să simt vreo îndrumare de la Dumnezeu. Erau niște mișcări pe care le-am repetat mult timp, dar pe care n-am reușit să le stăpânesc. Când am avut cu toții părtășie despre înțelegerea versurilor, nu am reușit să am părtășie luminoasă. Nu mă simțeam deloc emoționată nici când cântam, iar în film, privirea mea era inexpresivă, expresiile mele erau monotone. Nimănui nu i-ar fi plăcut să mă privească. Tot mai des aveam senzația că repetițiile erau plictisitoare și abia așteptam să se termine programul ca să pot trece la o altă îndatorire.

Când a apărut tabelul cu poziționarea pe scenă, am văzut că, în unele situații, nu aveam să fiu în fața camerei și m-am simțit și mai mult respinsă. Mi-am zis: „Nu excelez la nimic din toate acestea, dar nu sunt nici atât de rea. Chiar dacă nu pot fi pe rândul din față, n-aș putea fi măcar în fața camerei în aceste cadre? De ce sunt exclusă? Nu am repetat oare degeaba în tot acest timp? Dacă aș fi știut de la început, nu m-aș fi deranjat să exersez toate aceste mișcări.” După aceea, de câte ori eram în fața camerei, participam cu bucurie, dar altminteri nu puneam suflet și doar mă prefăceam că repet. Când s-au terminat filmările, m-am simțit neliniștită când i-am auzit pe ceilalți discutând la o adunare despre ceea ce dobândiseră. Făcusem aceeași îndatorire, iar ei dobândiseră ceva cu toții, așadar, de ce mă simțeam neîmplinită, de parcă nu câștigasem nimic? Mă temeam puțin și mă întrebam dacă nu-L dezgustasem în vreun fel pe Dumnezeu. După aceea, am început să cercetez și să mă rog lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să mă cunosc mai bine. Într-o zi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Oamenii spun mereu că Dumnezeu Se uită adânc în inima cuiva și observă totul. Totuși, oamenii nu știu nicicând**

de ce unii nu dobândesc niciodată luminarea de la Duhul Sfânt, de ce nu dobândesc niciodată har, de ce niciodată nu au bucuria, de ce sunt mereu negativiști și deprimați și de ce sunt incapabili să fie pozitivi. Uitați-vă la stările lor. Vă garantez că nici unul dintre acești oameni nu are o conștiință funcțională sau o inimă onestă" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). **„Componentele fundamentele și cele mai importante ale umanității unei persoane sunt conștiința și rațiunea. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate slabă. Să analizăm îndeaproape asta. În ce fel manifestă această persoană o umanitate stricată, de spun oamenii că nu are umanitate? Ce trăsături au asemenea oameni? Ce manifestări specifice prezintă? Astfel de oameni sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a mărturisi pentru Dumnezeu sau de a-și îndeplini datoriile și nu au niciun simț al responsabilității. La ce se gândesc de fiecare dată când fac ceva? Primul lor gând este: «Va ști Dumnezeu dacă fac asta? Este vizibil pentru alți oameni? Dacă alți oameni nu văd că am făcut tot acest efort și că m-am comportat sincer și dacă nici Dumnezeu nu vede, atunci nu este are nici un rost să fac acest efort și să sufăr pentru asta.» Nu este acesta egoism? În același timp, este un tip de intenție foarte infamă. Când ei gândesc și acționează astfel, joacă conștiința vreun rol? Este vreo parte de conștiință în asta? Există chiar oameni care, atunci când văd o problemă în îndeplinirea datoriei lor, rămân tăcuți. Ei văd că ceilalți cauzează întreruperi și tulburări și, totuși, nu fac nimic pentru a-i opri.**

Ei nu țin seama, câtuși de puțin, de interesele casei lui Dumnezeu și nici nu se gândesc la propriile datorii sau responsabilități în care sunt angajați. Ei vorbesc, acționează, ies în evidență, depun eforturi și consumă energie doar pentru vanitatea, prestigiul, poziția, interesele și onoarea lor. Acțiunile și intențiile unor asemenea persoane sunt clare pentru toată lumea: răsar de fiecare dată când există șansa la onoruri sau de a se bucura de binecuvântare. Dar, când nu este o șansă la onoruri sau imediat ce există un timp al suferinței, dispar din vedere precum țestoasa își retrage capul în carapace. Are o asemenea persoană conștiință și rațiune? O persoană fără conștiință și rațiune, ce se comportă în acest mod, simte oare remușcare? Conștiința unei asemenea persoane nu servește niciunui scop, iar ea nu a simțit niciodată remușcarea. Astfel, poate ea simți reproșul și disciplina Duhului Sfânt? Nu, nu poate" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Citirea acestor cuvinte ale lui Dumnezeu m-a emoționat. Așadar, fusesem negativistă și pasivă în îndatorirea mea și nu am reușit să obțin lucrarea Duhului Sfânt, în principal deoarece nu am fost sinceră în sinea mea. În îndatorirea mea am luat în considerare doar prestigiul și statutul meu, în locul intereselor casei lui Dumnezeu și al responsabilităților mele. Dumnezeu detestă acest tip de atitudine în îndatorirea cuiva. Amintindu-mi repetițiile, am văzut că nu eram la același nivel cu ceilalți frați și surori, iar când am fost pusă chiar în spate, unde nu mă puteam evidenția, am devenit negativistă și pasivă și nu am vrut să mă străduiesc să-mi exersez expresiile și mișcările. M-am mulțumit cu „suficient" și nu m-am gândit deloc cum să devin mai bună. Când am văzut că nu eram în anumite cadre, am avut tendința să mă plâng și să caut ceartă, crezând că toate străduințele mele fuseseră în zadar și nu am mai vrut să exersez. După aceea, la filmări, când eram în cadru, îmi făceam

treaba, dar, când nu eram, o lăsam mai moale și făceam ceva de mântuială. Când m-am gândit la asta, m-am simțit vinovată. Filmele corului casei lui Dumnezeu au menirea de a fi mărturie pentru Dumnezeu, așa că șansa mea de a lua parte la unul însemna că Dumnezeu mă înălța. Ar fi trebui să depun toate eforturile și să lucrez alături de ceilalți pentru a-mi îndeplini bine datoria. În schimb, atunci când dorința mea de prestigiu și statut nu a fost satisfăcută, am devenit necugetată, negativistă și leneșă. Chiar nu am avut pic de conștiință sau rațiune. Am fost o persoană egoistă, vicleană, abjectă și meschină. Dumnezeu cercetează profunzimea inimilor oamenilor, deci cum să nu fi fost El dezgustat de atitudinea mea față de însărcinarea Lui pentru mine? Când mi-am dat seama de acest lucru, am fost cuprinsă de regrete și vinovăție și am spus următoarea rugăciune pentru Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Am greșit. Am regrete cu privire la rolul meu în acest program și acum nu mai am cum să repar lucrurile. De acum înainte chiar voi căuta adevărul și nu mă voi mai gândi la prestigiul și statutul meu. Vreau cu fermitate să-mi fac bine datoria."

Pe atunci credeam că nu am ce face decât să aștept, plină de regrete, ca programul să fie încărcat pe internet, dar, spre surprinderea mea, am fost nevoiți să facem niște filmări în plus, din mai multe motive. Când am auzit asta, m-au cuprins tot felul de sentimente. Am simțit că era ocazia mea de a mă căi. Am hotărât că, de data asta, cu siguranță îmi voi face bine datoria ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Am început să-mi dau toată silința la repetiții și, după puțin timp, am văzut o oarecare îmbunătățire în expresiile și mișcările mele. Am crezut că urma să începem filmările, dar apoi totul a fost amânat din cauza unor circumstanțe neprevăzute. Regizorul ne-a spus să nu ne îngrijorăm și să continuăm să exersăm. La început, am reușit să continui să muncesc din greu în fiecare zi, dar după o vreme am început să mă gândesc: „Nu știm când vom filma sau cât timp vom rămâne la repetiții.

Ultima dată nu am fost în fața camerei la unele cadre, deci, probabil, așa va fi și de data aceasta. Și apoi, am deja noțiuni de bază despre cântece și mișcări, așa că, dacă voi continua să exersez în fiecare zi, ar trebui să fie suficient." Instructoarea ne-a avertizat de multe ori să nu o lăsăm mai moale cu repetițiile înainte de filmări și că aranjamentele scenice se pot schimba în orice moment. Dar nu am acordat atenție acestui lucru, crezând că: „Nu există aproape nicio șansă să fiu pusă în față, deci, chiar dacă voi continua să muncesc din greu la repetiții, nu e sigur că voi apărea în film. De ce să mă mai deranjez?" Când instructoarea mi-a arătat ce probleme am la repetiții, nu eram dispusă să lucrez cu adevărat la ele, ci doar am găsit scuze: „Frații și surorile din față vor fi văzuți cu toții în film, așadar e normal ca ei să repete mult. Dar eu voi fi în spate și nici măcar nu voi fi recunoscută. Nu e nevoie să fie atât de mofturoasă." După aceea, m-am simțit mereu obosită la repetiții și ca și cum erau foarte solicitante. De multe ori nici nu voiam să merg. Mi-am dat seama că vechea mea problemă revenea, iar asta nu mă bucura deloc. A trebuit să mă întreb: „De ce sunt mereu atât de indiferentă în datoria mea? De ce nu pot să mă străduiesc, pur și simplu, să-L mulțumesc pe Dumnezeu?" M-am rugat lui Dumnezeu în legătură cu starea mea adevărată, cerându-I să mă îndrume să mă cunosc mai bine.

Am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele**

lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. […] Acum sunteți adepți și ați înțeles oarecum acest stadiu al lucrării. Cu toate acestea, încă nu ați lăsat la o parte dorința de statut. Când statutul vostru este înalt, căutați bine, dar când statutul vostru este umil, nu mai căutați. Binecuvântările statutului sunt întotdeauna în mintea voastră. De ce majoritatea oamenilor nu pot ieși singuri din negativitate? Răspunsul nu e oare, invariabil, din cauza perspectivelor sumbre?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"). **„Nu dați nicio atenție la ceea ce spune o asemenea persoană; trebuie să vedeți cum trăiește, ce dezvăluie și care îi este atitudinea când își îndeplinește datoriile, precum și care îi este starea lăuntrică și ce iubește. Dacă iubirea pentru propria faimă și avere depășește devotamentul său pentru Dumnezeu, dacă iubirea sa pentru propria faimă și avere depășește interesele lui Dumnezeu sau dacă iubirea sa pentru propria faimă și avere depășește considerarea pe care o arată lui Dumnezeu, atunci nu este o persoană cu umanitate. Comportamentul său poate fi văzut de către alții și de către Dumnezeu; astfel, este foarte dificil pentru o asemenea persoană să dobândească adevărul**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit, în mod tăios, motivele mele adânc înrădăcinate, abjecte și mi-au arătat de ce, dacă nu mă puteam făli în datoria mea, nu mă puteam abține să nu o îndeplinesc de mântuială și, chiar și atunci când știam că erau datoria și

responsabilitatea mea, tot nu eram motivată. Motivul era că dorința mea de renume și statut era prea mare. Chiar dacă nu era evident că îmi doream o șansă să mă fălesc, asta demonstra mai ales faptul că nu eram atât de talentată, nu faptul că nu mi-o doream. Când am văzut că nu pot să-i depășesc pe ceilalți, oricât de mult am muncit, că nu aveam să ajung pe rândul din față, am abordat o atitudine negativistă față de întreaga situație și am depus foarte puțin efort în îndatorirea mea. Pur și simplu m-am prefăcut fără să încerc să fac o treabă bună. M-am gândit că, deoarece nu mă pot făli, n-are rost să sufăr atât de mult, așadar, astfel, nu aveam multe de pierdut. Otrăvurile Satanei, cum ar fi „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate” și „Afirmându-se” erau deja adânc înrădăcinate în mine. Ele deveniseră principiile mele și îmi controlau fiecare acțiune, astfel încât mă gândeam doar la ce aveam de câștigat din tot ce făceam. Pentru faimă și câștig făceam orice, altminteri, nu. Acest lucru era valabil chiar și în îndatorirea mea. Munceam din greu când puteam să mă fălesc, dar, când dorințele mele nu se îndeplineau, făceam totul de mântuială, fără să iau deloc în considerare voia lui Dumnezeu sau interesele casei Lui. Trăiam în conformitate cu natura mea egoistă și vicleană, complotând mereu pentru un renume și o situație. Eram delăsătoare și amăgitoare în îndatorirea mea, fără dram de responsabilitate sau de conștiință, rațiune ori demnitate. Nu prezentam deloc încredere. M-am întrebat de ce atâția frați și surori pe care-i cunoșteam erau atât de curați și sinceri, încât, fie că erau în față sau în spate, se străduiau să se ridice la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cântecele și dansurile lor au devenit mai bune în timp și au avut parte de binecuvântările și îndrumarea lui Dumnezeu. Mai erau și cei din culise, care își îndeplineau sarcinile în liniște, chiar dacă nu aveau să fie văzuți niciodată. Spuneau că munca lor merita osteneala doar ca să vadă că ajunge programul pe internet. Dar când nu am putut să mă fălesc, nu mi-am

îndeplinit nici măcar mica mea îndatorire. Îmi lipsea pe deplin umanitatea. Firea lui Dumnezeu este sfântă și dreaptă, așa că El nu poate decât să disprețuiască și urască o umanitate și un scop ca ale mele. Nu am putut să dobândesc lucrarea Duhului Sfânt în îndatorirea mea și nu am putut să fac progrese în viață. Știam că, dacă nu mă căiesc, nu voi dobândi niciodată niciun adevăr, chiar dacă aș avea credință până la sfârșit. Pur și simplu, aș fi eliminată de Dumnezeu! În acest moment al reflecției mele m-am temut puțin și m-am rugat lui Dumnezeu. „O, Dumnezeule, abia acum am văzut cât de nedemnă am fost, trăind în conformitate cu firea mea coruptă, fără pic de umanitate. Dumnezeule, vreau să mă căiesc și să mă schimb. Te rog, călăuzește-mă ca să mă lepăd de legăturile firii mele satanice și să mă concentrez la îndatorirea mea."

Am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Dacă dorești să fii devotat în tot ceea ce faci pentru a împlini voia lui Dumnezeu, atunci nu poți doar să îndeplinești o singură datorie; trebuie să accepți orice însărcinare cu care Dumnezeu te învrednicește. Indiferent dacă aceasta corespunde sau nu gusturilor tale și dacă se încadrează în interesele tale, sau dacă este un lucru de care nu te bucuri sau ceva ce nu ai făcut niciodată, ori este ceva dificil, tot trebuie să o accepți și să te supui. Nu numai că trebuie să o accepți, dar trebuie să cooperezi proactiv, să te informezi în această privință și să dobândești pătrundere. Chiar dacă suferi și nu ai fost în stare să ieși în evidență și să strălucești, tot trebuie să îți dedici în continuare devotamentul. Trebuie să o privești ca pe datoria pe care o ai de îndeplinit; nu ca pe o afacere personală, ci ca pe datoria ta. Cum ar trebui oamenii să-și înțeleagă datoriile? Atunci când Creatorul, Dumnezeu, îi dă cuiva o sarcină de îndeplinit – acela este momentul când ia naștere datoria acelei persoane. Sarcinile pe care Dumnezeu ți le dă, însărcinările pe care Dumnezeu ți le dă – acestea**

sunt datoriile tale. Când le urmărești ca pe propriile scopuri și ai cu adevărat o inimă iubitoare de Dumnezeu, mai poți oare să refuzi însărcinarea lui Dumnezeu? Nu ar trebui să refuzi. Ar trebui să o accepți, nu? Aceasta este calea de a practica" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar o persoană onestă poate fi cu adevărat fericită"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că datoria mea era însărcinarea lui Dumnezeu pentru mine și, fie că eram bună la asta ori mă puteam făli sau nu, trebuia să renunț la motivele și țelurile mele, să-mi asum această responsabilitate și să depun toate eforturile pentru cerințele lui Dumnezeu. Dacă ne gândim puțin, în orice situație, unii oamenii sunt în față, iar alții sunt în spate, dar, oriunde se află, își fac datoria. Dumnezeu ne analizează scopul și atitudinea referitoare la datoria noastră, vede dacă punem suflet în ea, dacă ne asumăm responsabilitatea și dacă practicăm adevărul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. M-am gândit la faptul că nu eram talentată ca ceilalți interpreți, dar Dumnezeu tot mi-a dat șansa să exersez, astfel încât să-mi pot îmbunătăți atât abilitățile, cât și intrarea în viață. Aceasta a fost dragostea lui Dumnezeu pentru mine! Știam că nu pot fi atât de egoistă, abjectă și lipsită de inimă cum am fost înainte, când I-am sfâșiat inima lui Dumnezeu și L-am dezamăgit. Fie că eram în față sau în spate, fie că apăream pe ecran sau nu, trebuia să-mi ocup locul de ființă creată ca să-mi fac datoria curat și sincer și să răsplătesc dragostea lui Dumnezeu.

După aceea, am avut grijă să mă rog lui Dumnezeu și să mă bazez pe El și am muncit din greu să-mi fac treaba, indiferent ce repetam. Când citeam cuvintele lui Dumnezeu în adunările noastre, înainte de repetiții, mă gândeam mult la cerințele lui Dumnezeu și Îi puneam cuvintele în practică la repetiții. Când instructoarea a adus vorba despre problemele mele, am ascultat cu atenție și am implementat totul în antrenamentul meu. Apoi, mi-am socotit lacunele și mi-am folosit timpul liber pentru mai multe repetiții.

Am încetat să mai urmăresc doar minimul necesar. Când mi-am pus ordine în motivele pentru repetiții, fiecare zi părea cu adevărat plină de satisfacții. Relația mea cu Dumnezeu s-a normalizat, simțeam cu adevărat îndrumarea Lui în datoria mea și nu mai eram atât de extenuată ca înainte. După o vreme, toate mișcările și expresiile mele s-au îmbunătățit, iar surorile spuneau că expresiile și cântările mele sunt mult mai bune. Am simțit în sinea mea cât de important este să-mi abordez datoria cu inima deschisă. Când Imnul Împărăției s-a terminat, Dumnezeu a spus că vocea curată și pură a unui copilaș trebuie să fie folosită pentru ultimul vers: „**Ei îi oferă cele mai frumoase cântece lui Dumnezeu!** ” Acest lucru m-a emoționat în mod special. Am văzut că Dumnezeu speră să dobândească o inimă pură și cinstită. Speră că ne putem întoarce către El și putem deveni asemenea copiilor puri, că Îi putem dărui cu adevărat inimile noastre și să Îi dedicăm ce e mai bun din noi. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, hotărârea mea de a-L mulțumi și de a practica adevărul a devenit mai puternică.

Pe aproape toată durata filmărilor, am fost pusă tot în spate și, uneori, nu voiam să dau ce e mai bun din mine, fiindcă nu eram filmată. Așa că am avut grijă să mă rog lui Dumnezeu și să mă gândesc cum să țin cont de voia Lui, cum să mă dedic fără întârziere. A durat o vreme, dar mentalitatea mi s-a îmbunătățit mult. Când eram în spate, mă rugam pentru frații și surorile mele aflați în față. Când nu am simțit nevoia să fiu în fața camerei, m-am oferit să-mi ajut surorile la costumație și coafură, făcând tot ce puteam pentru datoria mea. Când le-am văzut pe unele surori devenind negativiste și lipsite de tărie, fiindcă se aflau prea în spate, mi-am oferit părtășia despre voia lui Dumnezeu, pentru a le ajuta. Faptul că mi-am făcut datoria în acest fel m-a liniștit și starea mea a continuat să se îmbunătățească. Faptul că am putut să-mi las deoparte prestigiul și statutul și să practic o parte din adevăr,

toate au venit din îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, iar eu Îi mulțumesc că m-a salvat.

24. Recompensele îndeplinirii datoriei

de Yang Mingzhen, Canada

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie palpabilă și trebuie să fie trăită. Supunerea la un nivel superficial nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu și doar supunându-te aspectelor superficiale ale cuvântului lui Dumnezeu, fără a căuta o transformare a propriei firi, nu vei putea să fii pe placul inimii lui Dumnezeu. Ascultarea față de Dumnezeu și supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Cei ce se supun numai lui Dumnezeu, dar nu și lucrării Lui, nu pot fi considerați ascultători, cu atât mai puțin cei ce nu se supun cu adevărat, ci sunt lingușitori fățarnici. Cei ce se supun cu adevărat lui Dumnezeu pot toți dobândi folos din lucrarea Lui și pot dobândi înțelegerea firii și lucrării lui Dumnezeu. Numai astfel de oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot ajunge să obțină o nouă cunoaștere de la lucrarea cea nouă și să experimenteze noi schimbări de la aceasta. Numai astfel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu; numai un astfel de om va fi desăvârșit, unul care a trecut printr-o schimbare a firii sale. Cei ce primesc aprobarea lui Dumnezeu sunt cei care se supun cu bucurie lui Dumnezeu, precum și cuvântului și lucrării Sale. Numai un astfel de om se află în poziția bună; numai un astfel de om Îl dorește sincer pe Dumnezeu și Îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”). În lumina acestor cuvinte, aș vrea să-mi împărtășesc experiența și înțelegerea supunerii față de Dumnezeu.

Totul a început în martie 2016, când am fugit din China ca să scap de arestul și persecuția PCC, astfel încât să-mi pot practica liber credința. După

o vreme, conducătoarea bisericii, sora Zhang, a venit la mine și m-a întrebat: „Ai vrea să preiei datorii de udare?” Bucuroasă peste măsură, am răspuns: „Ar fi grozav! Îmi voi putea ajuta frații și surorile să înțeleagă adevărul și să stabilească temelii pe adevărata cale. Voi face fapte atât de bune!” Dacă frații și surorile care mă cunoșteau ar afla că fac datoria de udare, m-ar admira și respecta foarte mult. Acest lucru m-ar pune într-o lumină foarte bună. Cu toate acestea, tocmai când îmi făcusem speranțe, conducătoarea a venit iarăși să-mi vorbească. A spus că niște surori trebuiau să se mute din cauza unor situații de urgență, dar nu găsiseră o locuință potrivită. A spus că ar fi bună casa mea și a întrebat dacă puteam face datorii de găzduire. Am simțit o mare tulburare interioară când a spus asta. Crezusem că voi face datorii de udare, dar acum era găzduire? Nu aveam să-mi petrec tot timpul în bucătărie? Ar fi o muncă grea, dar, mai mult decât atât, ar fi rușinos! Afară, în lume, cumpăram și vindeam afaceri mari și aveam propria fabrică. Toți prietenii și rudele mă numeau „super-femeie”. Acasă, o puneam pe bonă să spele rufele, să gătească și să facă curățenie. Acum trebuia să preiau eu acel rol și să gătesc pentru alții. Chiar nu voiam să fac acest lucru. Însă m-am gândit că surorile nu aveau unde să locuiască și nu-și puteau face datoriile în pace, plus că locuința mea era potrivită pentru găzduire, așa că am fost de acord, fără tragere de inimă.

În zilele ce au urmat, la suprafață, îmi făceam datoriile de găzduire, dar, în interior, eram tulburată și am început să devin suspicioasă. Oare frații și surorile mele credeau că nu sunt potrivită pentru datoriile de udare? Altfel de ce mi-ar cere să fiu gazdă? Dacă ar fi aflat frații și surorile care mă cunoșteau, oare ar fi spus că îmi lipsea realitatea adevărului și că nu puteam face alte datorii în afară de cea de gazdă? Acest gând m-a supărat și mai tare. Apoi m-am gândit la hotărârea pe care o luasem înaintea lui Dumnezeu, aceea că indiferent ce datorie mi-ar fi fost repartizată, atât timp

cât era în beneficiul lucrării bisericii, aveam să o fac 100% și, chiar dacă nu-mi plăcea, tot aveam să mă supun pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Atunci de ce nu eram capabilă să mă supun acum că mi se cerea să fac datorii de găzduire? În tăcere, I-am spus o rugăciune lui Dumnezeu. Am zis: „O, Dumnezeule, ai cârmuit și ai rânduit să fac datorii de găzduire, însă mereu îmi vine să mă răzvrătesc și nu mă pot supune niciodată. Dumnezeule, Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi ca să-Ți pot înțelege voia."

După aceea, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru a măsura dacă oamenii pot sau nu pot asculta de Dumnezeu, lucrul cheie care trebuie urmărit este dacă ei doresc ceva extravagant de la Dumnezeu și dacă au sau nu motive ascunse. Dacă oamenii fac întotdeauna cereri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că ei nu sunt ascultători față de El. Orice ți se întâmplă, dacă nu poți primi acest lucru de la Dumnezeu, nu poți căuta adevărul, vorbești întotdeauna prin propriul raționament subiectiv și simți mereu că doar tu ai dreptate, și chiar ești încă în stare să te îndoiești de Dumnezeu, atunci vei avea necazuri. Astfel de oameni sunt cei mai aroganți și răzvrătiți față de Dumnezeu. Oamenii care fac mereu cereri de la Dumnezeu nu pot niciodată să asculte cu adevărat de El. Dacă ceri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că faci o înțelegere cu Dumnezeu, că îți alegi propriile gânduri și acționezi conform gândurilor tale. În aceasta, Îl trădezi pe Dumnezeu și ești neascultător**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"). „**Ce este supunerea adevărată? Ori de câte ori Dumnezeu face ceva ce ți-e pe plac și simți că totul este mulțumitor și potrivit și ți s-a permis să ieși în evidență, simți că e ceva destul de glorios, spui «Îți mulțumesc, Dumnezeule» și te poți supune orchestrării și orânduirilor Lui. Totuși, de fiecare dată**

când ți se atribuie un loc neînsemnat în care nu reușești niciodată să ieși în evidență și nimeni nu te recunoaște vreodată, nu te mai simți fericit și ți se pare greu să te supui. […] **Supunerea atunci când condițiile sunt favorabile este în general ușoară. Dacă te poți supune și în împrejurări nefavorabile – în care lucrurile nu merg așa cum vrei și sentimentele îți sunt rănite, în împrejurări care te fac slab, care te fac să suferi fizic și îți afectează reputația, care nu îți pot satisface vanitatea și mândria și care te fac să suferi psihic – atunci ai cu adevărat statură. Nu este acesta scopul pe care ar trebui să-l urmăriți? Dacă aveți o asemenea hotărâre și un asemenea țel, atunci există speranță**" (Părtășia lui Dumnezeu). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că adevărata supunere nu este o tranzacție și că nu este influențată de alegerea personală. Fie că îmi place sau nu, fie că-mi aduce sau nu beneficii, atât timp cât vine de la Dumnezeu și ajută lucrarea bisericii, ar trebui să mă supun pe deplin. Dar, în schimb, ce făceam eu? Când mi s-a cerut să fac datorii de găzduire, n-am avut în minte grija față de voia lui Dumnezeu sau sprijinirea lucrării bisericii, ci, în schimb, m-am gândit numai dacă mă voi putea semeți pentru a-i face pe ceilalți să mă admire și dacă vanitatea îmi va fi satisfăcută. Era asta supunere față de Dumnezeu? Mi-am amintit de vremea în care eram conducătoare de grup. Conducătoarea bisericii avea mereu, mai întâi, părtășie cu mine despre lucrarea din biserică. Credeam că aceasta avea o părere bună despre mine și că frații și surorile mele mă admirau. Niciun efort nu era prea mare în datoria mea și, indiferent cât de grea sau obositoare era, o făceam bucuroasă. Însă, când am fost pusă în fața datoriilor de găzduire, am devenit negativă, gândindu-mă că acestea sunt modeste. Mai important, indiferent cât de mult încercam, acel efort ar fi fost invizibil pentru ceilalți. De asta eram potrivnică și nu voiam s-o fac. Abia în acel moment, am văzut că am investit atât de mult efort în vechea mea

datorie pentru că mă puteam semeți și-i puteam face pe ceilalți să mă admire. Datoriile de găzduire, pe de altă parte, nu-mi puteau satisface în niciun fel ambiția, așa că eram incapabilă să mă supun. Atunci mi-am dat seama că avusesem mereu preferințe personale și alegeri în datoria mea și că nu mă gândeam niciodată decât la reputația și statutul meu și la cum aceasta îmi aducea beneficii. Nu căutam adevărul și nu mă supuneam lui Dumnezeu deloc!

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu cu privire la acțiunile lor. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta este îndreptată. Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți și nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, Îl ai pe Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu au o inimă cu teamă de Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău, nu lua mereu în considerare propriile interese și nu ține cont de statutul, renumele sau reputația ta. Nu lua în considerare interesele oamenilor. Trebuie să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate; s-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu. Să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai făcut tot ce ai putut ca să fii loial, să-ți îndeplinești responsabilitățile, și dacă ai dat totul și ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea casei lui Dumnezeu. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Ia-le frecvent în calcul și atunci îți va fi ușor să-ți îndeplinești bine datoria**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Am găsit o cale de a practica în cuvintele lui Dumnezeu. A trebuit să accept cercetarea minuțioasă a lui Dumnezeu asupra datoriei mele, să am frică de Dumnezeu în inima mea, să fiu capabilă să renunț la câștigul personal și, pur și simplu,

să fac orice aducea beneficii bisericii. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am spus această rugăciune: „O, Dumnezeule, sunt dispusă să-Ți accept cercetarea minuțioasă. Nu mă voi mai concentra pe ce cred alții despre mine. Vreau doar să fiu capabilă să mă supun rânduielilor Tale și să-mi fac bine datoria de găzduire.” Pe parcursul zilelor ce au urmat, surorile mele de la biserică știau că abia ajunsesem în această țară străină și că îmi era greu să cumpăr lucruri, așa că și-au făcut timp să meargă cu mine la cumpărături pentru cele trebuincioase. Erau foarte ocupate în datoriile lor, dar mă ajutau cu treburile casnice atunci când puteau. Ori de câte ori aveam o problemă, aveau părtășie cu mine despre cuvintele lui Dumnezeu și aveau părtășie despre propriile experiențe pentru a mă ajuta și sprijini. Niciuna dintre surori nu mă desconsidera sau respingea fiindcă eram o gazdă. Am ajuns să înțeleg că, într-adevăr, nu există datorii importante sau datorii mărunte de făcut împreună cu frații și surorile. Pur și simplu, ne îndeplinim datoriile și obligațiile înaintea lui Dumnezeu. După această experiență, am crezut că sunt capabilă să mă supun puțin în datoria mea, dar, întrucât nu aveam nicio înțelegere adevărată a naturii și esenței mele, tot nu renunțasem complet la căutarea faimei și a statutului. Eram iarăși expusă în momentul în care se ivea o situație care nu-mi plăcea.

Ceva mai târziu, conducătoarea bisericii m-a sunat spunând că sora Zhou fusese foarte ocupată predicând Evanghelia și a întrebat dacă eram disponibilă pentru jumătate de zi, în fiecare sâmbătă, ca să o supraveghez pe fiica acesteia. M-am opus imediat ideii de a avea grijă de copii. Am fost atât de ocupată cu afacerea mea, încât nu am avut grijă nici de proprii copii. Să supraveghez copiii altora chiar m-ar face un fel de bonă. Ce ar fi crezut frații și surorile care mă cunoșteau dacă ar fi aflat despre asta? Cum aș mai putea da ochii cu ei? Însă m-am gândit la adevăratele dificultăți pe care le avea sora Zhou și am știut că, dacă nu ajut, îmi va rămâne pe conștiință. M-

am gândit la asta o vreme și apoi am fost de acord. În acea sâmbătă după-amiază, am mers acasă la sora Zhou. Am rezistat cu greu până seara când, deodată, copila a început să țipe și să strige după mama ei, iar eu, pur și simplu, nu am putut s-o liniștesc. Am alergat de colo colo căutând ceva bun să-i dau ca s-o mulțumesc, i-am spus povești și i-am pus desene animate și, în cele din urmă, s-a oprit din plâns. Pe drumul înapoi spre casă, mergeam și mă gândeam: „Supravegherea copiilor e atât de grea! Nu numai că e extenuantă, dar e și complet umilitoare și trecută cu vederea.” Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai nedreptățită. Când am ajuns înapoi acasă, le-am văzut pe surori acolo, discutând fericite despre recompensele și experiențele pe care le dobândiseră din datoriile lor. Am simțit invidie și frustrare. M-am gândit: „Când voi fi capabilă să fac datorii de udare ca surorile mele? În această datorie pe care o fac acum, ori frec oale și tigăi, ori supraveghez copii mici. Ce adevăruri pot dobândi din asta? Oare oamenii vor spune că nu am realitatea adevărului, astfel încât sunt capabilă numai de treburi neînsemnate ca acestea?” Acest gând m-a supărat și mai tare. În noaptea aceea, m-am zvârcolit în pat, fără să pot închide un ochi, așa că am mers înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog. Am spus: „O, Dumnezeule, sunt atât de supărată acum. Vreau mereu să îndeplinesc datorii care mă fac să ies în evidență, care îi fac pe ceilalți să mă admire. O, Dumnezeule, știu că această căutare Îți contrazice voia, dar îmi e atât de greu să mă supun. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi, să mă conduci și să mă ajuți să mă cunosc ca să pot lăsa în urmă această stare greșită.”

Apoi am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Firea coruptă a omului se ascunde în fiecare gând și idee, în motivele din spatele fiecărei acțiuni; se ascunde în fiecare opinie pe care o are omul despre orice și în fiecare înțelegere, punct de vedere și dorință pe care o are vizavi de tot ceea ce face Dumnezeu. Ea este ascunsă în interiorul**

acestor lucruri” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar ascultarea adevărată este credința reală”). **„O fire coruptă satanică este profund înrădăcinată în oameni; devine viața lor. Ce anume caută și își doresc oamenii să câștige? Când sunt mânați de forța unei firi corupte satanice, care sunt idealurile, speranțele, ambițiile, țelurile și direcțiile în viață ale oamenilor? Nu cumva aleargă în direcția opusă lucrurilor pozitive? În primul rând, oamenii își doresc întotdeauna să aibă un renume sau să fie celebrități; își doresc să câștige faimă și prestigiu și să aducă onoare strămoșilor lor. Sunt pozitive aceste lucruri? Acestea nu sunt deloc în conformitate cu lucrurile pozitive; în plus, contravin legii prin care soarta omenirii se află sub stăpânirea lui Dumnezeu. De ce spun asta? Ce fel de persoană Își dorește Dumnezeu? Își dorește oare o persoană de rang înalt, o celebritate, o persoană nobilă sau una care zguduie lumea?** (Nu.) **Așadar, ce fel de persoană Își dorește Dumnezeu? El Își dorește o persoană cu picioarele pe pământ, care caută să fie o creatură destoinică a lui Dumnezeu, care poate îndeplini datoria unei creaturi și care poate păstra locul unui om.** […] **Așadar, ce le aduce o fire coruptă satanică oamenilor?** (Împotrivire față de Dumnezeu.) **Ce se naște din împotrivirea oamenilor față de Dumnezeu?** (Durerea.) **Durerea? Este distrugerea! Durerea nu este nici jumătate din aceasta. Ceea ce vedeți chiar în fața ochilor este durere, negativitate și slăbiciune și acestea înseamnă împotrivire și nemulțumiri – ce rezultat vor aduce aceste lucruri? Anihilare! Aceasta nu este o chestiune neînsemnată și nu este un joc**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu de judecată și revelație, m-am simțit foarte rușinată. Am început să reflectez asupra mea: „De ce nu mă pot supune niciodată situațiilor pe care Dumnezeu le rânduiește? De ce nu sunt niciodată dispusă să fac aceste datorii aparent mărunte? Simt că ceilalți

mă desconsideră pentru că le fac, ca și cum aș fi inferioară. Nu-mi pot ține fruntea sus și mă simt lipsită de valoare. Cred că numai acele datorii importante, unde pot ieși în evidență și câștiga admirația și stima celorlalți, merită făcute." În vreme ce reflectam asupra acestor gânduri, mi-am dat seama că încă eram controlată de dorința mea de faimă și statut. Trăiam după otrăvuri satanice precum: „Aşa cum un copac trăieşte pentru scoarţa lui, un om trăieşte pentru faţa lui", „Pe unde stă, omul îşi lasă numele în urmă, aşa cum gâsca strigă pe unde zboară" și „Omul se chinuiește în amonte; apa curge în aval". Aceste otrăvuri prinseseră rădăcini în mine demult și deveniseră viața mea. Mă făcuseră atât de arogantă și încrezută. Adoram ca alții să mă admire. Adoram să am un nume și-un statut și luasem aceste lucruri drept țeluri de urmărit în viață. Mi-am dat seama că acestea erau exact aceleași țeluri pe care oamenii din lumea de afară le urmăreau. Înainte să încep să cred în Dumnezeu, eram foarte competitivă. Lucram din zori până-n seară și mă epuizam prin muncă, străduindu-mă să mențin randamentul fabricii. Ori de câte ori îmi vizitam orașul natal, iar prietenii și rudele mele mă întâmpinau cu căldură și mă numeau „super-femeie", vanitatea mea era satisfăcută, iar eu eram dispusă să plătesc orice preț. Încă trăiam după aceste păreri după ce-mi dobândisem credința. Când mi-am făcut datoria pentru renume și statut, am fost preocupată de câștiguri și pierderi. Eram fericită să am o funcție pe care alții o admirau. Fără acea funcție, când nu puteam ieși în evidență, deveneam negativă și nefericită, mă împotriveam lui Dumnezeu și situației pe care El o rânduise. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama mai bine că acele otrăvuri satanice nu mi-au adus decât durere și m-au făcut să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și să-L sfidez fără să vreau. Dacă aveam să continui cu acel fel de căutare, cu siguranță, aveam să atrag asupra mea dezgustul lui Dumnezeu, iar El avea să mă elimine. Cu cât mă gândeam mai

mult la asta, cu atât simțeam mai multă teamă cu privire la calea pe care o urmam. M-am grăbit să mă rog și să mă căiesc lui Dumnezeu. Nu mai voiam să caut numele și statutul sau să mă admire ceilalți, ci voiam să caut să fiu o ființă creată adevărată, conform cuvintelor lui Dumnezeu. După ce m-am rugat, inima mi s-a liniștit.

În timpul slujbelor mele de a doua zi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi pe Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să Îl iubești pe Dumnezeu în inima ta. Trebuie să îți alungi firea coruptă, trebuie să cauți să îndeplinești dorința lui Dumnezeu și trebuie să îndeplinești datoria de creatură a lui Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o creatură a lui Dumnezeu, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprime prin doctrină, ci este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu m-a ajutat să înțeleg că, în calitate de ființă creată, ar trebui să mă supun conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu. Ar trebui să caut adevărul și schimbarea firii mele. Aceasta este datoria mea și ceea ce ar trebui să caut. Nu-mi plăcea situația pe care o rânduise Dumnezeu, dar, în spatele acesteia, se aflau intențiile Sale bune. El

rânduise totul cu grijă ca să mă purifice și să mă schimbe. Nu mai puteam urmări reputația și funcția sau face pretenții în legătură cu datoria mea. Ar trebui să mă concentrez pe căutarea adevărului și să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a-mi rezolva firea coruptă. Ar trebui să-mi dau toată silința pentru a-mi face bine datoria.

Pe parcursul zilelor ce au urmat, am încetat să mă mai concentrez pe ceea ce gândeau ceilalți despre mine și, în schimb, mi-am făcut datoria înaintea lui Dumnezeu. Uneori, când frații și surorile erau ocupați cu datoriile lor și nu aveau timp să-și supravegheze copiii, mă ofeream să ajut. Când am văzut frații și surorile predicând Evanghelia și aducând mai mulți oameni înaintea lui Dumnezeu, am simțit bucurie în inima mea. Chiar dacă nu puteam ieși în evidență în datoria mea, am fost capabilă să-i ajut pe frați și surori să nu-și mai facă griji și mi-am adus, în liniște, contribuția la răspândirea Evangheliei Împărăției. Acest lucru a fost, de asemenea, semnificativ. În timp ce făceam datorii de găzduire și ajutam cu îngrijirea copiilor, deși vanitatea și dorința mea de prestigiu nu au fost satisfăcute, am găsit acest lucru plin de satisfacții. Știam că a căuta reputația și poziția nu era calea cea bună. Supunerea față de conducerea și rânduielile lui Dumnezeu și a-mi da silința în datoria mea erau lucrurile pe care trebuia să le caut. Chiar am ajuns să înțeleg că nu există, într-adevăr, datorii mărunte și datorii importante în casa lui Dumnezeu. Indiferent ce datorie fac, mereu este o lecție de învățat și adevăruri pe care ar trebui să le practic și în care ar trebui să intru. Atât timp cât mă supun și caut adevărul, sunt răsplătită. Acest lucru mi-a arătat cât de drept este Dumnezeu și cum nu favorizează pe nimeni. Să am această fărâmă infimă de înțelegere și schimbare este o recompensă pe care Dumnezeu a acordat-o vieții mele. Slavă Ție, Dumnezeule!

25. Cum trebuie să ne privim datoria

de Zheng Ye, Coreea de Sud

La scurt timp după ce am devenit un credincios, am observat frați și surori, care erau conducători, ținând adesea adunări și având părtășie despre adevăr, iar unii aveau datorii care cereau aptitudini, precum crearea de videoclipuri sau dansul și cântatul. Chiar îi admiram și credeam că este un lucru la care să aspiri. Cât despre cei care se ocupau de găzduire sau de chestiuni bisericești, acele datorii nu meritau discutate și nu cereau aptitudini, așa că aceia nu aveau să devină cunoscuți. Mă gândeam că, pe viitor, voiam o datorie care să mă pună într-o lumină bună. Doi ani mai târziu, mi s-a dat datoria de a scrie. Eram atât de fericit, mai ales că, de fiecare dată când mergeam la biserică să ofer îndrumare asupra lucrării de scriere, toți frații și surorile erau foarte prietenoși cu mine și mă priveau admirativ. Eram foarte mulțumit de mine și credeam că datoria mea aduna mai multă admirație decât a altora. În 2018, am fost trimis într-o altă zonă pentru a-mi îndeplini datoria. Câtă vreme am fost acolo, odată, când un frate a aflat care era datoria mea, a început să vorbească despre aceasta cu mine. M-a făcut foarte fericit să văd că mă admira și am simțit că îndeplinirea acelei datorii chiar era o onoare.

Eram într-o stare constantă de îngâmfare și admirație de sine în perioada aceea. Mă întreceam pentru renume și câștig în datoria mea și nu o luam în serios. Am fost dat afară, câteva luni mai târziu, pentru că nu realizasem nimic. Acest lucru m-a supărat și m-a făcut să devin puțin negativ, astfel încât conducătorul a avut părtășie cu mine despre voia lui Dumnezeu, spunând: „Casa lui Dumnezeu are nevoie de oameni care să lucreze ca mașiniști pentru filmele noastre. Tu ai putea face acest lucru. Indiferent care este datoria ta, trebuie să urmezi adevărul și să-ți dai toată

silința pentru a-ți face bine datoria.” Nu prea știam ce presupunea acea datorie, dar am socotit că ar trebui, pur și simplu, să mă supun pentru că era ceea ce conducătorul rânduise. După ce am fost mașinist pentru un timp, mi-am dat seama că presupunea, în general, muncă fizică grea, trebuind să mut tot felul de decoruri de colo colo. Nu era implicată nicio abilitate. Era doar multă alergătură și treburi de tot felul. M-am gândit: „Înainte, datoria mea de a scrie îmi impunea să-mi folosesc creierul. Era demnă și bine văzută. Mutatul de colo colo a tuturor acestor piese de decor este muncă fizică. E murdară și obositoare. Oare frații și surorile mă vor desconsidera?” M-am simțit descurajat la gândul acesta și am simțit că mă împotrivesc puțin să fac această datorie. De atunci, n-am lucrat din toată inima și m-am eschivat când am putut. Uneori, când ne lipsea o piesă de decor și trebuia să împrumutăm de la un frate sau o soră, puneam pe altcineva să meargă să ceară, de teamă că, dacă aș fi mers eu, frații și surorile care mă cunoșteau aveau să afle că fusesem schimbat din datoria mea anterioară și că acum făceam munca de jos. Ce-ar fi crezut atunci despre mine? Nu voiam nici să lucrez la aptitudinile relevante, de teamă că, dacă aș fi învățat mai multe, aveam să fac acea datorie pentru totdeauna, iar ziua în care să ies în evidență nu avea să mai vină. Uneori, când eram pe platou, regizorul îmi cerea să așez decorul într-un anume fel. Acest lucru mă făcea să mă simt foarte stânjenit, de parcă era o rușine pentru mine. M-am gândit cum, înainte, în datoria mea de a scrie, ceilalți mă respectaseră și-mi urmaseră îndrumările, dar acum eu eram cel căruia i se spunea ce să facă. Era un mare pas înapoi. Odată, un frate mi-a cerut să merg afară să culeg niște paie de orez pentru platou. Chiar nu am vrut s-o fac. M-am gândit: „Să merg afară să fac acest lucru este atât de rușinos. Dacă frații și surorile văd asta, vor crede, cu siguranță, că sunt o cauză pierdută dacă fac un astfel de lucru la o vârstă atât de fragedă.” Dar întrucât acest lucru trebuia făcut pentru

datoria mea, pur și simplu, am așteptat până n-a mai fost nimeni în preajmă și m-am îmbărbătat să merg să-l fac. L-am văzut pe un frate venind în timp ce culegeam paiele de orez. Purta pantofi de piele și șosete albe; părea foarte curat. Eu, pe de altă parte, eram murdar din cap până-n picioare. Deodată, m-am simțit descurajat și supărat, gândindu-mă: „Suntem de aceeași vârstă, dar el face o datorie plăcută, curată, în vreme ce eu sunt capabil numai să fac munca murdară precum cea de a culege paie de orez. Ce diferență colosală! Ce rușinos! Mă voi întoarce și-i voi spune conducătorului că nu vreau să mai fac această datorie și-i voi cere să-mi repartizeze altceva.”

După ce m-am întors, aveam sentimente contradictorii, întrebându-mă dacă ar trebui să-i spun ceva conducătorului. Dacă nu-i spuneam, trebuia să continui să fac acea datorie, dar dacă-mi spuneam păsul și ziceam că nu mai vreau s-o fac, asta însemna că-mi abandonez datoria. La gândul acesta, mi-am înăbușit sentimentele și nu am spus nimic. Curând după aceea, conducătorul a aranjat ca mașiniștii și artiștii să participe împreună la adunări. Acest lucru nu mi-a picat bine deloc. Își puteau face un renume și se puteau bucura de lumina reflectoarelor, în timp ce eu făceam munca de jos. Pur și simplu, nu eram la același nivel. Oare adunările noastre nu aveau tocmai să-mi sublinieze inferioritatea? Toată lumea participa activ la părtășie în adunări, dar eu nu voiam să împărtășesc nimic. În adunările cu artiștii, simțeam că singurul meu rol era să-i fac pe ei să arate mai bine. Era deprimant. Cu trecerea timpului, întunericul din sufletul meu a crescut și nu mai voiam nici să merg la adunări. Îmi aminteam adesea de vremea în care îmi făceam datoria de a scrie, când eram primit cu entuziasm de către frați și surori și eram prețuit de conducător. De când am fost îndepărtat din acea datorie, am făcut numai treburi mărunte și nimeni nu m-a mai admirat. Eram descurajat și nefericit, simțindu-mă din ce în ce mai inferior și

antisocial. Eram tot timpul melancolic și parcă nu eram eu. Am slăbit mult foarte repede. Într-o seară, în timp ce mă plimbam de unul singur, pur și simplu, nu am mai putut înăbuși nenorocirea dinlăuntrul meu. Plângând, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! În trecut, eram hotărât să urmez adevărul și să-mi fac datoria ca să Te mulțumesc, dar acum că nu mai există nicio șansă să mă fac remarcat în datoria mea, mă simt mereu inferior celorlalți. Sunt foarte negativ și slab și simt că sunt pe punctul de a Te trăda în orice moment. Dumnezeule, nu vreau să mai fiu atât de negativ, dar nu știu ce să fac. Te rog să mă îndrumi ca să pot ieși din această stare."

După aceea, am citit acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu: „**Cum ia naștere datoria? În general vorbind, aceasta se naște ca rezultat al lucrării de gestionare a lui Dumnezeu prin care aduce omenirii mântuirea; vorbind precis, pe măsură ce lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu se desfășoară în rândul omenirii, apar diferite sarcini care trebuie îndeplinite, iar acestea impun ca oamenii să coopereze și să le ducă la bun sfârșit. Acest fapt a dat naștere unor responsabilități și misiuni pe care oamenii să le îndeplinească, iar aceste responsabilități și misiuni sunt îndatoririle pe care Dumnezeu le dă omenirii**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). „**Oricare ar fi datoria ta, nu face discriminare între cele importante și cele neînsemnate. Să presupunem că spui: «Deși această sarcină este o însărcinare din partea lui Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu, dacă o fac, s-ar putea ca oamenii să mă disprețuiască. Alții ajung să facă o lucrare ce le permite să iasă în evidență. Cum poate această sarcină ce mi-a fost dată, care nu îmi permite să ies în evidență, ci mă face să mă străduiesc din răsputeri în culise, să fie numită o datorie? Aceasta este o datorie pe care nu o pot accepta; nu este datoria mea. Datoria mea trebuie să fie una care mă face să ies în evidență în fața celorlalți și care îmi permite**

să îmi fac un nume – și, chiar dacă nu îmi fac un nume sau nu ies în evidență, tot trebuie să beneficiez de pe urma acesteia și să mă simt, fizic, în largul meu.» Este aceasta o atitudine acceptabilă? A fi mofturos înseamnă să nu accepți ceea ce vine de la Dumnezeu; înseamnă să faci alegeri în funcție de propriile preferințe. Asta nu înseamnă că îți accepți datoria; este un refuz al datoriei tale. Imediat ce încerci să alegi, nu mai ești capabil de adevărata acceptare. Un astfel de moft este denaturat de preferințele și dorințele tale individuale; când te gândești la propriul beneficiu, la propria reputație și așa mai departe, atitudinea față de datoria ta nu este una de supunere. Iată atitudinea față de datorie: în primul rând, nu ai voie să o analizezi sau să te gândești la cine ți-a desemnat-o; în schimb, ar trebui să o accepți de la Dumnezeu, ca datorie a ta și drept ceea ce ar trebui să faci. În al doilea rând, nu face discriminare între cele importante și cele neînsemnate și nu te preocupa de natura sa – indiferent dacă o faci sau nu înaintea oamenilor, indiferent dacă îți permite sau nu să ieși în evidență. Nu lua în considerare aceste lucruri. Acestea sunt cele două caracteristici ale atitudinii cu care oamenii ar trebui să-și abordeze datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Citirea acestui lucru mi-a arătat că aveam o perspectivă și o atitudine greșite față de datoria mea. Dumnezeu ne cere să ne îndeplinim datoria și e corect și potrivit să o facem. Nu trebuie să avem de ales în această chestiune. Însă eu mi-am lăsat preferințele să-mi stea în cale, dorindu-mi numai o datorie care să fie admirată și stimată. M-am împotrivit și am respins orice lucru în spatele scenei sau neremarcabil. Nu m-am supus conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu. Ba chiar am fost neglijent, negativ, am refuzat să lucrez și m-am împotrivit lui Dumnezeu. Mi-am amintit de vremea în care eram nou în credință. Invidiam conducătorii și frații și surorile care se ocupau de spectacole. Credeam că

acele datorii chiar aveau greutate, erau admirate de ceilalți și că, cei care făceau muncă fizică mai puțin remarcabilă, nu aveau aptitudini adevărate care să merite menționate. Acel fel de datorie era modest și oamenii îl desconsiderau. Deoarece gândirea mea era greșită, am clasificat datoriile pe diferite grade, așa că, atunci când am început ca mașinist, m-am gândit că fac doar treburi de jos, mărunte și că acest lucru îmi va afecta reputația și imaginea. Chiar mă împotrivisem și nu voiam să mă supun. Nu mi-am asumat responsabilitatea pentru datoria mea și nu am vrut să învăț aptitudinile pe care ar fi trebuit să le învăț. Chiar m-am gândit să abandonez și să-L trădez pe Dumnezeu. Am văzut că îmi păsa numai de preferințele personale în datoria mea și că mă gândeam numai la vanitatea, prestigiul și interesele proprii. Îmi lipsea cu desăvârșire adevărata supunere și țineam cont cu atât mai puțin de voia lui Dumnezeu sau de a-mi îndeplini bine datoria. Atitudinea mea era atât de dezgustătoare și odioasă pentru Dumnezeu! Realizarea acestui lucru a fost supărătoare și mi-am făcut mustrări de conștiință.

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Oamenii sunt ființe create. Care sunt funcțiile ființelor create? Acest lucru se referă la practicile și datoriile oamenilor. Tu ești o ființă creată; Dumnezeu ți-a oferit darul cântatului. Când El te folosește pentru a cânta, ce ar trebui să faci? Ar trebui să acceptați această sarcină pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu și să cânți bine. Când Dumnezeu te folosește pentru a răspândi Evanghelia, ca ființă creată, ce devii? Devii evanghelist. Când El are nevoie ca tu să conduci, ar trebui să preiei această însărcinare; dacă poți să îndeplinești această datorie în conformitate cu principiile adevărului, atunci aceasta va fi o altă funcție pe care o servești. Unii oameni nu înțeleg adevărul și nici nu îl urmăresc; ei nu pot decât să depună efort. Așadar, care este funcția**

acelor ființe create? Este de a depune efort și de a presta servicii” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai căutând adevărul poți cunoaște faptele lui Dumnezeu”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că indiferent ce datorie îndeplinește cineva în casa lui Dumnezeu, indiferent dacă este sau nu remarcabilă, pur și simplu, există diferite denumiri și funcții ale datoriei, însă responsabilitatea personală rămâne aceeași. Identitatea și esența inerente ale unui om nu se schimbă; el va fi mereu o ființă creată. Am fost o ființă creată în datoria mea de a scrie și am rămas o ființă creată în datoria mea de mașinist. Nu există ierarhie în datoriile din casa lui Dumnezeu și totul este rânduit în funcție de ce este nevoie și potrivit staturii, calibrului și punctelor forte ale fiecăruia. Indiferent de datorie, voia lui Dumnezeu este ca noi să ne dăm, cu adevărat, toată silința în datoriile noastre, să fim neclintiți în căutarea adevărului, rezolvându-ne firile corupte și făcându-ne bine datoria. Exact cum se spune în cuvintele lui Dumnezeu: „**Funcțiile nu sunt aceleași. Există un singur trup. Fiecare își îndeplinește datoria, fiecare în dreptul său și făcând tot ce-i stă în putință – pentru fiecare scânteie există un fulger de lumină – și căutând maturitatea în viață. Astfel, Eu voi fi mulțumit**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 21). Conducătorul bisericii a aranjat ca eu să fac datoria de mașinist pentru că de asta era nevoie pentru lucrare și nu ar trebui să fiu năzuros și pretențios pe baza preferințelor mele, ci ar trebui să mă supun conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu. Ar trebui să aranjez recuzita așa cum este nevoie pentru evenimente și să-mi aduc contribuția la fiecare producție, fiind martor pentru Dumnezeu. Aceasta era funcția mea. Am avut o oarecare schimbare de perspectivă după ce am înțeles voia lui Dumnezeu și am renunțat la ceea ce mă împovărase atât de mult timp. Am fost, de asemenea, capabil să-mi abordez corect datoria. De atunci, am căutat sârguincios materiale și

informații de referință pentru a-mi îmbunătăți aptitudinile, iar în adunările cu artiștii, nu mai făceam comparații între datoriile noastre ci, în schimb, vorbeam deschis despre răzvrătirea și corupția mea. Am avut părtășie despre toată înțelegerea pe care o aveam. După aceea, în datoria mea, uneori mi-a revenit teama de a fi desconsiderat și mi-am dat seama că iarăși clasificam datoriile în importante și mărunte, așa că mă rugam grabnic lui Dumnezeu și-mi lepădam gândirea incorectă, mă concentram pe datoria mea și puneam mulțumirea lui Dumnezeu pe primul loc. M-am simțit foarte relaxat și ușurat după ce am practicat în acest fel pentru o vreme. Nu mai credeam că lucrul pe platou și mutarea recuzitei de ici colo era o datorie umilă. Dimpotrivă, credeam că Dumnezeu îmi încredințase o responsabilitate. Eram onorat și mândru că eram capabil să fac această datorie și să-mi aduc contribuția la producția cinematografică a casei lui Dumnezeu.

Am crezut că dobândisem o oarecare statură după ce fusesem demascat în acel fel, că voi fi capabil să mă supun, în datoria mea, rânduielilor lui Dumnezeu și că nu voi mai fi negativ și răzvrătit pentru că datoria mea nu este specială. Însă următoarea dată când am întâlnit o situație care nu mi-a plăcut, acea veche problemă a reapărut.

Câteva luni mai târziu, când era un sezon foarte aglomerat pentru fermieri, niște frați și surori care erau plecați să răspândească Evanghelia nu s-au putut întoarce la timp pentru recoltă. Conducătorul m-a întrebat dacă îi pot ajuta la treburile de la fermă. M-am gândit: „Acest lucru ar putea aduce o ușurare fraților și surorilor astfel încât să se poată concentra pe lucrarea Evangheliei și ar aduce beneficii lucrării din casa lui Dumnezeu. Ar trebui să-mi asum această sarcină.” Însă, când am ajuns pe câmp, am văzut că ceilalți frați de acolo aveau în jur de 40-50 de ani. Nu era nicio persoană în jur de 20 de ani, ca mine. Nu am fost prea mulțumit. Chiar atunci, un frate a

venit și m-a întrebat, surprins: „Frate, cum de ai timp să vii să muncești pe câmp? Nu-ți faci datoria de a scrie?” Fața a început imediat să-mi ardă și am răspuns rapid: „Am venit să ajut doar temporar.” După ce a plecat, m-am gândit: „Ce va crede despre mine? Oare va crede că dacă vin să fac acest fel de muncă la vârsta mea înseamnă că nu am niciun calibru sau talent adevărat și că sunt aici numai pentru că nu-mi pot asuma o datorie importantă? Acesta e un mare pas înapoi!” Mă simțeam din ce în ce mai nedreptățit. Deși, fizic, îmi făceam munca, mintea îmi era plină de gânduri despre ce credeau frații de acolo despre mine și dacă mă vor desconsidera sau nu. Pur și simplu, făceam treaba de mântuială. Când am ajuns acasă, i-am văzut pe alți câțiva frați, în fața computerelor, făcându-și datoriile și m-am simțit deodată de parcă eram pe o treaptă mai jos. M-am gândit: „Datoriile altora sunt mai bune decât ale mele. De ce trebuie să merg să trudesc pe câmp? În orice caz, eu măcar am pus piciorul în campusul unei universități și am muncit din greu în studiile mele. Nu am făcut asta ca să scap de soarta fermierilor de a lucra pe câmp toată ziua? Mâine nu mă duc.” Știam că nu ar trebui să gândesc așa, dar mă simțeam atât de nedreptățit, gândindu-mă că a mă pune să lucrez pe câmp era o risipă a talentului meu și o rușine pentru mine. Am devenit și mai mâhnit în timp ce mă gândeam la asta, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, cred că a trudi și a asuda lucrând pe câmp este o datorie inferioară pe care alții o vor desconsidera. Nu mai vreau s-o fac. Știu că gândirea mea e greșită, dar nu mă pot abține. Chiar sunt nefericit. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi ca să-Ți pot înțelege voia și să mă supun.” După rugăciunea mea, am citit acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce este supunerea adevărată? Ori de câte ori Dumnezeu face ceva ce ți-e pe plac și simți că totul este mulțumitor și potrivit și ți s-a permis să ieși în evidență, simți că e ceva destul de glorios, spui «Îți mulțumesc, Dumnezeule» și te poți supune**

orchestrării și orânduirilor Lui. Totuși, de fiecare dată când ți se atribuie un loc neînsemnat în care nu reușești niciodată să ieși în evidență și nimeni nu te recunoaște vreodată, nu te mai simți fericit și ți se pare greu să te supui. […] Supunerea atunci când condițiile sunt favorabile este în general ușoară. Dacă te poți supune și în împrejurări nefavorabile – în care lucrurile nu merg așa cum vrei și sentimentele îți sunt rănite, în împrejurări care te fac slab, care te fac să suferi fizic și îți afectează reputația, care nu îți pot satisface vanitatea și mândria și care te fac să suferi psihic – atunci ai cu adevărat statură. Nu este acesta scopul pe care ar trebui să-l urmăriți? Dacă aveți o asemenea hotărâre și un asemenea țel, atunci există speranță" (Părtășia lui Dumnezeu).

M-am simțit rușinat în timp ce chibzuiam la cuvintele lui Dumnezeu. Ele mi-au revelat întocmai propria stare. Atunci când credeam că pot ieși în evidență în timp ce-mi făceam datoria de a scrie, eram mai mult decât fericit s-o accept, să mă supun și îmi îndeplineam datoria cu entuziasm. Însă atunci când ajutam pe câmp, iar vanitatea și imaginea îmi erau afectate, m-am supărat și nu am fost dispus s-o fac. Mai ales când i-am văzut pe alți frați lucrând la computere, am simțit că nu sunt la fel de bun ca ei. Mi-am pierdut echilibrul, gândindu-mă că, întrucât eram educat, ar trebui să fac o datorie demnă, care cere aptitudini. M-am împotrivit, m-am plâns și nu am mai vrut să fac munca de la fermă. În datoria mea, nu dădeam atenție la ce ar fi în beneficiul casei lui Dumnezeu și nici nu eram atent la voia Sa. În schimb, mă gândeam la propria vanitate la orice pas. Eram atât de egoist și demn de dispreț. Nu mă priveam deloc ca pe un membru al casei lui Dumnezeu. Un credincios adevărat, care este atent la voia lui Dumnezeu, consideră că a-și face datoria este o responsabilitate personală, punând umărul oriunde este nevoie de el, chiar dacă acest lucru este dificil, obositor sau îi compromite reputația sau interesele. Atât timp cât este bine pentru

lucrarea bisericii, el va lua inițiativa să-și facă bine datoria. Numai astfel de oameni posedă umanitate și sprijină casa lui Dumnezeu. M-am gândit la munca mea recentă cu recolta din toamnă. Câțiva frați și surori au avut nevoie de ajutor și multe alte persoane ar fi putut-o face, așa că de ce a făcut Dumnezeu ca această datorie să-mi pice mie în poală? Nu e ca și cum am adus o anumită valoare acelei munci. Dar Dumnezeu îmi dezvăluia atitudinea pe care o aveam față de datoria mea, punându-mă să fac o treabă murdară și obositoare ca să-mi pot recunoaște corupția și impuritățile în timp ce făceam acea datorie și apoi să caut adevărul pentru a-mi rezolva firea coruptă. Dar nu am înțeles intențiile bune ale lui Dumnezeu. Încă mai eram mofturos în datoria mea și aveam mereu propriile preferințe și cereri. Nu mă puteam supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, ci eram răzvrătit și mă împotriveam Lui. Chiar L-am rănit! Am înțeles că voia lui Dumnezeu era să-mi dezvăluie și să-mi curățească firea coruptă prin acea situație și să-mi corecteze atitudinea față de datoria mea. Aceasta era iubirea lui Dumnezeu. Nu contează că sunt repartizat la o muncă murdară, obositoare sau banală. Atât timp cât aduce beneficii lucrării bisericii, ar trebui s-o accept necondiționat, să mă supun și să-mi dau toată silința. Numai în acest fel poți fi o persoană cu conștiință și rațiune. Pe măsură ce am ajuns la această înțelegere, am dobândit, treptat, un sentiment de calm.

Nu mă puteam abține să nu reflectez asupra mea: de ce fusesem atât de potrivnic și supărat când trebuise să fac o datorie banală? De ce nu fusesem capabil s-o accept cu adevărat și să mă supun? În căutarea mea, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Minciunile și aberațiile lor au devenit viața și natura omului. «Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le e norocul» este o binecunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului.**

Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește frumoasa cultură tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. […] Există încă multe otrăvuri satanice în viața oamenilor, în modul în care ei gestionează lucrurile, în comportamentul și în conduita lor; aproape că nu au nicio fărâmă de adevăr. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt toate lucrurile Satanei" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că nesupunerea și pretențiile în datoria mea erau din cauză că fusesem îndoctrinat și corupt de otrăvurile Satanei, precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Cei ce trudesc cu mintea îi conduc pe cei ce trudesc cu mâinile" și „Numai cei mai înțelepți și cei mai nesăbuiți nu se schimbă" și deoarece căutasem să ies în evidență, să fiu mai bun ca alții. Mi-am amintit de vremea în care eram la școală. Profesorii și părinții mei mi-au spus întotdeauna să lucrez din greu ca să pot intra la o universitate bună și să scap de viața de fermier, că acesta ar fi singurul mod de a ajunge în frunte. De aceea am studiat din greu de când eram mic, sperând că voi putea obține o diplomă bună și voi putea găsi o slujbă respectabilă ca supraveghetor sau administrator; un lucru admirabil pe care alții să-l respecte. După ce am devenit un credincios, încă îmi evaluam datoriile în casa lui Dumnezeu prin ochii unui necredincios, clasificând datoriile în importante sau mărunte. Credeam că a fi conducător sau a face un lucru bazat pe aptitudini era respectabil, iar frații și surorile ar

respecta astfel de datorii, în timp ce datoriile fizice grele, din spatele scenei erau umile și ar fi desconsiderate. Am văzut că aceste otrăvuri satanice deveniseră propria mea natură, dominându-mi gândurile, făcându-mă să caut cu încăpățânare renumele și statutul, dorindu-mi mereu să fiu o persoană specială. Când un lucru îmi amenința prestigiul și statutul, eram negativ și potrivnic. Pur și simplu, nu puteam să-mi accept locul și să-mi fac datoria de ființă creată. Îmi lipseau cu totul conștiința și rațiunea. Știam că, dacă trăiesc în continuare după aceste toxine satanice, fără să caut adevărul și fără să-mi fac datoria așa cum o cere Dumnezeu, nu numai că nu voi fi capabil să câștig adevărul și viața, dar L-aș și dezgusta pe Dumnezeu și aș fi eliminat. După ce am realizat toate acestea, am hotărât să mă lepăd de trup și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Nu mai voiam să trăiesc după otrăvurile Satanei. A doua zi, am mers din nou la muncă pe câmp.

Mai târziu, am citit câteva cuvinte de la Dumnezeu. „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). **„În cele din urmă, dacă oamenii pot sau nu să obțină mântuirea nu depinde de ce datorie îndeplinesc, ci de faptul dacă au înțeles și au dobândit adevărul și dacă pot sau nu să se supună orchestrărilor lui Dumnezeu și să fie ființe create autentice. Dumnezeu este drept și acesta este principiul după care El măsoară întreaga omenire. Principiul acesta este imuabil, iar tu trebuie să-ți amintești lucrul acesta. Așadar, nu te gândi să găsești vreo altă cale și nu încerca să adaptezi acest principiu în funcție de împrejurări. În momentul în care o faci, vei fi comis o acțiune nechibzuită, ignorantă. Dumnezeu nu este îngăduitor atunci când vine vorba de această**

chestiune, iar standardele pe care le impune tuturor celor care ating mântuirea sunt neschimbătoare; ele rămân aceleași, indiferent cine ești" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Am putut vedea firea dreaptă a lui Dumnezeu în cadrul cuvintelor Lui. Dumnezeu nu hotărăște rezultatul și destinația unui om în funcție de datoria pe care o face, de cât de multă muncă a făcut sau de cât de mult a contribuit. El se uită dacă se poate supune sau nu conducerii și rânduielilor Sale, dacă poate face datoria unei ființe create și dacă este capabil, în cele din urmă, să câștige adevărul și să-și schimbe firea vieții. Fără să caut adevărul în credința mea, atunci indiferent cât de uimitoare și impresionantă poate părea datoria mea altora, nu voi fi niciodată capabil să câștig adevărul și cu atât mai puțin aprobarea lui Dumnezeu și mântuirea Sa deplină. M-am gândit la o antihristă pe care biserica noastră o excomunicase. Îndeplinise niște datorii importante și lucrase drept conducătoare, iar unii dintre noii membri ai bisericii o apreciau. Dar nu a căutat adevărul sau schimbarea firii în datoria ei, dimpotrivă, se întrecea pentru nume și statut și se agăța de calea antihristului. A făcut tot felul de rele și a perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu. De aceea a fost, în cele din urmă, dată afară. Am văzut, de asemenea, câțiva frați și surori care făceau datorii obișnuite, care nu păreau deloc speciale, dar ei își făceau datoriile în tăcere, fără să se plângă. Când întâmpinau probleme, căutau adevărul și voia lui Dumnezeu. Aveau luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt în datoriile lor și se descurcau din ce în ce mai bine în munca lor. Trăiau, din ce în ce mai mult, o asemănare umană. Acest lucru mi-a arătat că, în credință, câștigarea adevărului nu are nicio legătură cu felul datoriei cuiva. Indiferent de datoria pe care o face cineva, căutarea adevărului și schimbarea firii sunt esențiale. Aceasta este singura cale de urmat. Acum, indiferent dacă sunt pus de conducător să lucrez ca mașinist sau ca muncitor la fermă, toate sunt conducerea și

rânduielile lui Dumnezeu și este lucrul de care am nevoie pentru intrarea mea în viață. Ar trebui să accept și să mă supun acestui lucru întotdeauna. În datoria mea, ar trebui să caut adevărul, să practic cuvintele lui Dumnezeu și să acționez conform principiilor adevărului. Numai acest lucru este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Să realizez toate aceste lucruri m-a făcut să am un sentiment de libertate. Conducătorul mi-a repartizat, mai târziu, mai multe datorii obișnuite pe care le-am acceptat cu calm. Ba chiar m-am oferit, în timpul meu liber, să ajut frații și surorile cu treburile casnice. Când am practicat în acest fel, am descoperit că indiferent dacă ajutam la curățenie, la plantarea copacilor sau la săpatul unui șanț, exista întotdeauna o lecție de învățat. Dumnezeu nu era nedrept față de mine pentru că făceam muncă fizică. Atât timp cât o făceam din inimă, căutam adevărul și puneam cuvintele lui Dumnezeu în practică, puteam culege roadele din orice.

După ce am experimentat acest lucru, mi-am dat seama, cu adevărat, că indiferent de datoria mea, era ceea ce rânduise Dumnezeu și lucrul de care aveam nevoie pentru intrarea mea în viață. Ar trebui să accept acest lucru întotdeauna și să mă supun, să-mi îndeplinesc datoria și responsabilitățile și să caut adevărul și schimbarea firii pe parcursul acestui proces. Chiar dacă mereu clasificasem diferite datorii și mă împotrivisem când întâmpinasem o datorie care nu-mi plăcea, devenind plin de răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu, El tot nu m-a tratat pe baza fărădelegilor mele. În schimb, m-a îndrumat pas cu pas prin cuvintele Sale, permițându-mi să înțeleg adevărul și să cunosc responsabilitățile și misiunea unei ființe create. Mi-a schimbat perspectivele greșite astfel încât să-mi pot aborda cum se cuvine datoria și să încep să mă supun Lui. Slavă Ție, Dumnezeule!

26. Cum să-ți privești datoria

de Zhongcheng, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Cea mai fundamentală cerință pentru credința omului în Dumnezeu este ca acesta să aibă o inimă sinceră și să se dedice în întregime pe sine și să se supună cu adevărat. Ceea ce este cel mai greu pentru om este să-și pună la dispoziție întreaga viață în schimbul credinței adevărate prin care poate obține adevărul deplin și să-și îndeplinească datoria ca și creatură a lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). „**Datoriile sunt sarcini încredințate oamenilor de către Dumnezeu; ele sunt misiuni pe care oamenii trebuie să le ducă la bun sfârșit. Cu toate acestea, o datorie nu este, cu siguranță, propria-ți afacere gestionată personal și nici nu e o contragreutate ca tu să ieși în evidență. Unii oameni își folosesc îndatoririle ca oportunități de a se angaja în propria gestionare; unii pentru a-și satisface dorințele; alții pentru a umple golul pe care îl simt în interior; iar alții pentru a-și satisface mentalitatea de a se-ncrede în noroc, gândindu-se că, atâta vreme cât își îndeplinesc datoriile, vor avea o parte în casa lui Dumnezeu și în minunata destinație pe care El o rânduiește pentru om. Astfel de atitudini cu privire la datorie sunt incorecte; Îl dezgustă pe Dumnezeu și trebuie rezolvate numaidecât**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). După ce am citit asta, aș vrea să am părtășie despre propria experiență.

În 2017, datoria mea în biserică era de a scrie. Apoi, conducătorul bisericii a dispus ca fratele Lin să lucreze cu mine și mi-a spus să mă asigur că-l ajut cu adevărat pe parcurs. Am acceptat asta bucuros, gândindu-mă: „Am auzit că fratelui Lin îi place foarte mult să scrie articole și că e bun la

asta. Dacă va putea înțelege repede principiile, cu siguranță, lucrarea echipei noastre va avea tot mai mult succes. Conducătorul mă va considera priceput și mă va aprecia mult, așa că trebuie să-l ajut cât de mult pot.” I-am dat fratelui Lin toate principiile și materialele relevante pe care le întocmisem ca să le studieze, astfel încât să-și facă o idee despre tot ce trebuia să știe cât mai repede. Când a întâmpinat o dificultate în lucrarea lui, l-am ajutat să analizeze șirul de idei, dându-i câteva exemple și puncte de referință. În scurt timp, a înțeles unele dintre principii, iar documentele pe care le-a întocmit erau clare și practice. Faptul că-l vedeam făcând progrese atât de rapide m-a bucurat foarte mult. Înțelesese lucrurile atât de repede încât m-am gândit că are cu adevărat potențial. Echipa noastră a devenit mult mai eficientă și mi s-au împuținat mult responsabilitățile. M-am gândit că, după ce fratele Lin se va mai pregăti puțin, vom obține rezultate și mai bune în datoria noastră.

Într-o zi, conducătorul a spus că o biserică avea nevoie urgent de cineva care să întocmească documente și, cum fratele Lin era bun la asta și responsabil în lucrarea lui, el avea să fie transferat la acea biserică, pentru a prelua lucrarea de scriere a acesteia. Am fost șocat să aud asta, gândindu-mă: „Poftim? Îl transferați? Nu puteți face asta. Am depus atât efort în a-l familiariza cu postul ăsta, cu principiile, și el tocmai începe să pară promițător în echipă. Dacă va fi transferat acum, cu siguranță, lucrarea noastră va încasa o lovitură. Ce vor crede apoi oamenii despre mine? Vor spune că sunt nepriceput.” Gândindu-mă la asta, m-am necăjit mai tare. Conducătorul a spus că, după ce fratele Lin va fi transferat, pot pregăti pe altcineva. N-am scos niciun cuvânt, dar eram potrivnic acelei idei. M-am gândit: „Cum bagatelizați! Credeți că e atât de ușor să pregătești pe cineva? E nevoie de atât de mult timp și efort! În plus, după ce fratele Lin va fi transferat, toată responsabilitatea va cădea din nou pe umerii mei. Și așa e

atât de mult de lucru, prin urmare, cu un om priceput mai puțin, cu siguranță că lucrarea noastră va fi afectată.” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai potrivnic ideii. Două zile mai târziu, conducătorul m-a pus să scriu o evaluare a fratelui Lin. M-am gândit: „Ar trebui să mă concentrez pe slăbiciunile lui și pe felul în care dă dovadă de stricăciune, nu pe calitățile lui. Poate că, atunci, conducătorul nu-l va transfera.” M-am simțit puțin vinovat după ce mi-am terminat evaluarea și m-am întrebat dacă sunt necinstit. Dar, apoi, mi-am zis că doar mă preocupa lucrarea echipei. Așadar, i-am predat conducătorului evaluarea mea. Au trecut câteva zile în care nu am primit niciun răspuns de la conducător și am început să-mi fac griji, gândindu-mă: „Poate că nu a văzut-o și tot îl va transfera pe fratele Lin? Nu, nu pot fi prea pasiv. Trebuie să mă gândesc la o cale de a-l păstra.” Am încercat să aflu cum stau lucrurile, întrebându-l pe fratele Lin: „Ce ai spune dacă ai fi rugat să preiei datoria de scriere pentru o altă biserică?” Fără să stea pe gânduri, a spus: „Mă supun dispozițiilor bisericii. Sunt dispus să merg.” I-am răspuns imediat: „Când ești responsabil de lucrarea de a scrie, este important să înțelegi principiile și să fii competent. Altfel, progresul lucrării va avea, cu siguranță, de suferit. Consider că e mai bine pentru tine să continui să-ți faci datoria aici.” Spre surprinderea mea, fratele Lin nu a fost afectat deloc, ci doar a spus, plin de încredere: „Dacă se va ivi ocazia, sunt dispus să merg și să mă bizui pe Dumnezeu.” Am fost dezamăgit că nu îmi atinsesem scopul și am simțit un dram de frustrare față de el. La un moment dat, am văzut că un document la care lucrase el avea niște probleme și nu m-am putut abține să nu mă enervez și să nu-i fac morală. În acea perioadă, de fiecare dată când mă gândeam la transferul fratelui Lin, mă agitam foarte tare. Pur și simplu, nu-mi puteam găsi deloc liniștea în lucrarea mea și nu-mi puteam duce gândurile la capăt. Nici nu înțelegeam nicio problemă la muncă. Eram

permanent într-o confuzie. Mă simțeam foarte chinuit. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă călăuzească pentru a mă cunoaște pe mine însumi.

Apoi, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: **„Adeseori, oamenii nu pun adevărul în practică, ei întorc adesea spatele adevărului și trăiesc frecvent într-o fire satanică stricată, egoistă și josnică, protejându-și mândria, reputația, statutul și interesele proprii. Nu au câștigat adevărul. Din acest motiv, ești deprimat peste măsură, prea tulburat și încătușat**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață trebuie să înceapă cu experiența împlinirii datoriei"). **„Care este standardul după care sunt judecate faptele unei persoane drept bune sau rele? Acest lucru depinde de întrebarea dacă tu, în gândurile, expresiile și acțiunile tale, deții sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii realității adevărului. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci ești fără nicio îndoială un făcător de rele. Cum îi vede Dumnezeu pe răufăcători? Gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru Dumnezeu, și nici nu-l fac de rușine sau îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe Dumnezeu și sunt pline de semne care-L fac pe Dumnezeu să-I fie rușine. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El, și nici nu-ți îndeplinești responsabilitatea și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce implică «pentru binele tău»? Pentru Satana. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecaţi de la Mine, voi, cei ce săvârşiţi fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, nu ai făcut fapte bune, ci, mai degrabă, ai început să te comporți rău. Nu vei fi răsplătit, iar Dumnezeu nu Își va aduce aduce aminte de tine. Nu este lucrul acesta complet zadarnic?**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Gândindu-mă la cuvintele lui

Dumnezeu, mi-am dat seama că Dumnezeu hotărăște dacă oamenii fac bine sau rău nu în funcție de superficialitatea sacrificiului personal, după cât suferă sau după prețul plătit, ci, în principal, fiind atent la motivele oamenilor, dacă acțiunile lor sunt pentru Dumnezeu sau pentru ei înșiși și dacă practică adevărul. Am reflectat asupra stării mele în decursul acelei perioade și am văzut că efortul meu de a-l ajuta pe fratele Lin să înțeleagă repede principiile nu a fost pentru lucrarea bisericii. Am vrut doar să îmbunătățesc eficiența echipei prin el, ca să dau bine. Când am văzut că urma să fie transferat, m-am temut că lucrarea echipei va avea de suferit, că reputația și statutul meu vor fi prejudiciate, așa că, atunci când am scris evaluarea, i-am evidențiat intenționat defectele, încercând să-l induc în eroare pe conducător. Ba chiar am spus niște lucruri negative pentru a-i diminua entuziasmul pentru datoria lui. Însemna asta că practicam adevărul și că îmi făceam datoria? Îmi făceam datoria în mod egoist, fără să țin cont de lucrarea de ansamblu a bisericii, ci doar de rezultatele lucrării pentru care eram responsabil și de prejudicierea reputației și statului meu. De asemenea, am fost înșelător și am zădărnicit lucrarea bisericii pe care conducătorul o planificase. Am perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu, făcând rău și împotrivindu-mă lui Dumnezeu! Când am văzut în ce stare periculoasă eram, I-am spus această rugăciune lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, sunt atât de egoist și mârșav! Am perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu pentru propriul interes. Dumnezeule, doresc să mă căiesc în fața Ta.”

Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău, nu lua mereu în considerare propriile interese și nu ține cont de statutul, renumele sau reputația ta. Nu lua în considerare interesele oamenilor. Trebuie să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate; s-ar cuveni să ții seama**

de voia lui Dumnezeu. Să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai făcut tot ce ai putut ca să fii loial, să-ți îndeplinești responsabilitățile, și dacă ai dat totul și ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea casei lui Dumnezeu. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Ia-le frecvent în calcul și atunci îți va fi ușor să-ți îndeplinești bine datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Am găsit o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Trebuia să-mi corectez motivele în datoria mea, să accept scrutarea lui Dumnezeu, să renunț la interesele personale și să susțin lucrarea casei lui Dumnezeu. Fratele Lin avea un calibru bun și a căutat adevărul când a întâmpinat probleme, așa că, dacă putea munci într-o altă biserică, lucrarea casei lui Dumnezeu avea de câștigat. În felul acesta, el și dobândea mai multă practică, așa că trebuia să-l susțin. După asta, l-am căutat pe conducător, mi-am destăinuit motivele egoiste, viclene și am făcut o evaluare obiectivă, justă a fratelui Lin. El chiar a ajuns să fie transferat la cealaltă biserică iar eu am simțit, în sfârșit, puțină pace interioară.

La momentul acela, credeam că mă schimbasem puțin. Nu mi-am imaginat niciodată că, atunci când voi întâlni o situație asemănătoare, natura mea satanică, egoistă și mârșavă se va evidenția din nou.

În iarna lui 2018, eu și fratele Chen lucram împreună, fiind conducători de echipă. Ne compensam reciproc slăbiciunile și, călăuziți de Dumnezeu, vedeam rezultate tot mai bune în lucrarea noastră. Îmi plăcea foarte mult să lucrez cu fratele Chen. Odată, după o adunare, conducătorul mi-a vorbit și a spus că o altă echipă avea nevoie de ajutor și că, probabil, fratele Chen va fi transferat. Simțeam că fratele Chen avea un calibru bun, înțelegea repede adevărul și era responsabil în datoria lui, așa că era foarte

util în progresul lucrării echipei noastre. Dacă pleca, iar lucrarea noastră era afectată, ce ar fi crezut conducătorul despre mine? Ar fi considerat că nu sunt priceput în lucrarea mea? Chiar nu voiam să-l văd plecând pe fratele Chen, dar, ținând cont de lucrarea bisericii, trebuia să fiu de acord. Spre surprinderea mea, conducătorul a continuat, spunând că mai era o nevoie urgentă în cadrul bisericii și că vrea ca sora Lu, o altă membră a echipei, să meargă să ajute. Aproape că mi-a stat inima când am auzit asta. M-am gândit: „O luați de aici pe sora Lu? Fratele Chen a fost transferat, iar acum pleacă și sora Lu. Doi dintre oamenii de bază din echipa noastră nu vor mai fi, așa că lucrarea noastră va avea de suferit, cu siguranță. Nici pomeneală! Nu pot s-o las să plece pe sora Lu." Dar, apoi, m-am gândit: „Dacă refuz direct, nu va spune conducătorul că sunt egoist?" Apoi, am sugerat să plece o altă soră, care nu avea un calibru atât de mare. După ce a analizat totul, conducătorul a rămas de părerea că sora Lu era alegerea cea mai bună și m-a rugat să am părtășie cu ea despre această scchimbare a datoriei. Am spus că voi face asta, dar, în inima mea, eram total contra acestei idei. După aceea, m-am văicărit unui alt frate, plângându-mă despre cum conducătorul nu ține cont de dificultățile mele, transferând brusc doi oameni importanți. Cum mai puteam eu să-mi fac lucrarea, în calitate de conducător de echipă? Am ținut-o tot așa, apoi, brusc, mi-am dat seama că era greșit ceea ce spuneam. Nu încercam eu să-l atrag de partea mea pe acest frate și să-mi vărs nemulțumirile? Asta era ofensator față de Dumnezeu. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi părea mai rău. Am venit degrabă să mă rog înaintea lui Dumnezeu și am reflectat asupra mea însumi. După rugăciune, m-am gândit îndelung de ce, de fiecare dată când cineva din sfera mea urma să fie transferat în curând, mă opuneam, făcând tot posibilul să opresc asta. Care era natura reală care mă făcea să mă comport așa?

Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Datoriile sunt sarcini încredințate oamenilor de către Dumnezeu; ele sunt misiuni pe care oamenii trebuie să le ducă la bun sfârșit. Cu toate acestea, o datorie nu este, cu siguranță, propria-ți afacere gestionată personal și nici nu e o contragreutate ca tu să ieși în evidență. Unii oameni își folosesc îndatoririle ca oportunități de a se angaja în propria gestionare; unii pentru a-și satisface dorințele; […] Astfel de atitudini cu privire la datorie sunt incorecte; Îl dezgustă pe Dumnezeu și trebuie rezolvate numaidecât**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„În contextul lucrării de astăzi, oamenii vor face tot același fel de lucruri precum «templul este mai măreț decât Dumnezeu». De exemplu, oamenii consideră împlinirea datoriei lor ca fiind slujba lor; ei consideră a fi martor pentru Dumnezeu și a se lupta cu marele balaur roșu ca fiind mișcări politice în apărarea drepturilor omului, pentru democrație și libertate; ei își transformă datoria pentru a-și folosi abilitățile și a le transforma în cariere, dar ei tratează teama de Dumnezeu și ferirea de rău ca nimic mai mult decât o doctrină religioasă de respectat; și așa mai departe. Nu sunt aceste exprimări din partea oamenilor în mod esențial la fel precum «templul este mai măreț decât Dumnezeu»? Doar că acum două mii de ani, oamenii își desfășurau treburile personale în templul fizic, dar astăzi, oamenii își desfășoară treburile personale în temple intangibile. Acei oameni care prețuiesc regulile consideră regulile ca fiind mai mărețe decât Dumnezeu, acei oameni care iubesc statutul consideră statutul mai măreț decât Dumnezeu, aceia care își iubesc cariera consideră cariera mai presus de Dumnezeu și așa mai departe – toate exprimările lor Mă determină să spun: «Oamenii Îl laudă pe Dumnezeu ca fiind cel mai măreț prin cuvintele lor, dar în ochii lor toate sunt mai mărețe decât**

Dumnezeu.» Asta pentru că de îndată ce oamenii găsesc o oportunitate de a-și afișa propriile talente pe calea lor de a-L urma pe Dumnezeu sau de a-și desfășura propriile afaceri sau propria carieră, ei se distanțează de Dumnezeu și se dedică slujbei pe care o iubesc. Cât despre ce le-a încredințat Dumnezeu și voia Lui, acele lucruri au fost abandonate demult. În acest scenariu, ce este diferit la acești oameni față de cei care și-au desfășurat propriile activități în templu acum două mii de ani?” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (III)”).

Reflectând la cuvintele lui Dumnezeu, am câștigat mai multă claritate despre esența propriilor acțiuni. Am fost potrivnic și am pus bețe în roate de fiecare dată când conducătorul transfera pe cineva din echipa mea, în principal, pentru că mi-am tratat datoria drept proiectul propriu. Mă gândeam mereu la acei fraţi şi surori ca la oameni pe care îi pregătisem, așa că ar fi trebuit să-și facă datoria în sfera mea, făcând să progreseze lucrarea echipei mele și consideram că nu ar trebui să fie transferați. Gândirea mea era atât de irațională, de absurdă! Indiferent de calibrelele și de punctele forte pe care le aveau acei frați și surori, totul era hotărât dinainte de Dumnezeu pentru propria lucrare. Ei ar fi trebuit plasați oriunde era nevoie de ei în casa lui Dumnezeu. Ăsta e un fapt. Dar eu încercam să-i păstrez sub controlul meu, considerându-i unelte menite să-mi facă servicii, să lucreze pentru mine. Mă opuneam oricui voia să transfere pe cineva, ba chiar am emis judecăți și am încercat să formez clici în secret. În ce fel mă deosebeam eu de fariseii care I s-au împotrivit Domnului Isus? Fariseii au văzut templul drept propria sferă de influență și nu le-au permis credincioșilor să-l părăsească pentru a-L urma pe Domnul Isus. Nimic nu le-a stat în cale pentru a-i controla pe credincioși, astfel încât să-și poată păstra statutul și venitul și au pretins cu nerușinare că lor le aparțineau

credincioșii. Cât despre mine, îi păstrasem pe frați și pe surori sub controlul meu, nevrând să fie transferați de casa lui Dumnezeu. Nu-mi foloseam eu propria sferă de influență pentru a mă împotrivi lui Dumnezeu? Mergeam pe o cale a antihristului, opunându-mă lui Dumnezeu, și Îi jignisem firea. Asta m-a înspăimântat și am început să-mi disprețuiesc propria fire satanică, egoistă și mârșavă. M-am dus degrabă să mă rog lui Dumnezeu cu căință. După aceea, m-am dus și am vorbit cu sora Lu despre transfer și, apoi, am vorbit cu fratele pe care îl înșelasem, având părtășie și analizând natura și consecințele vorbelor mele, astfel încât el să aibă puțin discernământ. În cele din urmă, am câștigat un dram de pace.

După ce sora Lu și fratele Chen au fost transferați, a venit în echipă sora Li. Avea un calibru bun și învăța repede lucrurile. Nu a fost nicio întârziere în lucrarea echipei. Am experimentat cu adevărat că a-mi face datoria în beneficiul casei lui Dumnezeu, nu pentru propriile scopuri, este calea reală pentru a vedea binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu va orândui oamenii potriviți pentru post. El Își va susține propria lucrare. Într-o zi, trei luni mai târziu, când sora Lin s-a întors de la o adunare, mi-a spus că o biserică din apropiere avea succes în lucrarea Evangheliei și avea mare nevoie de oameni care să-i ude pe nou-veniți. Conducătorul a sugerat ca sora Li să preia datoria de udare. Iar m-am simțit puțin nemulțumit, dar mi-am dat seama imediat că starea mea era greșită. M-am gândit la toate dățile precedente în care ignorasem interesele casei lui Dumnezeu pentru renumele și statutul proprii. Mi-a părut atât de rău, m-am simțit atât de vinovat, iar, apoi, mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**O datorie nu este propria-ți afacere privată și, prin îndeplinirea ei, nu faci ceva pentru tine și nu-ți gestionezi afacerea personală. În casa lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce faci, nu lucrezi la firma ta; este lucrarea casei lui Dumnezeu, este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să ții**

cont de aceste cunoștințe în permanență și să spui: «Aceasta nu este afacerea mea; îmi fac datoria și îmi îndeplinesc responsabilitatea. Eu fac lucrarea casei lui Dumnezeu. Este o sarcină pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o și o fac pentru El. Aceasta nu e afacerea mea privată.» Dacă tu crezi că e propria ta afacere și o faci în conformitate cu intențiile, principiile și motivele proprii, atunci vei avea necazuri" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvintele lui Dumnezeu au clarificat și mai mult faptul că datoria mea este însărcinarea dată de Dumnezeu mie, nu propriul proiect. Nu pot acționa, pur și simplu, după bunul plac, pentru a-mi satisface propriile interese. Ar trebui să țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, să caut adevărul și să fac ceea ce Dumnezeu cere. Asta e singura atitudine și rațiune pe care o ființă creată ar trebui să o aibă în datoria sa. Înainte, mă gândeam mereu la propriile interese, făceam multe lucruri care lezau interesele casei lui Dumnezeu și mă opuneam lui Dumnezeu. Știam că nu mai pot trăi așa. Trebuia să mă lepăd de propriile dorințe egoiste și să practic adevărul. La gândul ăsta, m-am simțit uşurat. I-am spus surorii Lin: „Conducătorul a dispus asta în beneficiul lucrării casei lui Dumnezeu. Ar trebui să vorbim de îndată cu sora Li despre schimbarea asta în datoria ei. Nu putem afecta lucrarea casei lui Dumnezeu."

Să învăț să renunț la propriile interese în datoria mea, să mă gândesc la lucrarea casei lui Dumnezeu, să-mi cunosc locul și să am puțină conștiință și rațiune, totul a venit din experimentarea judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

27. Corectarea motivelor din datoria mea

de Xia Yu, China

Am fost aleasă conducător de biserică anul trecut. Încântată, simțeam că frații și surorile mă stimează cu siguranță și că am primit atâtea voturi fiindcă sunt mai presus decât ceilalți. Mi-am spus că trebuie să muncesc din greu ca să-mi fac bine datoria, ca frații și surorile să vadă cât de capabilă sunt. Nu eram deloc familiarizată cu lucrarea bisericii, deci ascultam și memoram lucrurile foarte atentă, lucrând alături de o soră mai experimentată. Mă gândeam în permanență: „Acum sunt conducător de biserică, trebuie să fac treabă bună, să am realizări, să mă ridic la înălțimea funcției. Să nu se spună că nu fac o lucrare practică și că vânez avantajele statutului. Cum mi-aș arăta atunci fața?” În plus, cugetam la modul în care să-mi fac datoria cu adevărat bine. Mă întâlneam cu frații și surorile din întreaga biserică, care înțelegeau mai multe principii ale adevărului decât mine. Ce ar crede dacă aș vrea să-i ajut, dar n-aș putea să împărtășesc o cale de a practica în părtășia mea? Ar crede că sunt incapabilă, că nu sunt aptă pentru îndatoririle de conducere? Am simțit că, fiind conducător, e esențial să am părtășie la un nivel mai înalt decât ei, așa că trebuia să mă înzestrez imediat cu adevărul, pentru ca să pot să-i ajut pe frați și surori să-și rezolve problemele. Atunci ar vedea că dețin puțin din realitatea adevărului și că mă descurc în calitate de conducător. Așa că, eram ocupată zilnic cu lucrarea bisericii, dar citeam și din cuvintele lui Dumnezeu, când aveam puțin timp liber. Deși alte surori îmi ziceau, când se pregăteau de culcare: „Ar trebui să dormi puțin”, nu-mi era deloc somn și deseori lucram până târziu în noapte. Și, cu toate că depuneam multe eforturi ca să le pregătesc, încă nu mă simțeam încrezătoare la întrunirile cu frații și surorile.

Într-o seară, sora mi-a zis că a doua zi aveam o întrunire pentru echipa evanghelică. Am devenit agitată. M-am gândit: „Frații și surorile din acea echipă sunt credincioși de ceva timp și eu sunt nouă în datoria de conducere. Nu înțeleg bine cu ce probleme se confruntă în lucrarea lor evanghelică. Dacă menționează probleme pe care nu pot să le rezolv, vor crede că nu sunt deloc bună în datoria mea? Nu-mi va distruge asta imaginea de conducător? Nu, ar trebui să profit de ultimul moment ca să mă înzestrez cu câteva adevăruri relevante.” Eram neliniștită, nu am reușit să înțeleg totul într-un timp atât de scurt, M-am agitat uitându-mă la diverse lucruri pe computer, la un lucru o clipă, apoi la altul o altă clipă. Mintea îmi era zăpăcită, nu înțelegeam nimic. Trebuia să merg la culcare. La întrunire, în ziua următoare, sora cu care lucram a avut părtășie despre adevăr cu toți, ajutându-i cu problemele lor de împărtășire a Evangheliei. Eu doar am stat, nu știam ce să spun. Mi s-a părut ciudat. M-am gândit: „Dacă nu spun nimic, nu vor crede că rolul meu de conducător e doar de formă? Ar trebui să vorbesc. Unele dintre aceste surori mă cunosc deja Sunt conducător, n-ar trebui să am o părtășie mai profundă? Altfel, ce vor crede despre mine? Că nu sunt bună de nimic?” Voiam să-mi amintesc experiențe de împărtășit, dar cu cât eram mai agitată, cu atât mă zăpăceam mai tare. Ce să spun? Pentru ca lumea să nu vadă că n-aveam nimic de împărtășit, am ascultat părtășia partenerei mele. După ce a terminat, m-am repezit să fac rezumatul celor spuse de ea. Asta ar arăta că părtășia și înțelegerea mea erau mai bune decât ale ei și toți ar vedea că mă descurc bine, că sunt potrivită pentru poziția de conducător. Știam foarte bine că tot ce spun este înțelegerea partenerei mele, pe care mi-o însușeam. Știam că e un mod de a acționa demn de dispreț. Am simțit un gol în inimă apoi; știam că oamenii, evenimentele și lucrurile din fiecare zi sunt orchestrate de Dumnezeu, dar n-aveam habar cum să le experimentez. Nu învățasem nimic. Acest gând m-a făcut să mă

simt groaznic și chiar am regretat puțin că mi-am asumat acea datorie. Câteva zile, am simțit o greutate mare care mă apasă pe cap, eram încețoșată, nu puteam respira profund. Aveam probleme în lucrarea bisericii, nu știam de unde să încep, era dureros. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, vreau să fac această datorie bine, dar simt mereu că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor. Nu știu ce să fac. Te rog, îndrumă-mă să mă cunosc, ca să pot ieși din această stare."

După aceasta, m-am destăinuit partenerei mele, spunându-i despre starea mea. Mi-a dat să citesc din cuvintele lui Dumnezeu, extrase din „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare": „**Toți oamenii corupți suferă din cauza unei probleme comune: atunci când nu au statut, când sunt frați și surori de rând, nu își dau aere când interacționează sau vorbesc cu cineva și nici nu adoptă un anumit stil sau ton în vorbirea lor; sunt pur și simplu obișnuiți și normali și nu au nevoie să pară altfel decât sunt. Ei nu simt nicio presiune psihologică și pot avea părtășie deschisă și din inimă. Sunt abordabili și este ușor de interacționat cu ei; ceilalți simt că aceștia sunt oameni foarte buni. Totuși, de îndată ce dobândesc statut, devin tari și puternici, de parcă nimeni nu poate ajunge la ei; simt că sunt demni de respect, că ei și oamenii obișnuiți sunt din altă croială. Ei se uită de sus la oamenii de rând și încetează să aibă părtășie cu ceilalți în mod deschis. De ce nu mai au părtășie în mod deschis? Ei simt că acum au statut și sunt lideri. Cred că liderii trebuie să aibă o anumită imagine, să fie puțin mai semeți decât oamenii obișnuiți, să aibă o statură mai înaltă și să poată să-și asume mai multe responsabilități; ei cred că, în comparație cu oamenii obișnuiți, liderii trebuie să aibă mai multă răbdare, să fie capabili să sufere și să se sacrifice mai mult și să poată rezista oricărei ispite. Ei chiar cred că liderii nu pot plânge,**

indiferent câți dintre membrii familiei lor ar putea muri și că, dacă e să plângă, trebuie să plângă în taină, astfel încât nimeni să nu poată vedea în ei neajunsuri, defecte sau slăbiciuni. Chiar consideră că liderii nu pot lăsa pe nimeni să afle dacă au devenit negativi; în schimb, trebuie să ascundă toate aceste lucruri. Ei cred că așa ar trebui să acționeze cineva cu statut" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare"). Citirea pasajului a fost un șoc uriaș pentru mine. Acesta dezvăluise chiar starea mea! De ce mă temeam să fiu în centrul atenției la întruniri și eram stresată? Pentru că încercam să-mi depășesc condiția. De când devenisem conducător, mă simțeam de parcă aș avea o poziție, un statut, așa că mă schimbasem. În calitate de conducător, credeam că trebuie să-mi apăr imaginea, că trebuie să fiu mai capabilă decât ceilalți, părtășia să-mi fie mai pătrunzătoare și să văd mai bine esența problemelor, și să rezolv orice probleme ar întâmpina frații și surorile în intrarea lor în viață. Să fiu cea care iese în evidență la întruniri, indiferent de echipă. Doar așa eram demnă de funcție. Așa că, după ce-am acceptat însărcinarea, vorbeam și mă purtam de dragul poziției. De fapt, eram deficientă, dar pretindeam că sunt distinsă, apelam la șiretlicuri, vrând să răpesc lumina părtășiei partenerei, ca să lumineze asupra mea, așa încât ceilalți să mă admire. Zi de zi, nu mă gândeam decât cum să-mi păstrez statutul, în loc să-mi fac datoria bine, să-mi îndeplinesc responsabilitățile, să fac lucrarea reală, propriu-zisă. Urmăream adevărul? Îmi făceam datoria? Urmăream statutul și eram controlată total de el – deveneam o sclavă a lui. Deși fusesem aleasă pe post de conducător, n-am căpătat imediat o statură formidabilă sau realitatea adevărului, am rămas aceeași persoană. Tot ce se schimbase era doar datoria mea. Dumnezeu voia să obțin o pregătire mai bună prin datoria mea de conducător, să caut adevărul ca să rezolv probleme și să fac o lucrare

practică. Nu ca să-mi ofere un statut. Dar eu m-am înălțat la statutul unui conducător, chiar crezând în mod greșit că a fi conducător e ca o slujbă de funcționar, să ai un statut. Nu era asta perspectiva unui necredincios? Era absurd!

După ce am înțeles acestea, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, mulțumesc pentru luminare și îndrumare, care mi-au permis să înțeleg că urmăresc statutul, eram pe calea greșită. Dumnezeule, sunt gata să mă căiesc și să caut adevărul ca să-mi rezolv această stare. Te rog să mă îndrumi.” Am citit apoi un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii înșiși sunt obiecte ale creației. Pot obiectele creației dobândi omnipotența? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile și să realizeze toate lucrurile? Nu pot. Însă, în oameni, este o slăbiciune. De îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de «capabili» cred ei că sunt, toți vor să pară altfel decât sunt și să se deghizeze în persoane semețe și să apară perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să fie priviți ca puternici, deplin capabili și în stare să realizeze orice. […] Ei nu-și doresc să fie oameni obișnuiți, oameni normali sau simpli muritori. Vor doar să fie supraoameni sau cineva cu abilități sau puteri speciale. Aceasta este o problemă uriașă! În ce privește slăbiciunile, neajunsurile, ignoranța, nesăbuința și lipsa de înțelegere din cadrul umanității normale, ei le vor ambala pe toate, le vor împacheta și nu-i vor lăsa pe alții să le vadă și vor continua să se deghizeze. […] Nu știu cine sunt ei înșiși, și nici cum să trăiască umanitatea normală. Ei nu au acționat nici măcar o dată ca niște ființe umane practice. În purtarea lor, dacă oamenii aleg un astfel de drum –**

umblând mereu cu capul în nori, în loc să aibă picioarele pe pământ, dorindu-și mereu să zboare – atunci sunt predispuși să dea de probleme. Drumul în viață pe care îl alegi nu este corect. Ca să fiu onest cu tine, dacă procedezi așa, atunci, oricum crezi în Dumnezeu, nu vei pricepe adevărul și nici nu vei putea să-l dobândești, pentru că punctul tău de plecare este greșit" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu"). Parcă am fost față în față cu Dumnezeu, și judecată de El. Mai ales când am citit: „**Dacă procedezi așa, atunci, oricum crezi în Dumnezeu, nu vei pricepe adevărul și nici nu vei putea să-l dobândești, pentru că punctul tău de plecare este greșit.**" Contează motivația și calea pe care mergi în datoria ta. Ele decid dacă poți dobândi adevărul. Dacă nu urmăm adevărul în datoria noastră, dacă nu respectăm voia lui Dumnezeu, ci ne protejăm propriul statut, nu contează cât muncim, cât suferim și plătim, nu vom câștiga aprobarea lui Dumnezeu, ci vom fi respinși, condamnați de El. Dumnezeu e sfânt, ne vede-n inimă și minte. După ce am devenit conducător, m-am gândit doar la imaginea și statutul meu. Vrând să-mi protejez poziția, îmi ascundeam neajunsurile, ca să fiu respectată și admirată. Nu-mi era-n inimă însărcinarea lui Dumnezeu; doar statutul, și mă împotriveam lui Dumnezeu. Cum să dobândesc așa lucrarea Duhului Sfânt? Întunericul în care căzusem atunci era firea dreaptă a lui Dumnezeu abătută asupra mea. Dacă nu m-aș căi, Dumnezeu m-ar disprețui. Antihriștii izgoniți din casa lui Dumnezeu se bucuraseră de statut, se simțiseră diferiți de ceilalți, lacomi după avantajele statutului, dându-se mari, îndepărtându-i pe oameni de Dumnezeu. Au făcut rău, s-au împotrivit lui Dumnezeu și-au fost izgoniți Înțelegând asta, am văzut cum m-a controlat statutul, după ce-am devenit conducător. Consideram îndatoririle ceva ierarhic, ce îmi conferă un titlu și mă înalță. Credeam că obținusem un statut și mă dădeam

mare rezolvând problemele altora, ca ei să mă respecte. Am fost nerușinată! Gândul m-a făcut să mă înroșesc de rușine; m-am simțit dezgustătoare. A-mi proteja așa statutul în ochii altora înseamnă că mă lupt cu Dumnezeu. Era calea unui antihrist. Am înțeles ce periculos e să fii în acea stare și că, dacă nu mă căiesc, aș fi pedepsită în cele din urmă, întocmai ca un antihrist.

Am găsit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când nu ai statut, poți să te analizezi minuțios adeseori și să ajungi să te cunoști. Ceilalți pot beneficia de acest lucru. Când ai statut, tot poți să te cercetezi adesea și să ajungi să te cunoști, permițându-le celorlalți să înțeleagă adevărul-realitate și să înțeleagă voia lui Dumnezeu din experiențele tale. Oamenii pot beneficia și de acest lucru, nu-i așa? Dacă practici în acest fel, indiferent dacă ai statut sau nu, ceilalți tot vor beneficia de asta. Așadar, ce înseamnă statutul pentru tine? Este, de fapt, un lucru în plus, suplimentar, precum un articol vestimentar sau o pălărie; atât timp cât nu îl consideri o chestiune însemnată, nu te poate constrânge. Dacă iubești statutul și pui un accent special pe acesta, tratându-l întotdeauna ca pe o chestiune importantă, atunci vei fi sub controlul său; după aceea, nu vei mai dori să te cunoști și nici nu vei fi dispus să te deschizi și să te dezvălui sau să-ți lași deoparte rolul de lider pentru a vorbi și interacționa cu ceilalți și a-ți îndeplini datoria. Ce fel de problemă este aceasta? Nu ți-ai asumat acest statut pentru tine? Și nu ai continuat doar să ocupi acea poziție, nedorind să renunți la ea și chiar întrecându-te cu alții pentru a-ți proteja statutul? Nu cumva te chinui de unul singur? Dacă sfârșești chinuindu-te până la moarte, pe cine va trebui să dai vina? Dacă, atunci când ai statut, poți să te abții de la a-l impune asupra celorlalți, concentrându-te în schimb pe a-ți îndeplini bine îndatoririle, făcând tot ceea ce trebuie și îndeplinind toate îndatoririle cuvenite, și dacă te consideri un frate sau o soră de**

rând, atunci nu vei fi lăsat deoparte jugul statutului?” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare”). Oferă o cale de practică și de pătrundere. Fie că am sau nu un statut, trebuie să-mi fac datoria corect, să am părtășie despre ceea ce înțeleg și, când nu înțeleg, să am părtășie cu frații și surorile, să rezolvăm împreună. Îndeplineam o datorie diferită față de alții, dar nimeni nu era superior sau inferior. Faptul că slujeam drept conducător nu însemna că eram mai bună sau mai capabilă. Dar m-am comportat ca un măscărici, fără conștiință de sine. Aveam neajunsuri și nevoie de ajutor de la frați și surori, dar credeam că trebuie să fiu mai bună decât ei. Aroganță și ignoranță! Am simțit că modul în care m-am pus pe un piedestal e de-a dreptul caraghios. I-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a expus prin situația asta, să văd că mergeam pe calea greșită. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, mulțumesc că m-ai expus, ca să văd ce preocupată am fost de statut și că mă împotriveam Ție. Nu vreau să rămân pe calea greșită. Vreau să mă căiesc, să renunț la ideea de statut, și să-mi fac datoria pe baza principiilor adevărului.”

Odată, am fost la întrunirea unui grup în care trei dintre frații și surorile de acolo își făceau datoria de mai mult timp decât mine, iar doi fuseseră deja conducători. Avuseserăm părtășie despre adevăr și mă ajutaseră, așa că m-am simțit constrânsă la întrunire. Dacă părtășia mea nu era bună și nu reușeam să-i ajut la probleme, mă puteau crede lipsită de realitatea adevărului și nepotrivită pentru conducere. Nu i-am întrebat în ce stare erau, de teamă că vor spune ceva ce n-aș putea să tratez. Am înțeles atunci că îmi protejam iar reputația și statutul. M-am rugat să mă lepăd de mine. Mi-au venit în minte cuvintele: „**Dacă, atunci când ai statut, poți să te abții de la a-l impune asupra celorlalți, concentrându-te în schimb pe a-ți îndeplini bine îndatoririle, făcând tot ceea ce trebuie și îndeplinind**

toate îndatoririle cuvenite, și dacă te consideri un frate sau o soră de rând, atunci nu vei fi lăsat deoparte jugul statutului?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare"). Trebuia să-mi adaptez practica la cerințele lui Dumnezeu Chiar dacă înțelegeam adevărul superficial, eram dispusă să mă bazez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria cât pot de bine. Îndrumată de Dumnezeu, am simțit o mare eliberare, nu a mai contat părerea altora. Am decis să am părtășie despre asta. Auzindu-mă, frații și surorile nu m-au privit de sus. Au spus că au câștigat ceva din părtășie.

La întrunire, am citit un pasaj din „Principiile care ar trebui să îndrume conduita unei persoane" Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Indiferent de datoria pe care o îndeplinește o persoană, obținerea rezultatelor pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a câștiga aprobarea Lui, și îndeplinirea datoriei proprii potrivit standardelor se bazează pe acțiunile lui Dumnezeu. Dacă îți îndeplinești responsabilitățile, dacă îți faci datoria, dar Dumnezeu nu acționează și nu îți spune ce să faci, atunci nu îți vei cunoaște calea, direcția sau obiectivele. Ce se întâmplă în cele din urmă? Aceea ar fi o muncă neroditoare. Astfel, a-ți îndeplini datoria potrivit standardelor și a fi capabil de a rămâne neclintit în casa lui Dumnezeu, de a oferi edificare fraților și surorilor și a câștiga aprobarea lui Dumnezeu depind în totalitate de Dumnezeu! Oamenii pot face doar acele lucruri de care sunt capabili personal, pe care s-ar cuveni să le facă și care se încadrează în capacitățile lor inerente – nimic mai mult. Prin urmare, rezultatele culese în cele din urmă din datoria ta sunt determinate de îndrumarea lui Dumnezeu; ele sunt determinate de calea, scopurile, direcția și principiile oferite de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să îndrume conduita unei persoane"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au înseninat

inima. Lucrarea casei lui Dumnezeu e făcută și susținută de Dumnezeu și, ca ființe omenești, ne facem datoria pe cât de bine putem. Dar, fără lucrarea Duhului Sfânt și-ndrumarea lui Dumnezeu, nu vom realiza nimic în datoria noastră. Trebuie să înțelegem ce ne cere Dumnezeu, să ne-asumăm o povară-n inimi, să căutăm și să practicăm adevărul, să lucrăm pe baza principiilor. Așa câștigăm lucrarea Duhului Sfânt și aprobarea lui Dumnezeu. Funcția mea de conducător a fost doar ca să am părtășie despre adevăr, să ajut frații și surorile în datoria și intrarea lor în viață. Au fost momente când n-am putut rezolva imediat o problemă, dar apoi am cercetat, ca s-o rezolv mai târziu. Așa, am putut să-i întreb în ce stare erau, ce probleme aveau în datoria lor. Când au avut părtășie despre cum se descurcau, cu inima liniștită înaintea lui Dumnezeu, am căutat și analizat. Așa le-am văzut deficiențele și neajunsurile, prin cuvintele lui Dumnezeu am găsit o cale de a le rezolva. Știam că e îndrumarea lui Dumnezeu. Am fost încântată și-am descoperit eliberarea renunțării la statut. Experiența mi-a indicat să-mi rectific atitudinea din datoria mea și să fac lucrarea din însărcinarea dată de Dumnezeu, căutând să-mi fac datoria bine și să obțin cele mai bune rezultate. Așa că mă eliberasem de cătușele și limitările statutului. Puteam culege binecuvântările lui Dumnezeu!

28. Nu mă mai tem de responsabilitate

de Cheng Nuo, China

În noiembrie 2020, un lider a participat la adunarea echipei noastre și, în încheiere, a propus să alegem un lider al echipei de redactare. Spre surprinderea mea, am obținut cele mai multe voturi. Am fost extrem de șocată: Eu, lider de echipă? Aveam puțină intrare în viață și-mi lipsea realitatea adevărului. Oare eram capabilă? Dacă apar probleme, nu e normal ca liderul de echipă să răspundă de ele? Dacă nu le puteam rezolva și munca noastră ar avea de suferit? Mi-am amintit de o experiență ulterioară ca lider. Doar m-am protejat, fără să pun adevărul în practică. Când am văzut oameni împiedicând lucrarea bisericii, nu i-am oprit de teamă să nu-i supăr. Prin urmare, lucrarea a fost compromisă, iar eu, demisă. Am simțit că dacă nu-mi fac bine datoria nici acum, ci împiedic lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a fraților și surorilor, aș face rău. Nu mă îngrijoram doar c-aș putea fi demisă, ci și c-aș putea fi eliminată. Nu voiam asta și am simțit că nu fac față. I-am spus liderul că nu am destulă intrare în viață, că nu pot să rezolv probleme, nefiind potrivită pentru asta. Am venit cu o mulțime de scuze. Mi-a spus c-ar trebuie s-accept această datorie și să mă supun, dar pur și simplu nu eram împăcată. Aveam mintea deșirată. Atunci, m-am gândit la acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să te supui și să cooperezi activ. Aceasta este datoria și responsabilitatea ta. Indiferent de drumul care duce înainte, ar trebui să ai o inimă plină de ascultare. Timiditate, frică, îngrijorare, suspiciune – niciuna dintre acestea nu ar trebui să fie atitudinea cu care îți abordezi datoria**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”). Meditând la asta, am început să mă liniștesc și am văzut că aranjamentele și conducerea lui Dumnezeu mi-au

dat această datorie. Chiar dacă atunci nu I-am înțeles voia, am văzut că trebuie să mă las condusă de El și să mă supun.

Apoi, am avut de înfruntat multe probleme în datoria mea și, mai ales, n-am văzut niciun progres în munca echipei. M-am îngrijorat din nou că așa nu-mi voi putea asuma responsabilitatea de lider de echipă. Acest gând mi-a dat o stare de neliniște absolută. Discutând despre stările noastre cu o soră cu care colaboram strâns, m-am simțit stânjenită când mi-a vorbit de demiterea fostului lider de echipă pentru că nu a urmărit adevărul, nici nu s-a străduit să facă mai bine. Nu progresa și-i lipsea lucrarea practică. Știam că eram lider pentru o echipă, confruntându-mă cu multe greutăți și probleme. Dacă nu le rezolvam și nu făceam nicio lucrare practică, aveam să fiu și eu demisă? Voiam să redevin un membru de rând al echipei, fără atâta responsabilitate. Mă gândeam că, deocamdată, îmi voi face datoria, tocmai fiind aleasă, și, dacă voi fi nepotrivită, mă voi retrage elegant cât mai repede, ca să nu fac un rău care să perturbe lucrarea bisericii și apoi să fiu demisă, ajungând chiar să-mi pierd destinația finală. Eram îngrozită că nu-mi fac bine datoria și că trebuie să răspund de toate problemele. Când dădeam de greu, îmi era mai ales teamă că nu voi putea face față – eram veșnic blocată într-o lume plină de durere și suferință.

Apoi, un fragment din cuvintele lui Dumnezeu despre esența firii de antihrist m-a făcut să-mi înțeleg mai bine starea: „**Când o simplă modificare e adusă datoriei tale, fă ceea ce ți se spune și fă ceea ce ești capabil și, indiferent de ceea ce faci, fă acel lucru pe cât de bine îți permite puterea ta, din toată inima și din toată puterea ta. Ceea ce a făcut Dumnezeu nu este din greșeală. Nici măcar un adevăr atât de simplu ca acesta nu este în inimile antihriștilor. Ce au ei în inima lor? Suspiciune, îndoială, sfidare, ispită. […] Este o chestiune atât de simplă și, totuși, un antihrist face mare zarvă în legătură cu aceasta și cugetă**

mereu la asta, astfel încât nu pune geană pe geană. De ce gândesc ei așa? De ce gândesc într-un mod atât de complicat la un lucru simplu? Există doar un singur motiv: în toate aranjamentele făcute de casa lui Dumnezeu care îi privesc, vor face un nod strâns care leagă acel lucru de speranța lor la binecuvântări și de viitoarea destinație. Acesta este motivul pentru care gândesc: «Trebuie să fiu atent; dacă fac un pas greșit, la fel vor fi toți ceilalți, iar eu pot să-mi iau adio de la dorința mea de a obține binecuvântări – și acesta va fi sfârșitul meu. Nu pot fi neglijent! Casa lui Dumnezeu, frații și surorile, conducerea superioară, chiar și Dumnezeu – niciunul nu este de încredere. Nu-mi pun încrederea în niciunul dintre ei. Cea mai de nădejde și mai de încredere persoană sunt eu însumi; dacă nu-ți faci planuri pentru tine, cine altcineva va avea grijă de tine? Cine altcineva se va gândi la perspectivele tale și dacă vei obține sau nu binecuvântări? Deci, trebuie să mă pregătesc meticulos și să muncesc extrem de mult pentru a-mi face planuri; nu pot fi neglijent nici cât negru sub unghie – în caz contrar, oamenilor le va fi ușor să mă înșele și să profite de mine»” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Vor să se retragă atunci când nu există statut sau speranță de a câștiga binecuvântări”). Doar după ce am citit aceste cuvinte, am înțeles că schimbările sunt normale în îndatoririle noastre și c-ar trebui să le abordez corect, să lupt pentru a-mi ameliora munca și a-mi îndeplini responsabilitățile și, dacă nici așa nu reușesc, va trebui să accept bucuroasă demisia. Îndatoririle se schimbă după nevoile casei lui Dumnezeu, la fel și capacitatea oamenilor de a-și asuma o datorie, indiferent de finalitățile și destinațiile lor. Dar îmi lipsea adevărata credință în Dumnezeu și nu înțelesesem bine schimbările normale din îndatoririle oamenilor în casa lui Dumnezeu. Gândisem greșit, corelând datoria cu destinația, finalitatea și obținerea binecuvântărilor. Intuiam totul, păzindu-mă de Dumnezeu să nu

fiu expusă și eliminată dacă nu-mi fac bine datoria, rămânând fără statut sau viitor. Analizând prea mult, am căzut pradă răului! Am vrut să fiu vicleană, să mă joc cu Dumnezeu pentru a-mi apăra interesul, plănuind să renunț dacă nu-mi făceam bine datoria. Nu m-am gândit deloc cum aș putea să o fac bine, fiind în schimb axată pe perspectivele mele. Promovându-mă la funcția de lider de echipă, Dumnezeu îmi dădea șansa să mă formez, ca să progresez în muncă și în intrarea în viață. Era dragostea Lui pentru mine. Dar eu am răstălmăcit-o, crezând că voi fi, de fapt, expusă și eliminată. Oare nu era blasfemie împotriva Lui? Nu dezvăluiam chiar firea rea de antihrist?

M-am gândit la ce am dezvăluit în acea perioadă: Nu L-am înțeles pe Dumnezeu, copleșită de speculații și prudență. Eram foarte supărată și mă întrebam mereu de ce eram în acea stare, unde era, de fapt, rădăcina problemei. Mai târziu, am citit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu despre firea de antihrist, cu care am rezonat bine: „**Antihriștii nu cred că există adevăr în cuvintele lui Dumnezeu și nu cred în firea, identitatea sau esența Lui. Ei judecă toate acestea cu gânduri și perspective umane, pentru a analiza și examina tot ceea ce se întâmplă în jurul lor, și tot cu perspectivele și gândurile umane și viclenia umană, judecă modul în care Dumnezeu îi tratează pe oameni și diferitele lucrări pe care le face Dumnezeu asupra oamenilor. Mai mult decât atât, ei folosesc gândirea umană și metodele umane, apelând la logica și gândirea Satanei pentru a judeca firea, identitatea și esența lui Dumnezeu. Evident, antihriștii nu doar că nu acceptă și nici nu recunosc pur și simplu firea, identitatea și esența lui Dumnezeu, dar sunt plini de noțiuni și idei vagi și goale despre firea, identitatea și esența lui Dumnezeu. Sunt plini doar de înțelegere umană; nu au nici măcar un grăunte de cunoștințe reale. Așa stând lucrurile, cum**

definește un antihrist, în cele din urmă, firea, identitatea și esența lui Dumnezeu? Poate stabili el că Dumnezeu este drept și că, pentru om, El este iubire? Cu siguranță nu poate. Definiția antihriștilor pentru dreptatea și iubirea lui Dumnezeu este un semn de întrebare – o incertitudine. Firea lui Dumnezeu determină identitatea Lui, iar ei pufnesc în bătaie de joc față de firea Lui și sunt plini de scepticism, negare și denigrare față de aceasta, așadar, cum rămâne atunci cu identitatea Lui? Firea lui Dumnezeu reprezintă identitatea Sa; cu o astfel de părere ca a lor asupra acesteia, opinia lor privind identitatea lui Dumnezeu este evidentă – negare directă. Aceasta este esența antihriștilor" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei disprețuiesc adevărul, încalcă principiile în mod flagrant și nesocotesc rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șasea)"). Antihriștii nu cred că adevărul e în cuvintele lui Dumnezeu și nu recunosc firea Lui dreaptă. Opiniile lor nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, ci abordează totul după înțelegerea umană și logica Satanei. Am văzut că și eu aveam această fire de antihrist, că nu înțelegea firea dreaptă a lui Dumnezeu, crezând că se referă la adaptarea funcțiilor din biserică, demiterea sau eliminarea oamenilor. În schimb, am interpretat totul prin logica satanică: „Cu cât sunt mai importanți cu atât cad mai tare", „Cuiul care se ridică cel mai sus este bătut până la capăt" și „Este singuratic în vârf". Credeam că mai mult statut și responsabilitate mă vor expune mai repede, ducând la eliminarea mea. De aceea, chiar dacă aparent acceptasem funcția, mă păzeam de Dumnezeu, temându-mă că voi fi expusă și eliminată dacă greșesc, pierzându-mi destinația finală. Citeam cuvintele lui Dumnezeu, dar nu mi-am schimbat deloc perspectiva și n-am căutat adevărul în fața problemelor, nici n-am văzut lucrurile prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, ci am evaluat lucrarea Lui conform unor noțiuni satanice, imaginându-mi că e un fel de dictator care mă va expune și elimina la prima abatere. Nu

negam astfel firea dreaptă a lui Dumnezeu? Nu Îl blasfemiam? Demiterea sau eliminarea oamenilor din biserică se bazează pe principiu, pe evaluarea calibrului, dacă au umanitate bună sau rea, dacă urmăresc adevărul și pe ce cale au luat-o. Nu sunt definiți ca o persoană demisă și eliminată în baza unei fărădelegi ocazionale sau expresii de moment. Casa lui Dumnezeu va da șanse în plus liderilor care se dedică lui Dumnezeu și urmăresc adevărul, în ciuda oricăror fărădelegi. Voi fi emondați și tratați, sesizați și avertizați și cei capabili să se cunoască, cei care se căiesc și se schimbă vor continua să fie utili și cultivați. Există lideri falși care nu fac o lucrare practică, vor confort și-și neglijează îndatoririle și care ocupă această funcție fără să-și asume obligațiile de lider. Aceștia sigur vor fi demiși, dar cât timp nu sunt răi și nu fac numai rău, nu vor fi eliminați cu totul, dați afară din biserică. Casa lui Dumnezeu va aranja o altă datorie pentru ei, dându-le șansa să se căiască și analizeze. Există acei antihriști care nu acceptă niciun adevăr, care lucrează doar pentru statutul lor, urmărind puterea pentru a controla biserica – doar aceștia sunt expuși și eliminați pentru totdeauna din biserică. Casa lui Dumnezeu tratează oamenii corect și just, adevărul domnind în ea. Nicio persoană bună nu va fi acuzată pe nedrept și nicio persoană rea nu va fi ușor abandonată. Acum înțeleg că expunerea și eliminarea nu au nicio legătură cu funcția cuiva. Contează doar dacă pot accepta și urmări adevărul. Cei care urmăresc adevărul când preiau o datorie importantă, când își asumă mai multă responsabilitate, obțin mai multe ocazii să se dezvolte și sunt mai apți pentru desăvârșire. Dar cei care nu urmăresc adevărul, care nu caută principiile și refuză să fie judecați, mustrați, emondați și tratați, ale căror firi corupte nu se schimbă deloc, indiferent de statutul lor, vor fi eliminați în cele din urmă. Mi-am dat seama că prima dată când am fost demisă din această funcție a fost din cauza naturii mele egoiste și josnice și a nepracticării adevărului. Stăteam în calea lucrării bisericii. S-a abătut

asupra mea firea dreaptă a lui Dumnezeu, dându-mi șansa să mă căiesc și să mă schimb. Însă eu, ca o necredincioasă, nu am crezut în mântuirea lui Dumnezeu și L-am înțeles greșit. Atunci mi-am dat seama cât rău îmi făcuse filosofia satanică: „Cu cât sunt mai importanți cu atât cad mai tare." Pe lângă neînțelegerea și paza față de Dumnezeu, devenisem tot mai vicleană și rea. Am știut că nu pot continua să trăiesc după logica satanică, ci că trebuia să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu. Prin funcția de lider de echipă, Dumnezeu m-a ridicat și mi-a data o șansă ca să învăț. Trebuia să o prețuiesc. În trecut, fusesem un obstacol pentru datoria mea, dar acum știam că trebuie să plătesc un preț ca să mă revanșez, să caut mai mult principiile adevărului și să-mi fac cât mai bine datoria.

Această înțelegere chiar m-a eliberat și pe mine. Când mă gândesc cum L-am înțeles greșit și m-am păzit de Dumnezeu, simt cât am fost de irațională, de oarbă, neînțelegându-L deloc pe Dumnezeu. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule, Îți mulțumesc pentru îndrumare, pentru că mă lași să-mi văd urâțenia și pentru că-mi arăți bariera ridicată de aceste noțiuni satanice între Tine și mine. Am fost insensibilă, neștiutoare, n-am înțeles și m-am păzit, uitând ce simți Tu. M-am răzvrătit amarnic și mă căiesc înaintea Ta."

Am citit un articol în care scriitorul a exprimat perfect starea mea și a citat câteva din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au dat o cale de practică: „**De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inerent omului, cu alte cuvinte, a ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași**

dintre toți oamenii. […] Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). Reflectând la asta, am înțeles voia lui Dumnezeu. El nu așteaptă multe de la omenire. Vrea doar să urmărim adevărul, să facem totul, să punem în practică tot ce înțelegem și putem înfăptui, fără să fim superficiali, șireți și înșelători, ci dând totul și făcând ceea ce ne cere Dumnezeu. Chiar dacă pe parcurs eșuăm și greșim, dacă acceptăm adevărul, emondarea și tratarea, aceste probleme se pot rezolva. Vom vedea progres și schimbare. De când am primit această sarcină, nu am avut deloc o atitudine de acceptare și supunere. M-am temut că, la primul pas greșit, voi fi eliminată și-mi voi pierde destinația finală. Am văzut că n-am înțeles deloc adevărul, nici lucrarea lui Dumnezeu și, în special, că în toți anii de

credință, n-am căutat să-L mulțumesc, ci doar m-am zbătut pentru viitorul și destinația mea. Am fost foarte egoistă și vicleană! O datorie e o sarcină de la Dumnezeu și o responsabilitate care-i revine oricărei ființe create. Nu contează dacă la final suntem binecuvântați sau blestemați – trebuie să ne facem datoria. Nu pot s-o refuz de teamă că voi face rău. În ciuda neînsemnatei mele intrări în viață și a lipsei realității adevărului, Dumnezeu m-a promovat să servesc ca lider de echipă. Nu pentru că o merit acum, ci în speranța că făcând această datorie voi putea urmări adevărul, accepta să fiu judecată, mustrată, emondată și tratată și continua să-mi ameliorez neajunsurile, ca într-un final să-mi fac datoria adecvat. Odată ce-am înțeles voia lui Dumnezeu, am înfruntat cu încredere problemele apărute în datoria mea și am hotărât să mi-o îndeplinesc mulțumindu-L.

Apoi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Care sunt expresiile unei persoane oneste? Punctul crucial al chestiunii este să practici adevărul în toate lucrurile. Dacă spui că ești onest, dar pui întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu în spatele minții tale și faci orice vrei tu, atunci e asta o expresie a unei persoane oneste? Tu spui: «Calibrul meu e mic, dar am o inimă onestă.» Când e rândul tău să preiei o datorie, te temi că o să suferi sau că, dacă n-o împlinești bine, va trebui să înduri responsabilitatea, deci inventezi scuze ca să te eschivezi de la ea și recomanzi altora s-o facă. E asta o exprimare a unei persoane oneste? Clar că nu este. Cum atunci ar trebui să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să accepte și să asculte, iar apoi să fie absolut devotată în a-și face îndatoririle la maximul abilității sale, străduindu-se să împlinească voia lui Dumnezeu. Acest lucru este exprimat pe mai multe căi. O cale este că ar trebui să-ți accepți datoria cu onestitate, să nu te gândești la altceva și să nu fii fără tragere de inimă în privința ei. Nu complota pentru beneficiul propriu. Aceasta este o exprimare a onestității. O altă**

cale e să-ți pui toată puterea și toată inima în ea. Tu spui: «Asta este tot ceea ce pot să fac; voi pune totul în mișcare și-l voi dedica complet lui Dumnezeu.» Nu e asta o exprimare a onestității? Dedici tot ceea ce ai și tot ce poți să faci – aceasta este o exprimare a onestității. Dacă ești refractar să dedici tot ce ai, dacă-l ții ascuns și dosit, ești șiret în acțiunile tale, te sustragi datoriei tale și pui pe altcineva s-o facă pentru că ție ți-e frică să suporți consecințele faptului de a nu fi făcut o treabă bună, atunci înseamnă asta să fii onest? Nu, nu înseamnă. A fi o persoană onestă, prin urmare, nu e pur și simplu o chestiune de a avea o dorință. Dacă nu o pui în practică atunci când lucrurile se abat asupra ta, atunci nu ești o persoană onestă. Când întâmpini lucruri, trebuie să practici adevărul și să ai exprimări practice. Aceasta e singura cale de a fi o persoană onestă și numai acestea sunt exprimările unei inimi oneste" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii pot fi cu adevărat fericiți doar dacă sunt cinstiți"). Lui Dumnezeu îi plac oamenii cinstiți, iar aceștia nu caută binecuvântări. Nu se tem de responsabilitate, ci își fac din suflet datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Se străduiesc să facă tot ce le stă în putință. Mi-a fost rușine când m-am gândit la asta. Mereu spuneam că vreau să-L mulțumesc pe Dumnezeu, dar când să accept o sarcină, să pun suflet în ceva, am fost nesinceră și am vrut să renunț. Mi-am dat seama că doar spuneam lucruri plăcute, când de fapt încercam să-L înșel pe Dumnezeu și eram complet nesinceră. Realizând asta, am știut că nu mai pot merge pe această cale. Deși aveam multe probleme și neajunsuri, trebuia să practic sinceritatea, după cum cere Dumnezeu. Trebuia să-I ofer inima și să-mi fac datoria cât mai bine, cu picioarele pe pământ. Și, indiferent de ce urma, eram dispusă să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor Lui. După aceea, am devenit extrem de destinsă. Când aveam probleme, mă rugam lui Dumnezeu să le rezolve, iar când eram

confuză, cercetam cu frații și surorile, căutând principiile adevărului. Cu timpul, am devenit capabilă să rezolv multe.

Această experiență mi-a arătat că judecata și mustrarea lui Dumnezeu sunt dragostea și mântuirea Lui pentru omenire. Nu mă mai tem de responsabilitate și nu mai sunt înclinată să înțeleg greșit. Deși încă am multe firi corupte, accept să fiu judecată, mustrată, emondată și tratată de Dumnezeu și să urmăresc să fiu curățită și transformată. Slavă lui Dumnezeu!

29. Pocăința unui ofițer

de Zhen Xin, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**De la crearea lumii și până acum, tot ce a făcut Dumnezeu în lucrarea Lui este iubire, fără pic de ură față de om. Chiar și mustrarea și judecata pe care le-ai văzut sunt tot iubire, o iubire mai adevărată și mai reală, o iubire care îi conduce pe oameni pe calea dreaptă a vieții omenești. […] Toată lucrarea pe care a făcut-o El are ca scop îndrumarea oamenilor pe calea dreaptă a vieții omenești, astfel încât ei să poată trăi ca niște oameni normali, pentru că omul nu știe cum să trăiască și, fără această îndrumare, n-ar trăi decât o viață deșartă; viața ta va fi lipsită de valoare și de sens și vei fi complet incapabil să fii o persoană normală. Aceasta este cea mai profundă semnificație a cuceririi omului**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”).

M-am născut la țară. Părinții mei erau fermieri cinstiți și muncitori. Ceilalți săteni ne batjocoreau și se luau de noi mereu pentru că eram săraci. M-am gândit: „O să le arăt eu lor cândva! Într-o bună zi, mă vor privi cu alți ochi!” M-am înrolat în armată în adolescență. Îmi asumam orice sarcină, oricât de murdară sau epuizantă era, în speranța de a fi promovat. Însă ani la rând am rămas soldat. Apoi mi-am dat seama că nu prin muncă, ci prin daruri dobândeai o evaluare bună și obțineai promovări. Pentru mine, acest lucru era dezagreabil, dar voiam o promovare, așa că m-am înarmat cu curaj și i-am dăruit toate economiile mele superiorului meu. Desigur că m-am calificat curând pentru academia militară. Întors în unitate după absolvire, am fost trimis să lucrez ca bucătar deoarece nu aveam bani de daruri. Știam bine că „Funcționarii nu fac lucrurile dificile pentru cei care aduc daruri” și „Nu obţii nimic fără slugărnicie şi linguşeală”. Dacă voiam să ajung

undeva, trebuia să fac orice ca să găsesc bani de daruri, altfel nu ajungeam nicăieri indiferent de cât de competent eram. Voiam să avansez, așa că am făcut tot ce mi-a stat în putință să fac bani, mi-am lingușit superiorii și le-am dat lucruri care știam că le plac. Știam că ceea ce făceam era ilegal și îmi era frică să nu fiu prins și trimis la închisoare. Aveam tot timpul un nod în gât, dar gândul de a deveni ofițer m-a făcut să merg înainte. După o vreme, am devenit, în sfârșit, comandant de batalion. De fiecare dată când mă întorceam acasă, sătenii se adunau în jurul meu, măgulindu-mă și lingușindu-mă. Acest lucru mi-a alimentat orgoliul, iar ambițiile și dorințele mele au crescut și ele. După cum se spune: „Devii o oficialitate de dragul mâncărurilor și hainelor rafinate” și „Foloseşte puterea atunci când o deţii, pentru că, atunci când n-o mai ai, nu mai poţi s-o foloseşti”. Am început să mă desfăt cu privilegiile de a fi ofițer, pur și simplu obținând orice doream fără niciun cost. Oricine avea nevoie de ceva de la mine trebuia să-mi ofere o masă sau un dar. Mi-am folosit chiar și postura de favorit al comandantului și al comisarului politic ca să-i fac pe subordonați să-mi dea diverse lucruri. Dintr-un simplu fiu de fermier am ajuns un bărbat lacom, șiret și viclean.

Nu mă purtam ca un tiran doar la muncă, ci îmi tratam rău și soția, acasă. Am acuzat-o fără niciun motiv că ar avea aventuri, adâncind prăpastia dintre noi. În cele din urmă, s-a săturat și mi-a spus că vrea să divorțeze. Familia mea fericită era pe cale să se destrame, iar fiul nostru ar fi suferit și el. Mă simțeam groaznic și mă tot gândeam la viața mea de până atunci: fusesem hotărât să mă fac remarcat de mic, să fiu mai bun ca alții. Atât eu, cât și soția mea aveam cariere bune și trăiam o viață confortabilă. Toată lumea ne admira, așa că ar fi trebuit să fiu fericit și împlinit. De ce încă mă simțeam atât de pustiu și trăiam într-o asemenea durere? Asta era viața pe care mi-o dorisem? Cum ar trebui să trăim, de fapt? M-am simțit

tulburat și pierdut, dar nu am putut găsi niciun răspuns. Mai târziu, soția mea a acceptat Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic și tot timpul participa la adunări și avea părtășie cu frații și surorile. Curând, a devenit o persoană foarte pozitivă. Nu se mai certa cu mine și a încetat să mai vorbească despre divorț. Văzând schimbarea din soția mea, m-am gândit că a crede în Dumnezeu trebuie să fie grozav. Am dobândit, de asemenea, credință în Dumnezeu Atotputernic citindu-I cuvintele.

Am început să trăiesc viața bisericească și am descoperit că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic era complet diferită de lume. Frați și surori citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr. Ei caută să se comporte potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, să fie cinstiți și deschiși și să fie sinceri. Părea că ajunsesem într-un loc al purității, iar eu simțeam o libertate și o ușurare pe care nu le mai simțisem niciodată. Participând la adunări și citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că Dumnezeu este sfânt și drept și că cel mai mult urăște murdăria și stricăciunea omului. Căpătasem o mulțime de obiceiuri proaste în armată și, dacă nu mă pocăiam, știam că Dumnezeu mă va disprețui și elimina. Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la «instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filozofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de**

bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului într-o lume plină de noroi" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Să citesc acest lucru mi-a arătat de ce eram atât de profund corupt. M-am gândit la anii petrecuți în armată. Urmasem regulile nescrise ale lumii ca să avansez, făcând atât de multe lucruri rele și dobândind câștiguri prin mijloace necinstite. Devenisem atât de corupt și depravat, trăind fără rușine în păcat. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat diferența dintre bine și rău și mi-au permis să văd rădăcina corupției și depravării mele. S-a dovedit că Satana era cauza tuturor acestor lucruri. Satana, regele diavolilor, a folosit tot felul de educații și influențe pentru a ne corupe societatea să devină un cazan clocotit al păcatului. Oamenii cu putere aleargă frenetic, indiferenți la oamenii de rând, în timp ce oamenii obișnuiți și cinstiți sunt constrânși și nu ajung nicăieri în viață. Societatea noastră e plină de aberații și erezii, precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Mintea bate mușchii", „Afirmându-se și aducând onoare strămoșilor săi", „Omul se luptă în sus; apa curge în jos", „Funcționarii nu fac lucrurile dificile pentru cei care aduc daruri. Nu obţii nimic fără slugărnicie şi linguşeală", „Devii o oficialitate de dragul mâncărurilor și hainelor rafinate" și „Foloseşte puterea atunci când o deţii, pentru că, atunci când n-o mai ai, nu mai poţi s-o foloseşti". Amăgit de aceste lucruri și presiuni din jurul meu, am ajuns să-mi pierd calea fără ca nici măcar s-o știu. Nimic nu mă putuse opri să devin ofițer, făcând abuz de putere pentru propriul câștig. Devenisem un om complet corupt, preocupat doar de profit. Mi-am regretat, cu adevărat, faptele rele. Slavă lui Dumnezeu că m-a salvat, întrucât mi-a oferit o șansă s-o iau de la capăt. Altminteri, aș fi fost blestemat și pedepsit

pentru comportamentul meu. M-am simțit atât de recunoscător lui Dumnezeu; m-am hotărât să-mi schimb obiceiurile, să părăsesc armata și să găsesc o carieră nouă. Dar superiorul meu a tot încercat să mă convingă să rămân, spunând că mă va promova la gradul de comandant-adjunct de regiment. Am ezitat, gândindu-mă: „Comandant-adjunct de regiment? Ar fi un vis devenit realitate!" Pentru o clipă m-am luptat să renunț la acel titlu și nu am știut ce să fac, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să cercetez. Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea Lui, să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi de cea mai mare importanță pe pământ și de cea mai mare neprihănire pentru omenire. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri"). „**Oamenii vin pe pământ și Mă întâlnesc rareori și, de asemenea, rar au oportunitatea de a căuta și dobândi adevărul. De ce nu să nu prețuiești acest moment frumos ca pe calea corectă de urmat în această viață? Și de ce disprețuiți atât de mult adevărul și dreptatea? De ce vă călcați mereu în picioare și vă distrugeți pentru acea nedreptate și murdărie care se joacă cu oamenii?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici"). Fiecare cuvânt îmi lovea conștiința. Fusesem trezit. „Da", m-am gândit. „Norocul meu de a-L întâlni pe Dumnezeu întrupat, care a venit pe Pământ să exprime adevărul și să mântuie oamenii, și să am șansa de a căuta adevărul și de a mă sacrifica pentru Dumnezeu sunt marea înălțare și

harul lui Dumnezeu.” Ce poate avea mai multă însemnătate decât să te sacrifici pentru Creator? Indiferent de cât de mult avansam în rang, aș fi fost vreodată fericit? Atât de mulți oameni puternici fac ce vor și tot felul de rele, dar toți primesc, în cele din urmă, ceea ce merită. Iar atât de mulți înalți oficiali sunt bogați și faimoși pentru un timp, dar în momentul în care pierd o luptă pentru putere, unii dintre ei sfârșesc în închisoare, iar alții își iau viața... Acest lucru se întâmplă tot timpul. Cât despre mine, mă ținusem cu ghearele ca să pot urca scara socială, dar am devenit atât de arogant, egoist și viclean! Acum, Dumnezeu m-a înzestrat cu atâtea adevăruri și mi-a arătat calea corectă în viață. Cum puteam să continui ca mai înainte? Fusesem vătămat și amăgit de Satana aproape toată viața, până când abia mai semănam cu ceva uman. Voiam să trăiesc altfel de atunci înainte, să-L urmez pe Dumnezeu, să practic adevărul și să mă comport conform cuvintelor lui Dumnezeu. Așa că am decis să-mi schimb cariera și să rup toate legăturile cu armata. Dar de vreme ce Satana mă corupsese atât de profund, otrava sa potrivit căreia „Afirmându-se și aducând onoare strămoșilor săi” devenise chiar viața mea.. În biserică, mă luptam mereu pentru funcții și numai revelația și judecata lui Dumnezeu mi-au corectat căutarea.

După ce mi-am făcut, un timp, datoria în biserică, am văzut că era un conducător al bisericii foarte tânăr și altul cu care fusesem prieten înainte. Eram tulburat, gândindu-mă: „Erați amândoi sub nivelul meu în lume, dar aici, în biserică, sunteți superiorii mei. Aș fi un conducător mult mai bun decât voi!” Am început să urmăresc țelul acesta din toate puterile. Mai întâi, am întocmit un plan: mă trezeam la 5 dimineața în fiecare zi ca să citesc cuvintele lui Dumnezeu, apoi ascultam predici timp de două ore și învățam trei imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu pe săptămână. Eram mai proactiv în datoria mea și preluam conducerea în orice lucru puteam face în biserică,

oricât de greu sau obositor ar fi fost. În adunări, vorbeam despre experiențele mele din armată, îmi etalam priceperea și strâmbam din nas la părtășia conducătorilor bisericii. Uneori, le discreditam subtil gândirea și acțiunile ca și cum eu aș fi putut face o treabă mai bună. Așa am trăit în lupta pentru faimă și statut, sperând mereu să devin un conducător al bisericii. Odată, am observat că o conducătoare nu se ocupase cum trebuie de ceva. Am certat-o că nu a fost în stare să se ocupe de lucruri și am insinuat că ar trebui să demisioneze. Speram să fiu ales conducător la următoarele alegeri. Când au aflat frații și surorile, mi-au analizat comportamentul, spunând că eram viclean, ambițios și că voiam să preiau controlul bisericii. Am fost demis din datoria mea de conducător de grup. Acest lucru chiar m-a supărat și m-am gândit: „Pe vremuri eram un comandant de batalion respectat, dar acum nu pot fi nici măcar conducător de grup în biserică." După câteva luni în situația asta, am întors spatele și nu am mai suportat să-mi văd frații și surorile. Am refuzat să vorbesc în adunări. Spiritul mi s-a întunecat și nu L-am mai putut simți pe Dumnezeu. Abia atunci a început să-mi fie teamă, așa că m-am grăbit să mă rog și să-L implor pe Dumnezeu să mă călăuzească afară din întuneric.

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. […] Acum sunteți adepți și ați înţeles oarecum acest stadiu al lucrării. Cu toate acestea, încă nu ați lăsat la o parte dorința de statut. Când statutul vostru este înalt, căutați bine, dar când statutul vostru este umil, nu mai căutați. Binecuvântările statutului sunt întotdeauna în mintea voastră. […] Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât**

este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima și m-am simțit foarte rușinat. M-am luptat pentru funcție, apoi am fost expus și tratat de frați și surori și demis din datoria mea. Nu era ceea ce voiam, dar nici nu avea nimeni ceva cu mine. Dimpotrivă, era judecata dreaptă și mântuirea oportună a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă are scopul de a ne schimba vechea gândire și noțiunile, de a ne mântui de sub influența Satanei, astfel încât să putem dobândi adevărul și viața de la Dumnezeu și să trăim în lumină. Nu mersesem pe calea cea bună și nici nu mă concentrasem pe a căuta adevărul, ci pe a căuta funcții și reputație. Înșelasem și folosisem mijloace necinstite pentru a obține o funcție. Nu era acest lucru complet opus voii lui Dumnezeu de a mântui omenirea? Să continui în acel mod ar fi însemnat să nu dobândesc niciodată adevărul și să fiu eliminat. Ca să mă oprească din rătăcire și să mă readucă pe calea cea bună, Dumnezeu m-a emondat și m-a tratat prin frați și surori, dându-mi la iveală ambițiile și dorințele și luându-mi funcția, astfel încât să reflectez la mine însumi și să-mi schimb obiceiurile. Am văzut că Dumnezeu chiar

vede, cu adevărat, în inimile noastre. Am ajuns, de asemenea, să am puțină înțelegere adevărată a dreptății, sfințeniei, atotputerniciei și înțelepciunii lui Dumnezeu. Nu mai eram negativ sau tulburat de pierderea funcției mele, ci, în schimb, voiam să caut adevărul și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu.

Șase luni mai târziu, am mers să trăiesc viața bisericească în altă biserică, unde erau pe cale să aleagă conducători. Am fost fericit să aflu că nimeni de acolo nu credea în Dumnezeu de atât timp cât credeam eu, așa că m-am gândit că aș avea o șansă. Îi întrecusem în experiență de viață și ani de credință. M-am gândit că ar trebui să fiu alegerea clară în funcția de conducător al bisericii. Tocmai când mă pregăteam să mă afirm, o soră de la vechea mea biserică s-a refugiat la această biserică deoarece era vânată de PCC. M-am gândit: „Știe cum m-am luptat pentru funcție în vechea mea biserică. Dacă mă va vedea că mă lupt iar să fiu conducător al bisericii, oare îmi va da în vileag vechiul comportament scandalos? Reputația mea chiar ar avea de suferit dacă face asta.” Rămas fără opțiuni, mi-am abandonat planurile și am cântărit situația: „Mai întâi, voi deveni conducător de grup, iar din acel punct voi urca apoi în ierarhie.” Totuși, spre surprinderea mea, nu am fost ales nici măcar în funcția de conducător de grup. Biserica nu avea suficienți oameni pentru niște îndatoriri de rutină, prin urmare conducătorii bisericii m-au întrebat dacă vreau să ajut. Temându-mă să nu par nesupus, am fost, fără tragere de inimă, de acord. Fusesem un comandant de batalion respectat și totuși îndeplineam o sarcină atât de modestă. Totul mi se părea greșit. Curând, poliția a început să ne supravegheze locul de adunare, astfel încât nu ne-am mai putut întâlni acolo. Conducătorul bisericii m-a repartizat în alt grup, să particip la adunări cu frații și surorile care îndeplinesc sarcini de găzduire. Asta a fost prea mult pentru mine. Nu numai că îndeplineam o datorie modestă, dar

acum trebuia să particip la adunări cu frații și surorile care îndeplinesc sarcini de găzduire. Am simțit că acest lucru era foarte înjositor. Cum putusem să decad atât de mult? Dacă lucrurile continuau în acel fel, ce fel de perspective aveam? Deveneam din ce în ce mai supărat și tot ce puteam face era să mă rog grabnic lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă călăuzească.

Apoi, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? «De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleşit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne mai înalt decât cel al necredincioșilor». Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacţional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va**

fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"). **„Mergând pe calea de astăzi, care este cea mai potrivită îndeletnicire? În îndeletnicirea ta, cum ar trebui să te vezi ca persoană? Ar trebui să știi cum să abordezi tot ce se abate astăzi asupra ta, fie că sunt încercări sau greutăți, ori mustrări nemiloase și blesteme. Ar trebui să te gândești bine în toate cazurile**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?"). Contemplând cuvintele lui Dumnezeu, am reflectat asupra mea. „Da", m-am gândit. „Ce fel de persoană vreau să fiu, în căutarea mea?" Întotdeauna mă considerasem un comandant de batalion, cineva cu statut. Numai o datorie cu ceva rang era potrivită pentru mine și doar oamenii cu statut meritau să participe la adunări cu mine. Îi priveam de sus pe frații și surorile care îndeplineau sarcini de găzduire, gândindu-mă că să fiu cu ei arăta că nu am nicio valoare. Fără statut, am devenit negativ și potrivnic și chiar am simțit că viața era lipsită de sens. Statutul, numele și câștigul îmi tulburaseră mintea, iar eu îmi pierdusem umanitatea. Ce om urât și demn de dispreț eram! Cum să fie cineva ca mine vrednic de a fi conducător al bisericii? Biserica nu este ca societatea. În biserică, adevărul deține puterea. Un conducător trebuie să fie de o bună umanitate și să caute adevărul. Însă tot ce am făcut a fost să caut statutul și să mă lupt ca să devin conducător. Cum am putut fi atât de nechibzuit, atât de nerușinat?

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu respectă voința lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu**

poate fi schimbat” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El nu ne hotărăște destinația în funcție de statut sau de cât de mult lucrăm. Esențial este dacă am dobândit adevărul și dacă ne supunem lui Dumnezeu. Am văzut că firea lui Dumnezeu este dreaptă cu toți și că, indiferent de ce datorie îndeplinim, trebuie să căutăm întotdeauna adevărul. Având adevărul, o persoană poate fi încă mântuită, chiar și fără un statut. Dar, fără a căuta adevărul, nimeni nu poate fi mântuit, indiferent de cât de înalt îi e statutul. M-am gândit cât de prostesc a fost din partea mea să caut statutul cu atâta disperare. Urâsem acei ofițeri de armată corupți, dar, pe măsură ce m-am ridicat în rang, eu însumi m-am înrăit, devenind, în cele din urmă, un oficial corupt ca și ei. Unii oameni puternici își pot face datoria foarte cinstit înainte să aibă statut, dar de îndată ce obțin putere, încep să abuzeze de ea, iar păcatele lor se tot adună. M-am gândit la antihriștii care fuseseră excomunicați. Când le lipsea statutul, păreau că nu fac nimic rău, dar de îndată ce acest lucru se schimba, începeau să-i constrângă și să-i copleșească pe alții cu condescendență, spunând și făcând lucruri ca să-și păstreze funcțiile, făcând rău și tulburând lucrarea casei lui Dumnezeu. Acest lucru mi-a arătat că, fără adevăr, trăim mereu după firile noastre corupte. În momentul în care obținem putere și statut, devenim ticăloși și facem rău, acest lucru însemnând, în cele din urmă, pedeapsă! Luptându-mă și străduindu-mă, timp de atâția ani, să avansez ierarhic în armată, eram plin de fire satanică. Eram arogant, viclean, egoist și lacom, din cap până-n picioare. Dacă ajungeam într-o funcție înaltă, ambițiile doar îmi creșteau rapid, exact ca atunci când făceam abuz de putere ca ofițer în armată. Puteam să ajung doar să fac rău, să ofensez firea lui Dumnezeu și să fiu pedepsit. Gândindu-mă la aceste lucruri, m-am simțit atât înfricoșat, cât și recunoscător. Dumnezeu a creat, în repetate rânduri, piedici și eșecuri,

împiedicându-mi ambițiile și dorințele să se împlinească. Aceasta a fost mântuirea și protecția Lui pentru mine! Slavă lui Dumnezeu pentru luminarea Sa care m-a lăsat să văd esența și consecințele căutării faimei și a statutului. Mai mult decât atât, am văzut, în sfârșit, cât de important este să cauți adevărul.

De atunci, M-am concentrat pe a căuta adevărul pentru a-mi rezolva corupția. Indiferent de datoria pe care mi-o atribuia biserica, rangul nu mai era scopul meu. În schimb, m-am concentrat pe a căuta principiile adevărului și pe a-mi face bine datoria. Am putut simți prezența și îndrumarea lui Dumnezeu când am început să practic în acest fel și am avut un sentiment inefabil de pace și bucurie. După un timp, am descoperit că eram mult mai modest în preajma altor oameni și că nu mă mai lăudam că am fost ofițer în armată. Când frații și surorile îmi arătau defectele, mă rugam conștiincios lui Dumnezeu și mă supuneam, iar apoi reflectam și încercam să mă cunosc pe mine însumi. Mă puteam înțelege cu ceilalți de la egal la egal și nu mă mai consideram superior. Fără să-mi dau seama, perspectiva mea asupra căutării s-a transformat. Statutul, faima și câștigul și-au pierdut valoarea foarte mult pentru mine. Nu mă mai țineau pe loc. Când vedeam că oameni care crezuseră de mai puțin timp decât mine deveneau conducători ai bisericii, încă mă simțeam puțin invidios, dar rugându-mă și căutând adevărul, am putut să trec repede peste acest lucru. Acum îmi fac datoria acasă, cu soția. Poate că nu este ostentativ, dar sunt foarte mulțumit. În viețile noastre, practicăm permițând cuvintelor lui Dumnezeu să dețină puterea și ascultăm pe oricine vorbește corect și se supune adevărului. Am experimentat cu adevărat că Dumnezeu Atotputernic m-a schimbat. Mi-a salvat căsnicia, familia și m-a mântuit pe mine, un om atât de depravat. Am fost atât de arogant, îngâmfat, obsedat de statut și câștig, nelegiuit și lacom. Fără mântuirea lui Dumnezeu, nu aș fi

fost niciodată capabil să merg pe calea corectă în viață. Doar aș fi devenit și mai corupt și depravat, făcând, în cele din urmă, atât de mult rău încât Dumnezeu m-ar fi blestemat și pedepsit. Prin aceste experiențe, am simțit cu adevărat mântuirea și iubirea lui Dumnezeu. Să poţi practica puțin adevăr și să trăieşti un pic din asemănarea umană țin numai de judecata și mustrarea lui Dumnezeu! Slavă Ție, Dumnezeule!

30. N-a fost ușor să renunț la statut

de Li Zheng, China

M-am născut într-o familie de fermieri. Când eram mic, mi-am pierdut părinții, așa că eu și fratele meu mai mare a trebuit să depindem unul de celălalt. Eram foarte săraci, iar oamenii ne priveau de sus. Înainte, mă gândeam: „Voi merge la școală și, într-o zi, le voi fi superior celorlalți.” Din păcate, a trebuit să renunț la școală în anul doi de liceu fiindcă nu aveam bani. Visul meu de a le fi superior tuturor a fost spulberat, iar eu m-am simțit complet dărâmat.

În 1990, mi-am găsit credința în Domnul Isus. Predicatorul a spus că dacă vom crede în Domnul, nu numai că vom găsi pacea în viața aceasta, ci vom avea o viață viitoare veșnică. A mai spus și că vom fi cu atât mai binecuvântați cu cât mai mulți oameni vom converti răspândind Evanghelia, că ne vom primi răsplata și coroana și vom stăpâni drept regi alături de Dumnezeu. Cam pe vremea aceea, am citit asta în Biblie: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa dreptăţii” (2 Timotei 4:7-8). Așa că am decis să renunț la familia mea și să merg să răspândesc Evanghelia pentru Dumnezeu. Pe atunci, eram plin de energie și, în mai puțin de un an, convertisem sute de oameni. Cu cât creștea numărul de convertiți, până în 1997, înființaserăm sute de biserici cu peste 30000 de oameni. Aveam ultimul cuvânt în toate chestiunile referitoare la biserici și, indiferent la care biserică mergeam să lucrez, frații și surorile de acolo mă întâmpinau mereu cu respect și mă duceau cu mașina oriunde voiam să merg. Îmi ofereau mâncare delicioasă și o locuință frumoasă și-mi plăteau și cheltuielile de călătorie. Ajunsesem să-mi placă aceste lucruri.

Într-o zi, o conducătoare de rang mai mare ne-a chemat la o adunare și a spus că acum exista o confesiune numită Fulgerul de la Răsărit care predica faptul că Domnul Isus S-a întors drept Dumnezeu Atotputernic și ne-a spus că predicile lor erau foarte elevate. A spus că mulți membrii buni ai comunității bisericești ne fuseseră furați de ei și că până și doi colegi de la biserica noastră, fratele Wang și fratele Wu, acceptaseră Fulgerul de la Răsărit. Conducătoarea ne-a cerut să-i respingem complet pe cei doi frați și a spus că dacă mai aflăm că cineva ascultă predicile Fulgerului de la Răsărit, trebuie să-l excomunicăm imediat. Eram uimit de toate astea. Îi cunoșteam destul de bine pe cei doi frați; cunoșteau foarte bine Biblia și credeau cu sinceritate în Domnul. Nu puteam înțelege cum putuseră accepta Fulgerul de la Răsărit. Spre sfârșitul anului, acești doi frați mi-au făcut o vizită surpriză acasă. Am ezitat mult timp înainte să le deschid ușa, de teamă că veniseră să mă amăgească. Însă apoi m-am gândit: „Orice-ar fi, cred în Domnul și nu-i pot alunga pe acești doi frați de la ușa mea.” Așa că i-am primit în casă. Ei au spus că, pentru a-L întâmpina pe Domnul, trebuia să mă străduiesc să-I aud glasul și că nu trebuia să refuz să caut sau să cercetez adevărata cale, de teamă să nu fiu amăgit. Apoi mi-au oferit o părtășie detaliată despre modul în care să fii o fecioară înțeleaptă care aude glasul lui Dumnezeu și felul în care să știi diferența dintre adevărata cale și cea falsă. Credeam că ce spuseseră în ziua aceea era un lucru proaspăt și luminos. Eram convins pe deplin. Când au plecat, mi-au înmânat o carte, spunând că aceasta conținea cuvântările lui Dumnezeu Atotputernic, m-au îndemnat s-o citesc și să nu-mi ratez șansa de a-L întâmpina pe Domnul. După ce au plecat, am început să-mi fac griji că eram indus în eroare și că, dar ar fi aflat conducătorii de rang mai înalt că îi primisem pe acești frați în casa mea, m-ar fi excomunicat din biserică. Însă apoi m-am gândit: „Dacă Dumnezeu Atotputernic este cu adevărat Domnul Isus Care S-a întors, iar

eu nu cercetez asta de teamă să nu fiu excomunicat, oare n-aș fi un om care Îl respinge pe Dumnezeu și I se împotrivește?" La gândul acesta, am decis pe loc să cercetez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.

După aceea, am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic în fiecare zi. Între timp, cei doi frați mi-au oferit părtășie despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea, despre taina întrupării lui Dumnezeu, despre felul în care Dumnezeu Își face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă pentru a curăți și mântui oamenii, despre felul în care Dumnezeu încheie epocile, felul în care Împărăția lui Hristos este înfăptuită pe pământ și altele. Erau lucruri despre care nu auzisem niciodată în toții anii mei de credință în Domnul și, cu cât le ascultam mai mult, cu atât mai autoritare și puternice îmi păreau cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Simțeam din ce în ce mai mult că Dumnezeu Atotputernic putea fi cu adevărat Domnul Isus Care Se întorsese și că eu ar trebui să cercetez acest lucru. Dar mereu am avut sentimente contradictorii. Pastorii și prezbiterii condamnaseră Fulgerul de la Răsărit de mulți ani, iar mă luasem după ei, izolând cât se putea de mult biserica, nepermițând nimănui să aibă vreun contact cu Fulgerul de la Răsărit și excomunicând pe oricine accepta calea lor. Dacă aș fi acceptat Fulgerul de la Răsărit, ce ar fi crezut cei peste 30000 de subalterni credincioși din biserică? Dacă mă urmau și acceptau și ei Fulgerul de la Răsărit, era grozav, dar dacă n-o făceau, m-ar fi respins cu siguranță. M-am gândit la felul cum ieșisem pe orice fel de vreme, predicând și lucrând zi și noapte, riscând să fiu vânat de PCC, și sacrificându-mă pentru a înființa toate acele biserici. Nu fusese ușor să ajung unde eram și să fiu atât de stimat de atât de mulți oameni – cum aș fi putut renunța la toate astea atât de ușor? În plus, chiar dacă toți subalternii mei din biserică Îl acceptau pe Dumnezeu Atotputernic, oare aș mai fi putut

fi conducătorul lor? Însă atunci m-am gândit: „Dacă Dumnezeu Atotputernic este cu adevărat Domnul Isus Care S-a întors, iar eu nu-L accept, oare nu-mi voi rata șansa de a-L întâmpina pe Domnul?” Am întors lucrurile pe toate părțile în mintea mea, incapabil să decid ce să fac. Chiar atunci, soția mea m-a surprins venind la mine grăbită și emoționată după ce ascultase cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și spunându-mi: „Am ascultat cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și cred că sunt glasul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Atotputernic chiar este Domnul Isus Care S-a întors, atunci trebuie să cercetăm asta și să o acceptăm cât de curând posibil!” Am răspuns nervos: „Știu asta, dar nu-i atât de simplu. Conducătorii și colegii din biserica noastră au izolat-o ca nimănui să nu-i fie permis să cerceteze Fulgerul de la Răsărit. Dacă accept calea lor, atunci cu singuranță mă vor respinge.” Dar asta doar a neliniștit-o pe soția mea și ea a spus: „Pentru ce am trăit întru Domnul toți acești ani? Nu am așteptat cu nerăbdare venirea Domnului ca să putem fi răpiți în Împărăția Cerurilor? Acum Domnul S-a întors. Chiar dacă nu ești conducător, tot trebuie să accepți lucrarea lui Dumnezeu și să Îl întâmpini pe Domnul!” Am spus că eram de acord cu ea, dar în sinea mea mă gândeam: „Tu ai o minte simplă de femeie. Eu trebuie să țin cont de mai mult de 30000 de oameni. Trebuie să acționez cu grijă. Trebuie să mă mai gândesc la asta.” Au trecut multe luni fără ca eu să accept Fulgerul de la Răsărit. În timpul acesta, frații și surorile de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au venit adesea să mă vadă. Au avut, răbdători, părtășie cu mine și am ajuns, de fapt, să simt limpede în inima mea că aceasta era, într-adevăr, lucrarea lui Dumnezeu, dar întrucât nu puteam renunța la funcția mea, tot am fost reticent să o accept. După o vreme, frații și surorile și-au dat seama în ce stare mă aflam. Odată, când eram într-o adunare cu fratele Bai și cu fratele Song, acesta din urmă a avut părtășie cu mine despre experiențele sale. A spus că, înainte,

fusese și el conducător al bisericii, responsabil de vreo câteva zeci de biserici. După ce i-a fost predicată Evanghelia, citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, s-a convins că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus Care S-a întors. Însă când a venit vremea să accepte asta cu adevărat, a început să aibă îndoieli, gândindu-se: „Dacă Îl accept pe Dumnezeu Atotputernic, oare voi mai putea fi conducător? Voi mai putea conduce atâția oameni?" Apoi și-a amintit parabola Domnului Isus despre viticultorii nelegiuiți din Matei, capitolul 21, versetele 33-41: „**Era un om, proprietar de pământ, care a plantat o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea şi a construit un turn de pază. Apoi a arendat-o unor viticultori şi a plecat într-o călătorie. Când s-a apropiat vremea roadelor, i-a trimis pe sclavii săi la viticultori, ca să-i ia partea cuvenită din roade. Viticultorii însă i-au apucat pe sclavii lui şi pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A trimis din nou alţi sclavi, mai mulţi decât primii, dar şi cu aceştia au făcut la fel. La urmă l-a trimis la ei pe fiul său, spunându-şi: «Pe fiul meu îl vor respecta!» Dar viticultorii, când l-au văzut pe fiul, şi-au zis între ei: «Acesta este moştenitorul! Haideţi să-l omorâm şi să-i luăm moştenirea!» Şi l-au apucat, l-au scos afară din vie şi l-au omorât. Aşadar, când va veni stăpânul viei, ce le va face el acelor viticultori?** Ei au răspuns: Pe ticăloşii aceia îi va nimici printr-o moarte groaznică, iar via le-o va arenda altor viticultori, care la vremea potrivită îi vor da partea cuvenită din roade." Fratele Song a spus că a avut un sentiment ascuțit de reproș față de sine însuși. Domnul îi încredințase turma Lui, iar acum Domnul Se întorsese; în loc să-i conducă pe frați și surori spre întâmpinarea Domnului, el încerca să uzurpe turma lui Dumnezeu și să-L respingă pe Domnul. A spus că a acționat întocmai ca acei viticultori nelegiuiți și că el însuși era un slujitor ticălos care I se împotrivea Domnului. S-a întrebat:

„Cred în Dumnezeu ca să devin conducător? O fac pentru statut și mijloace de trai? Sunt cu adevărat un credincios în Dumnezeu?” A fost copleșit de remușcări când s-a gândit la lucrurile acestea, așa că a mărturisit și s-a căit lui Dumnezeu, iar apoi L-a acceptat pe Dumnezeu Atotputernic. După aceea, a împărtășit Evanghelia cu toți frații și surorile pe care îi conducea. Când l-am auzit oferind această părtășie, m-am simțit foarte rușinat și supărat. Pentru a-mi proteja statutul, am amânat acceptarea lucrării lui Dumnezeu Atotputernic deși știam că este într-adevăr lucrarea lui Dumnezeu. Nu voiam să-i las nici pe frați și pe surori să cerceteze acest lucru; refuzam să-i dau lui Dumnezeu oile Sale. Eram un slujitor ticălos și meritam să fiu blestemat și pedepsit! Însă când m-am gândit la cât de mult izolasem biserica și că nimeni din biserica mea nu acceptase lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, mi-am spus: „Dacă o accept, nu-mi tai singur craca de sub picioare? Unde îmi voi putea arăta fața? Dacă cei din biserica mea află că am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, cu siguranță mă vor urî și mă vor respinge, iar atunci nu voi rămâne cu nimic.” Așa că am decis că era mai bine să n-o accept.

Câteva zile mai târziu, la o altă adunare cu cei doi frați, le-am povestit despre îngrijorările mele. Pe atunci, eram atât de viclean și băteam apa în piuă, întrebându-i: „Dacă oamenii pe care îi conduc încep și ei să creadă în Dumnezeu Atotputernic, cine îi va conduce? Aceiași conducători și colegi ca și acum?” Ceea ce voiam să spun de fapt era: „Tot trebuie să îi conduc și să-i gestionez.” Dar fratele Bai m-a surprins spunând: „După ce acceptăm lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, Dumnezeu Însuși este Cel Care ne conduce și ne păstorește. În biserica noastră, domină Hristos și adevărul. Sunt aleși conducători ai bisericii, așa că oricine înțelege adevărul și are realitatea și oricine poate uda frații și surorile și le poate rezolva problemele practice este ales.” A continuat prin a spune:

„Dacă urmezi adevărul, și tu poți fi ales conducător. Sunt multe îndatoriri diferite în biserică: conducători, predicatori ai Evangheliei – fiecare are funcția sa. Nu există distincții precum statut «important» și «neimportant» sau «superior» sau «inferior» când e vorba despre îndatoriri. Asta fiindcă toți sunt egali înaintea lui Dumnezeu, ceea ce este complet diferit față de modul în care funcționează confesiunile religioase.” Cu cât îl ascultam pe fratele Bai mai mult, cu atât mai mâhnit mă simțeam, iar asta se vedea pe chipul meu. M-am gândit: „Nu cred că voi putea conduce atâția oameni după asta.”

Fratele Song a observat cum mă simțeam și mi-a oferit părtășie despre experiența regelui din Ninive. A spus: „Regele din Ninive era conducătorul unei națiuni. Când l-a auzit pe Ioan predicând cuvintele lui Dumnezeu, spunând că cetatea Ninive avea să fie distrusă, a coborât de pe tron și a condus întreaga cetate să se acopere cu saci și cenușă și să cadă în genunchi pentru a mărturisi și a se căi lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu I s-a făcut milă de ei și cetatea a fost cruțată.” A mai spus: „În calitate de conducător al bisericii, oare nu ar trebui să încerci să-l întreci pe regele din Ninive acum că înfrunți un eveniment atât de măreț – venirea Domnului – și să-i conduci pe frați și surori să mărturisească și să I se căiască lui Dumnezeu?” Cuvintele lui m-au emoționat. Avea dreptate; regele din Ninive era conducătorul națiunii. Când cineva cu o funcție atât de înaltă se poate smeri, poate mărturisi și se poate căi lui Dumnezeu, eu de ce nu puteam să renunț la statutul meu și să accept lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Fratele Song a continuat, spunând: „Când Domnul Isus Și-a săvârșit lucrarea, fariseii au vrut să-și protejeze funcțiile și mijloacele de trai, așa că au făcut tot ce le-a stat în putință să I se împotrivească și să-L condamne pe Domnul Isus, ținând credincioșii sub controlul lor. Domnul Isus i-a mustrat, spunând: «**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi închideţi**

Împărăţia Cerurilor în faţa oamenilor; nici voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre!» (Matei 23:13).” Apoi mi-a spus: „Faptul că Dumnezeu exprimă adevărul și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă este Evanghelia venirii Împărăției Cerurilor. La început, ai crezut minciunile care ți-au fost spuse și te-ai luat după conducătorii religioși, izolând biserica, împiedicându-i pe frați și surori să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Făcând asta, L-ai sfidat pe Dumnezeu. Acum, ai citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și ai ajuns la concluzia că El este Domnul Isus Care S-a întors. Dacă vei continua să refuzi cu încăpățânare să accepți lucrarea lui Dumnezeu sau să le spui fraților și surorilor vestea despre întoarcerea Domnului, ținându-i închiși în afara Împărăției Cerurilor, atunci vei face rău conștient și vei face încă o greșeală.” A spus: „Aceasta ar fi o faptă foarte rea împotriva lui Dumnezeu! Dacă frații și surorile își pierd șansa la mântuire din cauză că noi îi împiedicăm, atunci aceasta ar fi o datorie de sânge! Nu am putea plăti această datorie nici dacă am muri de mai multe ori. Cu toate astea, dacă îi conduci pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu, atunci nu numai că nu te vor urî, dar îți vor și mulțumi fiindcă le-ai împărtășit Evanghelia Împărăției Cerurilor și calea vieții veșnice.”

Apoi, fratele Bai ne-a citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Când Dumnezeu devine trup și vine să lucreze printre oameni, toți Îl văd și Îi aud cuvintele și toți văd faptele pe care Dumnezeu le lucrează dinăuntrul corpului Său trupesc. În acel moment, toate noțiunile omului se transformă în spumă. Cât despre cei care L-au văzut pe Dumnezeu arătându-Se în trup, nu vor fi condamnați dacă sunt dornici să asculte de El, pe când cei care I se împotrivesc dinadins vor fi considerați adversari ai lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt antihriști, dușmani care se împotrivesc**

intenționat lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”). **„Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”). După ce a citit aceste pasaje, m-am simțit cam necăjit. Am simțit că primisem o palmă peste față și că mă înroșisem ca o sfeclă. Voiam ca pământul să se deschidă și să mă înghită. Știam foarte bine că Domnul Isus Se întorsese, că exprima multe adevăruri și făcea lucrarea de judecată și curățire a omului. Însă, pentru a-mi proteja funcția și mijloacele de trai, refuzasem să accept lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și izolasem biserica astfel încât oile lui Dumnezeu să nu-I poată auzi glasul și să se întoarcă spre El. Cu ce eram eu diferit de fariseii care I se împotriviseră Domnului Isus cu atâția ani în urmă? Domnul este Păstorul nostru și acum S-a întors ca să-Și cheme

oile înapoi la El; trebuia să-i dau înapoi oile lui Dumnezeu. Cum puteam să mai încerc să-mi protejez funcția acum? Trebuia să aștept ca pedeapsa lui Dumnezeu să se abată asupra mea? Am decis că nu-L mai puteam sfida pe Dumnezeu. Chiar dacă n-aș mai fi fost un conducător și toată lumea m-ar fi respins, tot trebuia să accept lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să-i conduc pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu și să-I dau înapoi turma. La gândul acesta, m-am decis să accept lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și să încep să predic Evanghelia celor pe care îi conduceam.

După o vreme, cu îndrumarea Duhului Sfânt, mai mult de 10000 de oameni din biserica mea au acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Slavă Ție, Dumnezeule! În sfârșit condusesem turma lui Dumnezeu înapoi la El și mă simțeam atât de împăcat și liniștit.

Șase luni mai târziu, tot mai mulți oameni de pe un teritoriu vast s-au alăturat bisericii, așa că bisericile au trebuit să fie împărțite pe regiuni și au trebuit aleși conducători și lucrători. Totuși, eu eram atât de arogant, gândindu-mă: „Oricum ați împărți bisericile, eu tot voi fi conducător, datorită capacității mele de muncă și a experienței. Pot administra mai multe biserici, nicio problemă.” Cu toate astea, câteva zile mai târziu, eram într-o adunare cu doi frați când a venit un conducător al bisericii și a spus: „Acum e timpul să răspândim Evanghelia Împărăției. Ne trebuie câțiva frați și surori de calibru bun, care cunosc Biblia bine, ca să răspândească Evanghelia în alte zone. Este o sarcină foarte importantă. Ați vrea să mergeți voi trei?” Cei doi frați au spus că ar merge bucuroși, dar eu nu eram prea încântat, gândindu-mă: „Timp de ani de zile, am condus biserici în vechea mea confesiune, administrând mii de oameni. Acum mă întorc la predicarea Evangheliei în vreme ce alți colegi subalterni au devenit conducători. Cum îmi voi mai putea arăta vreodată fața? E umilitor!” M-am

gândit la toți anii în care slujisem drept conducător, fiind foarte stimat și idolatrizat oriunde mergeam, oferindu-mi-se orice voiam. Acum nu mai aveam nimic și trebuia să merg să sufăr pentru a predica iarași Evanghelia. Nu puteam să suport. Însă ar fi fost prea rușinos să refuz de față cu ceilalți, așa că am fost de acord, fără tragere de inimă. M-am gândit: „Trebuie să predic Evanghelia bine. Atât timp cât pot converti mulți oameni, frații și surorile tot mă vor admira.” Iar când m-am apucat, chiar am reușit să mă descurc bine predicând Evanghelia. Curând, peste 400 de oameni acceptaseră noua lucrare a lui Dumnezeu. Atunci am simțit că, oriunde aș fi mers, frații și surorile mă întâmpinau entuziaști și mă admirau. Încă o dată, trăiam în bucuria adusă de funcția pe care o aveam, iar zelul pe care îl aveam în răspândirea Evangheliei a crescut.

În august 2000, am călătorit în afara orașului cu fratele Liu pentru a răspândi Evanghelia. Fratele Liu credea în Dumnezeu Atotputernic de mai multă vreme decât mine și avea părtășie clară despre adevăr. Eram fericit și pentru că mă gândeam că era grozav că puteam să învăț din calitățile lui pentru a compensa pentru neajunsurile mele. Odată, am mers împreună să predicăm Evanghelia unui grup de oameni care aparțineau unei confesiuni religioase. Au propus niște noțiuni religioase, iar eu am vrut să le ofer părtășie. Însă fiindcă propria înțelegere a adevărului îmi era limitată, eram nerăbdător să ajut, dar nu puteam. În cele din urmă, fratele Liu a avut părtășie cu ei, cu calm, pentru a le infirma noțiunile, vorbind la obiect și rezonabil. Oamenii cu care am avut părtășie nu au acceptat-o la început, dar, pe măsură ce au ascultat, au început să devină siguri că ceea ce spunea fratele Liu era adevărat, până ce, în final, au dat din cap aprobând. Văzând acea scenă desfășurându-se, am simțit atât invidie cât și admirație pentru fratele Liu. M-am gândit: „Fratele Liu are o părtășie atât de clară. Dacă va continua așa, singurul meu rol va fi să-l fac să dea bine, iar ceilalți vor

spune că e mai bun ca mine. Nu merge așa! Trebuie să mă înzestrez cu adevărul și încerc să-l depășesc pe fratele Liu.” După ce m-am întors acasă, am început să citesc cuvintele lui Dumnezeu din zori și până seara, înarmându-mă cu adevărurile răspândirii Evangheliei. Chiar și în timpul meselor, mă gândeam la felul în care fratele Liu oferise părtășie ca să știu cum să ofer părtășie țintelor Evangheliei data viitoare, astfel încât măcar să dau la fel de bine ca fratele Liu.

Cu toate astea, spre surprinderea mea, următoarea dată când am mers să predicăm Evanghelia acelor oameni, ei au avut niște întrebări, iar eu iarăși nu am putut oferi părtășie clară. Când am văzut că nu prea înțelegeau ce spuneam, m-am simțit foarte rușinat. Atunci, fratele Liu s-a grăbit să preia frâiele. L-au ascultat cu atenție, dând din cap aprobator din vreme în vreme și, la final, au înțeles totul foarte bine. Eu, pe de altă parte, reușisem numai să mă fac de râs și voiam numai ca pământul să se deschidă și să mă înghită cu totul. M-am gândit: „Am venit cu fratele Liu, dar nu am putut avea părtășie clară și nu am fost de niciun folos. Ei tot au avut nevoie ca el să intervină și să ajute în rezolvarea problemelor lor. Cât de umilitor!” Pentru a recupera puțină demnitate, îmi amintesc că am profitat de o pauză din părtășia fratelui Liu pentru a spune câteva cuvinte. O zi mai târziu, au acceptat cu toții Evanghelia. Asta m-a făcut foarte fericit, dar, în sinea mea, mă simțeam puțin abătut. Simțeam că nu de mine depinsese faptul că ei au acceptat Evanghelia și că nu-mi făcusem o imagine bună. După ce mâncasem împreună, nou-veniții ne-au cerut să vorbim despre experiențele noastre. M-am gândit: „De obicei, fratele Liu este cel care iese în evidență, dar de data asta, trebuie să profit de șansa de a vorbi despre propriile experiențe ca ei să nu creadă că sunt nesemnificativ.” Așa că am început să turui despre lucrarea pe care o făcusem, suferința pe care o îndurasem și cum condusesem peste 10000 de oameni înapoi la Dumnezeu. Am înflorit

foarte mult. Unii dintre frați și surori au fost uimiți, alții s-au uitat la mine admirativ, în timp ce alții doar au ascultat cu atenție. Eram încântat. Am stat drept și am vorbit cu încredere.

Când am ajuns acasă în ziua aceea, m-am gândit: „Îmi lipsesc multe adevăruri când e vorba de răspândirea Evangheliei. Oare ar trebui să cercetez asta cu fratele Liu?” Însă apoi m-am gândit: „Dacă cercetez cu fratele Liu, oare asta nu va arăta că e mai bun decât mine? Lasă, doar voi continua să mă înarmez cu adevăruri în secret. Nu-l voi întreba.” Ulterior, când am mers împreună să predicăm iarăși Evanghelia, frații și surorile l-au întâmpinat cu multă căldură pe fratele Liu. S-au adunat în jurul lui, întrebându-l despre una, despre alta. Asta m-a supărat foarte tare și doar mi-am plecat capul și am stat la o parte, gândindu-mă: „Ce rost are să fiu aici dacă fratele Liu oferă o părtășie atât de bună? Oare, în ochii celorlalți, nu sunt numai a cincea roată? El e cel care se evidențiază tot timpul și, dacă va continua așa, nimeni nu mă va mai admira deloc.” Deodată, am avut un gând rebel că, de fapt, nu mai voiam să-mi fac datoria alături de fratele Liu. După ce am avut gândul acesta, ori de câte ori fratele Liu și cu mine eram pe cale să mergem să predicăm Evanghelia, începeam să găsesc scuze, spunând că nu mă simțeam bine și că voiam să rămân în urmă. Uneori, chiar când mergeam cu el, nu ofeream părtășie și, numai atunci când cineva mă întreba ceva, ofeream, fără tragere de inimă, o părtășie de câteva cuvinte. Pe scurt, pur și simplu nu voiam să lucrez cu el. Am ajuns să lucrăm împreună mai mult de două luni, iar eu am concurat tot timpul pentru faimă și m-am zbătut pentru interesele personale. Starea mea s-a întunecat și s-a înrăutățit din ce în ce mai mult, dar cu toate astea, nici nu mi-a trecut prin cap să mă căiesc. Atunci Dumnezeu m-a certat și m-a disciplinat.

Într-o zi, mi s-a spus să merg în nord-estul Chinei pentru a răspândi Evanghelia acolo. Când am auzit, m-am bucurat foarte mult, gândindu-mă: „În sfârșit nu mai trebuie să lucrez cu fratele Liu. Acum e vremea mea să strălucesc, iar atunci când voi converti oamenii predicându-le Evanghelia, totul va fi datorită mie. Frații și surorile mă vor admira cu siguranță.” Ceea ce nu puteam ști era că, pe drum, polițiștii au văzut că nu aveam buletinul la mine și m-au arestat, crezând că sunt un criminal fugar. Oricum am încercat să le explic, nu au vrut să mă asculte și m-au torturat trei zile și trei nopți. Nu mi s-a dat voie să mănânc nimic sau să dorm, nici măcar să beau o gură de apă. M-au bătut până mi-au sângerat gura și nasul, iar ochii îmi erau atât de umflați încât nu-i puteam deschide. M-au bătut măr. Îmi amintesc că, din când în când, leșinam; moartea ar fi fost o eliberare binecuvântată. M-am simțit foarte nenorocit în inima mea și i-am urât pe diavolii aceia fiindcă erau atât de răi. Nu au făcut o anchetă temeinică și nu aveau nicio dovadă, dar cu toate astea, am fost interogat cu brutalitate. Atunci, doar m-am rugat continuu lui Dumnezeu, cerându-I să mă apere și să mă îndrume. Mi-am dat seama că Dumnezeu lăsase ca toate astea să mi se întâmple și că trebuia să caut adevărul și să învăț din ceea ce se întâmpla. Am început să reflectez în sinea mea: „De ce mi se întâmplă asta?” Chiar atunci, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”). În timp ce contemplam cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama cât de mare era

dorința mea de statut. M-am gândit la timpul pe care îl petrecusem predicând Evanghelia cu fratele Liu. Când am văzut că oferă părtășii bune și că toată lumea îl privește admirativ, am devenit invidios și am vrut să concurez cu el ca să vedem cine e mai bun. Am vorbit despre propriile experiențe în fața nou-veniților pentru a mă înălța și a mă da în spectacol ca ei să mă admire și să mă idolatrizeze. Când nu am primit admirația frații lor și surorilor, am devenit negativ și potrivnic și nu am mai vrut să lucrez cu fratele Liu, iar în datoria mea, făceam lucrurile de mântuială. Am văzut că nu-mi făcusem datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu ci o folosisem ca să primesc în schimb faimă și statut; eram atât de josnic! Nu făcusem decât să urmăresc faima și interesele personale și nu m-am gândit niciodată să mă căiesc, deși căzusem atât de adânc în întuneric. Eram atât de răzvrătit! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult mă uram, așa că m-am rugat lui Dumnezeu. Am spus: „Dragă Dumnezeule, am urmărit mereu statutul în datoria mea și am concurat pentru faimă și câștig. Probabil că ai urât asta foarte mult! Acum mă certi și mă disciplinezi, iar eu vreau să reflectez asupra mea cu sinceritate și să mă supun rânduielilor și orchestrărilor Tale. Dacă mai trăiesc după asta, vreau să renunț la statutul meu și să caut cu seriozitate adevărul.” Spre surprinderea mea, când m-am supus și am învățat câteva lecții, Dumnezeu mi-a arătat milă. Polițiștii au reușit să-mi găsească buletinul în baza lor de date și, realizând că nu sunt un criminal, m-au lăsat să plec.

Când m-am întors acasă, am mers la spital pentru un control. Piciorul meu drept era rupt, la fel ca una din coaste. Pe parcursul lunilor următoare, am mâncat și am băut cuvintele lui Dumnezeu și am reflectat asupra mea în timp ce m-am recuperat acasă. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și**

dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuși, ei încă gândesc: «Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu.» De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? «De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleșit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne

mai înalt decât cel al necredincioșilor». Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacțional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă. […] E greu pentru voi să vă puneți deoparte perspectivele și destinul. Acum sunteți adepți și ați înțeles oarecum acest stadiu al lucrării. Cu toate acestea, încă nu ați lăsat la o parte dorința de statut. Când statutul vostru este înalt, căutați bine, dar când statutul vostru este umil, nu mai căutați. Binecuvântările statutului sunt întotdeauna în mintea voastră. De ce majoritatea oamenilor nu pot ieși singuri din negativitate? Răspunsul nu e oare, invariabil, din cauza perspectivelor sumbre?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?").

„Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum Satana. Mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu sunt protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul, să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există nicio mântuire mai bună decât mustrarea și judecata!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Am plâns mult în timp ce am citit aceste pasaje. Mi-am dat seama, în sfârșit, că Dumnezeu judecă și mustră nu fiindcă urăște omul, ci pentru că vrea să-l mântuiască. A

vrut să-mi îndrepte perspectiva greșită asupra urmăririi faimei și a statutului. De când eram mic, trăisem după otrăvuri satanice precum: „Să te distingi și să aduci onoare străbunilor tăi”, și „Omul se chinuiește în amonte; apa curge în aval”. Voiam să ies în evidență față de ceilalți cu orice ocazie și chiar visam la asta. După ce am început să cred în Domnul, m-am sacrificat numai ca să primesc un statut înalt astfel încât frații și surorile să mă admire și să mă idolatrizeze. Ba chiar am vrut să domnesc ca un rege alături de Hristos. Ambiția mea nu avea limite! Când am auzit Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic, am știut atunci că Domnul venise, dar fiindcă nu puteam renunța la funcția mea de conducător, nu am vrut s-o accept și aproape am devenit un slujitor ticălos care a împiedicat credincioșii să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Pe parcursul ultimilor doi ani de când am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, de afară părea că renunțasem la funcția mea de conducere, dar inima mea era încă sub controlul faimei și al statutului. Când frații și surorile mă admirau și mă idolatrizau, eram fericit și aveam energie în datoria mea. Însă când erau indiferenți cu mine, deveneam abătut și supărat și nu mai voiam să-mi fac datoria. Am văzut că nu-mi făceam datoria ca să urmăresc adevărul și să mi se schimbe firea sau ca să fiu lăudat de Dumnezeu, ci ca să le fiu superior celorlalți, ca ei să mă admire și să-mi îndeplinesc propriile ambiții și dorințe. Nu-L foloseam cu îndrăzneală pe Dumnezeu și încercam să-L înșel? Îl sfidam pe Dumnezeu! Trăiam după aceste otrăvuri satanice, devenind din ce în ce mai arogant, fără nicio fărâmă de umanitate sau rațiune. Dacă n-ar fi fost judecata și revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu și certarea și disciplina Lui, nu mi-aș fi dat seama niciodată cât de profund fusesem corupt de Satana sau cât de mare era dorința mea de statut. Aș fi tânjit după binecuvântările statutului din ce în ce mai mult și aș fi ajuns din ce în ce mai depravat, până când, în cele din urmă, aș fi fost blestemat și pedepsit de Dumnezeu. În sfârșit, mi-

am dat seama că orice face Dumnezeu – judecată, mustrare, certare sau disciplină – toate sunt mântuire și iubire pentru omenire.

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Punctul de vedere al lui Dumnezeu este să ceară ca omul să-și recupereze statutul și datoria inițiale. Omul este o creatură a lui Dumnezeu și, prin urmare, omul nu ar trebui să-și depășească limitele prin a-I face cereri lui Dumnezeu, și nu ar trebui să facă mai mult decât să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). „**Omul, ca ființă creată de Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el este, totuși, doar o ființă umană mică sub stăpânirea lui Dumnezeu, și nu este nimic mai mult decât o ființă umană neînsemnată, o creatură a lui Dumnezeu care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu. Ca și creatură a lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a căuta. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor concepții, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc ascultător lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe**

care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi eliminat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că sunt o ființă creată care are trebui să-și ia locul cuvenit, să caute să-L iubească pe Dumnezeu, să I se supună, să renunțe la firea ei coruptă și să-și facă bine datoria de ființă creată. Aceasta era singura căutare corectă. Mi-am dat seama și că mântuirea și desăvârșirea unui om nu au nicio legătură cu statutul lui. Indiferent de datoria pe care o face cineva, Dumnezeu Se uită la sinceritatea și supunerea lui, să vadă dacă el caută adevărul și dacă firea vieții lui s-a schimbat. Când am realizat asta, am spus o rugăciune lui Dumnezeu: „Indiferent ce datorie voi face în viitor sau dacă voi avea vreun statut sau nu, vreau să caut adevărul cu seriozitate și să-mi fac bine datoria de ființă creată." După mai mult de două luni, rănile au început să mi se vindece și am putut să merg să predic Evanghelia din nou. Ceea ce se schimbase era că nu mai simțeam că nu aveam statut, iar când lucram cu ceilalți, nu mai concuram ca să fiu cel mai bun. Credeam că numai îndeplinirea datoriei mele arăta că fusesem înălțat de Dumnezeu.

Au trecut câțiva ani, iar eu am crezut că eram liber de cătușele și legăturile statutului. Însă când Dumnezeu a rânduit o nouă situație pentru mine, dorința mea de statut a apărut din nou. Era în iarna anului 2012. Polițiștii arestau cu frenezie creștini și erau niște vremuri foarte nefaste. Într-o zi, conducătorii și diaconii au ținut o adunare în satul nostru. Unul dintre conducători a văzut că aveam ceva timp liber, așa că m-a rugat să stau la colțul străzii pe post de iscoadă. Nu am fost deloc încântat, dar ținând cont de siguranța fraților și surorilor, am fost de acord. După ce a plecat conducătorul, m-am gândit: „Sunt conducător de ani de zile și mereu

merg să predic Evanghelia. Mai bine aș găsi niște credincioși de rând ca să facă această muncă umilitoare de a sta de pază. De ce trebuie s-o fac eu? Sunteți toți înăuntru ținând o adunare în vreme ce eu sunt afară, în frig, riscând pericolul. Oare nu e din cauză că nu am statut? Dacă aș fi fost conducător, nu ar fi trebuit să fac de pază în felul acesta." Brusc am realizat că dorința mea de statut se manifesta din nou, așa că m-am rugat repede lui Dumnezeu, spunând: „Dragă Dumnezeule, acum trebuie să fac această datorie înjositoare, iar dorința mea de statut a apărut din nou. O, Dumnezeule, nu vreau să fiu încătușat din nou de statut. Te rog să mă îndrumi ca să pot lepăda cătușele statutului." Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place ca oamenii să îi asculte, să li se închine și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă statut în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente: care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este de-ajuns pentru a arăta că sunt aroganți și încrezuți. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă statură în mintea lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că mereu urmăream funcțiile înalte, vrând mereu ca ceilalți să mă admire și să mă idolatrizeze. Voiam un loc în inimile celorlalți și, în esență, asta însemna că voiam să ocup inimile altor oameni. Concuram cu

Dumnezeu pentru oameni! Natura mea era atât de arogantă! M-am gândit cum Pavel se înălța mereu și mărturisea pentru el însuși, făcându-i pe ceilalți să-l admire și să-l idolatrizeze, motiv pentru care a spus: „Deoarece pentru mine, a trăi este Hristos şi a muri, un câştig” (Filipeni 1:21). Asta i-a făcut pe oameni să-l admire și să-l venereze în așa măsură încât locul lui în inimile oamenilor l-a depășit chiar și pe acela al Domnului Isus. Oare ceea ce gândeam și urmăream atunci nu mă făcea să fiu exact ca Pavel? Eram, într-adevăr, pe calea antihriștilor care se împotriveau lui Dumnezeu; chiar Îl dezgustasem pe Dumnezeu și pe oameni și meritam să fiu pedepsit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu exprimă adevărul ca să curățească și să mântuiască oamenii. Cu toate acestea, după toți acei ani de credință, nu făcusem niciun efort să caut adevărul și nici nu mă gândisem să caut să mă transform eu însumi într-un om care se supune lui Dumnezeu și Îl venerează. În schimb, mi-am folosit mintea și energia pentru a urmări statutul. Dacă aș fi continuat așa, aș fi fost blestemat și pedepsit de Dumnezeu. Ce nesăbuit fusesem!

Apoi am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii sunt niște ființe create care nu au nimic demn de laudă. Deoarece sunteți creaturile lui Dumnezeu, trebuie să îndepliniți datoria unei creaturi. Nu vi se cere nimic altceva. Iată cum ar trebui să vă rugați: «O, Dumnezeule! Indiferent dacă am statut sau nu, acum mă înțeleg. Dacă statutul meu este înalt, aceasta se datorează înălțării Tale și, dacă este umil, este din cauza ordinului Tău. Totul este în mâinile Tale. Nu am nici vreo alegere, nici vreo plângere. Ai ordonat că mă voi naște în această țară și în mijlocul acestui popor, iar tot ce ar trebui să fac eu este să fiu complet ascultător sub stăpânirea Ta, pentru că totul este cum ai ordonat Tu. Nu stau cu gândul la statut; la urma urmei, eu nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă pui în Adânc, în iazul de foc și**

pucioasă, nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă folosești, sunt o creatură. Dacă mă desăvârșești, sunt tot o creatură. Dacă nu mă desăvârșești, tot Te voi iubi pentru că nu sunt mai mult decât o creatură. Eu nu sunt altceva decât o creatură minusculă creată de Domnul creației, doar unul dintre toți oamenii creați. Tu ai fost Cel care m-a creat, iar acum m-ai pus iarăși în mâinile Tale pentru a face cu mine precum voiești. Sunt dispus să fiu unealta Ta și contrastul Tău, pentru că totul este după cum ai sorocit. Nimeni nu poate schimba aceasta. Toate lucrurile și toate evenimentele sunt în mâinile Tale.» Când va veni timpul în care nu te vei mai gândi la statut, atunci te vei elibera de el. Numai atunci vei fi capabil să cauți cu încredere și curaj, și numai atunci inima ta poate să devină liberă de orice constrângeri" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că dacă cineva are un statut înalt, atunci Dumnezeu l-a înălțat și dacă cineva are un statut neînsemnat, e fiindcă Dumnezeu a predestinat asta. Indiferent cum tratează oamenii și indiferent unde ne pune, ar trebui să ne supunem mereu, să ne facem bine datoria și să nu ne plângem. Acesta este lucrul rezonabil de făcut și ceea ce face o adevărată ființă creată. Când am înțeles asta, am devenit dispus să mă supun și să practic adevărul și, de atunci, am fost devotat datoriei de iscoadă. Mă asiguram că stăteam de pază astfel încât conducătorii și diaconii să-și poată ține adunarea în pace. După aceea, conducătorul mi-a mai cerut de câteva ori să stau de pază la adunări, însă nu mă mai gândeam dacă era un statut înalt sau nesemnificativ; pur și simplu mă simțeam liber și împăcat.

De-a lungul acelor ani, Dumnezeu a rânduit situații de mai multe ori ca să mă expună și Și-a folosit cuvintele ca să mă judece și să mă mustre, ca să pot ajunge să văd cât de profund fusesem corupt de Satana și cât de mare

era dorința mea de statut. De asemenea, am realizat cu claritate că statutul este un lucru pe care Satana îl folosește ca să țină oamenii înlănțuiți: cu cât urmărești mai mult statutul, cu atât mai mult rău îți face Satana și se joacă cu tine și cu atât mai mult te nesupui și te împotrivești lui Dumnezeu. Am ajuns și să înțeleg ce ar trebui să urmărească oamenii în credința lor pentru a fi mântuiți. Având o dorință atât de puternică de statut și o ambiție atât de mare, faptul că m-am putut schimba, că m-am supus orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și că mi-am făcut datoria ascultător se datorează în întregime judecății și mustrării lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut eforturi sârguincioase în numele meu și Îi mulțumesc din adâncul inimii lui Dumnezeu Atotputernic fiindcă m-a mântuit!

31. Rămânând fidelă îndatoririi mele

de Yang Mu, Coreea de Sud

Înainte, eram foarte invidioasă când vedeam frați și surori pe scenă, cântând și dansând, slăvindu-L pe Dumnezeu. Visam la ziua în care voi putea urca pe scenă pentru a cânta și fi martoră lui Dumnezeu. Mi se părea că avea să fie o onoare atât de mare! Ziua aceea a venit mai repede decât credeam.

În mai 2018, m-am alăturat repetițiilor pentru Imnul Împărăției, un spectacol coral. Nu luasem niciodată lecții de canto sau dans, așa că repetițiile au fost foarte grele pentru mine, la început. Aveam mari emoții când cântam, o privire rigidă pe chip și eram mereu prost sincronizată când dansam. Cu toate acestea, nu m-am descurajat. Mă gândeam la Imnul Împărăției ca fiind mărturie pentru întreaga umanitate despre venirea lui Dumnezeu și de îndată mă simțeam atât de motivată, încât mă rugam în continuare. Eram hotărâtă să dau tot ce pot pentru a cânta și dansa bine. Dumnezeu m-a călăuzit puțin câte puțin și, după câteva luni, am început să mă simt mai în largul meu cu toate acestea. De asemenea, îi conduceam pe frați și surori în exersarea expresiilor lor. Am început să mă simt foarte mulțumită de mine, gândindu-mă: „Expresiile și mișcările mele sunt cu adevărat extraordinare acum. Cu siguranță, voi fi pusă tocmai în primul rând când vom filma, iar când frații și surorile de acasă mă vor vedea în filmare, vor fi atât de încântați, atât de bucuroși! Sunt convinsă că vor fi și invidioși, că mă vor privi cu admirație.” Mă simțeam minunat de fiecare dată când mă gândeam la asta și aveam o energie infinită pentru datoria mea. Chiar și atunci când repetam până când eram leoarcă de sudoare și mă dureau toate, tot nu mă relaxam. Mă temeam că, dacă încetinesc ritmul, nu voi mai fi plasată în față și apoi voi avea mai puține șanse de a mă face

văzută. Știam că trebuie să dau tot ce pot, oricât de greu și istovitor era. Regizorul ne-a repartizat locurile pe scenă, căci filmarea se apropia. Încântată, am deschis lista artiștilor și mi-am căutat numele, apoi, am văzut că eram în rândul al șaptelea. Pentru o clipă, nu mi-am putut crede ochilor. De ce eram plasată atât de în spate? Greșise regizorul? Expresiile și mișcările mele erau perfecte și chiar îi ajutasem pe frați și pe surori să exerseze. Credeam că eu chiar ar trebui să fiu în primele rânduri. Cum puteam fi în spate? Dacă nu ajungeam pe ecran, dacă nu erau deloc secvențe cu mine, ceilalți nici nu aveau să mă vadă. Gândul acela m-a făcut să mă simt realmente nemulțumită. Ulterior, la repetiții, nu puteam pune deloc veselie în cântarea mea și nici energie în dans. Eram mereu ursuză, mai ales când vedeam că expresiile și mișcările unor surori nu erau deosebite, dar ele erau în primele trei rânduri. Chiar nu înțelegeam. În ce fel erau ele mai bune decât mine? De ce fuseseră plasate în față, în timp ce eu rămăsesem în spate? Eram plină de invidie și nu puteam accepta asta. Am văzut că, într-adevăr, câțiva frați și surori care, în general, erau mai buni decât mine la practică, au fost așezați chiar mai în spate, dar păreau complet în largul lor la repetiții, ca și cum asta nu îi afectase deloc. Eram nedumerită: chiar și în spate, erau ascultători și-și făceau datoria în mod activ, așa că de ce mie îmi era atât de greu și de ce nu mă puteam supune? Eram chiar nerezonabilă? Într-adevăr, am avut câteva mustrări de conștiință atunci, dar tot n-am căutat adevărul și n-am reflectat asupra mea. Tot nu puteam ignora locul în care fusesem plasată în aranjament.

Câteva zile mai târziu, regizorul a făcut câteva schimbări în aranjament. Am simțit un val de încântare ascunsă și m-am întrebat dacă voi fi mutată mai în față. Dar, când am văzut, chiar mi-a venit să plâng. Am fost pusă chiar în ultimul rând și chiar la margine, unde camera abia dacă mă putea vedea. Ceea ce mi s-a părut și mai surprinzător a fost faptul că

niște surori care nu repetaseră atât de mult fuseseră așezate în fața mea. Eram într-un adevărat zbucium și mă simțeam dezorientată. Muncisem atât de mult, exersându-mi expresiile și mișcările, ca să pot apărea în filmare, așa că de ce fusesem retrogradată într-un colț obscur, fără nici cea mai mică șansă de a-mi arăta chipul? Aveam să fiu doar de decor! Ce rost mai avea să apar în spectacol? Dacă aș fi știut dinainte, nu aș fi muncit atât de mult la repetiții. Simțeam că mă pierd cu firea și, pur și simplu, nu puteam accepta acest fapt. „Ei bine, în decursul următoarelor zile de repetiții, am sfârșit prin a-mi scrânti glezna.” M-am gândit: „Acum, că glezna mea e luxată, mă pot odihni și nu mai e nevoie să mă istovesc zi de zi. Sunt în spate, unde, oricum, nu mă poate vedea nimeni. De ce să muncesc atât de mult?” Am început să ajung târziu și să plec mai devreme, iar când repetițiile deveneau intense, mă odihneam în culise. Văzând asta, câteva surori mi-au amintit: „Urmează să filmăm. Dacă nu-ți petreci aceste zile exersând, nu vei fi în sincron cu ceilalți. Nu trebuie să lălăim.” Aceste vorbe au fost puțin supărătoare și, într-adevăr, m-am simțit destul de prost. Știam că urma să filmăm peste doar 20 de zile, așa că, dacă nu mă implicam în repetiții, întregul proiect avea să fie amânat. Aveam să provoc o tulburare. Am avut un sentiment subit de teamă. Cum puteam fi atât de depravată? Doar prin reflecție am realizat că îmi găsisem scuze, mă împotrivisem și îmi pierdusem motivația pentru datoria mea încă de când fusesem plasată în spate și nu mai aveam nicio șansă să mă laud. Făceam strictul necesar, doar ca să fie făcut. Mă împotriveam lui Dumnezeu și eram ostilă. Entorsa mea se agrava și ea, ceea ce putea fi felul în care Dumnezeu mă disciplina. Dacă eram în continuare potrivnică, nu mai conta dacă mă puteam da mare, dar era posibil să nu pot urca pe scenă, iar apoi aveam chiar să-mi pierd datoria. În durerea și mustrările mele de conștiință, am îngenuncheat în rugăciune înaintea lui Dumnezeu în acea noapte. „O, Dumnezeule, am fost foarte

supărată de când am văzut că am fost plasată în spate și nu am reușit să mă supun, am fost plină de nemulțumiri și mi-am făcut prost datoria, neglijându-mi sarcina. Văd cât de răzvrătită sunt, cum Te-am dezamăgit. Dumnezeule, rogu-Te, călăuzește-mă să ies din starea asta."

Apoi, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Imediat ce este vorba de funcție, renume sau reputație, inima tuturor tresare de nerăbdare și fiecare dintre voi își dorește mereu să iasă în evidență, să fie faimos și recunoscut. Nimeni nu este dispus să cedeze, mereu dorindu-și în schimb să se certe – deși cearta este stânjenitoare și nepermisă în casa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fără ceartă, tot nu ești mulțumit. Când vezi că cineva se remarcă, simți invidie și ură și acest lucru este nedrept. «De ce nu pot să mă remarc? De ce se remarcă mereu altcineva și mie nu-mi vine niciodată rândul?» Atunci ai ceva resentimente. Încerci să le reprimi, dar nu poți. Te rogi lui Dumnezeu și te simți mai bine puțin timp, dar apoi, când întâlnești din nou acest gen de situație, nu o poți depăși. Nu arată asta statură imatură? Nu este căderea unei persoane în aceste stări o capcană? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni. Dacă o persoană s-a lepădat de aceste firi corupte, nu este, atunci, liberă și eliberată? Gândește-te la acest lucru: ce fel de schimbări trebuie să facă o persoană dacă vrea să evite să cadă în mrejele acestor situații, să poată să scape de ele și să se elibereze de persecuțiile și robia acestor lucruri? Ce trebuie să obțină o persoană înainte să poată fi cu adevărat liberă și eliberată? Pe de o parte, trebuie să poată vedea limpede lucrurile: faima, averea și poziția nu sunt decât unelte și metode pe care Satana le folosește pentru a-i corupe pe oameni, a-i prinde în capcană, a le face rău și a le pricinui depravarea. În teorie, mai întâi trebuie să dobândești o înțelegere clară a acestui lucru. În plus, trebuie**

să înveți să renunți la aceste lucruri și să le lași deoparte. […] Dacă nu, cu cât te lupți mai mult, cu atât vei fi înconjurat mai mult de întuneric și vei simți mai multă invidie și ură, iar dorința ta de a obține va deveni doar mai puternică. Cu cât este mai puternică dorința ta de a obține, cu atât vei fi mai puțin capabil să reușești și, întrucât obții mai puțin, ura ta va crește. Pe măsură ce ura ta crește, vei deveni mai întunecat înlăuntrul tău. Cu cât ești mai întunecat înlăuntrul tău, cu atât îți vei realiza mai slab datoria; cu cât îți realizezi mai slab datoria, cu atât vei fi mai puțin util. Acesta este un cerc vicios și interconectat. Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat eliminat" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Asta m-a trezit puțin. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit întocmai propria stare. După ce m-am alăturat grupului coral și am văzut că stăpânesc mai bine coregrafia și că îi îndrumam pe alții să-și exerseze expresiile, a început să mi se pară că interpretez mai bine decât ei și că voi fi în față la filmare. Aveam energie din plin pentru datoria mea când mă gândeam că aveam să fiu filmată, că mă puteam da mare. Munceam și mă istoveam cu bucurie și mă concentram doar pe exersarea expresiilor și mișcărilor mele. Dar, când locul meu a ajuns tot mai în spate, speranțele mele de a mă făli au fost năruite. Eram potrivnică aranjamentelor regizorului și refuzam să-i accept pe cei din față. Eram invidioasă pe ei. Am înțeles greșit și m-am plâns, mi s-a părut că nu e corect, am încercat să-L conving pe Dumnezeu, să rivalizez cu El și am devenit pesimistă și neglijentă în datoria mea. Ba chiar am regretat efortul depus la repetiții. Reflectând asupra comportamentului și motivelor mele, am văzut că nu îmi făceam datoria din respect pentru voia lui Dumnezeu sau pentru a-I fi martoră, ci am vrut acea ocazie pentru a mă evidenția, ca alții să mă admire. Nu mă luptam eu doar pentru propria reputație și statut? Am fost atât de

egoistă și vrednică de dispreț! În spatele ocaziei de a mă alătura grupului coral era Dumnezeu care mă ridica, dar, lipsită de conștiință și rațiune, nu m-am gândit la cum să-mi fac datoria bine și să-L satisfac pe Dumnezeu, ci am luptat doar pentru a mă făli. M-am supărat și m-am plâns când nu m-am putut făli. Am căzut într-o stare tot mai întunecată. Am sfârșit prin a-mi face prost datoria și asta L-a scârbit pe Dumnezeu. Nu căzusem oare în urzeala Satanei? M-am gândit la toți acei frați și surori care își făceau datoria în culise, care nu aveau șansa să ajungă pe scenă, dar care munceau din greu, fără să se plângă, rămânând devotați datoriei lor, ancorați în realitate. Eu eram un nimic față de ei. Simțeam că nu pot distinge binele de rău și că Îi sunt atât de îndatorată lui Dumnezeu. Nu voiam să continui să fiu atât de răzvrătită. Voiam să mă căiesc în fața lui Dumnezeu.

Apoi, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Trebuie să înveți să renunți și să lași deoparte aceste lucruri, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta și nu te grăbi să profiți imediat ce apare o oportunitate să ieși în evidență sau să obții glorie. Trebuie să înveți să te dai la o parte, dar nu trebuie să întârzii îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează în liniște și obscuritate și care nu se dă mare în fața altora în timp ce-și îndeplinește cu loialitate datoria. Cu cât renunți mai mult la prestigiu și statut și cu cât îți lași mai mult deoparte propriile interese, cu atât vei deveni mai liniștit, cu atât se va deschide un spațiu mai mare în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea. Cu cât te lupți și concurezi mai mult, cu atât mai întunecată va fi starea ta. Dacă nu crezi asta, încearcă și vei vedea! Dacă vrei să schimbi acest tip de stare și să nu fii controlat de aceste lucruri, atunci trebuie să le dai întâi deoparte și să renunți la ele**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de practică.

Ori de câte ori voiam iar să mă făles, trebuia să mă rog lui Dumnezeu și să mă lepăd de mine, să mă lepăd de propriile dorințe și să mă gândesc mai mult la cum îmi puteam face datoria potrivit cerințelor lui Dumnezeu, să-mi execut bine mișcările și să-mi interpretez bine cântecele. Asta trebuia să fac. Mi-am dat seama că șansa mea de a juca un rol în Imnul Împărăției era ca eu să-mi fac datoria de ființă creată, indiferent dacă eram în față sau în spate. Dumnezeu nu decide dacă oamenii sunt devotați în datoria lor în funcție de locul ocupat într-un aranjament, ci de sinceritatea lor, de practicarea adevărului și de supunerea lor față de Dumnezeu. M-am simțit mult mai în largul meu după înțelegerea voii lui Dumnezeu și am spus această rugăciune: „Dumnezeule, nu mai vreau să mă răzvrătesc împotriva Ta. Oriunde e locul meu, chiar dacă e pe ultimul rând, unde nu mă poate vedea nimeni, vreau să-mi fac datoria bine pentru a Te satisface.”

Ulterior, la repetiții, eram mereu în ultimele două rânduri. Uneori, într-adevăr, îmi trecea prin minte că așa niciodată nu voi apărea într-o secvență, că nimeni nu mă va admira vreodată și că mă voi simți puțin dezamăgită. Dar, în acele momente, mă rugam de îndată lui Dumnezeu, Îl rugam să-mi liniștească inima și mă gândeam cum să exprim ceea ce Dumnezeu cere cu fiecare vers pe care-l cântam și cum să dansez energic, conform coregrafiei. Când am început să mă implic sufletește în lucrurile astea, m-am simțit atât de aproape de Dumnezeu și nu mi-a păsat unde eram plasată. În mod incredibil, pe măsură ce ne apropiam de filmare, eram mutată mereu spre rândurile din față și mi s-au și dat câteva mici secvențe în care să apar. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că mi-a dat ocazia să exersez. În cele câteva zile de filmare a secvențelor, mi-am păstrat simțul recunoștinței. La fiecare filmare, m-am concentrat să mă implic sufletește, astfel încât să nu am deloc regrete în datoria mea. La ultima filmare, am fost plasată în primul rând, camera fiind foarte aproape de mine. Pur și simplu, nu-mi venea să

cred. Simțeam că e o onoare atât de mare! I-am mulțumit lui Dumnezeu la nesfârșit și eram hotărâtă să fac o treabă bună. Tocmai pe când mergeam bucuroasă spre primul rând, toate acele lumini au strălucit peste mine, iar camerele erau îndreptate spre mine. O soră s-a grăbit să-mi aranjeze îmbrăcămintea, să-mi retușeze machiajul și să-mi aranjeze părul. Brusc, am avut sentimentul că sunt în centrul atenției, că toată lumea se uită la mine și nu-mi puteam reține încântarea. Nici în visurile mele nu mi-am închipuit vreodată că voi fi în primul rând. M-am gândit că, dacă filmarea iese bine, multă lumea avea să mă vadă și că, realmente, îmi voi face un renume. Ideea asta începea să-mi placă. Sentimentul era de nedescris. Gândindu-mă la asta, mi-am dat brusc seama că nu sunt în starea potrivită și că vreau din nou să mă fălesc. De îndată, m-am rugat lui Dumnezeu și m-am lepădat de mine însămi, dar tot nu-mi puteam potoli gândirea incorectă și nu mă puteam liniști. Am făcut două sau trei filmări una după alta, dar nu-mi puteam intra în rol. Atunci, regizorul ne-a amintit să intrăm în starea de spirit potrivită. Am început să-mi fac griji că regizorul văzuse că expresiile mele erau nesincronizate și că mă va plasa din nou în spate. Mă îngrijoram că voi pierde ocazia de a mă făli. Dar mi-am dat seama că nu pot să mă gândesc mereu la propriile interese și că trebuie să mă concentrez să-mi reglez starea, ca să-mi fac datoria bine. Se dezlănțuia o bătălie interioară între dorința de a-mi face bine datoria și îngrijorarea legată de ratarea ocaziei de a mă făli. Asta mă făcea să am emoții incredibil de mari. Am făcut cinci filmări una după alta, dar tot nu reușeam să-mi intru în stare și arătam foarte rigidă. Le-am văzut pe celelalte surori discutând încântate despre ce învățaseră după filmare, iar unele erau atât de impresionate, încât plângeau, dar eu nu mă puteam însufleți. Mă simțeam atât de descurajată și m-am retras repede.

Revenind, m-am simțit atât de vinovată că mă descurcasem atât de prost la filmare. Toți ceilalți Îi dăduseră lui Dumnezeu inimile lor sincere și zâmbetele lor nevinovate, dar eu am fost obsedată de ideea de a mă făli. Interpretarea mea nu era destul de bună pentru a fi martoră lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu-mi putea aproba datoria. În acel moment, chiar voiam să plâng din tot sufletul. I-am spus lui Dumnezeu: „Dumnezeule, regret această ultimă filmare. Chiar nu mai vreau să mă fălesc și aș vrea să fiu în rândurile din spate, într-un colț unde nimeni, nici măcar o cameră, nu mă poate vedea. Atât timp cât voi avea o inimă simplă și onestă pentru a-Ți cânta sincer, mă voi simți bucuroasă și liniștită și nu mă voi simți niciodată atât de blamată. Dar e prea târziu și nu mai pot compensa pentru ceea ce datoram.” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai supărată, regretând atât de mult felul în care îmi realizasem datoria.

Mi-am liniștit inima și am început să mă gândesc mai bine la asta. De ce a fost dorința mea de a ieși în evidență și de a mă făli atât de mare, încât lepădarea de trup și practicarea adevărului au devenit atât de dificile? Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toate lucrurile care îți plac, asupra cărora te concentrezi, cărora te închini, pe care le invidiezi și lucrurile la care te gândești zilnic în inima ta sunt reprezentative pentru natura ta. Sunt suficiente încât să dovedească faptul că natura ta este amatoare de nedreptate și că, în situații grave, natura ta este rea și incurabilă. Ar trebui să-ți analizezi natura în acest fel; adică, să examinezi atent ce îți place și de ce anume te lepezi în viața ta. O vreme s-ar putea să fii bun cu o persoană, dar acest lucru nu dovedește că o placi. Ceea ce îți place cu adevărat este exact ceea ce e în natura ta; chiar dacă ai avea oasele rupte, tot te-ai bucura de lucrul acela și nu ai putea niciodată să te lepezi de el. Acest lucru nu este ușor de schimbat**”

(Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre

transformarea firii omului”). **„În afară de a dezvălui lucrurile din naturile oamenilor care le sunt dragi acestora, alte aspecte privind natura lor trebuie, de asemenea, să fie dezvăluite. De exemplu, punctele de vedere ale oamenilor privind lucrurile, metodele și obiectivele în viață ale oamenilor, valorile lor de viață și viziunea asupra vieții, precum și opiniile lor asupra tuturor lucrurilor referitoare la adevăr. Acestea sunt toate lucruri din adâncul sufletelelor oamenilor și au o relație directă cu transformarea firii”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că gândirea, preferințele și căutările umane vin din natura noastră și sunt controlate tot de natura noastră. Atunci m-am întrebat: La ce eram eu concentrată, de fapt, și ce am căutat în tot acel timp în datoria mea? Când locul meu pe scenă era împins întruna spre rândurile din față, iar eu apăream în tot mai multe secvențe, m-am gândit cel mai mult la șansa de a fi, în sfârșit, în față, la ideea de a mă etala și de a fi centrul invidiei și stimei celorlalți. În special la ultima secvență, când am fost așezată în față, m-am simțit de parcă eram un fel de vedetă. Mi se părea o realizare atât de mare, încât nu mi-am putut controla dorința de a mă făli, de a arăta cât mai bine în fața camerei, de a le face o surpriză plăcută fraților și surorilor care mă cunosc și de a-mi da mie însămi o amintire minunată, care avea să dăinuiască pe vecie. Am văzut cât de mult prețuiesc reputația și statutul și că gândul ăsta a săpat atât de adânc în inima mea, devenind propria natură. După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„O fire coruptă satanică este profund înrădăcinată în oameni; devine viața lor. Ce anume caută și își doresc oamenii să câștige? Când sunt mânați de forța unei firi corupte satanice, care sunt idealurile, speranțele, ambițiile, țelurile și direcțiile în viață ale oamenilor? Nu cumva aleargă în direcția opusă lucrurilor pozitive? În primul rând, oamenii își doresc**

întotdeauna să aibă un renume sau să fie celebrități; își doresc să câștige faimă și prestigiu și să aducă onoare strămoșilor lor. Sunt pozitive aceste lucruri? Acestea nu sunt deloc în conformitate cu lucrurile pozitive; în plus, contravin legii prin care soarta omenirii se află sub stăpânirea lui Dumnezeu. De ce spun asta? Ce fel de persoană Își dorește Dumnezeu? Își dorește oare o persoană de rang înalt, o celebritate, o persoană nobilă sau una care zguduie lumea? (Nu.) **Așadar, ce fel de persoană Își dorește Dumnezeu? El Își dorește o persoană cu picioarele pe pământ, care caută să fie o creatură destoinică a lui Dumnezeu, care poate îndeplini datoria unei creaturi și care poate păstra locul unui om**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Tu cauți întotdeauna măreția, noblețea și demnitatea; întotdeauna cauți preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și nu vrea să-l privească. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai dezgustător te găsește Dumnezeu. Nu fi un om pe care Dumnezeu să-l găsească dezgustător! Așadar, cum se poate realiza acest lucru? Făcând lucrurile într-un mod pragmatic, în timp ce te afli în poziția omului. Nu nutri la vise frivole, nu căuta faima și nici să ieși în evidență față de semenii tăi și, în plus, nu încerca să fii o persoană măreață care îi depășește pe toți ceilalți, care este superioară printre oameni și îi face pe ceilalți să i se închine. Aceasta este calea pe care merge Satana; Dumnezeu nu Își dorește astfel de ființe create. Dacă la final, odată ce toată lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, vor mai exista oameni care urmăresc aceste lucruri, atunci, pentru ei, există o singură consecință: să fie eliminați**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Cuvintele lui Dumnezeu au fost un adevărat

semnal de alarmă pentru mine. M-am tot gândit de ce îmi plăcea atât de mult să mă fălesc, de ce eram atât de vanitoasă. Totul se întâmpla pentru că eram educată și coruptă de Satana. Otrăvurile lui, de exemplu „Să te distingi și să aduci onoare străbunilor tăi” și „Omul se chinuiește în amonte; apa curge în aval” se infiltraseră adânc în mine, dându-mi perspectiva greșită asupra vieții. Pentru mine, căutarea reputației, a statutului și gândul de a trăi mai bine decât alții erau lucruri pozitive. Le consideram idealuri în viață. Indiferent ce făceam, voiam să mă fălesc, să-i fac pe alții să mă admire și să mă invidieze. Consideram că asta ar însemna să trăiești mai bine decât alții, că ar fi onorabil. Acea iubire față de reputație și statut devenise propria natură. M-am gândit la faptul că, înainte, întotdeauna dorisem să excelez la școală și în interacțiunile cu alții. Voiam să fiu înaintea altora, să fiu în lumina rampei. Ori de câte ori cineva începea să mă observe, mă simțeam incredibil de mulțumită. Când nu eram observată sau băgată în seamă într-un grup de oameni, nu suportam asta. Am vrut să mă lupt pentru un loc, iar faptul că n-am reușit asta a fost supărător. Trăiam mereu potrivit acestor otrăvuri satanice, dorind mereu ca alții să mă admire. Aceste lucruri erau precum lanțuri care mă legau, îmi controlau gândurile, mă făceau să văd prezența mea într-un film pentru a fi martoră lui Dumnezeu ca propria scenă pe care să mă etalez. Consideram că datoria mea e o rampă de lansare pentru a-mi satisface propriile dorințe. Singurul lucru din inima mea era cum să ies în evidență, cum să strălucesc. Nu m-am gândit deloc cum să-mi fac datoria bine sau să-L satisfac pe Dumnezeu. Cu toxinele și firile mele satanice nerezolvate, am văzut nu numai că îmi era imposibil să-mi fac datoria bine și să-L satisfac pe Dumnezeu, dar, în cele din urmă, aveam să fiu eliminată de Dumnezeu pentru că m-am răzvrătit contra Lui și m-am împotrivit Lui.

Ulterior, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ceea ce Dumnezeu le cere oamenilor nu este abilitatea de a săvârși un anumit număr de sarcini sau de a duce la capăt vreun angajament măreț, și nici nu are nevoie ca ei să inițieze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau onorabil, să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să-I asculți cuvintele și, după ce le-ai auzit, să le pui la inimă și să practici într-un mod rațional, potrivit cuvintelor Sale, astfel încât cuvintele lui Dumnezeu să poată deveni ce trăiești și să devină viața ta. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). Am văzut că voia lui Dumnezeu este ca noi să căutăm adevărul și să fim oameni întru totul onești, să ne supunem domniei și orânduielilor Lui și să dăm tot ce putem în datoriile noastre. Strădania de a atinge aceste scopuri Îl va satisface. Înainte, nu am înțeles niciodată voia lui Dumnezeu, ci doar am căutat, din toată inima, reputația și statutul. Prin urmare, nu mi-am putut face datoria bine, ceea ce L-a dezamăgit pe Dumnezeu. Am fost atât de coruptă, dar El tot n-a renunțat la mine. În repetate rânduri, El a revelat perspectivele mele incorecte asupra căutării, schimbându-mi plasarea pe scenă, astfel încât să pot vedea firea mea satanică și coruptă, să mă întorc din drumul meu și să mă schimb. Iubirea lui Dumnezeu m-a emoționat cu adevărat. I-am spus această rugăciune: „Dumnezeule, nu mai vreau să caut să ies în evidență sau să fiu admirată. Acele căutări doar îmi aduc durere și mă fac incapabilă să Te satisfac în datoria mea, lăsându-mă atât de vinovată. De acum înainte, vreau doar să practic potrivit cuvintelor Tale. Indiferent de locul pe care îl am sau dacă

mă pot făli sau nu, tot ce vreau este să cânt întru lauda Ta, cu o inimă sinceră de supunere înaintea Ta, să-mi fac datoria pentru a Te satisface.” La filmările noastre ulterioare, uneori, am fost mutată în spate, alteori, în față, iar, uneori, era nevoie de mine la repetiții, dar nu pentru filmare. Într-adevăr, asta m-a afectat emoțional, dar am reușit să renunț la dorințele mele, rugându-mă lui Dumnezeu și citind cuvintele Lui pentru a-mi gestiona mentalitatea. Uneori, am văzut câteva surori afectate pentru că li s-au schimbat locurile, iar ele nu se descurcau bine în datoria lor. Cu timpul, am reușit să găsesc câteva cuvinte relevante ale lui Dumnezeu și să le leg de propria experiență pentru a le ajuta. Faptul că mi-am făcut datoria în felul acesta chiar m-a făcut să mă simt în largul meu și a fost atât de semnificativ! Ulterior, regizorul m-a mutat iar în rândul din față, dar nu încercam să mă fălesc, ca înainte. Am simțit doar că a avea camera îndreptată spre mine era o responsabilitate, era o mărturie. M-am axat pe a cânta bine și a-mi face datoria așa cum se cuvine. Îmi amintesc că, într-o secvență, când eram în ultimul rând, am cântat asta din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ridicați pancarta triumfătoare pentru a-L sărbători pe Dumnezeu! Cântați cântecul vostru triumfător de victorie pentru a propovădui numele sfânt al lui Dumnezeu!**” M-am gândit la cât de profund fusesem coruptă de Satana, căutând reputație și statut, încât nu reușisem să-mi fac datoria bine pentru a-L satisface pe Dumnezeu, la faptul că, realmente, Îl rănisem. În ziua aceea, am simțit că trebuie să-L slăvesc pe Dumnezeu din inimă, să-I ofer cel mai bun cântec al meu astfel încât Satana să fie rușinat și învins! Când cântam, slăvindu-L pe Dumnezeu, pe scenă, cu atitudinea asta, am simțit o pace și o plăcere pe care nu le experimentasem înainte. Am simțit și o asemenea mândrie și dreptate!

Imnul Împărăției, o lucrare corală de amploare, a ajuns online în scurt timp. Cu toții, frați și surori, am urmărit clipul încântați. Faptul că i-am

văzut pe atât de mulți dintre aleșii lui Dumnezeu în picioare în fața Muntelui Măslinilor, cântând cu mândrie: „**Mulțimile Îl ovaționează pe Dumnezeu, mulțimile Îl laudă pe Dumnezeu**”, m-a zdruncinat realmente și am fost atât de impresionată încât nu m-am putut abține să nu vărs lacrimi de recunoștință. Gândindu-mă retrospectiv la tot ce s-a întâmplat, de la faptul că am fost atât de afectată de locul meu inițial, încât nu am putut pune suflet în datoria mea, până la, în cele din urmă, a fi neinteresată de reputație și statut, indiferent dacă locul meu era în față sau în spate, ci doar luând locul unei ființe create, care cântă liber și Îi este martoră lui Dumnezeu, toate acestea au fost roadele muncii lui Dumnezeu în mine. Slavă Ție, Dumnezeule!

32. Sufletul meu eliberat

Mibu, Spania

„În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, astfel încât el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Mustrarea și judecata lui Dumnezeu sunt lumina mântuirii omului). Acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu îmi amintește de o experiență pe care am avut-o în urmă cu câțiva ani.

În octombrie 2016, a fost pus pe internet un videoclip muzical cu cântec și dans, la coregrafia căruia ajutasem. Fraților și surorilor le-a plăcut foarte mult și au recomandat ca eu să conduc echipa de dans a bisericii. Am fost foarte entuziasmată și am spus în tăcere o rugăciune lui Dumnezeu, că sigur voi face această datorie cum trebuie și voi produce mai multe videoclipuri pentru a-I fi martoră. Nu după mult timp, lucrarea echipei de dans a început să înflorească. Frații și surorile chiar mă admirau și veneau la mine pentru ajutor cu orice dificultate ar fi avut în ceea ce privește dansul. Acest lucru chiar îmi alimenta vanitatea și eu mă simțeam de parcă aș fi fost un talent indispensabil în biserică. Nu după mult timp, conducătoarea bisericii a aranjat ca sora Ye să vină să lucreze cu mine. Am fost foarte încântată de acest lucru, gândind: „Sora Ye are de asemenea

experiență profesională în dans, iar ea excelează la alte stiluri de dans decât mine. Putem fiecare compensa pentru ce îi lipsește celeilalte. Cu siguranță ne vom descurca foarte bine în datoria noastră." După ceva timp, ne pregăteam să filmăm un videoclip muzical și ideile surorii Ye pentru coregrafie erau mult mai dezvoltate, mai profunde decât ale mele. Tuturor fraților și surorilor le-au plăcut. Eu nu eram prea încântată de asta și mă întrebam: „Ce vor crede ceilalți despre mine? Oare vor crede că nu mă ridic la nivelul surorii Ye? Dacă ea mă depășește, voi mai putea eu să joc un rol important în echipă?" Mă deranja în mod special când îi vedeam pe ceilalți mergând să vorbească cu sora Ye oricând întâmpinau o problemă. Eu eram la conducere, dar ei o căutau pe ea oricând aveau probleme. Asta nu însemna că ea era mai bună decât mine? Simțeam că nu pot fi depășită de ea, că, în următorul nostru program, trebuia să fac un spectacol foarte bun pentru ca toată lumea să vadă că eram la fel de bună ca ea.

Mai târziu, sora Ye și cu mine ne-am împărțit sarcinile pentru a răspunde nevoilor lucrării. Eu eram responsabilă de un videoclip muzical, în timp ce ea se ocupa de o producție scenică. Am fost mulțumită, în secret. Când lucrasem împreună înainte, mă simțeam eclipsată, așa că simțeam că trebuie să profit de acea șansă pentru a le demonstra tuturor că eu eram mai capabilă decât ea. Am adăugat ore în plus de cercetare și coregrafie ca să pot face o treabă grozavă la videoclipul muzical, dar, când am văzut că sora Ye aproape terminase cu producția ei de dans în timp ce eu nu finalizasem nici măcar coregrafia, am devenit cât se putea de agitată. Încercând să o ajung din urmă și să îmbunătățesc calitatea, am început să devin foarte exigentă cu frații și surorile la repetițiile noastre. Odată, când am văzut un frate făcând câteva mișcări de dans greșite, l-am mustrat pe un ton dojenitor, de teamă că, dacă el nu dansa bine, va afecta programul și atunci eu nu aș mai fi putut-o întrece pe sora Ye. Înainte de filmare, un frate a

subliniat faptul că nu era suficient dans în introducere. Consideram că are dreptate, dar, în acel moment, nu mi-a venit în minte ce aș putea să adaug, așa că el mi-a sugerat să merg să discut cu sora Ye despre asta. Nu am fost deloc încântată să aud asta. Oare dacă aș merge să-i vorbesc într-o conjunctură atât de critică n-aș părea mai puțin capabilă decât ea? Dacă sora Ye s-ar implica, atunci cine ar primi meritele finale? Investisem atât de mult timp și energie în asta și eram pe cale de a termina produsul final. În niciun caz nu aveam de gând să o întreb pe ea. Am spus: „Haideți să nu ne împiedicăm de aceste mici detalii acum. Odată filmat, putem să ne uităm cum arată per total." Mai târziu, conducătoarea s-a uitat la videoclipul nostru muzical și a spus că nu atingea standardul de a fi mărturie pentru Dumnezeu și trebuia refăcut. Am fost atât de supărată să aud asta; era ca și cum un cuțit mi-ar fi străpuns inima. M-am gândit: „Acum am fost cu adevărat umilită. Toți ceilalți mă vor vedea așa cum sunt. Cu siguranță se vor gândi că nu sunt la fel de bună ca sora Ye și că nu sunt capabilă în lucrarea mea. Cum îmi voi mai păstra o poziție de vârf în echipă de acum înainte?" Pe parcursul acelor câteva zile, nu mă puteam gândi la altceva decât la obrazul și statutul meu. Nu puteam dormi noaptea, ațipeam în timpul adunărilor și nu mai puneam suflet în datoria mea.

Într-o zi, conducătoarea mea a venit să aibă părtășie cu mine. Văzând că îmi lipsea complet înțelegerea asupra propriei persoane, ea m-a expus și m-a tratat, spunând că devenisem invidioasă pe talentul altcuiva pentru a-mi proteja propriul renume și poziția, că nu luasem deloc în considerare lucrarea bisericii și eram egoistă și demnă de dispreț. Mi-a spus să reflectez asupra mea și mi-a citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Imediat ce este vorba de funcție, renume sau reputație, inima tuturor tresare de nerăbdare și fiecare dintre voi își dorește mereu să iasă în evidență, să fie faimos și recunoscut. Nimeni nu este dispus să cedeze, mereu**

dorindu-și în schimb să se certe – deși cearta este stânjenitoare și nepermisă în casa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fără ceartă, tot nu ești mulțumit. Când vezi că cineva se remarcă, simți invidie și ură și acest lucru este nedrept. «De ce nu pot să mă remarc? De ce se remarcă mereu altcineva și mie nu-mi vine niciodată rândul?» Atunci ai ceva resentimente. Încerci să le reprimi, dar nu poți. Te rogi lui Dumnezeu și te simți mai bine puțin timp, dar apoi, când întâlnești din nou acest gen de situație, nu o poți depăși. Nu arată asta statură imatură? Nu este căderea unei persoane în aceste stări o capcană? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni. […] **Cu cât te lupți mai mult, cu atât vei fi înconjurat mai mult de întuneric și vei simți mai multă invidie și ură, iar dorința ta de a obține va deveni doar mai puternică. Cu cât este mai puternică dorința ta de a obține, cu atât vei fi mai puțin capabil să reușești și, întrucât obții mai puțin, ura ta va crește. Pe măsură ce ura ta crește, vei deveni mai întunecat înlăuntrul tău. Cu cât ești mai întunecat înlăuntrul tău, cu atât îți vei realiza mai slab datoria; cu cât îți realizezi mai slab datoria, cu atât vei fi mai puțin util. Acesta este un cerc vicios și interconectat. Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat eliminat**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu au fost o adevărată lovitură pentru mine. Ceea ce Dumnezeu dezvăluia era chiar starea în care mă aflam. Fusesem invidioasă constant pe abilitățile surorii Ye, zbătându-mă doar pentru renume și profit. Eram atât de dezgustătoare pentru Dumnezeu! Mi-am amintit de cum fusesem invidioasă încă de când sora Ye s-a alăturat echipei și văzusem cât de pricepută era. Îmi era teamă că ceilalți o vor admira pe ea și mă vor desconsidera pe mine, iar funcția avea să-mi fie amenințată. Am început să concurez în secret cu ea, încercând să mă

gândesc la modalități prin care să mă afirm. Când am văzut că ea făcea progrese mai rapide decât mine în coregrafia programului ei de dans, am devenit extrem de exigentă cu frații și surorile ca să nu rămân în urma ei. Era foarte limpede că erau unele lucruri pe care ar fi trebuit să le discut cu sora Ye, dar găseam scuze ca să nu o implic, de teamă că ea ar putea să fure toate meritele. Prin urmare, câteva probleme nu au fost tratate la timp și, chiar și după ce frații și surorile au investit tot acel timp și energie, videoclipul s-a dovedit a nu fi suficient de bun ca să servească drept mărturie pentru Dumnezeu. Când conducătoarea bisericii a aranjat ca sora Ye să lucreze cu mine în datoria mea, a făcut-o ca noi să putem contribui cu diferitele noastre aptitudini la buna coregrafiere a dansurilor, ca să fim mărturii pentru Dumnezeu, dar eu nu am ținut deloc cont de voia lui Dumnezeu. Am concurat neîncetat pentru renume și profit și am distrus lucrarea bisericii. Nu făceam decât rău și mă împotriveam lui Dumnezeu. Acest gând mă speria puțin și eram plină de regrete. M-am rugat lui Dumnezeu și n-am mai vrut să fiu invidioasă pe succesul altora sau să concurez pentru renume și profit. Voiam să mă căiesc lui Dumnezeu, să lucrez bine cu sora Ye și să ne facem datoria în armonie.

În coregrafiile la care am lucrat împreună după aceea, atitudinea mea s-a schimbat oarecum. Au fost momente în care încă mă mai simțeam invidioasă pe ea, dar știam că trebuie să susțin lucrarea bisericii, nu interesele mele personale. M-am lepădat de trup în mod conștient și m-am dat pe mine deoparte, gândindu-mă cum să lucrez cu sora mea pentru a îmbunătăți programul. Când ne confruntam cu probleme sau dificultăți, aveam deseori părtășie împreună și ne vorbeam imediat cu sinceritate despre orice corupție pe care am arătat-o, căutând împreună adevărul pentru a o rezolva. După aceea, am văzut îndrumarea și binecuvântările lui Dumnezeu; dansul a fost coregrafiat foarte repede. De asemenea, am

experimentat sentimentul de ușurare și eliberare care vine din practicarea adevărului.

Câteva luni mai târziu, eu și sora Ye am lucrat din nou împreună la pregătirea unui spectacol. Lucrurile au mers foarte repede la început și celorlalți le-a plăcut felul în care am coregrafiat dansurile. Mă simțeam cu adevărat mulțumită de mine. Într-o zi, conducătoarea a întrebat cum merg lucrurile în ceea ce privește coregrafia și eu am răspuns bucuroasă: „Facem mari progrese!" Apoi o soră a intervenit: „Sora Ye are idei grozave, iar cadrul general este și el destul de bun." Simțindu-mă enervată, m-am gândit: „De ce ai spune asta? Acum toată lumea știe că ideile pentru dans au venit de la sora Ye și vor crede că eu nu sunt la fel de bună ca ea. Trebuie să mă gândesc la o modalitate de a realiza ceva de una singură, altfel ce vor crede conducătoarea, frații și surorile despre mine?" Odată, în timpul coregrafiei, m-am gândit la o mișcare nouă, acrobatică. Entuziasmată, m-am gândit: „Excelez la acrobații. Atâta timp cât o repetăm bine, nu numai că va adăuga strălucire dansului, dar toată lumea îmi va vedea punctele forte. Atunci toți mă vor admira." Dar, în următoarea zi, când îi învățam pe frați și surori mișcarea, ei au răspuns că ritmul era prea rapid, că era prea greu. O soră m-a avertizat în seara aceea: „Oamenilor le este ușor să se rănească făcând acea mișcare. Nu cred că ar trebui să o repetăm." Eram foarte îngrijorată că ar putea să o înlocuiască cu altă mișcare și atunci cum m-aș mai putea compara cu sora Ye când va veni momentul?" I-am încurajat pe toți să o mai exerseze de câteva ori și am renunțat doar după ce mai multe surori s-au lovit de la căzături. Eram supărată și îmi părea rău, așa că mi-am cerut scuze echipei și am schimbat mișcarea, dar tot nu am reflectat asupra mea în lumina evenimentului. Cât ai clipi, filmarea era pe cale să înceapă. Atât eu cât și sora Ye am luat parte la spectacol. În timpul filmării, am simțit că nu dansasem bine în timp ce eram în cadru, așa că i-am cerut

regizorului mai multe duble. Mai târziu, am văzut că majoritatea cadrelor surorii Ye erau din față, dar singurul meu cadru apropiat era din profil. Eram demoralizată. În următoarele sesiuni de filmare, pur și simplu nu puteam să schițez un zâmbet și dansul meu era lipsit de viață. Eram obsedată doar de cum aș putea dansa mai bine decât sora Ye. Nu am avut tăria de a viziona scenele de dans pe care trebuia să le verific și nu îmi păsa dacă performanța era mărturie pentru Dumnezeu sau nu. Așadar, când videoclipul a fost lansat, toată lumea a spus că dansul era prea rigid, prea inhibat și, nu numai că nu era destul de bun pentru a fi mărturie lui Dumnezeu, dar era rușinos pentru Dumnezeu. Mai târziu, conducătoarea a spus că mă blocasem într-o stare de concurență pentru renume și profit și că nu realizasem nimic în datoria mea, așa că m-a demis din funcția mea de responsabilitate. Eram atât de supărată! La început, nu voiam decât să-mi fac cum trebuie datoria și să Îl mulțumesc pe Dumnezeu, dar de când am lucrat pentru propriile scopuri egoiste, programele pe care le încropeam nu numai că nu puteau fi mărturie pentru Dumnezeu, dar Îl făceau de rușine. Aceasta era o fărădelege. Îmi pierdusem șansa de a-mi face datoria prin dans. Am plâns foarte mult.

Apoi, am continuat să mă gândesc necontenit: „Știu foarte bine că nu e bine să lupți pentru renume și profit, deci de ce nu mă pot opri din a urmări în mod repetat acele lucruri? Care este adevăratul motiv?” Odată, când țineam slujbe, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a**

se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)"). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluiau tacticile și intențiile malefice ale Satanei în coruperea omenirii. Se folosește de faimă și profit pentru a corupe și controla oamenii, astfel încât ei să devină din ce în ce mai depravați și corupți, ajungând chiar să facă rău și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Fusesem educată și influențată de Satana încă de pe vremea când eram mică. „Oamenii trebuie să-şi cinstească strămoşii" și „Un om îşi lasă numele în urma oricărui loc unde stă, aşa cum gâsca scoate ţipete oriunde zboară". Aceste filozofii satanice erau adânc înrădăcinate în mine. Indiferent de grupul din care făceam parte, doream să fiu excepțională,

admirată și lăudată. Să văd pe cineva excelând m-a făcut să fiu invidioasă și am încercat să mă gândesc la orice pentru a-l depăși, zbătându-mă mereu pentru renume și profit, fiind nefericită din cauza șiretlicurilor Satanei. De asemenea, firea mea a devenit din ce în ce mai arogantă și mai egoistă. Amintindu-mi de coregrafie, voiseм să o întrec pe sora Ye cu abilitățile mele tehnice, dar nu îmi păsa dacă dansatorii puteau face față fizic, ceea ce a dus la rănirea mai multor surori în timpul repetițiilor. În timp ce filmam, am vrut să-mi folosesc singurul prim-plan ca să demonstrez că sunt mai bună decât sora Ye, așa că, atunci când mișcările mele de dans din cadru nu arătau destul de bine pentru mine, am pus regizorul să filmeze multe duble, ținând pe loc lucrarea. Și, în sfârșit, când am văzut că doar profilul mi se vedea în film, în timp ce aproape toate cadrele surorii Ye erau din față, m-am umplut de ciudă, am trăit într-o stare de pesimism și împotrivire și nu am avut tăria de a dansa bine pentru a fi martoră lui Dumnezeu. Prin urmare, dansul meu L-a făcut de rușine pe Dumnezeu. Coregrafia mea nu era menită să fie martoră lui Dumnezeu, ci să mă dau eu în spectacol. Lupta mea pentru renume și profit zădărnicise serios lucrarea bisericii și îmi rănise frații și surorile. Comportamentul meu era atât de dezgustător, de odios pentru Dumnezeu! Mi-au venit în minte aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Această «cale rea» nu se referă la câteva fapte rele, ci la sursa răului de la baza comportamentului oamenilor**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să îmi dau seama că nu fusesem eliminată din datoria mea deoarece făcusem câteva lucruri rele. Se întâmplase pentru că rădăcina, punctul de pornire al acțiunilor mele și calea pe care mă aflam erau toate rele. Încă de când a început sora Ye să lucreze cu mine, fusesem invidioasă pe ea, luptând pentru interesele mele. Îmi îndeplinisem propriile proiecte. Pur și simplu făcusem rău și mă împotrivisem lui Dumnezeu. M-am simțit plină de teamă.

Am văzut că urmărirea renumelui și statutului era o cale opusă lui Dumnezeu și, dacă nu mă căiam, aveam să fiu, în cele din urmă, eliminată și pedepsită. Am simțit un regret teribil. Am plâns amarnic și m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Am fost demisă din datoria mea. Aceasta Îți este firea cea dreaptă dezvăluită mie și este protecția Ta pentru mine. Îți mulțumesc că ai aranjat această situație pentru a-mi opri la timp acțiunile rele. Vreau să mă căiesc Ție."

În zilele care au urmat, am predicat Evanghelia în biserică, ținând în același timp slujbe și reflectând asupra propriei persoane. De câte ori mă gândeam la scăpările din datoria mea doar pentru renume și profit, nu simțeam nimic decât remușcare. Mă uram pentru că nu prețuisem oportunitatea pe care Dumnezeu mi-o oferise în echipa de dans. Când priveam acele videoclipuri muzicale, îmi doream atât de tare să mă întorc și să o iau de la zero, dar știam că acest lucru era imposibil. Tot ce puteam face era să cooperez sârguincios cu Dumnezeu în datoria mea evanghelică pentru a-mi răscumpăra fărădelegile din trecut. Spre surprinderea mea, după numai o lună, conducătoarea bisericii m-a pus să mă alătur din nou echipei de dans. Am fost atât de emoționată de această veste încât pur și simplu nu-mi puteam opri lacrimile și am decis să prețuiesc cu adevărat această șansă, să încetez să mai urmăresc renumele și profitul, să lucrez bine cu frații și surorile și să-mi fac datoria cum trebuie pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu.

După ce m-am alăturat din nou echipei, la una dintre repetițiile noastre, sora Ye a menționat că una dintre mișcările pe care le predasem fraților și surorilor nu era standard. M-am simțit foarte rușinată în acel moment, gândindu-mă: „Cum poți să mă critici astfel în fața celorlalți? Acum sigur se vor gândi că eu nu mă ridic la nivelul tău. Nu pot accepta ca ei să mă desconsidere. Să știi că și eu sunt o profesionistă și am observat că nici

mișcările tale de dans nu sunt perfecte.” Voiam să desființez mișcările pe care le coregrafiase ea. Apoi, mi-am dat seama că iar mă gândeam la propriul renume și profit, așa că m-am rugat, în inima mea, lui Dumnezeu. După rugăciune, m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă, pe cât este mai important un moment, pe atât oamenii pot mai mult să se supună și să renunțe la propriile interese, la vanitate și mândrie și să își îndeplinească datoriile cum se cuvine, doar atunci ei vor fi ținuți minte de Dumnezeu. Toate acestea sunt fapte bune! Indiferent de ceea ce fac oamenii, ce este oare mai important – vanitatea și mândria lor sau gloria lui Dumnezeu?** (Gloria lui Dumnezeu.) **Care sunt mai importante – responsabilitățile tale sau propriile tale interese? Împlinirea responsabilităților tale este cea mai importantă și ești legat de ele prin datorie. […] Tu vei face prima prioritate din datoria ta, din voia lui Dumnezeu, din a fi mărturie pentru El și din propriile tale responsabilități. Acesta este un mod minunat de a fi mărturie și aduce ocară asupra Satanei**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). O lumină s-a aprins în mine. Oare nu mă testa Dumnezeu punându-mă în această situație? Oricând apare un conflict între interesele mele personale și interesele casei lui Dumnezeu, ar trebui să mă axez pe îndeplinirea voii lui Dumnezeu și practicarea adevărului întru umilirea Satanei. Odată ce m-am liniștit și m-am gândit la asta, am realizat că eu chiar nu îi învățasem corect mișcarea. Sora Ye fusese cam directă și acest lucru era stânjenitor pentru mine, dar avea dreptate și eu știam că ar trebui să îi accept sugestia. După ce m-am lăsat pe mine deoparte și mi-am corectat motivele, eu și sora Ye am terminat foarte repede coregrafia împreună. Totodată, am avut un sentiment de ușurare și pace făcându-mi datoria în acest fel.

Acea experiență mi-a arătat cu adevărat că judecata și mustrarea lui Dumnezeu sunt iubirea și mântuirea Lui pentru mine. Judecata și mustrarea

lui Dumnezeu m-au trezit și m-au făcut să văd esența și consecințele periculoase ale urmăririi renumelui și profitului. Asta mi-a îndreptat perspectivele greșite și am început să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria ferm ancorată în realitate, trăind o asemănare umană. Slavă Ție, Dumnezeule!

33. Lanțurile faimei și câștigului

de Jieli, Spania

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe

Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)”). Aș vrea să împărtășesc puțin din propria experiență și înțelegere referitoare la cuvintele lui Dumnezeu.

În 2015, am fost ales conducător al bisericii, la alegerile anuale. Am fost foarte încântat, gândindu-mă că a fi ales conducător dintre zeci de frați și surori trebuia să însemne că eram mai bun decât ceilalți. Din acel moment, în cadrul îndatoririi mele, frați și surori veneau la mine pentru părtășie, când aveau greutăți cu intrarea în viață, iar conducătorii echipelor discutau cu mine despre problemele pe care le-au întâmpinat în lucrarea bisericii. Nu mă puteam abține să nu am un sentiment de superioritate. Mergeam peste tot cu un aer arogant, cu pieptul scos și debordam de încredere, când aveam părtășie la adunări. După o vreme, am observat că sora Liu, o colegă, avea un calibru bun, părtășia ei despre adevăr era foarte clară și că putea înțelege cauzele problemelor oamenilor, pentru le rezolva. Indica și căi de practică, iar toată lumea voia să audă părtășia ei. O admiram și o invidiam deopotrivă. Dar nu voiam să fiu depășit, așa că mă pregăteam cu grijă înainte de fiecare adunare, frământându-mi creierii despre cum să am părtășie într-un mod exhaustiv și cu mai multă lumină, astfel încât să par mai bun decât ea. Când vedeam frați și surori încuviințând din cap când terminam părtășia, mă simțeam foarte mulțumit de mine și aveam un sentiment de împlinire. Mai târziu, am descoperit că fratele Zheng, colegul meu, avea multe cunoștințe profesionale despre filme și că se pricepea la calculatoare. Frații și surorile care își făceau datoria de filmare discutau adesea cu el despre chestiuni conexe, iar eu, în calitate de conducător al bisericii, pur și simplu, nu aveam nimic de adăugat. Mă simțeam de parcă eram a cincea roată la căruță, iar asta mă făcea să fiu foarte nemulțumit. M-am gândit că, dacă ei îl căutau pe fratele Zheng ori de câte ori aveau o problemă, credeau, probabil, că eu nu eram la fel de bun ca el. M-am gândit că ar fi grozav dacă aș ști ceva și despre filme, căci atunci frații și surorile

aveau să discute cu mine despre problemele lor. Am început să mă trezesc devreme și să stau treaz până târziu pentru a cerceta și a învăța cum să fac filme, astfel încât să pot afla mai multe. Am neglijat total toate problemele din biserică, dar și stările fraților și surorilor. În scurt timp, au început să apară probleme în lucrarea mai multor echipe, pe care nu le puteam rezolva, indiferent cum aveam părtășie sau țineam adunări. Cum stările fraților și surorilor nu fuseseră rezolvate, progresul producției de film era îngreunat, iar problemele apăreau una după alta. Presiunea asupra mea era atât de mare, încât abia puteam respira. Mă simțeam atât de chinuit! Mă îngrijoram în legătură cu ceea ce aveau să creadă ceilalți despre mine, dacă aveau să creadă că nu eram în stare de nimic în calitate de conducător și că nu eram apt pentru a face acea datorie. Părea că nu aveam să-mi pot păstra funcția de conducător. Am devenit mai pesimist, gândindu-mă la asta. Mă simțeam ca un balon dezumflat și nu aveam energia de dinainte. Trăind în pesimism și făcându-mi datoria superficial, în cele din urmă, am pierdut lucrarea Duhului Sfânt. Cum nu realizam nimic în datoria mea, am fost înlocuit. În clipa aceea, m-am simțit de parcă mi-aș fi pierdut complet prestigiul și îmi doream să mă înghită pământul. De asemenea, mă întrebam: „Oare vor spune frații și surorile că am fost un conducător fals, care nu a făcut lucrare practică?” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă necăjeam mai mult.

În noaptea aceea, am stat întins în pat, foindu-mă, fără să pot dormi. L-am invocat pe Dumnezeu în rugăciune în repetate rânduri, rugându-L să mă călăuzească, pentru a-mi cunoaște propria stare. Apoi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice.**

Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuşi, ei încă gândesc: «Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu.» […] Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”). După ce am citit asta, am reflectat asupra stării mele din ultima vreme. De când îmi asumasem datoria de conducător, nu făcusem altceva decât să caut renumele și statutul și să-mi doresc să fiu mai bun decât alții. Când am văzut că părtășia surorii Liu despre adevăr era mai bună decât a mea, m-am temut că

mă va depăși. M-am gândit cum să am părtășie mai bine decât ea, astfel încât ceilalți să mă admire și să mă laude. Când am văzut că fratele Zheng avea abilitități profesionale și că mulți frați și surori vorbeau cu el despre problemele din datoriile lor, am devenit invidios și l-am respins. Am muncit din greu pentru a mă înarma cu informații ca să-l depășesc și chiar am ignorat problemele din echipe. Când nu puteam rezolva problemele fraților și surorilor, nu mă bizuiam pe Dumnezeu și nu căutam adevărul cu frații și surorile, pentru a găsi soluții prin părtășie. Eram, pur și simplu, obsedat de câștigarea și pierderea statutului, temându-mă că nu-mi voi mai putea păstra poziția de conducător, dacă nu îmi fac datoria bine. Apoi, în sfârșit, mi-am dat seama că, în mod cert, nu din respect pentru voia lui Dumnezeu îmi făceam datoria, ci ca să-mi satisfac ambiția nebună de a fi mai bun decât alții, de a domni peste alții. Frații și surorile și-au pus încrederea în mine și m-au ales conducător al bisericii, dar eu nu am ținut deloc cont de lucrarea bisericii sau de intrarea lor în viață. Nu mi-am asumat cu adevărat datoria și nu am fost responsabil, iar asta a sfârșit prin a dăuna lucrării bisericii. Eram atât de egoist și de mârșav! Nu îmi îndeplineam datoria: făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu! Am regretat că nu eram pe calea dreaptă în credința mea, ci luptam mereu pentru renume și câștig, dezgustându-L pe Dumnezeu. Faptul că am fost demis din datoria mea a fost judecata dreaptă și mustrarea lui Dumnezeu. El nu mă elimina, ci a fost nevoit să mă înlocuiască, astfel încât să reflectez asupra comportamentului meu. Era felul în care Dumnezeu mă ocrotea și mă mântuia! Starea mea s-a îmbunătățit treptat, grație unei perioade de slujbe și reflecție, prin urmare, conducătorul bisericii a dispus ca eu să-mi asum datorii de rutină. Îi eram foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru că mi-a dat acea șansă și am decis în secret că, negreșit, voi prețui acea datorie și că voi înceta să mai urmăresc renumele și statutul, pe o cale potrivnică lui Dumnezeu.

După acea experiență, am crezut că mă pot lepăda puțin de dorința de renume și statut, dar eram prea profund corupt de Satana. O astfel de fire satanică nu poate fi rezolvată doar cu puțină înțelegere și reflecție, așa că Dumnezeu a creat din nou o împrejurare pentru a mă demasca și mântui.

Într-o zi, câteva luni mai târziu, conducătorul bisericii ne-a spus să alegem un conducător de echipă. De îndată ce am auzit asta, am început să chibzuiesc: „Oare voi avea vreo șansă de a fi ales conducător de echipă ? Sunt un muncitor foarte iscusit, dar nu am deloc abilități profesionale, așa că șansele mele probabil că nu sunt prea mari.” Apoi, am luat în calcul alți câțiva frați și surori din echipă. Fratele Zhang excela în abilități profesionale, iar părtășia lui despre adevăr era practică. În plus, avea simțul dreptății și putea susține lucrarea bisericii. În ansamblu, părea că el avea mai multe șanse de a fi ales. M-am gândit cum obișnuiam să deleg lucrarea fratelui Zhang, când eram conducător de biserică, dar, dacă era ales în această funcție, el avea să-mi spună ce să fac. Nu avea să mă facă asta să par inferior lui? Gândul acesta mă făcea să mă simt foarte stânjenit. Când a venit ziua alegerii, nu m-am putut abține să nu am emoții și, în sinea mea, s-a dat o bătălie: „Pentru cine să votez? Oare ar trebui să-l votez pe fratele Zhang?” M-am gândit cum majoritatea fraților și surorilor discutau cu el despre orice greutăți întâmpinau în datoriile lor și că și oameni din celelalte echipe discutau cu el despre lucrarea lor: asta îl făcea să dea atât de bine! Dacă devenea conducător de echipă, nu avea el să-mi fie superior în rang? Realizând asta, nu am mai vrut să-l votez, dar îmi lipseau cunoștințele profesionale și nu eram apt să fiu conducătorul acelei echipe. Mă simțeam foarte descurajat și nedreptățit și uram faptul că nu știam mai multe despre lucrare. Tocmai atunci, un gând îngrozitor mi-a venit în minte: „Dacă nu voi putea fi conducătorul echipei, am să mă asigur ca nici tu nu vei putea fi.” Și, prin urmare, l-am votat pe fratele Wu, care nu avea atât de multe

cunoștințe profesionale. Spre surprinderea mea, tot fratele Zhang a fost cel ales în funcție. Nu eram încântat să văd că lucrurile au luat această turnură, dar am avut de îndată un sentiment de neliniște, ca și cum aș fi făcut ceva rușinos. Ulterior, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Dacă văd că alții sunt mai buni decât ei, îi suprimă, încep să împrăștie un zvon despre ei sau recurg la niște mijloace fără scrupule, astfel încât alții să nu-i privească de sus și astfel încât nimeni să nu fie mai bun ca altcineva, atunci aceasta este firea coruptă a aroganței și neprihănirii de sine, precum și a nemerniciei, înșelăciunii și perfidiei, iar acești oameni nu se dau înapoi de la nimic ca să-și atingă ținta. Ei trăiesc în felul acesta și totuși se cred măreți și buni. Însă, au ei inimi temătoare de Dumnezeu? Mai întâi, vorbind din perspectiva naturilor acestor chestiuni, oare oamenii care se comportă astfel nu fac pur și simplu cum le e pe plac? Se gândesc ei la interesele familiei lui Dumnezeu? Ei se gândesc doar la propriile sentimente și vor doar să-și atingă scopurile, indiferent de pierderea pe care o suferă lucrarea familiei lui Dumnezeu. Oamenii de felul acesta nu sunt doar aroganți și cu neprihănire de sine, ci și egoiști și vrednici de dispreț; ei sunt cu totul nepăsători la intenția lui Dumnezeu, iar astfel de oameni nu au, fără nicio umbră de îndoială, inimi temătoare de Dumnezeu. Iată de ce fac doar ceea ce vor ei și acționează la întâmplare, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se gândească la consecințe. Asta e ceea ce fac ei adeseori și este modul în care s-au comportat întotdeauna. Care sunt consecințele cu care se confruntă astfel de oameni? Vor avea necazuri, nu-i așa? Ca s-o spunem ușor, astfel de oameni sunt mult prea geloși și au o dorință prea puternică de faimă și statut personal; sunt prea înșelători și trădători. Pentru a o spune mai dur, problema esențială este că inimile acestor**

oameni nu se tem de câtuși de puțin de Dumnezeu. Ei nu se tem de Dumnezeu, se cred din cale-afară de importanți și privesc fiecare aspect al ființei lor ca fiind mai presus decât Dumnezeu și decât adevărul. În inimile lor, Dumnezeu este cel mai puțin vrednic de a fi amintit și cel mai neînsemnat; El nu deține niciun statut în inimile lor. Oare au dobândit intrarea în adevăr cei care nu au niciun loc pentru Dumnezeu în inima lor și care nu-L slăvesc? (Nu.) **Așadar, când de obicei își tot găsesc fericiți ceva de făcut și cheltuiesc destul de multă energie, ce fac ei? Astfel de oameni chiar pretind că au abandonat totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și că au suferit foarte mult, dar, de fapt, motivul, principiul și obiectivul tuturor acțiunilor lor e acela de a-și fi lor de folos; ei încearcă doar să-și protejeze toate interesele proprii. Ai spune sau nu că o astfel de persoană este îngrozitoare? Ce fel de persoană ai spune că este una care nu-L venerează pe Dumnezeu? Nu este arogantă? Nu este Satana? Ce fel de lucruri nu Îl venerează pe Dumnezeu? Lăsând deoparte animalele, printre toți cei care nu-L venerează pe Dumnezeu se numără demonii, arhanghelul Satana și cei care Îl înfruntă pe Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu"). M-am simțit dezamăgit când am citit asta. Reflectând retrospectiv la gândurile și faptele mele din timpul procesului de selecție, am simțit că-mi crapă obrazul de rușine. Votasem conform motivelor personale, pentru a-mi proteja funcția și prestigiul, fără să accept cercetarea lui Dumnezeu și fără pic de respect față de El. Știam că fratele Zhang era priceput, că părtășia lui despre adevăr era practică și că faptul că el devenea conducătorul echipei era în beneficiul intrării în viață a tuturor și al lucrării bisericii. Dar eu eram invidios, mă temeam că va fi deasupra mea, în calitate de conducător de echipă, așa că intenționat nu l-am votat. Mă

ghidasem după principiul marelui balaur roșu: „Dacă autocrația eșuează, ai grijă ca democrația să nu câștige.” Modul de operare al marelui balaur roșu este că, dacă el nu poate fi la putere, atunci nimeni altcineva să nu poată. La nevoie, va apela la o luptă aprigă pentru a distruge ambele părți. Oare eu nu eram la fel? Dacă nu puteam obține funcția, voiam ca nici fratele Zhang să nu o obțină. Preferam să văd că persoana nepotrivită îndeplinește rolul respectiv și că lucrarea bisericii are de suferit, pentru a-mi proteja prestigiul și statutul. Eram atât de egoist, mârșav, viclean și rău, fără urmă de venerație pentru Dumnezeu! Mă bucurasem de atât de multe adevăruri exprimate de Dumnezeu, iar faptul că aveam acea ocazie să-mi fac datoria era felul în care Dumnezeu îmi arăta bunătate. Însă, în loc să mă gândesc cum să răsplătesc dragostea lui Dumnezeu, eu eram invidios și mă zbăteam pentru renume și câștig. Eram sluga Satanei, perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu. Oare nu eram eu un degenerat trădător? M-am gândit cum fusesem demis din datoria mea cu un an în urmă, pentru că m-am luptat pentru renume și câștig, nu mi-am făcut datoria cum se cuvine și pentru că nu puteam face lucrare practică. Iar acum, eram în același gen de situație, dar continuam să caut renumele și statutul, nu adevărul. Dacă o țineam tot așa, aveam să fiu respins și eliminat de Dumnezeu.

Mai târziu, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat venerație pentru Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut”). **„De ce spune Dumnezeu că oamenii sunt «viermi»? În ochii Săi, acești oameni stricați sunt clar**

ființe create – dar își îndeplinesc ei responsabilitățile și datoriile pe care ființele create se cuvine să le îndeplinească? Deși mulți oameni își îndeplinesc datoriile, cât de bine este exprimată performanța lor? […] Nimic din cele la care se gândesc toată ziua nu are de-a face cu adevărul sau cu a urma calea lui Dumnezeu; își petrec întreaga zi îndopându-se, fără să se gândească la nimic. Deși le poate trece prin cap să facă ceva, acțiunile lor tot creează întreruperi și perturbări. Ei se înalță pe ei înșiși, nefăcând nimic de care să beneficieze alții sau casa lui Dumnezeu. Mințile lor sunt pline de gânduri despre cum să caute ce e bun pentru trup, cum să lupte pentru statut și renume, cum să se integreze în anumite cercuri de oameni și cum să dobândească o poziție și o bună reputație. Ei mănâncă hrana dată de Dumnezeu, se bucură de tot ceea asigură El, dar nu fac ceea ce oamenii ar trebui să facă. Ar putea Dumnezeu să placă asemenea oameni? […] Mai presus de orice, cei care sunt viermi sunt inutili, nerușinați și, în ochii lui Dumnezeu, nu au valoare! De ce spun că asemenea oameni nu au nicio valoare? Dumnezeu te-a făcut și ți-a dat viața, totuși tu nu îți poți împlini datoria, ceea ce este minimul pe care ar trebui să-l faci; tu doar consumi pe gratis. În ochii Lui, nu ești bun de nimic și nu are rost să fii în viață. Nu sunt asemenea oameni viermi? Așadar, ce ar trebui să facă oamenii dacă nu doresc să fie viermi? În primul rând, găsește-ți propriul loc și încearcă prin toate mijloacele posibile să îți împlinești datoria și vei fi în conexiune cu Creatorul; Îi vei putea da socoteală. Apoi, gândește-te cum să obții loialitatea în a-ți îndeplini datoria. Nu ar trebui să fii superficial sau să faci treaba cât de cât; mai degrabă ar trebui să îți pui toată inima în asta. Nu ar trebui să te joci cu Creatorul, ci să fii capabil să te conformezi și să te supui și să acționezi după cum

cere Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”).

Cumpănind asupra cuvintelor lui Dumnezeu, m-am simțit îngrozitor de supărat. Mi-am dat seama că Dumnezeu considera firea mea satanică de a lupta pentru renume și câștig atât de ticăloasă și infamă! Faptul că am avut norocul de a-mi face datoria în casa lui Dumnezeu a fost înălțarea Lui excepțională, dar eu nu îmi îndeplineam obligațiile. Dimpotrivă, mă gândeam mereu doar la renumele și statutul proprii, ba chiar am perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu pentru acele lucruri. Jucam rolul Satanei. A fost atât de dezgustător și odios pentru Dumnezeu! Dumnezeu spune: „**Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă?**” Exact așa e. Sunt o ființă creată, o persoană ticăloasă, coruptă, nevrednică și nedemnă de a fi luată în seamă, prin urmare, chiar dacă aș fi obținut funcția, asta nu putea schimba cine sunt eu. Nici măcar nu mi-am putut face datoria bine, ci am rivalizat permanent pentru renume și câștig și am vrut ca alții să mă admire. Unde îmi erau conștiința și rațiunea? Ce valoare avea viața mea? Oare nu eram eu un vierme cu totul mizerabil? După ce am dobândit puțină înțelegere despre natura și esența mea din ceea ce au revelat cuvintele lui Dumnezeu, m-am detestat și am ajuns să fiu dispus să mă lepăd de trup și să practic adevărul.

Ulterior, l-am căutat pe fratele Zhang și i-am vorbit deschis despre corupția mea, dezvăluind motivele și acțiunile mele mârșave de la alegeri. El nu numai că nu m-a tratat cu superioritate, dar a avut părtășie despre propria experiență pentru a mă ajuta. După părtășie, zidul dintre noi a dispărut și eu m-am simțit foarte liber și în largul meu. Din acea clipă, în datoria mea, ori de câte ori am avut o greutate sau nu am înțeles o chestiune, m-am dus la fratele Zhang spre căutare, iar el a răspuns mereu cu răbdare la întrebările mele, prin părtășie. După o vreme, abilitățile mele

profesionale s-au îmbunătățit. Când am renunțat la renume și statut și am practicat adevărul, am experimentat tihna și pacea care vin din a-mi face datoria în felul ăsta și m-am apropiat de Dumnezeu. Încă o dată, m-am eliberat din lanțurile renumelui și statutului grație acelei împrejurări și am simțit mântuirea concretă a lui Dumnezeu pentru mine.

Alegerile anuale ale bisericii au început în octombrie 2017, iar eu am fost recomandat drept candidat de frați și surori. M-am simțit puțin instabil emoțional, gândindu-mă: „Au trecut mai bine de doi ani de când am fost îndepărtat din funcția de conducere și am auzit că unii frați și surori au o părere bună despre mine. Spun că părtășia mea a devenit mai practică și că am trecut prin niște schimbări. Mă întreb dacă pot obține o funcție de conducere de data asta.” Mi-am dat seama că iarăși urmăream reputația și statutul și m-am gândit cât de dureros a fost înainte, când eram încătușat și constrâns de acele lucruri. Știam că nu puteam continua cu acea căutare, că ar trebui să mă lepăd de trup și să practic adevărul. Apoi, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**De îndată ce te-ai dezbărat de prestigiu și statut, care țin de Satana, nu vei mai fi constrâns și înșelat de ideile și vederile satanice. Vei găsi eliberare și te vei simți din ce în ce mai tihnit; vei deveni liber și eliberat. Când va sosi ziua când vei deveni liber și eliberat, tu vei simți că lucrurile pe care le-ai părăsit erau doar niște complicații, iar lucrurile pe care le-ai dobândit cu adevărat sunt cele mai prețioase pentru tine. Vei simți că acestea sunt cele mai valoroase lucruri și sunt lucrurile care merită cel mai mult a fi prețuite. Lucrurile care îți plăceau – plăceri materiale, faimă și avere, statut, bani, reputație și aprecierea altora – ți se vor părea lipsite de valoare; aceste lucruri ți-au cauzat mari suferințe și nu le vei mai dori. Nu le vei mai dori, chiar dacă ți-ar da un statut și un prestigiu mai mare; în schimb le vei detesta și le vei respinge din adâncul inimii**” (Cuvântul, Vol. 3:

Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Inima mea s-a înveselit și am știut că urmărirea renumelui și a statutului nu are valoare, că înțelegerea și practicarea adevărului și îndeplinirea datoriei de ființă creată sunt cele mai prețioase lucruri. De fapt, nu candidam la alegeri ca să mă lupt pentru o funcție de conducere, ci ca să-mi îndeplinesc responsabilitățile, participând la proces. A trebuit să renunț la dorințele mele nebune de renume și statut și să votez un conducător potrivit, conform principiilor adevărului. Asta e ceea ce ar fi benefic lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă eram ales drept conducător, trebuia să-mi fac datoria bine. Dacă nu eram ales, nu aveam să dau vina pe Dumnezeu, ci aveam să-mi fac datoria cât pot eu de bine. Odată ce mi-am stabilit clar motivele cu privire la alegeri, spre mirarea mea, am fost ales pentru a sluji drept conducător. Văzând acest rezultat, nu m-am desfătat cum făcusem în trecut, gândindu-mă că sunt mai bun decât ceilalți, ci am simțit că asta era însărcinarea și responsabilitatea mea și că ar trebui să mă concentrez pe căutarea adevărului și pe a-mi face datoria bine, astfel încât să pot fi vrednic de dragostea și mântuirea lui Dumnezeu.

De-a lungul acelei perioade de aproape trei ani, judecata și mustrarea lui Dumnezeu mi-au arătat clar răul pe care mi-l fac renumele și statutul și am devenit hotărât să caut adevărul. Chiar dacă, uneori, încă dezvălui aceeași fire coruptă, pot să mă rog conștient lui Dumnezeu, să mă concentrez pe practicarea adevărului și pe a-mi face datoria bine. Nu mai sunt constrâns de firea mea satanică și coruptă. Când am renunțat la renume și statut, am simțit că nu doar la asta renunțasem, ci că mă lepădasem și de lanțurile grele cu care mă legase Satana. Mă simt atât de relaxat și liber!

34. Ce bine e să-ți dai jos masca!

de Chen Yuan, China

În septembrie 2018, am fost aleasă conducătoare a bisericii. Am fost foarte fericită la momentul acela. Am crezut că asta se întâmplase probabil din cauză că eram mai bună decât majoritatea fraților și surorilor și că trebuia să caut adevărul și să-mi fac datoria. Nu voiam ca oamenii să-mi considere conducerea doar simbolică. Într-o zi, am mers la o adunare a grupului. Când am discutat lucrarea, câțiva frați și surori au vorbit despre aptitudini de specialitate. M-am simțit puțin tulburată. Nu știam aproape nimic despre asta. Dacă îmi puneau întrebări la care nu puteam să răspund? M-ar fi privit cu dispreț și s-ar fi întrebat cum puteam conduce dacă nu înțelegeam? Aș fi putut să nu spun nimic, dar nu m-ar fi făcut asta o conducătoare inutilă? Ce puteam face? Stăteam acolo ca o pisică pe un acoperiș fierbinte, plină de neliniște. Nu puteam înțelege despre ce vorbeau. Când aproape terminaseră de vorbit, am spus repede: „Dacă nu sunt alte întrebări, să încheiem adunarea aici.” Nu m-am putut relaxa până n-am părăsit adunarea. M-am gândit: „E nevoie de multă cunoaștere profesională în grupul acesta, iar eu nu știu nimic despre asta, așa că ar fi bine să nu merg la prea multe adunări. Dacă ceilalți află că nu știu prea multe despre lucrurile profesionale, sigur mă vor privi cu dispreț. Cine m-ar mai lua în serios după aceea?”

În săptămânile care au urmat, am mers la adunări cu alte grupuri în fiecare zi și i-am ajutat să-și rezolve problemele și dificultățile. Viața noastră bisericească s-a îmbunătățit. Toată lumea mă susținea și chiar voiam să merg la adunări cu aceste grupuri. Dar eram tulburată când mă gândeam la grupul care avea nevoie de cunoștințe specializate. Mi-era teamă că n-aș fi știut despre ce vorbesc, așa că mă eschivam și mergeam rar. Într-o noapte,

sora cu care lucram a spus că grupul avea niște probleme, așa că m-a rugat să merg la o adunare. Am acceptat, fără tragere de inimă, dar eram neliniștită. M-am gândit: „Dacă n-o să pot rezolva problema, vor spune ceilalți că sunt o conducătoare incompetentă?” Eram tulburată. În ziua care a urmat, după ce avusesem părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu, mi-era teamă că ceilalți aveau să pună întrebări despre cunoașterea profesională și că aveam să pic prost dacă nu puteam răspunde. Așa că m-am mobilizat și am continuat să vorbesc ca să trag de timp, dar nu m-am simțit în largul meu. I-am întrebat: „Ce alte probleme mai sunt de rezolvat?” Conducătorul grupului lor a vorbit despre problemele și soluțiile lor. Am fost derutată când a început să folosească un limbaj specializat. Nu eram sigură dacă problemele fuseseră rezolvate complet sau nu. Dacă nu găseau o soluție, le-ar fi afectat progresul. Dar dacă puneam întrebări detaliate, cu siguranță ar fi vrut să-mi audă părerea. Dar nu înțelegeam nimic și ar fi fost jenant. După ce m-am gândit bine, n-am spus nimic. Apoi, o soră a vorbit despre câteva dintre dificultățile prin care trecea care aveau legătură cu niște chestiuni profesionale. Am fost și mai derutată. N-am îndrăzit s-o întreb ce voia să spună. Mi-era teamă că, dacă nu-i puteam rezolva problema, ar fi crezut că nu sunt o conducătoare bună. Pur și simplu am vorbit puțin și am evitat problema, spunând: „O să cercetez această problemă mai târziu.” După adunare, eram complet epuizată. Mă simțeam pustiită. Nu s-a rezolvat nimic în tipul acelei adunări. Nu-mi făceam pur și simplu datoria de mântuială? De asemenea, știam că frații și surorile din acest grup nu realizaseră prea multe. Lucrarea lor nu progresase prea mult și mă simțeam prost din cauza asta. Mi-era teamă că aveau să spună că nu înțelegeam această lucrare și aveau să mă privească cu dispreț. Participam fără folos la fiecare adunare. N-am înțeles niciodată cu adevărat situația lucrării și n-am rezolvat de fapt nicio problemă. De fapt, nu făceam nicio lucrare. Nu-L

amăgeam pe Dumnezeu și-mi păcăleam frații și surorile? Nu mă simțeam în largul meu și mă învinovățeam. M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să reflectez asupra mea și să încerc să mă cunosc.

Într-o zi, în timpul devoționalelor, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți oamenii corupți suferă din cauza unei probleme comune: atunci când nu au statut, când sunt frați și surori de rând, nu își dau aere când interacționează sau vorbesc cu cineva și nici nu adoptă un anumit stil sau ton în vorbirea lor; sunt pur și simplu obișnuiți și normali și nu au nevoie să pară altfel decât sunt. Ei nu simt nicio presiune psihologică și pot avea părtășie deschisă și din inimă. Sunt abordabili și este ușor de interacționat cu ei; ceilalți simt că aceștia sunt oameni foarte buni. Totuși, de îndată ce dobândesc statut, devin tari și puternici, de parcă nimeni nu poate ajunge la ei; simt că sunt demni de respect, că ei și oamenii obișnuiți sunt din altă croială. Ei se uită de sus la oamenii de rând și încetează să aibă părtășie cu ceilalți în mod deschis. De ce nu mai au părtășie în mod deschis? Ei simt că acum au statut și sunt lideri. Cred că liderii trebuie să aibă o anumită imagine, să fie puțin mai semeți decât oamenii obișnuiți, să aibă o statură mai înaltă și să poată să-și asume mai multe responsabilități; ei cred că, în comparație cu oamenii obișnuiți, liderii trebuie să aibă mai multă răbdare, să fie capabili să sufere și să se sacrifice mai mult și să poată rezista oricărei ispite. Ei chiar cred că liderii nu pot plânge, indiferent câți dintre membrii familiei lor ar putea muri și că, dacă e să plângă, trebuie să plângă în taină, astfel încât nimeni să nu poată vedea în ei neajunsuri, defecte sau slăbiciuni. Chiar consideră că liderii nu pot lăsa pe nimeni să afle dacă au devenit negativi; în schimb, trebuie să ascundă toate aceste lucruri. Ei cred că așa ar trebui să acționeze cineva cu statut**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ca să-și

resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat adevărata stare. Înainte să devin conducătoare, dacă nu înțelegeam ceva, puneam întrebări. Aveam părtășie deschisă cu ceilalți dacă întâmpinam probleme sau greutăți. După ce am devenit conducătoare, am simțit că trebuie să fiu mai bună ca ceilalți. Am crezut că, de vreme ce am fost aleasă de frații și surorile mele, ar trebui să mă port ca o conducătoare. Trebuia să fiu mai bună ca ei, trebuia să pot înțelege și rezolva orice. Așadar, când mergeam la adunările de grup, mă purtam diferit. Însă, pentru că erau unele lucruri pe care nu le înțelegeam, mi-era teamă că ceilalți m-ar fi privit cu dispreț. Am început să mă comport cu falsitate, să mă prefac și să mă eschivez de la datoria mea. Mergeam în grupurile cu cele mai ușoare sarcini, unde îmi puteam etala talentul și evitam grupurile care întâmpinau sarcini grele sau în care era vorba despre domenii pe care nu le înțelegeam, ca să nu pierd respectul celorlalți dacă nu făceam treabă bună. Chiar dacă m-aș fi dus, aș fi spus doar niște lucruri fără sens și aș fi făcut lucrurile de mântuială. Nu puteam înfrunta adevăratele probleme din acele grupuri. Țineam prea mult la orgoliul meu și la calitatea de conducătoare. În casa lui Dumnezeu e nevoie ca liderii să se implice profund în fiecare sarcină, să comunice adevărul și să rezolve problemele pe care frații și surorile le întâlnesc, ca să-și poată face datoria în conformitate cu principiile adevărului. Asta înseamnă muncă adevărată și grijă față de voia lui Dumnezeu. Știam că frații și surorile din acel grup întâmpină dificultăți, dar nu voiam să le înfrunt problemele și să caut adevărul ca să le rezolv. Eram obsedată de propriul orgoliu, îmi neglijam datoria și trăim doar pentru prestigiu. Am uitat complet de lucrarea casei lui Dumnezeu. Drept urmare, problemele din acel grup n-au fost rezolvate, iar progresul a fost întârziat. Nu eram doar o conducătoare falsă care se bucura de statutul de lider fără să-și facă, de fapt, lucrarea? Urmărirea statutului

este epuizantă și mă face să mă simt neliniștită în sufletul meu. De asemenea, perturbă lucrarea casei lui Dumnezeu. E o situație în care nu câștigă nimeni. Dacă nu mă căiam, aș fi făcut rău și m-aș fi împotrivit lui Dumnezeu, iar El m-ar fi abandonat. M-am rugat de îndată lui Dumnezeu și am căutat calea de a practica.

Apoi, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când nu ai statut, poți să te analizezi minuțios adeseori și să ajungi să te cunoști. Ceilalți pot beneficia de acest lucru. Când ai statut, tot poți să te cercetezi adesea și să ajungi să te cunoști, permițându-le celorlalți să înțeleagă adevărul-realitate și să înțeleagă voia lui Dumnezeu din experiențele tale. Oamenii pot beneficia și de acest lucru, nu-i așa? Dacă practici în acest fel, indiferent dacă ai statut sau nu, ceilalți tot vor beneficia de asta. Așadar, ce înseamnă statutul pentru tine? Este, de fapt, un lucru în plus, suplimentar, precum un articol vestimentar sau o pălărie; atât timp cât nu îl consideri o chestiune însemnată, nu te poate constrânge. Dacă iubești statutul și pui un accent special pe acesta, tratându-l întotdeauna ca pe o chestiune importantă, atunci vei fi sub controlul său; după aceea, nu vei mai dori să te cunoști și nici nu vei fi dispus să te deschizi și să te dezvălui sau să-ți lași deoparte rolul de lider pentru a vorbi și interacționa cu ceilalți și a-ți îndeplini datoria. Ce fel de problemă este aceasta? Nu ți-ai asumat acest statut pentru tine? Și nu ai continuat doar să ocupi acea poziție, nedorind să renunți la ea și chiar întrecându-te cu alții pentru a-ți proteja statutul? Nu cumva te chinui de unul singur? Dacă sfârșești chinuindu-te până la moarte, pe cine va trebui să dai vina? Dacă, atunci când ai statut, poți să te abții de la a-l impune asupra celorlalți, concentrându-te în schimb pe a-ți îndeplini bine îndatoririle, făcând tot ceea ce trebuie și îndeplinind toate îndatoririle cuvenite, și dacă te consideri un frate sau**

o soră de rând, atunci nu vei fi lăsat deoparte jugul statutului?” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că atunci când Dumnezeu m-a înalțat la datoria de conducătoare, El nu mi-a oferit statut, ci o sarcină, o responsabilitate. Oricât de grave ar fi fost problemele, trebuia să mă dedic complet rezolvării lor. Când interacționez cu frații și surorile, nu trebuie să mă bazez pe statutul meu de conducătoare. Oricând dau dovadă de o fire coruptă sau atunci când apar greutăți sau neajunsuri, trebuie să comunic deschis, să fiu sinceră și să-i las pe ceilalți să-mi vadă corupția și neajunsurile, să știe exact cine sunt. Nu trebuie să existe falsitate și prefăcătorie. Trebuie doar să fiu eu însămi și să ofer părtășie despre ceea ce înțeleg. Când nu înțeleg, trebuie să caut adevărul și să am părtășie cu frații și surorile mele ca să putem face cea mai bună lucrare posibilă împreună. Ulterior, am mers la adunările acelui grup. Când am întâlnit probleme legate de acea expertiză, am renunțat în mod conștient la orgoliu. Le-am pus întrebări celorlalți în mod activ despre lucrurile pe care nu le înțelegeam și i-am rugat să explice. Nu m-au desconsiderat. Și ei au fost deschiși în legătură cu problemele și greutățile din lucrarea lor. Când vorbeau, ascultam cu atenție și încercam să înțeleg. Atunci am început să le înțeleg problemele și să am părtășie cu ei folosind principiile adevărului. De asemenea, am studiat acest domeniu de expertiză în timpul meu liber. Când întâmpinam greutăți, căutam răspunsuri cu ei. Lucrând împreună, am putut să ne completăm unii pe ceilalți. Am început să rezolvăm multe probleme în lucrarea noastră și am obținut rezultate mai bune în datoria noastră. M-am simțit mult mai relaxată și în largul meu.

Câteva luni mai târziu, biserica a extins aria lucrării mele. Știam că am multe de învățat. Când am întâmpinat greutăți, m-am rugat adesea lui Dumnezeu, I-am pus cuvintele în practică și am rezolvat câteva probleme

practice. Frații și surorile au început să mă aprobe și să mă admire, iar eu am început să mă bucur de acea senzație. Fără să-mi dau seama, am început să mă concentrez iarăși pe statut. Într-o zi, într-o adunare a colegilor, conducătorul a spus că anumite adunări bisericești nu fuseseră foarte eficace. Colegii mei au propus ca eu să merg la acea biserică pentru a le rezolva problema. Mi-am spus: „Se pare că dețin o anume realitate a adevărului și că pot ajuta la rezolvarea problemelor. Probabil că sunt remarcabilă între colegi. Trebuie să muncesc din greu și să le arăt ce pot să fac.” Drept urmare a intențiilor mele greșite, Dumnezeu a rânduit o situație pentru a mă trata. Într-o zi, sora Li, o conducătoare de grup, avea niște greutăți și se simțea puțin pesimistă. Am găsit repede două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu și mi-am folosit experiența pentru a avea părtășie cu ea. Asta a durat mai mult de treizeci de minute, dar părea să nu aibă niciun efect asupra ei. Am simțit, de asemenea, că părtășia mea era plictisitoare și că nu rezolva nimic. Apoi, sora An a menționat un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, iar sora Li a început să aprobe din cap și să zâmbească. În clipa aceea, am fost puțin rușinată. Pasajul la care s-a referit sora An a fost mai potrivit. M-am întrebat ce avea sora Li să creadă despre mine. Avea să spună că eram o conducătoare necalificată, că nu puteam să citez pasaje potrivite din cuvintele lui Dumnezeu sau că nu puteam rezolva probleme la fel de bine ca sora An? Am fost frustrată și nu am mai vrut să avem părtășie. Câteva zile mai târziu, fratele Zhang era într-o stare proastă. Am găsit dinainte niște pasaje legate de asta și m-am gândit: „Am nevoie ca părtășia asta să meargă bine ca să-mi salvez reputația în fața surorii An. Altfel, cum aș putea face această lucrare?” Când m-am întâlnit cu fratele Zhang, eram foarte energică și proactivă. Am încercat să comunic tot ce știam. Pe neașteptate, fratele Zhang mi-a spus nerăbdător: „Soră, înțeleg ce spui, dar starea nu mi se îmbunătățește. Lasă-mă să mă mai gândesc la

asta.” Cuvintele lui m-au șocat. Stăteam pur și simplu acolo, negăsindu-mi cuvintele. Voiam să mă ascund sub o piatră. Eram foarte tulburată și mă gândeam: „Ce e cu mine? Asta nu se întâmpla când vorbeam cu alți frați și surori. De ce tot gafez? Asta îi va face să mă privească cu dispreț. Oare vor spune că nu fac decât să vorbesc și că nu pot rezolva probleme reale?” Nu mai știu cum s-a terminat adunarea.

După aceea, ori de câte ori petreceam timp cu sora An, eram foarte reținută. Câteodată, felul în care se uita la mine sau felul în care vorbea era cam aspru. Mă gândeam: „Are o problemă cu mine? Nu mă acceptă?” Am simțit că, în viitor, ar trebui să păstrez distanța ca să nu dau la iveală și alte neajunsuri. De asemenea, de față cu alți frați și surori, menținеam cu grijă aparențele. Mă distanțam intenționat și rareori vorbeam cu ei sau îi ajutam cu problemele lor. Nu-mi mai făceam datoria în mod responsabil. Treptat, am început să simt cum întunericul se lăsa peste inima mea. Nu puteam înțelege sau rezolva problemele celorlalți. Uneori îmi era teamă să mă întâlnesc cu ei. În fiecare zi făceam treabă de mântuială și simțeam că Dumnezeu mă părăsise. Atunci m-am rugat, în cele din urmă, lui Dumnezeu: „Dumnezeule, încerc mereu să-mi păstrez reputația și tot timpul mă prefac. Nu mai sunt responsabilă în datoria mea. Ți-ai ascuns chipul de mine, iar asta este dreptatea Ta, dar vreau să mă întorc la Tine și să reflectez asupra mea.” După aceea, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii înșiși sunt obiecte ale creației. Pot obiectele creației dobândi omnipotența? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile și să realizeze toate lucrurile? Nu pot. Însă, în oameni, este o slăbiciune. De îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de «capabili» cred ei că sunt, toți vor să pară altfel decât sunt și**

să se deghizeze în persoane semețe și să apară perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să fie priviți ca puternici, deplin capabili și în stare să realizeze orice. Ei simt că, dacă ar căuta ajutorul altora într-o problemă, ar părea incapabili, slabi și inferiori și că oamenii i-ar privi de sus. Din acest motiv, ei doresc întotdeauna să păstreze aparențele. […] Ce fel de fire este aceasta? Astfel de oameni sunt atât de aroganți, încât și-au pierdut toată rațiunea!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu"). **„Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place ca oamenii să îi asculte, să li se închine și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă statut în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente: care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este de-ajuns pentru a arăta că sunt aroganți și încrezuți. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă statură în mintea lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului").

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că sunt doar una dintre făpturile lui Dumnezeu. Mi-e imposibil să înțeleg și să stăpânesc totul. Fie că e vorba de adevăr sau de cunoștințe specializate, lucrurile pe care le pot înțelege și stăpâni sunt foarte limitate. Era normal să pierd lucruri din vedere și să greșesc, dar eu chiar nu mă cunoșteam și nu voiam să-mi

recunosc neajunsurile. Am vrut să fiu perfectă, mare și tare, pur și simplu am pretins că sunt altcineva și mi-a păsat prea mult de ceea ce gândeau ceilalți despre mine. Când colegii mei au propus să merg la acea biserică pentru a le rezolva problemele, am simțit că aveam realitatea adevărului și că eram mai bună decât ei, așa că am vrut să-mi etalez talentele și să arăt ce pot. Când am făcut echipă cu sora An, am simțit că eu eram conducătoarea și că mă aflam acolo ca să rezolv probleme, așa că trebuia să fiu mai bună decât ea la toate. Când am văzut că sora An rezolva problemele celorlalți, iar eu făceam numai gafe, am simțit că-mi pierdusem reputația și voiam să fug, așa că m-am distanțat în mod voit de ceilalți și am început să mă eschivez de la datorie. Problemele din viața bisericească au continuat, împiedicându-i pe frați și surori să câștige intrarea în viață. Mi-am dat seama că motivul pentru care eram mereu atât de falsă era că fusesem coruptă de otrăvurile Satanei precum: „Bărbații ar trebui întotdeauna să se străduiască să fie mai buni decât contemporanii lor”, „Asemeni copacului care trăiește pentru scoarța lui, omul trăiește pentru obrazul lui” și „Omul trebuie să lase în urmă o moștenire puternică”. Indiferent în ce grup eram, încercam să mă prefac și să-mi ascund neajunsurile. Voiam ca oamenii să-mi vadă numai partea bună și să fac doar impresie pozitivă. Credeam că asta îi conferă vieții mele valoare și demnitate, dar atunci când senzația a dispărut, m-am simțit rănită și descurajată. Țineam garda sus și eram neîncrezătoare față de ceilalți. Era extenuant. Dumnezeu m-a înălțat să-mi fac datoria de conducătoare ca să-L slăvesc și să fiu martor pentru El, să am părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme practice și să-i aduc pe frați și surori la Dumnezeu. Însă nu mi-am dat toată silința să sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu. În schimb, am luat-o ca pe o ocazie să mă dau în spectacol și să fiu admirată. Când nu am primit ce mi-am dorit, mi-am neglijat slujba. Nu m-am gândit niciodată decât la ascensiunea și declinul

prestigiului și statutului meu și nu am căutat adevărul, nici nu mi-am îndeplinit responsabilitățile. Drept urmare, Dumnezeu m-a disprețuit, iar sufletul mi-a rătăcit în întuneric. Nu numai că nu am putut rezolva nicio problemă reală, nici nu eram capabilă să fac lucrurile așa cum le făceam inițial. Am fost martoră a dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu. Natura lui Pavel era arogantă și competitivă. Căuta orbește statutul și voia să fie admirat. I-a adus pe oameni înaintea lui și a luat calea împotrivirii față de Dumnezeu. Eu nu am căutat adevărul, ci doar am urmărit orbește statutul. Mi-a păsat prea mult de părerea celorlați despre mine și am vrut să-i câștig de partea mea și să-i păcălesc. Întocmai ca Pavel, am mers pe calea împotrivirii față de Dumnezeu! Când am realizat acest lucru, m-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu și să mă căiesc. Nu voiam să mă mai prefac și să-mi apăr propriul statut. Voiam să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită.

Ulterior, când m-am întâlnit cu frații și surorile, am vrut să le spun prin ce trecusem, să-mi dezvălui corupția, dar pur și simplu nu am putut scoate o vorbă. Eram conducătoarea bisericii și trebuia să le supraveghez lucrarea. Dacă le spuneam totul, cu toate defectele mele, oare nu ar fi crezut că nu sunt un om care caută adevărul, că nu sunt potrivită să fiu conducătoare? În mintea mea să dădea o bătălie. Atunci mi-am dat seama că încercam iarăși să mă prefac și să-mi păstrez reputația. M-am gândit că puneam preț pe statut iar și iar, lucru care tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu și mă făcea să merg pe calea greșită. Inima îmi era plină de teamă. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu trebuie să ascunzi nimic, să faci vreo modificare sau să folosești vreun truc de dragul propriei reputații, al respectului de sine și al statutului, iar acest lucru se aplică și oricărei greșeli pe care ai făcut-o; o astfel de lucrare fără rost nu este necesară. Dacă nu faci asta, atunci vei trăi ușor și fără a fi obosit, și complet în**

lumină. Numai astfel de oameni pot câștiga lauda lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul sunt temători de Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au luminat inima și m-au motivat. Am simțit că acest mediu era o oportunitate să practic adevărul. Nu-mi mai puteam ascunde adevărata față și nu-mi mai puteam apăra statutul, așa că le-am vorbit fraților și surorilor despre toată corupția mea și despre lecțiile pe care le învățasem. Cu toții am câștigat ceva din această părtășie și ne-am apropiat mai mult unii de ceilalți. Am vorbit și despre problemele de la muncă și, folosindu-ne de punctele forte ale fiecăruia, am reușit să rectificăm greșelile din datoria noastră. După ceva timp, probleme din această biserică au fost rezolvate. Starea fraților și surorilor s-a îmbunătățit și ea și au început să-și facă datoria în mod activ. După aceea, când îmi făceam datoria, chiar dacă încă mă mai simțeam uneori constrânsă de gândul la statut, mă puteam ruga conștiincios lui Dumnezeu, puteam practica adevărul, eram cinstită și puteam fi deschisă cu privire la corupția mea. Treptat, nu am mai dat atâta atenție statutului meu. De atunci, m-am putut înțelege bine cu frații și surorile doar fiind deschisă și neprefăcută. Fără toată acea prefăcătorie, pot căuta adevărul și-mi pot face datoria într-un mod echilibrat. Acesta este rezultatul judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu!

35. Zile petrecute căutând faima și averea

de Li Min, Spania

„În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, astfel încât el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Mustrarea și judecata lui Dumnezeu sunt lumina mântuirii omului). Mă emoționează adânc să cânt acest imn cuprinzând cuvintele lui Dumnezeu. Obișnuiam să trăiesc conform otrăvurilor Satanei precum „Afirmându-se și aducând onoare strămoșilor săi” și „Omul se luptă în sus; apa curge în jos”. Am urmărit constant faima și statutul, atât păcălit, cât și afectat de Satana, agitându-mă despre câștiguri și pierderi pentru a-mi face un renume. Era un mod dureros de a trăi. Doar când am experimentat judecata, mustrarea și disciplinarea cuvintelor lui Dumnezeu am ajuns să înțeleg puțin despre natura mea coruptă și am câștigat o anumită claritate privind esența și consecințele căutării faimei și statutului. În cele din urmă, am început să mă trezesc și să simt remușcări. Nu mai voiam să trăiesc în acest mod, ci doar să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria bine pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu.

Îmi aduc aminte că eram în luna septembrie a anului 2016 când m-am alăturat echipei de imnuri pentru a-mi îndeplini datoria. În curând după asta, liderul nostru ne-a abordat pentru a discuta alegerea unui lider de echipă.

Am fost încântat imediat ce am auzit asta și am început să cântăresc în gând potențialii candidați. Alți frați și surori din echipa mea erau fie prea tineri, fie insuficient de capabili. Era doar fratele Li - părtășia lui despre adevăr era chiar practică și înțelegea o parte din lucrare. În plus, avea o atitudine calmă. Am simțit că erau mari șanse să fie ales, dar nici părtășia mea nu era rea și eram un deosebit de bun student și destul de rapid în a înțelege lucruri noi. De asemenea, eram priceput în a vedea imaginea de ansamblu. Așadar, m-am gândit că șansele mele de a fi ales ar trebui să fie mai bune decât ale lui. Însă toți din echipă erau noi în această datorie și nu lucraserăm împreună de mult timp, așa că nu ne cunoșteam unii pe ceilalți suficient de bine. Era o necunoscută dacă mă vor alege pe mine. Așadar, i-am sugerat liderului să însumeze datoriile pe care fiecare dintre noi le îndeplinise și apoi să desemneze pe cineva să conducă temporar echipa. Toată lumea a fost de acord. În secret, am fost încântat; simțeam că am un istoric bun în ceea ce privește datoriile, așa că, probabil, urma să câștig aceste alegeri. În următoarea zi, m-am dus la adunare plin de încredere. Însă, spre surpriza mea, fratele Li a fost ales în cele din urmă. Am fost foarte dezamăgit la acel moment, dar, pentru a păstra aparențele, m-am prefăcut netulburat și am spus: „Slavă lui Dumnezeu. De acum înainte, hai să lucrăm toți împreună pentru a ne îndeplini datoria.” Cu toate acestea, în adâncul sufletului, nu puteam accepta deloc. M-am simțit complet lipsit de energie pe drumul spre casă. Pur și simplu nu puteam să înțeleg. Prin ce era fratele Li mai bun decât mine? Pur și simplu nu o puteam accepta. Simțeam clar că am mult talent, așadar, nealegându-mă, nu se irosea acest lucru? De aceea, simțeam că trebuie să-mi dovedesc capacitățile și să le arăt celorlalți din ce aluat sunt plămădit. Deși păream calm la suprafață după asta, în tăcere mă asmuțeam împotriva fratelui Li. M-am aruncat asupra studiului pentru a-mi îmbunătăți abilitățile, astfel încât să-l pot depăși. Am sărbătorit în tăcere când am văzut

că el învață încet, spunându-mi: „Așadar, adevărul iese la iveală! Nu ești atât de grozav, se pare! În timp, toți frații și surorile vor vedea și ei cine este mai bun.” Mă desfătam cu fiecare mică greșeală pe care o făcea, spunându-mi: „Ai abilitățile necesare? Acum te vor vedea cu toții cum ești cu adevărat!” Deveneam invidios privindu-l pe fratele Li rezolvând problemele celorlalți. Simțeam că și eu aveam acel tip de experiență practică și, dacă aș fi fost lider de echipă, aș fi și eu bun în a avea părtășie. În special când discutam despre activitate, indiferent ce sugera fratele Li, mă luptam să spun ceva mai detaliat și informat.

Țin minte că, într-o ședință, când discutam idei pentru un imn, fratele Li a făcut o propunere foarte bună. Dar eu m-am gândit că, dacă o accept, oare asta nu-l va face să pară mai bun decât mine? Atunci, cum aș putea să stau cu fruntea sus? Am trântit un refuz și am făcut o sugestie diferită, dar, până la urmă, grupul a ales ideea lui. A fost ca o palmă peste ochi. Văzând că frații și surorile discutau animat despre asta, m-am simțit și mai opus fratelui Li și n-am avut niciun interes să mai ascult amănunte. Mi-am adus aminte de datoria pe care o îndeplinisem anterior; în orice caz, fusesem lider de echipă, iar frații și surorile mă admiraseră cu toții. Însă, acum, nu mai eram lider de echipă, iar el arăta mai bine decât mine la fiecare pas. Dacă aș fi știut că urma să se întâmple asta, n-aș fi venit aici să-mi îndeplinesc datoria. După adunare, gândurile mi se învârteau în minte și mă simțeam foarte întunecat lăuntric. Dându-mi vag seama că nu eram într-o stare corectă, m-am rugat lui Dumnezeu și mi-a venit în minte acest pasaj din cuvintele Sale: „**Cunosc profund impuritățile din inima fiecărei ființe create și, înainte de a vă fi creat, cunoșteam deja nedreptatea care exista adânc în inima omenească și cunoșteam toată înșelăciunea și strâmbătatea din inima omenească. Așadar, chiar dacă nu există deloc urme atunci când oamenii fac lucruri nedrepte, Eu tot știu că**

nedreptatea păstrată în inimile voastre depășește bogăția tuturor lucrurilor pe care le-am creat. Fiecare dintre voi s-a ridicat până la culmile mulțimilor; v-ați înălțat pentru a fi strămoșii mulțimilor. Sunteți extrem de arbitrari și alergați înnebuniți printre toți viermii, căutând un loc liniștit și încercând să devorați viermii mai mici decât voi. Sunteți răutăcioși și siniștri în inimile voastre, depășind până și fantomele care s-au scufundat pe fundul mării. Locuiți în partea de jos a bălegarului, tulburând viermii de sus până jos, până când nu mai au pace, luptându-vă unii cu alții o vreme și apoi calmându-vă. Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat venerație pentru Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut"). Cuvintele lui Dumnezeu au expus toată urâțenia luptei mele pentru renume și câștig. De când mă alăturasem acelei echipe de imnuri, fusesem consumat de ambiție, dorindu-mi din răsputeri să îndeplinesc ceva astfel încât frații, surorile și liderul să aibă cu toții o părere foarte bună despre mine și să pot obține o poziție sigură în cadrul echipei. În timpul acestui proces de selecție, încercasem să-mi folosesc inteligența spre propriul avantaj, convingându-l pe lider să organizeze alegeri interimare în baza datoriilor pe care le îndeplinisem în trecut. Am devenit invidios când fratele Li a fost ales și am nutrit o atitudine competitivă față de el. Când am văzut unele probleme în activitatea lui, nu am susținut interesele bisericii și nu am încercat să-l ajut, ci abia așteptam să fie înlocuit din cauza incompetenței, ceea ce mi-ar fi dat mie o șansă la funcție. Eram afundat în firile satanice ale intrigii și căutării

renumelui și câștigului, iar acțiunile mele erau complet lipsite de conștiință sau rațiune. Era cu adevărat josnic și toxic. Eram atât de supărat și chiar mi-am reproșat când mi-am dat seama de acest lucru. M-am rugat lui Dumnezeu și L-am rugat să mă îndrume să practic adevărul, astfel încât să nu mai fiu înlănțuit și constrâns de firea mea coruptă, satanică.

Într-o zi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru fiecare dintre voi care vă împliniți datoria, oricât de profund înțelegi adevărul, dacă dorești să pătrunzi în realitatea adevărului, atunci calea cea mai simplă de a practica este să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu în tot ceea ce faci și să renunți la dorințele tale egoiste, la intențiile, motivele și mândria ta. Pune pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu – măcar atâta lucru ar trebui să faci. Dacă o persoană care își îndeplinește datoria nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au îndrumat spre principiul și direcția în care să-mi realizez datoria, și anume să renunț la dorința mea de renume și statut, să pun activitatea bisericii pe primul loc, indiferent de orice, și să-mi realizez datoria pe cât de bine pot. Doar atunci îmi voi îndeplini datoria de ființă creată și voi avea puțină asemănare umană. Dacă eu căutam renume și statut și-mi neglijam activitatea principală, lucrul acesta nu ar însemna că-mi îndeplinesc datoria; m-aș opune lui Dumnezeu și aș face rău. După asta, m-am deschis spre frații și surorile mele cu privire la acest lucru în cadrul unei adunări și mi-am dezvăluit propria corupție. Ei nu m-au privit de sus, iar zidul acela dintre mine și fratele Li a dispărut. După asta, am avut activ părtășii în timpul adunărilor pe care le facilita și nu am râs când am văzut erori în activitatea lui. În schimb, am oferit sugestii și sprijin și, ori de câte ori îl vedeam

ajutând frații și surorile să-și rezolve problemele, nu deveneam gelos ca înainte, ci simțeam că, în casa lui Dumnezeu, doar rolurile noastre sunt diferite, nu și statutul. Voiam doar să lucrăm împreună pentru a ne face datoriile bine. M-am simțit mult mai liniștit când am pus asta în practică și, mai târziu, am văzut binecuvântările lui Dumnezeu. Deși echipa noastră avusese anterior cele mai slabe fundamente muzicale, nu a durat mult până produsesem primul cântec spaniol și a fost destul de bine primit de ceilalți frați și surori.

A trecut aproximativ jumătate de an și deveneam mai familiar cu activitatea. Frații și surorile aveau tendința de a-mi accepta ideile când discutam activitatea. Și, de obicei, eu coordonam schimburile noastre lunare din activitatea echipei. Am simțit că nevoia mea pentru renume și statut fuseseră satisfăcute într-o mare măsură. De asemenea, chiar în acel timp, liderul nostru m-a pus să fac mai multe pentru a impulsiona activitatea echipei noastre. Faptul că liderul meu avea o părere atât de bună despre mine mă făcea să simt mai mult că eram un talent valoros. La un moment dat, aveam nevoie de cineva care să preia o sarcină în plus și, deși era chiar potrivită pentru mine, am făcut câteva calcule în gând: nu m-ar fi pus sub lumina reflectoarelor și mi-ar fi consumat timpul. Așa că, dacă lucram la ea, probabil urma să pierd o parte din atenția care-mi era acordată. Dar, dacă o făcea fratele Li, îmi puteam crea propria nișă în cadrul echipei... Am găsit fiecare scuză posibilă pentru a o refuza și, în schimb, l-am recomandat pe fratele Li pentru a o face. Adevărul este că m-am simțit vinovat și neliniștit la acel moment, dar am rămas încăpățânat, dorind să-mi protejez funcția. Fratele Li a preluat acea sarcină nefamiliară. A devenit negativ după ce s-a lovit de mai multe dificultăți, fapt care, la rândul lui, i-a afectat activitatea. După ce am auzit asta, tot n-am reflectat asupra mea. Deseori, fratele Li nu putea participa în cadrul activității făcute de echipa noastră, așa că

majoritatea problemelor, mari sau mărunte, mi-au revenit mie. Ca urmare, dorința mea de renume și statut doar a crescut. Am văzut că existau unele abateri și neajunsuri în cadrul activității fraților și surorilor care ne stânjeneau progresele și acest lucru m-a făcut să mă simt neliniștit. Eram responsabil pentru această activitate, așadar, dacă ceva nu mergea bine, nu știam ce ar crede despre mine liderul. Voi fi considerat incompetent? Nu mă puteam abține să-mi pierd firea și să-i cert pe frați și pe surori: „Cum puteți numi asta a vă face datoria? Nu vă puteți concentra? Nu puteți să n-o mai dați în bară?" Cu toții au ajuns să se simtă foarte constrânși de mine. O altă dată, am fost plecat câteva zile pentru a-mi îndeplini datoria și, când m-am întors, am văzut că o soră făcuse un plan de lucru fără a discuta mai întâi cu mine. Asta m-a enervat foarte mult. Mi-am spus: „Asta este prea mult! Nu ai niciun pic de respect pentru mine." Am atacat-o foarte violent. Între timp, în cadrul echipei apăreau probleme una după alta. Ideile mele nu erau adoptate de frați și surori, ba chiar îmi spuneau și punctul lor de vedere. Simțeam că ăsta este un afront și mi-a sărit țandăra. „Dacă toți aveți o altă părere, atunci faceți cum credeți de cuviință! Iar când lucrurile nu merg cum trebuie, vă puteți asuma responsabilitatea pentru asta!" După ce mi-am exprimat părerea cu glas tare, am simțit autoreproş şi un fel de panică inexplicabilă. M-am gândit la felul în care trăisem cu o fire arogantă, întotdeauna enervându-mă pe frați și surori. Oare Dumnezeu ar aproba asta? Dar, apoi, m-am gândit oare nu făceam asta pentru datoria mea? Și cine dintre noi n-a dezvăluit vreodată puțină corupție? Nu reflectasem cu adevărat asupra mea. În ziua următoare, mi-am scrântit o gleznă jucând baschet; s-a umflat ca un balon și mă durea foarte rău. Nu puteam să merg sau să-mi realizez datoria. Mi-am dat seama că asta era disciplina lui Dumnezeu și abia atunci am început să reflect asupra mea. În tot acest timp, căutasem renume și statut, fiind arogant și certându-mi frații și surorile. S-a

derulat în mintea mea, scenă cu scenă, ca un film. Mă uram și m-am întrebat: „De ce nu mă schimbasem? De ce nu mă puteam abține să nu mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și să nu mă opun Lui?”

Câteva zile mai târziu, câțiva frați și surori au venit să mă vadă și au avut părtășie cu mine despre voia lui Dumnezeu. De asemenea, au citit un pasaj din cuvintele Sale care aborda în mod specific starea mea: „**Dacă văd că alții sunt mai buni decât ei, îi suprimă, încep să împrăștie un zvon despre ei sau recurg la niște mijloace fără scrupule, astfel încât alții să nu-i privească de sus și astfel încât nimeni să nu fie mai bun ca altcineva, atunci aceasta este firea coruptă a aroganței și neprihănirii de sine, precum și a nemerniciei, înșelăciunii și perfidiei, iar acești oameni nu se dau înapoi de la nimic ca să-și atingă ținta. Ei trăiesc în felul acesta și totuși se cred măreți și buni. Însă, au ei inimi temătoare de Dumnezeu? Mai întâi, vorbind din perspectiva naturilor acestor chestiuni, oare oamenii care se comportă astfel nu fac pur și simplu cum le e pe plac? Se gândesc ei la interesele familiei lui Dumnezeu? Ei se gândesc doar la propriile sentimente și vor doar să-și atingă scopurile, indiferent de pierderea pe care o suferă lucrarea familiei lui Dumnezeu. Oamenii de felul acesta nu sunt doar aroganți și cu neprihănire de sine, ci și egoiști și vrednici de dispreț; ei sunt cu totul nepăsători la intenția lui Dumnezeu, iar astfel de oameni nu au, fără nicio umbră de îndoială, inimi temătoare de Dumnezeu. Iată de ce fac doar ceea ce vor ei și acționează la întâmplare, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se gândească la consecințe. Asta e ceea ce fac ei adeseori și este modul în care s-au comportat întotdeauna. Care sunt consecințele cu care se confruntă astfel de oameni? Vor avea necazuri, nu-i așa? Ca s-o spunem ușor, astfel de oameni sunt mult prea geloși și au o dorință prea**

puternică de faimă și statut personal; sunt prea înșelători și trădători. Pentru a o spune mai dur, problema esențială este că inimile acestor oameni nu se tem de câtuși de puțin de Dumnezeu. Ei nu se tem de Dumnezeu, se cred din cale-afară de importanți și privesc fiecare aspect al ființei lor ca fiind mai presus decât Dumnezeu și decât adevărul. În inimile lor, Dumnezeu este cel mai puțin vrednic de a fi amintit și cel mai neînsemnat; El nu deține niciun statut în inimile lor. Oare au dobândit intrarea în adevăr cei care nu au niciun loc pentru Dumnezeu în inima lor și care nu-L slăvesc? (Nu.) **Așadar, când de obicei își tot găsesc fericiți ceva de făcut și cheltuiesc destul de multă energie, ce fac ei? Astfel de oameni chiar pretind că au abandonat totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și că au suferit foarte mult, dar, de fapt, motivul, principiul și obiectivul tuturor acțiunilor lor e acela de a-și fi lor de folos; ei încearcă doar să-și protejeze toate interesele proprii. Ai spune sau nu că o astfel de persoană este îngrozitoare? Ce fel de persoană ai spune că este una care nu-L venerează pe Dumnezeu? Nu este arogantă? Nu este Satana? Ce fel de lucruri nu Îl venerează pe Dumnezeu? Lăsând deoparte animalele, printre toți cei care nu-L venerează pe Dumnezeu se numără demonii, arhanghelul Satana și cei care Îl înfruntă pe Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu"). Cuvintele aspre ale lui Dumnezeu mi-au rănit sentimentele. Am văzut că fusesem atât de arogant, egoist și viclean, lipsindu-mi complet venerația pentru Dumnezeu. Când era nevoie de colaborare în activitatea bisericii, știam foarte bine că eram relativ potrivit pentru asta, însă, pentru a-mi păstra renumele și statutul, nu-mi păsa că încercam să înşel, fapt care compromitea lucrarea în casa lui Dumnezeu. Când am văzut în activitatea fraților și surorilor probleme care ne stânjeneau progresele, nu am lucrat

alături de ei pentru a rezolva problemele; în schimb, m-am gândit că mă trăgeau în jos și că-mi afectau șansa de a ieși în evidență, așa că am profitat de funcția mea pentru a-i certa, iar ei s-au simțit constrânși și au trăit într-o stare de suferință. Nici nu voiam să le accept sugestiile. M-am bosumflat, m-am pierdut cu firea și mi-am folosit datoria pentru a mă descărca, fără a ține cont câtuși de puțin de felul în care poate fi afectată activitatea bisericii. De fapt, nu aveam niciun talent real; tot ce aveam era puțin interes pentru muzică și ceva entuziasm - însă Dumnezeu fusese suficient de îndurător încât să-mi dea această ocazie, astfel încât să pot progresa pe plan profesional și în cadrul urmăririi adevărului. În loc să o prețuiesc, totuși, eu doar m-am chinuit încăpățânat să obțin statut și prestigiu. Mi-am urmărit propriile interese, în timp ce fluturam steagul îndeplinirii datoriei, exploatându-mi frații și surorile ca pe unelte care să mă ajute să avansez. Îmi lipsea complet umanitatea. În toate acțiunile mele, făceam rău și ofensam firea lui Dumnezeu. Era dezgustător și odios pentru Dumnezeu! Când mi-am seama de asta, m-am înfricoșat și am simțit mult autoreproș. În lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, am greșit atât de mult! Nu vreau să continui să fiu rebel și să concurez cu Tine și nu vreau să continui să lupt pentru câștiguri personale. Sunt gata să mă căiesc.”

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Ce folosește Satana pentru a-l ține pe om sub controlul său strict? (Faima și câștigul.) Deci, Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă**

aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)"). Această revelație din cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o anumită înțelegere privind tactica josnică și motivul malefic al Satanei de a folosi faima și câștigul pentru a corupe oamenii. Acesta înlănțuiește și le face rău oamenilor astfel, făcându-i să-L trădeze pe Dumnezeu și să se distanțeze de El. Renumele și statutul sunt instrumente pe care Satana le folosește pentru a-i nimici pe oameni. Fusesem influențat și educat de Satana de când eram mic și atras în filozofiile lui precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Afirmându-se și aducând onoare strămoșilor săi" și „Omul se luptă în sus; apa curge în jos". Le-am adoptat ca pe motouri personale. Am devenit din ce în ce mai arogant și, în orice grup, întotdeauna mă întreceam pentru statut, astfel încât alții să mă admire. Chiar și după ce am devenit credincios, întotdeauna am urmărit renumele și statutul pentru că nu urmăream adevărul. Am suferit și am plătit un preț în datoria mea pentru aceste lucruri, lucrând din greu pentru a-mi îmbunătăți abilitățile. Am concurat și m-am întrecut cu alții, am crezut că eram grozav de fiecare dată când am obținut ceva, i-am certat cu aroganță pe frați și surori. Chiar eram extrem de arogant și îngâmfat; îmi lipsea orice asemănare umană în modul în care trăiam. Trăiam conform filozofiilor satanice, aruncându-mă să obțin renume și statut. Nu doar că i-am rănit pe alții, dar am făcut și atât de multe alte lucruri dezgustătoare pentru Dumnezeu. De asemenea, am afectat activitatea bisericii prin fărădelegile și faptele mele rele. Renumele și statutul mi-au făcut atât de mult rău. Doar atunci am văzut că filozofiile satanice precum „a se afirma" și „a fi vizibil

superior altora” sunt toate greșeli și a trăi conform acestor minciuni doar duce la mai multă corupție și rău, făcând oamenii să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, să se opună Lui și, în cele din urmă, să fie pedepsiţi de El. Când mi-am dat seama de toate astea, am simțit că am tratat renumele și statutul ca și cum ar fi colaci de salvare de care trebuia să mă agăț, orice ar fi. Eram cu adevărat atât de orb și ignorant. De asemenea, am văzut că a fost o cale contrară lui Dumnezeu. M-am rugat și m-am căit înaintea lui Dumnezeu. După asta, ori de câte ori m-am gândit la urmărirea acestor lucruri în datoria mea, m-am simțit foarte speriat, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și m-am lepădat de trup. În plus, mă deschideam în fața fraților și surorilor mele, expunându-mi propria corupție. După un timp, am simțit că aveam un impuls mult mai redus de a urmări renumele și statutul și am început să am un sentiment de pace interioară.

Mai târziu, când biserica alegea un lider, dorința mea de a avea renume și statut și-a făcut din nou simțită prezența în timpul votului și a izbucnit o luptă interioară: „Să votez pentru fratele Li sau să votez pentru mine? În ceea ce mă privește, nu sunt deloc priceput la rezolvarea problemelor prin părtășie asupra adevărului. În ceea ce-l privește, în cazul puțin probabil în care câștigă, cum mă vor vedea alții?” Mi-am dat seama că, din nou, căutam faimă și statut și am simțit că acel tip de gândire este foarte urât. M-am rugat lui Dumnezeu, lepădându-mă și blestemând acele gânduri. Mai târziu, mi-a venit în minte un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă în inima ta te gândești numai cum să obții o poziție mai înaltă sau ce să faci în fața altora pentru a-i determina să te admire, atunci ești pe calea greșită. Înseamnă că faci lucruri pentru Satana; prestezi un serviciu. Dacă în inima ta te gândești doar cum să te schimbi ca să dobândești din ce în ce mai mult asemănarea omului, să fii conform intențiilor lui Dumnezeu, să te poți supune Lui, să fii în stare să-L slăvești, să te**

înfrânezi în tot ceea ce faci și să poți accepta întru totul atenta Lui cercetare, atunci stările tale se vor îmbunătăți din ce în ce mai mult. Asta înseamnă să fii un om care trăiește înaintea lui Dumnezeu. Ca atare, există două căi: una nu face decât să scoată în evidență comportamentul, îndeplinirea propriilor ambiții, dorințe, intenții și planuri; asta înseamnă să trăiești înaintea Satanei și sub domeniul său. Cealaltă cale subliniază modul prin care să mulțumești voia lui Dumnezeu, să intri în realitatea adevărului, să I te supui lui Dumnezeu, să nu Îl înțelegi greșit și să nu fii neascultător față de El, toate pentru a dobândi respectul față de Dumnezeu și a-ți face bine datoria. Asta înseamnă să trăiești înaintea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului, omul poate deține umanitatea normală"). Analizând atent cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că lucrul la care Se uită sunt motivele și perspectivele oamenilor în acțiunile lor - acestea sunt foarte importante. Dacă stimulentul meu este reputația și statutul și dorința de a-i face pe alții să aibă o părere bună despre mine, atunci aceasta ar fi o cale împotriva lui Dumnezeu și nu mă va duce niciodată spre adevăr sau la a fi desăvârșit de Dumnezeu. Am devenit dornic să-mi corectez motivele și, indiferent dacă eram ales lider al bisericii sau nu, eram pregătit să mă supun aranjamentelor lui Dumnezeu și să-mi realizez datoria bine. Mai târziu, când a venit timpul de vot, am cântărit principiile și am votat pentru fratele Li. În cele din urmă, el a fost ales să slujească drept lider de biserică. Am fost împăcat cu acest lucru. Deși nu am câștigat, nu aveam regrete, pentru că, în sfârșit, pusesem adevărul în practică, lepădând astfel lanțurile renumelui și statutului. De asemenea, am simțit pace lăuntrică și stabilitate din practicarea adevărului și satisfacerea lui Dumnezeu și am experimentat că judecata și mustrarea de către Dumnezeu reprezintă cu adevărat mântuire pentru mine.

36. Eliberată de faimă și avere

de Xiao Min, China

Înainte să devin credincioasă, urmăream întotdeauna renumele și statutul și eram invidioasă și mă supăram dacă mă întrecea cineva. Nu mă puteam abține să nu-i confrunt și să mă compar cu ei. Mi se părea că a trăi astfel era dureros și epuizant, dar, totodată, m-am gândit că nu cumva faima și averea sunt acele lucruri pe care ar trebui să le urmărim în viață? Apoi am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și, experimentând judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, am reușit în cele din urmă să scap de robia faimei și averii și să trăiesc puțină asemănare umană.

Am fost aleasă conducătoare a bisericii acum un an. Știam că această însărcinare era bunătatea și înălțarea lui Dumnezeu. Am hotărât, în tăcere, să caut adevărul cu seriozitate și să-mi fac datoria bine. După aceea, am fost ocupată cu lucrarea bisericii, iar când am întâmpinat dificultăți, m-am bazat pe Dumnezeu și am privit spre El. De asemenea, le-am discutat cu colegii și am căutat adevărul pentru a le rezolva. După puțină vreme, lucrarea bisericii a început să facă progrese în toate aspectele, iar eu I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu pentru îndrumarea Sa. Nu după mult timp, s-au ținut alegeri pentru alt conducător al bisericii și, spre surprinderea mea, a fost aleasă sora Xia, care îndeplinise o datorie cu mine cu câțiva ani în urmă. Sora Xia era o conducătoare nouă, iar experiența ei de viață era puțin superficială. Înainte, când am lucrat împreună, a trebuit s-o ajut să rezolve câteva dintre dificultățile și problemele pe care le-a întâmpinat. M-am gândit că, de data aceasta, în lucrarea noastră împreună, aveam să fiu, cu siguranță, mai capabilă ca ea.

Odată, când m-am întors acasă, am găsit un mesaj pe care sora Xia îl lăsase pentru mine, în care spunea că la biserica Chengxi era un conducător de grup care nu putea face lucrare practică, deci trebuia să fie înlocuit și că mai erau câteva probleme practice care trebuiau rezolvate imediat. Voia să merg să ajut. Gândindu-mă la acest lucru, am crezut că sigur mă consideră mai capabilă decât ea și, dat fiind că mă admira atât de mult, trebuia să fac o treabă bună și să nu mă fac de râs! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai fericită mă simțeam. Când am ajuns la adunare, am descoperit că sora Xia avea o înțelegere detaliată a lucrării și că părtășia ei despre adevăr era structurată și practică. Am fost surprinsă să văd că progresase destul de mult în ultimii ani. Crezusem că eram mai capabilă decât ea și că avea să trebuiască să-i ofer multă îndrumare privind lucrarea, dar părea că era la fel de competentă ca mine! Eram foarte nemulțumită și mi se părea că va prelua conducerea, așa că am simțit că trebuia să le arăt de ce eram în stare tuturor fraților și surorilor! N-am îndrăznit s-o las mai moale deloc, ci mi-am frământat creierii să mă gândesc cum îmi puteam face părtășia mai bună decât a ei. Drept urmare, părtășia mea s-a dovedit a fi plictisitoare de moarte și nici măcar mie nu mi-a plăcut. Am simțit că am pierdut din prestigiu și am fost foarte nefericită.

De atunci, pur și simplu, nu m-am putut abține să nu concurez cu sora Xia. Odată, într-o adunare, când afla despre stările fraților și surorilor, a găsit cuvinte relevante ale lui Dumnezeu, apoi le-a împletit în părtășie cu experiența ei concretă și am văzut că toată lumea dădea din cap aprobator în timp ce asculta. Unii au luat notițe, iar câțiva au spus: „De acum avem o cale de urmat.” Văzând asta, am simțit atât admirație, cât și invidie, așadar la ce mă gândeam? „Acum trebuie să mă grăbesc și să am ceva părtășie. Orice ar fi, nu poate părea că nu mă ridic la nivelul ei.” Dar cu cât gândeam asta mai mult, cu atât mai puțin mă puteam gândi la ceva de părtășit. Am

început să am prejudecăți față de sora Xia, gândindu-mă: „Chiar trebuie să ai părtășie atât de mult? Deja ai spus tot ce e de spus. Eu, pur și simplu, stau degeaba aici; numai de decor. Nu se poate așa ceva, trebuie să am părtășie ca să-mi recuperez din mândrie.” Tocmai când s-a oprit ca să bea puțină apă, mi-am întors scaunul spre partea din față și am început să am părtășie. Am vrut să împărtășesc ceva foarte bun, dar, pur și simplu, nu reușeam. Părtășia mea a fost un talmeș-balmeș. Când am văzut că frații și surorile se uitau ciudat la mine, mi-am dat seama că mă îndepărtasem complet de subiect. M-am simțit incredibil de stânjenită și am vrut să găsesc o gaură în care să mă târăsc. Mă făcusem de râs. Voisem numai să mă pun într-o lumină favorabilă, dar am sfârșit prin a arăta ridicol. Am urcat pe scenă și toată lumea m-a văzut eșuând. În inima mea, am început să-L învinuiesc pe Dumnezeu pentru că o luminase pe sora mea, dar nu și pe mine și mi-am făcut griji în legătură cu felul în care ceilalți frați și surori aveau să mă privească de atunci. Cu cât mintea mi se adâncea mai mult pe calea aceasta, cu atât deveneam mai supărată. Îmi doream să fug de situație și nu mai voiam să lucrez cu sora. Îmi aduc aminte că odată, într-o adunare, câteva surori nu erau într-o stare foarte bună și nu existase nicio îmbunătățire după părtășia surorii Xia. Nu numai că nu am ajutat la părtășie, ci chiar m-am gândit: „Acum toată lumea va vedea că nu poate rezolva probleme, așa că n-o vor mai admira pe ea și desconsidera pe mine.” În decursul acelei perioade de timp, încercam tot timpul să concurez cu sora Xia, iar starea mea spirituală se întuneca din ce în ce mai mult. În adunări, îmi lipsea cu desăvârșire lumina atunci când aveam părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, iar când vedeam că frații și surorile întâmpină dificultăți sau probleme, nu știam cum să le rezolv. Am început să ațipesc foarte devreme în fiecare noapte și a trebuit să mă forțez ca să-mi fac datoria. Suferința mea

continua, pur și simplu, să crească. Nu puteam decât să mă rog lui Dumnezeu și să-I cer să mă mântuiască.

Într-o zi, în timpul slujbelor mele, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Imediat ce este vorba de funcție, renume sau reputație, inima tuturor tresare de nerăbdare și fiecare dintre voi își dorește mereu să iasă în evidență, să fie faimos și recunoscut. Nimeni nu este dispus să cedeze, mereu dorindu-și în schimb să se certe – deși cearta este stânjenitoare și nepermisă în casa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fără ceartă, tot nu ești mulțumit. Când vezi că cineva se remarcă, simți invidie și ură și acest lucru este nedrept. «De ce nu pot să mă remarc? De ce se remarcă mereu altcineva și mie nu-mi vine niciodată rândul?» Atunci ai ceva resentimente. Încerci să le reprimi, dar nu poți. Te rogi lui Dumnezeu și te simți mai bine puțin timp, dar apoi, când întâlnești din nou acest gen de situație, nu o poți depăși. Nu arată asta statură imatură? Nu este căderea unei persoane în aceste stări o capcană? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat întocmai starea și mi-au mers direct la inimă. Am reflectat asupra motivului pentru care trăiam într-un mod atât de dificil și obositor. La baza acestui lucru era faptul că dorința mea de renume și statut era prea puternică și că firea mea era prea arogantă. Mi-am amintit de vremea când abia începusem să fac această datorie. Atunci când aveam puțin succes în lucrarea mea, iar frații și surorile mă respectau, mă admiram foarte mult și mă consideram talentată. Lucrând cu sora Xia și văzând că se descurcă mai bine ca mine, am devenit invidioasă, arțăgoasă și am concurat tot timpul cu ea. Când nu am putut s-o depășesc, am devenit negativă, m-am plâns și chiar mi-am dat frâu liber sentimentelor în datoria mea. Când am văzut că nu rezolvase

stările acelor surori, nu doar că nu am ajutat-o cu părtășia, ci am și refuzat să ridic un deget și m-am bucurat de eșecul ei. Eram hotărâtă s-o văd rușinată. Asta însemna că-mi fac datoria? În calitate de conducătoare a bisericii, eram complet iresponsabilă și nu mă gândeam deloc la lucrarea bisericii sau dacă problemele fraților și surorilor fuseseră rezolvate. Nu mă gândeam decât la felul în care îi puteam fi superioară. Eram atât de egoistă, demnă de dispreț și vicleană. Renumele și statutul mi-au zăpăcit mintea. Eram dispusă să văd problemele fraților și surorilor nerezolvate, să văd lucrarea bisericii compromisă, atât timp cât puteam să-mi protejez reputația și statutul. Oare nu mușcam mâna care m-a hrănit? Pur și simplu, nu meritam o datorie atât de importantă. Era atât de dezgustător și detestabil pentru Dumnezeu! La acest gând, am venit grabnic înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să mă căiesc, cerându-I să mă îndrume ca să mă lepăd de cătușele renumelui și statutului.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; și nu ține cont de statutul, prestigiul sau reputația ta. În plus, nu lua în considerare interesele omului. Mai întâi trebuie să ții cont de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai făcut tot ce ai putut ca să fii loial, dacă ai făcut tot ce ți-a stat în putință să-ți îndeplinești responsabilitățile, și dacă ai dat totul, precum și dacă ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea casei lui Dumnezeu. Trebuie să iei în considerare aceste lucruri. Gândește-te la ele frecvent și îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Citirea acestor cuvinte de la Dumnezeu mi-a înseninat

imediat inima și, atunci, am avut o cale. Dacă voiam să mă eliberez de legăturile renumelui și statutului, mai întâi trebuia să-mi îndrept inima. Trebuia să mă concentrez pe însărcinarea dată de Dumnezeu, să țin cont de voia Lui și să mă gândesc la felul în care îmi puteam face datoria bine. Cu mai multe lucruri pozitive umplându-mi inima, avea să-mi fie mai ușor să renunț la lucruri negative precum renumele, statutul, vanitatea și prestigiul. Mi-am dat seama că dacă alții cred despre mine că sunt cineva, asta nu înseamnă că Dumnezeu mă acceptă, iar dacă alții mă consideră un nimic, asta nu înseamnă că Dumnezeu nu mă va mântui. Importantă este atitudinea mea față de Dumnezeu și dacă pot practica adevărul și-mi pot face datoria bine. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru luminarea care m-a întors de la căutările mele greșite. Nu mai voiam să concurez cu sora Xia, ci voiam doar să fac datoria unei ființe create pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. De atunci, m-am rugat conștiincios lui Dumnezeu și am pus suflet în datoria mea, iar în adunările bisericești ascultam cu atenție părtășia fraților și surorilor. Când descopeream câteva probleme, mă gândeam bine la ele, apoi găseam cuvinte relevante ale lui Dumnezeu și le combinam cu propria experiență pentru a avea părtășie. De asemenea, am învățat din punctele forte ale surorii Xia ca să-mi compensez slăbiciunile. Practicând în felul acesta, m-am simțit mult mai relaxată și în largul meu, iar starea mea s-a îmbunătățit considerabil. În adâncul inimii mele, am simțit foarte multă recunoștință față de Dumnezeu. Însă dorința de renume și statut era atât de adânc înrădăcinată în mine încât, în momentul în care s-a ivit situația potrivită, această natură satanică a mea a apărut din nou.

Îmi aduc aminte că, odată, eram pe cale să merg să mă ocup de niște probleme într-un grup și, tocmai când eram pe picior de plecare, sora Xia a spus că problemele din acel grup erau destul de complexe și a vrut să meargă cu mine. Când am auzit-o spunând acest lucru, valul de fericire pe

care pluteam a fost spulberat. M-am gândit: „Deci tu ești singura care poate îndrepta lucrurile? Pur și simplu trebuie să arăți de ce ești în stare, nu? Ce ai de gând spunând asta de față cu superioara noastră? Oare nu încerci, intenționat, să mă pui într-o lumină nefavorabilă?” Eram foarte supărată atunci. Până la urmă, am mers singură, dar nu-mi putea trece supărarea. Tot drumul până acolo, am bombănit atât de mult despre sora Xia, încât nici măcar nu am putut găsi locul de adunare și a trebuit să mă întorc. Mă simțeam foarte deprimată. M-am gândit: „Chiar nu sunt bună de nimic? Nici măcar nu pot găsi un loc de adunare. Ce va crede superioara noastră despre mine? Chiar că m-am făcut de râs de data asta!” Când m-am întors și le-am văzut pe celelalte surori, nu am vrut să vorbesc cu ele.

A doua zi, sora Xia și cu mine am mers separat la biserică pentru a implementa câteva sarcini, iar eu am fost, din nou, aruncată într-o stare de tulburare emoțională. Mă gândeam: „Nu-mi pasă de ce crezi că ești în stare, hai să vedem cine se descurcă mai bine!” Am ajuns la biserică în toiul activității și am început direct să implementez sarcinile, să am părtășie și să distribui sarcinile de îndată. M-am gândit: „De data asta chiar am depus mult efort. Cu siguranță va da roade și atunci o voi întrece pe sora Xia.” Mai târziu, într-o adunare a colegilor, am aflat că avusesem cele mai slabe rezultate în datoria mea. Nici măcar nu visasem că se putea întâmpla așa ceva. În acel moment, mi-am pierdut orice speranță și am simțit că, indiferent de cât de asiduu muncesc, n-o voi putea întrece niciodată pe sora Xia. În decursul acelei perioade de timp, văzând că superioara noastră se purta cu grijă față de sora Xia ori de câte ori aceasta se întorcea târziu, am simțit că eram neglijată. Eram foarte invidioasă pe ea. Când am văzut că se descurca mai bine ca mine în toate și că superioara noastră o prețuia foarte mult, am simțit că nu voi mai avea niciodată succes. Credeam că a fi conducătoare de grup avea să fie mai bine decât a fi conducătoare a

bisericii. Cel puțin, frații și surorile aveau să mă admire și să mă sprijine. Preferam să fiu un pește mare într-un lac mic decât să fiu un pește mic într-un lac mare. Nemulțumirile mele pur și simplu continuau să se reverse. Mă împotriveam foarte mult la a fi în acel mediu și abia așteptam să scap de acolo cât mai curând posibil. Starea mea se deteriora din ce în ce mai mult. Eram invidioasă pe sora Xia, aveam resentimente față de ea și simțeam că nu puteam ieși în evidență din cauza ei. În plus, mă gândeam: „Ar fi grozav dacă ar face vreun fel de greșeală în datoria ei și ar fi transferată de aici!”

Întrucât trăiam constant în această stare de luptă pentru reputație și interese personale, fără să reflectez deloc asupra mea, curând, disciplina lui Dumnezeu s-a abătut asupra mea. Odată, am organizat o adunare cu câțiva dintre ceilalți conducători. Nu numai că n-a venit nimeni, dar, pe drumul de întoarcere, am făcut pană și, nu după mult timp, am început să am o durere de spate teribilă. Spatele mă durea și era inflamat, iar suferința era greu de suportat. Ajunsesem în punctul în care nu mai puteam nici să-mi fac datoria. Atunci m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Lucrul care vi se cere astăzi – să lucrați împreună în armonie – este similar cu slujirea pe care Iahve le-a cerut-o israeliților: în caz contrar, încetați pur și simplu să mai slujiți**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujiți așa cum au slujit israeliții”). Acest lucru m-a speriat. Oare Dumnezeu voia să mă priveze de șansa de a-mi face datoria? Mai târziu, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cu cât te lupți mai mult, cu atât vei fi înconjurat mai mult de întuneric și vei simți mai multă invidie și ură, iar dorința ta de a obține va deveni doar mai puternică. Cu cât este mai puternică dorința ta de a obține, cu atât vei fi mai puțin capabil să reușești și, întrucât obții mai puțin, ura ta va crește. Pe măsură ce ura ta crește, vei deveni mai întunecat înlăuntrul tău. Cu cât ești mai întunecat înlăuntrul tău, cu atât îți vei realiza mai slab datoria; cu cât îți realizezi mai slab**

datoria, cu atât vei fi mai puțin util. Acesta este un cerc vicios și interconectat. Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat eliminat" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Cuvintele aspre ale lui Dumnezeu m-au înspăimântat și m-au făcut să tremur. Puteam simți firea dreaptă a lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă. Mai ales când am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat eliminat.**" chiar am simțit că mă aflu într-un pericol iminent. Curând după aceea, am auzit-o pe sora Xia spunând: „Lucrarea bisericii chiar se duce de râpă în toate privințele..." Era atât de îngrijorată încât a început să plângă. Apoi mi-am amintit cum superioara noastră a disecat esența eșecului nostru în a lucra bine împreună, spunând că acest lucru era perturbator și sabota lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu am îndrăznit să mă mai gândesc la asta, ci m-am grăbit să vin înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și căutare. Știusem prea bine că a căuta renumele și statutul și a fi invidioasă pe alții nu era în conformitate cu voia lui Dumnezeu, așa că de ce nu mă puteam opri din a căuta acele lucruri malefice?

Mai târziu, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din**

ce în ce mai nemernică. Aşadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)"). Am fost capabilă să găsesc rădăcina problemei în revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu. Nu mă puteam abține să nu urmăresc reputația și statutul, deoarece fusesem educată în școală și influențată de societate de când eram mică. Adânc în inima mea fuseseră plantate filosofii și erezii satanice precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Afirmându-se și aducând onoare strămoșilor săi", „Nu pot fi doi stăpâni într-o casă", „Omul se luptă în sus; apa curge în jos" și „Un om îşi lasă numele în orice loc în care stă, aşa cum gâsca scoate ţipete oriunde zboară". Luasem acele lucruri drept cuvinte după care să trăiesc și mi le propusesem drept țeluri de urmărit. Am căutat numai respectul celorlalți, fie că eram afară, în lume, sau în casa lui Dumnezeu. Indiferent în ce grup eram, voiam să fiu în centrul atenției și ca toată lumea să se învârtă în jurul meu. Credeam că acela era singurul mod de a trăi semnificativ. Calibrul meu nu a fost niciodată prea grozav și nici nu mă pricepeam la nimic în mod special, dar, pur și simplu, nu puteam suporta să fiu inferioară cuiva. Când cineva era mai bun ca mine, mă supăram foarte tare și nu mă puteam abține să nu mă întrec și să concurez cu el. Încercam să mă gândesc la orice ca să ajung în frunte. Dacă nu puteam, deveneam invidioasă, îl uram și dădeam vina pe toată lumea, mai puțin pe mine însămi. Acela era un mod de viață atât de îngrozitor. În cele

din urmă, am văzut că a urmări renumele și statutul nu este deloc calea cea bună și că deveneam mai arogantă și obtuză cu cât făceam asta mai mult. Devenisem mai egoistă și toxică prin natură, fără nicio formă de asemănare umană. Apoi m-am uitat la sora Xia: își făcea datoria în mod conștiincios și serios, iar părtășia ei conținea lumină. În plus, era capabilă să rezolve dificultățile practice ale fraților și surorilor. Acest lucru era benefic pentru alții și pentru lucrarea bisericii. Era un lucru minunat și ceva ce Îi putea aduce alinare lui Dumnezeu. Eu, pe de altă parte, eram meschină și invidioasă, gândindu-mă mereu că îmi fura lumina reflectoarelor, așa că am început să am prejudecăți față de ea. Abia așteptam ca ea să-și facă datoria prost și să fie înlocuită. Am văzut cât de malițioasă eram în adâncul meu! Dumnezeu speră să vadă cum mai mulți oameni caută adevărul, sunt atenți la voia Sa și sunt capabili să-și facă datoria pentru a-L mulțumi. Însă, în efortul meu de a-mi proteja reputația și funcția, nu-i puteam suporta pe frații și surorile care făceau asta. Eram invidioasă pe ei și nu-i puteam tolera. Nu însemna asta că mă opun și mă împotrivesc lui Dumnezeu? Nu însemna asta că perturbam lucrarea casei lui Dumnezeu? Cu ce eram eu diferită de diavolul Satana? În plus, mai existau toți acei funcționari ai Partidului Comunist care formau clici, se implicau în lupte meschine pentru reputație și statut și nu se opreau de la nimic ca să doboare un oponent, eradicându-și dușmanii și oprimând oamenii. Nu se știe câte rele au cauzat, câte persoane au ucis! În cele din urmă, se distrug pe ei înșiși, iar atunci când mor, merg în iad și sunt pedepsiți. Atunci, de ce sfârșesc în acel fel? Nu din cauză că pun reputația și funcția mai presus de orice? Atunci, privindu-mi propriul comportament, deși nu era la fel de rău ca al lor, în esență, era același. Trăiam conform filosofiilor și legilor satanice, iar firea pe care am revelat-o era arogantă, îngâmfată, egoistă, demnă de dispreț, vicleană și malefică. Ceea ce trăiam era demonic, fără nicio asemănare umană. Cum să nu fie

acest lucru dezgustător și odios pentru Dumnezeu? Faptul că fusesem disciplinată în acel fel însemna că firea dreaptă a lui Dumnezeu se abătuse asupra mea și, mai mult decât atât, aceasta era mântuirea Lui pentru mine. Realizând toate acestea, am venit degrabă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Am spus: „O, Dumnezeule, nu am urmărit adevărul. Am urmărit doar renumele și statutul. Am fost manipulată și coruptă de Satana și nu m-am simțit ca o ființă umană deloc. Când mi-am pierdut reputația și statutul, nu am mai vrut să-mi fac datoria și am fost pe punctul de a Te trăda. Dumnezeule, vreau să mă căiesc înaintea Ta. Sunt dispusă să urmăresc adevărul, să cooperez cu sora mea și să fiu echilibrată în datoria mea pentru a Te mulțumi."

După aceea, mi-am deschis complet sufletul în fața surorii Xia. Am disecat felurile în care mă întrecusem pentru renume și câștig și încercasem să concurez cu ea. De asemenea, am rugat-o să mă supravegheze atent și să mă ajute. După aceea, am fost capabile să cooperăm în datoria noastră mult mai bine. Deși uneori încă mai arăt o dorință de renume și statut, sunt capabilă să văd repede că aceea este firea mea satanică ce se arată, mă gândesc la natura și consecințele continuării în acel mod și apoi mă grăbesc să mă rog lui Dumnezeu și să-mi adun gândurile cu grijă. Merg și ascult cu seriozitate părtășia surorii mele și învăț din punctele ei forte. Când văd că a omis ceva în părtășia ei, intervin imediat. În acele momente, mă gândesc la felul în care să am părtășie clară despre adevăr astfel încât toată lumea să poată beneficia de acest lucru. Toți cred că astfel de adunări sunt foarte edificatoare, iar eu câștig, de asemenea, ceva din ele. În inima mea, mă simt liberă și în largul meu. Este întocmai cum spun cuvintele lui Dumnezeu: **„Ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui**

Dumnezeu și să pui interesele lui Dumnezeu și ale casei Sale pe primul loc. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a trăi. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii îngust la minte sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua. […] Simți că există însemnătate și hrană în a trăi astfel. Duhul tău va fi întemeiat, împăcat și mulțumit. Astfel va fi starea ta ca urmare a faptului că ai renunțat la propriile motive, interese și dorințe egoiste. Vei fi câștigat asta" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul").

37. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au trezit sufletul

de Nannan, Statele Unite

Dumnezeu Atotputernic spune: „**În etapa actuală a lucrării lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă, El nu mai dăruiește pur și simplu har și binecuvântări omului, așa cum a făcut înainte, nici nu-l convinge pe om să înainteze. În timpul acestei etape a lucrării, ce au văzut oamenii din toate aspectele lucrării lui Dumnezeu pe care le-au experimentat? Ei au văzut dragostea lui Dumnezeu și judecata și mustrarea lui Dumnezeu. În această perioadă, Dumnezeu furnizează, sprijină, luminează și îndrumă omul, astfel încât omul ajunge treptat să-I cunoască intențiile, să cunoască cuvintele pe care le rostește El și adevărul pe care îl acordă omului. […] Judecata și mustrarea lui Dumnezeu le permit oamenilor să ajungă treptat să cunoască stricăciunea omenirii și esența ei satanică. Ceea ce oferă Dumnezeu, luminarea omului de către El și îndrumarea Sa, toate îi permit omenirii să cunoască din ce în ce mai mult esența adevărului și să cunoască tot mai mult ceea ce au nevoie oamenii, pe ce drum ar trebui să apuce, pentru ce trăiesc, valoarea și semnificația vieții lor și cum să meargă pe calea dinainte. […] Când inima omului este reînviată, omul nu mai dorește să trăiască având o fire degenerată și coruptă, ci dorește în schimb să urmărească adevărul spre a-L mulțumi pe Dumnezeu. Când inima omului a fost trezită, omul este capabil atunci să se rupă definitiv de Satana. Nu va mai fi rănit de către Satana, nu va mai fi controlat sau păcălit de el. În schimb, omul poate coopera proactiv la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu pentru a-I mulțumi inima, dobândind astfel frica de Dumnezeu și ferindu-se de rău. Acesta este scopul original al lucrării lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu

Însuși, Unicul VI”). Am ceva experiență referitoare la acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu.

În iunie 2016, am fost desemnată să-mi fac datoria în echipa de recitări în engleză și eram foarte fericită, deoarece aveam, în sfârșit, ocazia de a-mi pune competențele de engleză la treabă. Abilitățile mele ar fi în centru atenției. De-abia așteptam să le spun fraților și surorilor mele de acasă și să le dau vestea cea bună. Visam până și la privirile invidioase de pe chipurile lor când aflau despre asta.

După ce mi-am început datoria, am obsevat că alți frați și surori citeau foarte fluent în engleză și aveau o pronunție grozavă. Vorbeau adesea unii cu ceilalți în engleză și, chiar și în timpul adunărilor și în timp ce-și îndeplineau îndatoririle, comunicau tot în engleză. Engleză mea nu era nici pe-aproape la fel de bună ca a lor. M-am simțit atât invidoasă, cât și agitată, însă mi-am spus: atâta vreme cât studiez din greu, într-o zi voi fi la fel de bună sau poate chiar mai bună decât ei! Așa că am început să mă trezesc foarte devreme și să stau trează până târziu pentru a învăța engleza și pentru a-mi dezvolta vocabularul. Mă gândeam mereu la cum aș putea să-mi îmbunătățesc performanța. De fiecare dată când auzeam pe cineva împărtășindu-și experiența de lucru, îmi scoteam stiloul și începeam să iau notițe. Însă cât ai zice pește, au trecut multe luni și eu tot progresam în cel mai lent mod și aveam cea mai slabă performanță din echipă. Știind că nu-mi îndeplineam îndatoririle și că adesea eram nevoită să caut sfaturi și ajutor la frați și surori mai tineri, în plus, conducătoarea echipei îmi dădea adesea de făcut treburi casnice, de rutină, în acest timp, m-a făcut să mă simt ca și cum echipa se putea lipsi complet de mine. Am devenit foarte abătută și tristă. Mai târziu, o soră nouă a venit să lucreze în echipa noastră. Nu era obișnuită cu îndatoririle echipei noastre, așa că mi s-a cerut mie să o ajut. M-am bucurat în secret că nu mai eram cea mai puțin pricepută din

echipa noastră. Însă, spre surprinderea mea, această soră era talentată și învăța repede, așa că engleza ei s-a îmbuătățit rapid. În două sau trei luni, ea deja mă întrecea. Asta m-a făcut să intru în panică: „În ritmul acesta, voi fi iarăși, în curând, cel mai slab membru din echipa noastră. Este de înțeles că nu am performanțe la fel de bune ca alți membri care au lucrat de mai mult timp. Acum această începătoare a intrat în echipă și mi se cere să o ajut, însă într-un timp foarte scurt ea este deja mai bună decât mine. Era umilitor!" Trăiam zi de zi concurând pentru statut și prestigiu și mă simțeam neliniștită în mod constant. Mi-am petrecut zilele în nefericire absolută. Au început să-mi lipsească vremurile în care îmi îndeplineam îndatoririle în orășelul meu natal. Obișnuiam să fiu cea care conducea discuțiile și planurile. Frații și surorile mele erau cu toții de acord cu viziunile mele și conducătorii Bisericii mă favorizau. Obișnuiam să fiu o persoană importantă, însă acum decăzusem atât de mult. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai îndurerată și mai nedreptățită. Odată, am ajuns să mă ascund în baie plângând. În acea noapte, în patul meu, m-am zvârcolit, m-am sucit și n-am putut să adorm. Nu puteam înceta să mă gândesc: „Am fost cel mai slab membru al echipei din prima zi. Ce-or fi gândit frații și surorile despre mine? Nu vreau să rămân aici." Dar apoi m-am gândit la cum I-am făcut lui Dumnezeu un jurământ solemn, de a mă consuma pentru El, pentru a-I recompensa iubirea până când voi muri. Dacă aveam să-mi abandonez cu adevărat îndatoririle, nu mi-aș încălca promisiunea? Nu L-aș înșela și trăda pe Dumnezeu? M-am simțit atât de supărată, deci m-am rugat lui Dumnezeu spunând: „Dumnezeule iubit, nu sunt sigură de cum să rezolv această situație sau ce să învăț din ea. Te rog, îndrumă-mă și luminează-mă."

După aceea, am intrat pe telefonul meu și am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni**

individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuşi, ei încă gândesc: «Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu.» De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”).

Cuvintele lui Dumnezeu mi-au explicat perfect situația! Nu cumva sufeream atât de mult și chiar mă împotriveam îndeplinirii îndatoririlor mele și voiam să le abandonez și să-L trădez pe Dumnezeu pentru că dorința mea pentru statut nu fusese satisfăcută? De când m-am alăturat echipei, motivul pentru care studiasem engleza atât de mult pentru a-mi îmbunătăți performanța era că voiam doar să demonstrez ce pot și să ies în evidență în echipă. Văzând că sora cea nouă evolua atât de repede, m-am îngrijorat că mă va întrece și că voi fi, din nou, cea mai slabă din echipă. Mi-am petrecut ziua întreagă îngrijorându-mă pentru statut și am trăit în nefericire absolută. Privind cuvintele lui Dumnezeu „**gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile**…” M-am întrebat: „De ce tind spre statut? Ce gânduri îmi provoacă toată această nefericire?” Numai după ce am cântărit cuvintele lui Dumnezeu mi-am dat seama că trăiam conform maximelor satanice precum „A fi om înseamnă a merge înainte”, „Omul se chinuiește în amonte; apa curge în naval” și „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ.” De la o vârstă fragedă suntem învățați de profesorii noștri să excelăm, să fim cei mai buni dintre cei mai buni. Dintotdeauna i-am admirat cu adevărat și i-am invidiat pe oamenii prestigioși și faimoși și voiam să fiu exact ca ei. Oriunde eram, voiam mereu ca oamenii să mă aprecieze și, dacă mă admirau, sprijineau și lăudau cu toții, era și mai bine. Mă gândeam că aceasta era calea de a avea o viață plăcută și care să merite trăită. Când nu câștigam admirația și lauda altora, viața era nefericită și mă simțeam atât de demoralizată. După ce am început să-mi îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, tot am urmărit aceste lucruri. Dar când nu prea vedeam îmbunătățiri sau nu dobândeam laude și admirația celorlalți, deveneam pesimistă, abătută și descurajată. M-am gândit până și la a-mi abandona îndatoririle și a-L trăda pe Dumnezeu. Devenisem complet consumată de obsesia mea pentru prestigiu. Înduram

orice povară și purtam orice bătălie pentru a-l obține, până în punctul în care întreaga mea lume se învârtea în jurul acestui singur lucru. Atunci mi-am dat seama că tind spre un lucru greșit. Nu-mi îndeplineam îndatoririle pentru a urmări adevărul și pentru a-I răsplăti iubirea lui Dumnezeu, ci o făceam doar pentru a-mi satisface propria dorință pentru prestigiu și statut.

Revelațiile din cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat în ce fel era greșită ținta mea: **„Pentru fiecare dintre voi care vă împliniți datoria, oricât de profund înțelegi adevărul, dacă dorești să pătrunzi în realitatea adevărului, atunci calea cea mai simplă de a practica este să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu în tot ceea ce faci și să renunți la dorințele tale egoiste, la intențiile, motivele și mândria ta. Pune pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu – măcar atâta lucru ar trebui să faci. […] În plus, dacă poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoriile, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui Dumnezeu și să pui interesele lui Dumnezeu și ale casei Sale pe primul loc, atunci, după ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a trăi. înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii îngust la minte sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama nu ne important să fii admirat de ceilalți. Supunerea în fața planului și suveranității lui Dumnezeu, susținerea lucrării casei lui Dumnezeu, practicarea adevărului și îndeplinirea îndatoririlor – asta este ceea ce

contează cu adevărat și acesta este modul de a trăi deschis și onest. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am avut un sentiment de eliberare grozav. Eram în continuare membrul cu cea mai slabă performanță din echipa noastră, dar nu mă mai simțeam atât de rău din cauza asta. Și când ceva îmi afecta prestigiul și statutul, nu eram atât de slabă cum fusesem înainte. Mă rugam conștiincios la Dumnezeu și mă lepădam de rațiunile mele greșite și eram capabilă să mă liniștesc și să-mi îndeplinesc îndatoririle. Însă veninul Satanei prinsese rădăcini adânci în mine și a devenit însăși natura mea. Doar înțelegerea nu era suficientă pentru a-l dezrădăcina. Încă mai era nevoie să experimentez mai multă judecată și rafinare pentru a fi curățită și schimbată.

Conducătoarea echipei noastre le-a desemnat pe sora Liu și Zhang să ne supravegheze lucrarea, întrucât ambele aveau seturi de aptitudini profesionale însemnate. Eram atât invidioasă, cât și geloasă. Părea o semnificativă marcă a prestigiului să instruiești alți frați și surori. De ce nu puteam fi asemeni lor? Tot ce puteam să fac era munca aglomerată care nu necesita nicio aptitudine. Mai târziu, am fost recomandată să îndeplinesc datoria de udare în echipă, ajutându-i pe alții să-și resolve dificultățile. Însă nu eram deloc entuziasmată de această perspectivă și chiar subestimam această îndatorire. Mi se părea că doar persoanele lipsite de aptitudini reale erau desemnate pentru această îndatorire. Dacă echipa noastră se descurca bine, toată lumea ar spune că e totul datorită celor două surori. Cine mă va remarca vreodată pe mine lucrând în spatele scenei, având părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme? Întrucât aveam un mod de gândire greșit și nu puteam dobândi lucrarea Sfântului Duh, pur și simplu nu mă puteam simți motivată să-mi îndeplinesc îndatoririle și uneori mă gândeam în sinea mea: „De ce calibrul meu nu se ridică la înălțimea calibrului tuturor celorlalți? La ce mă pricep? Când voi avea ocazia să-mi etalez

aptitudinile?” Treptat, am început să mă simt din ce în ce mai potrivnică și mai agitată. Destul de curând, oricând îmi cerea sora Zhang, în trecere, să închid o ușă sau să deschid un geam, simțeam că-mi pierd cumpătul. M-am gândit: „De câtă vreme ești o credincioasă? Ești doar puțin mai pricepută, atât. Asta te califică să faci pe-a șefa cu mine?” În final, o ignoram pur și simplu pe sora Zhang când îmi vorbea. Uneori, când îmi adresa o întrebare, mă prefăceam, pur și simplu, că nu am auzit-o. Dacă chiar îi răspundeam, nu o făceam pe un ton frumos. Când am văzut că, drept rezultat, se simțea reținută, m-am simțit prost, însă când venea vorba de chestiuni de statut și prestigiu, tot îmi lăsam emoțiile să scoată ce e mai rău din mine.

Într-o dimineață, le-am văzut pe sora Liu și pe sora Zhang ieșind cu o însărcinare de lucru. Arătau foarte stilate și la modă în ținutele lor, iar eu m-am mâhnit și am devenit invidioasă pe ele. M-am gândit în sinea mea: „Voi primiți toată gloria în timp ce eu rămân să muncesc fără mulțumire aici, în spatele scenei. Nimeni nu va ști vreodată cât de mult muncesc…” Noaptea, când surorile s-au întors, toți ceilalți din echipa noastră s-au grăbit să le întâmpine și unii le-au pregătit până și cina. Inițial, am vrut și eu să merg să le întâmpin și să le întreb cum a mers cu treburile lor, dar când am văzut cum au reacționat toți, am devenit invidioasă din nou și m-am gândit: „Acelea două primesc toată gloria încă o dată și acum par și mai lipsită de valoare.” Cu acel gând în minte, m-am întors și am plecat direct înapoi în camera mea. Nu m-am putut liniști, așa că m-am rugat la Dumnezeu. Am spus: „Dumnezeule iubit, obsesia mea pentru statut și-a arătat din nou chipul său urât. Vreau să renunț la dorința mea pentru prestigiu și statut, dar pur și simplu, nu pot. Te rog, arată-mi cum să mă eliberez de legăturile reputației și statutului.”

A doua zi, una dintre surori a văzut că sunt într-o stare proastă și mi-a citit următorul pasaj: „**Imediat ce este vorba de funcție, renume sau**

reputație, inima tuturor tresare de nerăbdare și fiecare dintre voi își dorește mereu să iasă în evidență, să fie faimos și recunoscut. Nimeni nu este dispus să cedeze, mereu dorindu-și în schimb să se certe – deși cearta este stânjenitoare și nepermisă în casa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fără ceartă, tot nu ești mulțumit. Când vezi că cineva se remarcă, simți invidie și ură și acest lucru este nedrept. «De ce nu pot să mă remarc? De ce se remarcă mereu altcineva și mie nu-mi vine niciodată rândul?» Atunci ai ceva resentimente. Încerci să le reprimi, dar nu poți. Te rogi lui Dumnezeu și te simți mai bine puțin timp, dar apoi, când întâlnești din nou acest gen de situație, nu o poți depăși. Nu arată asta statură imatură? Nu este căderea unei persoane în aceste stări o capcană? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul").

Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că nu schimbasem cu adevărat țelul urmărit. Încă mai căutam reputația, statutul și să excelez în fața celorlalți. Posedată de aceste lucruri, mi-am dorit mereu să ies în evidență și să fiu remarcată și să îndeplinesc îndatoriri importante sau care necesitau pricepere. Credeam că asta este singura cale de a fi respectată și prețuită de ceilalți, de a fi aprobată și, în cele din urmă, binecuvântată de Dumnezeu. Respingeam orice sarcină pe care o consideram neimportantă și priveam până și îndatoririle mele de udare cu dispreț. Văzând cum cele două surori primeau îndatoriri importante în timp ce eu primeam sarcini mărunte care nu ar fi remarcate niciodată, mă simțeam invidioasă și indignată și chiar mă plângeam, învinuindu-L pe Dumnezeu pentru că nu mi-a dat un calibru sau niște aptitudini mai bune. Cât de absurdă eram! Pentru că dorința mea de statut nu a fost satisfăcută, nu am depus mult efort în datoria mea și chiar îmi vărsam nervii pe surorile mele pentru a-mi arăta nemulțumirea. Asta

era, fără îndoială, constrângător și dureros pentru surorile mele. Cu cât reflectam mai mult la acest lucru, cu atât mă simțeam mai vinovată. Mi-am dat seama cât fusesem de egoistă și de lipsită de umanitate.

Ulterior, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii își doresc întotdeauna să aibă un renume sau să fie celebrități; își doresc să câștige faimă și prestigiu și să aducă onoare strămoșilor lor. Sunt pozitive aceste lucruri? Acestea nu sunt deloc în conformitate cu lucrurile pozitive; în plus, contravin legii prin care soarta omenirii se află sub stăpânirea lui Dumnezeu. De ce spun asta? Ce fel de persoană Își dorește Dumnezeu? Își dorește oare o persoană de rang înalt, o celebritate, o persoană nobilă sau una care zguduie lumea?** (Nu.) **Așadar, ce fel de persoană Își dorește Dumnezeu? El Își dorește o persoană cu picioarele pe pământ, care caută să fie o creatură destoinică a lui Dumnezeu, care poate îndeplini datoria unei creaturi și care poate păstra locul unui om**” (Consemnări ale cuvântărilor lui Hristos). Reflectând la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că El nu vrea oameni nobili sau talente răsunătoare, ci oameni cu picioarele pe pământ care-și pot îndeplini îndatoririle în calitate de creaturi ale Sale. Dumnezeu nu îmi cere să am un calibru grozav sau aptitudini profesionale de top, El cere doar să-mi păstrez locul și să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini îndatoririle. Și asta era ceva ce puteam să fac. Dumnezeu înzestrează fiecare persoană cu un calibru diferit și cu talente diverse. Atât timp cât facem ce putem mai bine cu abilitățile noastre, ne ajutăm reciproc și lucrăm împreună, ne vom îndeplini îndatoririle și-L vom mulțumi pe Dumnezeu.

Am citit, de asemenea, aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă**

alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu respectă voința lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele. Nu am făcut nicio modificare la planul Meu încă de la începuturile sale" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta").

Dumnezeu este un Dumnezeu drept; pe cine laudă Dumnezeu și ce final și destinație stabilește El pentru fiecare persoană, nu se bazează pe faptul că are prestigiu sau renume, pe câte persoane o sprijină sau o aprobă sau de ce anume se apropie. Mai degrabă, se bazează toate pe faptul că practică adevărul, se supune lui Dumnezeu și-și îndeplinește îndatoririle drept creatură a lui Dumnezeu. Ia, de exemplu, preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii. Aceștia aveau statut și influență, numeroși oameni îi idolatrizau și îi urmau, însă când Domnul Isus a venit să-Și înfăptuiască lucrarea, ei nu au căutat adevărul și nu au acceptat deloc lucrarea lui Dumnezeu. Ba mai mult, L-au condamnat cu sălbăticie și s-au împotrivit Domnului Isus pentru a-și apăra propriul statut și venitul, răstignindu-L, în cele din urmă, și îndurând blestemele și pedeapsa lui Dumnezeu. M-am gândit, de asemenea, la Noe – el a contruit o arcă după cum l-a instruit Dumnezeu. La acel moment, toți l-au crezut nebun, însă pentru că L-a ascultat pe Dumnezeu și I s-a supus, a primit lauda lui Dumnezeu și a supraviețuit potopului. Apoi era văduva săracă din Biblie. Cele două monede pe care le-a dat poate nu păreau mult pentru toți ceilalți, însă Dumnezeu a lăudat-o, pentru că ea I-a dat lui Dumnezeu tot ce avea. Reflectând la aceste istorisiri, am văzut că Dumnezeu este cu adevărat drept. Dumnezeu prețuiește sinceritatea oamenilor. Numai ascultând de cuvântul lui Dumnezeu, supunându-te Lui, practicând cuvintele și

îndeplinindu-ți îndatoririle drept creatură a lui Dumnezeu, poți trăi o viață cu sens. Străduindu-ne să fim lăudați de alții ne va conduce numai la a face rău, a ne împotrivi lui Dumnezeu și la a-I primi pedeapsa. Mi-am dat seama că Dumnezeu nu a rânduit ca eu să-mi fac datoria în acea împrejurare pentru că voia să mă facă să sufăr sau să fiu umilită, ci pentru că El avea un plan pentru mine. Eram, pur și simplu, prea obsedată de statut, așa că a trebuit să experimentez să fiu expusă și rafinată pentru a mă cunoaște cu adevărat și pentru a mă lepăda de penele prestigiului și statutului și pentru a trăi o viață liberă și nereținută înaintea lui Dumnezeu. Aceasta era cea mai bună cale pentru ca Dumnezeu să mă transforme și să mă purifice, era iubirea și mântuirea lui Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, m-am rugat la Dumnezeu: „O, Dumnezeule, slavă Ție pentru că ai rânduit atât de minuțios aceste împrejurări pentru a mă mântui și a mă curăți. Nu mai vreau să trăiesc pentru prestigiu și statut, indiferent de datoria care-mi va fi atribuită, indiferent cât de joasă este în ochii celorlalți, sunt dispusă să mă supun și să colaborez cu frații și surorile întru îndeplinirea îndatoririlor noastre.”

Mai târziu, echipa mea a avut nevoie de niște oameni care să iasă pentru treburile Bisericii. Când am auzit despre asta, dorința a izvorât încă o dată în interiorul meu. M-am gândit că poate, în sfârșit, aveam o șansă să mă afirm. În timp ce frații și surorile mele se hotărau cine să meargă, eu tot speram că aveam să fiu aleasă, dar în cele din urmă, s-a decis să fie trimise sora Liu și sora Zhang. Am fost puțin dezamăgită. Părea că nu voi avea niciodată momentul meu de glorie. Am realizat că, din nou, luptam pentru faimă, așa că m-am rugat la Dumnezeu și am renunțat la motivele mele greșite. M-am gândit la faptul că, în tot acest timp, nu m-am focusat pe lucrarea mea, ci am risipit tot acest timp și energie valoroase pretinzând statut și nu mi-am îndeplinit cât de puțin îndatoririle. Am luptat zilnic pentru faimă și statut și a fost un sentiment realmente îngrozitor. M-am

simțit de parcă fusesem păcălită de Satana. Statutul și prestigiul pot distruge cu adevărat oamenii. De fapt, toți frații și surorile din echipa noastră au diferite aptitudini și calibre. Dumnezeu a rânduit ca noi să lucrăm împreună, deoarece a vrut ca fiecare dintre noi să-și folosească priceperile, să învățăm și să ne completăm unii pe ceilalți și să lucrăm bine împreună pentru a ne îndeplini îndatoririle. Dumnezeu mi-a decis calibrul și statura cu mult timp în urmă. Ce rol joc în echipă și ce funcție servesc au fost, de asemenea, preordonate de Dumnezeu. Așa că ar trebui să fiu, pur și simplu, fericită unde sunt, să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria și să fiu o persoană sensibilă, capabilă să mă supun lui Dumnezeu. După ce mi-am da seama de asta, m-am simțit mult mai relaxată. De câte ori cele două surori ieșeau pentru datoria lor, eu mă rugam pentru ele și dădeam ce era mai bun pentru a-mi termina munca de rutină pentru ca celelalte surori să se poată concentra pe propriile lor îndatoriri. Totodată, i-am îndemnat pe frații și surorile mele să participe la devoționalele lor spirituale pentru ca și ei să-și găsească timp, pe lângă lucrare, pentru intrarea în viață. Când am început să fac asta cu atenție, m-am simțit mai motivată și împăcată. Am simțit că m-am apropiat de Dumnezeu și că relațiile cu frații și surorile mele s-au normalizat, de asemenea. Nu am mai dat atât de multă importanță prestigiului și statutului și am devenit mai deschisă. Inima îmi era plină de recunoștință pentru Dumnezeu pentru acestă mică transformare. Judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu au fost cele care mi-au trezit inima, mi-au arătat goliciunea și suferința căutării faimei și statutului și m-au ajutat să înțeleg că, numai crezând în Dumnezeu, urmărind adevărul și îndeplinind datoria unei creații putem trăi o viață plină de sens!

38. Eliberarea de statut

de Dong En, Franța

Am devenit lider al bisericii în 2019. Procedam cum credeam de cuviință, îmi făceam datoria iresponsabil și nu desemnam oamenii potriviți pentru sarcinile potrivite, toate acestea afectând viața bisericii. Eram cuprinsă de remușcări. Așadar, m-am hotărât să devin foarte pricepută la lucrarea bisericii. Pe atunci, erau doi lideri de grup care urmau să fie înlocuiți, dar nu puteam găsi pe nimeni potrivit să-i înlocuiască. Mă consumam de grijă și-mi spuneam: „Dacă nu pot găsi pe nimeni potrivit pentru aceste posturi, liderul meu va spune că nu pot face muncă practică. Dacă ajung să fiu înlocuită?” M-am gândit mult timp și apoi mi-a venit în minte sora Zhang: avea un calibru bun și își făcea bine datoria. Ar fi grozavă drept lider de grup. La gândul acesta, am răsuflat ușurată. Simțeam că am găsit pe cineva care să ocupe postul acela și că munca mea va deveni mai ușoară acum cu persoana potrivită pentru post.

Totuși, chiar în acel moment, sora Li, lider în altă biserică, m-a sunat și mi-a spus că biserica ei avea foarte multe persoane nou convertite și insuficient personal să-i ude. Voia să discute cu mine despre posibilitatea de a o repartiza pe sora Zhang în cadrul bisericii ei pentru a se ocupa de udarea persoanelor nou convertite. Mă opuneam ferm acestei idei. „Și biserica noastră?”, mi-am spus. „Noi ce vom face dacă sora Zhang este repartizată în altă parte? Dacă nu pot găsi pe altcineva să fie lider de grup și nu mă pot descurca cu treaba asta, pot ajunge să fiu înlocuită!” Observând că nu spun nimic, sora Li mi-a spus: „Majoritatea oamenilor din biserica ta sunt credincioși cu ștate vechi și sunt bine înrădăcinați în credința lor. Dacă sora Zhang este transferată, poți oricând să instruiești pe altcineva. Munca ta nu va fi prea afectată.” Chiar nu voiam să aud acest lucru și nu simțeam că sunt

de acord. Mi-am spus: „Nu o iei în serios, ca și cum instruirea cuiva este atât de ușoară!” Știam că biserica surorii Li avea nevoie de ajutor, dar eram sub controlul firii mele corupte. Orice mi-a spus, am refuzat să-i dau ce voia. Am și învinovățit-o, spunându-mi că este egoistă și că se gândește doar la biserica ei. Văzând cât de mult mă opun ideii, sora Li nu a mai insistat. După apelul telefonic, m-am simțit foarte neliniștită și m-am hotărât să nu cedez, să nu renunț la sora Zhang, indiferent cine ar cere-o. A doua zi, liderul meu a venit să discute cu mine despre această chestiune. Am tot vorbit despre faptul că nu aveam suficient personal în cadrul bisericii și despre toate dificultățile cu care ne confruntam. Am vorbit atât de mult despre dificultățile noastre, ca liderul să nu mai aibă argumente. În cele din urmă, nu a mai avut ce spune și nu a insistat asupra problemei. M-am simțit mulțumită: o puteam păstra pe sora Zhang. În acea seară, m-am întâlnit cu niște diaconi pentru a discuta promovarea surorii Zhang. Totuși, nu le-am menționat dificultățile cu care se confrunta sora Li în biserica ei sau că liderul nostru venise să ceară transferul surorii Zhang. Pentru că nu le-am spus tot ce se întâmplase, au fost cu toții de acord ca sora Zhang să devină lider de grup. Chiar când eram mulțumită de mine însămi, liderul nostru a făcut o vizită inopinată pentru a discuta cu mine și partenera meu de muncă. În cele din urmă, fusese hotărât ca sora Zhang să fie transferată, după cum era necesar pentru muncă. Văzând că toată lumea a fost de acord cu acest lucru, nu am putut obiecta, dar nu eram deloc fericită; mă simțeam de parcă cineva îmi tăiase mâna dreaptă. În următoarele câteva zile, m-am supărat foarte tare când mă gândeam la întreaga situație. Nici nu prea mai aveam tragere de inimă să-mi fac datoria. Stăteam noaptea în pat, răsucindu-mă de pe o parte pe alta, neputând să închid un ochi, chibzuind într-una la această chestiune. În cele din urmă, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dragă Dumnezeule, nu am vrut să o las pe sora Zhang să plece pentru a-mi

proteja propria funcție. Pur și simplu nu pot renunța la funcție. Dragă Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă și condu-mă să rezolv această situație. Te rog, fă-mă capabilă să renunț la mine însămi și să ajung să mă cunosc puțin pe mine însămi."

După ce am spus această rugăciune, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii nu pun adevărul în practică, că își întorc adeseori spatele adevărului și trăiesc în firi satanice stricate, care sunt egoiste și josnice. Asta arată că duc grija prestigiului, reputației, statutului și intereselor proprii și că nu au adevărul. Suferința lor e prin urmare imensă, grijile lor sunt multe, iar încătușările lor, numeroase**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață trebuie să înceapă cu experiența împlinirii datoriei "). **„Omenire crudă, brutală! Conspirația și intriga, îmbrâncirea unii cu alții, fuga disperată după reputație și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? Dumnezeu a rostit sute de mii de cuvinte și totuși nimănui nu i-a venit mintea la cap. Ei acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, pentru statut, vanitate și bani, de dragul hainelor, pentru mâncare și trup – acțiunile cui sunt cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei ale căror acțiuni sunt de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți nu acționează de dragul propriilor interese? Câți oameni nu-i persecută și discriminează pe alții de dragul menținerii propriului statut?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima. Dumnezeu a dezvăluit urâțenia coruperii oamenilor de Satana, lupta oamenilor între ei pentru faimă și avere - exact aceasta era starea mea. M-am gândit la ce am dezvăluit prin problema aceasta cu sora Zhang. Pentru a-mi proteja funcția de lider, nu am ținut cont de lucrarea casei lui Dumnezeu per ansamblu, speriată că, dacă o pierdem

pe sora Zhang, atunci lucrarea bisericii noastre va fi afectată și eu îmi voi pierde funcția de lider. De aceea, când liderul meu a venit să o ceară pe sora Zhang, am scornit tot felul de motive pentru a refuza. Am hotărât și am luat inițiativa în a aranja datoriile surorii Zhang. Am încercat să o păcălesc pe sora Li și pe liderul meu și am complotat să umblu cu cioara vopsită față de diaconi. M-am străduit mult și m-am gândit mult pentru a-mi proteja propria faimă, avere și statut. Cât de egoistă, josnică și vicleană eram! Asta m-a făcut să mă gândesc la animalele sălbatice din regatul animalelor. Se luptă și se omoară între ele pentru teritoriu și mâncare și cele mai puternice câștigă. Iar eu: luptându-mă pentru control asupra oamenilor și încercând să-mi protejez funcția, am devenit precum un animal sălbatic, complet lipsită de umanitate. Mi-am dat seama cât de înfricoșător îmi fusese comportamentul. Deși păream că duc o povară și că țin cont de lucrarea bisericii noastre, de fapt, în profunzimile sufletului meu, țineam cont de funcția mea. După cum dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu: „**Câți nu acționează de dragul propriilor interese? Câți oameni nu-i persecută și discriminează pe alții de dragul menținerii propriului statut?**” De la început până la sfârșit, încercasem să o controlez pe sora Zhang, nedorind să o las să plece. O considerasem o membră a bisericii noastre și crezusem că avem putere de decizie privind datoria ei. Eu trebuia să decid și nimeni nu avea voie să se amestece. Am văzut cât de arogantă fusesem. Îmi pierdusem umanitatea și simțul, pur și simplu! Chiar atunci, m-am gândit că, atunci când am predicat Evanghelia persoanelor religioase, pastorii au văzut că mulți membri ai congregațiilor lor acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și că funcțiile lor nu mai puteau fi păstrate. Au făcut tot ce-au putut pentru a opri oamenii să investigheze adevărata cale. Nu doar că i-au atacat pe cei care răspândeau Evanghelia, ci au și pretins cu nerușinare că credincioșii erau turma lor și că nimeni nu le-o va fura. Mi-

am dat seama că, în esență, comportamentul meu nu era diferit de cel al acelor pastori. Pentru a-mi păstra funcția și traiul, voiam să țin frații și surorile sub controlul meu și nu-i permiteam casei lui Dumnezeu să-i transfere în altă parte. Încercam să acaparez oile lui Dumnezeu și să concurez cu Dumnezeu pentru acești oameni! La acest gând, a început să-mi fie frică. M-am dus înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dragă Dumnezeule, am greșit. M-am opus Ție și vreau să mă căiesc înaintea Ta."

Nu după mult timp, Dumnezeu a aranjat, din nou, o situație pentru a mă testa. Un lider din altă biserică a trimis un mesaj cerând urgent pe cineva care să se poată ocupa de lucrarea de editare a documentelor. Auzise că sora Chen din biserica noastră era bună la asta și își asuma responsabilitatea pentru datoria ei, așa că a întrebat dacă poate să preia această funcție. Știam foarte bine că sora Chen ar fi perfectă pentru asta, dar era evanghelistă în biserica noastră, și era foarte bună și la asta. Ce s-ar întâmpla dacă sora Chen era transferată și, drept urmare, lucrarea noastră evanghelică avea de suferit? Dacă ajungeam să fiu tratată de lider pentru că nu pot face muncă practică? Poate că nici nu mai puteam să-mi păstrez funcția. Am decis că era mai bine dacă pur și simplu găseau pe altcineva, așa că, intenționat, am neglijat să răspund la mesajul acelui lider. Apoi, deodată, mi-am dat seama: „Mai înainte, nu am fost dispusă să o transfer pe sora Zhang pentru a-mi proteja funcția. Nu pot să pun bețe în roate de data asta." Însă tot mă simțeam îndurerată și contrariată. Mi-am spus: „De ce mă opun atât de mult ori de câte ori cineva trebuie transferat? Întotdeauna îmi fac griji să nu fie afectată munca noastră și să nu-mi pierd funcția. Cum pot să mă eliberez de cătușele și lanțurile faimei, averii și statutului?" Apoi, m-am rugat în liniște la Dumnezeu, rugându-L să mă îndrume și să mă conducă să înțeleg esența goanei mele după statut, să mă ajute să mă lepăd de trup și să practic adevărul.

În timpul rugăciunilor mele devoționale, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Esența comportamentului antihriștilor este de a utiliza constant diverse mijloace și metode pentru a-și atinge scopul de a avea statut, de a câștiga oamenii de partea lor și de a-i face să-i urmeze și să-i venereze. E posibil ca, în adâncul inimii lor, să nu concureze intenționat cu Dumnezeu pentru umanitate, dar un lucru e sigur: chiar și atunci când nu concurează cu Dumnezeu pentru oameni, ei tot vor să aibă statutul și puterea printre aceștia. Chiar dacă vine ziua când își dau seama că se întrec cu Dumnezeu pentru statut și se înfrânează, ei folosesc în continuare alte metode pentru a câștiga statutul în rândul oamenilor și pentru a fi validați. Pe scurt, deși tot ceea ce fac antihriștii pare să cuprindă o îndeplinire fidelă a îndatoririlor lor și ei par a fi adevărați adepți ai lui Dumnezeu, ambiția lor de a controla oamenii – și de a câștiga statutul și puterea printre ei – nu se va schimba niciodată. Indiferent de ceea ce spune sau face Dumnezeu și indiferent de ceea ce El cere oamenilor, ei nu fac ce ar trebui să facă și nu-și îndeplinesc îndatoririle într-un mod care se potrivește cuvintelor și cerințelor Lui, nici nu renunță la a căuta puterea și statutul ca urmare a înțelegerii cuvântărilor Lui și a adevărului; tot timpul, ambiția lor îi mistuie, le controlează și le conduce comportamentul și gândurile și le determină calea pe care pășesc. Aceasta este întruchiparea unui antihrist. Ce se subliniază aici? Unii oameni întreabă: «Nu sunt antihriști cei care se întrec cu Dumnezeu pentru a câștiga oamenii și care nu Îl recunosc?» Ei Îl pot recunoaște pe Dumnezeu, pot să recunoască existența Lui și să creadă sincer în ea, pot fi dispuși să-L urmeze și să urmărească adevărul, dar un lucru nu se va schimba niciodată: nu vor renunța niciodată la ambiția lor de a avea putere și statut și nici nu vor renunța la căutarea**

acestor lucruri datorită mediului lor sau atitudinii lui Dumnezeu față de ei. Acestea sunt caracteristicile antihriștilor. Oricât de mult a suferit o persoană, oricât de mult din adevăr a înțeles, în oricât de multe realități ale adevărului au pătruns și oricât de multă cunoaștere a lui Dumnezeu au, dincolo de aceste fenomene și manifestări externe, niciodată nu vor înfrâna sau abandona ambiția lor pentru statut și putere și căutarea acestora, iar acest lucru determină cu precizie natura-esență a lor. Nu există nici cea mai mică inexactitate în definirea de către Dumnezeu a unor astfel de oameni ca antihriști; a fost determinată de însăși natura-esență a lor" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru conducători și lucrători, cel mai important este să aleagă o cale (3)"). Dumnezeu a dezvăluit natura și caracteristicile antihriștilor ca fiind prețuirea puterii și a statutului și preluarea acestor lucruri drept rațiunea lor de a trăi. Cauza și motivația pentru fiecare acțiune a lor este dorința de faimă, avere și statut, într-o asemenea măsură încât chiar iau oile lui Dumnezeu drept ale lor, I se opun lui Dumnezeu și refuză absolut să se căiască, până când, în cele din urmă, sunt dezvăluiți și eliminați. Am început să mă tem, analizând cuvintele lui Dumnezeu. Chiar îmi prețuiam statutul. Acea primă dată, am refuzat să-i permit surorii Zhang să fie transferată pentru a-mi proteja funcția. De data aceasta, nu voiam s-o las pe sora Chen să plece pentru binele funcției mele. Nu mă gândeam decât la statut și nu țineam deloc cont de voia lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin mă gândeam la lucrarea casei lui Dumnezeu. Eram hotărâtă să-mi păstrez funcția, chiar în detrimentul lucrării casei lui Dumnezeu și chiar eram capabilă să concurez cu Dumnezeu pentru oameni pentru binele statutului meu. Unde-mi era venerația pentru Dumnezeu? Credința mea nu era în Dumnezeu; îmi pusesem credința în statut și putere și nu era asta natura unui antihrist? Știam perfect că sora Chen era bună la editat documente și

că-i plăcea o astfel de muncă. Însă, pentru a-mi proteja funcția, nu îi cerusem părerea și nici nu o desemnasem într-o datorie adecvată conform punctelor ei forte, ci, în schimb, acționasem precum stăpâna ei și refuzasem să o las să plece să-și facă datoria în altă biserică. Tratam biserica drept teritoriul meu și nimeni nu urma să fie transferat fără să-mi dau acordul. Nu încercam să încarcerez și să controlez oamenii, precum un antihrist? Pentru a-mi păstra sub control ferm funcția, am încercat să țin în biserica mea frații și surorile cu calibru și puncte forte. Îi tratam drept proprietatea mea și conduceam asupra lor, dorind ca mai mulți oameni să trudească pentru funcția mea. Dumnezeu chiar ura această ambiție a mea și meritam să fiu blestemată! Am văzut că punctele mele de vedere privind urmărirea nu se schimbaseră în toți anii mei de credință în Dumnezeu, că eram încătușată strâns de faimă, avere și statut și că mergeam pe calea antihriștilor. Mi-a venit în minte un antihrist pe care-l cunoscusem în trecut. Întotdeauna urmărise faima, averea și statutul și, odată ce a devenit lider, a încercat să-și consolideze funcția ținând oamenii sub controlul său și încercând să-și formeze fieful său independent. Nu a acceptat deloc adevărul și a acționat precum un dictator. A provocat perturbări grave lucrării casei lui Dumnezeu și, în sfârșit, a fost dezvăluit și eliminat. Mi-am dat seama că urmărirea faimei, averii și statutului era calea antihriștilor care ar duce în iad! Dumnezeu a aranjat situații pentru a mă dezvălui în mod repetat, pentru a mă face să-mi recunosc natura satanică și pentru a vedea că sunt pe calea greșită, astfel încât să mă întorc înapoi la timp. Aceste situații au fost o judecată a mea, dar, chiar mai mult decât atât, au fost marea dragoste și mântuire a lui Dumnezeu pentru mine! Chibzuind la eforturile minuțioase pe care le făcuse Dumnezeu, am început să cedez și nu mai simțeam că mă opun unor astfel de situații. Simțeam că tot ce a aranjat Dumnezeu era exact

ceea ce-mi trebuia. Voiam să mă căiesc cu adevărat și să experimentez acele situații cu o inimă supusă.

Mai târziu am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. „**Ce este datoria? O datorie nu este gestionată de tine – nu e cariera ta sau lucrarea ta proprie; în schimb, este lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu necesită cooperarea ta, ceea ce dă naștere datoriei tale. Partea din lucrarea lui Dumnezeu la care trebuie să coopereze omul este datoria acestuia. Datoria este o porțiune din lucrarea lui Dumnezeu – nu e cariera ta, nici treaba ta casnică, nici o treabă personală a ta în viață. Fie că datoria ta e să te ocupi de chestiuni externe sau interne, este lucrarea casei lui Dumnezeu, ea formează o parte din planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii) și este însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Nu este treaba ta personală**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor-adevăr putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”). „**Indiferent de datoria pe care o îndeplinești, ar trebui să o faci în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu. De exemplu, dacă ai fost ales pentru a fi liderul unei biserici, atunci conducerea bisericii este datoria ta – cum ar trebui să o îndeplinești dacă o vezi drept datorie a ta?** (În conformitate cu cerințele lui Dumnezeu.) **A lucra în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu este un mod general de exprimare. Care sunt detaliile specifice? În primul rând, trebuie să știi că aceasta este o datorie, nu o funcție cu autoritate. Vei avea probleme dacă ai impresia că ai preluat o funcție cu autoritate. Totuși, dacă spui: «Am fost ales să fiu conducător al bisericii, așa că trebuie să fiu cu un nivel mai jos decât ceilalți; voi toți sunteți mai sus și mai importanți decât mine», atunci și aceasta este o atitudine incorectă; dacă nu înțelegi adevărul, atunci nici maximul de prefăcătorie nu te va ajuta. Mai degrabă, trebuie să ai o înțelegere**

adecvată a acestuia. În primul rând, trebuie să știi că această datorie este foarte importantă. O biserică are zeci de membri, iar tu trebuie să te gândești cum să-i aduci pe acești oameni înaintea lui Dumnezeu și cum să le permiți majorității să înțeleagă adevărul și să intre în adevărul-realitate. Mai mult, în cazul oamenilor slabi, pasivi, trebuie să te străduiești să-i faci să nu mai fie slabi și pasivi, astfel încât să își poată îndeplini în mod activ îndatoririle și, în ceea ce-i privește pe toți cei care sunt capabili să-și îndeplinească îndatoririle, ar trebui să îi determini să facă acest lucru și să depună toate eforturile. Fă-i să înțeleagă adevărurile legate de îndeplinirea îndatoririlor, astfel încât să nu fie neglijenți în îndeplinirea lor, să le îndeplinească bine și să poată avea o relație normală cu Dumnezeu. Există, de asemenea, cei care provoacă întreruperi și tulburări sau cei care cred în Dumnezeu de mulți ani, dar au o umanitate rea; dintre acești oameni, ar trebui să-i tratezi pe cei care ar trebui tratați și să-i excluzi pe cei care ar trebui excluși, făcând aranjamente potrivite pentru fiecare persoană, în funcție de felul său. De asemenea, este important ca acei puțini oameni din biserică cu umanitate relativ bună, cu un pic de calibru, care își pot asuma responsabilitatea pentru un aspect al lucrării, să fie cultivați cu toții. […] Trebuie să exploatezi la maximum fiecare persoană, profitând din plin de capacitățile sale individuale și aranjându-i îndatoriri adecvate în funcție de ceea ce poate face, de calitatea calibrului său, de vârsta sa și de câtă vreme crede în Dumnezeu. Trebuie să vii cu un plan personalizat pentru fiecare tip de persoană și să îl modifici de la persoană la persoană, astfel încât oamenii să își poată îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu și să își exercite funcțiile în cea mai mare măsură” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că o

datorie nu este întreprinderea personală a cuiva. Datoria noastră vine de la Dumnezeu și trebuie să o realizăm după cum ne cere. Instruirea personalului este ceva ce Dumnezeu le cere liderilor să facă. Dumnezeu a pregătit tot felul de oameni talentați pentru lucrarea Sa și, în calitate de lider al bisericii, trebuie să-mi realizez datoria conform cerințelor și principiilor Sale. Când găsesc persoane cu talent, trebuie să le instruiesc și să le recomand, ca toți să-și poată folosi pe deplin punctele tari în locul potrivit, să-și realizeze datoria și să-și îndeplinească funcția respectivă pentru a dezvolta mai bine lucrarea evanghelică. Doar aceasta este conform voii lui Dumnezeu și este și ceea ce frații și surorile vor să facă. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am trimis un mesaj liderului celeilalte biserici confirmând că o voi transfera pe sora Chen. M-am simțit mai liniștită sufletește odată ce am început să practic astfel. Apoi, am văzut binecuvântările lui Dumnezeu. Spre surpriza mea, în luna noiembrie a acelui an, numărul de persoane convertite câștigate din munca noastră evanghelică s-a triplat față de luna anterioară. Știam că acest lucru a fost îndeplinit prin lucrarea lui Dumnezeu și nu mă mai puteam opri să-I mulțumesc și să-L slăvesc!

Înainte, nu am simțit niciun dispreț pentru coruperea prin lupta pentru faimă și avere sau pentru urmărirea faimei, averii și statutului. M-am gândit că, văzând că toți fuseserăm corupți de Satana, atunci probabil că toți avem aceeași fire și asta nu este ceva ce se poate schimba în câteva zile. Asta m-a împiedicat să caut adevărul pentru a rezolva problema. Trecând prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, fiind testată și dezvăluită, am ajuns, în cele din urmă, să am un oarecare discernământ asupra esenței de a urmări aceste lucruri. Am văzut că a urmări astfel de lucruri înseamnă să I te opui lui Dumnezeu și am început să mă urăsc din tot sufletul. Am ajuns să fiu dispusă să urmăresc adevărul, să mă căiesc și să mă schimb.

Doar datorită lucrării lui Dumnezeu sunt acum capabilă să mă lepăd de trup și să pun adevărul în practică. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

39. Trăind în sfârșit o asemănare umană

de Zhou Hong, China

Când am devenit lider al bisericii în 2018, am descoperit că exista o soră numită Yang care avea un calibru bun și urmărea adevărul. Mi-am spus: „Dacă o pot instrui bine, îmi va face viața mai ușoară, munca noastră se va îmbunătăți și liderul meu mă va lăuda, de asemenea.” Așa că m-am dedicat instruirii ei. Aveam părtășie cu ea ori de câte ori avea vreo problemă și am desemnat-o lider de grup. A progresat rapid și era atentă la datoria ei. În curând, munca echipei ei s-a îmbunătățit. Mi-am spus: „Dacă aș mai avea câteva persoane ca sora Yang, atunci toată lucrarea bisericii noastre s-ar îmbunătăți semnificativ. Aș putea să mă relaxez puțin și am avea rezultate mai bune, iar toată lumea va spune că fac o treabă bună.” Într-o zi, aveam nevoie urgent de cineva care să compileze documente privind eliminarea și excluderea antihriștilor și răufăcătorilor. Împreună cu partenerii mei, am convenit ca sora Yang să preia această sarcină. Spre surpriza mea, a înțeles rapid principiile și a întocmit documente care erau și obiective, și corecte. În acest timp, liderul meu întreba deseori dacă aveam pe cineva priceput la compilarea documentelor și știam că sora Yang se potrivea descrierii. Însă, când mă gândeam la transferul ei și la efectul pe care sigur îl va avea asupra muncii noastre, nu voiam să o las să plece și nu i-am sugerat-o liderului.

Într-o zi, la o adunare, liderul a spus că are nevoie de cineva care să compileze documente privind eliminarea și excluderea antihriștilor și răufăcătorilor și ne-a întrebat dacă-i putem pune la dispoziție pe cineva. Mi-am spus: „Sora Yang ar fi bună la asta, dar, dacă o las să plece, va trebui să instruiesc pe altcineva. Va necesita atât de mult efort. Ce va crede liderul meu dacă munca noastră nu mai merge așa bine? Și sora Tang este bună la compilat documente, dar este puțin cam pasivă în a-și face datoria și tinde

să aibă nevoie de mult ajutor. O voi sugera pe ea în schimb. Astfel, voi pune la dispoziție pe cineva pentru post și sora Yang poate rămâne unde este. Munca noastră nu va fi afectată.” Așadar, am recomandat-o pe sora Tang, i-am lăudat atuurile și, intenționat, am făcut ca sora Yang să nu pară la fel de bună. Câteva zile mai târziu, sora Tang a fost aleasă pentru acea sarcină. Mai târziu, am aflat că sora Tang nu s-a putut ocupa de una singură. Mi-am spus: „Sora Yang s-ar fi putut ocupa, fără probleme. Dar nu vreau să plece. Este atât de bună la datoria ei, ce s-ar întâmpla cu munca noastră dacă ar pleca?” Așa că, din nou, am ales să n-o recomand pe sora Yang. Câteva zile mai târziu, liderul meu a solicitat-o expres pe sora Yang și ne-a spus să găsim pe cineva s-o înlocuiască imediat. Mă opuneam ideii. Mi-am spus: „Dacă sora Yang pleacă, cine va compila documentele bisericii noastre? Chiar dacă putem găsi o persoană potrivită, va fi doar un începător și nu va cunoaște principiile. Va avea nevoie de instruire. Nu doar că munca noastră va avea de suferit, dar va trebui și ca eu să muncesc din greu și să depun mult efort.” Știam că nu am dreptate să gândesc așa, însă îmi tot găseam scuze: „Am instruit-o eu însămi pe sora Yang. Dacă pleacă, nu vom avea pe nimeni în echipa noastră care să-i poată face treaba. Cum va fi făcută? Nu, trebuie să discut cu partenerii mei de muncă și să-i scriu liderului să-i cer să o lase pe sora Yang să mai stea câteva luni până instruim pe altcineva.” Când am împărtășit acest lucru cu cei doi parteneri de muncă ai mei, m-au dojenit, spunând: „Instruim persoane să facă lucrarea casei lui Dumnezeu. Odată ce sora Yang pleacă, putem instrui pe altcineva. Nu ești egoistă încercând să o împiedici pe sora Yang să plece?” Însă nu am reflectat asupra mea, ci, în schimb, mi-am spus: „Sunteți atât de generoși. Credeți că este ușor să instruiești persoane?” Eram din ce în ce mai supărată, opusă ideii și-mi detestam partenerii de muncă pentru că nu-mi pot înțelege punctul de vedere. La puțin timp, am început să simt că am luat foc, de parcă eram în

flăcări, și mă simțeam vlăguită. Mi-am spus: „Afară e frumos și nu sunt răcită. Asta chiar e ciudat.” Mi-am dat seama că așa mă certa și mă disciplina Dumnezeu. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”). Eram șocată să-mi dau seama că spusele lui Dumnezeu îmi dezvăluiau exact starea mea. O tratam pe sora Yang de parcă ar fi fost proprietatea mea. Credeam că, pentru că eu o instruisem, trebuie să fie a mea, să stea în biserica mea și să mă pună într-o lumină favorabilă. Nu voiam să las pe nimeni să o aibă. De fapt, toți frații și surorile își fac datoria în casa lui Dumnezeu și însărcinările lor sunt toate de la El. Ei își fac datoria oricând și oriunde are nevoie de ei casa lui Dumnezeu și după cum aranjează El. Totuși, eu am fost vicleană și i-am păcălit pe ceilalți pentru prestigiul și statutul meu, făcând tot ce am putut pentru a o păstra pe sora Yang pentru mine însămi. Nu eram eu una dintre „**bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii**”? Încercasem să o controlez pe sora Yang și să o smulg de la Dumnezeu. Asta este ceea ce făceau antihriștii și era o cale spre ruină. Dându-mi seama de acest lucru, am fost cuprinsă de remușcări. Am fost atât de arogantă și egoistă.

Apoi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Care este standardul după care sunt judecate faptele unei persoane drept bune sau rele? Acest lucru depinde de întrebarea dacă tu, în gândurile, expresiile și acțiunile tale, deții sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii realității adevărului. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci ești fără nicio îndoială un făcător de rele**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). „**Dacă o persoană crede în Dumnezeu, dar nu ține**

seama de cuvintele Sale, nu acceptă adevărul sau dacă nu se supune aranjamentelor și orchestrărilor Sale; dacă doar manifestă anumite comportamente bune, dar nu e capabilă să se lepede de trup și să renunțe la nimic din mândria sau interesele sale; dacă, deși după toate aparențele își îndeplinește datoria, trăiește încă în conformitate cu firile sale satanice și nu a renunțat în niciun fel la filosofiile și modurile de existență ale Satanei, și nu se schimbă – atunci cum ar putea să creadă în Dumnezeu? Aceasta este credința în religie. Astfel de oameni renunță la lucruri și se sacrifică superficial, dar calea pe care merg, sursa și impulsul a tot ceea ce fac nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu sau pe adevăr; în schimb, ei continuă să acționeze conform propriilor închipuiri, dorințe și presupuneri subiective, iar filosofiile și firile Satanei continuă să fie baza existenței și acțiunilor lor. În chestiuni al căror adevăr nu-l înțeleg, nu îl caută; în chestiuni al căror adevăr îl înțeleg, nu-l practică, nu Îl înalță pe Dumnezeu ca fiind măreț și nici nu prețuiesc adevărul. Deși cu numele sunt adepți ai lui Dumnezeu, este numai cu vorba; substanța acțiunilor lor nu este altceva decât expresia firilor lor corupte. Nu există niciun semn că motivul și intenția lor sunt de a practica adevărul și de a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu. Oamenii care se gândesc la propriile interese înainte de toate, care își îndeplinesc mai întâi propriile dorințe și intenții – sunt aceștia oameni care Îl urmează pe Dumnezeu? (Nu.) **Și pot oamenii care nu Îl urmează pe Dumnezeu să aducă schimbări în firile lor?** (Nu.) **Și dacă nu își pot schimba firile, nu sunt jalnici?**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Credința în religie nu va duce niciodată la mântuire"). Am chibzuit la cuvintele lui Dumnezeu și am reflectat la comportamentul meu. Arătam de parcă făceam sacrificii pentru Dumnezeu, însă motivul pentru datoria mea era de a-mi satisface propriile interese.

Când liderul meu a cerut pe cineva care putea compila documente, am știut că sora Yang era cea mai bună pentru post. Dar am mințit și am înșelat pentru a-mi apăra propriile interese și, în schimb, am sugerat-o pe sora Tang. Chiar și când am văzut că sora Tang se chinuiește cu sarcina respectivă și știam că va provoca întârzieri lucrării, tot nu am recomandat-o pe sora Yang. Nu m-am gândit la casa lui Dumnezeu și nu am dat nicio atenție voii lui Dumnezeu. Doar i-am folosit pe frați și surori drept unelte pentru a-mi proteja propriul prestigiu și statut. Eram atât de vicleană, egoistă și rea. Crezusem în Dumnezeu ani de zile și, totuși, toate gândurile și punctele mele de vedere erau bazate pe firile mele satanice și pe tacticile de supraviețuire ale Satanei. Nu mă ghidam după cuvintele lui Dumnezeu și nu practicam adevărul. Eram o necredincioasă, exact cum descriu cuvintele lui Dumnezeu. Nu mai puteam fi egoistă. Trebuia să pun la dispoziție pe cineva cu talent și apoi să mai instruiesc personal pentru biserica noastră. Am aranjat ca altcineva să preia munca surorii Yang în biserica noastră și ea a fost transferată. Mai târziu, am aflat că sora Yang a compilat repede documentele privind eliminarea și excluderea oamenilor. M-am simțit rău când am auzit asta. Dacă aș fi sugerat-o mai devreme și mi-aș fi lăsat deoparte interesele, această lucrare nu ar fi fost întârziată atât de mult. Asta s-a întâmplat din cauza egoismului meu. Am făcut o fărădelege și o faptă rea. Am luat această întâmplare drept un avertisment să nu mai acord prioritate intereselor mele în detrimentul casei lui Dumnezeu.

Am crezut că această experiență m-a schimbat puțin, însă aceeași veche problemă aștepta condițiile potrivite pentru a-și face din nou simțită prezența. Nu mult după aceasta, liderul meu m-a întrebat despre sora Liu. Voia ca aceasta să meargă s-o ajute cu udarea noilor credincioși dintr-o biserică din apropiere. Aveam unele rețineri, dar m-am gândit să nu fiu egoistă, că trebuie să sprijin lucrarea bisericii și că pot instrui oricând pe

altcineva. Am fost de acord s-o las pe sora Liu să plece. Dar, apoi, a spus că sora Li, care se ocupa de compilarea documentelor, urma să fie promovată și mi-a cerut să scriu o evaluare. Asta a fost peste orice limită. Dacă sora Li pleca, cine s-ar mai ocupa de compilarea documentelor? Nu voiam s-o las pe sora Li să plece, așa că am amânat să-i scriu evaluarea. Voiam să-i întârzii plecarea câteva zile, ca liderul meu să găsească pe altcineva între timp și s-o lase pe sora Li să rămână. Partenera mea de muncă a observat că nu scriam evaluarea și a insistat să o fac. Eu doar i-am distras atenția și i-am spus că o să mă ocup imediat, dar tot n-am scris-o. Peste vreo 10 zile, partenera mea de muncă mi-a spus: „Liderul nostru a transferat-o pe sora Li după ce a aflat despre ea de la alții." Mi-a luat ceva timp să diger informația. Se întâmpla prea repede! Toți cei de calibru bun fuseseră luați. Acum nu vom mai putea face nimic în biserică. Aceste gânduri mi se tot învârteau în minte. Mă simțeam de parcă o mare povară mi se așezase pe umeri. Nu am avut poftă de mâncare în următoarele câteva zile. Mă gândeam doar că trebuia să găsesc personal și câtă presiune era pe umerii mei. Totul necesita atât de mult efort. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai consumată de griji și eram extenuată.

Într-o zi, coboram pe scări când m-am dezechilibrat. Am auzit piciorul trosnindu-mi, ca și cum s-ar fi rupt osul. Mi-am spus: „Sunt terminată. Nu-mi pot face datoria cu un picior rupt." Știam că așa mă disciplinează Dumnezeu. M-am gândit cum mă uitam la oamenii mei fiind transferați unul câte unul, cum mă certasem cu Dumnezeu în sufletul meu și mă opusesem la tot. Atitudinea mea spre datorie trebuie să-L fi dezgustat pe Dumnezeu, așa că mi-o luase. Îmi era foarte frică de acest lucru. Și piciorul mă durea foarte rău. Am continuat să mă rog la Dumnezeu, dornică să mă căiesc cu adevărat. Spre surpriza mea, după prânz în acea zi, deodată, nu m-a mai durut piciorul, de parcă nici nu mi-l rănisem. Știam în sufletul meu că

acesta fusese un avertisment de la Dumnezeu, astfel încât să reflectez și să mă cunosc pe mine însămi. M-am întrebat: „De ce oare întotdeauna îmi pun interesele pe primul plan?”

Mai târziu, m-am uitat la un material video în care se citeau cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei și îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul vostru. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit viața oamenilor. Orice-ar fi, oamenii sunt în asta doar pentru ei înșiși. Așadar, ei trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte ale Satanei sunt tocmai otrava Satanei, iar, când oamenii o interiorizează, ea devine natura lor. Natura Satanei este demascată prin aceste cuvinte; ele îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”).

Cuvintele lui Dumnezeu spun că, după ce omenirea a fost coruptă de Satana, toate tipurile de otrăvuri satanice ne-au fost implantate în suflet și au devenit natura noastră. De exemplu: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate.” Toți trăiesc conform acestei otrăvi satanice, tot ce facem este pentru profitul nostru și credem că așa este corect și adecvat, așa că devenim din ce în ce mai egoiști și vicleni. Am reflectat asupra mea. Când liderul mi-a transferat personalul din biserică, m-am opus și am încercat să împiedic acest lucru, până la a folosi vicleșuguri. Am tratat oamenii de parcă îmi aparțineau și am refuzat să las casa lui Dumnezeu să-i aibă. Am fost atât de egoistă și josnică, complet nerezonabilă. Stăteam de-a curmezișul lucrării casei lui Dumnezeu! Când Domnul Isus a venit să lucreze, fariseii au încercat să-și protejeze statutul și mijloacele de trai oprindu-i pe oameni să-L urmeze. Au tratat credincioșii drept fiind ai lor și au concurat cu Domnul pentru ei. În cele din urmă, au jignit firea lui Dumnezeu și i-a pedepsit. Cum era comportamentul meu diferit de al fariseilor? Frații și surorile sunt oile lui Dumnezeu și casa lui Dumnezeu are dreptul de a-i aloca după cum dorește. Nu aveam niciun drept să mă amestec. În calitate de lider al bisericii, trebuia să-mi fac datoria după cum cere casa lui Dumnezeu și conform principiilor, să am părtășie privind adevărul pentru a rezolva probleme și să instruiesc personal. Aceasta era datoria mea, responsabilitatea mea. Însă eu nu ținusem cont de voia lui Dumnezeu și nu alocasem personalul conform principiilor. Nu fusesem dispusă să depun efortul de a instrui mai mult personal. Nu-i oferisem în mod voluntar pe cei pe care-i știam talentați, ci încercasem să-i țin sub controlul meu, să-i fac să muncească și să slujească pentru prestigiul meu. Nu-mi făcusem eu propria treabă opusă casei lui Dumnezeu? Îl sfidam pe Dumnezeu și mergeam pe calea antihriștilor. Mă temeam la acest gând și I-

am mulțumit lui Dumnezeu că m-a disciplinat și m-a oprit să fac mai mult rău.

Mai târziu, m-am uitat la un alt material video în care se citeau cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Emoțiile omenirii sunt egoiste și aparțin lumii întunericului. Ele nu există de dragul liberului arbitru, cu atât mai puțin de dragul planului lui Dumnezeu, astfel că, despre om și Dumnezeu nu se poate niciodată vorbi împreună. Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că Dumnezeu este altruist. Orice face este pentru a ne mântui; totul este spre binele nostru. Casa lui Dumnezeu promovează și instruiește personal ca aceia care caută adevărul și au un calibru bun să poată obține mai multă practică și, în cele din urmă, să preia însărcinările date de Dumnezeu. Asta este spre beneficiul fraților și surorilor și al lucrării casei lui Dumnezeu. În

ceea ce mă privește, eu primisem de bună voie udarea și susținerea cuvintelor lui Dumnezeu și instruire de la casa Lui, dar nu m-am gândit să-mi fac datoria pentru a-I răsplăti dragostea. Nu m-am gândit decât la modul în care să țin oamenii sub controlul meu. Pentru propriul prestigiu și statut, nu am ezitat să mă opun instruirii de personal de către casa lui Dumnezeu, ceea ce i-a sistat lucrarea. Am fost atât de egoistă și malițioasă, nepotrivită să trăiesc înaintea lui Dumnezeu. Știam că nu pot continua pe acea cale. Trebuia să-i dau casei lui Dumnezeu oameni talentați, astfel încât mai mulți frați și surori să-și poată face datoria pe care au fost meniți să o facă în locul potrivit. Odată ce mi-am corectat concepția, am găsit rapid pe cineva care să preia munca surorii Li și L-am slăvit pe Dumnezeu. Deși persoana cea nouă nu cunoștea principiile și a trebuit să muncesc mai mult, m-am simțit împăcată și liniștită. Eram dispusă să fac sacrificii pentru a face orice puteam și să mă rog împreună cu frații mei și surorile mele să ne facem bine munca pentru biserică.

Două săptămâni mai târziu, liderul meu a spus: „Vrem să o transferăm pe sora Zhao, care editează documente, să-și facă datoria într-o altă biserică.” Auzind acestea, mi-am spus: „Trebuie să țin cont de lucrarea globală a casei lui Dumnezeu. Nu mai pot fi egoistă. Dar, dacă mă gândesc mai bine, abia am început să instruim o altă soră să facă această muncă și nu cunoaște principiile. Munca noastră sigur va suferi. Este mai bine dacă sora Zhao stă pe loc.” Mi-am dat seama că mă gândeam din nou la propriile mele interese. M-am gândit la felul în care am mers pe calea antihriștilor, deranjând lucrarea bisericii de multe ori și jignind firea lui Dumnezeu. Mi-a fost atât de frică. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; și nu ține cont de statutul, prestigiul sau reputația ta. În plus, nu lua în considerare interesele omului. Mai întâi trebuie să ții cont de**

interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai făcut tot ce ai putut ca să fii loial, dacă ai făcut tot ce ți-a stat în putință să-ți îndeplinești responsabilitățile, și dacă ai dat totul, precum și dacă ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea casei lui Dumnezeu. Trebuie să iei în considerare aceste lucruri. Gândește-te la ele frecvent și îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, experiența ta este superficială sau nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar rezultatele pot să nu fie foarte bune – dar vei fi depus cel mai mare efort. Când nu te gândești la propriile dorințe egoiste sau nu iei în considerare propriile interese în lucrurile pe care le faci și, în schimb, iei mereu în considerare lucrarea casei lui Dumnezeu, cu interesele casei lui Dumnezeu în minte și îndeplinindu-ți bine datoria, atunci vei acumula fapte bune în fața lui Dumnezeu. Oamenii care fac aceste fapte bune sunt cei care au realitatea adevărului; prin urmare, ei au fost mărturie" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat calea de a practica. Trebuia să țin cont de voia lui Dumnezeu și de lucrarea bisericii. Nu puteam fi egoistă și să încerc să țin persoanele talentate pentru mine însămi. Așa că m-am rugat la Dumnezeu: „Dragă Dumnezeule, am fost atât de egoistă și rea, oprind întotdeauna casa lui Dumnezeu să promoveze oamenii și afectând lucrarea bisericii. Nu vreau să mă mai opun Ție. Te rog, îndrumă-mă să-mi lepăd trupul și să practic adevărul." După ce m-am rugat, m-am dus și am vorbit cu sora Zhao despre transferul ei. Deși era transferată, nu eram atât de supărată pe cât fusesem înainte. În schimb, am simțit că erau bunătatea și binecuvântările lui Dumnezeu că putusem

pune la dispoziție un asemenea talent casei lui Dumnezeu. De asemenea, putusem să-mi fac datoria și inima-mi era plină de pace și bucurie. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

40. Un leac pentru invidie

de Xunqiu, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Trupul omului aparține Satanei, este plin de firi rebele, este deplorabil de murdar și este ceva necurat. Oamenii râvnesc prea mult la desfătarea trupului și sunt prea multe manifestări ale trupului; de aceea Dumnezeu disprețuiește trupul omului într-o anumită măsură. Când oamenii se leapădă de lucrurile murdare și corupte ale Satanei, ei dobândesc mântuirea lui Dumnezeu. Dar, dacă tot nu se dezbară de murdărie și stricăciune, ei continuă să trăiască sub domeniul Satanei. Viclenia, înșelăciunea și necinstea oamenilor sunt toate lucruri ale Satanei. Mântuirea lui Dumnezeu pentru tine este ca să te scape de aceste lucruri ale Satanei. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi greșită; ea este făcută întru totul pentru a-i mântui pe oameni de întuneric. Când ai crezut până într-un anumit punct, când te poți debarasa de stricăciunea trupului și nu mai ești încătușat de această stricăciune, nu vei fi fost mântuit? Când trăiești sub domeniul Satanei, ești incapabil să-L manifești pe Dumnezeu, ești ceva murdar și nu poți primi moștenirea lui Dumnezeu. Odată ce ai fost curățit și desăvârșit, vei fi sfânt, vei fi o persoană normală și vei fi binecuvântat de Dumnezeu și plăcut Lui**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg că noi avem conflicte din invidie și certuri interpesonale, deoarece am fost corupți de Satana și trăim cu toții după firile noastre satanice, înșelătoare, egoiste și josnice. A fost o vreme când am trăit într-o stare de invidie, uneltind mereu împotriva oamenilor și luptând pentru renume și profit. Era un mod chinuitor de a trăi, dar, pur și simplu, nu mă puteam elibera. Faptul

că m-am putut schimba puțin și am putut scăpa de suferință se datorează întru totul judecății și mustrării lui Dumnezeu.

Era iunie 2017 când mi s-a încredințat datoria de a fi conducătoarea unui grup al bisericii, responsabilă pentru viața acesteia în ceea ce privește câteva locuri de adunare. Eram foarte fericită să am acea datorie și am simțit că Dumnezeu mă înălța, că trebuia să o fac bine ca să-I răsplătesc iubirea. După aceea, am fost foarte activă în părtășie la adunări și, când vedeam că frații și surorile întâmpinau dificultăți sau se aflau într-o stare proastă, găseam cuvinte de la Dumnezeu ca să am părtășie și să abordez problemele. După o vreme, ceilalți m-au privit cu ochi buni și au spus că pot rezolva probleme practice având părtășie în adunări, că îmi asumam responsabilitatea în datoria mea și că eram iubitoare față de frați și surori. M-am simțit foarte mulțumită de mine când am auzit acestea.

Nu după mult timp, am auzit că va avea loc o alegere pentru conducătoarea bisericii și m-am gândit: „Cu toții mă apreciază, așa că s-ar putea să am o șansă bună la asta. Dacă aș fi aleasă, frații și surorile, în mod sigur, m-ar privi cu și mai multă admirație.” Atât sora Yang, cât și eu am fost nominalizate după vot. M-am simțit ușor amenințată atunci când am văzut că ea primise puțin mai multe voturi decât mine. M-am gândit: „Sunt responsabilă în datoria mea și pot face lucrare practică. Cum se poate ca ea să aibă mai multe voturi decât mine?” Dar apoi m-am gândit: „Acestea sunt doar nominalizări, nu votul final. Încă mai am o șansă. Acum trebuie să mă înarmez cu adevărul și să îi ajut mai mult pe alții să își rezolve dificultățile de intrare în viață, ca să vadă toți că ea nu e cu nimic mai bună decât mine și atunci, cu siguranță, voi fi aleasă!” M-am gândit la o problemă nerezolvată pe care sora Wang o adusese în discuție la ultima adunare, așa că m-am grăbit să pregătesc câteva cuvinte ale lui Dumnezeu relevante, ca să am părtășie cu ea data viitoare. Când a venit ziua adunării, am mers la

locul nostru de întâlnire, dar, imediat ce am intrat, am văzut-o pe sora Yang având părtășie cu sora Wang. M-am simțit foarte nemulțumită. M-am gândit: „Am venit astăzi să am părtășie cu ea pentru a-i rezolva problema și te-ai năpustit tu prima asupra ei! Dacă te-ai ocupat tu deja de asta, cum voi mai demonstra eu ce pot face?” După cum era de așteptat, un zâmbet a apărut pe chipul sorei Wang după părtășia sorei Yang și ceilalți frați și surori au încuviințat cu toții din cap. Nu am fost deloc încântată să văd asta. Eram invidioasă pe sora Yang, crezând că ea mă jefuise de gloria mea. M-am gândit: „Înainte să te alături tu acestei adunări, toți ceilalți voiau să îmi audă părtășia. Dar acum, toți te privesc pe tine cu admirație și nu le pasă deloc de mine.” Chiar atunci, toți erau implicați fericiți în părtășie, dar eu nu o puteam suporta deloc și abia așteptam să plec.

Când am ajuns acasă, m-am așezat pe patul meu, descumpănită, simțindu-mă tot mai iritată pe măsură ce meditam la asta. M-am gândit: „Dacă situația aceasta persistă, șansele mele să devin conducătoare vor fi extrem de slabe. Nici gând! Trebuie să fiu mai proactivă în părtășie. Nu trebuie să mai pierd în fața ei sub nicio formă!” Mai târziu, am observat că sora Xiang era neliniștită în urma asprelor persecuții ale PCC și se simțea constrânsă în datoria ei, așa că am găsit repede niște cuvinte ale lui Dumnezeu ca să am părtășie cu ea înainte de adunare. În ziua următoare, am ajuns mai devreme la locul de adunare, dar, spre surprinderea mea, sora Yang ajunsese acolo chiar mai devreme și avea deja părtășie cu sora Xiang. Am fost foarte descurajată și m-am gândit: „Cum ai putut să faci asta din nou? Trebuie să văd ce fel de lumină ai în părtășia ta. Pur și simplu nu cred că poate acoperi totul.” Neconvinsă, m-am așezat lângă ele ca să aud ce avea de spus. Pe măsură ce ascultam, am descoperit că sora Yang avea părtășie despre niște căi de practică în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, dar nu menționase sursa slăbiciunii și pesimismului sorei Xiang. M-am gândit:

„Trebuie să profit la maxim de această ocazie ca să-mi împărtășesc propria înțelegere și s-o pun la punct pe sora Yang.” Cu gândul la asta, m-am grăbit să le comunic părtășia mea, spunând: „Soră, pentru a ieși dintr-o stare negativă, nu e suficient doar să ai o cale de practică. În plus, trebuie să ai înțelegere asupra adevărului în ceea ce privește felul în care Dumnezeu folosește marele balaur roșu drept contrast pentru a-Și desăvârși aleșii. Putem ieși dintr-o stare negativă doar odată cu înțelegerea lucrării, atotputerniciei și înțelepciunii lui Dumnezeu. Hai să citim împreună câteva din cuvintele lui Dumnezeu.” În timp ce sora Xiang încuviința din cap, am aruncat o privire cu coada ochiului la sora Yang și am văzut-o stând stânjenită deoparte. M-am simțit ca și cum aș fi câștigat o bătălie și m-am gândit: „Toți pot vedea, prin comparație, a cui părtășie este cu adevărat eficientă. Pot să îmi țin din nou fruntea sus și se dovedește că nu sunt atât de nepricepută.” După aceea, am devenit mai activă în datoria mea. În clipa în care aflam că cineva se afla într-o stare proastă sau întâmpina dificultăți, nu pierdeam vremea și căutam cuvintele lui Dumnezeu, luând notițe și având părtășie cu ele. Când vedeam pe cineva aprobând din cap eram încântată, însă, dacă nu obțineam nicio reacție, deveneam incredibil de neliniștită, iar apoi, cu cât eram mai mâhnită, cu atât mai puțin puteam să înțeleg stările altora sau să rezolv probleme. De asemenea, mă simțeam din ce în ce mai obosită și mă gândeam: „Dacă lucrurile continuă în acest fel, cu siguranță frații și surorile vor vedea că îmi lipsește realitatea adevărului și nu mă vor alege drept conducătoare.” Am devenit și mai agitată, în special atunci când am văzut că sora Yang are părtășie practică despre adevăr, cu care frații și surorile au fost de acord. Invidia și incapacitatea mea de a accepta acest lucru au ieșit în prim-plan. Am început să o invidiez și nu mai voiam nici măcar să îi vorbesc. Trăiam în acea stare de luptă pentru renume și profit. Era cu adevărat dureros pentru mine. Nu primeam

niciun fel de luminare din cuvintele lui Dumnezeu, iar rugăciunile le făceam de mântuială. Simțeam că mă îndepărtez tot mai mult de Dumnezeu.

Mai târziu, m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă lumineze ca să îmi pot înțelege firea coruptă și să ies din starea aceea oribilă. Doar prin cuvintele lui Dumnezeu am dobândit puțină înțelegere despre starea mea coruptă. Asta este ceea ce spun ele: „**Unii oameni se tem mereu că alții le vor fura locul din lumina reflectoarelor și îi vor întrece, obținând recunoaștere, în timp ce ei înșiși sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă! Oamenii care se gândesc doar la ei, își satisfac doar dorințele proprii, nu au pic de respect pentru îndatoririle altora și se gândesc doar la interesele lor, și nu la interesele casei lui Dumnezeu, au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă ești cu adevărat capabil să ții cont de voia lui Dumnezeu, atunci vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi pe cineva și persoana respectivă este cultivată și devine un talent, aducând astfel încă o persoană talentată în casa lui Dumnezeu, nu-ți vei fi făcut atunci lucrarea bine? Nu vei fi fost atunci loial în realizarea îndatoririi tale? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu și este tipul de conștiință și de rațiune pe care ar trebui să o aibă oamenii**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-a fost rușine și m-am gândit la toate lucrurile pornite din invidie, la toată străduința mea pentru renume și profit. Din momentul în care am auzit că biserica alegea un conducător, arsesem de dorință pentru post și apoi, când am văzut că sora Yang a obținut mai multe voturi la nominalizări decât mine, am început să o

văd ca pe adversara mea, luptând în tăcere împotriva ei și concurând cu ea. Să o văd pe ea rezolvând problemele fraților și surorilor prin părtășie despre adevăr mă făcea invidioasă. M-am gândit că îmi furase gloria, că îmi amenințase șansa de a fi conducătoare. Concuram cu ea în secret, criticându-i și găsindu-i nod în papură părtășiei sale. Pe ascuns, am depreciat-o pe ea în timp ce mă ridicam pe mine și i-am înfrânat pozitivismul din datoria ei. Când am văzut că nu puteam câștiga, am devenit invidioasă pe ea și nu voiam nici măcar să ştiu de existenţa ei. Am luptat pentru renume și profit și eram invidioasă în datoria mea. Am atacat-o și am exclus-o. Nu dezvăluisem nimic altceva decât o fire satanică. Am fost atât de egoistă, josnică și malițioasă! Mi-am bazat viața pe aceste firi satanice, nu doar rănindu-i pe alții, ci trăind în ciudă și chin. Mi-a amintit de Zhou Yu în Romanul cavaleresc al celor Trei Regate. El era atât de meschin, mereu invidios pe Zhuge Liang și, chiar înainte să moară, a zis: „Ce nevoie mai este de Liang, de vreme ce Yu s-a născut?” A sfârșit prin a muri în furie. Nu erau acelea consecințele groaznice ale invidiei? Mi-am dat seama că eram la fel, că eram invidioasă în eforturile mele de a dobândi statut, nu doar zădărnicindu-mi propria intrare în viață, ci și făcându-le rău altora. Mi-a lipsit complet umanitatea. A fost dezgustător și odios pentru Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu a făcut ca eu să fiu în preajma cuiva de calibru mai mare, sperând că aș putea învăța din abilitățile ei pentru a-mi îmbunătăți punctele slabe. Dar eu doar m-am luptat și am făcut comparații. În final, nu am dobândit nimic și am fost profund rănită. Am fost atât de nesăbuită! De asemenea, adevărul domneşte în casa lui Dumnezeu și există criterii pentru selectarea conducătorilor. Cel puțin, sunt oameni cu umanitate bună, care pot accepta și practica adevărul, dar eu eram mereu invidioasă, concurând pentru renume și profit și fără să trăiesc nicio umanitate. Asta m-a făcut nedemnă de conducere. Am știut că trebuia să încetez lupta, să mă axez pe

practicarea adevărului și să trăiesc conform cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta era singura cale corectă. M-am simțit cu adevărat ușurată recunoscând toate acestea.

În ziua alegerilor, am spus această rugăciune: „O, Dumnezeule! Oricare ar fi rezultatele, sunt dispusă să Te ascult și voi vota corect.” Dar oricum am șovăit atunci când chiar a venit timpul să votez. M-am gândit: „Dacă votez pentru sora Yang și ea ajunge să fie aleasă, ce vor crede ceilalți despre mine? Cu siguranță vor spune că nu sunt egala ei.” Chiar atunci mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Trebuie să înveți să renunți și să lași deoparte aceste lucruri, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta și nu te grăbi să profiți imediat ce apare o oportunitate să ieși în evidență sau să obții glorie. Trebuie să înveți să te dai la o parte, dar nu trebuie să întârzii îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează în liniște și obscuritate și care nu se dă mare în fața altora în timp ce-și îndeplinește cu loialitate datoria. Cu cât renunți mai mult la prestigiu și statut și cu cât îți lași mai mult deoparte propriile interese, cu atât vei deveni mai liniștit, cu atât se va deschide un spațiu mai mare în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). La asta, m-am gândit: „Trebuie să practic cuvintele lui Dumnezeu. Nu pot continua să trăiesc pentru prestigiul și statutul meu.” M-am gândit la felul în care sora Yang era de calibru bun și părtășia ei era practică, așa că, să o avem pe ea drept conducătoare ar aduce beneficii bisericii precum și intrării în viață a fraților și surorilor. Trebuia să practic adevărul și să pun pe primul loc interesele bisericii. Așa că am votat pentru ea. A fost votată drept conducătoare și eu am fost foarte liniștită și împăcată cu asta. Am simțit că am reușit, în sfârșit, să practic adevărul.

După un timp, în aprilie 2018, am fost aleasă pentru datoria de conducătoare a bisericii, lucrând împreună cu câțiva frați și surori responsabili pentru lucrarea bisericii. La început, am discutat despre toată lucrarea bisericii și am avut o colaborare armonioasă. Dar, după o perioadă, am observat că sora Li, care era responsabilă de partea scrisă a lucrării noastre, era de calibru bun și învăța repede. Părtășia ei era luminatoare și edificatoare pentru ceilalți. O admiram cu adevărat, dar am simțit ceva invidie. Am început să caut să mă implic în lucrări care țineau de competența ei, dorindu-mi să învăț mai multe tehnici și principii ca să nu rămân în urma ei. Într-o zi, am primit o scrisoare de la conducătoarea noastră, în care spunea că avea nevoie de cineva care să preia o sarcină la o biserică dintr-o altă zonă și întrebând dacă sora Li ar fi potrivită pentru aceasta. M-a întrebat dacă aș putea să îi fac o evaluare. Invidia mea a ieșit la suprafață imediat și m-am gândit: „Vor să o cultive pe sora Li. Calibrul ei este bun și prinde repede lucrurile, dar nu este o credincioasă de mult timp, iar intrarea ei în viață este superficială. În ce privință nu mă ridic la nivelul ei? De ce nu m-a trimis pe mine? Dacă sora Li preia rolul acesta, ce vor crede ceilalți despre mine? Cu siguranță vor spune că ea e mai bună decât mine.” Aceste gânduri mă făceau să mă simt din ce în ce mai inconfortabil și abia am remarcat-o când am văzut-o după aceea. Văzându-mă pe mine că mă comport astfel era constrângător pentru ea și a încetat să mai discute cu mine lucruri, așa cum o făcuse înainte. Am primit evaluările sorei Li din partea fraților și surorilor câteva zile mai târziu și m-am simțit foarte invidioasă când am văzut că toate erau pozitive, chiar mai bune decât cele făcute pentru mine. Eram conducătoare, dar nu mă ridicam nici măcar la nivelul unei colege. Ce jenant pentru mine! Pe măsură ce mă gândeam la asta, mă simțeam din ce în ce mai inconfortabil. I-am spus intenționat unei alte sore: „Ce este cu evaluarea ta? Nu ai pic de discernământ. Sora Li a

făcut progrese, dar intrarea ei în viață este superficială. Ai făcut-o să pară atât de bună, dar dacă ea merge la o altă biserică și le întârzie acelora lucrarea din cauză că nu poate face lucrare practică, asta ar înseamna un rău făcut din partea ta!" Sora s-a speriat un pic când a auzit asta de la mine. A spus că o scrisese bazându-se pe circumstanțele actuale, dar nu luase în considerare tabloul de ansamblu și că avea să îi mai arunce o privire. Deși făcusem ceea ce îmi propusesem, pur și simplu nu mă puteam simți mulțumită. Mai ales când am văzut-o pe sora Li, am avut mustrări de conștiință și m-am simțit foarte vinovată. Făcusem ceva rău, ceva rușinos și nu îndrăzneam să o privesc în ochi. Văzând că mă comport puțin ciudat, a venit la mine și mi-a spus cu îngrijorare: „E totul în regulă?" M-am simțit și mai vinovată când am auzit-o spunând asta, așa că am îngăimat un „Mm, da", iar apoi am fugit într-o altă încăpere și am îngenuncheat în rugăciune pentru Dumnezeu. Am spus: „O, Dumnezeule, sunt atât de absurdă! Am devenit invidioasă pe sora Li când am văzut evaluările făcute de toți și chiar am subminat-o pe la spate. Dumnezeule, știu că detești lucrurile de acest gen, dar sunt legată de firea mea coruptă. Nu mă pot abține. Dumnezeule, Te rog, luminează-mă, ca să mă pot cunoaște cu adevărat și să încetez să mai trăiesc după firea mea coruptă." Simțindu-mă puțin mai liniștită după rugăciune, m-am dus la computerul meu și am citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu.

Dumnezeu spune: „**Dacă văd că alții sunt mai buni decât ei, îi suprimă, încep să împrăștie un zvon despre ei sau recurg la niște mijloace fără scrupule, astfel încât alții să nu-i privească de sus și astfel încât nimeni să nu fie mai bun ca altcineva, atunci aceasta este firea coruptă a aroganței și neprihănirii de sine, precum și a nemerniciei, înșelăciunii și perfidiei, iar acești oameni nu se dau înapoi de la nimic ca să-și atingă ținta. Ei trăiesc în felul acesta și totuși se cred măreți și**

buni. Însă, au ei inimi temătoare de Dumnezeu? Mai întâi, vorbind din perspectiva naturilor acestor chestiuni, oare oamenii care se comportă astfel nu fac pur și simplu cum le e pe plac? Se gândesc ei la interesele familiei lui Dumnezeu? Ei se gândesc doar la propriile sentimente și vor doar să-și atingă scopurile, indiferent de pierderea pe care o suferă lucrarea familiei lui Dumnezeu. Oamenii de felul acesta nu sunt doar aroganți și cu neprihănire de sine, ci și egoiști și vrednici de dispreț; ei sunt cu totul nepăsători la intenția lui Dumnezeu, iar astfel de oameni nu au, fără nicio umbră de îndoială, inimi temătoare de Dumnezeu. Iată de ce fac doar ceea ce vor ei și acționează la întâmplare, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se gândească la consecințe. Asta e ceea ce fac ei adeseori și este modul în care s-au comportat întotdeauna. Care sunt consecințele cu care se confruntă astfel de oameni? Vor avea necazuri, nu-i așa? Ca s-o spunem ușor, astfel de oameni sunt mult prea geloși și au o dorință prea puternică de faimă și statut personal; sunt prea înșelători și trădători. Pentru a o spune mai dur, problema esențială este că inimile acestor oameni nu se tem de câtuși de puțin de Dumnezeu. Ei nu se tem de Dumnezeu, se cred din cale-afară de importanți și privesc fiecare aspect al ființei lor ca fiind mai presus decât Dumnezeu și decât adevărul. În inimile lor, Dumnezeu este cel mai puțin vrednic de a fi amintit și cel mai neînsemnat; El nu deține niciun statut în inimile lor. Oare au dobândit intrarea în adevăr cei care nu au niciun loc pentru Dumnezeu în inima lor și care nu-L slăvesc? (Nu.) **Așadar, când de obicei își tot găsesc fericiți ceva de făcut și cheltuiesc destul de multă energie, ce fac ei? Astfel de oameni chiar pretind că au abandonat totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și că au suferit foarte mult, dar, de fapt, motivul, principiul și obiectivul**

tuturor acțiunilor lor e acela de a-și fi lor de folos; ei încearcă doar să-și protejeze toate interesele proprii. Ai spune sau nu că o astfel de persoană este îngrozitoare? Ce fel de persoană ai spune că este una care nu-L venerează pe Dumnezeu? Nu este arogantă? Nu este Satana? Ce fel de lucruri nu Îl venerează pe Dumnezeu? Lăsând deoparte animalele, printre toți cei care nu-L venerează pe Dumnezeu se numără demonii, arhanghelul Satana și cei care Îl înfruntă pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu"). **„Firea coruptă a omului provine din faptul că a fost otrăvit și călcat în picioare de Satana, din răul extraordinar de mare pe care l-a impus Satana asupra gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că aceste lucruri fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu înțelege adevărul**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu").

Am fost atât de mâhnită și buimăcită de cuvintele lui Dumnezeu! Nu-mi dezvăluise El starea mea cu exactitate? Am devenit invidioasă și plină de prejudecăți atunci când conducătoarea a vrut să o cultive pe sora Li și, în plus, am subminat-o și am judecat-o în mod josnic. M-am gândit la toate ca să o împiedic să obțină acea datorie, fără să iau deloc în calcul interesele bisericii. Am făcut orice am avut chef pentru a obține ce voiam. Am fost arogantă, arbitrară și fără pic de respect pentru Dumnezeu. Dumnezeu speră ca tot mai mulți oameni să ia în considerare voia Lui și să coopereze în lucrarea Sa. Am știut bine.... Am știut bine că sora Li avea calibru bun și se axa pe urmărirea adevărului, astfel încât, cu mai multe oportunități de antrenament, intrarea ei în viață și aptitudinile ei ar progresa și asta ar aduce beneficii bisericii. Dar eu am tras-o în jos, încercând să-mi protejez propriul

prestigiu și statut, chiar și prin folosirea unor mijloace necinstite, pentru a o împiedica să i se însărcineze acea datorie. Fără să-mi dau seama, devenisem sluga Satanei și distrugeam lucrarea bisericii. Eram foarte supărată pe mine. Știam că invidia este o fire satanică, în contradicție cu voia lui Dumnezeu, dar nu-mi imaginasem vreodată că m-ar putea determina să fac ceva atât de inuman, că aș putea să distrug lucrarea bisericii, să fac rău și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Firea coruptă a omului provine din faptul că a fost otrăvit și călcat în picioare de Satana**.” M-am gândit la cum eram mereu invidioasă și nu suportam să văd pe nimeni mai bun decât mine, pentru că gândirea și perspectivele mele fuseseră sucite de otrăvurile Satanei, cum ar fi „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate,” „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ,” și „Nu pot fi doi stăpâni într-o casă.” Trăind conform acestor otrăvuri, am vrut să lupt să ajung în fruntea oricărui grup, crezând că ar trebui să fiu mai presus decât ceilalți, și nu puteam fi corectă cu nimeni dacă mă gândeam că erau mai capabili decât mine. Am fost invidioasă și am făcut discriminări, văzându-i ca pe un ghimpe în coaste. Am fost invidioasă, expeditivă și ostilă față de oamenii din jur care urmăreau adevărul, chiar și subminându-i pe ascuns. Îmi lipsea complet umanitatea! Am vrut întotdeauna să mă ridic pe mine în slăvi și să îi pun la pământ pe ceilalți, să lupt, să câștig și nu cedam în fața nimănui. Am vrut doar să mă dau în spectacol. Nu eram eu aidoma Satanei? Abia atunci mi-am dat seama că acele otrăvuri și reguli de supraviețuire satanice deveniseră chiar natura mea. Mi-am construit viața în jurul lor, devenind tot mai egoistă, arogantă și malițioasă. Dacă aș fi continuat să refuz să mă căiesc lui Dumnezeu, am știut că aveam să fiu detestată și eliminată de El. Mi s-a făcut foarte frică atunci când mi-am dat seama de toate acestea. M-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu, spunându-I că voiam să mă căiesc, că

voi încerca să practic adevărul de atunci încolo și să încetez să trăiesc după acele otrăvuri satanice.

Câteva zile mai târziu, am primit o scrisoare de la conducătoare, spunând că, per ansamblu, sora Li părea potrivită pentru lucrarea la cealaltă biserică. Am fost tulburată când am citit-o, dar mi-am dat seama imediat că invidia mă manipula din nou. M-am rugat pe loc lui Dumnezeu și am devenit dispusă să mă lepăd de mine. După rugăciune, am mai citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Când te dovedești a fi egoist și josnic și ai devenit conștient de acest lucru, ar trebui să cauți adevărul: «Ce ar trebui să fac pentru a fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu? Cum ar trebui să acționez astfel încât toată lumea să beneficieze?» Adică, trebuie să începi prin a-ți da deoparte propriile interese, renunțând la ele treptat, în funcție de statura ta, puțin câte puțin. După ce ai experimentat asta de câteva ori, le vei lăsa deoparte complet și, pe măsură ce faci acest lucru, te vei simți din ce în ce mai neclintit. Cu cât îți dai mai mult interesele la o parte, cu atât mai mult vei simți că, în calitate de ființă umană, ar trebui să ai conștiință și rațiune. Vei simți că, fără motive egoiste, ești o persoană cinstită, dreaptă și că faci lucrurile doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Vei simți că un astfel de comportament te face demn de a fi numit «om» și că, trăind astfel pe pământ, ești deschis și cinstit, ești o persoană sinceră, ai o conștiință împăcată și ești vrednic de toate lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Cu cât trăiești mai mult astfel, cu atât te vei simți mai neclintit și mai luminos. Ca atare, nu vei fi pășit pe făgașul cel bun?**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). **„Dacă ești cu adevărat capabil să ții cont de voia lui Dumnezeu, atunci vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi pe cineva și persoana respectivă**

este cultivată și devine un talent, aducând astfel încă o persoană talentată în casa lui Dumnezeu, nu-ți vei fi făcut atunci lucrarea bine? Nu vei fi fost atunci loial în realizarea îndatoririi tale? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu și este tipul de conștiință și de rațiune pe care ar trebui să o aibă oamenii" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). În mod clar, cuvintele lui Dumnezeu mi-au indicat o cale de practică. Ar trebui să renunț la interesele personale și să mă gândesc la cele ale casei lui Dumnezeu. Ar trebui să recomand pe oricine este mai priceput decât mine într-un anumit domeniu, pentru ca orice persoană talentată să contribuie cu punctele sale forte în casa lui Dumnezeu și să-și joace micul rol în răspândirea Evangheliei Împărăției. Doar acest gen de persoană dă dovadă de umanitate și este cineva care ține cont de voia lui Dumnezeu și poate să pună pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu. Ei dobândesc aprobarea lui Dumnezeu, și asta este o faptă bună. În aceeași seară, m-am dus să o văd pe sora Li și am întrebat-o dacă voia să plece să preia acea datorie. Ea a spus că era dispusă să o facă, dar era îngrijorată că nu s-ar descurca, din moment ce era nouă în credința ei și cu statură mică. După ce i-am auzit îngrijorarea, am avut părtășie cu ea despre voia lui Dumnezeu, încurajând-o să se bazeze pe Dumnezeu, să privească spre El și să se axeze pe căutarea principiilor adevărului în datoria ei. Câteva zile mai târziu, ea a plecat către noua ei datorie. Am fost cu adevărat fericită și am simțit că a fi capabilă să practic adevărul și să nu trăiesc pentru prestigiul și statutul meu reprezenta singura cale spre a trăi cu integritate și demnitate. În inima mea, eram profund împăcată.

Când îmi amintesc de vremea în care trăiam după firea mea coruptă, mereu invidioasă și luptând pentru renume și statut, coruptă și manevrată de Satana, realizez că era o manieră foarte chinuitoare de a trăi. Dumnezeu a

pus la cale tot felul de oameni, lucruri, evenimente și împrejurări pentru a mă expune, pentru a mă salva. De asemenea, Și-a folosit cuvintele ca să mă dezvăluie și să mă judece, să mă ude și să mă susțină, până când, în sfârșit, mi-am recunoscut natura satanică, arogantă, egoistă și josnică și mi-am dat seama de felul și consecințele invidiei și luptei pentru renume și profit. Numai atunci am putut să practic un pic de adevăr și să dobândesc un pic de conștiință și rațiune. Slavă Ție, Dumnezeule!

41. Înlocuind invidia cu mărinimia

de Fu Dan, China

Cu câțiva ani în urmă, sora Xiaojie a fost transferată la biserica noastră ca să mă ajute cu îndatoririle de conducere. De-a lungul timpului, am văzut că, deși era tânără, era de un calibru bun și foarte capabilă. Atunci când apăreau probleme, ea practica adevărul și se axa pe căutarea principiilor acestuia. Nu mă puteam compara cu ea în privința calibrului sau a capacității de lucru. Chiar o admiram și o consideram talentată. Odată, la o ședință a colegilor, o conducătoare m-a întrebat dacă în biserică există oameni care caută adevărul și au un calibru bun. Fără ezitare, i-am vorbit despre calitățile surorii Xiaojie. Curând, conducătoarea a invitat-o la ședința colegilor și a rugat-o să participe la mai multe dintre ședințele următoare. Treptat, am început să mă simt puțin stânjenită, gândindu-mă: „Eram mereu cea care participa la ședințe, iar conducătoarea discuta lucrarea bisericii cu mine. Acum îi cere lui Xiaojie să participe. Se pare că vrea să-și concentreze eforturile pe instruirea ei. Dacă aș fi știut, nu i-aș mai fi menționat calitățile.” Simțeam că fusesem uitată și lăsată în urmă din cauza ei. Mă simțeam din ce în ce mai mâhnită, iar în mintea mea încolțea o idee vagă că ar fi grozav să fie transferată de conducătoare. Dacă nu am mai fi împreună, n-aș mai fi pe o treaptă inferioară ei și atunci conducătoarea poate că ar discuta lucrurile cu mine. Însă știam că Xiaojie n-avea să fie transferată din nou atât de repede. Mă simțeam de parcă o greutate mă apăsa pe inimă. În plus, nu eram dispusă să mă supun. M-am cufundat, în taină, în cuvintele lui Dumnezeu, citind, memorând și cumpănindu-le mai mult ca să o pot eclipsa în părtășii asupra adevărului pentru a arăta ce pot. Însă motivele mele erau greșite. Pur și simplu mă întreceam cu ea pentru

statut, așa că nu aveam lucrarea Duhului Sfânt în datoria mea. Nu puteam înțelege sau rezolva nicio problemă.

Odată, două surori au fost alese diaconi bisericești. Își făceau griji că nu înțeleg adevărul îndeajuns pentru a rezolva problemele practice ale altora privind intrarea în viață. Nu voiau să-și asume funcția. Auzind asta, m-am gândit: „Despre care cuvinte ale lui Dumnezeu pot avea părtășie pentru a le soluționa starea astfel încât toată lumea să vadă că sora Xiaojie nu e mai bună ca mine?" De îndată ce surorile acelea au terminat, m-am grăbit să citesc niște pasaje din cuvintele lui Dumnezeu și apoi să am părtășie. Dar voiam numai să mă dau în spectacol și să fiu admirată, nu să mă liniștesc înaintea lui Dumnezeu și să caut adevărul pentru a găsi sursa problemei. Părtășia mea a fost un eșec. Văzându-le cum stau acolo fără să răspundă a fost foarte stânjenitor. Nu știam ce să spun. Apoi sora Xiaojie a intervenit cu o părtășie despre sensul îndeplinirii lucrării noastre și a vorbit despre propria experiență și înțelegere și despre voia lui Dumnezeu. Surorile au fost emoționate până la lacrimi și au hotărât să accepte datoria aceea. Văzându-le că se uită cu admirație la Xiaojie, am rămas cu un gust amar. Toată lumea era de acord cu mine înainte să vină ea, dar, după ce s-a alăturat bisericii, a câștigat foarte repede un avantaj în toate. Conducătoarea o prețuia, frații și surorile o admirau, iar eu nu mă puteam compara cu ea chiar dacă fusesem conducătoare de mai mult timp. Îmi făceam griji cu privire la ce credeau ceilalți despre mine. Aveau să spună că îmi lipsea realitatea adevărului, că, prin comparație, o puneam pe ea într-o lumină favorabilă? În perioada aceea, gândurile mele erau măcinate de acest lucru. Simțeam că sora Xiaojie îmi fura lumina reflectoarelor și am început s-o invidiez. Uneori îmi doream să pot s-o alung din biserica noastră într-un fel care ar beneficia ambele părți. M-am tot gândit, dar nu mi-a venit nicio idee. De asemenea, simțeam că mă îndepărtez de Dumnezeu și că sufletul

meu se scufundă în întuneric. Părtășia mea despre cuvintele lui Dumnezeu nu avea nicio lumină și nu-i puteam ajuta pe ceilalți cu problemele lor. Tot îmi făceam datoria în fiecare zi, dar mă chinuiam și sufeream. Rugându-mă, I-am arătat starea mea lui Dumnezeu, cerându-I îndrumare pentru a-I înțelege voia și a-mi cunoaște corupția.

Ulterior, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Pentru a fi un conducător al bisericii, trebuie să înveți nu numai să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, ci și să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i suprimi sau să-i invidiezi. O astfel de îndeplinire a datoriei este conform standardului, iar conducătorii și lucrătorii care procedează astfel sunt la standardul cerut. Dacă vei deveni capabil să acționezi în toate lucrurile conform principiilor, atunci vei fi la înălțimea loialității tale. Există unii care se tem întotdeauna că alții sunt mai buni și mai înalți decât ei, că alții vor fi stimați, în timp ce ei înșiși sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă! Ei se gândesc doar la propriile interese, își satisfac doar dorințele proprii, nu au pic de respect pentru îndatoririle altora sau interesele casei lui Dumnezeu – astfel de oameni au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima. Ele mi-au expus întocmai starea. Văzând calibrul înalt și părtășia practică a surorii mele și că era prețuită de conducătoare și admirată de ceilalți, am fost invidioasă și am respins-o. Abia așteptam să părăsească biserica. Nu am luat în considerare impactul pe care acest lucru l-ar fi avut asupra lucrării bisericii și a intereselor casei lui Dumnezeu. Nu

am arătat decât răutate și am fost foarte egoistă și demnă de dispreț. Îmi lipsea complet umanitatea normală! Cum putea felul în care îmi făceam datoria să nu-L dezguste pe Dumnezeu? Am pierdut îndrumarea Duhului Sfânt în datoria mea și m-am cufundat în întuneric. Aceea era firea dreaptă a lui Dumnezeu. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să renunț la statut, să trăiesc o umanitate normală și să lucrez bine cu sora mea.

Apoi am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Dacă ești cu adevărat capabil să ții cont de voia lui Dumnezeu, atunci vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă sprijini o persoană bună și o educi să fie competentă, după care va exista o altă persoană talentată în casa lui Dumnezeu, munca ta nu va fi mai ușor de făcut? Nu vei fi fost, atunci, la înălțimea loialității tale în această datorie? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; este minimul de conștiință și rațiune pe care ar trebui să-l aibă cel care este conducător**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). M-am simțit și mai vinovată și plină de regrete. Dumnezeu vrea ca mai mulți oameni care urmează adevărul să se ridice și să coopereze cu Dumnezeu. Eram conducătoare a bisericii, dar nu dădeam importanță voii lui Dumnezeu. Când am văzut un astfel de om lucrând în biserică, nu numai că nu m-am bucurat, ci am fost invidioasă și m-am îngrijorat în privința statutului meu. Nu aveam nici cea mai de bază conștiință și rațiune a unui om. Am văzut că eram complet nepotrivită să fiu conducătoare și mi-am urât egoismul. Faptul că sora Xiaojie avea un calibru bun și rezolva problemele prin părtășie era benefic pentru lucrarea bisericii și pentru viețile fraților și surorilor. Ar fi trebuit s-o sprijin și să învăț din calitățile ei. Să lucrez bine cu ea în datoria noastră era singura cale de a ține cont de voia lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, tot am mai fost

puțin invidioasă când am observat că ceilalți erau de acord cu sora Xiaojie, dar mă rugam și mă lepădam de mine. M-am concentrat pe a trăi înaintea lui Dumnezeu pentru a-mi face bine datoria, nu m-am mai gândit atât de mult la cine era admirat și am fost mult mai puțin invidioasă. Am devenit capabilă să cercetez și să discut lucrurile cu ea când întâmpinam o problemă și m-am folosit de calitățile ei pentru a-mi compensa slăbiciunile, căutând împreună principiile adevărului. M-am simțit mult mai liberă și în largul meu. După ce am trecut printr-o mică schimbare, m-am gândit că natura mea invidioasă s-a ameliorat, dar am fost surprinsă când am întâmpinat altă situație care mi-a arătat cât de adânc înrădăcinată era natura mea satanică. Trebuia să trec prin mai multă judecată și mustrare de la Dumnezeu pentru a fi curățită.

Odată, eu și Xiaojie am mers la o ședință a colegilor unde conducătoarea m-a salutat scurt și apoi a început să discute lucrarea bisericii cu Xiaojie. Stăteam pur și simplu la o parte, simțindu-mă ca a cincea roată la căruță și am intrat repede într-o dispoziție proastă. I-am aruncat o privire furioasă lui Xiaojie și nu m-am putut abține să nu fiu suspicioasă, gândindu-mă: „Deci conducătoarea te prețuiește mai mult decât pe mine. Ești copilul de aur în biserică și în ochii conducătoareai, iar eu pur și simplu te fac să dai bine prin comparație.” Ulterior, am auzit că Xiaojie fusese trimisă de conducătoare să participe la predici în altă zonă și să primească puțină instruire. Nu m-am bucurat deloc să aud asta. „De ce vrea să se ducă Xiaojie și nu eu?” m-am gândit. „Chiar sunt atât de rea? Chiar nu merit nici măcar puțină instruire?” M-am simțit rușinată și de parcă fusesem stropită cu apă rece. Nu eram deloc capabilă să accept acel lucru, gândindu-mă că am investit în datoria mea la fel de mult ca ea. Dar eu eram lăsată în urmă, în timp ce ea mergea să asculte predici. Am simțit că eram complet trecută cu vederea și că indiferent ce aș fi făcut, n-aș fi putut fi niciodată la fel de

bună ca ea. Cu cât mă comparam cu ea mai mult în felul acela, cu atât mai rău mă simțeam și am început să trăiesc din nou într-o stare de invidie și ciudă. Abia așteptam să fim puse să lucrăm separat de către conducătoare ca să am ocazia să ies în evidență.

Curând după aceea, soțul lui Xiaojie s-a îmbolnăvit grav. A fost foarte greu pentru ea. Am consolat-o și am încurajat-o să se roage și să caute voia lui Dumnezeu în această încercare, dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc: „Ajunsese în vârf. Acum e rafinată și este într-o stare proastă, deci e șansa mea să mă afirm. Dacă starea ei se ameliorează, nu voi mai avea niciodată șansa asta. Sper că această rafinare va dura o vreme pentru ea. Atunci toată lumea va vedea că are părtășii bune când lucrurile sunt normale, dar nu poate trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Atunci n-o vor mai admira atât de mult. Conducătoarea s-ar putea să vadă că îi lipsește realitatea adevărului și n-o va mai instrui, iar atunci firește că ceilalți mă vor admira pe mine.” Chiar nu m-am gândit prea mult la starea mea de spirit, ci am lăsat pur și simplu acele gânduri să treacă. Într-o zi, două surori au întrebat îngrijorate despre Xiaojie, iar eu am spus că era într-o stare deplorabilă și că, deși de obicei avea părtășii grozave, devenise pesimistă pe parcursul încercării și îi lipsea adevărata statură. Odată ce am spus asta, m-am simțit neliniștită. Exageram lucrurile ca s-o judec și s-o înjosesc. Dar când am văzut că surorile acelea m-au crezut, m-am bucurat în secret. Am crezut că n-o vor mai admira atât de mult pe Xiaojie. Însă, ulterior, când am văzut-o, deși chiar suferea și plângea ori de câte ori se ruga, nu a lăsat deloc acest lucru să-i afecteze datoria. Nu m-am putut abține să nu mă simt puțin vinovată. În fața acelei încercări, ar fi greu să nu suferim și să nu simțim puțină slăbiciune. Dacă aș fi avut cu adevărat umanitate, m-aș fi rugat pentru ea și aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință s-o ajut și s-o sprijin. Dar eu ce-am făcut? M-am simțit groaznic din cauza asta. Am venit înaintea

lui Dumnezeu în rugăciune, spunând: „O, Dumnezeule! Sunt mult prea invidioasă. Am judecat-o și am înjosit-o pe sora Xiaojie ca să o pot depăși. Ba chiar m-am bucurat de durerea ei și abia am așteptat să devină pesimistă și să se poticnească. Îmi lipsește complet umanitatea. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi și să mă luminezi ca să-mi cunosc corupția și să mă eliberez de firea mea satanică."

După ce m-am rugat, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă unii oameni văd că alții sunt mai buni decât ei, îi suprimă, încep să împrăștie un zvon despre ei sau recurg la niște mijloace fără scrupule, astfel încât alții să nu-i privească de sus și astfel încât nimeni să nu fie mai bun ca altcineva, atunci aceasta este firea coruptă a aroganței și neprihănirii de sine, precum și a nemerniciei, înșelăciunii și perfidiei, iar acești oameni nu se dau înapoi de la nimic ca să-și atingă ținta. Ei trăiesc în felul acesta și totuși se cred măreți și buni. Însă, au ei inimi temătoare de Dumnezeu? Mai întâi, vorbind din perspectiva naturilor acestor chestiuni, oare oamenii care se comportă astfel nu fac pur și simplu cum le e pe plac? Se gândesc ei la interesele familiei lui Dumnezeu? Ei se gândesc doar la propriile sentimente și vor doar să-și atingă scopurile, indiferent de pierderea pe care o suferă lucrarea familiei lui Dumnezeu. Oamenii de felul acesta nu sunt doar aroganți și cu neprihănire de sine, ci și egoiști și vrednici de dispreț; ei sunt cu totul nepăsători la intenția lui Dumnezeu, iar astfel de oameni nu au, fără nicio umbră de îndoială, inimi temătoare de Dumnezeu. Iată de ce fac doar ceea ce vor ei și acționează la întâmplare, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se gândească la consecințe. Asta e ceea ce fac ei adeseori și este modul în care s-au comportat întotdeauna. Care sunt consecințele cu care se confruntă astfel de oameni? Vor avea necazuri,**

nu-i așa? Ca s-o spunem ușor, astfel de oameni sunt mult prea geloși și au o dorință prea puternică de faimă și statut personal; sunt prea înșelători și trădători. Pentru a o spune mai dur, problema esențială este că inimile acestor oameni nu se tem câtuși de puțin de Dumnezeu. Ei nu se tem de Dumnezeu, se cred din cale-afară de importanți și privesc fiecare aspect al ființei lor ca fiind mai presus decât Dumnezeu și decât adevărul. În inimile lor, Dumnezeu este cel mai puțin vrednic de a fi amintit și cel mai neînsemnat; El nu deține niciun statut în inimile lor. […] Ai spune sau nu că o astfel de persoană este îngrozitoare? Ce fel de persoană ai spune că este una care nu-L venerează pe Dumnezeu? Nu este arogantă? Nu este Satana? Ce fel de lucruri nu Îl venerează pe Dumnezeu? Lăsând deoparte animalele, printre toți cei care nu-L venerează pe Dumnezeu se numără demonii, arhanghelul Satana și cei care Îl înfruntă pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu"). Aceste cuvinte mi-au străpuns inima. Eram exact un astfel de om. Știam că sora Xiaojie avea un calibru bun, căuta adevărul și merita să fie instruită, dar când am văzut că era prețuită de conducătoare și că aceasta voia s-o trimită la întruniri, am fost descumpănită. M-am simțit nedreptățită și nu am putut accepta asta. Am devenit invidioasă, îmi era ciudă pe ea și îmi doream foarte mult să fie transferată de conducătoare. Când era slăbită și suferea pe parcursul încercării ei, m-am prefăcut că o ajutam, dar m-am bucurat de suferința ei. Voiam să devină pesimistă ca eu să pot avea lumina reflectoarelor. Ba chiar am judecat-o și am înjosit-o în fața celorlalți ca să mă înalț pe mine, numai ca să pot ieși în evidență. Crezusem în Dumnezeu ani la rând, dar nu aveam nicio venerație față de El. Am fost invidioasă și am făcut lucruri necinstite doar pentru a-mi proteja statutul. Eram atât de demnă de dispreț și

maliţioasă. Eram îngustă la minte, încrezută, haină, josnică şi meschină! Cum eram eu diferită de Satana? Numai Satana nu suportă să vadă că lucrurile merg bine şi vrea ca oamenii să fie pesimişti, departe de Dumnezeu şi să-L trădeze. Era limpede că mă comportam ca un lacheu al Satanei, perturbând lucrarea bisericii. Subminam casa lui Dumnezeu şi făceam rău, stând alături de Satana împotriva lui Dumnezeu! Chiar şi aşa, aveam o părere foarte bună despre mine. În mod evident, îmi lipsea realitatea adevărului, iar calibrul meu era inferior celui al surorii Xiaojie. Mă întreceam mereu pentru statut, vrând s-o depăşesc. Eram atât de arogantă şi lipsită de cunoaştere de sine! Atunci chiar m-am urât şi am vrut să mă eliberez imediat de firea mea satanică.

După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Sursa răzvrătirii şi împotrivirii omului faţă de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupţiei Satanei, conştiinţa omului a devenit amorţită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute şi are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu şi Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conştiinţă şi o raţiune sănătoasă şi, în acelaşi timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, raţiunea, conştiinţa şi umanitatea iniţală a omului au devenit inerte şi afectate de Satana. Aşadar, el şi-a pierdut ascultarea şi dragostea pentru Dumnezeu. Raţiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal şi răzvrătirea lui faţă de Dumnezeu este mai frecventă şi mai dureroasă. Şi, totuşi, omul nu este conştient de acest lucru şi nu îl recunoaşte, ci doar se împotriveşte şi se răzvrăteşte orbeşte. Firea omului este dezvăluită în expresiile raţiunii, înţelegerii şi conştiinţei lui; pentru că raţiunea şi înţelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conştiinţa lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de**

răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Asta m-a ajutat să înțeleg că mă răzvrăteam mereu împotriva lui Dumnezeu, mă împotriveam Lui, trăind în corupție pentru că fusesem coruptă de Satana. Îmi fuseseră inoculate principii și logici ca: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ", „Nu pot fi doi stăpâni într-o casă", „Un om îşi lasă numele în urmă oriunde stă, aşa cum gâsca scoate ţipete oriunde zboară" și altele. Acceptasem aceste dictoane de la Satana, iar perspectivele mele, regulile de supraviețuire și rațiunea mea au fost pervertite, făcându-mă mai arogantă, rea și lipsită de umanitate. Controlată de aceste otrăvuri satanice, voiam doar să caut faima și statutul și să fiu admirată. Voiam să ies în evidență în orice mulțime și nu voiam să mă depășească nimeni, iar oricând mă întrecea cineva, nu mă puteam abține să nu devin competitivă. Dacă nu-i puteam depăși pe ceilalți, mă cuprindea invidia și ciuda sau chiar făceam lucruri necinstite pentru a-mi atinge țelul. Nu arătam decât firile satanice arogante, înșelătoare și vicioase. Pretindeam că îmi fac datoria, dar, de fapt, lucram pentru mine însămi, făcând rău și împotrivindu-mă lui Dumnezeu. M-am gândit la antihriștii care fuseseră excomunicați. Erau pur și simplu invidioși și înverșunați față de oricine căuta adevărul sau era atent la voia lui Dumnezeu și tratau pe oricine le amenința statutul ca pe un ghimpe în coaste. Erau despotici și dușmănoși și chiar voiau ca alții să fie alungați din biserică pentru ca ei să poată deține puterea supremă. Toți au sfârșit prin a fi alungați din biserică pentru că au făcut atât de mult rău. Nu

eram atât de dușmănoasă și nu făceam atât de mult rău ca antihriștii, dar eram invidioasă și controlată de natura mea arogantă și vicioasă. Ba chiar i-am exclus și judecat pe alții pentru a-mi păstra statutul. Eram pe calea antihristului care I se împotrivește lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează nicio ofensă. Știam că dacă nu mă căiam, aveam să fiu respinsă și eliminată de Dumnezeu. Acest lucru era înfricoșător pentru mine. Știam că Dumnezeu mă apăra prin judecata Lui aspră. Altfel nu aș fi reflectat asupra mea, regretele ar fi venit prea târziu, când aș fi făcut ceva cu adevărat rău. În timp ce cugetam la voia lui Dumnezeu, eram cu adevărat emoționată. M-am rugat lui Dumnezeu, gata să mă căiesc și să mă schimb.

Într-o zi, în devoționalele mele, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care își îndeplinesc datoria, oricât de profund sau superficial ar fi înțelege adevărul, cel mai simplu mod de practică prin care să intre în realitatea adevărului este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la dorințele egoiste, la intențiile individuale, la motive, reputație și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește această datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu, să te gândești la lucrarea Sa și să pui aceste considerații înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te văd alții. […] În plus, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui Dumnezeu și să pui interesele lui Dumnezeu și ale casei Sale pe primul loc. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că**

acesta este un mod bun de a trăi. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii îngust la minte sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). **„Funcțiile nu sunt aceleași. Există un singur trup. Fiecare își îndeplinește datoria, fiecare în dreptul său și făcând tot ce-i stă în putință – pentru fiecare scânteie există un fulger de lumină – și căutând maturitatea în viață. Astfel, Eu voi fi mulțumit**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 21). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că Dumnezeu prestabilește calibrul fiecăruia și ce rol va putea juca. Nu poți să te întreci sau să te zbați pentru aceste lucruri. Când altcineva are un calibru mai bun, când Dumnezeu prestabilește că trebuie să fiu iarba și nu copacul, trebuie să fiu doar acel fir de iarbă și să îndeplinesc bucuroasă acel rol. Nu mai voiam să mă întrec cu alții pentru statut, ci să renunț la dorințele mele egoiste și să nu mai trăiesc după firea mea satanică, să pun interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc și să-mi fac cu adevărat datoria bine, într-un mod realist. Aceasta este singura modalitate de a trăi în lumină. Am fost deschisă cu surorile în privința corupției mele și mi-am cerut iertare de la sora Xiaojie. Când a aflat despre intențiile și faptele mele rele, nu m-a învinovățit deloc, ci a avut părtășie cu mine asupra adevărului pentru a mă ajuta. Am fost foarte emoționată. De asemenea, am urât faptul că îmi lipsise umanitatea și o rănisem. Mai târziu, m-am rugat lui Dumnezeu ca să încetez să complotez pentru statut și ca doar să-mi fac datoria bine.

Puțin după o lună, Xiaojie s-a întors din călătoria ei și ne-a împărtășit ce învățase la întruniri. Părtășia ei chiar a fost edificatoare și folositoare, dar

când am văzut că ceilalți ascultă cu atenție, m-a cuprins din nou acel sentiment stânjenitor. Mi-am dat seama că mă zbăteam iarăși pentru statut și că eram invidioasă, așa că m-am rugat repede lui Dumnezeu ca să mă pot lăsa la o parte. Mi-am amintit un lucru pe care îl auzisem într-o predică și anume că un om rațional care Îl slujește pe Dumnezeu nu devine invidios, ci speră ca ceilalți să fie mai buni decât el, astfel încât mai mulți oameni să poată împărtăși povara lui Dumnezeu. Un astfel de om se poate bucura când Dumnezeu câștigă pe cineva. Mi-am dat seama că făcuse progrese și învățase lucruri din călătoria ei pentru a asculta predici și că-i putea uda și ajuta pe ceilalți. Acest lucru era benefic pentru înțelegerea tuturor asupra adevărului și Îl mângâia pe Dumnezeu. Trebuia să învăț de la ea și să mă folosesc de calitățile ei în datoria mea. Acest lucru era cel mai important. Când m-am rugat și m-am lepădat de mine în felul acela, m-am simțit mult mai împăcată. Orice ar fi crezut frații și surorile și oricare ar fi fost funcția mea în biserică nu mai conta pentru mine. Pur și simplu m-am calmat, i-am ascultat părtășia și i-am sorbit luminarea. Am lucrat alături de ea pentru a căuta principiile adevărului în munca noastră. După aceea, când lucram împreună și vedeam cum conducătoarea discută ceva cu ea, nu aveam nimic împotrivă și nu mă simțeam invidioasă. Asta a fost o mare ușurare pentru mine. Am experimentat personal faptul că m-am simțit mai în largul meu și mai cinstită când am renunțat la invidia mea și, pe parcurs, am fost capabilă să trăiesc o asemănare umană. Numai datorită judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu, m-am schimbat puțin. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea mea!

42. Respirând cu ușurință fără invidie

de Anjing, China

În ianuarie 2017, mi-a fost atribuită datoria de udare în biserică. Am fost atât de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru șansa de a mă antrena în această datorie și am hotărât să o fac cu atenție și cum se cuvine. După un timp, am obținut ceva rezultate, fie în ajutarea fraților și surorilor să-și pună stările în regulă, fie având părtășie cu ei în întruniri. Frații, surorile mele și conducătorii bisericii mă admirau cu toții și-am început să mă simt foarte mulțumită de sine, pentru că mă descurcam grozav.

În iunie, conducătorii bisericii mele au aranjat ca sora Wenjing să lucreze cu mine la datoria mea și mi-au cerut să o ajut unde avea nevoie, ceea ce am acceptat cu plăcere să fac. Ajungând să lucrăm împreună, am văzut că sora Wenjing urmărea adevărul, iar calibrul ei și felul de-a folosi cuvintele erau foarte bune. Văzând asta, am devenit puțin precaută în ce o privea. Am început să gândesc: „Cu încă puțină pregătire, mă va întrece. Frații și surorile noastre vor începe cu siguranță să o admire, conducătorii vor petrece mai mult timp hrănindu-i talentul și apoi nimeni nu mă va mai admira pe mine.” Dar de ceea ce mă temeam nu am scăpat în cele din urmă. Într-o zi, după o întrunire, am fost la o conducătoare de biserică să-i dau mărturii ale experiențelor scrise de mine și sora Wenjing. După ce le-a citit, conducătoarea bisericii noastre a zâmbit și a spus: „Articolul testimonial al sorei Wenjing nu e rău. Sunt ceva experiențe practice acolo și scrie foarte bine.” Auzind cum o laudă pe sora Wenjing, m-am simțit foarte nefericită. M-am gândit în sinea mea: „Sora Wenjing are un calibru bun, e adevărat. Dar eu am rezolvat mai multe probleme în lucrare decât ea. Tot eu sunt mai bună decât ea în această privință. Va trebui să lucrez mai din greu; n-o pot lăsa să mă întreacă, altfel îmi voi pierde poziția aici.”

Câteva zile mai târziu, sora Wenjing a scris o altă mărturie a unei experiențe. Conducătoarea bisericii noastre a citit-o și i-a lăudat încă o dată sorei Wenjing calibrul și pozitivismul cu care scrisese articolul și mi-a cerut mie să mă ocup mai mult de al meu. M-am zbârlit la cuvintele ei și-am început s-o învinuiesc pe conducătoare, gândind: „Nu mai contenești să spui cât de grozav e calibrul lui Wenjing. E mai bună decât mine la toate? Sora Wenjing are de participat doar câteva locuri de întâlnire, rămânându-i o mulțime de timp pentru a scrie aceste articole. Dacă nu eram așa ocupată cu lucrul în biserică, aveam și eu o mulțime de timp liber să scriu articole.” Mă săturasem să aud cum era lăudată, așa că, pur și simplu, i-am spus răspicat conducătoarei bisericii mele: „Si eu pot să scriu.” O săptămână mai târziu, cealaltă conducătoare a bisericii i-a lăudat mărturiile pe baza experienței ca fiind foarte practice și a încurajat-o să scrie mai mult, cerându-mi totodată și mie să scriu la fel de proactiv ca ea. Eram cu adevărat supărată; fusese aici de puțin timp și deja scrisese două mărturii pe baza experienței și fusese lăudată de conducătorii bisericii. Eu îndeplinisem această datorie de ceva timp, dar scrisesem doar una; ce-or crede conducătorii bisericii despre mine? Or spune că nu sunt capabilă să-mi organizez timpul, că nu eram dispusă să sufăr sau să plătesc prețul scrierii mărturiilor mele? Fusesem deja eclipsată de calitatea calibrului superior al sorei Wenjing și acum că ea era capabilă să scrie aceste articole, conducătorii cu siguranță o credeau mai bună decât mine. Dacă continua să le scrie, nu aveam să fiu pusă într-o lumină și mai proastă? Am decis că, ceea ce trebuia să fac era să găsesc o cale de a o ține ocupată, astfel încât să nu mai aibă timp să scrie acele articole și n-ar mai părea să fie mare diferență între noi în ochii conducătorilor. Pentru a-mi menține statutul în biserică, am început să pun presiune pe ea și i-am ei delegat mai multe grupuri de întâlnire în părtășie. Văzând cât de ocupată a devenit în fiecare zi după asta, m-am gândit să mă

ofer să preiau câteva dintre responsabilitățile ei. Dar m-am gândit în sinea mea: „Dacă n-ai fi așa ocupată, atunci ai avea timp să scrii acele articole. E mai bine să te țin ocupată.” Într-o seară, am surprins-o scriind unul și, pe un ton aspru, am presat-o să-mi dea detalii despre lucrarea tuturor grupurilor pe care le conducea și am aflat că erau câțiva credincioși noi ale căror probleme nu fuseseră rezolvate. Am dojenit-o, spunându-i că nu era atentă în datoria ei. După ce am terminat cu mustruluiala, ea doar și-a plecat capul și n-a spus nimic.

O lună mai târziu, o conducătoare de biserică a văzut că sora Wenjing nu avea mare succes cu grupurile pentru care era responsabilă și că erau încă niște probleme care rămăseseră nerezolvate și m-a întrebat ce se petrecea. M-am gândit în sinea mea: „Ai admirat-o atât de tare, dar acum știi că n-a dobândit prea multe în datoria ei și n-o vei mai privi atât de admirativ!” Însă, spre surprinderea mea, mi-a cerut în mod deliberat să o ajut și mai mult! M-am împotrivit foarte mult acestui lucru. „Ai ochi doar pentru sora Wenjing”, am gândit. „Calibrul ei este mai bun decât al meu. Dacă continui să o ajut, va ajunge să mă înlocuiască.” Am început să-mi caut scuze, însă conducătoarea bisericii mele a văzut prin starea mea. Mi-a expus egoismul și răutatea și a spus că nu susțineam lucrarea casei lui Dumnezeu. A spus, totodată, că sora Wenjing avea calibru bun și merita să fie antrenată, că trebuia să am părtășie cu ea și s-o ajut mai mult și că nu puteam să-mi fac griji doar pentru statutul și reputația mea. Mai târziu, m-am forțat s-o întreb pe sora Wenjing dacă întâmpina vreo dificultatea în îndeplinirea datoriei ei. Am văzut că se simțea constrânsă de mine și nu voia să mi se destăinuie. Asta ar fi trebuit să-mi dea motiv să reflectez asupra mea, dar n-o plăceam și m-am gândit: „Am încercat s-o ajut, dar ea nu vrea să spună nimic.” Încetul cu încetul, sufletul meu devenea mai întunecat. Discutând despre lucrarea bisericii, am devenit ignorantă cu

privire la unele probleme evidente care se iveau. Cu cât o vedeam mai mult, cu atât mai enervată eram de prezența ei. Într-o zi, am văzut-o făcând o greșeală și m-am înfuriat și am dojenit-o aspru, spunând: „Am discutat deja această problemă și tot n-ai rezolvat-o. Ești mereu grijulie când scrii articolele acelea; e păcat că nu poți face la fel când îți îndeplinești datoria!” După asta, sora Wenjing s-a simțit foarte constrânsă de mine și n-a mai îndrăznit să mai scrie vreo mărturie. Știam că o rănisem, dar nu m-am putut abține; mă trezeam mereu nervoasă în preajma ei, fără să vreau. Și eu sufeream în inima mea, așa că m-am rugat la Dumnezeu să mă ajute să ies din această stare.

În următoarea zi, în timpul întrunirii, sora Wenjing a spus că se simțea de parcă deficiențele sale erau prea mari, că nu era în stare să facă această datorie și voia să se întoarcă la datoria dinainte. Auzind asta, imediat am gândit: „Toate astea sunt din cauza suferinței pe care i-am provocat-o eu? Dacă e așa, atunci chiar am făcut ceva rău.” M-am panicat și m-am speriat puțin. Am întrebat-o care e motivul din spatele acestor lucruri și am avut părtășie despre voia lui Dumnezeu pentru a o ajuta. După ce am avut părtășie cu ea, starea ei s-a îmbunătățit mult și, spre ușurarea mea, a spus că era dispusă să continue cu această îndatorire. Chiar atunci, a venit o conducătoare a bisericii. Când a aflat că o constrânsesem pe sora Wenjing și că Wenjing nu voise să mai continuie să lucreze cu mine, m-a tratat cu asprime. Ea a spus: „De ce nu poți avea părtășie cu ea calm și s-o ajuți când vezi că greșește? În schimb, tu te-nfurii și te comporți urât cu ea. Rezultatele îndatoririlor tale au fost considerabil de proaste în ultima vreme; trebuie să începi să reflectezi serios asupra ta.” Cuvintele ei chiar m-au durut. Am început să lăcrimez, iar pe dinăutru m-am simțit nedreptățită și-am început să protestez: „Dacă lucrurile n-au mers bine cu lucrarea în ultima vreme, n-a fost doar din cauza mea; de ce sunt eu singura tratată?”

Dar atunci m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă tu crezi în suveranitatea lui Dumnezeu, atunci trebuie să crezi că întâmplările de zi cu zi, fie ele bune sau rele, nu au loc la întâmplare. Nu e vorba de faptul că cineva este aspru cu tine dinadins sau că te vizează; totul a fost rânduit de Dumnezeu. De ce orchestrează Dumnezeu toate aceste lucruri? Nu este pentru a te dezvălui drept cine ești sau pentru a te expune; a te expune nu este scopul final. Scopul final este să te desăvârșească și să te mântuiască**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, de la chestiunile și de la lucrurile din jurul tău"). Era adevărat: doar cu permisiunea lui Dumnezeu am întâlnit toți acești oameni, evenimente și lucruri acum. Nu era conducătoarea bisericii care-mi făcea zile fripte în mod deliberat; era propria-mi fire coruptă asupra căreia trebuia să reflectez și s-o rezolv. Trebuia să încetez să caut scuze și să mă plâng; trebuia să-mi păstrez o inimă ascultătoare și să accept ceea ce se întâmpla. Când m-am gândit la asta, m-am simțit mai puțin mâhnită de toate care se întâmplaseră.

În seara aceea, n-am putut să dorm. Am stat întinsă în pat, zvârcolindu-mă, în timp ce tot ce se-ntâmplase în ziua aceea rula în continuu în capul meu, ca un film. Am continuat să mă întreb: „Dacă Dumnezeu a rânduit ca eu să fiu tratată și emondată de conducătoarea bisericii, ce ar trebui să învăț din asta? Cum m-am comportat eu cu sora Wenjing?" Știam bine că avea calibru bun, dar n-am încercat să-nvăț de la ea; în schimb, încercasem să concurez cu ea. Voise să scrie articole mărturisind ferm lui Dumnezeu, dar eu încercasem să-i distrug entuziasmul de a scrie acele articole. Cum am putut să fac ceva atât de viclean? Care fusese gândirea din spatele acelui lucru și de unde a venit?

În următoarea zi, în timpul devoționalelor, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Există unii care se tem întotdeauna că alții sunt mai buni și mai înalți decât ei, că alții vor fi stimați, în timp ce ei înșiși sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă! Ei se gândesc doar la propriile interese, își satisfac doar dorințele proprii, nu au pic de respect pentru îndatoririle altora sau interesele casei lui Dumnezeu – astfel de oameni au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă ești cu adevărat capabil să ții cont de voia lui Dumnezeu, atunci vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă sprijini o persoană bună și o educi să fie competentă, după care va exista o altă persoană talentată în casa lui Dumnezeu, munca ta nu va fi mai ușor de făcut? Nu vei fi fost, atunci, la înălțimea loialității tale în această datorie? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; este minimul de conștiință și rațiune pe care ar trebui să-l aibă cel care este conducător**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). „**Omenire crudă, brutală! Conspirația și intriga, îmbrâncirea unii cu alții, fuga disperată după reputație și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? Dumnezeu a rostit sute de mii de cuvinte și totuși nimănui nu i-a venit mintea la cap. Ei acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, pentru statut, vanitate și bani, de dragul hainelor, pentru mâncare și trup – acțiunile cui sunt cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei ale căror acțiuni sunt de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți nu acționează de dragul propriilor interese? Câți oameni nu-i persecută și discriminează pe alții de dragul**

menținerii propriului statut?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți”). Ceea ce spunea Dumnezeu în cuvintele Sale era exact starea mea. După cum s-a dovedit, concurasem cu sora mea pentru recunoaștere și reputație. Fusesem ținută captivă de dorința mea pentru faimă și statut și eram incapabilă să mă extrag din ea. De când începusem să lucrez împreună cu sora Wenjing în această datorie și-am văzut că are calibru bun, pasiunea ei pentru scrierea mărturiilor pe baza experienței și că e lăudată de conducătorii bisericii, fusesem invidioasă și deloc dispusă s-o accept. Mă comparasem mereu cu ea, concurând cu ea în propria-mi minte. O pusesem să conducă mai multe grupruri de întâlniri ca să nu mai aibă timp să scrie articolele ei și când avusese probleme în datoria ei, nu numai că nu o ajutasem, ci o certam până a devenit pasivă și constrânsă. Știam că are calibru bun și că merita să fie antrenată și c-ar fi trebuit s-o ajut mai mult. Dar fusesem invidioasă pe abilitățile ei și nu voisem să fie cineva mai bun decât mine. Când mi-am dat seama că era mai bună decât mine, devenisem invidioasă și ciudoasă. Pentru a-mi păstra propriul statul și reputație, nu numai că nu am ajutat-o, dar am asuprit-o și am încercat să-i distrug entuziasmul de a scrie articole. Eram atât de malițioasă și josnică! Dumnezeu îmi dăduse har, permițându-mi să mă pregătesc în îndeplinirea datoriei de udare. Nu-mi făcusem datoria cum se cuvine pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, ci, în schimb, fusesem invidioasă pe abilitățile lui Wenjing și concurasem cu ea pentru faimă și câștig, Eram lipsită complet de conștiință sau rațiune. M-am simțit plină de remușcare și învinovățire de sine, așa că m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să găsesc sursa acestei probleme.

Apoi am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig,**

suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)"). Pe măsură ce cumpăneam cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că faima și câștigul erau cătușe pe care Satana le folosea pentru a ne lega și unelte folosite de Satana pentru a ne corupe. Fusesem incapabilă să mă eliberez din cătușele și constrângerile faimei și câștigului, deoarece țelurile mele în viață, ideile și perspectivele fuseseră mereu greșite. Nu mă comportasem pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și în conformitate cu cerințele Lui; Făcusem asta în acord cu regulile satanice de a trăi pe care Satana le insuflă în noi, precum: „A fi om înseamnă a merge înainte," „Omul se chinuiește în amonte; apa curge în aval," și „Bărbații ar trebui întotdeauna să se străduiască să fie mai buni decât contemporanii lor." Fie că era la școală sau lucrând în societate, mă zbătusem zi și noapte să dobândesc faimă și câștig, să fiu pe primul loc și să-mi satisfac ambiția de a ieși în evidență. După ce-am crezut în Dumnezeu, tot fusesem sclava reputației și statutului. Când eram lăudată și stimată de frați și surori în datoria mea, iar dorința mea pentru faimă, câștig și statut era împlinită, mă bălăceam în bucuria de a ieși în evidență și mă simțeam atât de fericită. Însă, când vedeam că sora Wenjing era mai bună decât mine, deveam invidioasă pe abilitățile ei. Îmi era teamă că avea să mă eclipseze și să constituie o amenințare pentru poziția mea, așa că făcusem tot ce putusem

pentru a o suprima și a o asupri fără a mă gândi o clipă la interesele casei lui Dumnezeu sau la sentimentele ei. În acea clipă, am văzut clar că devenisem o sclavă devotată a faimei și câștigului și că, în vânătoarea mea, îmi pierdusem conștiința și rațiunea, devenisem prefăcută, malițioasă, fiind tot mai egoistă și rea și nu trăisem altceva decât o imagine a diavolului Satana. Faima, câștigul și statutul deveniseră cu adevărat unelte prin care Satana mă corupsese și mă ademenise să mă împotrivesc lui Dumnezeu și să-L trădez. M-am gândit la acei antihriști care fuseseră excluși din casa lui Dumnezeu înainte: Au prețuit statutul mai presus de orice. De dragul statutului, îi excluseseră și-i asupriseră pe frații și surorile lor și pedepsiseră și îi excomunicaseră pe oameni după bunul plac. În cele din urmă, au comis tot felul de răutăți și au fost eliminați. Revelasem propria-mi fire antihristă în maniera în care mă comportasem cu sora Wenjing și știam că dacă nu acceptam judecata și purificarea lui Dumnezeu și nu mă căiam cât de curând, atunci, mai devreme sau mai târziu, aveam să fiu și eu eliminată exact ca acei antihriști. Am văzut că eram într-o stare periculoasă, că întunecimea sufletului meu și eșecurile din datoria mea erau judecata și disciplina aspră a lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu era că eu trebuia să reflectez asupra mea, să mă întorc și să renunț la calea greșită pe care o urmam, înainte de a fi prea târziu.

Așa că, m-am rugat la Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume spre calea de practică. Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Gândește-te la acest lucru: ce fel de schimbări trebuie să facă o persoană dacă vrea să evite să cadă în mrejele acestor situații, să poată să scape de ele și să se elibereze de persecuțiile și robia acestor lucruri? Ce trebuie să obțină o persoană înainte să poată fi cu adevărat liberă și eliberată? Pe de o parte, trebuie să poată vedea limpede lucrurile: faima, averea și poziția nu sunt decât unelte și metode pe care Satana le folosește pentru a-i**

corupe pe oameni, a-i prinde în capcană, a le face rău și a le pricinui depravarea. În teorie, mai întâi trebuie să dobândești o înțelegere clară a acestui lucru. În plus, trebuie să înveți să renunți la aceste lucruri și să le lași deoparte. […] Trebuie să înveți să renunți și să lași deoparte aceste lucruri, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta și nu te grăbi să profiți imediat ce apare o oportunitate să ieși în evidență sau să obții glorie. Trebuie să înveți să te dai la o parte, dar nu trebuie să întârzii îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează în liniște și obscuritate și care nu se dă mare în fața altora în timp ce-și îndeplinește cu loialitate datoria. Cu cât renunți mai mult la prestigiul și statutul tău și cu cât îți lași mai mult deoparte propriile interese, cu atât vei deveni mai liniștit, cu atât se va deschide un spațiu mai mare în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea. Cu cât te lupți și concurezi mai mult, cu atât mai întunecată va fi starea ta. Dacă nu crezi asta, încearcă și vei vedea! Dacă vrei să schimbi acest tip de stare și să nu fii controlat de aceste lucruri, atunci trebuie să le dai întâi deoparte și să renunți la ele" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). **„Funcțiile nu sunt aceleași. Există un singur trup. Fiecare își îndeplinește datoria, fiecare în dreptul său și făcând tot ce-i stă în putință – pentru fiecare scânteie există un fulger de lumină – și căutând maturitatea în viață. Astfel, Eu voi fi mulțumit**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 21). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat calea de practică. Ele mi-au arătat că, atunci când îmi veneau gânduri de invidie, trebuie să mă rog la Dumnezeu și să mă lepăd de intenția mea defectuoasă, să dau deoparte propriile interese, să pun lucrarea casei lui Dumnezeu pe primul loc și să țin cont de voia lui Dumnezeu. Cu toții avem propriile puncte tari și slabe, însă voia lui Dumnezeu este ca noi să învățăm

din punctele tari ale fiecăruia dintre noi și să compemnsăm propriile slăbiciuni, pentru ca toți să poată sta la propriul post și să-și îndeplinească scopul cât mai bine cu putință. Sora Wenjing era de calibru bun, o persoană care urmărea adevărul. Motivul pentru care casa lui Dumnezeu rânduise ca ea să lucreze cu mine nu era pentru ca eu să devin invidioasă pe abilitățile ei și să concurez cu ea în a ne da în spectacol, ci pentru ca eu să pot învăța din punctele ei tari și să compensez pentru propriile puncte slabe. Aceasta era bunătatea lui Dumnezeu față de mine. Trebuia să-mi corectez atitudinea: Când alții erau mai buni decât mine și aveau punctele lor tari, trebuia să accept faptele și să-mi admit propriile slăbiciuni și limite. Trebuia să învăț de la sora mea. Îndeplinisem această datorie de ceva vreme și înțelesesem mai bine principiile. Astfel, trebuia să fac ce puteam pentru a-mi ajuta sora, pentru a ne putea face datoria împreună în armonie.

Mai târziu am abordat-o pe sora Wenjing și m-am destăinuit ei cu privire la corupția pe care o revelasem. Mi-am cerut scuze de la ea și ea și-a deschis inima la mine și a avut părtășie despre ce învățase din asta. M-a consolat și m-a încurajat și m-am simțit foarte rușinată și vinovată. Ulterior, când am văzut că avea dificultăți în datoria ei, mă gândeam uneori în sinea mea: „Dacă o ajut să rezolve această problemă, conducătorii o vor vedea doar pe ea făcându-și bine treaba. Nimeni nu va ști ce am făcut pentru a o ajuta. Oportunitatea de a ieși în evidență și de a se da în spectacol va fi doar a ei.” Din cauza asta, mă simțeam un pic reținută în a o ajuta, dar deveneam rapid conștientă că, încă o dată, încercam să concurez cu ea pentru faimă și câștig și mă rugam pentru ajutorul lui Dumnezeu în a-mi corecta motivele și luam inițiativa de a o ajuta. Cu timpul, starea mi s-a îmbunătățit. Nu m-am mai simțit acea suferință și descurajare pe care obișnuiam să le am în adâncul inimii și relația mea cu sora Wenjing a devenit mai armonioasă.

Sora Wenjing avea părtășie cu mine în mod deschis despre starea ei sau ce dobândise și inima îmi era plină de dulceață și bucurie.

Trecerea prin această experiență mi-a permis să recunosc adevărata corupție a invidiei mele și umanitatea mea malițioasă. M-a făcut să mă disprețuiesc, în același timp ajutându-mă să ajung la ceva înțelegere practică a firii drepte a lui Dumnezeu. M-a ajutat să învăț cum să scap de cătușele și constrângerile propriei invidii și am gustat pacea și stabilitatea care vin din comportamentul conform cuvântului lui Dumnezeu adevărul. Mi-a dat dorința de a urmări adevărul, de a mă lepăda de firea mea coruptă și de a-mi face datoria cum se cuvine. Slăvită fie mântuirea lui Dumnezeu!

43. Renunțând la egoism, sunt dezrobit

de Xiaowei, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**În firile oamenilor normali nu există necinste sau înșelăciune, oamenii au o relație normală unii cu ceilalți, ei nu rămân singuri, iar viețile lor nu sunt nici mediocre, nici decadente. Deci, la fel este înălțat Dumnezeu printre toți, cuvintele Lui pătrund printre oameni, ei trăiesc în pace unul cu celălalt și, sub îngrijirea și protecția lui Dumnezeu, pământul este plin de armonie, fără amestecul Satanei, iar slava lui Dumnezeu deține cea mai mare importanță în rândul oamenilor. Astfel de oameni sunt ca îngerii: puri, plini de viață, nu se plâng niciodată de Dumnezeu și își dedică toate eforturile numai slavei lui Dumnezeu pe pământ**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 16). Cuvintele lui Dumnezeu ne arată că firea unei persoane normale nu conține deloc necinste, înșelăciune, egoism și mârșăvie. Să-și asume cu sinceritate însărcinarea dată de Dumnezeu, să colaboreze armonios cu frații și surorile și să facă tot ce poate pentru datoria sa sunt lucrurile de bază pe care o persoană ar trebui să fie capabilă să le facă. Înainte, trăiam potrivit unor filosofii satanice, precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate” și „Discipolul îi va lua locul dascălului." Eram egoist, mârșav, necinstit și viclean, lipsindu-mi complet o asemănare umană. Abia când am experimentat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu au început să se schimbe aceste firi satanice ale mele.

În iunie 2018, fratele Zhang s-a alăturat echipei noastre pentru a-mi fi tovarăș în datoria mea. La vremea respectivă, m-am gândit: „Fac această datorie de ceva vreme, așa că am înțeles bine principiile și am văzut câteva rezultate. Poate că, la un moment dat, voi părăsi această echipă pentru a-mi

asuma o responsabilitate mai mare. Trebuie să-l ajut pe fratele Zhang să se pună la curent cu tot cât mai repede, ca să poată prelua lucrarea din echipa noastră." Am continuat să-l învăț abilitățile de bază pe care le deprinsesem în datoria mea. Trei luni mai târziu, am văzut că fratele Zhang avea cunoștințele de bază necesare și că progresa într-un ritm foarte alert. Atunci am început să mă simt amenințat, gândindu-mă: „Fratele Zhang a progresat atât de repede în datoria lui. Dacă o va ține tot așa, nu mă va depăși în curând? Dacă va afla conducătorul cât de repede progresează, nu-i va da o poziție importantă?" Când mi-am dat seama de asta, mi-am zis: „Nu, nu trebuie să-l învăț tot. Nu-i mai pot împărtăși tot ce știu." Din acel moment, în lucrarea noastră, când observam că abilitățile fratelui Zhang lăsau puțin de dorit, îi spuneam doar câteva lucruri superficiale, fără a-mi împărtăși complet cunoștințele. Eram conștient că nu procedez corect, dar apoi m-am gândit la vechea zicală: „Discipolul îi va lua locul dascălului". Cu el în luminile rampei, cum îmi puteam etala calitățile? Nu-l puteam lăsa să mă depășească. Continuând să lucrăm împreună, oricărei întrebări pe care mi-o adresa fratele Zhang îi răspundeam parțial, iar restul țineam pentru mine.

La scurt timp după asta, conducătorul l-a căutat pe fratele Zhang pentru a discuta despre o sarcină importantă. Inima a început să-mi bată tare când am auzit despre asta. M-am gândit: „Sunt în această echipă de mai mult timp decât fratele Zhang. De ce nu ar vrea conducătorul să discute cu mine? Nu sunt la fel de bun ca el? Eu sunt cel care l-a pregătit, dar acum el e copilul de aur, iar eu sunt sunt dat la o parte. El e în lumina rampei, iar eu sunt dat uitării. Dacă voi continua să-l învăț, nu va deprinde el totul chiar mai repede? Dacă va obține o poziție importantă, cine mă va mai admira atunci? Așa că, din acel moment, în lucrarea noastră, când vedeam că fratele Zhang întâmpină dificultăți, nu voiam să-l ajut. Progresul nostru a fost afectat ca urmare a faptului că aceste lucruri nu erau rezolvate în timp

util, iar asta a dus la întârzieri în lucrarea bisericii. M-am simțit puțin vinovat și stânjenit, dar nu am reflectat deloc asupra mea însumi. Într-o zi, brusc, am început să am mâncărimi la axilă și, pur și simplu, nu reușeam să le potolesc. Nici aplicarea unui unguent nu a fost de ajutor. A doua zi, mâna a început să mă doară atât de tare încât nu o puteam mișca. Mi-am dat seama că această afecțiune nu era deloc o coincidență, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și căutare. Am spus: „O, Dumnezeule, această afecțiune a început atât de brusc. Știu că voia Ta cea bună este în spatele acestui lucru. Dar sunt prea insensibil și nu știu care e voia Ta. Te rog, luminează-mă și călăuzește-mă!"

Într-o zi, în timpul slujbelor mele, mi-au venit brusc în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă nu ești dispus să dedici tot ce ai, dacă ții totul ascuns și dosit, ești viclean în acțiunile tale, […]**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar o persoană onestă poate fi cu adevărat fericită”). Acesta a fost un semnal de alarmă pentru mine. Trăisem într-o stare de concurență pentru reputație și câștig, temându-mă că acest frate mă va depăși, așa că nu eram niciodată onest în lucrarea noastră și nu voiam să-i împărtășesc cunoașterea mea. Am văzut că ăsta era felul în care Dumnezeu mă avertiza, ca să reflectez asupra mea însumi. Ulterior, am citit acest acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Necredincioșii au un fel anume de fire coruptă. Când îi învață pe alți oameni o cunoștință profesională sau o aptitudine, ei cred în ideea că «odată ce studentul știe tot ce știe învățătorul, învățătorul își va pierde mijloacele de trai.» Ei cred că, dacă îi învață pe ceilalți tot ce știu, atunci nimeni nu îi va mai admira și își vor pierde statutul. Din acest motiv, simt nevoia să păstreze o parte din aceste cunoștințe, învățându-i pe oameni doar optzeci la sută din ceea ce știu și asigurându-se că își țin câțiva așI în mânecă; ei simt că acesta este singurul mod în care își pot arăta rangul de profesor.**

Reținând mereu informații și păstrându-și așii în mânecă – ce fel de fire e aceasta? Este înșelăciune. […] Să nu crezi că te descurci bine sau că nu ai tăinuit cunoștințe spunând, pur și simplu, tuturor lucrurile cele mai superficiale sau fundamentale; asta nu e suficient. Uneori, poate că îi înveți pe oameni doar câteva teorii sau lucruri pe care le pot înțelege textual, dar novicii nu sunt capabili să sesizeze nicicum esența sau vreun aspect important. Tu oferi doar o imagine de ansamblu, fără să explici sau să intri în detalii, gândindu-te în tot acest timp: «Bine, oricum, eu ți-am spus și nu am reținut intenționat nimic. Dacă nu înțelegi, este deoarece calibrul tău este prea slab, așa că nu mă învinovăți pe mine. Va trebui doar să vedem cum te va îndruma Dumnezeu acum.» O astfel de deliberare conține înșelăciune, nu-i așa? Nu este egoistă și josnică? De ce nu-i poți învăța pe oameni tot ceea ce e în inima ta și tot ceea ce înțelegi? De ce, în schimb, îți tăinuiești cunoștințele? Aceasta este o problemă legată de intențiile și firea ta" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit întocmai situația mea. Nu voiam să-l învăț abilitățile pe care le deprinsesem, de dragul renumelui și poziției proprii. Mă temeam că va învăța și mă vă lăsa în urmă, gândindu-mă că discipolul îi va lua locul dascălului. Ascunzând mereu lucruri, nu eram eu controlat de propria natură egoistă, mârșavă și necinstită? De asemenea, m-am gândit și la momentul în care fratele Zhang tocmai se alăturase echipei noastre. Motivația mea de a-l instrui fusese dorința ca el să poată prelua lucrarea echipei cât mai repede. Ulterior, urma să am cui să-mi predau datoria, căci speram să preiau o poziție mai importantă. Dar, când am văzut cât de repede învăța lucrurile și că era realmente apreciat de conducător, am devenit foarte neliniștit. Eram îngrijorat că, dacă se descurca la fel de bine în continuare, mai devreme sau mai târziu, mă va depăși, că îmi va lua locul. Prin urmare, nu am vrut să

împărtășesc cu el ceea ce știam. Uneori, când știam că întâmpinase greutăți în datoria lui, nu voiam să-l ajut, ceea ce a dus la întârzieri în lucrarea bisericii. Am văzut că munceam întotdeauna pentru a-mi proteja renumele și poziția, fără să țin deloc cont de lucrarea casei lui Dumnezeu. Eram foarte egoist și înșelător. Fără disciplina oportună a lui Dumnezeu, care mi-a îngăduit să dezvolt această afecțiune, tot n-aș fi reflectat asupra mea însumi. Apoi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„De când ai dobândit credința, ai mâncat și ai băut din cuvintele lui Dumnezeu; ai vrut să accepți judecata și mustrarea Lui și să-I accepți mântuirea. Cu toate acestea, dacă principiile după care acționezi și direcția în care faci lucrurile și te comporți ca persoană nu s-au schimbat, dacă ești la fel ca necredincioșii, te va recunoaște oare Dumnezeu ca pe cineva care are credință? El nu va face asta. Va spune că încă mai mergi pe calea necredincioșilor. Astfel, indiferent dacă îți îndeplinești datoria sau îți însușești cunoștințe profesionale, trebuie să respecți principiile în tot ceea ce faci. Trebuie să tratezi tot ceea ce faci în conformitate cu adevărul și să practici în conformitate cu adevărul. Trebuie să folosești adevărul pentru a rezolva problemele, pentru a rezolva firile corupte care au fost dezvăluite în tine și pentru a-ți rezolva căile și gândurile greșite. Trebuie să le depășești neîntrerupt. În primul rând, trebuie să te analizezi. Odată ce ai făcut asta, dacă descoperi o fire coruptă, trebuie să o rezolvi, să o domini și să te lepezi de ea. După ce ai rezolvat aceste probleme, când nu vei mai face lucrurile pe baza firilor corupte și când vei putea să-ți abandonezi motivațiile și interesele și să practici potrivit principiilor adevărului, numai atunci vei face ceea ce se presupune că trebuie să facă cineva care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Trebuie să iei esența și punctele principale ale acelor cunoștințe profesionale –**

lucrurile pe care ceilalți nu le-au înțeles sau realizat – și să le spui oamenilor, astfel încât toți să-și poată folosi forțele, și deci a pricepe lucruri și mai numeroase, mai profunde și mai mature. Dacă tu contribui la toate aceste lucruri, ele vor fi benefice atât pentru persoanele care îndeplinesc această datorie, cât și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. […] Când majorității oamenilor li se prezintă pentru prima dată un anumit aspect al cunoașterii profesionale, aceștia nu pot înțelege decât sensul literal, în timp ce partea care implică punctele principale și esența necesită o perioadă de practicare înainte ca oamenii să o poată înțelege. Dacă ai înțeles deja aceste aspecte mai nuanțate, ar trebui să le spui direct; nu-i face să ia un astfel de traseu ocolit, petrecând atât de mult timp pentru a ajunge acolo. Aceasta este responsabilitatea ta; e ceea ce ar trebui să faci. Doar dacă le spui care crezi că sunt punctele principale și esența nu vei tăinui nimic și numai atunci nu vei fi egoist" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că trebuie să mă concentrez pe autoreflecție în datoria mea și să caut adevărul pentru a-mi rezolva natura satanică, egoistă și mârșavă. Trebuia să mă lepăd de gândurile și ideile incorecte și să fiu capabil să lucrez în echipă cu frații și surorile în datoria mea. Mi-am dat seama că fiecare dintre noi are atât de multe lipsuri, atât în adevăr, cât și în lucrarea noastră, așa că frații și surorile trebuie să se ajute și să se susțină reciproc în datoriile lor și să aibă părtășie despre ceea ce înțeleg, fără să ascundă nimic. Compensându-ne reciproc neajunsurile în felul acesta, e mai puțin probabil să ne abatem de la drum. De fapt, faptul că eram puțin mai priceput decât fratele Zhang se datora întru totul bunătății lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să fi ținut cont de voia lui Dumnezeu, să fi renunțat la egoismul meu și să-l fi învățat tot ce știam, astfel încât să-și poată îndeplini bine datoria cât mai repede. Doar asta ar fi fost în acord cu

voia lui Dumnezeu. De îndată ce mi-am dat seama de asta, am venit degrabă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, dispus să mă lepăd de propria gândire incorectă și să nu mai trăiesc potrivit firilor mele satanice, egoiste și mârșave. Ulterior, l-am căutat pe fratele Zhang pentru a purta o discuție cinstită cu el despre starea în care fusesem și pentru a diseca aceste firi satanice ale mele. I-am împărtășit și punctele-cheie ale abilităților mele. Când am început să practic în felul acesta, m-am simțit mult mai în largul meu, iar problema de sănătate a dispărut de îndată.

Credeam că, după ce am trecut prin asta, m-am schimbat, dar aceste firi satanice erau foarte adânc înrădăcinate. De îndată ce s-au întrunit condițiile prielnice, pur și simplu, nu m-am putut abține să nu dau iarăși la iveală acele otrăvuri.

În martie 2019, eu și fratele Zhang am fost aleși, simultan, drept conducători ai bisericii. La început, am lucrat foarte bine împreună. Indiferent dacă era vorba despre o chestiune din interiorul bisericii sau despre o dificultate întâmpinată, am reușit să căutăm adevărul împreună, pentru a le rezolva. Dar apoi, într-o zi, întâmplător, am auzit pe cineva din biserică spunând: „Părtășia fratelui Zhang despre adevăr este foarte practică, iar el e foarte responsabil în datoria lui." Auzul acestor vorbe mi-a creat din nou o agitație interioară și m-am gândit: „Dacă voi fi întrecut de fratele Zhang, în curând nu voi mai avea deloc demnitate!" Ulterior, în toate discuțiile noastre despre lucrare, am evidențiat doar greșeli și defecte și am păstrat pentru mine căile de a practica pentru a le rezolva. Uneori, când venea la mine pentru a căuta, doar scrâșneam din dinți și îi dădeam răspunsuri parțiale, temându-mă că, dacă înțelege prea mult, va rezolva direct problemele, fără ca eu să apuc să mă fălesc. Îmi amintesc de o situație când el urma să meargă să ofere susținere câtorva frați și surori care experimentau slăbiciune. Se temea că, fără felul corect de părtășie, totul va

fi în zadar, așa că a venit să se consulte cu mine cu privire la adevărurile asupra cărora era cel mai bine să se concentreze. Dar, în momentul acela, am considerat că, dacă îi spun tot ce știu, iar el se duce și rezolvă problema, cu siguranță, frații și surorile îl vor privi cu admirație, iar apoi ce aveam să transmit în părtășie data viitoare? Nu îl făcea asta să pară mai bun decât mine? Așa că, la momentul respectiv, m-am gândit: „Nu, trebuie să-i ascund ceva despre care să am părtășie data viitoare, astfel încât ei să poată vedea că eu sunt cel mai capabil în rezolvarea chestiunilor." I-am dat fratelui Zhang doar un scurt rezumat, dar nu am menționat detalii sau nimic foarte important. Deoarece îmi ascundeam propriul egoism și nu voiam să împărtășesc tot ce știam cu el, l-am evitat intenționat pe fratele Zhang în lucrarea noastră și am petrecut mai puțin timp decât înainte discutând despre lucruri. Uneori, într-adevăr, mă simțeam foarte vinovat și îmi spuneam: „Făcându-mi datoria în felul acesta, nu lucrez armonios cu fratele meu și nu e un lucru de care Dumnezeu S-ar bucura." Dar, apoi, mă gândeam: „Dacă mă va depăși, toată lumea îl va privi cu admirație," așa că nu am mai vrut să practic adevărul. Eram permanent într-o stare plină de neînduplecare în acea perioadă, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu a venit asupra mea. Mintea mea era permanent într-un vârtej. La adunări, părtășia mea era lipsită de orice lumină, nu obțineam nimic în datoria mea, moțăiam și adormeam foarte devreme în fiecare seară. Mereu mă simțeam tot mai stânjenit. În acel moment, mi-am dat seama că Dumnezeu Se depărtase de mine și atunci a început să-mi fie teamă. M-am grăbit să vin în fața lui Dumnezeu și să mă rog. „O, Dumnezeule, trăiesc în firile mele satanice pline de egoism și mârșăvie. Știu că asta Te dezgustă, dar nu mă pot abține. Nu mă pot descotorosi de ele. Dumnezeule, Te rog, luminează-mă, astfel încât să pot ajunge la o adevărată înțelegere a naturii și esenței mele.”

După rugăciunea mea, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziție? De ce sunt emoțiile tale atât de puternice? De ce îți plac acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Pe ce bază îți plac aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, voi toți ați ajuns să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că ele conțin otrava Satanei. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă îi întrebi pe unii răufăcători de ce fac ceva, ei vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit viața oamenilor. Poate că ei fac lucrurile pentru un scop sau altul, dar le fac doar pentru ei înșiși. Toți oamenii cred că, din moment ce fiecare este pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul, ar trebui să trăiască doar pentru sine, făcând tot ce le stă în putere ca să-și asigure o poziție bună și mâncarea și îmbrăcămintea de care au nevoie. «Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Această afirmație a Satanei este tocmai otrava lui, iar, când este interiorizată de om, ea devine natura lui. Natura Satanei este demascată prin această afirmație; îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru ”). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a arătat că, pur și simplu, nu mă puteam abține

să nu trăiesc potrivit firilor mele satanice, egoiste și mârșave, pentru că otrăvurile Satanei, precum: «Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate» și „Discipolul îi va lua locul dascălului”, deveniseră viața mea însăși. Le considerasem lucruri pozitive, reguli de urmat în viață, crezând că așa ar trebui să trăiască oamenii, că e singura cale de a ne proteja. Prin urmare, am devenit tot mai egoist și mai vrednic de dispreț, gândindu-mă doar la mine însumi. Mă temeam permanent că fratele Zhang va fi mai bun decât mine în datoria pe care o realizam împreună, așa că, ori de câte ori vorbeam despre lucrare, tratam superficial lucrurile, făcând strictul necesar, fără să împărtășesc tot ce știam. Când fratele Zhang întâmpina probleme în datoria lui și venea la mine, căutând, nu lucrarea casei lui Dumnezeu era preocuparea mea, ci faptul că, dacă îl învățam totul, nu mai aveam șansa de a străluci în biserică. Chiar și atunci când am știut foarte bine că nu e abordarea corectă, tot nu am vrut să-l ajut. Puteam vedea că nu-mi fac datoria din respect față de voia lui Dumnezeu sau pentru a susține lucrarea casei lui Dumnezeu, ci că făceam asta urmărind reputația și statutul proprii. A fost cu adevărat incredibil de egoist și viclean din partea mea. Bazându-mă pe acele firi satanice în datoria mea, cum puteam eu vreodată câștiga călăuzirea și binecuvântările lui Dumnezeu? Credeam că, neînvățând pe nimeni altcineva ceea ce știam, puteam fi cel mai bun din biserică și puteam fi stimat de toată lumea, dar, s-a dovedit că, de fapt, cu cât ascundeam mai mult, cu atât mai întunecat devenea duhul meu și cu atât eram mai lipsit de călăuzirea lui Dumnezeu. Am ajuns în situația în care nu puteam face nici măcar ceea ce putusem înainte. Apoi, mi-au venit în minte aceste cuvinte de la Domnul Isus. „**Căci celui ce are i se va da şi va avea din abundenţă, dar de la cel ce nu are se va lua chiar şi ce are**” (Matei 13:12). Faptul că am trecut prin asta m-a făcut să apreciez cu adevărat firea dreaptă a lui Dumnezeu. Când m-am gândit mai mult la acest lucru, am

văzut că faptul că puteam înțelege niște chestiuni în datoria mea se datora întru totul călăuzirii și luminării lui Dumnezeu și că, fără călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu, eram orb, neputând înțelege nimic și neputând rezolva nicio problemă. Dar îmi lipsea întru totul conștiința de sine și, fără pic de rușine, am confundat luminarea Duhului Sfânt cu propria abilitate. Nu încercasem eu să-L prădez pe Dumnezeu de gloria Lui? Dumnezeu poate vedea în inimile și mințile oamenilor. Știam că, dacă eu continuam să-mi fac datoria, bazându-mă pe acele firi satanice, cu siguranță, aveam să fiu respins și eliminat de Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, am venit degrabă înaintea lui Dumnezeu pentru a mă ruga, spunând: „Dumnezeule, nu voi mai fi atât de egoist și vrednic de dispreț în datoria mea. Chiar vreau să lucrez bine cu fratele Zhang și să-mi fac datoria bine."

După aceea, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău, nu lua mereu în considerare propriile interese și nu ține cont de statutul, renumele sau reputația ta. Nu lua în considerare interesele oamenilor. Trebuie să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate; s-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu. Să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai făcut tot ce ai putut ca să fii loial, să-ți îndeplinești responsabilitățile, și dacă ai dat totul și ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea casei lui Dumnezeu. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Ia-le frecvent în calcul și atunci îți va fi ușor să-ți îndeplinești bine datoria**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). „**Când te dovedești a fi egoist și josnic și ai devenit conștient de acest lucru, ar trebui să cauți adevărul: «Ce ar trebui să fac pentru a fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu? Cum ar trebui să acționez astfel încât toată lumea să beneficieze?» Adică, trebuie să începi prin a-ți da**

deoparte propriile interese, renunțând la ele treptat, în funcție de statura ta, puțin câte puțin. După ce ai experimentat asta de câteva ori, le vei lăsa deoparte complet și, pe măsură ce faci acest lucru, te vei simți din ce în ce mai neclintit. Cu cât îți dai mai mult interesele la o parte, cu atât mai mult vei simți că, în calitate de ființă umană, ar trebui să ai conștiință și rațiune. Vei simți că, fără motive egoiste, ești o persoană cinstită, dreaptă și că faci lucrurile doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Vei simți că un astfel de comportament te face demn de a fi numit «om» și că, trăind astfel pe pământ, ești deschis și cinstit, ești o persoană sinceră, ai o conștiință împăcată și ești vrednic de toate lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Cu cât trăiești mai mult astfel, cu atât te vei simți mai neclintit și mai luminos. Ca atare, nu vei fi pășit pe făgașul cel bun?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul").După ce am citit asta, am înțeles că, dacă vreau să-mi fac datoria bine, întâi trebuie să mă gândesc cum să susțin lucrarea casei lui Dumnezeu, cum să dau tot ce pot în datoria mea și cum să fac asta cu cea mai mare responsabilitate. Dumnezeu e atent la atitudinea pe care o avem în datoria noastră. Nădejdea Lui este că ne adresăm Lui cu inima curată, că dăm tot ce putem ca să ne facem datoria bine și că devenim oameni cu conștiință și umanitate. Odată ce am înțeles voia Lui, I-am spus o rugăciune lui Dumnezeu în inima mea, zicându-I că sunt gata să renunț la egoismul meu, să nu mă mai gândesc la interesele personale și că mă voi limita la a face orice e de folos bisericii și vieților fraților și surorilor mele. După aceea, m-am dus la fratele Zhang și am discutat cu el, spunându-i despre firile mele satanice, egoiste și mârșave și despre motivele mele înșelătoare. De asemenea, am căutat împreună adevărul despre problemele și defectele din lucrarea noastră pentru a le rezolva și am avut părtășie despre tot ce știu, fără rezervă. Când am

practicat în felul acesta, am experimentat un profund sentiment de pace! Am simțit cât de minunat este să fii o astfel de persoană, să fii deschis și onest. Starea mea s-a îmbunătățit treptat și am început să văd niște rezultate în datoria mea. Deși, uneori, încă îmi arătam firile satanice egoiste și vrednice de dispreț, în clipa în care mă gândeam la cât de mult Îl dezgusta asta pe Dumnezeu, veneam în fața Lui în rugăciune, mă lepădam de gândirea mea incorectă și doream să practic potrivit cuvintelor Lui.

După ce am trecut prin această experiență, am simțit cu adevărat că a ne face datoria bazându-ne pe firi satanice și pe otrăvurile Satanei poate doar să ne facă tot mai egoiști, vrednici de dispreț și oportuniști. Vom pierde orice asemănare umană, nu doar provocându-ne nouă înșine durere, ci și devenind incapabili să lucrăm bine cu alții. În plus, asta nu face decât să strice lucrarea casei lui Dumnezeu. Când am practicat adevărul ca o persoană onestă, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, și nu am mai uneltit pentru propriile interese, am avut luminarea și călăuzirea Duhului Sfânt și am simțit o pace interioară. Slavă Ție, Dumnezeule! Judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu sunt cele care mi-au dat puțină înțelegere a firilor mele satanice, pline de egoism și înșelăciune și am putut, în sfârșit, practica puțin din adevăr și trăi niște asemănare umană.

44. În sfârșit văd adevărul despre mine

de Shen Xinwei, Italia

În 2018, datoria mea în cadrul Bisericii era de a traduce documente, lucrând alături de sora Zhang și sora Liu. Ne înțelegeam grozav. În timpul unei întruniri, am avut părtășie despre felul în care a fost recunoscut un conducător fals. Sora Liu l-a evaluat astfel pe falsul conducător: „Înlocuiește oamenii fără să urmeze principiile. A transferat-o pe sora Zhang, dar a păstrat în echipă o altă soră care nu este la fel de atentă și harnică în datoria ei.” Când celălalt conducător a citit asta fraților și surorilor, m-am înroșit imediat la față. Simțeam că vorbele surorii Liu erau foarte aspre. M-am silit să-mi păstrez calmul, însă eram foarte tulburată. Fiind doar noi trei în echipă, eram sigură că eu eram cea pe care o menționase. Am simțit că toată lumea va crede că nu eram atentă sau harnică în datoria mea. Cum aș mai putea ține fruntea sus după asta? De atunci, i-am purtat pică surorii Liu, iar relația noastră s-a răcit.

Nu după mult timp, a fost aleasă drept conducătoare de echipă. Era foarte conștiincioasă, verificând cu atenție tot ce traduceam. Inițial, am păstrat o atitudine pozitivă, dar, după o vreme, am început să mă simt potrivnică față de ea. Consideram că îndeplineam acea datorie de destul de mult timp, însă ea tot nu avea încredere în mine, de parcă nu aveam aptitudinile necesare. De asemenea, din când în când, îmi dădea sugestii, așa că am simțit că mă desconsidera și că făcea lucrurile dificile. Ceea ce chiar nu puteam suporta era că, atunci când discutam lucrarea noastră, întotdeauna aducea în discuție neajunsurile mele în fața persoanei responsabile. M-am gândit: „Nu încerci doar să mă faci să par incapabilă în fața lui?” Pica pe care i-o purtam a sporit. După aceea, când lucram împreună, nu suportam s-o văd și mă enerva. Nu-mi plăcea că-mi verifica

munca și strâmbam din nas când îmi dădea indicații. Uneori mă gândeam cum aș putea să o fac să pice prost și s-o pun la locul ei. Nu voiam s-o ajut atunci când vedeam probleme în datoria ei, ci, în schimb, o desconsideram și mai mult și chiar speram să întâmpine obstacole în datoria sa, ca să-i dau o lecție. Odată, sora Liu și-a deschis sufletul într-o întrunire, spunând că se simțea sufocată de mine când cooperam, că eram prea iute la mânie și că nu știa cum să lucreze cu mine. Mi-a sărit țandăra de îndată ce am auzit-o spunând asta. M-am gândit: „Nu încerci doar să mă expui în fața celorlalți pretinzând că-ți deschizi sufletul? Acum că știu toți că temperamentul meu te sufocă, ce vor crede despre mine?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mânioasă deveneam. Simțeam că încerca să mă facă să pic prost. Am început să am prejudecăți față de ea și am stat acolo, bosumflată în tăcere, până la sfârșitul întrunirii. După aceea, sora Liu a observat că nu prea eram în apele mele, așa că a venit și mi-a spus încet: „Pari supărată și nu ai spus nimic în întrunire. Dacă te deranjează ceva, îmi poți spune deschis. Îmi poți vorbi și despre neajunsurile pe care se poate să le am." Însă eu nu suportam s-o văd în fața ochilor și nu simțeam decât ură față de ea. M-am gândit: „Chiar trebuie să întrebi? Cine s-ar bucura să te audă «deschizându-ți sufletul» în felul acesta?" Apoi s-a așezat chiar lângă mine. I-am aruncat o privire plină de dispreț și chiar nu mi-am mai putut înăbuși mânia când m-am gândit la felul în care mă vorbise de rău în fața tuturor. M-am dezlănțuit vorbind despre defectele ei și despre corupția pe care o arăta, spunând că-i lipsea înțelepciunea, că-i punea intenționat pe alții într-o lumină proastă, că sufoca oamenii și că era foarte arogantă. Nu mă mai puteam opri. Văzând-o abătută și cu capul plecat, m-am simțit împăcată. Eliberasem toată furia pe care o adunasem. Apoi, sora Liu mi-a spus: „Nu mi-am închipuit niciodată că te-am rănit atât de tare. Chiar îmi pare rău." M-a cuprins un sentiment de vinovăție când am văzut-o că-mi întoarce

spatele și-și șterge lacrimile pe furiș. Mersesem prea departe? O va arunca asta într-o stare negativă? Dar apoi m-am gândit: „Pur și simplu am fost sinceră. Am spus aceste lucruri ca să se poată cunoaște.” Astfel, vinovăția mea pur și simplu s-a evaporat. După aceea, sora Liu a fost și mai constrânsă de mine, nu a mai îndrăznit să-mi verifice lucrarea și cu atât mai puțin să-mi dea sugestii.

Câteva zile mai târziu, conducătoarea Bisericii noastre ne-a pus pe toți să scriem evaluări ale conducătorilor de echipă, ca să le poată aprecia eficacitatea conform principiilor. În sinea mea, m-am bucurat să aud asta. Abia așteptam să expun toată corupția pe care o arătase sora Liu, ca toată lumea să o poată vedea așa cum era și ca să poată fi umilită. Pentru o clipă, m-am simțit tulburată și mi-am dat seama că gândeam greșit, că ar trebui să fiu corectă și obiectivă și să accept cercetarea minuțioasă a lui Dumnezeu. Am vrut să fiu corectă și obiectivă în evaluarea mea, dar, când m-am gândit la felul în care sora Liu mă punea mereu în situații dificile, am fost copleșită de resentimente. Mi-am revărsat toate prejudecățile față de ea în acea evaluare, sperând că va fi tratată serios sau chiar transferată de conducătoare. M-aș fi bucurat să nu mai fie în echipa mea. Curând, sora Liu a fost demisă. Vestea asta m-a făcut să mă simt neliniștită. M-am gândit: „Avea asta legătură cu ceea ce am scris? Am scris doar despre o parte din corupția ei, dar asta n-ar fi trebuit să ducă la demiterea ei, nu?” După aceea, am văzut că sora Liu era într-o stare negativă și am avut un sentiment vag de vinovăție. Nu aveam deloc energie să-mi fac datoria.

Două zile mai târziu, i-am vorbit conducătoarei despre starea mea, iar aceasta mi-a spus că sora Liu fusese demisă mai ales din cauza calibrului ei limitat și că nu avea calitățile necesare unui conducător de echipă. Nu avea nicio legătură cu evaluarea mea. Însă a spus și că eram necruțătoare când venea vorba despre neajunsurile ei și că nu puteam trata oamenii corect, că

eram răzbunătoare și aveam o fire malițioasă. Când am auzit asta, am simțit un gol în stomac. Nu sunt cuvintele „răzbunător” și „fire malițioasă” lucruri pe care le spunem despre oamenii răi? Timp de câteva zile, ori de câte ori mă gândeam la ce spusese, simțeam valuri de mâhnire. M-am întrebat dacă, într-adevăr, eram o persoană malițioasă. În durerea mea, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „O, Dumnezeule, această soră a spus că am o fire malițioasă, dar eu nu pot vedea acest lucru. Te rog să mă luminezi ca să mă pot cunoaște cu adevărat.”

După ce m-am rugat, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Sunteți capabili să inventați diverse metode de pedepsire a oamenilor pe motiv că nu sunt pe placul vostru sau pentru că nu se înțeleg cu voi? Ați mai făcut vreodată astfel de lucruri? În ce măsură ați făcut-o? N-ați încercat întotdeauna, în mod indirect, să înjosiți oamenii, să faceți comentarii tăioase și să fiți sarcastici față de ei?** (Ba da.) **În ce stare vă aflați când făceați asemenea lucruri? La acel moment, vă simțeați eliberați și fericiți; dobândiserăți avantajul. După aceea, însă, v-ați gândit în sinea voastră: «Am făcut un lucru atât de josnic. Sunt fără teamă de Dumnezeu și am tratat atât de nedrept acea persoană.» În adâncul inimii, v-ați simțit vinovați?** (Da.) **Deși sunteți fără frică de Dumnezeu, aveți măcar un simț al conștiinței. Așadar, încă mai sunteți capabili să faceți un lucru asemănător pe viitor? Poți lua în considerare să-i ataci pe oameni și să cauți să te răzbuni pe ei, făcându-le zile grele și arătându-le cine e șeful ori de câte ori îi disprețuiești sau eșuezi în a te înțelege cu ei, sau de fiecare dată când nu se supun ție și nu te ascultă? Cumva vei spune: «Dacă nu faci ce vreau eu, voi găsi o ocazie să te pedepsesc fără ca nimeni să știe despre asta. Nimeni nu va afla, dar te voi face să mi te supui; îți voi arăta puterea mea. După aceea, nimeni nu va mai îndrăzni să se pună cu mine!» Spune-Mi asta: ce fel**

de umanitate deține o persoană care face așa ceva? În termenii umanității sale, este malițioasă. Măsurat împotriva adevărului, nu Îl venerează pe Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu”).

După ce am citit cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu, m-am simțit devastată. Ele mi-au revelat starea întocmai. Gândind retrospectiv, eu și sora Liu lucraserăm foarte bine împreună la început. Am început să am o problemă cu ea atunci când evaluarea ei despre altcineva m-a atins și mi-a rănit mândria în fața altor oameni. A început să aducă în discuție defectele mele după ce a devenit conducătoare de echipă. Am simțit că eram umilită și încolțită. Chiar începuse să mă enerveze și am vrut să o fac de râs. Când a vorbit deschis despre starea ei ca să găsească o soluție, am crezut că doar îmi expunea neajunsurile și mă făcea de rușine, periclitându-mi imaginea în fața fraților și surorilor. Prejudecățile pe care le aveam față de ea au sporit, iar eu i-am exagerat problemele ca să o expun, acționând din răutate și făcând-o să devină negativă. Am folosit evaluarea pe care i-am făcut-o ca o ocazie să mă răzbun. Am scris despre corupția și toate neajunsurile pe care le-am observat la ea, fără să-i menționez deloc calitățile. Țelul meu era s-o fac pe conducătoare să o judece clar în speranța că o va transfera. Să-mi reamintesc felul în care am acționat a fost foarte incomod pentru mine. Am fost nemulțumită de sora Liu numai pentru că vorbele ei au adus în discuție imaginea și statutul meu, așa că am abordat o atitudine ostilă față de ea. Am făcut ce am avut chef. Mi-am dat seama că îmi lipsea cu desăvârșire venerația față de Dumnezeu și că aveam cu adevărat o natură foarte malițioasă! Consideram că mă înțelegeam foarte bine cu frații și surorile și că eram dornică să ajut pe oricine întâmpina dificultăți. Credeam că sunt un om bun, pentru că făcusem câteva lucruri bune. Acum am realizat că asta era numai din cauză că nimeni nu-mi periclitase interesele personale. Firea

mea satanică a izbucnit cu toată forța când a fost vorba de interesele mele. Nu m-am putut abține și am atacat pentru a mă răzbuna. Mi-am dat seama că, fără să rezolv acea fire, puteam face rău în orice clipă. Acest lucru era foarte periculos!

După aceea, am reflectat asupra mea. Dacă eram capabilă de astfel de fapte rele, ce gânduri mă controlau? Am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Pentru că a fost corupt de Satana, conștiința omului a devenit amorțită, el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fi fost corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu și Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut ascultarea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Revelația firii omului este expresia rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui și, pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”). „**Oamenii gândesc astfel: «Dacă n-ai să fii amabil, atunci nici eu nu voi fi corect! Dacă ești nepoliticos cu mine, atunci și eu voi fi nepoliticos cu tine! Dacă nu mă tratezi cu demnitate, de ce te-aș trata eu cu demnitate?» Ce fel de gândire este aceasta? Nu este o gândire**

răzbunătoare? În opinia unei persoane obișnuite, nu este viabil acest tip de perspectivă? «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte»; «Ca să-ți plătesc cu aceeași monedă» – în rândul necredincioșilor, toate acestea sunt raționamente rezonabile și se conformează întru totul noțiunilor umane. Totuși, în calitate de persoană care crede în Dumnezeu – ca persoană care caută să înțeleagă adevărul și caută o schimbare a firii – ai spune că astfel de cuvinte sunt corecte sau greșite? Ce ar trebui să faci pentru a le deosebi? De unde provin astfel de lucruri? Acestea provin din natura răuvoitoare a Satanei; ele conțin venin și adevărata față a Satanei, în toată răutatea și urâțenia sa. Conțin însăși esența acelei naturi. Care este caracterul perspectivelor, gândurilor, expresiilor, vorbirii și chiar al acțiunilor care conțin esența acelei naturi? Nu sunt ale Satanei? Sunt aceste aspecte ale Satanei în conformitate cu umanitatea? Sunt ele în concordanță cu adevărul sau cu realitatea adevărului? Sunt acestea acțiunile pe care ar trebui să le facă adepții lui Dumnezeu și gândurile și punctele de vedere pe care ar trebui să le aibă? (Nu.)" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Mi-am dat seama că oamenii sunt atât de corupți și răi numai din cauza corupției Satanei. Prin intermediul educației din școli și al influenței societății, Satana, diavolul, ne cufundă în toate otrăvurile lui, cum ar fi: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Nu vom ataca decât dacă suntem atacaţi; dacă suntem atacaţi cu siguranţă vom contraataca", „A plăti cu aceeași monedă" și „Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să-şi ia revanşa". Fără să-și dea seama, oamenii consideră aceste lucruri legi ale supraviețuirii. Devin tot mai aroganți, vicleni, egoiști și malițioși. Oamenii nu sunt cu adevărat grijulii și iertători și nu există iubire adevărată. Când ceva le atinge interesele personale, se ofensează și păstrează distanța. Pot chiar să-și facă dușmani sau să se

răzbune. Oamenii devin mai reci și mai distanți și pierd orice simț al unei umanități normale. Am fost îndoctrinată cu o astfel de gândire de când eram mică. Am trăit după aceste lucruri, așa că firea mi-a devenit mai malițioasă și egoistă. Când altcineva îmi prejudicia interesele proprii, nu mă puteam abține să nu-l urăsc și să mă răzbun. În timpul petrecut cu sora Liu, ea a spus și a făcut lucruri care mi-au periclitat interesele, așa că am început să-i port pică și am profitat de șansa de a mă răzbuna. Am vrut să vadă de ce sunt capabilă ca să nu mai îndrăznească să mă ofenseze. Am vrut chiar s-o alung. Era vreo diferență între comportamentul meu și acela al antihriștilor și al oamenilor răi pe care Biserica îi excomunicase? Acei oameni voiau numai aprobarea și laudele celorlalți, dar nu puteau suporta cuvinte sincere care le expuneau corupția. Atacau pe oricine spunea sau făcea ceva care să-i ofenseze. Cu toată răutatea lor, au ajuns să-I ofenseze firea lui Dumnezeu, i-au mâniat pe ceilalți și au fost alungați din Biserică. Și-au pierdut definitiv șansa la mântuire. Iar eu o atacam pe sora Liu doar pentru că vorbele ei îmi răniseră mândria. N-am făcut decât s-o rănesc. Păcătuiam și făceam rău! Am văzut ce umanitate groaznică aveam, că aveam o natură și o esență la fel de rele ca ale unui antihrist, ale unui răufăcător și că asta Îl dezgusta pe Dumnezeu. Dacă nu mă pocăiam imediat, aveam să mă afund în rău și să fiu pedepsită de Dumnezeu întocmai ca un antihrist, un răufăcător! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă temeam mai tare. Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „O, Dumnezeule, îmi lipsește cu desăvârșire umanitatea. Trăiam în firea mea coruptă și am atacat-o pe sora mea. Nu semăn deloc cu un om. Nu aș fi reflectat niciodată asupra mea dacă n-ai fi creat această situație pentru a mă trata. Aș fi continuat să fac rău și să o rănesc. Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Nu mai vreau să trăiesc după otrăvurile Satanei. Te rog să mă îndrumi ca să fiu o persoană conștiincioasă, rezonabilă și cu umanitate.”

După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Iubirea și ura sunt lucruri pe care oamenii normali ar trebui să le dețină, dar trebuie să faci diferența clară între ceea ce iubești și ceea ce urăști. În inima ta, ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu, adevărul, lucrurile pozitive și să-ți iubești frații și surorile, în timp ce ar trebui să-l urăști pe diavolul Satana, lucrurile negative, antihriștii și oamenii răi. Dacă alimentezi ura pentru frații și surorile tale, atunci vei tinde să-i constrângi și să te răzbuni pe ei; asta ar fi de-a dreptul înfricoșător. Unii oameni au doar gânduri de ură și idei pline de răutate. După un timp, dacă un astfel de om nu se poate înțelege cu persoana pe care o urăște, aceasta va începe să se îndepărteze de el; în orice caz, ea nu lasă acest lucru să îi afecteze îndatoririle sau să-i influențeze relațiile interpersonale normale, întrucât Îl are pe Dumnezeu în inima ei și Îl venerează. Nu vrea să Îl ofenseze pe Dumnezeu și se teme să o facă. Deși acești oameni ar putea alimenta anumite viziuni despre cineva, nu dau niciodată viață acelor gânduri și nici măcar nu rostesc vreun cuvânt deplasat. Ce fel de comportament este acesta? Acesta este un exemplu de conduită și de rezolvare a lucrurilor cu principiu și imparțialitate. S-ar putea să fii incompatibil cu personalitatea unui om și se poate să nu îl placi, dar, când lucrezi împreună cu el, rămâi imparțial și nu îți verși frustrările în îndeplinirea datoriei, nu îți sacrifici datoria și nu îți scoți la suprafață frustrările în dauna intereselor familiei lui Dumnezeu. Poți face lucrurile principial; astfel, ai o venerație de bază față de Dumnezeu. Dacă ai un pic mai mult decât atât, atunci când vezi că cineva are unele neajunsuri sau slăbiciuni – chiar dacă te-a ofensat sau ți-a lezat interesele – tot ai în tine puterea de a-l ajuta. Să faci asta ar fi și mai bine; ar însemna că ești o persoană care are umanitate, realitatea adevărului și venerație față de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui

Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că cei care se tem de El îi pot trata pe ceilalți conform principiilor adevărului. Pot avea uneori prejudecăți față de frați și surori, însă nu sunt încăpățânați în interacțiunile lor și nu fac nimic să-L ofenseze pe Dumnezeu sau să-i rănească pe ceilalți. Oamenii care nu se tem de Dumnezeu fac orice vor inimile lor haine, iar asta înseamnă a face rău și este un lucru condamnat de Dumnezeu. Sora Liu a fost foarte directă, dar ceea ce a spus despre mine era sincer. Nu a făcut-o ca să mă atace. De asemenea, își făcea datoria responsabil și cu seriozitate, iar majoritatea sugestiilor ei erau de ajutor pentru lucrarea noastră. Nu ar fi trebuit să-i fac viața grea în mod intenționat. I-am vorbit deschis despre corupția mea și mi-am cerut iertare. Sora Liu a spus că nu a dat importanță acestui lucru și a avut părtășie despre niște adevăruri ca să mă ajute. M-am simțit rușinată și m-am urât și mai mult. Nu am vrut să mai trăiesc după firea mea coruptă. După aceea, când sora Liu îmi oferea sugestii sau spunea sau făcea ceva care-mi rănea mândria, eram capabilă să tratez problema cum se cuvine și să mă axez pe căutarea adevărului și pe autoreflecție. Am putut să lucrăm bine împreună din nou. Acest lucru a fost o mare ușurare pentru mine. Sunt recunoscătoare pentru judecata lui Dumnezeu care m-a schimbat puțin.

45. A trăi înaintea lui Dumnezeu

de yongsui, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Pentru a intra în realitate, o persoană trebuie să îndrepte totul către viața reală. Dacă, în credința în Dumnezeu, oamenii nu pot ajunge să se cunoască pe sine prin intrarea în viața reală și dacă nu pot trăi umanitatea normală în viața reală, atunci vor deveni niște ratați. Cei care nu-I dau ascultare lui Dumnezeu sunt cu toții oameni care nu pot intra în viața reală. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre omenie, dar trăiesc natura diavolilor. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre adevăr, dar trăiesc în schimb prin doctrine. Aceia care nu pot să trăiască adevărul în viața reală sunt cei care cred în Dumnezeu, dar sunt detestați și respinși de El. Trebuie să practici intrarea în viața reală, să-ți cunoști propriile lipsuri, nesupunerea și ignoranța și să-ți cunoști slăbiciunile și umanitatea anormală. În felul acesta, toate cunoștințele tale vor fi integrate în situația și greutățile tale actuale. Doar acest gen de cunoaștere este real și îți poate îngădui să-ți pricepi cu adevărat condiția și să dobândești tranformarea firii**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Discuție despre viața bisericească și viața reală”). „**Când caută intrarea în viață, o persoană trebuie să-și examineze propriile cuvinte, fapte, gânduri și idei în fiecare chestiune pe care o întâmpină în viața de zi cu zi. Trebuie să-și înțeleagă propriile stări, apoi să le verifice comparativ cu adevărul, să caute adevărul și să intre în realitatea adevărului pe care îl înțelege. În timpul intrării în realitatea adevărului, trebuie să-și înțeleagă propriile stări și să vină frecvent în fața lui Dumnezeu pentru a se ruga la El și a-L implora. De asemenea, o persoană trebuie să aibă părtășie cu alți frați și surori cu inima deschisă, să caute calea de intrare în realitatea**

adevărului și să caute principiile adevărului. În cele din urmă, va ajunge să știe ce firi dezvăluie în viața de zi cu zi, dacă lui Dumnezeu Îi fac sau nu plăcere, dacă este sau nu corectă calea pe care o practică, dacă și-a comparat sau nu stările lăuntrice descoperite prin autoexaminare cu ale lui Dumnezeu cuvinte, dacă acestea au fost sau nu verificate cu precizie, dacă ele corespund sau nu cuvintelor lui Dumnezeu și dacă persoana a avut într-adevăr o realizare și chiar a obținut pătrundere cu privire la acele stări care se conformează cuvintelor lui Dumnezeu. Când trăiești frecvent în aceste stări, în aceste condiții, vei ajunge apoi, treptat, să ai o înțelegere de bază a unor adevăruri și a stărilor tale reale" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvintele lui Dumnezeu ne arată calea spre intrarea în viață, și anume să ne examinăm fiecare gând și acțiune în tot ceea ce se întâmplă în viața reală și apoi să le comparăm cu revelațiile din cuvintele lui Dumnezeu, să ne cunoaștem firile corupte, să cugetăm la ele și să căutăm pentru a folosi adevărul la rezolvarea lor." Aceasta este singura cale de a ne cunoaște cu adevărat pe noi înșine și de a intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Aș dori să împărtășesc unele dintre experiențele mele.

Acum șase luni, la o adunare, fratele Chen a împărtășit una dintre experiențele lui. Când a terminat, m-am gândit că fusese încăpățânat în datoria lui și se împotrivise principiilor, așa că fusese emondat și tratat. Dăduse dovadă doar de puțină stăpânire de sine, fără să-și caute scuze și păruse că se supune. Dar, în ceea ce privește motivul pentru care fusese încăpățânat în datoria lui, firile corupte care îl controlaseră sau cauza inițială, el nu reflectase cu adevărat la aceste lucruri, nu încercase să le înțeleagă și nici nu căutase adevărul ca să le rezolve. Ascultarea lui nu era decât o respectare a regulilor. Nu se putea numi supunere adevărată. M-am întrebat: „Oare ar trebui să-i menționez acest neajuns?" Dar, apoi, m-am

gândit: „Fratele Chen este credincios de mai mult timp decât mine, iar înțelegerea și experiența lui le depășesc pe ale mele. Dacă îi fac o sugestie, nu voi fi asemenea unui copil care încearcă să folosească vorbe mari? Oare voi părea arogantă? Mai bine nu spun nimic.” Când și-a terminat părtășia, ne-a cerut să-i spunem defectele pe care le-am observat la el. Am vrut să-i semnalez această problemă, dar, pur și simplu, nu am putut. M-am gândit: „E mult mai în vârstă decât mine. Dacă spun că nu s-a supus cu adevărat și că doar urmează reguli, reputația lui va avea mult de suferit și-l voi pune într-o situație dificilă. Dacă nu acceptă acest lucru și spune că sunt prea arogantă și lipsită de experiență, voi fi atât de rușinată. Nu-l cunosc cu adevărat și nu merită să-i creez o impresie proastă despre mine.” Am ezitat mult timp, apoi am spus: „Ai o experiență bogată și ceva înțelegere practică.”

Nu m-am simțit în largul meu după ce am spus asta. I-am putut vedea clar problemele, dar n-am suflat o vorbă despre ele. În schimb, am zis doar ceva drăguț, care se împotrivea conștiinței mele. Nu a fost nimic sincer sau onest în aceasta. Apoi m-am gândit la adunările noastre din acea perioadă de timp, când toți aveau părtășie. În fiecare zi, trebuia să reflectăm asupra noastră, să ne cunoaștem pe noi înșine să vedem câte minciuni sau adevăruri diluate am spus, câte lucruri motivate de scopuri personale am zis și ce lucruri contrare adevărului am spus sau am făcut. Mi-am dat seama că nu făcusem altceva decât să-l mint pe fratele Chen. Știam că Dumnezeu ne îndeamnă în repetate rânduri să fim cinstiți, să spunem lucrurilor pe nume, să nu ascundem nimic. Și, totuși, nu am fost capabilă să practic cea mai elementară dintre cerințe. În acest punct, am început să mă simt supărată. Am mers, fără întârziere, înaintea lui Dumnezeu în rugăciune pentru a-L ruga să mă îndrume să mă cunosc pe mine însămi. Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Sunteți cu toții bine educați. Cu toții aveți**

grijă să fiți rafinați și subtili în ceea ce privește discursul vostru, precum și în maniera în care vorbiți: aveți tact și ați învățat să nu aduceți atingere respectului de sine și demnității celorlalți. În cuvintele și acțiunile voastre, le lăsați oamenilor loc de întors. Faceți tot ce puteți pentru a-i face să se simtă în largul lor. Nu le expuneți cicatricile sau lipsurile și încercați să nu-i răniți și să nu-i faceți de rușine. Acesta este principiul după care acționează majoritatea oamenilor. Și ce fel de principiu este acesta? Este prefăcut, alunecos, viclean și insidios. Ascunse în spatele fețelor zâmbitoare ale oamenilor se află o mulțime de lucruri răutăcioase, insidioase și demne de dispreț. De exemplu, atunci când interacționează cu ceilalți, unii oameni, de îndată ce văd că cealaltă persoană are ceva statut, vor începe să vorbească într-un mod mieros, care sună drăguț și care e flatant, pentru a o face pe cealaltă persoană să se simtă confortabil. Dar oare e asta ceea ce gândesc ei cu adevărat? De ce vorbesc așa? Cu siguranță au intenții și motive ascunse. Astfel de oameni au întuneric în inimile lor și sunt atât de vrednici de dispreț. Modul în care acești oameni se comportă în viață este dezgustător și detestabil" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit exact starea în care mă aflam. Nu eram nici pe departe cinstită în cuvintele mele, ci eram incredibil de prefăcută. Vorbeam pe ocolite, ca să nu jignesc oamenii și spuneam mereu lucruri drăguțe. Din exterior, părea că mă gândesc la alții, dar motivele mele reale erau să-i determin pe alții să mă vorbească de bine și să-mi protejez propriul prestigiu și statut. Ascultându-i experiențele, știam prea bine că fratele Chen se agăța prea mult de reguli și că acest lucru nu-i era de ajutor pentru intrarea lui în viață. Dar m-am gândit că menționarea acestui lucru l-ar face de rușine și i-ar crea o impresie proastă despre mine, așa că mi-am ținut gura. Nici măcar când mi-a cerut

sugestii nu am fost sinceră. În schimb, doar l-am măgulit și l-am amăgit. Am fost atât de vicleană și de falsă! Fratele Chen ne-a cerut să-i atragem atenția asupra defectelor sale deoarece dorea să-și îndrepte deficiențele și neajunsurile, dar nu doar că am dat greș în răspunderea mea de a-l ajuta, ci l-am și lăudat ca să-l amăgesc și să-l duc cu preșul. Abia atunci mi-am dat seama că păream drăguță și plină de tact și că nimeni nu era jignit, dar, când m-am confruntat cu o problemă, nu am practicat adevărul. Asta nu însemna deloc că eram o persoană bună, ci că sunt vicleană și falsă. Obișnuiam să cred că sunt tânără și lipsită de experiență, că nu știu cum merge lumea. Abia când am fost demascată de fapte am văzut că eram, de fapt, foarte perfidă și am început să mă detest. Nu mai voiam să fiu atât de falsă și de necinstită. Atunci m-am rugat lui Dumnezeu, dispusă să mă căiesc, să spun adevărul și să fiu o persoană cinstită, așa cum cere El.

Mi-am propus să scriu problemele pe care le descoperisem la fratele Chen și să i le trimit, dar, în timp ce scriam, am ezitat din nou. Mă temeam că nu exprim lucrurile cum trebuie, că nu vor fi bine acceptate de el și că va crede că despic firul în patru. În plus, întrucât nu le menționasem la acel moment, dacă făceam acum caz de ele, n-ar crede că fac din țânțar armăsar? „Poate n-ar trebui să fac nimic de data asta, ci să vorbesc data viitoare”, m-am gândit. Dar gândul acela m-a făcut să mă simt din nou supărată. Dumnezeu nu rânduise această situație doar ca să înțeleg eu și nimic altceva. El spera să-I accept cuvintele și să le pun în practică. Dacă renunțam pur și simplu și treceam cu vederea, nu-L înșelam pe Dumnezeu? M-am rugat din nou lui Dumnezeu, spunând: „Nu mai vreau să mă îngrijorez în legătură cu vanitatea fratelui Chen sau să mă gândesc la ce ar putea să creadă alții despre mine. Te rog, Dumnezeule, călăuzește-Mă să practic adevărul.” După aceea, am analizat experiența fratelui Chen și am integrat-o în cuvintele lui Dumnezeu. Am scris problemele pe care le

observasem și puțin din propria înțelegere și i-am trimis scrisoarea fratelui Chen. M-am simțit mult mai împăcată când am practicat în acel mod. Am primit un răspuns de la fratele Chen chiar în ziua următoare. Spunea că a fost foarte emoționat când mi-a citit scrisoarea și că faptul că i-am scris despre problemele lui izvorâse din dragostea lui Dumnezeu. Și-a dat seama că nu se axase pe căutarea adevărului când au apărut problemele și că, atunci când a fost emondat și tratat, doar a scos-o cumva la capăt. A scris că era pregătit să corecteze greșelile din modul în care experimentase lucrurile. Când am terminat de citit răspunsul lui, am fost foarte emoționată. Am simțit că nu trebuia să mă îngrijorez atât de mult în interacțiunile mele cu frații și surorile. Trebuia doar ca semnalarea unei probleme să se bazeze pe motivul corect și atunci oamenii ar fi dispuși să o accepte. Toate grijile mele au fost doar în imaginația mea și fusesem controlată de firea mea coruptă. De asemenea, am ajuns să înțeleg că relațiile din biserică nu se bazează pe filosofiile pentru viață sau pe șiretlicuri înșelătoare, ci pe punerea cuvintelor lui Dumnezeu în practică și pe sinceritate reciprocă.

Dar fusesem atât de profund coruptă de Satana și firea mea coruptă era atât de profund înrădăcinată încât, când prestigiul și interesele mele erau amenințate, mi se părea dificil să practic adevărul.

Ceva mai târziu, am aflat că o soră tânără citea adesea romane online. Inima a început să-mi bată cu putere și m-am gândit: „Majoritatea acestor romane online sunt doar ficțiuni create de om. Dacă își umple mintea cu acestea, nu va vrea să citească din cuvintele lui Dumnezeu sau să-și îndeplinească datoria. Atunci o să piardă lucrarea Duhului Sfânt și asta ar fi o pierdere extrem de mare în viața ei. Trebuie să discut cu ea despre această problemă.” Dar, chiar când eram pe punctul să deschid gura, am ezitat: „Oare o să fie deranjată și o să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala? Dacă nu acceptă ce spun, atunci va fi atât de stânjenitor să ne vedem

în fiecare zi. Poate ar trebui să-i raportez conducătoarei bisericii și să o las să aibă părtășie cu ea despre acest lucru.” Dar știam că această gândire este greșită. Aveam răspunderea să am părtășie cu ea despre problemă pentru că eu fusesem cea care o descoperise. Nu trebuia să pasez, pur și simplu, răspunderea altcuiva. După aceasta, m-am gândit de mai multe ori să discut cu ea despre problemă, dar de fiecare dată nu puteam să rostesc cuvintele și nu știam de unde să încep. Situația a durat mai multe zile, până când, într-o zi, conducătoarea bisericii m-a întrebat despre starea surorii. Doar atunci i-am zis conducătoarei despre problemă. Spre surprinderea mea, conducătoarea a zis că este ocupată cu altceva și mi-a cerut să am părtășie cu sora. Mi-am dat seama că Dumnezeu rânduise această situație pentru mine, ca să vadă dacă mă puteam lepăda de trup și practica adevărul. M-am gândit că nu mă simțisem în largul meu de ceva timp. Mai ales când o vedeam pe sora respectivă, eram chinuită de gândul că nu vorbisem cu ea. Nu dădusem dovadă de dragoste față de ea și nu-mi asumasem răspunderea, iar conștiința mea suferea. Cunoșteam foarte bine pericolele de a deveni absorbit de romanele online. Diavolul Satana folosește aceste tendințe rele ca să-i amăgească și să-i corupă pe oameni, ca să le controleze gândurile și să-i determine să se ferească de Dumnezeu, astfel încât să devină tot mai degenerați și mai demoralizați, până când, în cele din urmă, îi devorează. Nu mă gândisem deloc cum ar putea fi afectată viața surorii sau cum faptul că e distrasă de la datoria ei ar putea face mult rău lucrării bisericii. Mă temusem să menționez problema și să o jignesc și mă purtasem cu mănuși ca să protejez relația noastră. Am fost atât de egoistă și de vrednică de dispreț!

Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Mulți oameni cred că a fi o persoană bună este, de fapt, ușor și că presupune doar a vorbi mai puțin și a face mai mult, a avea o inimă bună și a nu avea intenții**

rele. Ei cred că acest lucru le va asigura prosperitatea oriunde se duc, că oamenii îi vor plăcea și că doar a fi o astfel de persoană, este suficient de bine. Ei ajung într-atât de departe, încât nu doresc să urmărească adevărul; se mulțumesc doar cu a fi oameni buni. Ei cred că problema urmăririi adevărului și a slujirii lui Dumnezeu este prea complicată; ea necesită înțelegerea multor adevăruri, consideră ei, și cine poate îndeplini toate acestea? Ei vor doar să ia un drum mai ușor – să fie oameni buni și să-și îndeplinească datoriile – și cred că asta va fi destul. Este această poziție sustenabilă? Este într-adevăr atât de ușor să fii o persoană bună? Veți găsi o mulțime de oameni buni în societate vorbind într-un mod foarte elevat și, chiar dacă la exterior pare că nu au făcut niciun rău mare, în adâncul lor ei sunt înșelători și șireți. În mod deosebit, sunt capabili să vadă în ce direcție bate vântul și sunt mieroși și lumești în elocvența lor. După părerea Mea, o asemenea «persoană bună» este una falsă, o ipocrită; o astfel de persoană doar se preface că este bună. Toți cei care rămân la o cale de mijloc sunt cei mai siniștri. Ei încearcă să nu jignească pe nimeni, le fac pe plac oamenilor, acceptă cu ușurință lucrurile și nimeni nu-i poate descifra. O persoană ca aceasta e o Satană vie!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin punerea în practică a adevărului p oți rupe legăturile unei firi corupte"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima, deoarece am văzut că sunt o persoană „agreabilă", care merge mereu pe calea de mijloc, fără să jignească vreodată pe cineva și fără să semnaleze problemele altcuiva, exact cum dezvăluiau cuvintele lui Dumnezeu. Dacă spuneam totuși ceva vreodată, trebuia să analizez situația și cu cine vorbeam. Nu puteam niciodată să stric o prietenie sau să-i permit cuiva să-mi găsească un defect. Văzusem că această soră are o problemă și voisem să-i spun despre ea, dar, imediat ce m-am gândit că aș putea să o jignesc, am evitat acest lucru în

repetate rânduri, pasând, în schimb, responsabilitatea conducătoarei bisericii. Am realizat că mă gândeam doar la mine, că i-am lăsat pe alții să se ocupe de sarcinile supărătoare și că nu voiam ca interesele proprii să-mi fie afectate în vreun mod. Așa mă purtasem cu frații și surorile mele. Uneori, când vedeam că cineva este într-o stare proastă sau dă dovadă de stricăciune, mă făceam că nu văd, fără să menționez acest lucru sau să am părtășie despre el. La suprafață, părea că mă înțeleg bine cu toată lumea. Păream foarte politicoasă. Dar totul era fals, totul era prefăcătorie. Îmi ascundeam cuvintele adevărate, sincere, afișând doar o mască. Eram atât de ipocrită! Îmi înșelasem cu nerușinare frații și surorile, dar tot voiam să aibă o părere bună despre mine. Eram atât de nerușinată! Am văzut că eram doar o slugă obedientă, perfidă și înșelătoare, și o prefăcută.

Apoi am citit mai multe din cuvintele lui Dumnezeu: „**Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziție? De ce sunt emoțiile tale atât de puternice? De ce îți plac acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Pe ce bază îți plac aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, voi toți ați ajuns să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că ele conțin otrava Satanei. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă îi întrebi pe unii răufăcători de ce fac ceva, ei vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit viața oamenilor. Poate că ei fac lucrurile pentru un scop sau altul, dar le fac doar pentru ei înșiși. Toți oamenii cred că, din moment ce fiecare este pentru sine, iar ceilalți cum**

le este norocul, ar trebui să trăiască doar pentru sine, făcând tot ce le stă în putere ca să-și asigure o poziție bună și mâncarea și îmbrăcămintea de care au nevoie. «Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Această afirmație a Satanei este tocmai otrava lui, iar, când este interiorizată de om, ea devine natura lui. Natura Satanei este demascată prin această afirmație; îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"). Aceste cuvinte mi-au îngăduit să înțeleg întrucâtva cauza inițială a obedienței mele, și anume faptul că filosofiile și otrăvurile Satanei erau adânc înrădăcinate în mine. Fiind otrăvită cu lucruri ca „Fiecare pentru el, diavolul îl ia pe cel din urmă", „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună" și „Rostește vorbe bune în armonie cu sentimentele altora și cu rațiune, întrucât a fi direct enervează pe ceilalți", m-am gândit doar la propriul prestigiu și statut. Voiam ca alții să mă vorbească de bine în orice făceam și devenisem foarte egoistă, vicleană și înșelătoare. De când eram mică, mama și tata îmi spuneau mereu să ascult mai mult decât vorbesc și, cu cât spun mai puțin, cu atât mai bine. Mi-au spus să nu fiu prea directă cu ceilalți, deoarece nu le-ar plăcea acest lucru. Trăisem după aceste filosofii satanice și eram foarte rar deschisă și sinceră cu alți oameni. Chiar și cu cei mai buni prieteni foarte rar vorbeam suficient de deschis încât să le semnalez greșelile, temându-mă să nu-i supăr și să-mi stric imaginea în ochii lor. În schimb, am preferat să aprob ce simțeau ei și să-i flatez, dar totul era o minciună, o impostură! Am realizat că, trăind după aceste filosofii satanice de viață, puteam doar să devin incredibil de falsă, vicleană, egoistă și josnică. Îmi

vedeam doar de propriile interese și nu mă gândeam deloc la alții. Nu eram sinceră cu oamenii și nu aveam deloc dragoste față de ei. O persoană ca mine nu putea ajuta pe nimeni, nu era de folos nimănui în vreun fel și, pur și simplu, nu merita ca cineva să se apropie de ea. Am văzut că aceste filosofii satanice erau cu adevărat absurde și că n-ar trebui niciodată să fie principii de comportament. Am văzut că respectarea acestor filosofii satanice de viață poate doar să ne facă mai corupți și mai lipsiți de umanitate. M-am gândit cum, de fiecare dată când observam o problemă și nu spuneam nimic, mă simțeam vinovată mai târziu și inima îmi era apăsată de o greutate de care nu puteam scăpa. Simțeam că, deși cunosc adevărul, nu reușesc să-l pun în practică. Fusesem atât de lașă, total lipsită de demnitate sau integritate. La vârsta mea, nu puteam încă să fiu o persoană cumsecade și nu cunoșteam principiile pentru interacțiunile umane. În schimb, urmărisem căile seculare predate și propagate de Satana. În acel moment, m-am urât cu adevărat. Nu mai voiam să trăiesc după aceste filosofii satanice. Voiam doar să acționez și să mă comport potrivit cuvintelor lui Dumnezeu.

Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Care este practica cea mai importantă pentru a fi o persoană cinstită? Este că inima ta trebuie să fie deschisă înaintea lui Dumnezeu. Ce vreau să spun prin «deschisă»? Înseamnă a-I oferi lui Dumnezeu o perspectivă limpede despre ce gândești, care sunt intențiile tale și ce te controlează. Dacă ceea ce spui e ceea ce se află în inima ta, fără cea mai mică diferență și fără nimic ascuns, fără o latură întunecată, fără ca ceilalți să fie nevoiți să ghicească sau să sape mai adânc punând întrebări, și fără a fi nevoit să te ascunzi după deget, spunând în schimb doar ceea ce crezi, fără vreo altă intenție, atunci înseamnă că inima ta este deschisă. Uneori, faptul că ești direct poate să-i rănească pe ceilalți și să-i**

nemulțumească. Cu toate acestea, ar spune oare cineva: «Vorbești într-un mod atât de cinstit și chiar m-ai rănit; nu pot să-ți accept sinceritatea»? Nu, nimeni nu ar face asta. Cu toate că rănești ocazional oamenii, dacă poți să te destăinuiești și să-ți ceri scuze, să recunoști că ai vorbit fără înțelepciune și nu le-ai luat în considerare slăbiciunile, vor vedea că nu ai resentimente, că ești o persoană cinstită și că pur și simplu nu acorzi prea multă atenție felului în care vorbești și ești doar foarte direct; nimeni nu te va învinui pentru asta. […] Cea mai importantă parte din a fi o persoană cinstită este că inima ta trebuie să fie deschisă înaintea lui Dumnezeu. După aceea, poți învăța să fii deschis către alte persoane, să vorbești cinstit și sincer, să spui ceea ce este în inima ta, să fii o persoană cu demnitate, integritate și caracter și să nu vorbești bombastic sau în mod fals ori să folosești cuvinte pentru a te deghiza sau a-i înșela pe ceilalți" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). În timp ce cugetam la cuvintele lui Dumnezeu, eram incredibil de emoționată. Simțeam că Dumnezeu mă luase de mână ca să mă învețe cum să mă comport ca o ființă omenească. Să fiu o persoană cinstită, să vorbesc și să acționez cu onestitate, să-mi deschid complet inima în fața lui Dumnezeu, să fiu sinceră cu frații și surorile și să nu trebuiască să fiu într-un anumit mod sau să recurg la șiretlicuri: o astfel de viață nu este obositoare. Mai târziu, am abordat problema acelei surori și am avut părtășie cu ea despre pericolele de a fi absorbită de romanele online. La început, a părut într-adevăr destul de nefericită și a fost puțin stânjenitor. Dar, destăinuindu-mă și având părtășie cu ea, a ajuns să înțeleagă că se afla într-o stare periculoasă. A spus că nu va mai citi romane online și că se va concentra la datoria ei. Când am auzit-o spunând asta, am putut, în cele din urmă, să răsuflu ușurată, dar mi-am făcut și reproșuri. Dacă aș fi vorbit mai devreme, atunci poate că starea ei s-ar fi îndreptat mai devreme. Doar

pentru că am vrut mereu să fiu agreabilă, am cedat în fața mie însemi și n-am practicat adevărul, iar lucrurile au trenat. E foarte nociv să fii o persoană obedientă. După aceasta, când vedeam o problemă în datoriile fraților și surorilor, încă mă mai temeam uneori să nu-i jignesc, dar, rugându-mă lui Dumnezeu, practicând cu atenție adevărul și fiind o persoană onestă, am reușit mereu să semnalez, cu sinceritate, problema mai târziu. Doar cu îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu am reușit să învăț cum să mă comport și să interacționez cu frații și surorile. Am observat cât de prețioase sunt, într-adevăr, cuvintele lui Dumnezeu. Ele sunt principiile pentru purtarea și acțiunile noastre. Atât în datoria, cât și în purtarea noastră, avem mereu nevoie de cuvintele lui Dumnezeu ca să ne călăuzească. Cât timp căutăm adevărul, când se ivește o problemă, vom avea o cale de urmat.

Gândindu-mă la trecut, obișnuiam să fiu de acord, în teorie, că sunt o persoană obedientă și înșelătoare, dar nu m-am comparat niciodată, în mod sincer, cu vorbele lui Dumnezeu ca să-mi examinez și să-mi disec firea coruptă. De asemenea, rareori căutam o cale de practicat sau principiile din cuvintele lui Dumnezeu, așa că firea mea egoistă și înșelătoare nu s-a schimbat deloc. Deși am experimentat doar unele chestiuni neînsemnate în viață, când mă concentrez pe examinarea mea și pe căutarea adevărului în cuvintele lui Dumnezeu, culeg roadele și ajung la o anumită înțelegere. În plus, simt o adevărată pace interioară și dobândesc puțin din calea spre intrarea în viață. Faptul că am ajuns la această înțelegere și că adun aceste roade se datorează întru totul îndrumării din cuvintele lui Dumnezeu! Slavă Ție, Dumnezeule!

47. Pot cei care-i mulțumesc pe oameni să câștige mântuirea lui Dumnezeu?

de Hao Zheng, China

Sunt dintr-un sat de munte înapoiat cu obiceiuri feudale și relații interpersonale complicate. Am fost cu adevărat influențat de acel mediu și de lucrurile pe care le spuneau părinții mei, precum: „Gândește înainte de a vorbi și apoi vorbește rezervat", „Tăcerea e de aur, vorba de argint și cel care vorbește mult greșește mult", „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună" și „Rosteşte vorbe bune în armonie cu sentimentele altora şi cu raţiune, întrucât a fi direct enervează pe ceilalți". Pentru mine, toate aceste filosofii au devenit cuvinte înțelepte în viață. Chiar și pe frații mei îi observam întotdeauna cu atenție, încercând să spun lucruri frumoase și măgulitoare ca să îi fac fericiți. Dacă unul făcea ceva o greșeală și părinții mă întrebau cine era de vină, spuneam întotdeauna că nu știu, așa că frații mei mă plăceau destul de mult. Mama spunea întotdeauna și că eram un copil bun. Odată ieșit în lume, fie că eram cu prietenii sau cu tot felul de oameni diferiți, eram întotdeauna atent ca să îmi protejez relațiile. Nu făceam niciodată nimic care să ofenseze pe cineva și nici mă certam cu nimeni. Dacă altcineva mă ofensa, eram cu adevărat iertător și nu cauzam probleme. De multe ori ieșeam în pagubă și mă simțeam constrâns și furios, dar respectam zicala „Tăcerea e de aur, iar cel care vorbește mult greșește mult" și pur și simplu îmi reprimam sentimentele. Printre membrii familiei și prieteni, am devenit cunoscut ca fiind o persoană cumsecade. Toți îmi făceau complimente și mă lăudau pentru că eram așa, dar, în inima mea, întotdeauna simțeam această presiune și durere de nedefinit. Mă păzeam de toată lumea ca să nu ofensez pe nimeni și nu îndrăzneam niciodată să fiu cu adevărat deschis față de nimeni.

Întotdeauna simulam și mă prefăceam ca să îmi protejez interesele. Acest mod de viață era supărător, istovitor și tulburător. Mereu obișnuiam să mă întreb: „Când se va termina suferința mea? Cum pot să duc o viață mai ușoară?” Când eram pierdut și în suferință, Dumnezeu Atotputernic mi-a întins mâna Lui salvatoare.

În 1998, am avut norocul să accept lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Din cuvintele Lui, am aflat că Dumnezeu S-a întrupat și a venit să mântuiască omenirea mai cu seamă ca să ne înlăture firile corupte și să ne permită să trăim cu adevărat o asemănare umană. Dumnezeu Atotputernic spune: „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). „**Împărăția Mea are nevoie de cei care sunt sinceri, de cei care nu sunt ipocriți sau amăgitori. Nu sunt oamenii sinceri și onești nepopulari în lume? Eu sunt chiar opusul. Este acceptabil ca oamenii onești să vină la Mine; tipul acesta de persoană Mă încântă și, în plus, am nevoie de tipul acesta de persoană. Chiar aceasta este dreptatea Mea**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 33). Dumnezeu ne spune să fim cinstiți, simpli și deschiși, că asta e singura cale să intrăm în Împărăția cerurilor. Când am citit aceste rânduri, am simțit cu adevărat că aceasta era o cale mai ușoară și mai fericită de a trăi și am năzuit să fiu sincer, așa cum cere Dumnezeu. În interacțiunile și la adunările cu frații și surorile, am observat că toți erau cinstiți și vorbeau liber. Erau sinceri și deschiși. Când aveau păreri despre o anumită persoană sau vedeau pe cineva dezvăluind corupția, puteau să atragă atenția asupra acestui lucru ca să fie de ajutor și puteau să

se deschidă și să vorbească despre cunoașterea lor de sine. Asta m-a surprins cu adevărat, deoarece crezusem întotdeauna că părerile personale despre oameni nu puteau fi deloc discutate și că, fiind cinstit, îi ofensam pe alții și îmi făceam rău. Însă, acolo, nu trebuia să mă îngrijorez în privința asta. Frații și surorile nu erau la fel de prefăcuți ca oamenii din lume și se scuzau când răneau pe altcineva. Se gândeau mereu la ceilalți. Știam că ei puteau să pună în practică și să ducă o viață de oameni cinstiți doar datorită cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu Atotputernic. Asta m-a făcut și mai sigur de faptul că ale Lui cuvinte sunt adevărul, că ele pot curăți și schimba oamenii, iar eu chiar voiam să fiu o persoană cinstită. Dar filosofiile de viață ale Satanei se adânciseră în mine cu mult timp înainte, devenind propriile mele reguli de supraviețuire. În interacțiunile cu frații și surorile, fără să-mi dau seama, mă bazam încă pe acele filosofii satanice. Mă temeam să fiu deschis și să vorbesc din inimă, să ofensez pe cineva sau să îmi stric reputația. Am continuat să fiu atent ca să îmi protejez relațiile cu oamenii și am simțit că a fi cinstit este un lucru într-adevăr dificil. Apoi, ca să mă curețe și să mă schimbe, Dumnezeu a aranjat cu grijă mediul potrivit ca să-mi dezvăluie stricăciunea și neajunsurile, călăuzindu-mă în realitatea unei persoane cinstite.

Mai târziu, am început să lucrez ca lider de echipă cu fratele Li. Ne înțelegeam de minute, iar el mă ajuta cu multe lucruri. Dar, în timp ce ne îndeplineam datoria, am aflat că era arogant, încăpățânat și nu respecta principiile. De fiecare dată când voiam să spun ceva, eram pe cale să deschid gura și, apoi, ajungeam să îmi înghit cuvintele. Mă gândeam: „Dacă îl critic, va spune că nu am conștiință, că el a fost atât de amabil cu mine, dar eu îi scot mereu problemele în evidență. Dacă se întoarce împotriva mea și nu putem lucra împreună ca să ne mai îndeplinim datoria?” Nu am deschis niciodată subiectul acesta față de el, ca să ne pot proteja relația. Mai

târziu, deoarece era arogant și își neglija îndatoririle, fratele Li a afectat grav lucrarea bisericii și a fost înlocuit. În ciuda acestui fapt, tot nu am reflectat asupra mea. Dar apoi, într-o zi, când am mers acasă la fratele Li, cu treabă, soția lui mi-a spus: „Ești implicat în înlocuirea soțului meu. Dacă ai fi putut să îl avertizezi și să îl ajuți, probabil nu ar fi acționat cu atâta încăpățânare și nesăbuință în datoria lui și nu ar fi perturbat lucrarea bisericii. De ce nu poți să sprijini lucrarea bisericii? Tu faci oamenilor pe plac, nu practici adevărul!" Vorbele ei m-au devastat și, mai mult decât orice, m-am simțit rușinat. După ce am plecat, nu mi-am putut opri lacrimile. M-am rugat lui Dumnezeu în suferința mea, spunând: „O, Dumnezeule, i-ai permis acestei surori să mă înfrunte și să mă dojenească azi, dar eu nu mă cunosc cu adevărat. Te rog să mă luminezi și să mă călăuzești." După rugăciune, m-am calmat treptat și am început să îmi amintesc de vremea în care lucram cu fratele Li. Mi-am dat seama că trăisem după filosofiile de viață ale Satanei. Îl văzusem clar încălcând principiile, dar nu îl oprisem și nici nu-l ajutasem. Mă temeam prea mult să îl ofensez și să ne stric relația de la locul de muncă. Nu puteam să-l fac pe fratele Li să înțeleagă responsabilitatea pe care o aveam eu. M-am simțit tot mai vinovat și plin de regrete.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să existe un standard pentru a avea o bună umanitate. Acesta nu presupune a lua calea moderației, a nu respecta principiile, a te strădui să nu jignești pe nimeni, a fi lingușitor oriunde te duci, a fi mieros și versat cu toți cei pe care îi întâlnești și a face pe toată lumea să se simtă bine. Nu acesta este standardul. Deci, care este standardul? Acesta presupune ca ei să trateze cu o inimă sinceră pe Dumnezeu, pe ceilalți oameni și evenimentele, să poată să-și asume responsabilitatea și să facă toate acestea într-un mod evident de văzut și simțit de către toți.**

Mai mult, Dumnezeu cercetează inimile oamenilor și le cunoaște, pe fiecare în parte. Unii oameni se laudă întotdeauna că au o bună umanitate, pretinzând că niciodată nu au făcut nimic rău, nu au furat bunurile altora și nu au râvnit la lucrurile altor oameni. Chiar ajung atât de departe încât să le permită altora să beneficieze pe cheltuiala lor atunci când există o dispută asupra intereselor, preferând să sufere ei pierderi, și nu spun niciodată nimic rău despre nimeni, astfel încât toți ceilalți să creadă că ei sunt oameni buni. Totuși, atunci când își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ei sunt vicleni și șireți, uneltind mereu pentru ei înșiși. Nicicând nu se gândesc la interesele casei lui Dumnezeu, nicicând nu tratează ca fiind urgente lucrurile pe care Dumnezeu le tratează ca fiind astfel și nu gândesc așa cum gândește El, neputând nicicând să-și pună deoparte propriile interese pentru a-și îndeplini îndatoririle. Ei nu-și abandonează niciodată propriile interese. Chiar și când îi văd pe răufăcători săvârșind răul, nu îi dau în vileag; ei nu au niciun fel de principii. Acesta nu este un exemplu de umanitate bună. Nu dați nicio atenție la ceea ce spune o asemenea persoană; trebuie să vedeți cum trăiește, ce dezvăluie și care îi este atitudinea când își îndeplinește datoriile, precum și care îi este starea lăuntrică și ce iubește. Dacă iubirea pentru propria faimă și avere depășește loialitatea sa pentru Dumnezeu, dacă iubirea sa pentru propria faimă și avere depășește interesele lui Dumnezeu sau dacă iubirea sa pentru propria faimă și avere depășește considerarea pe care o arată lui Dumnezeu, atunci nu este o persoană cu umanitate. Comportamentul său poate fi văzut de către alții și de către Dumnezeu; astfel, este foarte dificil pentru o asemenea persoană să dobândească adevărul” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că a fi

o persoană bună nu înseamnă să te comporți frumos. Nu înseamnă să te înțelegi cu oamenii sau să le câștigi simpatia. Înseamnă să îți întorci inima spre Dumnezeu, să fii loial, să practici adevărul ca să susții lucrarea casei lui Dumnezeu, să respecți principiile adevărului și să-i ajuți și să-i sprijini pe oameni în viața lor, din punct de vedere spiritual. Dar, chiar dacă îl văzusem pe fratele Li încăpățânat și împotrivindu-se adevărului de multe ori, foarte arogant și neacceptând sugestiile oamenilor, știind că acesta era un lucru rău atât pentru el, cât și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, tot am continuat să mă ghidez după filosofia satanică de viață conform căreia „Păstrarea tăcerii asupra greşelilor prietenilor buni face o prietenie lungă şi bună.” M-am făcut că nu văd. Nu l-am ajutat și nici nu am menționat lucrul acesta vreunui lider al bisericii. Pur și simplu am urmărit cum lucrarea bisericii avea de suferit. Chiar nu puteam să-mi sacrific prestigiul ca să practic adevărul și să fiu responsabil. Eram atât de egoist, josnic și înșelător! Nu eu îl ajutam să păcătuiască? Nu eu eram de partea Satanei? Din frica mea de a ofensa pe cineva, devenisem o persoană josnică și egoistă. Nu aveam simțul dreptății. Nu eram deloc o persoană bună. Din dorința mea de a fi un tip amabil, devenisem persoana înșelătoare care face pe plac oamenilor și pe care Dumnezeu o disprețuiește. În lumea largă, ar fi în regulă să fii astfel, dar, în casa lui Dumnezeu, asta Îl dezgustă. Apoi mi-am dat seama că, de fapt, a fi cumsecade ca să protejezi relațiile e ceea ce-i rănește pe oameni, nu faptul că nu practici adevărul. Pentru prima dată în viață, părerea mea despre ce înseamnă a fi o persoană bună era zdruncinată. Am văzut că era pe deplin greșit să mă ghidez după filosofiile satanice de viață în relațiile mele și tratarea de care am avut parte de această dată mi-a lăsat o impresie profundă pe care nu o voi uita niciodată. Mi se părea că fratele Li săvârșise o fărădelege, însă n-am rămas decât cu o datorie eternă. Prin judecata și mustrarea lui Dumnezeu, am dobândit înțelegerea căutărilor

mele greșite de-a lungul anilor și nu am mai vrut să trăiesc astfel. Am devenit dispus să fiu o persoană cinstită și integră, așa cum cere Dumnezeu. Aveam dorința să lucrez ca să fiu o persoană cinstită, dar, de vreme ce firea mea coruptă și satanică era atât de înrădăcinată și nu îmi înțelegeam și nu-mi uram pe deplin natura și esența de om care face altora pe plac, nu m-am schimbat cu adevărat. În scurt timp, am revenit la vechile mele obiceiuri.

Soțul surorii Zhang dintr-un sat învecinat era un golan localnic foarte rău care stătea în calea credinței ei. Ori de câte ori o vedea plecând la o adunare, începea scandalul cu ceilalți frați și celelalte surori, ca ei să nu își poată găsi liniștea. O dată, când ea era plecată la o adunare, soțul ei a luat lemnele pe care voia să le folosească un frate ca să construiască o casă și le-a dat foc. Liderul bisericii i-a spus: „Nu veni la adunări – trebuie să îi ținem pe toți în siguranță. Fă-ți devoționalele și citește singură cuvintele lui Dumnezeu, acasă.” Dar, după un timp, chiar și-a dorit să participe la o adunare și nu s-a putut abține să nu vină în satul nostru ca să se întâlnească cu sora Wang. Neștiind ce să facă, sora Wang a venit să discute cu mine. Știam foarte bine că interesele bisericii trebuiau să primeze, că sora Zhang trebuia să plece acasă. Dar apoi m-am gândit: „Nu sunt un lider al bisericii. Ce vor crede ceilalți dacă aceasta e mișcarea greșită? În plus, dacă sora Zhang află că am împiedicat-o să participe la o adunare, ce va crede despre mine?” La acest gând, am evitat politicos problema, spunând: „Chiar ar trebui să discuți cu un lider al bisericii despre asta. Mergi și caută-l pe unul dintre ei.” Până la urmă, nu a reușit să găsească unul, așadar i-a permis surorii Zhang să rămână.

În seara următoare, în timp ce îmi făceam devoționalele și ascultam imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu, acasă, am auzit brusc pe cineva bătând violent în ușă. În clipa în care fiul meu a deschis ușa, trei sau patru indivizi masivi cu bâte din lemn au dat buzna înăuntru, iar apoi alți patru sau cinci

au sărit de pe acoperișul meu. Ei m-au țintuit de pat fără să spună un cuvânt și m-au bătut măr. Am fost foarte speriat. M-am rugat și am strigat fără oprire la Dumnezeu. Tocmai când durerea se intensifica, rama patului s-a rupt, iar eu am căzut pe podea. Acei golani au crezut că mă rănisem grav și au fugit panicați. Credeam că după o astfel de bătaie cu siguranță voi avea niște oase rupte, dar, în mod surprinzător, m-am ales doar vânătăi, fără oase fracturate. Știam că a fost grija și protecția lui Dumnezeu. După o zi, am aflat că soțul surorii Zhang știa că ea pleca la o adunare și a crezut că eu o organizasem, așadar îi pusese pe tipii aceia să mă bată. Mi-am dat seama că asta s-a întâmplat deoarece nu respectasem principiile. Dacă aș fi făcut-o și aș fi împiedicat-o pe sora Zhang să participe la acea adunare, nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Doar din cauza faptului că eram egoist și josnic am fost bătut de golanii aceia. Îmi păsa doar de propriile interese și eram un „tip amabil" care nu practica adevărul. Eu eram singurul vinovat.

Mai târziu, am venit înaintea lui Dumnezeu căutând și reflectând: de ce nu mă puteam abține din a-mi proteja interesele și a le face oamenilor pe plac? De ce, știind adevărul, nu puteam să îl pun în practică? O dată, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața natură a omului. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» este o binecunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. […] Există încă multe otrăvuri**

satanice în viața oamenilor, în comportamentul și în conduita lor; aproape că nu au nicio fărâmă de adevăr. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt toate lucrurile Satanei. Toți acei oficiali, cei ce dețin puterea și cei ce sunt împliniți au propriile lor căi și secrete pentru succes. Nu sunt oare asemenea secrete perfect reprezentative pentru natura lor? Au făcut lucruri așa de mari pe lume și nimeni nu poate înțelege uneltirile și intrigile ce stau în spatele lor. Asta arată efectiv cât de perfidă și de malițioasă este natura lor. Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane, iar natura omului este vizibil coruptă, rea și reacționară, plină de filosofiile Satanei și cufundată în ele – este în totalitate o natură răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). Am găsit cauza problemei când m-am gândit bine la asta. Îi mulțumeam mereu pe oameni și nu puteam să practic adevărul deoarece eram plin de filosofiile și otrăvurile Satanei: „Tăcerea e de aur, vorba e de argint, iar cel care vorbește mult greșește mult", „Când știi că un lucru este greșit, este mai bine să vorbești mai puțin", „Oamenii sensibili se pricep să se protejeze, căutând doar să evite să facă greșeli", „Gândește înainte să vorbești, iar apoi vorbește rezervat", „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună". Le-am considerat drept cuvinte după care să îmi trăiesc viața, drept reguli de comportament pentru mine și am făcut tot ce am putut ca să fiu un tip amabil pe baza acestor lucruri. În toate interacțiunile mele, nu mă gândeam decât să nu ofensez oamenii și la cum să îi determin să mă laude și să mă respecte.

Desăvârșisem viclenia și filosofiile înșelătoare ale Satanei, iar acestea deveniseră lucruri pe care le dezvăluiam în mod natural. Chiar dacă păream o persoană bună în lume și oamenii mă lăudau că eram un tip amabil, eram departe de a fi o persoană bună. Ce câștigam, de fapt, trăind după aceste otrăvuri ale Satanei? Când eram mic, mi-am pierdut inocența pe care ar trebui să o aibă un copil și m-am prefăcut față de toți ceilalți. Eram foarte atent și întotdeauna îi observam pe ceilalți când vorbeam și făceam ceva. Mă păzeam de toți. Niciodată nu am fost deschis cu nimeni și nu am vorbit din inimă. Am fost înșelător chiar și cu propria mea familie. M-am împotrivit mult conștiinței mele și mi-am vândut demnitatea și integritatea, deoarece mă temeam să îi ofensez pe ceilalți. Nu îndrăzneam niciodată să apăr ce era drept și îmi compromiteam integritatea doar ca să îmi protejez imaginea. Zâmbeam forțat chiar și când eram furios. Aceste filosofii satanice nu doar mă împiedicau să trăiesc o umanitate normală, ci eram egoist, josnic, înșelător și nu deosebeam binele de rău. Faptul că trăiam după aceste filosofii satanice mi-a adus într-adevăr momentan laudele celorlalți, dar era ca și când aș fi fost legat foarte strâns cu lanțuri invizibile. Nu puteam să vorbesc sau să mă comport liber. Nu aveam nicio libertate și eram foarte deprimat și suferind. Acum îmi dădeam seama că a fi acel individ care obișnuia să se străduiască să-i mulțumească pe oameni nu însemna că eram un om bun, ci o persoană vicleană și haină care nu căuta adevărul. Mă împotriveam lui Dumnezeu și Îl trădam. Fără judecata și curățirea lui Dumnezeu, nu puteam fi niciodată mântuit. Apoi mi-am dat seama că Dumnezeu le permisese acelor golani să mă bată. El mă avertiza să vin înaintea lui Dumnezeu și să reflectez la mine, să îmi cunosc esența și consecințele faptului că făceam pe plac oamenilor și să mă căiesc.

Citind cuvintele lui Dumnezeu, am văzut natura și esența unei persoane care le face pe plac oamenilor, cât și pericolele și consecințele

acestui lucru. M-am rugat lui Dumnezeu, impunându-mi să urmăresc realmente adevărul, să mă eliberez de legăturile filosofiilor Satanei și să fiu cinstit, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. O dată, am aflat că sora Lin fusese transferată la altă biserică și aleasă ca diacon. Știam că era cu adevărat o persoană înșelătoare și că întotdeauna fusese foarte vicleană când își îndeplinea datoria în biserică, spunând un lucru și făcând un altul. Știam că o persoană atât de înșelătoare nu ar trebui să fie diacon și că ar trebui să sprijin lucrarea bisericii. Am hotărât să-i scriu liderului bisericii o scrisoare în care să-i explic situația. Dar am ezitat taman când am luat pixul, gândind: „Aceasta este o problemă a bisericii lor. Oare liderul lor nu va spune că exagerez și că nu îmi văd de treaba mea?" Apoi m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu a vorbit inimii mele, iar eu am putut să simt voia urgentă a lui Dumnezeu, care spera ca oamenii să practice adevărul, să susțină dreptatea, să îndrăznească să spună „nu" forțelor Satanei și să își asume răspunderea ca să sprijine lucrarea lui Dumnezeu. El nu vrea să ne calculăm câștigurile și pierderile, ci să dăm întâietate intereselor bisericii. Imediat ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am găsit încrederea să pun în

practică adevărul, așadar am scris acea scrisoare liderului celeilalte biserici, despre sora Lin. Câteva zile mai târziu, liderul mi-a spus că analizase problema și mi-a confirmat că sora Lin era o persoană înșelătoare, așadar i-au atribuit o altă sarcină. M-am simțit mângâiat și liniștit când s-a întâmplat asta. Am văzut că este minunat să fiu cinstit și am reușit să fac ceva semnificativ. Mai târziu, o parte din frați și surori mi-au spus că, scriind acea scrisoare ca să protejez interesele bisericii, am dovedit că într-adevăr mă schimbasem, că dobândisem un simț al dreptății. M-am emoționat foarte mult să-i aud spunând asta. În inima mea, știam că practicarea adevărului și dobândirea unei mici schimbări se datoraseră doar judecății și mustrării lui Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic, pentru mântuirea mea!

48. Practicarea adevărului pentru a trăi o asemănare umană

de Miao Xiao, China

Credeam că, dacă-mi fac datoria, mă înțeleg cu frații și surorile și nu comit păcate evidente, trăiesc o asemănare umană. Însă am fost judecată și demascată de multe ori de cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, am văzut că a avea o asemănare umană nu este ceva care se referă doar la comportamentul exterior. Cheia este practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, abandonarea intereselor proprii și păstrarea principiilor când se întâmplă ceva, susținerea lucrării lui Dumnezeu și grija față de voia Lui.

În iulie 2018, o soră din biserica noastră a fost arestată în timp ce răspândea Evanghelia. Fusese la mine acasă, așa că poliția știa unde locuiesc, dacă o urmăriseră. Ne-am grăbit să ne mutăm în altă parte. La puțin timp după ce ne-am instalat, a venit o supraveghetoare și ne-a spus: „Trei frați și surori au fost urmăriți și arestați. Toți cei din locurile unde aceștia au fost la adunări au fost mutați. Trebuie să aveți grijă.” Mi-am spus: „Având în vedere că poliția deja a arestat niște frați și surori, probabil că îi urmăreau de mult timp. Partidul Comunist Îl urăște pe Dumnezeu și adevărul. Ei sunt răbdători și caută indicii pentru a prinde persoane importante ca să nimicească biserica lui Dumnezeu și să aresteze credincioșii. Este posibil ca toate locurile noastre de adunare să fi fost urmărite și toți cei care locuiesc acolo ar trebui să se mute imediat.” Însă supraveghetoarea a notificat doar locurile în care fuseseră cei arestați, nu și celelalte. M-am întrebat dacă ar trebui să-i menționez asta. Dacă nu-i spuneam și se întâmpla ceva, cine știe câte persoane ar putea fi arestate și torturate? Asta ar dăuna și lucrării bisericii. Dar, dacă îi menționez asta și nu mă ascultă sau spune că sunt eu prea timidă, nu ar fi distrusă imaginea ei

pozitivă despre mine? În timp ce-mi făceam griji despre asta, mi-au venit în minte următoarele cuvinte de la Dumnezeu: „**Fă orice este benefic pentru lucrarea lui Dumnezeu și nu face nimic care este în detrimentul intereselor lucrării lui Dumnezeu. Apără numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). Asta mi-a reamintit că, drept credincioasă, ar trebui să susțin lucrarea lui Dumnezeu și interesele bisericii. Așadar, i-am împărtășit gândurile și punctele mele de vedere. Nici n-am terminat bine de vorbit, că s-a schimbat la față și mi-a spus: „Să se mute? Dacă fugim la cel mai neimportant lucru, este asta încredere în domnia lui Dumnezeu? Credeam că ai statură și că poți prelua conducerea echipei, dar se pare că dai înapoi imediat ce se întâmplă ceva.” Am fost atât de supărată să aud asta. Ce vor crede ceilalți după ce m-a tratat astfel? Cum voi mai putea da ochii cu ea după asta? Dar, apoi, m-am gândit la susținerea lucrării bisericii și la protejarea siguranței fraților și surorilor, așa că am vrut să deschid subiectul din nou. Însă mă îngrijora să văd cât de înverșunată era. Dacă mai continuam să deschid subiectul imediat după ce am fost tratată, va spune că-mi lipsește realitatea adevărului și că sunt arogantă și încăpățânată. Mă va mai considera o căutătoare a adevărului? Întotdeauna mă prețuise, incluzându-mă în datoriile importante și consultându-se cu mine cu privire la diverse lucruri. Dacă insistam asupra opiniei mele, putea să nu mă mai instruiască și atunci ceilalți mă vor desconsidera. M-am hotărât să abandonez subiectul. Mi-am ținut capul plecat și n-am suflat o vorbă.

După ce a plecat, m-am simțit foarte neliniștită, așa că m-am rugat în tăcere. Atunci mi-au venit în gând următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem**

de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate slabă. Să analizăm îndeaproape asta. În ce fel manifestă această persoană o umanitate stricată, de spun oamenii că nu are umanitate? Ce trăsături au asemenea oameni? Ce manifestări specifice prezintă? Astfel de oameni sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a mărturisi pentru Dumnezeu sau de a-și îndeplini datoriile și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există chiar oameni care, atunci când văd o problemă în îndeplinirea datoriei lor, rămân tăcuți. Ei văd că ceilalți cauzează întreruperi și tulburări și, totuși, nu fac nimic pentru a-i opri. Ei nu țin seama, câtuși de puțin, de interesele casei lui Dumnezeu și nici nu se gândesc la propriile datorii sau responsabilități în care sunt angajați. Ei vorbesc, acționează, ies în evidență, depun eforturi și consumă energie doar pentru vanitatea, prestigiul, poziția, interesele și onoarea lor" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit exact starea mea. Știam că acele locuri pot fi în primejdie și că persoanele de acolo pot fi arestate dacă nu erau mutate. Dar mă temeam că supraveghetoarea va spune că sunt lașă și-mi lipsește credința și că nu va mai avea o părere așa bună despre mine. Nu am îndrăznit să fiu fidelă principiilor și să susțin lucrarea bisericii. Cunoșteam adevărul, dar nu îl practicam. M-am rugat la Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Realitatea a arătat că nu practic adevărul în credința mea. Nu susțin lucrarea lui Dumnezeu. Mă gândesc doar la prestigiul, statutul și interesele mele. Sunt atât de egoistă și josnică! Dumnezeule, Te rog, dă-mi îndrumarea Ta. Vreau să mă

căiesc cu adevărat.” Apoi, mi-am adus aminte că „Rânduielile de lucru” prevăd că întotdeauna trebuie să ținem cont de siguranță când ne facem datoria. Într-un mediu sigur, frații și surorile își pot face datoria cu calm și lucrarea casei lui Dumnezeu nu va fi perturbată ușor. Apoi, mi-am împărtășit gândurile câtorva persoane din echipă și au fost de acord cu mine că și celelalte locuri erau în pericol și trebuiau mutate. M-am hotărât să deschid din nou subiectul cu supraveghetoarea când o văd. De asemenea, m-am rugat la Dumnezeu și I-am cerut curajul de a practica adevărul.

Câteva zile mai târziu, sora Zhang, o altă supraveghetoare, ne-a vizitat echipa. Ne-a întrebat dacă am auzit despre arestări și ce părere avem despre asta. Am spus repede: „Cred că este posibil ca nici celelalte locuri de adunare să nu fie în siguranță. Ar trebui să le spunem să se mute imediat în caz că …”. Înainte să pot termina, sora Zhang a spus cu asprime: „În siguranță? Unde în China suntem în siguranță să credem în Dumnezeu? Unde nu suntem în pericol? Acesta este un moment foarte important pentru răspândirea Evangheliei. Cum să ne putem face datoria dacă ne pitim temători la fiecare cotitură? Vrei să te ascunzi până când lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită și Partidul Comunist se prăbușește?” După ce am auzit ce-a spus, mi-am zis: „Nu asta am vrut să spun. Dumnezeu ne-a spus în Epoca Harului: «**Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor! Fiţi deci înţelepţi ca şerpii şi fără pată ca porumbeii**» (Matei 10:16). «**Când vă vor persecuta într-o cetate, să fugiţi în alta!**» (Matei 10:23). Este nevoie de înțelepciune ca să ne facem datoria în China.” Însă, din răspunsul surorii Zhang, am văzut că nu voia ca acele locuri să fie mutate și, dacă insistam, putea să spună că nu accept adevărul, că este ceva în neregulă cu mine. Apoi, a spus în continuare: „Lașii nu-și pot face datoria. Se transformă în iude când sunt arestați.” Aceste spuse m-au lăsat foarte dezorientată. Dacă mai continuam să sugerez ca toată lumea să se mute, supraveghetoarele

doar mă vor considera, probabil, o lașă. Poate chiar mă vor da afară. Ce vor crede ceilalți despre mine atunci? Datorită entuziasmului meu, avuseseră o impresie bună despre mine și mă rugaseră să am părtășie cu privire la problemele lor. Dacă credeau că sunt lașă și nu accept adevărul, nu m-ar mai vedea la fel și mi-ar fi rușine să dau cu ochii de ei. M-am gândit mult, însă dorința mea de a face ceea ce era corect dispăruse. Nu am vrut să-i creez dificultăți supraveghetoarei. Am spus: „Doar îmi împărtășeam gândurile. Voi hotărâți ce se întâmplă."

Într-o dimineață, câteva zile mai târziu, o soră ne-a spus, agitată, că, după arestările acelea, unele dintre locurile de adunare n-au fost mutate suficient de rapid. Poliția le urmărise, așa că trei supraveghetori și niște persoane de la locurile de adunare fuseseră reținuți. M-a supărat foarte mult să aud acest lucru. Dacă aș fi fost fidelă principiilor și aș fi explicat importanța la momentul respectiv sau dacă aș fi contactat direct liderul bisericii, probabil nu ne-am fi aflat în situația aceea. Atât de mulți fuseseră arestați și lucrarea bisericii era îngreunată foarte mult. Acest lucru era legat direct de faptul că eu nu fusesem responsabilă și nu respectasem principiile. Dar era prea târziu acum. Singurul lucru de făcut era să fie notificați imediat toți cei care puteau fi în pericol, ca să nu cadă în mâinile malefice ale PCC. Am pus frații și surorile să se ocupe de asta imediat.

Mai târziu, am reflectat la asta. Știam că trebuia să protejez interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii, așa că de ce nu făcusem acest lucru în practică? De ce am fost atât de egoistă, de ce mi-am protejat doar interesele? Apoi, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei și îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de**

puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul vostru. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit viața oamenilor. Orice-ar fi, oamenii sunt în asta doar pentru ei înșiși. Așadar, ei trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte ale Satanei sunt tocmai otrava Satanei, iar, când oamenii o interiorizează, ea devine natura lor. Natura Satanei este demascată prin aceste cuvinte; ele îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru").

Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie rădăcina egoismului nostru. Trăim conform filozofiilor satanice precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate" și „Păstrează liniştea pentru auto-protecţie şi caută doar să nu faci greșeli". Au devenit însăși natura noastră. Fiecare luptă și trăiește pentru sine și chiar va sacrifica interesele altora pentru cele proprii. Toți oamenii corupți trăiesc astfel, devenind mai egoiști și mai vicleni, iar lumea devine mai întunecată și mai rea. Chiar fiind credincioasă, cuvintele lui Dumnezeu nu deveniseră viața mea. Gândirea încă-mi era degradată de aceste otrăvuri satanice, motiv pentru care am știut

adevărul, dar nu l-am practicat. M-am temut să nu jignesc supraveghetoarele și să nu-mi stric reputația. Adevărul și lucrarea bisericii nu erau cele mai importante, ci propriul nume și statut. Eram atât de egoistă! Dumnezeu predetermină ce datorie fac și când o fac. Însă eu, prostește, am crezut că soarta îmi este în mâinile supraveghetoarelor, așa că, dacă le-aș fi jignit, datoria mi-ar fi fost luată. Nu negam eu faptul că adevărul și dreptatea domnesc în casa lui Dumnezeu? Vedeam lucrurile exact ca o necredincioasă. Nu eram o credincioasă. Apoi m-am gândit la următoarele din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oricât de mare ar fi pierderea pentru lucrarea lui Dumnezeu și interesele casei Sale, nu vei simți niciun reproș din partea conștiinței tale, ceea ce înseamnă că vei fi cineva care trăiește după propria fire satanică. Satana te controlează și te determină să trăiești precum ceva nici tocmai uman, nici tocmai demon. Mănânci ce este al lui Dumnezeu, bei ce este al lui Dumnezeu și te bucuri de tot ce vine de la El, totuși, când lucrarea casei lui Dumnezeu suferă vreo pierdere, crezi că nu are nimic de-a face cu tine, iar când vezi că se întâmplă, chiar îți «îndoi cotul în afară»[a] și nu iei partea lui Dumnezeu, nici nu susții lucrarea lui Dumnezeu sau interesele casei lui Dumnezeu. Asta înseamnă că Satana are putere asupra ta, nu-i așa? Oare astfel de oameni trăiesc ca ființe umane? În mod clar, ei sunt demoni, nu oameni!**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul sunt temători de Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au străpuns inima precum o sabie. Respiram aerul și mâncam mâncarea pe care Dumnezeu le crease, bucurându-mă de viața și de adevărul de la El, fără a mă gândi să-I răsplătesc dragostea. Am văzut lucrarea casei lui Dumnezeu fiind grav afectată și frații și surorile în pericol, dar nu am îndrăznit să susțin principiile, temându-mă pentru mine însămi. Asta a însemnat că peste 20 de persoane au fost arestate, duse la

închisoare și torturate, iar lucrarea noastră evanghelică a fost extrem de afectată. Traiul în corupere avea consecințe de nedescris. Pur și simplu făceam rău. Nu înțelesesem niciodată de ce Dumnezeu ura oamenii egoiști, de ce spunea că le lipsește umanitatea și îi aparțin Satanei. Acum înțelegeam că egoiștii se gândesc doar la ei înșiși, nu la alții, și chiar își protejează interesele proprii în detrimentul lucrării bisericii. Cum este lucrul acesta omenesc? Chiar și animalele sunt mai presus. Câinii știu cum să apere casele proprietarilor lor și să fie loiali, dar, deși Dumnezeu mi-a dat atât de mult, eu tot am mușcat mâna care mă hrănea. Nu am fost deloc loială și nu meritam să fiu numită om. Atunci am văzut că Dumnezeu nu exagera deloc când îi numea pe egoiști Satana vii. Dacă nu mă căiam, nu mă schimbam și nu practicam adevărul, făceam rău, mă opuneam lui Dumnezeu și urma să fiu pedepsită de El. Acest eșec mi-a arătat că, fără a urmări adevărul și a rezolva firile satanice, nu putem practica adevărul și ne supune lui Dumnezeu. Atunci, niciodată nu ne vom schimba firile și nu vom fi mântuiți, indiferent de cât de mult timp credem, cât sacrificăm sau cât suferim. Apoi, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Atât de mult rău a venit asupra lucrării bisericii și a fraților și surorilor din cauză că eu nu am practicat adevărul și nu am respectat principiile. Dumnezeule, am făcut rău. Sunt gata să mă căiesc și să accept cercetarea Ta. Dacă tot nu mă schimb, ci sunt egoistă și nu sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu, fie ca Tu să mă judeci și să mă mustri.”

După rugăciune, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: **„Când te dovedești a fi egoist și josnic și ai devenit conștient de acest lucru, ar trebui să cauți adevărul: «Ce ar trebui să fac pentru a fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu? Cum ar trebui să acționez astfel încât toată lumea să beneficieze?» Adică, trebuie să începi prin a-ți da deoparte propriile interese, renunțând la ele treptat, în funcție de**

statura ta, puțin câte puțin. După ce ai experimentat asta de câteva ori, le vei lăsa deoparte complet și, pe măsură ce faci acest lucru, te vei simți din ce în ce mai neclintit. Cu cât îți dai mai mult interesele la o parte, cu atât mai mult vei simți că, în calitate de ființă umană, ar trebui să ai conștiință și rațiune. Vei simți că, fără motive egoiste, ești o persoană cinstită, dreaptă și că faci lucrurile doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Vei simți că un astfel de comportament te face demn de a fi numit «om» și că, trăind astfel pe pământ, ești deschis și cinstit, ești o persoană sinceră, ai o conștiință împăcată și ești vrednic de toate lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Cu cât trăiești mai mult astfel, cu atât te vei simți mai neclintit și mai luminos. Ca atare, nu vei fi pășit pe făgașul cel bun?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). **„Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; și nu ține cont de statutul, prestigiul sau reputația ta. În plus, nu lua în considerare interesele omului. Mai întâi trebuie să ții cont de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai făcut tot ce ai putut ca să fii loial, dacă ai făcut tot ce ți-a stat în putință să-ți îndeplinești responsabilitățile, și dacă ai dat totul, precum și dacă ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea casei lui Dumnezeu. Trebuie să iei în considerare aceste lucruri. Gândește-te la ele frecvent și îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Atunci am înțeles că, drept creștină, singurul mod de a trăi cu integritate, onoare și umanitate este să trăiești conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, să ții cont de voia Lui, să renunți la interesele

proprii și să protejezi lucrarea lui Dumnezeu în toate lucrurile. Atunci ne vom simți împăcați. Știam că trebuia să practic cuvintele lui Dumnezeu și să caut să fiu o persoană integră.

Într-o seară din noiembrie, după ora 22, sora Li, o nouă supraveghetoare, a venit la echipa noastră. A spus că sora Liu, partenera ei de muncă, a plecat cu câteva zile înainte să întâlnească o soră ce venea din afara orașului, dar nu s-a mai întors. Se temea că fusese arestată. Dacă așa stăteau lucrurile, ceilalți trebuiau anunțați imediat să se mute. Se gândea și că sora Liu poate s-a dus acasă din cine știe ce motiv și mutarea tuturor le-ar afecta datoria. Nu știa ce să facă. Auzind acestea, mi-am spus: „Sora Liu crede în Dumnezeu de ani de zile și își face datoria serios. Ne-ar fi anunțat dacă s-ar fi dus acasă. Probabil a fost arestată. Ar trebui să le spun liderilor imediat.” Dar, apoi, mi-am spus: „Sora Li este supraveghetoare. Dacă ea nu este sigură și se teme să afecteze lucrarea bisericii, cum pot eu fi sigură? Dacă trecem prin tot deranjul de a-i muta pe toți, dar sora Liu nu a fost arestată, liderul poate să ne trateze și să spună că perturbăm lucrarea bisericii. Să-mi spun părerea sau nu?”

În zbuciumul meu, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Fă orice este benefic pentru lucrarea lui Dumnezeu și nu face nimic care este în detrimentul intereselor lucrării lui Dumnezeu. Apără numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). **„Dacă, pe cât este mai important un moment, pe atât oamenii pot mai mult să se supună și să renunțe la propriile interese, la vanitate și mândrie și să își îndeplinească datoriile cum se cuvine, doar atunci ei vor fi ținuți minte de Dumnezeu. Toate acestea sunt fapte bune! Indiferent de ceea ce fac oamenii, ce este oare**

mai important – vanitatea și mândria lor sau gloria lui Dumnezeu? (Gloria lui Dumnezeu.) **Care sunt mai importante – responsabilitățile tale sau propriile tale interese? Împlinirea responsabilităților tale este cea mai importantă și ești legat de ele prin datorie**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „A câștiga pe Dumnezeu și adevărul este cel mai îmbucurător lucru"). Dumnezeu ne spune clar să-I susținem lucrarea și să ne facem datoria bine. Confruntată acum cu un conflict între interesele mele și cele ale bisericii, Dumnezeu privea. Dacă eram egoistă precum înainte, asta însemna că nu am umanitate. Cea de ultima dată fusese o lecție dureroasă, un preț grozav de plătit. Nu puteam repeta greșeala aceea. I-am spus surorii Li: „Se poate ca sora Liu să se fi dus acasă, dar nu putem fi siguri. Ar trebui să ne pregătim pentru ce e mai rău și să-i mutăm pe frații și surorile acelea. Chiar dacă ne înșelăm, este pentru lucrarea bisericii și pentru siguranța tuturor. Ne uităm la imaginea de ansamblu. Dacă vedem pericolul, nu acționăm la timp și sunt arestați oameni, vom fi fost cu toții iude și orice regrete vor fi prea târzii. Pericolul crește pe zi ce trece. Hai să ne ocupăm imediat de asta." I-am spus că niște membri ai bisericii fuseseră arestați mai înainte și a fost de acord cu mine. A pus lucrurile în mișcare a doua zi dimineață devreme și, în noaptea următoare, am plecat și noi de unde eram.

În timp ce făceam asta, supraveghetoarea mi-a spus: „Sora Liu și cealaltă soră au fost arestate și poliția a prins alte patru persoane dintr-un loc de adunare. Ne-am mutat chiar la timp. Dacă am mai fi așteptat, și mai mulți oameni ar fi fost prinși." Clocoteam când am auzit asta. Partidul Comunist este atât de malefic! Într-o țară atât de mare precum China nu există niciun loc în care să se ascundă creștinii! Simțeam, de asemenea, cât de important este să protejăm interesele bisericii. Mă simțeam mai bine pentru că, de data aceasta, putusem practica adevărul și să fiu responsabilă, iar daunele fuseseră atât de reduse. Simțeam că a trăi conform cuvintelor lui

Dumnezeu este singurul mod de a trăi cu umanitate. De asemenea, am avut experiența personală a faptului că, fără judecata cuvintelor lui Dumnezeu, aș fi fost încă înlănțuită de filozofiile și firile satanice, făcând rău și opunându-mă lui Dumnezeu. Nu aș fi putut renunța la propriile mele interese și adera la principii și nu aș avea niciodată umanitate. După cum spun cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui Dumnezeu și să pui interesele lui Dumnezeu și ale casei Sale pe primul loc. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a trăi. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii îngust la minte sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”).

Note de subsol:

a. „A-și îndoi cotul în afară” este un idiom chinezesc, care înseamnă că o persoană îi ajută pe ceilalți în detrimentul oamenilor apropiați de ea, de exemplu părinți, copii, rude sau frați.

49. Un mod minunat de a trăi

de Xunqiu, Japonia

Când eram mică, părinții mei m-au învățat să nu fiu prea directă cu ceilalți și să nu tulbur apele, aceasta fiind o filosofia mea de viață. Astfel că m-am ghidat mereu după filosofii de viață satanice, cum ar fi: „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună” și „Să nu lovești niciodată oamenii sub centură”, în relația cu colegii de clasă, prietenii, vecinii, cu toată lumea. Oricând vedeam pe cineva făcând ceva greșit, nu voiam să-l fac de rușine și încercam să nu-i expun neajunsurile. Oamenii mă lăudau mereu că sunt înțelegătoare și atentă cu ceilalți, iar eu chiar credeam că așa era bine să fiu, că era principiul de bază pentru a mă înțelege bine cu ceilalți. După ce mi-am dobândit credința și am trăit experiența judecății și a mustrării cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că asta nu înseamnă de fapt că ești o persoană bună, ci că acționezi conform filosofiilor de viață satanice. Nu ajută pe nimeni și chiar le poate face rău celorlalți. Viziunea mea asupra lucrurilor s-a schimbat și cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat principiile conduitei.

Când am fost aleasă conducătoare a bisericii în august 2019, I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu pentru această oportunitate. Am decis în liniște să-mi asum responsabilitatea acestei datorii. După puțin timp, am observat unele probleme legate de munca fraților și a surorilor. De exemplu, unii își neglijau datoria, cauzând probleme vădite cu videoclipurile la care au lucrat. Alții nu lucrau bine cu ceilalți, astfel încât munca tuturor era desincronizată, iar eficiența ei avea de suferit. Când am văzut asta, m-am gândit: „Dau dovadă de corupție în îndatoririle lor. Lucrarea casei lui Dumnezeu va fi cu siguranță grav afectată dacă nu le atrag atenția. Trebuie să am părtășie cu ei și să analizăm acest aspect, astfel încât să-l înțeleagă și

să se schimbe.” Dar, apoi, m-am gândit: „Dacă expun problemele tuturor imediat după ce am preluat această datorie, ce vor crede despre mine? Vor spune că sunt strictă pentru că sunt nouă, că sunt prea severă pentru a se putea înțelege cu mine? Nu îi va îndepărta pe toți dacă le dau o astfel de impresie? Las-o baltă. Nu voi spune nimic deocamdată. Mai întâi trebuie să pun bazele unei relații bune cu fiecare.” Așadar, am tratat superficial toate aceste probleme ale fraților și surorilor, temându-mă mereu să nu fac oamenii de rușine sau să-i pun într-o situație dificilă, stricându-ne astfel relația.

Odată, o soră mi-a spus că fratele Wang era foarte îndărătnic în datoria lui și că nu accepta nicio sugestie, zădărnicindu-le progresul lucrării. Am întrebat prin jur ca să aflu și părerile celorlalți și toți au spus că fratele Wang era arogant, poruncitor și infatuat, iar majoritatea oamenilor care au lucrat cu el s-au simțit constrânși. Auzind aceste observații, mi-am dat seama că fratele Wang avea o problemă destul de gravă și că, neocupându-ne imediat de ea, nu facilitam deloc intrarea lui în viață sau lucrarea casei lui Dumnezeu. A trebuit să-l caut pentru părtășie, să îl ajut să înțeleagă gravitatea problemei. Dar când am vorbit într-un final cu fratele Wang, am vrut să fac cale întoarsă. M-am gândit: „Toate problemele invocate de ceilalți sunt cele mai rele trăsături ale fratelui Wang. Dacă expun fiecare problemă, nu va simți că îl subapreciez de parcă ar fi lipsit de orice merit? Nu va fi umilitor pentru el? Apoi, dacă simte că am ceva personal cu el, nu mă va detesta pentru asta? Ne vedem în mod regulat, la adunări, făcându-ne datoria. Cum ne vom mai înțelege dacă lucrurile se complică între noi?” Apoi m-am gândit cum spunea întotdeauna la adunări că avea o fire arogantă, așa că dacă doar fac aluzie la asta, fără să insist prea mult și să ating vreo coardă sensibilă, nu ar fi foarte stânjenitor pentru el, iar lucrurile nu s-ar complica prea tare între noi. Așadar, în părtășia noastră am atins

subiectul în treacăt, spunând că este arogant și infatuat cu ceilalți. M-a ascultat și a recunoscut că are aceste probleme, că era deja conștient de ele. Știam că nu realizase cât de gravă era problema, dar nu am mai spus nimic. De vreme ce el nu obținuse o adevărată înțelegere despre sine însuși, a rămas la fel de îndărătnic ca întotdeauna în datoria lui, incapabil să lucreze cu ceilalți și cauzând întârzieri. Mai târziu a fost transferat. A preluat o altă datorie, dar, împovărat în continuare de firea lui coruptă, nu a fost foarte eficient nici acolo. Într-o zi, supraveghetoarea lui mi-a spus cu mânie: „Erai la curent cu problemele fratelui Wang? Dacă da, de ce nu ai avut părtășie cu el? A avut un impact grav asupra progresului lucrării noastre.” Cuvintele ei severe au fost ca o mustrare a lui Dumnezeu prin intermediul ei pentru că nu am practicat adevărul. M-am simțit cu adevărat prost, foarte vinovată. Dacă aș fi scos la iveală aceste probleme la timp și dacă el ar fi reflectat cu adevărat asupra lor, poate că ar fi reușit să-și facă datoria cum trebuie. Dar în schimb, el nu avea nicio înțelegere reală a naturii lui satanice, astfel că nu numai că eșuase în datoria lui anterioară, dar nici nu se schimbase după ce a fost transferat. A continuat să zădărnicească lucrarea bisericii. Oare nu îi răneam pe ceilalți și nu întârziam lucrarea casei lui Dumnezeu? Obișnuiam să cred că am o bună umanitate, dar atunci am înțeles că doar mențineam relațiile cu ceilalți, ca să nu îi fac de rușine și să nu le dau o impresie proastă. Dar nu era bine pentru intrarea celorlalți în viață sau pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Însemna asta a avea o bună umanitate?

Mai târziu am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să existe un standard pentru a avea o bună umanitate. Acesta nu presupune a lua calea moderației, a nu respecta principiile, a te strădui să nu jignești pe nimeni, a fi lingușitor oriunde te duci, a fi mieros și versat cu toți cei pe care îi întâlnești și a face pe toată lumea să se simtă bine. Nu acesta este standardul. Deci, care este standardul? Acesta**

presupune ca ei să trateze cu o inimă sinceră pe Dumnezeu, pe ceilalți oameni și evenimentele, să poată să-și asume responsabilitatea și să facă toate acestea într-un mod evident de văzut și simțit de către toți. Mai mult, Dumnezeu cercetează inimile oamenilor și le cunoaște, pe fiecare în parte. Unii oameni se laudă întotdeauna că au o bună umanitate, pretinzând că niciodată nu au făcut nimic rău, nu au furat bunurile altora și nu au râvnit la lucrurile altor oameni. Chiar ajung atât de departe încât să le permită altora să beneficieze pe cheltuiala lor atunci când există o dispută asupra intereselor, preferând să sufere ei pierderi, și nu spun niciodată nimic rău despre nimeni, astfel încât toți ceilalți să creadă că ei sunt oameni buni. Totuși, atunci când își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ei sunt vicleni și șireți, uneltind mereu pentru ei înșiși. Nicicând nu se gândesc la interesele casei lui Dumnezeu, nicicând nu tratează ca fiind urgente lucrurile pe care Dumnezeu le tratează ca fiind astfel și nu gândesc așa cum gândește El, neputând nicicând să-și pună deoparte propriile interese pentru a-și îndeplini îndatoririle. Ei nu-și abandonează niciodată propriile interese. Chiar și când îi văd pe răufăcători săvârșind răul, nu îi dau în vileag; ei nu au niciun fel de principii. Acesta nu este un exemplu de umanitate bună" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul"). Cuvintele lui Dumnezeu expun principiile conduitei. O persoană cu adevărat bună nu urmează calea moderației sau nu păstrează tăcerea în legătură cu problemele celorlalți. Nu caută nici armonie deplină sau să mențină relații perfecte cu ceilalți. Standardul pentru o persoană cu adevărat bună stă în a avea principii și simțul dreptății. Înseamnă a susține principii fără teama de a-i jigni pe oameni, pentru a proteja casa lui Dumnezeu când interesele ei sunt compromise. În interacțiunile mele cu frații și surorile, m-am

concentrat doar pe a nu face de rușine sau jigni pe cineva, crezând că toți vor avea o părere bună despre mine atâta timp cât îmi mențin relațiile. Dar asta nu era deloc în conformitate cu principiile adevărului. Am văzut cum alții făceau lucrurile mânați de corupție și perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu, dar vrând să-mi protejez buna imagine, nu am protejat și interesele bisericii, închizând ochii. Am trecut cu vederea probleme pe care le-am văzut clar. În special cu fratele Wang, am știut că problemele lui afectaseră deja grav lucrarea casei lui Dumnezeu. Dar mi-a fost teamă că va crede că am ceva personal cu el, că nu va accepta ceea ce spun și că se va întoarce împotriva mea. Astfel, când am avut părtășie cu el, am tratat lucrurile superficial, minimalizând problema. Drept urmare, el nu și-a luat problemele în serios. Aparent, mi-am păstrat o imagine bună ca fiind inofensivă, dar, de fapt, am prejudiciat lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor. Am văzut că eram doar „o persoană de treabă", pe placul tuturor, o amăgitoare desăvârșită.

Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu, în devoționalele mele ulterioare: „**Unii conducători ai bisericii nu îi dojenesc pe frații sau surorile pe care îi văd îndeplinindu-și datoria neglijent și superficial, deși ar trebui. Atunci când văd ceva care în mod clar este dăunător intereselor casei lui Dumnezeu, ei închid ochii și nu fac anchete, pentru a nu-i ofensa câtuși de puțin pe ceilalți. Adevăratul lor scop și țel nu este de a arăta considerație față de slăbiciunile altora – ei știu prea bine ce intenționează: «Dacă voi continua astfel și nu voi ofensa pe nimeni, vor crede că sunt un bun conducător. Vor avea o părere foarte bună despre mine. Mă vor favoriza și le voi fi pe plac.» Indiferent cât de mult se dăunează intereselor casei lui Dumnezeu și indiferent cât de mult sunt împiedicați aleșii lui Dumnezeu în intrarea lor în viață sau cât de tulburată este viața lor bisericească, asemenea oameni persistă în**

filosofia lor satanică de a nu jigni pe nimeni. În inima lor, nu-și fac niciodată reproșuri; cel mult, s-ar putea să menționeze întâmplător o oarecare problemă și apoi să nu mai deschidă subiectul. Ei nu au părtășie despre adevăr și nici nu scot în evidență esența problemelor altora și cu atât mai puțin analizează cu atenție stările oamenilor. Ei nu îi conduc pe oameni să intre în realitatea adevărului și niciodată nu transmit care este voia lui Dumnezeu, greșelile pe care oamenii le comit adesea sau tipurile de firi corupte dezvăluite de oameni. Nu rezolvă aceste probleme practice; în schimb, sunt mereu indulgenți față de slăbiciunile și negativitatea altora, și chiar față de neglijența și apatia acestora. Ei permit în mod constant ca acțiunile și comportamentele acestor oameni să nu fie etichetate drept ceea ce sunt și, tocmai pentru că fac acest lucru, majoritatea oamenilor ajung să gândească: «Liderul nostru este ca o mamă pentru noi. Ne înțelege slăbiciunile chiar mai mult decât Dumnezeu. Poate că statura noastră este prea mică pentru a ne ridica la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu, dar este suficient să putem fi la înălțimea cerințelor conducătorului nostru. Este un bun conducător pentru noi. Dacă va veni o zi în care cel de mai sus îl va înlocui pe conducătorul nostru, ar trebui să ne facem auzite vocile și să ne prezentăm diferitele opinii și dorințe. Ar trebui să încercăm să negociem cu cel de mai sus.» Dacă oamenii nutresc astfel de gânduri – dacă au acest tip de relație cu conducătorul lor și o astfel de impresie despre el, iar în inima lor au dezvoltat astfel de sentimente de dependență, admirație, respect și adorare față de el – atunci cum se cuvine să se simtă liderul? Dacă, în această chestiune, își face reproșuri, poartă o povară în inimă și se simte îndatorat lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui să se fixeze pe statutul sau imaginea sa în inima altora. Ar trebui să aducă mărturie pentru Dumnezeu și să-L înalțe, astfel încât

El să aibă un loc în inima oamenilor și oamenii să-L venereze pe Dumnezeu ca fiind măreț. Numai astfel va fi inima sa într-adevăr împăcată, iar cel care procedează astfel este un om care urmărește adevărul. Totuși, dacă nu acesta este scopul din spatele acțiunilor sale și, în schimb, el folosește aceste metode și tehnici pentru a-i ademeni pe oameni să se abată de la adevărata cale și să abandoneze adevărul, mergând într-atât de departe încât să îngăduie ca oamenii să-și îndeplinească datoria cu nepăsare, superficialitate și iresponsabilitate, cu țelul de a ocupa un anumit loc în inima oamenilor și de a le câștiga bunăvoința, nu este aceasta o încercare de a-i atrage pe oameni de partea sa? Și nu este acesta un lucru rău, odios? Este dezgustător!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru conducători și lucrători, cel mai important este să aleagă o cale (1)"). Cuvintele lui Dumnezeu au revelat esența și motivele din spatele acțiunilor mele. De când am devenit conducătoare, m-am purtat cu mănuși ca să rămân în relații bune cu oamenii. Nu scoteam la iveală problemele lor, ci doar le protejam demnitatea. Nu am avut nici simțul priorității când l-am văzut pe fratele Wang perturbând și zădărnicind lucrarea bisericii. În schimb, doar mi-am ales cu grijă cuvintele în preajma tuturor, vrând să-mi păstrez locul printre ei. Din exterior, păream drăguță și inofensivă, dar era o fațadă care i-a indus în eroare pe frați și surori. Am folosit ceea ce oamenii considerau un comportament drăguț pentru a le câștiga simpatia, ca să mă placă și să mă aprecieze. Astfel, am putut să-mi consolidez poziția. Am vrut să-mi bătătoresc propria cale și am făcut-o cu prețul intereselor casei lui Dumnezeu. Am încălcat principiile adevărului și am prejudiciat lucrarea casei lui Dumnezeu. Am urmat calea antihriștilor. În acel moment, mi-au venit în minte cuvintele lui Dumnezeu: „**Poți fi extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și poți să nu profiți**

niciodată de alții, dar, dacă nu poți fi compatibil și în armonie cu Hristos, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești rău și, în plus, plin de trucuri viclene" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"). Casa lui Dumnezeu mi-a îngăduit să-mi fac datoria de conducătoare, să-i îndrum pe ceilalți să practice adevărul și să-și facă datoria, să sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu, să am părtășie despre adevăr ca să rezolv problemele celorlalți, astfel încât ei să-și poată înțelege corupția și să învețe să-și facă datoria bazându-se pe principii. Aceasta era responsabilitatea mea. Dar nu mi-am făcut datoria cum o cere Dumnezeu. M-am concentrat doar pe relațiile mele și pe păstrarea prestigiului în fața celorlalți, ceea ce, în cele din urmă, a prejudiciat lucrarea casei lui Dumnezeu și a zădărnicit intrarea lor în viață. Am acționat de partea Satanei. Am văzut că sunt exact ceea ce Dumnezeu a expus în cuvintele Lui. Nu numai că nu eram o persoană bună, ci eram și una vicleană, egoistă, detestabilă și rea. Dacă nu m-aș fi căit și schimbat, aș fi devenit o piedică pentru intrarea în viață a frații lor și a surorilor. Am înțeles în cele din urmă regulile mele de viață din interacțiunile cu ceilalți. Am văzut clar că „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună" și „Să nu lovești niciodată oamenii sub centură" sunt otrăvuri satanice, nu principii pentru o conduită cinstită. Am venit înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune, dornică să mă căiesc și să-mi îndrept purtarea greșită.

Mai târziu am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă dorești să ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci inima ta trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu. Cu acest lucru ca bază, vei avea o relație normală cu alți oameni. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci,**

indiferent ce faci pentru a-ţi menţine relaţiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie depui, totul va aparţine unei filosofii omenești de viață. Îţi menţii poziţia între oameni printr-o perspectivă umană şi o filosofie omenească, ca ei să te laude, dar nu urmezi cuvântul lui Dumnezeu pentru a stabili relaţii normale cu oamenii. Dacă nu te concentrezi pe relaţiile tale cu oamenii, ci îţi menţii o relaţie normală cu Dumnezeu, dacă eşti dornic să-ţi dăruieşti inima lui Dumnezeu şi să înveţi să asculți de El, atunci, în mod natural, relaţiile tale cu toți oamenii vor deveni normale. Astfel, relaţiile acestea nu se bazează pe trup, ci au ca temelie iubirea lui Dumnezeu. Aproape că nu există interacţiuni trupești, însă în spirit există părtăşie, iubire reciprocă, alinare reciprocă şi aprovizionare pentru celălalt. Toate astea sunt făcute având la bază o inimă care-L mulțumește pe Dumnezeu. Aceste relaţii nu sunt menţinute bazându-se pe filosofia omenească a vieţii, ci se formează foarte natural purtând o povară pentru Dumnezeu. Nu necesită efort făcut de către om. Trebuie doar să practici în conformitate cu principiile cuvântului lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că relațiile interpersonale adecvate nu se pot închega folosind filosofii de viață lumești. Doar hrănirea spiritului celorlalți oameni în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu e în folosul tuturor. Când i-am văzut pe alții făcându-și datoria cu stricăciune, fapt care le-a afectat munca, nu ar fi trebuie să mă concentrez pe propriul meu statut și imagine. Ar fi trebuit să aplic acestei probleme cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajut să-și înțeleagă firile corupte și să am părtășie despre voia lui Dumnezeu ca ei să-și poată face bine datoria. Dumnezeu ar fi aprobat. La adunări, fratele Wang a fost deseori capabil să se înțeleagă pe sine în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă

că voia să-și rezolve problemele, doar că nu înțelegea rădăcina lor și nu se detesta cu adevărat, continuând astfel să trăiască în corupția lui când apăreau probleme. Dacă aș fi folosit cuvintele lui Dumnezeu ca să analizez esența problemei, astfel încât să găsească în ele o cale a practicii, într-adevăr, asta l-ar fi ajutat. Dându-mi seama de asta, am vrut să-mi schimb purtarea greșită și să fac lucrurile în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu. După aceea, am pus laolaltă toate problemele fratelui Wang legate de datoria lui și le-am enumerat una câte una. Am avut părtășie cu el, analizând minuțios comportamentul lui și rădăcina problemei. După aceea, nu m-a detestat și nici nu m-a respins cum am crezut că o va face, ci a fost foarte dispus să accepte părtășia mea. Mai târziu, mi-a trimis un mesaj, spunând: „E minunat că ai discutat cu mine despre asta, altfel nu aș fi văzut cât de gravă este problema.” Am fost foarte impresionată. Odată ce mi-am rectificat motivele și nu m-am mai concentrat pe ceea ce cred ceilalți despre mine, ci am practicat cuvintele lui Dumnezeu și am susținut principiile, am putut oferi sprijin practic celor din jurul meu. De asemenea, m-am simțit liniștită și împăcată.

Mai târziu, am observat o soră care tergiversa și era îndărătnică în datoria ei, ceea ce a dus la apariția multor probleme. Ea a văzut aceste probleme și era foarte deprimată din cauza asta. Am văzut că aceste probleme veneau în mare parte din atitudinea pe care o avea față de datoria ei, așa că am vrut să aduc asta în discuție. Dar apoi m-am gândit: „Deja se simte deprimată și descurajată. Dacă voi discuta despre problemele ei, nu îi voi răsuci cuțitul în rană? Dacă va deveni și mai deprimată, oamenii ar putea să spună că sunt lipsită de umanitate, că sunt necruțătoare și apoi să mă proscrie.” Am crezut că va fi suficient dacă voi putea găsi o cale de a îndrepta problemele legate de datoria ei, nemaifiind astfel nevoită să le menționez. Apoi mi-am dat seama că acționam din nou după acele filosofii

satanice și că, dacă nu-i arăt acestei surori ce probleme are, nu-și va vedea propria corupție și nici asta nu o va ajuta. M-am rugat lui Dumnezeu și am căutat adevărurile de pătruns în acea situație. După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu nu este niciodată șovăitor sau indecis în acțiunile Sale; principiile și scopurile de la baza acțiunilor Sale sunt toate clare și transparente, pure și perfecte, absolut fără șiretlicuri sau uneltiri amestecate. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu conține întuneric sau rău**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (II)"). „**Dumnezeu nu moderează lucrurile; El nu este întinat de ideile umane. Pentru El, unu e unu și doi e doi; ce e corect e corect și ce e greșit e greșit. Nu există nicio ambiguitate**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar ascultarea adevărată este credința reală"). Asta mi-a arătat că Dumnezeu este foarte principial în cuvintele și faptele Lui, că știe ceea ce Îi place și ceea ce Îi displace. Dumnezeu aprobă când oameni fac lucruri pozitive, dar când aceștia se împotrivesc adevărului și lovesc în interesele casei Lui, detestă asta. Dumnezeu e foarte clar în faptele Lui, nu există nicio ambiguitate. Asta m-a făcut să mă gândesc la ce a spus Petru când Domnul Isus a fost răstignit: „Ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu cumva să Ţi se întâmple aşa ceva!" (Matei 16:22). Dar Domnul a spus: „**Înapoia Mea, Satan!**" (Matei 16:23). Spunând asta, Petru stătea de fapt în calea lucrării lui Dumnezeu și de aceea Dumnezeu a considerat că acest lucru venea de la Satana. Domnul Isus nu S-a abținut de teamă să nu rănească demnitatea lui Petru sau să nu-l supere. A făcut o evaluare clară, bazată pe faptele lui Petru, astfel încât acesta să vadă că atitudinea lui Dumnezeu este clară și să cunoască natura faptelor sale. Atitudinea lui Dumnezeu față de oameni mi-a arătat principiile practicii. E nevoie de toleranță și răbdare în cazul unor probleme ale fraților și surorilor, dar dacă e ceva care le afectează datoria sau care zădărnicește lucrarea casei lui

Dumnezeu, e nevoie de părtășie și aderare la principiile adevărului. Nu puteam să fiu o persoană moderată care face pe placul tuturor. Știam că sora se simțea deprimată, dar cu motivele potrivite, fără să o disprețuiesc sau să o dojenesc pe un ton poruncitor, ci printr-o părtășie plină de iubire despre adevăr, care să ajute la analizarea problemelor ei, ar putea să-și înțeleagă corupția. Apoi am putea căuta o cale a practicii, iar datoria mea ar fi făcută conform voii lui Dumnezeu. Mai târziu am căutat-o ca să avem părtășie despre problemele ei și am discutat despre perspectivele ei greșite. De asemenea, i-am împărtășit și propria-mi experiență ca să-i servească drept îndrumare. La început, m-am temut că acest fel de părtășie era prea aspru și că s-ar putea să nu-i facă față. Dar când am terminat, nu a devenit mai deprimată, nici nu s-a întors împotriva mea cum crezusem, ci a spus cu toată sinceritatea că într-adevăr nu-și înțelesese problemele înainte și că poate să accepte să fie tratată așa. După aceea, și-a îmbunătățit atitudinea față de datoria ei și a început să caute în mod conștient principiile adevărului. Am fost foarte fericită să văd asta. Era atât de bine să practic adevărul și să-mi fac datoria conform cerințelor lui Dumnezeu.

În interacțiunile mele cu ceilalți oameni îmi fusese mereu teamă să nu-i fac de rușine, luându-i prea tare, astfel că îmi gestionam relațiile bazându-mă pe filosofii lumești. Era un mod epuizant de a trăi. Din aceste experiențe și din îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, am învățat ce înseamnă să fii o persoană cu adevărat bună. De asemenea, am văzut că este crucial să susținem principiile adevărului și să practicăm cuvintele lui Dumnezeu cu ceilalți. Acesta este adevăratul principiu al bunei conduite.

50. Ce stă în spatele unei „imagini bune”

de Wei Chen, Coreea de Sud

În decembrie 2019, lucram drept diacon evanghelic în cadrul bisericii. După un timp, am descoperit că, atunci când liderii observau probleme privind modul în care frații și surorile își realizau datoria, le indicau direct, uneori pe un ton foarte aspru. M-am gândit că e corect să le indice, însă abordarea lor îi rușina și îi putea jigni ușor pe oameni. Nu voiam să fiu ca ei. Astfel de lucruri trebuiau spuse cu mai mult tact, pentru a le lăsa oamenilor o impresie bună. Astfel, câștigam sprijinul tuturor și îmi era mai ușor să-mi fac treaba. Apoi, la următoarele alegeri, aș fi putut avea o șansă să fiu aleasă lider. Ținând cont de asta, eram foarte atentă cum interacționam cu frații și surorile. Încercam să am mult tact, să nu jignesc pe nimeni, astfel încât totul să fie mai acceptabil.

La un moment dat, am observat că sora Cheng alegea sarcini mai ușoare, se eschiva de la cele dificile și pur și simplu se retrăgea când trebuia să împărtășească Evanghelia cu o persoană având multe noțiuni sau o atitudine deficitară. Apoi, nu se înarma cu adevărurile relevante pentru a le rezolva noțiunile. Am văzut că nu avea atitudinea corectă față de datorie și că nu avea cum să și-o facă bine dacă mai continua astfel. Voiam să-i menționez acest lucru și să am părtășie cu ea, dar, chiar când eram pe cale să-i trimit un mesaj, mi-am dat seama că, deși se dădea înapoi în fața dificultăților, în general își îndeplinea datoria. Dacă-i menționam problema, putea spune că eram prea exigentă și se putea întoarce împotriva mea. Apoi, ce m-aș fi făcut dacă nu era de acord cu aranjamentele de muncă pe care le făceam în viitor? Dacă nu-mi realizam bine datoria, nu ar spune liderii că nu eram competentă pentru funcție? Ca să nu o jignesc, nu am menționat problema ei, ci doar i-am trimis un mesaj încurajator: „Unii dintre cei

cărora le împărtășim Evanghelia au multe noțiuni, dar sunt adevărați credincioși. Trebuie să avem dragoste și răbdare, să ne rugăm și să ne sprijinim pe Dumnezeu mai mult. Cu cât ne confruntăm cu mai multe dificultăți, cu atât ne poate fi perfecționată credința. Nu putem da înapoi.” A fost de acord atunci, însă, fără a-și înțelege problema, a continuat să evite orice era dificil. Nu s-a schimbat deloc. Dar nu-mi dădeam seama atunci de problemă și credeam că mă descurc excelent. De fiecare dată când întâlneam ceva similar, procedam la fel. Nu tratam niciodată oamenii și nu le demascam stricăciunea sau cusururile, așa că frații și surorile erau cu toții fericiți să lucreze cu mine și mă căutau să discute despre situația lor. Asta îmi dădea și mai multă încredere în abordarea mea și credeam că frații și surorile aveau o părere bună despre mine, că toți mă sprijineau.

Apoi, am observat că sora Xia era arogantă și neprihănită de sine. Era încăpățânată și nu colabora, iar asta afecta munca noastră evanghelică. M-am gândit că sora Xia era foarte arogantă și nu accepta sugestiile altora, fapt care-i afecta, apoi, datoria. M-am gândit să-i menționez acest lucru, ca să poată schimba lucrurile. Dar, apoi, m-am întrebat, dacă îi atrag atenția și nu acceptă, ci devine ursuză, ce fac atunci? Odată, la o adunare, am auzit-o evaluându-mă pozitiv, așa că mă temeam că, dacă o jigneam, mi-ar strica imaginea bună pe care o avea despre mine. Dacă i se schimba impresia despre mine, asta mi-ar afecta șansele de a deveni lider. După ce am chibzuit la tot, n-am mai menționat stricăciunea și cusururile surorii Xia. În schimb, am spus: „Înțeleg să nu obții rezultate bune în datorie sau să întâmpini dificultăți, dar trebuie să reflectezi asupra ta și să te gândești de ce. De asemenea, trebuie să lucrăm bine cu frații și surorile.” Am evitat problema principală, dându-i doar câteva sfaturi și încurajări. Câteva zile mai târziu, unul dintre lideri m-a contactat în legătură cu munca noastră și am menționat că sora Xia era arogantă și neprihănită de sine și că nu

colabora bine. Apoi, următoarea dată când m-a văzut sora Xia, mi-a spus: „Când liderul te-a întrebat despre muncă acum câteva zile, treceam pe lângă voi și te-am auzit întâmplător spunându-i că sunt arogantă și neprihănită de sine și că nu știu să colaborez. Știi foarte bine că am o problemă gravă, dar nu mi-ai spus nimic despre ea. Doar ai fost împăciuitoare. Am observat în trecut că nu-ți pierzi niciodată firea și nu mustri oamenii, ci întotdeauna îi alini. Credeam că ești o persoană foarte bună. Acum îmi dau seama că ești «abilă», că ai tactica ta. Ca s-o spun direct, ești ipocrită.” Etichetată atât de direct de ea, un moment, am simțit cum îmi ia foc fața. Cuvintele „ipocrită” și „tactică” îmi erau întipărite în creier. Am fost foarte supărată și am venit înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să mă îndrume să-mi înțeleg propria fire stricată.

În devoționalele mele de a doua zi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Înșelăciunea este adesea evidentă în exterior. Când se spune că o persoană este foarte vicleană și iscusită la vorbă, asta înseamnă înșelăciune. Și care este principala caracteristică a răului? Răul este atunci când ceea ce spun oamenii este deosebit de plăcut urechii, când totul pare corect, ireproșabil și bun, indiferent de modul în care îl priviți, dar acțiunile lor sunt deosebit de rele, extrem de ascunse și nu sunt ușor de deslușit. Ei apelează adesea la niște cuvinte corecte și expresii frumoase și folosesc anumite doctrine, argumente și tehnici care sunt în conformitate cu sentimentele oamenilor, pentru a-i păcăli; pretind că fac un anumit lucru, dar, de fapt, fac un altul, folosind acțiuni care, aparent, sunt bune, corecte și în conformitate cu sentimentele oamenilor și principiale pentru a-și atinge scopurile secrete. Acesta este răul. De obicei, oamenii cred că aceasta este înșelăciune. Ei au mai puține cunoștințe despre rău și îl analizează mai puțin; de fapt, răul este mai dificil de identificat decât înșelăciunea,**

deoarece este mai ascuns, iar metodele și tehnicile implicate sunt mai sofisticate. Când, în sinea lor, oamenii au o fire înșelătoare, de obicei durează doar două sau trei zile până când puteți să vedeți că sunt înșelători sau că acțiunile lor și tipurile de lucruri pe care le spun indică o fire înșelătoare. Dar când se spune că o persoană este rea, acest lucru nu este ceva ce poate fi deslușit în una sau două zile. Căci, dacă pe termen scurt nu se întâmplă nimic semnificativ sau specific, ascultându-le doar cuvintele, ați crede că e o persoană bună, că e capabilă să renunțe la lucruri și să se sacrifice, că înțelege chestiunile spirituale și că tot ceea ce spune e corect și v-ar fi greu să vă dați seama ce sunt cu adevărat. Sunt mulți care spun ceea ce trebuie, fac ceea ce trebuie și pot recita doctrină după doctrină. După două sau trei zile cu o astfel de persoană, o considerați o persoană bună, cineva care înțelege chestiunile spirituale, are o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu și care acționează cu conștiință și rațiune. Dar apoi începeți să le încredințați sarcini și vă dați curând seama că nu este cinstită, că este și mai perfidă decât oamenii înșelători – că este ceva rău. Acești oameni aleg adesea cuvintele corecte, cuvinte care se potrivesc adevărului, care sunt în concordanță cu sentimentele oamenilor și umanitatea, cuvinte care sună frumos și cuvinte fermecătoare pentru a conversa cu oamenii; într-o privință, pentru a se consacra și, într-o altă privință, pentru a-i înșela pe ceilalți, ca să poată avea statut și prestigiu în rândul oamenilor, toate acestea vrăjind cu ușurință pe cei care sunt ignoranți, care au o înțelegere superficială a adevărului, care nu înțeleg lucrurile spirituale și cărora le lipsește un fundament în credința lor în Dumnezeu. Asta fac oamenii cu o fire rea” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei îi înșală, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni”). Comparându-mi comportamentul cu spusele lui Dumnezeu, mi-am dat

seama că firea mea rea îmi impulsiona acțiunile. Când am văzut în datoria fraților și surorilor probleme care le afectau munca, nu le demascam și nu le menționam, ca toți să spună că sunt o persoană bună și să vorbească bine de mine. Am văzut clar că sora Cheng nu avea atitudinea corectă în datoria ei, că făcea doar ce era ușor și se eschiva de la orice era dificil. Am văzut, de asemenea, că sora Xia era arogantă și neprihănită de sine și că afecta negativ munca evanghelică a bisericii. Ar fi trebuit să le menționez aceste lucruri și să am părtășie cu ele pentru a le ajuta. Dar am fost îngrijorată ce vor crede despre mine, că nu mă vor sprijini în muncă și că, apoi, liderii vor avea o părere proastă despre mine dacă performanțele mele aveau de suferit. Așa că am spus lucruri care sună frumos, ipocrite, pentru a le încuraja. Astfel, îmi puteam proteja relația cu ele și-mi puteam menține imaginea, iar lor continua să le placă munca mea – doi iepuri dintr-o lovitură. Eram atât de abilă, vicleană și umblam cu cioara vopsită. Le păcălisem, făcându-le să creadă că îmi păsa și eram înțelegătoare, iar ele chiar mă admirau și mă idolatrizau. Doar atunci am văzut că am o fire vicleană, rea. Dacă nu m-ar fi etichetat sora Xia, și fără revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu, încă nu mi-aș fi înțeles firea malefică sau cât de gravă era. Am văzut cât de rele și josnice mi-au fost acțiunile, că erau dezgustătoare pentru Dumnezeu și revoltătoare pentru alții!

Apoi, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu. „**Unii conducători ai bisericii nu își dojenesc frații sau surorile când văd că-și îndeplinesc îndatoririle neglijent și superficial, deși ar trebui. Atunci când văd ceva care în mod clar este în detrimentul intereselor casei lui Dumnezeu, ei închid un ochi și nu fac anchete, pentru a nu-i ofensa câtuși de puțin pe ceilalți. Adevăratul lor scop și țel nu este de a arăta considerație față de slăbiciunile altora – ei știu prea bine ce intenționează: «Dacă voi continua astfel și nu voi ofensa pe nimeni, vor**

crede că sunt un bun conducător. Vor avea o părere foarte bună despre mine. Mă vor aprecia și le voi fi pe plac.» Indiferent cât de mult se dăunează intereselor casei lui Dumnezeu și indiferent cât de mult sunt împiedicați aleșii lui Dumnezeu în intrarea lor în viață sau cât de tulburată este viața lor bisericească, asemenea oameni persistă în filosofia lor satanică și nu jignesc pe nimeni. În inima lor, nu-și fac niciodată reproșuri; cel mult, s-ar putea să menționeze întâmplător o oarecare problemă și apoi să nu mai deschidă subiectul. Ei nu au pătășie despre adevăr și nici nu scot în evidență esența problemelor altora și cu atât mai puțin analizează cu atenție stările oamenilor. Ei nu îi conduc pe oameni să intre în realitatea adevărului și nu comunică niciodată care este voia lui Dumnezeu, greșelile pe care oamenii le comit adesea sau tipurile de firi corupte dezvăluite de oameni. Nu rezolvă probleme practice precum acestea; în schimb, sunt mereu indulgenți față de slăbiciunile și negativitatea altora, și chiar față de neglijența și superficialitatea acestora. Ei permit în mod constant ca acțiunile și comportamentele acestor oameni să treacă fără să fie etichetate drept ceea ce sunt și, tocmai pentru că fac acest lucru, majoritatea oamenilor ajung să gândească: «Liderul nostru este ca o mamă pentru noi. El ne înțelege slăbiciunile chiar mai mult decât Dumnezeu. Poate că statura noastră este prea mică pentru a trăi la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu, dar este suficient să putem trăi la înălțimea cerințelor conducătorului nostru. Este un bun conducător pentru noi. Dacă va veni o zi în care cel de mai sus îl va înlocui pe conducătorul nostru, ar trebui să ne facem auzite vocile și să ne prezentăm diferitele opinii și dorințe. Ar trebui să încercăm să negociem cu cel de mai sus.» Dacă oamenii nutresc astfel de gânduri – dacă au acest tip de relație cu conducătorul lor și o astfel de impresie

despre el, iar în inimile lor au dezvoltat astfel de sentimente de dependență, admirație, respect și adorare față de el – atunci cum se cuvine să se simtă liderul? Dacă, în această chestiune, își face unele reproșuri, simte o oarecare neliniște și se simte îndatorat lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui să se fixeze pe statutul sau imaginea sa în inima altora. Ar trebui să aducă mărturie pentru Dumnezeu și să-L înalțe, astfel încât El să aibă un loc în inima oamenilor și oamenii să-L venereze pe Dumnezeu ca fiind măreț. Numai în acest fel va fi inima sa într-adevăr împăcată, iar cel care procedează astfel este cineva care urmărește adevărul. Totuși, nu acesta este scopul din spatele acțiunilor antihriștilor și, în schimb, ei folosesc aceste metode și tehnici pentru a-i ademeni pe oameni să se abată de la adevărata cale și să trădeze adevărul, mergând într-atât de departe încât să îngăduie invariabil ca oamenii să-și îndeplinească datoria cu nepăsare, superficialitate și iresponsabilitate, cu țelul de a ocupa un anumit loc în inimile oamenilor și de a le câștiga bunăvoința. Nu e asta o încercare de a-i atrage pe oameni de partea lor? Și nu este acesta un lucru rău, odios? Este dezgustător!" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor"). Văzând ce au dezvăluit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că, acționând în baza firii mele rele, însemna, de fapt, să înșel oamenii și să-i câștig de partea mea încercând să-i dețin, să-i controlez. Era contrar lui Dumnezeu și exact cum se comporta un antihrist! Nu puteam să nu mă simt înfricoșată de acest gând! Pentru a-mi proteja locul în inimile altora și șansele de a fi aleasă lider, când am văzut probleme în datoria fraților și surorilor, nu le-am indicat niciodată direct și nu am avut părtășie asupra adevărului pentru a le rezolva. În schimb, am spus lucruri care sunau frumos ca să fiu plăcută de ceilalți și să mă considere grijulie și iubitoare. Fără să-mi dau seama, strângeam adepți și rezultatul a fost că persoanele pe

care le înșelasem nu doar că nu și-au putut vedea și corecta problemele, ci și intrarea în viață le-a fost deteriorată, iar ele chiar mă admirau și idolatrizau. Am fost atât de rea și josnică! Totala mea nepăsare pentru viețile fraților și surorilor și toleranța arătată lor în realizarea datoriei bazându-se pe firile lor stricate au avut un impact negativ asupra muncii noastre. Acționam în întregime drept acolit al Satanei, deranjând și subminând lucrarea casei lui Dumnezeu. Dându-mi seama de acest lucru, am început să-mi urăsc din toată inima stricăciunea. Am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să mă căiesc. Am spus: „O, Dumnezeule, cuvintele Tale m-au făcut să văd cât de gravă este firea mea rea și că merg pe calea unui antihrist. Vreau să mă căiesc, să-mi lepăd motivele personale și să nu mă mai comport conform firii mele rele.”

După rugăciune, m-am gândit la următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: „**«Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri.”» […] În aceste cuvinte succinte pe care le-a rostit Dumnezeu, poți vedea ceva din firea lui Dumnezeu? Sunt adevărate aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Există vreo înșelăciune? Există vreo falsitate? Există vreo intimidare?** (Nu.) **Dumnezeu i-a spus omului cu onestitate, cinstit și cu sinceritate ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Dumnezeu a vorbit clar și pe înțeles. Există vreun înțeles ascuns în aceste cuvinte? Nu sunt directe aceste cuvinte? E nevoie de supoziții?** (Nu.) **Nu e nevoie să o luați pe ghicite. Înțelesul lor este evident dintr-o privire. Când cineva le citește, se simte absolut lămurit despre înțelesul lor. Adică, ceea ce vrea să spună Dumnezeu și ceea ce vrea El să exprime vin din inima Lui. Lucrurile pe care El le exprimă sunt curate, directe și clare. Nu există**

motive ascunse, nici vreun înțeles ascuns. El îi vorbește direct omului, spunându-i ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mânânce" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (IV)"). Am citit acestea și am simțit cât de autentic este Dumnezeu cu noi. Când Dumnezeu i-a poruncit lui Adam, a fost foarte clar ce se putea mânca și ce nu, ca omul să știe clar ce să facă. Nu a fost nimic confuz sau înșelător în cuvintele lui Dumnezeu și nu a existat niciun artificiu ori minciună. Dumnezeu doar a vrut ce este mai bun pentru omenire. Chiar se gândea la noi. A vorbit absolut onest cu omul. Am văzut că esența lui Dumnezeu este sinceră, sfântă, benevolentă și încântătoare. El chiar merită încrederea și admirația noastră. Însă, în ceea ce mă privește, nu am fost deloc sinceră cu frații și surorile. Tot ce am spus și am făcut a fost întinat de motivele mele personale. Eram plină de minciuni și înșelăciune. Doar înșelam și foloseam oamenii și, în cele din urmă, le făceam rău fraților și surorilor. Am fost atât de rea! Mă simțeam incredibil de vinovată și plină de regrete la acest gând. Apoi, am mers să le caut pe surorile Xia și Cheng și le-am destăinuit firea mea stricată. Le-am spus și despre problemele pe care le văzusem în datoria lor. Nu au avut deloc o părere proastă despre mine, ci au spus că, faptul că le-am arătat problemele atât de clar, le va ajuta să și le însușească, altfel nu și-ar fi dat seama cât de grave erau. M-au și invitat să le anunț din nou dacă, pe viitor, mai identific probleme. Apoi, am văzut unele modificări la ele și au început să-și facă mai bine datoria. Asta m-a făcut foarte fericită.

După aceea, în devoționalele, m-am concentrat pe găsirea în cuvintele lui Dumnezeu a soluțiilor pentru firea mea stricată. Am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent dacă acum îți îndeplinești îndatoririle sau urmărești etapele inițiale ale schimbării firii, indiferent ce firi corupte dezvălui, trebuie să cauți adevărul pentru a le rezolva. […] Dacă, de exemplu, încerci întotdeauna să te ascunzi în spatele**

cuvintelor plăcute, dacă îți dorești mereu un loc în inimile celorlalți și să-i faci pe alții să te respecte, dacă ai aceste intenții, atunci asta înseamnă că ești controlat de firea ta. Ar trebui să rostești aceste cuvinte plăcute? (Nu.) **Dacă nu le rostești, atunci le ții pur și simplu în tine? Dacă găsești o formulare mai inteligentă, o formulare diferită din care alte persoane nu pot să-ți afle intențiile, aceasta este tot o problemă ce ține de firea ta. Ce fire? Aceea a răului. Sunt firile corupte ușor de rezolvat? Acest lucru implică natura și esența oamenilor. Oamenii au această esență, rădăcina acestei naturi, și trebuie săpată puțin câte puțin. Trebuie să fie scoasă din fiecare stare, din intențiile din spatele fiecărui cuvânt pe care îl rostești. Trebuie analizată și înțeleasă din cuvintele pe care le spui. Când o astfel de conștientizare devine din ce în ce mai clară și duhul tău devine din ce în ce mai pătrunzător, tu poți dobândi apoi schimbarea**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar atunci când te cunoști pe tine însuți poți urmări adevărul"). „**Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te lepăda de trup. De aceea, acceptarea cercetării atente**

a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunici cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale"). În timp ce analizam cuvintele lui Dumnezeu, a devenit clar că, în fața unei probleme, trebuia să-mi cercetez gândurile, să reflectez asupra motivelor de la baza cuvintelor și faptelor mele, să-mi aduc discursul și acțiunile înaintea lui Dumnezeu și să-I accept examinarea, să mă analizez și să mă cunosc când descopăr că dau dovadă de o fire malefică, să mă rog și să mă lepăd de mine fără întârziere. Astfel, acel aspect al stricăciunii mele va fi curățit treptat.

Mai târziu, am observat că era o soră care părea slabă și nu voia să treacă prin nicio greutate. De fiecare dată când dădea de probleme în munca ei evanghelică făcea cale întoarsă. Mi-am dat seama că nu-și asuma responsabilitatea pentru datoria sa și trebuia să am părtășie cu ea imediat pentru a schimba lucrurile. Însă mi-a apărut din nou problema. Mă gândeam că, dacă îi menționez ce problemă are, poate să creadă că sunt prea aspră, să mi se împotrivească și să mi se opună. M-am gândit cum să i-o prezint ca să-i fie acceptabilă și să nu-mi devină potrivnică. Spunându-mi asta, mi-am dat seama că îmi protejam din nou statutul și imaginea între frați și surori. Am spus în gând această rugăciune către Dumnezeu: „O, Dumnezeule, sunt gata să-Ți accept examinarea și să mă lepăd de motivele personale. Vreau să am părtășie asupra adevărului, pentru a-mi ajuta sora și a-mi face datoria." Apoi, am avut părtășie cu această soră pentru a-i analiza problema. Am câștigat multă pace sufletească după ce am pus în practică acest lucru.

Acum am discernământ privind firea mea rea și, când mă lovesc de o problemă, caut în mod conștient adevărul și-mi lepăd motivele egoiste. Pot acționa în baza cuvintelor lui Dumnezeu. Toate acestea s-au îndeplinit prin judecata cuvintelor lui Dumnezeu. Sunt atât de recunoscătoare pentru mântuirea Sa!

51. Am văzut ce înseamnă să încerci să le faci pe plac tuturor

de Nuli, China

Înainte, făceam mari eforturi pentru a-mi menține relațiile personale în interacțiunile mele cu prietenii, familia și vecinii. Suportam aproape orice și îi lăsam pe oameni să facă așa cum voiau ca nimeni să nu aibă vreun cuvânt aspru de spus despre mine. Nu mă certam niciodată cu nimeni. Chiar și când observam că cineva avea o problemă, tot nu spuneam nimic. Cu timpul, toți au ajuns să mă considere un om bun. Am continuat să aplic această filosofie de viață în treburile mele și în interacțiunile mele cu ceilalți chiar și după ce am devenit un credincios.

Curând după ce mi-am câștigat credința, am observat că fratele Tian, care se ocupa de adunările de grup, era mereu blând la vorbă, iar părtășia sa despre cuvintele lui Dumnezeu era luminatoare. De fiecare dată când aveam o problemă sau o dificultate, îmi plăcea să-l caut ca să mă ajute s-o rezolv, iar el era mereu foarte răbdător când avea părtășie cu mine. Ne înțelegeam de minune. Am fost amândoi aleși drept conducători ai bisericii câțiva ani mai târziu, iar eu eram încântat de șansa de a-mi face datoria alături de el. Însă, după o vreme, am observat că fratele Tian chiar nu ducea o povară în datoria lui, iar atunci când frații și surorile deveneau negativi și slabi, el făcea lucrurile de mântuială și le oferea o părtășie simplistă. Nu-i prea păsa dacă dădea sau nu roade. M-am gândit: „Oare nu e nepăsător în datoria lui? Asta cu siguranță va întârzia intrarea în viață a fraților și surorilor. Trebuie să am părtășie cu el. Pe de altă parte, face această datorie de mai mult timp ca mine și are ceva experiență cu această lucrare. Abia mi-am început datoria de conducător. Oare ce ar crede despre mine dacă i-aș spune că nu duce o povară în lucrarea lui?” După cum se spune: „Păstrarea tăcerii

asupra greşelilor prietenilor buni face o prietenie lungă şi bună". Așa că pentru a menține relația așa cum era, doar am vorbit cu el și i-am minimalizat problemele.

Într-una dintre adunările noastre, câțiva frați și surori au menționat dificultățile pe care le întâlniseră în răspândirea Evangheliei, sperând că îi vom putea ajuta să rezolve aceste probleme. Am discutat cu fratele Tian să mergem împreună, dar a inventat scuza că lucrarea evanghelică nu era punctul lui forte, așa că nu a vrut să meargă. Am avut părtășie cu el, spunând că frații și surorile noastre treceau printr-o perioadă dificilă în lucrarea lor, așa că ar trebui să facem tot ce ne stă în putință ca să-i ajutăm și să nu ne facem datoria doar pe baza preferințelor noastre. A răspuns prin tăcere, așa că m-am gândit că acela era un acord tacit. Spre surprinderea mea, nici măcar nu a venit doua zi. Am fost puțin dezamăgit de el – nu era iresponsabil din partea lui, un conducător de biserică, să nu le dea o mână de ajutor fraților și surorilor pentru a-și rezolva problemele? Știam că trebuie să vorbesc despre asta cu el.

Imediat după adunare, am mers să vorbesc cu fratele Tian și, tot drumul, m-am gândit la felul în care să am părtășie cu el. Însă a fost atât de cordial și prietenos cu mine când am ajuns acasă la el, încât am început să mă simt puțin reticent. M-am gândit: „Fratele Tian este tot un zâmbet și chiar mă servește cu ceai. Cum pot să-i spun asta? Dacă spun că e iresponsabil în datoria lui și că se află într-o stare periculoasă, oare nu ar fi foarte rușinos pentru el? După cum se spune: «Nu ridica mâna asupra unei fețe zâmbitoare». Întotdeauna ne-am înțeles bine. Cum vom putea continua să lucrăm împreună dacă distrug relația pe care o avem? Ne vedem tot timpul, așa că va fi foarte stânjenitor!" Așa că i-am spus cu multă blândețe: „Trebuie să dezvoltăm un simț al poverii în îndatoririle noastre. Nu putem face lucrurile doar după preferințele noastre personale." Când și-a plecat

capul și nu a spus nicio vorbă, m-am simțit prost și nu am mai spus nimic. M-am gândit că abia îmi începusem datoria de conducător al bisericii și că nu cunoșteam încă prea bine lucrarea bisericii. Erau multe lucruri în privința cărora aveam nevoie de ajutor și, după cum spune zicala: „Lasă loc de bună ziua.” Simțeam că nu puteam fi prea dur cu el, așa că nu am mai spus nimic.

Ulterior, am primit un mesaj de la conducătorii noștri care anunța o adunare, iar eu și fratele Tian am decis ca fiecare să anunțăm câțiva frați și surori. Când ne-am întâlnit a doua zi, l-am întrebat dacă le dăduse de veste, dar el a spus, complet nepăsător, că fusese ocupat făcând alte lucruri și că uitase. Văzându-l atât de indiferent, nu m-am putut abține și l-am mustrat. Am spus: „Este iresponsabil să-ți faci datoria în felul acesta și asta poate întârzia lucrarea bisericii.” Am fost surprins când a făcut o mină acră, și-a luat cheile și a plecat pur și simplu. Văzându-i aversiunea, nu am îndrăznit să spun mai multe, de teamă să nu distrug complet relația noastră.

Văzusem că fratele Tian nu ducea nicio povară în datoria lui, că era nepăsător și provoca adesea întârzieri și că, în fața problemelor, era lipsit de cunoaștere de sine. Când ceilalți îi ofereau părtășie sau îi arătau care îi erau problemele, nu voia să accepte asta. Oare nu arătau toate astea că era un conducător fals, incapabil să accepte adevărul sau să facă lucrare practică? Dacă și-ar fi păstrat funcția de conducător, asta ar fi ținut pe loc lucrarea bisericii – știam că trebuie să anunț conducătorii cu privire la problemele lui. Însă apoi m-am gândit la felul în care conducătorii îl vor emonda și trata, cu siguranță, când vor afla despre toate acele lucruri și că probabil își va pierde funcția. Dacă fratele Tian afla că eu am fost cel care l-a denunțat, ar fi spus că nu am inimă, că am trădat un vechi prieten. Cum aș fi putut da ochii cu el după aceea? Gândindu-mă la asta, nu am știut ce să fac. După ce am chibzuit pe îndelete, am decis, în cele din urmă, să amân denunțarea lui.

Abia îi expusesem problemele – poate că avea să reflecteze și să-și înțeleagă problemele, iar apoi avea să se căiască. Era credincios de mulți ani și, înainte, fusese destul de responsabil în datoria lui. Așa că am decis să-l supraveghez câteva zile și, dacă tot nu se schimba, să-l denunț atunci.

După aceea, am avut ocazia să convertim pe cineva care avea o umanitate bună și era interesat de cercetarea lucrării lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, dar trebuia să plece din oraș cu serviciul în câteva zile. Trebuia ca cineva să-i împărtășească Evanghelia cât de curând. Am discutat despre asta și am decis să meargă fratele Tian. Cu toate astea, pe neașteptate, a încurcat datele și nu s-a dus în ziua în care trebuia să se ducă. Când am aflat, m-am înfuriat foarte tare. Îl avertizasem de multe ori, dar nu s-a schimbat deloc și, de data asta, chiar stricase un lucru important. M-am gândit că știam prea bine că fratele Tian făcuse lucrurile de mântuială în datoria sa de o vreme și că nu avea niciun simț al răspunderii, dar fusesem preocupat numai de relația noastră. Mi-era teamă să nu-l ofensez, așa că nu le spusesem conducătorilor despre problemele lui. Asta ținuse pe loc lucrarea bisericii de nenumărate ori. Nu făceam rău? Eram supărat și plin de remușcări la gândul acesta.

În seara aceea, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să-mi înțeleg problemele. Apoi am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; adevărul nu a devenit viața lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni netrebnici și răi care comit fapte rele sau falși lideri și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – făcând astfel ca lucrarea casei lui Dumnezeu să sufere pierderi și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj?**

Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu este niciuna dintre acestea; înseamnă că ești controlat de mai multe feluri de firi stricate. Una dintre aceste firi este viclenia. Te gândești la tine în primul rând, spunându-ți: «Dacă vorbesc deschis, cum îmi va fi asta de folos? Dacă vorbesc deschis și supăr pe cineva, cum ne vom înțelege în viitor?» Aceasta este o mentalitate vicleană, nu? Nu este rezultatul unei firi viclene? O alta este o fire egoistă și meschină. Te gândești: «Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? De ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Chiar dacă văd și aud ce se întâmplă, nu trebuie să fac nimic. Nu e responsabilitatea mea – nu sunt un lider». Astfel de lucruri sunt înlăuntrul tău, ca și cum ar fi izvorât din mintea ta inconștientă și ar ocupa poziții permanente în inima ta – sunt firile corupte, satanice ale omului. Aceste firi corupte îți controlează gândurile, îți leagă mâinile și picioarele și-ți controlează gura. Când vrei să spui ceva din inima ta, cuvintele îți ajung la buze, dar tu nu le spui sau, dacă într-adevăr vorbești, cuvintele tale sunt indirecte, lăsându-ți loc de manevră – nu vorbești nicidecum lămurit. Ceilalți nu simt nimic după ce te-au auzit, iar ceea ce ai spus nu a rezolvat problema. Te gândești în sinea ta: «Ei bine, am vorbit răspicat. Conștiința mea e împăcată. Mi-am îndeplinit responsabilitatea.» În realitate, știi în inima ta că nu ai spus tot ce ar trebui, că ceea ce ai spus nu a avut niciun efect și că paguba pentru lucrarea casei lui Dumnezeu rămâne. Nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea, totuși spui fără ocolișuri că ți-ai îndeplinit responsabilitatea sau că nu-ți era clar ce se întâmpla. Este adevărat? Și chiar este ceea ce crezi? Nu ești atunci pe deplin sub controlul firilor tale satanice?” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul sunt temători de Dumnezeu”). Fiecare dintre

cuvintele lui Dumnezeu m-a lovit ca un fulger, de parcă eram față-n față cu El în timp ce mă judeca și expunea. M-am simțit foarte vinovat. Văzusem foarte clar că fratele Tian nu ducea nicio povară în datoria lui și că asta ținea pe loc lucrarea bisericii, dar fusesem pur și simplu amabil ca să-mi protejez relația cu el, făcându-mă că nu văd. Adunasem ceva curaj pentru a-i arăta problemele pe care le avea, dar chiar și atunci am fost reținut, neîndrăznind să vorbesc despre esența și consecințele dăunătoare ale acțiunilor sale. Și m-am amăgit crezând că pun adevărul în practică. Am văzut răul pe care un conducător fals îl poate face lucrării casei lui Dumnezeu, dar pentru a mă proteja pe mine însumi, nu l-am expus sau denunțat. Eram mai dispus să-L ofensez pe Dumnezeu decât să ofensez un om. Comportamentul meu m-a făcut un lacheu al Satanei, am stat de partea unui conducător fals, tăvălindu-mă în noroi alături de el și ținând pe loc lucrarea bisericii. Era dezgustător și odios pentru Dumnezeu. Dumnezeu mă elevase, permițându-mi să-mi asum datoria de conducător al bisericii, în speranța că voi avea părtășie despre adevăr, că voi rezolva problemele fraților și surorilor și că voi sprijini lucrarea bisericii. În schimb, eu mi-am protejat numai relațiile personale și am menajat un conducător fals, perturbând lucrarea bisericii. Am văzut că îmi lipsea complet devotamentul în datoria mea. Nu numai că eșuasem în practicarea adevărului, dar comisesem și o fărădelege. Chiar Îl dezamăgisem pe Dumnezeu, în pofida eforturilor Sale sârguincioase. În sfârșit, am văzut că cei care vor să facă pe plac oamenilor nu sunt, de fapt, oameni buni, ci sunt egoiști și vicleni. Când am realizat asta, am fost foarte supărat și m-am simțit groaznic. Știam că nu mai puteam face oamenilor pe plac, ci că trebuia să pun în practică adevărul și să-l expun pe fratele Tian fiindcă nu făcea o lucrarea practică. Trebuia să le spun conducătorilor adevărul despre problemele lui și să nu-l mai protejez.

În aceeași noapte, le-am scris conducătorilor despre prestația fratelui Tian. După ce am terminat scrisoarea, m-am simțit foarte ușurat și împăcat și am simțit că, în sfârșit, începusem că am un simț al dreptății, că nu mai eram atât de ticălos și josnic ca înainte. Întocmai cum spune Dumnezeu: „**Ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui Dumnezeu și să pui interesele lui Dumnezeu și ale casei Sale pe primul loc. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a trăi. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii îngust la minte sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). A doua zi, când m-am întâlnit cu fratele Tian, am avut părtășie cu el, disecând problemele din datoria sa și am vorbit despre natura și consecințele nepăsării și superficialității. După ce m-a ascultat, a recunoscut că avea o problemă. Ulterior, pe baza performanței sale generale, conducătorii noștri au stabilit că nu a făcut deloc o lucrare practică și că era un conducător fals, așa că a fost demis. Deși își pierduse funcția, eu tot mai aveam o responsabilitate de netăgăduit pentru daunele pe care le provocase lucrării bisericii. În sinea mea, am jurat că nu voi mai face pe plac oamenilor niciodată și că nu voi mai sta în calea lucrării bisericii.

Curând, am început să lucrez cu fratele Li, care devenise conducător al bisericii. Aveam părtășie și discutam orice dificultate întâlneam în lucrarea noastră. Când eram într-o stare proastă, mă ajuta prin părtășie. Ne înțelegeam foarte bine. Dar, după o vreme, a devenit clar că fratele Li nu

făcea lucrare practică în datoria lui. Participa la adunări, dar nu rezolva niciuna dintre dificultățile de viață reale ale fraților și surorilor. Mi-am dat seama că fratele Li nu era foarte responsabil și că ar trebui să-i ofer părtășie. După o vreme, am vorbit despre problema asta cu el și am expus natura și consecințele felului în care își făcea datoria.

Am observat că, deși trecuse ceva timp, fratele Li tot nu-și corectase atitudinea față de datoria lui și, în plus, urmărea mereu renumele și statutul. Când nu a realizat nimic în lucrarea lui și nu a putut câștiga stima celorlalți, a devenit negativ și nu a mai dat atenție lucrării bisericii. Am mers să am părtășie cu el din nou și i-am cerut să reflecteze și să încerce să înțeleagă motivele pe care le avea în datoria lui. Pe atunci, a recunoscut că era posibil ca perspectiva din căutarea lui să fie greșită, dar, după aceea, starea lui nu s-a schimbat deloc. Mi-am dat seama că, dacă ar fi continuat să facă acea datorie, asta ar fi dăunat lucrării bisericii, așa că am decis să-i înștiințez pe conducători. Dar, imediat ce am luat stiloul și m-am pregătit să scriu scrisoarea, m-am gândit: „Dacă află conducătorii despre comportamentul fratelui Li, cu siguranță vor acționa conform principiilor și-l vor demite. Fratele Li pune mare preț pe reputația lui – oare nu-mi va purta pică dacă va fi demis? Când eram la început în datoria mea, îmi oferea mereu părtășie și mă ajuta, așa că dacă îi raportez problemele acum, oare nu va crede că sunt lipsit de inimă? Cum voi putea da ochii cu el după aceea?” Apoi mi-am dat seama că eram pe cale să le fac pe plac celorlalți din nou și că nu sprijineam lucrarea casei lui Dumnezeu. Atunci, m-am simțit puțin vinovat, așa că am spus repede o rugăciune: „Dumnezeule, am văzut problemele fratelui Li și am vrut să le raportez, dar mi-e teamă să nu-l nemulțumesc. Știu adevărul prea bine, dar nu-l pot pune în practică. Nu sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu în felul acesta. O, Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi ca să mă cunosc și să mă pot căi și schimba cu adevărat.”

După rugăciunea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața natură a omului. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» este o binecunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. […] Există încă multe otrăvuri satanice în viața oamenilor, în comportamentul și în conduita lor; aproape că nu au nicio fărâmă de adevăr. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt toate lucrurile Satanei. […] Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane, iar natura omului este vizibil coruptă, rea și reacționară, plină de filosofiile Satanei și cufundată în ele – este în totalitate o natură răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”).

Prin cuvintele lui Dumnezeu, am putut înțelege că le făceam oamenilor pe plac fiindcă eram prea egoist, josnic, necinstit și viclean. Întotdeauna îmi puneam interesele pe primul loc în orice. Trăiam după legi de supraviețuire și perspective satanice precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Păstrarea tăcerii asupra greşelilor prietenilor buni

face o prietenie lungă şi bună", „Gândeşte înainte de a vorbi şi apoi vorbeşte rezervat" și „Nu lovi omul sub centură." Mi-am ținut gura cu privire la problemele celorlalți, indiferent despre cine era vorba, gândindu-mă că mă vor îndrăgi și mă vor plăcea. Îmi protejam relațiile interpersonale la fiecare pas; îmi protejam imaginea din ochii celorlalți. Propriile motive și corupții erau amestecate în orice făceam, la fel ca și comploturile viclene ale Satanei. Știam că fratele Tian nu simțea nicio responsabilitate față de datoria lui și că tot perturba și întârzia lucrarea bisericii, însă tot nu am intrat în detaliile problemei lui și nici nu am raportat-o conducătorilor, de teamă să nu-l ofensez și sperând să mențin părerea pe care o avea despre mine. Asta a dăunat lucrării bisericii. Iar de curând, am văzut că fratele Li se axa numai pe urmărirea renumelui și a statutului în datoria lui și că nu-și asuma nicio responsabilitate față de lucrarea bisericii. De asemenea, știam că nu se înțelege deloc pe el însuși, că nu era potrivit pentru acea funcție și că ar trebui să le spun imediat conducătorilor ca să protejez lucrarea casei lui Dumnezeu. Cu toate astea, mă temeam că o să-mi poarte pică și că interesele și reputația mea vor fi compromise, așa că am vrut să le fac oamenilor pe plac din nou. Mi-am dat seama că, la fiecare pas, trăiam după filosofii de viață satanice, punându-mi interesele și reputația mai presus decât orice, fără să țin cont deloc de lucrarea bisericii. Eram într-adevăr egoist și josnic. Am văzut că toate astea s-au întâmplat numai din cauză că voiam să le fac pe plac celorlalți pe baza filosofiilor de viață satanice.

Înainte, credeam că dacă mă înțelegeam bine cu toată lumea și nu răneam sentimentele nimănui, asta mă făcea un om bun. Dar realitatea mi-a arătat că, deși cei care le fac pe plac celorlalți nu par să rănească pe nimeni, când văd pe cineva care trăiește în firea lui coruptă, este rănit de Satana și dăunează intereselor bisericii, nu le pasă decât de propriile interese și de relațiile personale. Ei nu pot sta de partea adevărului ca să-i ajute și să-i

sprijine pe frați și surori și să susțină lucrarea bisericii. Cei care le fac pe plac celorlalți par a fi oameni buni care sunt rezonabili și înțelegători, dar nu e decât o fațadă. Adânc în inimile lor, se gândesc numai la propriile interese. Ei privesc înainte fără să se gândească de două ori, în timp ce lucrarea bisericii este afectată, iar progresul în viață al fraților și surorilor este întârziat. Caută câștigul personal în detrimentul celorlalți. Ce umanitate este în asta? E foarte clar că sunt ipocriți alunecoși, înșelători, insidioși și josnici. Mi-a fost foarte rușine când am realizat asta. Mă bucurasem de tot ce vine de la Dumnezeu, dar când am dat piept cu o problemă, am stat de partea Satanei ca unul care vrea să mulțumească oamenii. Însemna asta că-mi făceam datoria? Favorizam dușmanul și mușcam mâna care mă hrănea. Eram una dintre marionetele Satanei, perturbând lucrarea bisericii, făcând rău și împotrivindu-mă lui Dumnezeu!

Această realizare m-a înspăimântat. Am venit imediat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule, am făcut atât de mult rău. Merit de mult pedeapsa Ta, dar încă îmi dai șansa să-mi fac datoria. Sunt atât de recunoscător pentru mila Ta. O, Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Te rog să mă îndrumi și să mă conduci ca să pot găsi calea de a practica."

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu. „**Atunci când adevărul îți stăpânește inima și a devenit viața ta, în clipa în care vezi ceva pasiv, negativ sau rău ivindu-se, reacția din inima ta e cu totul diferită. În primul rând, îți faci reproșuri și ai un sentiment de neliniște, urmat imediat de acest sentiment: «Nu pot pur și simplu să rămân inactiv și să închid un ochi. Trebuie să mă ridic și să vorbesc, trebuie să mă ridic și să-mi asum responsabilitatea.» Poți apoi să te ridici și să pui capăt acestor fapte rele, expunându-le, străduindu-te să protejezi interesele casei lui Dumnezeu și să împiedici ca lucrarea lui Dumnezeu să fie tulburată. Nu numai că vei avea curajul și hotărârea aceasta și vei fi**

capabil să înțelegi complet chestiunea, dar vei și împlini responsabilitatea pe care ar trebui să o porți pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru interesele casei Sale, iar datoria ta va fi astfel împlinită. Dacă ai putea privi îndeplinirea datoriei tale ca pe responsabilitatea, obligația și însărcinarea dată ție de Dumnezeu, ceva ce trebuie făcut bine pentru a face față lui Dumnezeu, cât și conștiinței tale, nu ai trăi astfel conștiința, rațiunea, umanitatea, integritatea și demnitatea? Faptele și comportamentul tău ar fi «frica de Dumnezeu și ferirea de rău» despre care vorbește El. Ai îndeplini esența acestor cuvinte și ai trăi realitatea lor. Când adevărul devine viața unei persoane, atunci ea e capabilă să trăiască această realitate" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul sunt temători de Dumnezeu"). **„În Biserică, rămâneți fermi în mărturia voastră față de Mine, susțineți adevărul; ce e corect e corect și ce e greșit e greșit. Nu confundați albul cu negrul. Veți fi în război cu Satana și trebuie să-l înfrângeți complet ca să nu se mai ridice vreodată. Trebuie să dați tot ce aveți ca să-Mi protejați mărturia. Acesta va fi scopul acțiunilor voastre – nu uitați asta**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu m-a ajutat să înțeleg că, în datoria mea, trebuia să țin cont de voia lui Dumnezeu și să pun mereu interesele bisericii pe primul loc. Dacă descopăr ceva care încalcă principiile adevărului, nu-mi pot apăra relațiile din sentimentalism și nu-mi pot proteja interesele personale, ci, în schimb, trebuie să îndrăznesc să aduc lucrurile negative la lumină, să fac lucrurile conform principiilor și să sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu. Asta e singura cale de a-mi îndeplini datoria și responsabilitățile. Fratele Li era conducător al bisericii, așa că dacă vedeam probleme în felul în care își făcea datoria, dar nu le menționam, nu numai că asta ar fi dăunat lucrării casei lui Dumnezeu,

ci i-ar fi dăunat și fratelui Li. Știam că orice ar fi crezut despre mine și oricum m-ar fi tratat după aceea, trebuia să sprijin adevărul și să-i raportez problemele. Tocmai când mă pregăteam să scriu scrisoarea, conducătorii au stabilit o adunare pentru noi. În acea adunare, le-am spus totul despre prestația fratelui Li. A doua zi, după ce conducătorii au verificat tot și au confirmat că fratele Li era incapabil să facă o lucrare practică, acesta a fost demis din datoria lui. După ce am făcut asta, m-am simțit liniștit și împăcat.

Nu mă cunoscusem până atunci. Fusesem mereu unul care voia să le facă pe plac oamenilor și care trăia după filosofii satanice în toate lucrurile. Îmi protejasem propriile interese, de teamă să nu gafez și să-mi stric relațiile cu ceilalți. Mi-am ținut gura când știam că ceilalți au acționat greșit. Am fost incapabil să sprijin principiile adevărului și nu am apărat interesele casei lui Dumnezeu. Trăisem fără demnitate sau integritate. Renunțând la dorințele mele egoiste, având o inimă plină de venerație față de Dumnezeu în datoria mea, urmând principiile și apărând lucrarea casei lui Dumnezeu, mă simt acum pe deplin împăcat. Simt că asta e singura cale de a trăi cu o asemănare umană. Sunt atât de recunoscător pentru mântuirea lui Dumnezeu!

52. Rămas bun, om serviabil!

de Li Fei, Spania

Apropo de oamenii serviabili, îi credeam grozavi înainte să cred în Dumnezeu. Aveau firi blânde, nu se supărau pe nimeni, toată lumea îi plăcea și nu jigneau pe nimeni. Aspiram să fiu și eu o astfel de persoană. Asta fiindcă de mică am fost învățată la școală și în societate lucruri precum „Armonia este comoară, toleranța este virtute", „Când vezi o greșeală, mai bine nu spune multe", și „Păstrează liniştea pentru auto-protecţie şi caută doar să scapi de vină". „Nu lua nimic prea în serios", „Când ignoranţa înseamnă fericire supremă, este o prostie să fii înţelept". „A păstra tăcerea asupra meritelor prietenilor buni duce la o prietenie lungă și solidă". Este „Păstrarea tăcerii asupra greşelilor prietenilor buni face o prietenie lungă şi bună". Mi-am însușit aceste cuvinte și mi-am ghidat viața după ele. Nu conta dacă era vorba despre familie și prieteni sau doar cunoscuți. Nu am jignit pe nimeni și am acceptat mereu ceea ce și-au dorit alții. Toată lumea mă complimenta fiindcă eram bună cu oamenii și sociabilă. Și mai simțeam că, pentru a supraviețui în societatea asta rea și întunecată, trebuie să legi prietenii solide cu ceilalți, fiindcă doar așa îți găsești locul. Doar mai târziu, când am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, am simțit judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles o parte din adevăr și, într-un final, am înțeles că aceste principii de supraviețuire sunt filozofii, otrăvuri satanice, nu principii ce merită urmate de oameni. Mi-am dat seama că, trăind așa, deveneam din ce în ce mai necinstită, înșelătoare, egoistă și josnică, aveam doar trăiri satanice și nu mai aveam o asemănare umană. Într-un final, am început să mă detest și m-am căit în fața lui Dumnezeu.

În 2018, am fost aleasă lider de sector. La început, nu știam mare lucru despre lucrarea bisericii. Partenera mea, sora Liu, avusese această slujbă de peste un an și înțelesese diferitele fațete ale lucrării bisericii, așa că am apelat la ea cu diversele probleme și dificultăți întâlnite, și m-a ajutat mult. Mai târziu, am auzit-o pe sora Liu afirmând, de câteva ori, că liderul unei biserici din subordinea ei, sora Zhang, își îndeplinea de ceva timp datoria doar în mod formal, fără să facă o lucrare practică, rostind banalități și doctrine în cadrul întrunirilor, că era arogantă, neprihănită de sine și că refuza să accepte sugestiile sau ajutorul celorlalți. La acel moment, m-am gândit că toate astea ar putea fi manifestări ale unui lider fals care nu face lucrarea practică, și, cum sora Liu știa asta, mă întrebam de ce n-a făcut o schimbare s-o concedieze pe sora Zhang. Voiam să o abordez, dar mi-am dat seama că sunt la început și că n-o cunosc prea bine pe sora Zhang. Dacă o abordam direct, sora Liu ar putea să mă critice deoarece mă grăbesc și nu-i tratez cu iubire pe ceilalți. Având asta în vedere, i-am comunicat gândurile mele indirect, dar nu le-a dat importanță prea mare și m-a rugat s-o ajut pe sora Zhang cu iubire. Mă gândeam: „Sora Liu știe principiile de înlocuire a liderilor, așa că dacă mai stărui asupra subiectului, oare nu va crede că afirm că nu face lucrarea practică? Și va crede cu siguranță că fac prea multe probleme și că nu sunt sociabilă. Dacă se creează un conflict între noi, cum va decurge parteneriatul nostru pe viitor?” Din acel moment, am decis să nu mai spun nimic.

Am avut părtășie cu sora Zhang de câteva ori pentru a-i expune și analiza problemele. Nu doar că a refuzat să le accepte, dar ne-am și certat. La scurt timp după, unii frați și unele surori au început să spună că sora Zhang nu face o lucrare practică. Atunci am realizat că problema ei era serioasă și, dacă n-o abordăm la timp, ar putea întârzia lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor noastre. Așa că am comunicat din nou

surorii Liu ideea concedierii surorii Zhang. Dar sora Liu a spus: „Aceste plângeri au fost transmise superiorilor. Să așteptăm părerea lor înainte s-o concediem.” Mă gândeam: „Din plângeri și analiza situației putem vedea că sora Zhang n-a făcut o lucrare practică, a făcut totul de formă și doar a rostit banalități și doctrine de mult timp. Știm deja că e un lider fals și, conform principiilor, trebuie concediată cât mai curând.” „Suntem lideri de sector și avem un lider fals în biserică. Dar în loc să abordăm prompt problema, o transmitem superiorilor. Oare nu tragem de timp și-i permitem unui lider fals să continue să le facă rău fraților și surorilor? E ca și cum l-am accepta pe Satana și L-am respinge pe Dumnezeu!” E o problemă foarte serioasă! Voiam să discut din nou cu sora Liu, dar mă gândeam că ultima dată când am făcut asta, n-a vrut s-o înlocuiască pe sora Zhang și mi-a spus s-o tratez cu iubire. Am văzut că se înțelegeau foarte bine, iar dacă menționam din nou ideea concedierii sorei Zhang, sora Liu m-ar considera prea arogantă. Începătorii trebuie să-și dovedească valoarea, oare n-ar crede că mă dau mare? Am decis să nu spun nimic. Cel puțin, superiorii investigau și verificau problema. Ce mai contau câteva zile? Așa că mi-am înghițit cuvintele care-mi stăteau pe vârful limbii. După câteva zile în care superiorii au investigat problema, ne-au certat pentru că nu ne-am ocupat prompt de un lider fals, spunând că am întrerupt și tulburat lucrarea bisericii și că am întârziat intrarea în viață a fraților și surorilor noastre. Au spus că am acționat ca un complice al lui Satana și că ne-am rănit frații și surorile. Auzind asta, m-am simțit groaznic. Mi-am dat seama că nu practicasem adevărul pe care-l cunoșteam bine și că nu apărasem principiile. Protejasem un lider fals. O acopeream. Așa că n-am pierdut timpul și am concediat-o. După aceea, am simțit puțin autoreproș și neliniște și n-am profitat de ocazie pentru a reflecta mai mult asupra mea. Mai târziu, am aflat că sora Liu mereu rostea banalități și doctrine la întruniri și că nu putea rezolva

problemele și dificultățile fraților și surorilor. Când i-am semnalat unele probleme și deficiențe, a refuzat să le accepte și a încercat să se certe cu mine. Nu realizase nimic în lucrarea pentru care era responsabilă și, când superiorii au emondat-o și s-au ocupat de ea, a refuzat să accepte situația. A devenit negativistă și neglijentă cu munca sa, afundată în plângeri și neînțelegeri. La acel moment, am vrut să-i deconspir starea, dar am realizat că, fiind partenera ei, și eu răspundeam dacă nu făceam treabă bună și, dacă-i analizam problemele, ar spune că sunt neînțelegătoare. Așa că nu am îndrăznit. În schimb, am încercat s-o consolez și s-o încurajez să nu mai fie negativistă. Dar apoi am realizat că sora Liu nu se schimbase deloc. N-avea pic de conștiință de sine! Dacă am fi continuat așa, am fi întârziat lucrarea bisericii și ne-am fi rănit frații și surorile. Mi-am dat seama că trebuie să raportez superiorilor cât mai repede. Pe atunci, biserica efectua un sondaj de opinie, iar superiorii mi-au cerut să o evaluez pe sora Liu. Mă pregăteam să scriu evaluarea, dar mi-am amintit că majoritatea fraților și surorilor nu judecau bine în ceea ce o privea și o sprijineau. Așa că dacă riscam să o raportez pe sora Liu, oare nu m-ar acuza de complot, că vreau să fie concediată și să am eu putere de decizie deplină? Mai mult decât atât, eram partenere și mă ajutase foarte mult. Dacă ar fi concediată, oare nu m-ar urî? Am reflectat mult și, într-un final, am decis să trec cu vederea peste detaliile faptului că nu făcea o lucrare practică sau că nu accepta adevărul. Dar după ce am depus evaluarea, simțeam o neliniște în suflet. Știam că ascundeam realitatea și că-L amăgeam pe Dumnezeu, așa că am simțit și mai pregnant întunericul spiritual. Mereu ațipeam când citeam cuvintele lui Dumnezeu și nu am dobândit nicio luminare sau iluminare din părtășia de la întruniri. Nu puteam descoperi problemele fraților și surorilor mele. Eram zilnic confuză și fără energie și simțeam că Dumnezeu mă abandonase.

Mai târziu, superiorii au analizat lucrurile, iar sora Liu a fost concediată fiindcă era un lider fals care nu făcea o lucrare practică. M-am simțit foarte rușinată și mi-am reproșat atunci, mai ales când m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Veți găsi o mulțime de oameni buni în societate vorbind într-un mod foarte elevat și, chiar dacă la exterior pare că nu au făcut niciun rău mare, în adâncul lor ei sunt înșelători și șireți. În mod deosebit, sunt capabili să vadă în ce direcție bate vântul și sunt mieroși și lumești în elocvența lor. După părerea Mea, o asemenea «persoană bună» este una falsă, o ipocrită; o astfel de persoană doar se preface că este bună. Toți cei care rămân la o cale de mijloc sunt cei mai siniștri. Ei încearcă să nu jignească pe nimeni, le fac pe plac oamenilor, acceptă cu ușurință lucrurile și nimeni nu-i poate descifra. O persoană ca aceasta e o Satană vie!**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin punerea în practică a adevărului p oți rupe legăturile unei firi corupte”). Cuvintele lui Dumnezeu arată că aceia care caută să se facă plăcuți sunt cei mai siniștri și mai vicleni, întruchiparea Satanei. Mi-am dat seama că așa eram eu. Știam de ceva vreme că sora Liu era un conducător fals, dar, ca să-mi protejez relația cu ea și pe mine însămi, alesesem să-L ofensez pe Dumnezeu și nu practicasem adevărul. Acoperisem din nou un conducător fals, ofensasem firea lui Dumnezeu și comisesem o fărădelege. Mă simțeam sfârșită, simțeam că Dumnezeu nu ar mântui pe cineva ca mine. Câteva zile, am trăit în suferință și pesimism. Nu mai aveam chef de nimic. Dar apoi mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent ce nedreptăți ai comis, cât de departe ai mers pe un drum greșit sau dacă ai făcut fărădelegi grave, nu lăsa ca acestea să devină poveri sau bagaje în exces pe care să trebuiască să le porți în căutarea ta de a-L înțelege pe Dumnezeu: continuă să mergi mai departe. Tot timpul, El ține mântuirea omului în inima Lui; asta nu se schimbă niciodată. Este partea cea mai prețioasă**

a esenței lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (VI)”). Am meditat la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu iar și iar și am simțit că fiecare cuvânt și rând îmi aduceau îndurare și speranță. Chiar dacă răutatea mea ofensase firea lui Dumnezeu, El tot Își folosea cuvintele ca să mă aline, să mă încurajeze și să-mi spună să merg mai departe. M-am simțit extrem de recunoscătoare și mi-am spus că nu mai pot rămâne pesimistă. Ori de câte ori dădeam greș, trebuia să mă ridic de jos. Trebuia să fiu în stare să reflectez, să-mi înțeleg problemele și să caut adevărul, ca să le rezolv.

Mai apoi am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu și predica, mi-am simțit inima străpunsă de agonie. Am văzut că eram doar o persoană șireată, care căuta să se facă plăcută. Când mă confruntam cu o problemă, făceam orice ca să mă apăr și nu luam în calcul interesele casei lui Dumnezeu, nu aveam sentimentul responsabilității sau al poverii îndatoririlor mele. Când au apărut conducători falși, ar fi trebuit să reacționez prompt, dar eu, în schimb, ca să mă protejez și de frică să n-o jignesc pe sora Liu, m-am temut prea mult să

practic adevărul ori să-l dezvălui și să-l comunic. Am ascuns intenționat adevărul, l-am mușamalizat ca s-o apăr pe ea. Rezultatul a fost că au fost afectate toate aspectele lucrării bisericii și frații și surorile mele duceau lipsa unei vieți bisericești adecvate. M-am gândit că mi se încredințase o misiune importantă de către casa lui Dumnezeu, dar, când au apărut conducători falși în biserică, am trădat principiile adevărului și mi-am apărat propriile interese, fiind iar și iar de partea Satanei și protejându-i. Știam prea bine că lucrarea bisericii va avea de suferit, dar n-am practicat adevărul și nici n-am susținut dreptatea. Ori de câte ori exista pericolul de a jigni pe cineva, abandonam principiile adevărului. Mă comportam egoist, urmărindu-mi interesul. Procedând astfel, nu tulburam și perturbam lucrarea casei lui Dumnezeu, nu mă comportam ca un complice al Satanei? Nu îndrăzneam să practic adevărul sau să respect principiile. Nu eram deloc dreaptă. Cum să fiu aptă de a conduce biserica? Eram egoistă, mârșavă, șireată, înșelătoare și meschină! Cele mai usturătoare mi s-au părut cuvintele lui Dumnezeu care spun că El detestă și disprețuiește pe cei care caută să se facă plăcuți și că nu-i mântuiește, iar potrivit predicilor, casa lui Dumnezeu refuză ferm să-i accepte pe aceștia drept conducători, căci sunt răi la inimă și nu pot decât dăuna sălașului lui Dumnezeu și fraților și surorilor lor. Însă, apărându-i și acoperindu-i pe conducătorii falși, Îl ofensasem deja pe Dumnezeu, Îi ofensasem firea, așa că m-am dus dinaintea Lui și m-am rugat: „Dumnezeule, Ți-am încălcat voia iar și iar. Știam prea bine adevărul, dar nu l-am practicat și am dăunat astfel lucrării bisericii. Sunt gata să-Ți primesc blestemele și pedeapsa. Indiferent cum mă vei trata pe viitor, sunt gata să mă supun și să mă căiesc în fața Ta.”

Am început să mă întreb de ce încercam să mă fac plăcută și nu reușeam să practic adevărul când mi se întâmpla ceva. Ce anume mă controla? Mai apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Satana**

îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Minciunile și aberațiile lor au devenit viața și natura omului. «Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le e norocul» este o binecunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește frumoasa cultură tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. […] Există încă multe otrăvuri satanice în viața oamenilor, în modul în care ei gestionează lucrurile, în comportamentul și în conduita lor; aproape că nu au nicio fărâmă de adevăr. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt toate lucrurile Satanei. Toți acei oficiali, cei ce dețin puterea și cei ce sunt împliniți au propriile lor căi și secrete pentru succes. Nu sunt oare asemenea secrete perfect reprezentative pentru natura lor? Au făcut lucruri așa de mari pe lume și nimeni nu poate înțelege uneltirile și intrigile ce stau în spatele lor. Asta arată efectiv cât de perfidă și de malițioasă este natura lor. Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane, iar natura omului este vizibil coruptă, rea și reacționară, plină de filosofiile Satanei și cufundată în ele – este în totalitate o natură răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am aflat sursa comportamentului meu amabil. O făceam

fiindcă fusesem educată de mică de către PCC și eram impregnată cu tot felul de filosofii, logică și reguli laice, precum: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Oamenii nu sunt nişte sfinţi; cum pot ei să fie fără defecte?” „Când vezi o greșeală, mai bine nu spune multe”, ca și: „Păstrează liniştea pentru auto-protecţie şi caută doar să scapi de vină”, „Păstrarea tăcerii asupra greşelilor prietenilor buni face o prietenie lungă şi bună”, și așa mai departe. Toate astea îmi erau adânc întipărite în inimă și mă conduceam după ele. Deveneam tot mai arogantă, încrezută, egoistă, mârșavă, șireată și înșelătoare. Făcusem din asta deviza mea de viață. Urmărind să mă înțeleg bine cu oamenii, le observam cu atenție fiecare vorbă și expresie și tratam toate relațiile mele cu mare băgare de seamă. Căutam să fac pe plac, urmam calea mediocrității, nu jigneam pe nimeni, nu îndrăzneam să rostesc adevărul sau să susțin dreptatea și trăiam fără pic de demnitate. Când au apărut conducători falși în biserică, de teamă c-o jignesc pe sora Liu, mi-am abandonat principiile, am ales să fiu o lașă și le-am permis să le facă rău fraților și surorilor mele și să îngreuneze lucrarea casei lui Dumnezeu. Cum să mă pot considera un om bun? Eram neagră la suflet, un om „amabil”, o sclavă mârșavă a Satanei. Îmi lipsea orice urmă de curaj sau de dreptate. Dacă aș fi analizat-o și aș fi ajutat-o pe sora Liu din timp, poate că n-ar fi comis atâtea fărădelegi, lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a frații și surorilor n-ar fi fost împiedicate și nu aș fi ofensat firea lui Dumnezeu. Așadar, am văzut în cele din urmă că a mă conduce după aceste filosofii laice, satanice și a face pe placul tuturor era de natură doar să facă rău oamenilor și să-i distrugă, ca și pe mine. Faptele mi-au scos la iveală, în sfârșit, că aceste filosofii, logica și regulile laice, satanice pot doar să înșele și să corupă oamenii. Ele sunt în contradicție cu cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărul. Când ne conducem după aceste filosofii satanice, indiferent cât de buni, blânzi sau agreabili am părea,

rămânem șireți, înșelători, mârșavi și jalnici. Dacă nu practicăm adevărul, nu ne căim și nu ne schimbăm, vom fi sigur abandonați și eliminați de către Dumnezeu.

Mai apoi, am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). **„Faptul că Dumnezeu cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă cu adevărat pe cei care sunt înșelători și că Lui nu-i plac oamenii înșelători. Faptul că lui Dumnezeu nu-I plac oamenii înșelători înseamnă că Lui nu Îi plac acțiunile, firea și motivațiile lor; adică, Lui nu-I place cum fac ei lucrurile. Prin urmare, dacă vrem să-I facem pe plac lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să ne schimbăm acțiunile și felul în care existăm**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”). **„Odată ce ai credință, atunci când vii înaintea lui Dumnezeu, dar încă trăiești în aceeași veche manieră, este oare credința ta în Dumnezeu semnificativă? Este valoroasă? Scopurile și principiile vieții tale și modul în care trăiești nu s-au schimbat, iar singurul lucru ce te situează deasupra necredincioșilor este recunoașterea lui Dumnezeu. Pari să-L urmezi pe Dumnezeu, dar firea vieții tale tot nu s-a schimbat deloc. În cele din urmă, nu vei fi mântuit. Așa stând lucrurile, nu este aceasta doar o credință goală și o bucurie goală?**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin punerea în practică a adevărului p oți rupe legăturile unei firi corupte”). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că, în esența Sa, Dumnezeu e corect. Îi plac oamenii cinstiți și-i detestă pe cei înșelători. Cât timp m-am condus după aceste filosofii satanice, concepțiile mele și felul în care mă comportam nu s-au

schimbat deloc. Eram asemeni necredincioșilor. Indiferent câți ani aș fi crezut astfel în Dumnezeu, n-aveam să câștig vreodată adevărul sau mântuirea deplină. Numai cei care practică adevărul, care sunt onești, care nu poartă în inimi înșelăciunea, care au curajul să respecte principiile adevărului, care au sentimentul dreptății și care sunt de partea lui Dumnezeu în tot și toate și țin seama de voia Lui sunt cei iubiți de Dumnezeu și pot fi mântuiți pe deplin de către El! După ce am înțeles ce îmi cere Dumnezeu, m-am rugat Lui și am jurat să mă căiesc, să practic adevărul și să fiu un om onest.

După câteva luni, am observat că noul meu partener, fratele Li, se exprima mereu prin platitudini și doctrine și se fălea la adunări. Am avut mai multe părtășii cu el pe tema asta, dar n-am văzut nicio ameliorare, așa că le-am comunicat superiorilor. Dar apoi, ei mi-au cerut să-i analizez și să-i demasc comportamentul și m-am intimidat, de parcă-mi legase cineva limba, fiindcă fratele Li își făcea datoria acolo de mai mult timp decât oricine. Era văzut ca un fel de prezbiter și mă ajutase în trecut în munca mea. Dacă-i demascam starea, ce-ar fi crezut despre mine? S-ar fi simțit jignit? Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ai motivațiile și perspectiva unei «persoane drăguțe», întotdeauna vei cădea și vei eșua în asemenea chestiuni. Ce ar trebui deci să faci în acele situații? Când te confrunți cu astfel de lucruri, trebuie să te rogi lui Dumnezeu. Cere-I să-ți dea tărie și să-ți îngăduie să te ții de principiu, să faci ceea ce ar trebui să faci, să rezolvi lucrurile conform cu principiul, să rămâi pe poziție și să împiedici orice vătămare să vină asupra lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să-ți părăsești propriile interese, reputația și punctul de vedere de «persoană drăguță» și dacă faci ceea ce ar trebui să faci, dintr-o inimă onestă, neîmpărțită, atunci îl vei fi învins pe Satana și vei fi dobândit acest**

aspect al adevărului” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar atunci când te cunoști pe tine însuți poți urmări adevărul”). Acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu mi-a arătat limpede că asta mi se întâmpla fiindcă Dumnezeu mă punea la încercare și-mi dădea o ocazie să mă căiesc. Dumnezeu voia să vadă cum mă descurc. Nu trebuia să-mi mai permit să-mi protejez relațiile cu ceilalți, ca înainte. Trebuia să pun pe primul loc lucrarea bisericii, să practic adevărul și să susțin dreptatea. Dacă fratele Li era un om care căuta adevărul, putea folosi părtășia și analiza ca să mediteze la asta și să se înțeleagă pe sine, lucru care i-ar fi ajutat la intrarea în viață și prin care ar fi evitat fărădelegile ulterioare. Așadar, m-am dus la fratele Li și i-am demascat și i-am analizat stările și comportamentele pe rând, prin cuvintele lui Dumnezeu. Ceea ce m-a surprins a fost că nu numai că nu mi-a purtat ranchiună, ci a și spus, cu căință: „Dacă nu m-ai fi demascat și nu m-ai fi analizat așa, n-aș fi aflat niciodată ce probleme am. Chiar am nevoie să meditez și să câștig intrarea.” M-au mișcat mult cuvintele fratelui Li, când le-am auzit. Îmi făcusem griji că, dacă-l demasc, mi-ar fi purtat ranchiună, dar asta era numai în imaginația mea. În momentul acela, am simțit cu adevărat că practicarea adevărului și sinceritatea îți aduc calm și liniște sufletească și te apropie tot mai mult de Dumnezeu. De asemenea, am simțit nemijlocit că singura cale de a proteja lucrarea casei lui Dumnezeu e să practici adevărul și să procedezi conform principiilor. Asta e singura cale de a ne ajuta frații și surorile. Prin judecata și mustrarea lui Dumnezeu, unele dintre vederile mele eronate s-au modificat, iar firea mea satanică șireată, abilă, egoistă și mârșavă s-a schimbat într-o oarecare măsură. Acum, când observ corupție la frații și surorile mele sau când se procedează în moduri care trădează principiile adevărului, nu-i mai acopăr, nu-i mai protejez, nici nu mai încerc să-mi protejez relațiile cu oamenii. Pot să practic în mod conștient adevărul, să am părtășie, să ajut, să atrag atenția și să demasc.

Chiar dacă uneori încă mai ezit și mă mai tem să nu-i jignesc pe alții, pot să mă rog lui Dumnezeu, să mă lepăd de mine, să practic conform principiilor adevărului și să nu mă mai conduc după filosofiile satanice. Printr-o astfel de practică, mă simt mult mai calmă și mai stabilă. E foarte eliberator. Am reușit să fac aceste schimbări și să câștig toate astea numai și numai în urma judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu.

53. Slăbirea legăturilor care ne țintuiesc pe loc

de Cuibai, Italia

Dumnezeu spune: „**De dragul destinului vostru, trebuie să căutați să fiți aprobați de Dumnezeu. Adică, din moment ce recunoașteți că voi faceți parte din casa lui Dumnezeu, voi ar trebui atunci să-I aduceți liniște sufletească lui Dumnezeu și să-L satisfaceți în toate lucrurile. Cu alte cuvinte, trebuie să fiți principiali în acțiunile voastre și să vă conformați adevărului din ele. Dacă aceasta se află dincolo de capacitatea ta, atunci tu vei fi detestat și respins de Dumnezeu și disprețuit de fiecare om. Odată ce ai căzut într-o astfel de ananghie, atunci nu poți fi numărat în casa lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că nu ești aprobat de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Din cuvintele lui Dumnezeu vedem ce ne cere El: să fim principiali în acțiunile noastre și să urmăm adevărul astfel încât să putem dobândi aprobarea Sa și să-L mulțumim în toate. În trecut, am eșuat în a face acest lucru, în mare măsură pentru că eram condusă de emoții, trăind și acționând mereu după sentimentele mele. Deși niciodată nu părea că fac vreun rău, acțiunile mele erau contrare principiilor adevărului, iar acest lucru a zădărnicit lucrarea bisericii. Însă după ce Dumnezeu m-a judecat și m-a mustrat cu cuvintele Sale, am început să înțeleg natura și consecințele modului în care acționam. Apoi, am putut aborda lucrurile din rațiuni corecte în loc să mă bazez pe emoții și am putut să pun cuvintele lui Dumnezeu în practică.

În noiembrie anul trecut, când îmi îndeplineam datoria de conducător al bisericii, s-a făcut un sondaj despre cât de bine se descurca conducătorul de grup al fiecărui loc de adunare. Din răspunsuri, am văzut că un conducător de grup, sora Li, era mereu neglijentă în îndatoririle ei și că dacă

i se punea în vedere vreun defect, nu numai că refuza să accepte adevărul, ci se mai și certa. Când alții aveau greutăți, ea nu-i ajuta având părtășie despre adevăr, ci le ținea predici cu condescendență și îi constrângea. După ce am citit toate astea, am știut că, pe baza principiilor de selecție din casa lui Dumnezeu, ea trebuia să fie înlocuită. Dar proveneam din același oraș și, înainte, lucrasem împreună în îndatoririle noastre. Fuseserăm mereu apropiate și avusese multă grijă de mine. Nu m-ar fi considerat lipsită de inimă dacă aș fi concediat-o? Cu câțiva ani în urmă, fusese demisă din postul ei de conducător al bisericii și abia reușise să se smulgă din negativitate. Dacă i s-ar fi luat încă o funcție, n-ar fi fost asta o lovitură și mai grea? Ar fi putut suporta? M-am gândit că trebuie să am părtășie cu ea imediat ca să poată vedea cât de precară era situația ei. M-am gândit că dacă ar putea să schimbe lucrurile la timp, atunci ar putea să-și păstreze postul. Așa că am abordat-o pe sora Li în părtășie în legătură cu probleme ei, dar am descoperit că nu avea nicio conștiință de sine adevărată. Am făcut tot ce mi-a stat în putință în acea părtășie cu ea și, după aceea, a devenit dispusă să se schimbe, să reflecteze, iar eu am răsuflat, în sfârșit, ușurată. Am crezut că dacă le-aș putea spune colegilor ei niște cuvinte amabile despre ea, poate ar putea continua să-și facă datoria.

Mai târziu, în timp ce vorbeam despre lucrarea noastră, câțiva colegi au spus că sora Li nu a acceptat niciodată adevărul și s-au pus cu toții de acord să o înlocuiască. Auzind acest lucru, am fost foarte tulburată. M-am gândit: „Sora Li are niște probleme, dar este pregătită să se schimbe, așa că nu-i puteți acorda încă o șansă?” Chiar atunci sora Zhou a spus: „Sora Li este în starea asta de ceva vreme. Are părtășii bune, dar nu practică ceea ce spune. Chiar nu există nicio schimbare. Nu este potrivită pentru funcția asta.” M-am grăbit să intervin: „Surorii Li îi este greu să accepte adevărul, dar este foarte proactivă și responsabilă în datoria ei. Chiar recent, niște

frați și surori fuseseră pasivi în îndatoririle lor, iar ea i-a motivat." Sora Bai a răspuns imediat: „Sora Li pare că trebăluiește mereu, că este foarte proactivă, dar, de fapt, face aceste lucruri numai de fațadă și nu poate rezolva probleme adevărate." Tot ce spuseseră era adevărat și nu am mai putut răspunde nimic. Alt conducător al bisericii, sora Zhang, a spus atunci: „Este adevărat că sora Li nu este potrivită să fie conducător de grup, dar, pentru moment, nu avem un candidat potrivit care s-o înlocuiască. S-o lăsăm în funcție până putem găsi un bun înlocuitor." Exact asta voiam, așa că m-am grăbit să adaug: „De acord. S-o înlocuim când apare altcineva." Spre surpriza mea, în mai puțin de o săptămână, sora Zhou a ridicat problema din nou după ce am terminat de discutat despre lucrarea bisericii. Ea a spus că fratele Chen era o alegere bună, iar câțiva colegi au fost de acord. Mi-a sărit inima din piept. Dacă fratele Chen ar fi fost ales drept conducător al grupului, sora Li ar fi fost demisă. Așa că am spus niște lucruri despre stricăciunile și defectele fratelui Chen și am spus că nu este potrivit pentru postul acesta. Toată lumea a început atunci să șovăie, iar eu m-am simțit un pic stânjenită, dar tot nu am căutat adevărul.

Conducătorul meu m-a rugat mai târziu să-i fac o recenzie a conducătorilor de grup, iar când am ajuns la sora Li, nu am înfățișat cu exactitate evaluarea pe care frații și surorile i-au făcut-o. M-am simțit vag tulburată după ce a plecat. M-am întrebat de ce vorbisem în numele surorii Li, făcându-mi mereu griji pentru ea. Nu-i arătam favoritism? Ce fel de rațiune mă controla? Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Ce este, în primul rând, sentimentalismul? Este o fire coruptă. Dacă folosim câteva cuvinte pentru a descrie aspectele practice ale sentimentalismului, acestea sunt favoritismul și părtinirea în scopul protejării anumitor oameni, menținerea relațiilor trupești și nedreptatea; aceste lucruri definesc sentimentalismul. Așadar, a te**

lepăda de sentimentalism nu înseamnă, pur și simplu, a nu te mai gândi la cineva. De regulă, e posibil să nu te gândești deloc la acel om, dar apoi, de îndată ce îți critică membrii familiei, orașul natal sau orice persoană cu care ai o relație, izbucnești și ești absolut hotărât să te duci la luptă pentru ei. Te simți categoric obligat să schimbi ce s-a spus despre ei; nu poți permite să fie supuși unui rău neîndreptat. Simți nevoia să faci tot posibilul să le aperi reputația, să faci ca tot ce este greșit să pară corect și să nu le permiți altora să spună adevărul despre ei sau să îi dea în vileag. Aceasta este nedreptate și înseamnă să fii sentimental" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este realitatea adevărului?"). **„Dacă oamenii sunt lipsiți de respect pentru Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu are un loc în inima lor, atunci ei nu pot niciodată să acționeze principial, indiferent de datoriile pe care le îndeplinesc sau de problemele cu care se confruntă. Oamenii care trăiesc în limitele intențiilor și ale dorințelor lor egoiste nu sunt capabili să intre în realitatea adevărului. Din acest motiv, ori de câte ori se confruntă cu o problemă, nu își cercetează critic intențiile și nu sunt în stare să recunoască erorile din intențiile lor. În schimb, se folosesc de tot felul de justificări ca să scornească minciuni și să-și găsească scuze. Sunt foarte pricepuți în a-și proteja interesele, reputația și relațiile interpersonale, dar, de fapt, nu au stabilit nicio relație cu Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă).

Asta arată cum, în fața problemelor, nu putem acționa drept, conform principiilor adevărului Însă nu distingem între bine și rău, favorizându-i și protejându-i pe cei de care suntem legați sau care ne sunt de folos. Asta înseamnă să acționezi pe baza emoțiilor și este un fel de fire stricată. Când suntem conduși de emoție, în datoria noastră sau când ne ocupăm de o problemă, ne gândim doar la sentimentele noastre trupești și la interesele

personale fără să practicăm adevărul sau să ne facem datoria bine deloc. Aceea era starea în care mă aflam. Nu am vrut s-o concediez pe sora Li deoarece acționam după emoțiile mele. Protejam relația noastră și îmi era teamă că s-ar fi supărat pe mine. Așa că atunci când colegii au vrut să adere la principii și să o înlocuiască, am făcut tot ce am putut ca s-o protejez astfel încât să-și păstreze funcția. Când i-am prezentat evaluarea conducătorului, am minimalizat, am acoperit-o din favoritism și am folosit o perdea de fum. Privind retrospectiv, văd că rațiunile și intențiile mele erau toate conduse de emoție. Trăiam în firea stricată a vicleniei și a înșelăciunii, fiind dispusă să compromit interesele casei lui Dumnezeu pentru a proteja o relație, pregătită mai degrabă să-L ofensez pe Dumnezeu decât să ofensez o persoană. Îmi lipsea cu desăvârșire venerația pentru Dumnezeu, eram atât de egoistă și demnă de dispreț! M-am simțit atât de vinovată pentru toate acestea, așa că am mers imediat la conducător pentru a-i spune adevărul. După aceea, m-am rugat și m-am adresat lui Dumnezeu: „De ce sunt întotdeauna condusă de emoție, incapabilă să practic adevărul? Care este rădăcina acestei probleme?”

Într-o zi, în rugăciunile mele, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la «instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filozofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio**

singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului într-o lume plină de noroi. Chiar și când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu").

Atunci mi-am dat seama că a acționa după emoții vine mai ales din a fi indus în eroare și stricat de Satana. Prin educația școlară și influențele sociale, diavolul Satana îndoctrinează oamenii cu tot felul de filosofii lumești și legi ale supraviețuirii precum „Cerul îi distruge pe cei care nu sunt pentru ei înșiși", „Sângele apă nu se face" și „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?" Mi-am trăit viața după aceste filosofii, considerând că a-i proteja pe cei apropiați mie este un lucru pozitiv, echivalând compătimirea și mila cu iubirea. Cât despre înlocuirea surorii Li, am continuat să mă gândesc că eram din același loc și că avuse mereu grijă de mine, așa că atunci când înfrunta demiterea, m-am gândit că ar trebui s-o ajut și să vorbesc în favoarea ei. Am crezut că așa era corect. Știam că nu prea își îndeplinea datoria de conducător de grup, ci adesea le ținea predici și îi controla pe ceilalți. Să nu fie înlocuită ar fi dăunat frații și surorilor și ar fi afectat lucrarea bisericii. Însă am acționat contrar principiilor adevărului și am nesocotit interesele casei lui Dumnezeu, făcând tot ce mi-a stat în putință să o protejez și să o mențin în funcție. Mi-am exploatat datoria ca să păstrez relația noastră și am folosit lucrarea bisericii ca să-i răsplătesc amabilitatea față de mine. Îmi exploatam puterea

și datoria pentru câștigul propriu. În calitate de conducător, ar fi trebuit să mă gândesc la lucrarea bisericii și la viețile fraților și surorilor și să acționez după principiile adevărului în datoria mea. Însă înainte de orice am pus sentimentele, pe deplin conștientă de adevăr, dar nepracticându-l. Nu am trădat adevărul și principiile și am tratat cu nepăsare lucrarea bisericii? Mușcam mâna care mă hrănește! Apoi am văzut că acele filosofii lumești sunt erezii pe care Satana le folosește să strice și să înșele oamenii. A vorbi și a acționa în acest mod este complet lipsit de corectitudine și dreptate și chiar nu există niciun principiu al adevărului în asta. Aceasta este exact aceeași filosofie de viață a oficialilor din Partidul Comunist: „Când cineva promovează într-o funcție mai înaltă, familia și rudele trag foloase din statutul lui.” Când cineva devine un funcționar public, rudele sale de pretutindeni trag și ele foloase și pot face, practic, orice fără a fi pedepsiți. O societate controlată de PCC este atât de întunecată, atât de malefică, lipsită cu desăvârșire de corectitudine sau dreptate. În calitate de conducător al bisericii, neacționând după principii, ci trăind după aceste filosofii satanice, cum eram eu diferită de un funcționar al PCC? Faptul că nu voiam s-o demit pe sora Li n-a fost din iubire sau ajutor, mi-era doar teamă că va spune că sunt rece și insensibilă și că nu mă va mai privi cu aceiași ochi. Nu luam deloc în considerare viața ei. Înlocuirea cuiva din casa lui Dumnezeu se face pentru a încuraja reflecția asupra sinelui, astfel încât să se poată căi și schimba în timp. Este un mod prin care Dumnezeu mântuie și protejează oamenii. Am fost și eu demisă din datoria mea și, când mi-am învățat lecția din eșecul meu, biserica a rânduit o altă datorie potrivită pentru mine. Numai poticnirea și căderea m-au determinat să reflectez și mi-au permis să am o adevărată conștiință de sine. Am înțeles, de asemenea, mai mult din voia lui Dumnezeu de a mântui omul și am văzut că iubirea Lui conține atât milă cât și dreptate. Există principii în iubirea lui Dumnezeu; El nu ne

răsfață sau alintă. Însă „iubirea” mea pentru ceilalți era plină de filosofii lumești satanice și era bazată pe interese personale. Era mărginită și egoistă, odioasă și dezgustătoare pentru Dumnezeu. Așa că mi-am dat seama că le face rău celorlalți și mie să ne bazăm pe propriile sentimente, iar asta a fost piedica mea cea mai mare în a practica adevărul și în a-mi face datoria bine. Fără să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, fără căință adevărată, aș fi ofensat firea lui Dumnezeu și aș fi fost respinsă, detestată și eliminată de Dumnezeu.

Mai târziu, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă doreşti să ai o relaţie normală cu Dumnezeu, atunci inima ta trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu. Cu acest lucru ca bază, vei avea o relaţie normală cu alți oameni. Dacă nu ai o relaţie normală cu Dumnezeu, atunci, indiferent ce faci pentru a-ţi menţine relaţiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie depui, totul va aparţine unei filosofii omenești de viață. Îţi menţii poziţia între oameni printr-o perspectivă umană şi o filosofie omenească, ca ei să te laude, dar nu urmezi cuvântul lui Dumnezeu pentru a stabili relaţii normale cu oamenii. Dacă nu te concentrezi pe relaţiile tale cu oamenii, ci îţi menţii o relaţie normală cu Dumnezeu, dacă eşti dornic să-ţi dăruieşti inima lui Dumnezeu şi să înveți să asculți de El, atunci, în mod natural, relaţiile tale cu toți oamenii vor deveni normale. Astfel, relaţiile acestea nu se bazează pe trup, ci au ca temelie iubirea lui Dumnezeu. Aproape că nu există interacţiuni trupești, însă în spirit există părtăşie, iubire reciprocă, alinare reciprocă şi aprovizionare pentru celălalt. Toate astea sunt făcute având la bază o inimă care-L mulțumește pe Dumnezeu. Aceste relaţii nu sunt menţinute bazându-se pe filosofia omenească a vieţii, ci se formează foarte natural purtând o povară pentru Dumnezeu. Nu necesită efort făcut de către om. Trebuie doar să**

practici în conformitate cu principiile cuvântului lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu”).

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că relațiile cu frații și surorile sunt bazate mai ales pe iubirea lui Dumnezeu. Ele nu sunt menținute de filosofiile lumești ale Satanei. Practicarea adevărului este cheia. Mai ales când vine vorba de lucrarea din casa lui Dumnezeu, când vedem pe cineva făcându-și datoria în opoziție cu principiile adevărului, trebuie să avem părtășie despre adevăr ca să-i ajutăm și să-i sprijinim. Dacă tot nu se căiesc după un număr de părtășii, atunci trebuie să fie emondați și tratați când este necesar. Chiar și cu familia și prietenii, nu putem să ne bazăm pe propriile emoții sau să respectăm filosofiile lumești. Trebuie să facem lucrurile după principiile cuvintelor lui Dumnezeu: să avem părtășie când este necesar, iar dacă asta nu ajută, să-i înlocuim. Lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu trebuie întotdeauna susținute. Doar acest lucru este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Mai târziu, am discutat despre asta cu câțiva colegi și am demis-o pe sora Li pe baza principiilor adevărului. Am avut, de asemenea, părtășie ca să-i analizăm performanța în lumina cuvintelor lui Dumnezeu și l-am promovat pe fratele Chen în funcția de conducător de grup. Doar atunci m-am simțit ușurată în inima mea. După o vreme, i-am citit surorii Li câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu și am întrebat-o cum îi merge. A spus: „Slavă Ție, Dumnezeule! Tot ce face El e bun. La început, m-am simțit pesimistă și am suferit, dar citind cuvintele lui Dumnezeu și rugându-mă, am înțeles că Dumnezeu lucra în acest fel ca să mă schimbe și că, dacă n-aș fi fost demisă și nu mi s-ar fi arătat problemele, nu m-aș fi cunoscut pe mine însămi și nici nu m-aș fi schimbat și nu m-aș fi căit cum o fac acum.” Auzind acest lucru, am simțit cât de plăcut este să te lepezi de trup și să practici adevărul. De asemenea, am avut experiența că

doar practicarea adevărului și urmarea principiilor este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Aceasta este singura cale demnă.

54. O bătălie spirituală

de Yang Zhi, Statele Unite

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Din momentul credinței lor în Dumnezeu până astăzi, oamenii au nutrit în ei multe motivații incorecte. Când nu puneți adevărul în practică, simțiți că toate motivațiile voastre sunt corecte, dar când vi se va întâmpla ceva, veți vedea că există multe motivații incorecte în sinea voastră. Astfel, când Dumnezeu îi desăvârşeşte pe oameni, El îi determină să înțeleagă că în ei există multe concepții care le fac dificilă cunoașterea lui Dumnezeu. Când recunoașteți că motivațiile voastre sunt greșite, dacă sunteți capabili să nu mai practicați conform concepțiilor și motivațiilor voastre și dacă sunteți capabili să fiţi martorii lui Dumnezeu și să rămâneți fermi pe poziția voastră în tot ceea ce vi se întâmplă, acest lucru dovedește că v-ați răzvrătit împotriva trupului. Când vă răzvrătiți împotriva trupului atunci, inevitabil, se va da o luptă în interiorul vostru. Satana va încerca să îi facă pe oameni să îl urmeze, va încerca să îi facă să urmeze concepțiile despre trup și să susțină interesele trupului – dar cuvintele lui Dumnezeu îi vor lumina și lămuri pe oameni și în acest moment va depinde de voi dacă Îl urmați pe Dumnezeu sau pe Satana. Dumnezeu le cere oamenilor să pună adevărul în practică, în primul rând, pentru a face față lucrurilor din sinea lor, pentru a face față gândurilor și concepțiilor lor care nu sunt după placul inimii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi atinge pe oameni în inima lor și îi luminează și ilumineză. Astfel, în spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o**

luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre motivațiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu concepțiile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă veţi fi în stare să stați cu adevărat de partea lui Dumnezeu, veți putea să-L mulțumiți pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am simțit profund că practicarea adevărului nu e deloc o chestiune simplă și că o bătălie spirituală este realmente necesară. Cu câțiva ani în urmă, cumnata mea a fost dezvăluită ca fiind o răufăcătoare. Biserica intenționa s-o excomunice, dar eu am fost constrâns de sentimentele mele și nu am putut practica adevărul. În inima mea, aveam sentimente amestecate și eram foarte nefericit. În cele din urmă, prin judecata și revelațiile cuvântului lui Dumnezeu, am văzut clar pericolul și consecințele acționării sub influența emoțiilor mele. Abia atunci am putut să mă lepăd de trup, să renunț la sentimentele mele, să o demasc și să o resping pe răufăcătoare și să mă bucur, în sfârșit, de pacea și siguranța aduse de practicarea adevărului.

În 2017 am revenit să-mi asum îndatoririle de conducere în biserica mea locală. La o adunare, frații și surorile mele mi-au spus că, în decursul îndatoririlor ei de conducătoare a bisericii, Han Bing, cumnata mea, în timp

ce avea părtășie la adunări, a încercat să iasă în evidență, spunând cuvinte și doctrine superficiale. Oriunde fusese, vorbise despre ce îndatoriri a îndeplinit și despre cum a suferit pentru a-i face pe alții să i se închine și să o asculte. După ce frații și surorile au vorbit cu ea despre niște probleme existente în îndatoririle lor, ea a refuzat să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva aceste probleme și le-a ținut predici altora cu condescendență. Predicile ei i-au făcut pe unii dintre frați și surori să trăiască într-o stare de pesimism și să nu mai fie deloc interesați de îndatoririle lor. Ulterior, Han Bing a fost înlocuită. După aceea, ea a refuzat să se gândească la asta și să ajungă să se înțeleagă și a continuat să semene neînțelegeri și vrajbă printre frați si surori, tulburând viața bisericii. Conducătorii bisericii au avut părtășie cu ea de mai multe ori, au tratat-o și au criticat-o, dar ea a nu a vrut să accepte nimic. A rămas nesupusă și nemulțumită și a continuat să răspândească pesimism, provocând o perturbare gravă în viața bisericii… Când am auzit că Han Bing se comporta așa, am fost furios. Mi-am amintit de cuvintele lui Dumnezeu: **„Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât se confruntă cu anumite eliminări. Toți cei care au fost corupţi de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este şi extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor întrerupe şi tulbură lucrarea lui Dumnezeu, împiedică intrarea în viaţă a fraţilor şi surorilor şi distruge**

viaţa normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, aceşti lupi în haine de oi trebuie să fie alungaţi; faţă de aceşti lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Când mi-am amintit de acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles clar că, măsurate prin cuvintele lui Dumnezeu, natura și esența lui Han Bing erau, într-adevăr, ale unei răufăcătoare. Conducătorii bisericii și colegii i-au analizat comportamentul, comparându-l cu cuvintele lui Dumnezeu și au spus că, deși se putea lepăda și sacrifica, deși era capabilă să sufere și să-și asume consecințele în timp ce-și îndeplinea îndatoririle, era arogantă și plină de sine, nu accepta deloc adevărul era despotică și nechibzuită, tulbura viața bisericii și refuza să-și corecteze greșelile, chiar și după ce i s-a spus s-o facă. Asta făcea din ea o răufăcătoare. Conform reglementărilor cu privire la orânduielile lucrării din casa lui Dumnezeu, asemenea oameni trebuie excomunicați. După ce i-am auzit pe atâția frați și surori spunând că ea ar trebui excomunicată, aveam o mare dilemă. Analizându-i comportamentul, vedeam că era cu adevărat o răufăcătoare și că trebuia excomunicată, dar era sora mai mică a soției mele, iar socrii mei mă tratau bine și țineau foarte mult la familia mea. Dacă aflau că votasem ca Han Bing să fie excomunicată, nu ar fi crezut că sunt nemilos, nerecunoscător și că nu-mi apreciez familia? Cum aș mai putea da ochii cu rudele soției mele dacă aș face așa ceva? Dar, în calitate de conducător al bisericii, dacă nu acționam potrivit unor principii, știind prea bine că exista o răufăcătoare în biserică pe care, totuși, nu o excomunicam și dacă eu continuam să-i permit acestei răufăcătoare să tulbure viața bisericii și să le facă rău aleșilor lui Dumnezeu, nu m-ar fi făcut asta un complice al răufăcătoarei și un dușman al lui

Dumnezeu? Da. Mă temeam să mă mai gândesc la asta. Atunci m-am simțit ca prins între ciocan și nicovală. Nu știam ce să fac. Sora Zhou a văzut că păream tulburat și mi-a spus: „Frate Liang, Han Bing a perturbat viața bisericii de multe ori și nu arată nicio urmă de căință. În principiu, ar trebui excomunicată. Asta protejează lucrarea bisericii. E cel mai important lucru! Trebuie să ținem cont de voia lui Dumnezeu și să nu acționăm sub influența emoțiilor și sentimentelor noastre.” După ce am ascultat-o, dilema mea era și mai mare.

Tocmai atunci, unii dintre frați și surori au sugerat: „Han Bing a crezut în Dumnezeu atât de mulți ani, și-a abandonat familia și cariera pentru a-și îndeplini îndatoririle și a suferit mult. Credem că ar trebui să i se acorde încă o șansă de a se căi.” am știut clar că acești frați și surori au spus asta doar pentru că fuseseră amăgiți de faptul că Han Bing lăsa impresia că face fapte bune și că ar trebui să am părtășie cu ei despre acest adevăr, pentru a analiza comportamentul lui Han Bing, astfel încât ei să poată discerne natura și esența ei. Dar apoi m-am gândit că Han Bing este fiica preferată a socrilor mei, că soacra mea e confuză în credința ei în Dumnezeu și nu are discernământ și că soția mea e prea sentimentală. Dacă decideam să o excomunic pe Han Bing și să-i demasc și să-i analizez comportamentul rău în fața fraților și surorilor mele, nu jigneam ostentativ întreaga familie a soției mele? Dacă aș fi spus câteva cuvinte frumoase despre Han Bing în fața fraților și surorilor, iar apoi aș fi avut părtășie cu ea pentru a o ruga să se căiască și să nu mai provoace tulburări, atunci ar fi o șansă să nu trebuiască să fie excomunicată și, în acest fel, nu ar fi trebuit să jignesc familia soției mele. Această idee mi-a mai potolit neliniștea pe care o simțeam, așa că le-am spus fraților și surorilor: „Han Bing a făcut, într-adevăr, fapte rele și a comis fărădelegi, dar voia lui Dumnezeu e de a mântui cât mai mulți oameni cu putință, așa că ar trebui să-i mai dăm o

șansă să se căiască. Dacă va mai face rău, nu va fi prea târziu să o excomunicăm atunci și o vom putea face să accepte asta fără rezerve.” Când sora Zhou m-a auzit spunând aceste cuvinte amăgitoare, dar, în cele din urmă, n-a mai spus nimic. Nimeni n-a mai zis nimic și am simțit cum se ușurează parte din tensiunea din inima mea. Mi-am zis că, în sfârșit, nu mai trebuia să-mi fac griji că-i jignesc pe socrii mei. Dar, două zile mai târziu, mi-au apărut trei afte în gură. Simțeam că îmi ia gura foc; mă ardea îngrozitor. Uneori, era atât de dureros, încât nu puteam vorbi sau mânca, iar durerea s-a întețit într-atât încât chiar mă făcea să mă trezesc noaptea. În toiul agoniei, puteam doar să mă rog lui Dumnezeu: „Dumnezeule, știu că aceste afte atroce din gura și de pe limba mea nu au apărut întâmplător; ăsta e felul Tău de a mă certa și disciplina. O, Dumnezeule! Vreau să mă căiesc în fața Ta.”

Mai târziu, în timpul slujbelor mele, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor şi-nlăuntrul lor poartă întotdeauna o inimă care Îl slăvește și Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție şi tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit cerinţelor Lui şi să-I poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpăţânaţi, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios. Oamenii nu trebuie să alerge înnebuniți, fluturând steagul lui Dumnezeu peste tot, mândrindu-se și înșelând pretutindeni; acesta este cel mai rebel tip de comportament. Familiile au reguli proprii, iar naţiunile au legile lor – și nu cu atât mai mult stau astfel lucrurile în casa lui Dumnezeu? Nu sunt standardele și mai stricte? Nu sunt şi mai multe decrete administrative? Oamenii sunt liberi să facă ceea ce doresc, dar decretele administrative ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate după bunul plac. Dumnezeu este un Dumnezeu care nu**

tolerează ofensele din partea oamenilor; este un Dumnezeu care îi condamnă pe oameni la moarte. Oare oamenii chiar nu ştiu asta deja?”

(Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să tremur de frică. Am văzut că firea Lui e sfântă, dreaptă și că nu tolerează nicio jignire. În casa lui Dumnezeu, Hristos și adevărul dețin puterea. Atitudinea lui Dumnezeu față de răufăcătorii care perturbă și tulbură lucrarea bisericii e de silă și dezgust. Iar, în privința celor care au discernământ, dar continuă să stea de partea răufăcătorilor și care vorbesc în numele acestora, atitudinea lui Dumnezeu este una de dezgust și furie extreme. Han Bing, o persoană care refuza să practice adevărul, care semăna neînțelegeri și vrajbă, care perturba și tulbura lucrarea bisericii, era exact tipul de răufăcătoare revelată de lucrarea lui Dumnezeu și care trebuia să fie excomunicată. Dar, pentru a-mi proteja relația cu familia soției mele, am acționat ostentativ împotriva conștiinței mele, trădând principiile adevărului. Am protejat o răufăcătoare și i-am găsit scuze. Am stat de partea unei răufăcătoare și am acționat pentru a o proteja. Nu a făcut asta din mine un ajutor și un complice al unui răufăcător? Dumnezeu mi-a făcut o onoare dându-mi o îndatorire de conducere, iar eu nu am avut pic de venerație față de El. Am înțeles clar adevărul, dar nu l-am practicat, ci m-am implicat într-o înșelătorie voită, pentru a menține o răufăcătoare în biserica a cărei viață o perturbase și care făcuse rău fraților și surorilor mele. Jigneam în mod conștient și deliberat firea lui Dumnezeu! Acțiunile mele i-ar putea înșela pe unii oameni, dar nu L-au putut înșela pe Dumnezeu. Dumnezeu vede ce e în inimile noastre. Cum ar putea tolera pe cineva ca mine, care a acționat cu o asemenea pripă samavolnică? Comisesem deja o fărădelege și știam că, dacă nu mă căiesc, Dumnezeu mă va elimina. Așa că m-am rugat urgent lui Dumnezeu ca să mă căiesc. După ce am discutat despre asta cu câțiva colegi, am alcătuit o

listă cu faptele rele ale lui Han Bing și am cerut să fie excomunicată. După ce am găsit voința de a mă întoarce în direcția lui Dumnezeu, aftele din gura mea s-au vindecat în mod misterios.

Două zile mai târziu, m-am dus acasă la soacra mea pentru a face ceva, iar Han Bing era acolo. Când m-a văzut, s-a uitat urât la mine, s-a întors și a plecat. Soacra mea mi-a spus mânioasă: „Cumnata ta a crezut în Dumnezeu atât de mulți ani și a suferit atât de mult pentru a propovădui Evanghelia. Care om nu are o fire coruptă? Dacă biserica o excomunică, nu va pierde ea atunci șansa de a câștiga mântuirea lui Dumnezeu? Nu se poate să fii atât de crud față de ea!” Și soția mea a intervenit, vorbind în numele lui Han Bing. Văzând cât de sentimentale erau și că nu aveau aproape deloc discernământ față de Han Bing, am avut părtășie cu ele despre comportamentul ei nemernic. Dar soacra mea nu asculta deloc. În schimb, striga furioasă la mine, în timp ce-i curgeau lacrimile. Văzându-i furia, și soția mea m-a dojenit. Văzând toate acestea, m-am simțit atât de slab și trist, încât nici n-am putut mânca. În noaptea aceea, în timp ce stăteam întins în pat, m-am tot foit, neputând adormi, oricât de mult am încercat. Pe de o parte, trebuia s-o excomunic pe răufăcătoare pentru a proteja lucrarea bisericii, dar, pe de altă parte, existau acuzațiile soției și soacrei mele. Ce trebuia să fac? Dacă o excomunicam pe cumnata mea, jigneam întreaga familie a soacrei mele, lucru care îmi putea afecta relația cu soția și putea duce la destrămarea propriei familii. Dar a-i permite acestei răufăcătoare să rămână în biserică putea reprezenta un pericol pentru viața bisericii și putea dăuna vieților fraților și surorilor mele. Gândul la toate acestea m-a făcut să mă simt trist și contrariat. Tot ceea ce puteam face era să mă rog lui Dumnezeu sincer: „Dumnezeule, mă simt foarte slab. În ceea ce privește excomunicarea lui Han Bing, nu vreau să Te ofensez, dar sunt constrâns de sentimente și mi-e greu să pun în practică adevărul. Te implor să-mi dai tărie și să mă

călăuzești pentru a depăși forțele întunericului, astfel încât să stau ferm și să mărturisesc pentru Tine.”

După ce m-am rugat, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost judecat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). **„Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Fiecare întrebare plină de reproș din cuvintele lui Dumnezeu mi-a străpuns inima cu durere și suferință. Am simțit în ele sinceritatea insistentă a voii și cerințelor Lui. Dumnezeu a nădăjduit că voi rezolva problema excomunicării răufăcătoarei fără să mă bazez pe emoțiile sau sentimentele personale și că voi sta

neclintit de partea lui Dumnezeu și voi practica adevărul pentru a-I satisface voia. M-am gândit la Iov în timpul încercărilor lui și la faptul că, deși în aparență, i s-a luat toată bogăția, i-au murit copiii, servitorii i-au fost omorâți, iar soția și trei prieteni l-au atacat, în spatele tuturor acestor întâmplări era rămășagul Satanei cu Dumnezeu. Acestea erau ispitele Satanei care s-au abătut asupra lui Iov. În cele din urmă, Iov a reușit să stea de partea lui Dumnezeu datorită credinței și venerației lui față de Dumnezeu. El l-a făcut pe Satana să sufere umilința și eșecul totale și a dat o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu. Ceea ce la exterior părea să fie o presiune în plus pusă pe mine de soacra mea era, de fapt, o bătălie pe tărâmul spiritual. Era tertipul Satanei. Era tentativa lui de a mă opri din a practica adevărul, profitând de atașamentele mele emoționale, astfel încât răufăcătoarea să poată rămâne și să continue să perturbe și să distrugă lucrarea bisericii. Dar Dumnezeu folosea și El această chestiune pentru a mă pune la încercare, pentru a vedea dacă mă voi supune Satanei din cauza constrângerilor soției și soacrei mele sau dacă, dimpotrivă, voi rămâne drept, voi practica adevărul și voi acționa potrivit unor principii. Dacă alegeam să-mi satisfac trupul și să stau de partea Satanei, nu însemna asta că am căzut pradă tertipului Satanei? Dacă făceam asta, pierdeam mărturia în prezența lui Dumnezeu.

Când m-am gândit la toate astea, am început să reflectez asupra mea însumi. În tot acest timp, confruntat cu această alegere, de ce mă simțisem prins între ciocan și nicovală și mi se păruse atât de trist? Am înțeles clar nevoia de a proteja lucrarea bisericii, dar de ce am continuat să acționez împins de sentimente și mi s-a părut greu să practic adevărul și să acționez potrivit unor principii? Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la**

«instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filozofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului într-o lume plină de noroi" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg că trăiam în interiorul emoțiilor mele, incapabil să practic adevărul, într-o stare de revoltă și împotrivire față de Dumnezeu, toate acestea pentru că fusesem corupt de Satana. Satana, regele diavolilor, s-a folosit de îndoctrinarea socială și de educația pe care am primit-o la școală pentru a inocula în mine filosofii satanice ca: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Sângele e mai gros ca apa" și „Omul nu este neînsufleţit; cum poate el să fie lipsit de emoţii?" ca să mă facă să-mi consider sentimentele pentru alți oameni ca fiind cel mai important lucru din viață, să mă facă să cred că păstrarea unor relații și sensibilitatea față de sentimentele oamenilor reprezintă ceea ce sunt oamenii și să mă facă să cred că, dacă nu fac asta, voi fi crud și necredincios și că voi fi învinovățit de alții pentru asta. Am tratat aceste filosofii satanice ca fiind lucruri pozitive, le-am considerat principii călăuzitoare și, trăindu-mi viața potrivit acestor filosofii și legi satanice, am devenit lipsit de scrupule și confuz

despre ceea ce e bine și ce e rău, extrem de egoist, vrednic de dispreț, viclean și înșelător. În chestiunea excomunicării lui Han Bing, m-am temut că rudele mele vor spune că am fost nerecunoscător și nemilos, că asta îmi va destrăma familia; asta m-a făcut să ignor lucrarea bisericii și viețile fraților și surorilor mele. Am fost, realmente, egoist și demn de dispreț. Comportându-mă în felul acesta, am fost, cu adevărat, nerecunoscător și crud. Dacă ne întrebăm de ce societatea noastră e atât de întunecată și rea și de ce nu există corectitudine și dreptate, răspunsul e faptul că toți oameni își trăiesc viețile conform acestor filosofii și legi satanice. În orice grup, oamenii sunt preocupați doar de relații emoționale și trupești. Oamenii își apără doar apropiații. Chiar și atunci când aceștia fac ceva ilegal sau când comit o infracțiune, oamenii se gândesc cum îi pot proteja și ajuta și fac confuzie între bine și rău, într-un efort de a-i apăra. Abia atunci am văzut clar că aceste filosofii și legi satanice par a fi rezonabile și morale și în acord cu noțiunile umane, dar, de fapt, sunt aberații pe care le folosește Satana pentru a înșela și corupe oamenii. Ele sunt în vrăjmășie cu adevărul și cu Dumnezeu. Când trăim conform acestor lucruri, nu putem decât să ne revoltăm față de Dumnezeu și să I ne împotrivim, să le facem rău altora și să trăim natura demonilor. În trecut, trăisem potrivit unor astfel de filosofii și legi satanice, protejasem o răufăcătoare și luasem parte la delictele ei. Dar Dumnezeu nu mi-a reproșat fostele fărădelegi și tot mi-a dat o șansă să mă căiesc, lucru pentru care Îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu. Așadar, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu și am depus un jurământ: Dumnezeule, nu mai vreau să acționez sub influența propriilor emoții. Vreau doar să iubesc ceea ce iubești Tu și să urăsc ceea ce urăști Tu, potrivit cuvintelor Tale, să susțin principiile adevărului și să excomunic de îndată răufăcătorii.

În ziua următoare, la adunarea colegilor, am auzit de la aceștia că Han Bing tot nu ajunsese să se înțeleagă sau să arate vreun semn de căință și că încă semăna neînțelegeri, provoca dispute și încerca să formeze clici. Când am auzit asta, m-am învinovățit și mai mult. M-am urât pentru că am acționat sub impulsul emoțiilor și pentru că nu am excomunicat-o la timp, lăsând-o să perturbe viața bisericii. Ulterior, la următoarea adunare, am început să folosesc cu conștiinciozitate cuvintele lui Dumnezeu pentru a analiza și discerne fiecare dintre comportamentele rele ale lui Han Bing și, prin părtășie, frații și surorile care fuseseră înșelați de ea au dobândit discernământ și au început s-o respingă. Soția mea, după ce a dobândit o înțelegere a adevărului, a ajuns să discearnă natura și esența lui Han Bing și nu a mai susținut că aceasta a fost tratată nedrept. După ce Han Bing a fost excomunicată, biserica nu a mai fost perturbată de un răufăcător, așa că frații și surorile au putut să participe la întâlniri și să-și îndeplinească iarăși îndatoririle ca mai înainte. Cu toții am adus slavă lui Dumnezeu pentru dreptatea Lui! Acest incident m-a făcut să văd că, în casa lui Dumnezeu, cuvintele Lui și adevărul dețin puterea, că toate lucrurile sunt tratate potrivit principiilor adevărului și că necredincioșii, răufăcătorii și antihriștii nu pot rămâne în casa lui Dumnezeu. Am experimentat, de asemenea, personal faptul că a trăi conform filosofiilor și legilor satanice nu ne poate aduce decât durere. Nu ne aduce niciun beneficiu nici nouă, nici altora. Doar trăind conform cuvintelor lui Dumnezeu putem să ne simțim vreodată în siguranță și în pace. Faptul că azi nu mai trăiesc după filosofii și legi satanice că am depășit constrângerile emoțiilor mele, că pot practica din adevăr și că pot trăi cu puțină dreptate, toate acestea se datorează mântuirii lui Dumnezeu și sunt întru totul un efect obținut de judecata și mustrarea din cuvintele lui Dumnezeu.

55. Eliberarea din lanțurile robiei

de Zhouyuan, China

Dumnezeu Atotputernic spune: **„Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa la care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, unul câte unul, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, precum și calea lor în urmarea Mea, trăsăturile lor inerente și performanța lor finală. În felul acesta, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). **„Rezultatul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; cu atât mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu înseamnă că poate face fapte bune în locul copilului, nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinți nu înseamnă că poate face fapte bune în locul părinților lor. Aceasta este adevărata semnificație din spatele cuvintelor: «doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată.» Nimeni nu își poate duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru copiii săi, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. Făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. Făcătorii de dreptate vor putea supraviețui, iar răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și ei nu pot conține nicio singură parte sfântă. Toți**

oamenii răi vor fi distruși și toți oamenii drepți vor supraviețui, chiar dacă odraslele unui răufăcător îndeplinesc fapte drepte și chiar dacă părinții unei persoane drepte comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred. Acestea sunt două tipuri incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Cuvintele lui Dumnezeu ne spun că lucrarea Sa din zilele de pe urmă este de a alege oamenii conform felului lor. El hotărăște rezultatul și destinația fiecăruia pe baza comportamentului, naturii și esenței lui. Este un lucru pe care nu-l poate schimba nimeni și este hotărât de firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu ne cere să-i tratăm pe ceilalți conform cuvintelor Sale și principiilor adevărului. Nu putem proteja sau favoriza pe nimeni pe baza sentimentelor noastre, nici măcar pe cei dragi. Acest lucru ar fi contrar adevărului și o ofensă adusă firii lui Dumnezeu.

Odată, cu aproximativ trei ani în urmă, când adunarea era pe sfârșite, un conducător mi-a spus: „Tatăl tău stârnește mereu conflicte printre frați și surori, perturbând viața bisericii. Noi am avut părtășie cu el, am analizat acest lucru și l-am avertizat, dar nu se căiește. Niște frați și surori au semnalat că a făcut același lucru în datoria sa și mai înainte, în alte locuri. Vom aduna dovezi despre faptele lui rele." Mi-a stat inima în loc când am auzit asta și m-am întrebat: „Chiar este atât de grav?" Dar apoi m-am gândit cum, în adunările cu tatăl meu, el chiar tulbura viața bisericii și nu voia să accepte adevărul. În adunări, el nu voia să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ci vorbea mereu despre lucruri care n-aveau legătură cu adevărul, creând agitație printre oameni, astfel că ei nu puteau reflecta cu

calm la cuvintele lui Dumnezeu. I-am pomenit despre asta, dar nu a ascultat deloc. Pur și simplu, îmi arunca în față o mulțime de scuze. I-am spus conducătorului bisericii despre situație, iar acesta a avut, mai apoi, părtășie cu tatăl meu, l-a ajutat de câteva ori și i-a explicat esența și consecințele comportamentului său. Însă tatăl meu a refuzat să accepte acest lucru. A continuat, pur și simplu, să se justifice și să se certe. Nu se căia deloc. Probabil, situația se înrăutățise, din moment ce frații și surorile semnalau acum acest lucru. Mi-am amintit că au fost, în biserică, niște oameni socotiți răi și excomunicați pentru că nu voiau să practice adevărul, ci perturbau mereu viața bisericii și nu voiau să se căiască. Dacă tatăl meu chiar era așa, nu avea să fie și el dat afară? Dacă acest lucru chiar se întâmpla, calea credinței lui s-ar sfârși. Ar mai avea vreo șansă la mântuire? Pe măsură ce mă gândeam la asta, panica mea creștea și îmi simțeam inima ca strânsă într-o gheară.

În acea noapte m-am zvârcolit, fără să pot dormi, gândindu-mă la ce spuseseră ceilalți despre tatăl meu. Știam că ei doar încercau să apere viața bisericii de perturbări, din respect pentru intrarea în viață a fraților și surorilor și că asta era conform voii lui Dumnezeu. Știam despre comportamentul tatălui meu și mă întrebam dacă ar trebui să-i spun despre el conducătorului. M-am gândit la cât de iubitor fusese tata când eram mică. De fiecare dată când mă certam cu fratele meu, mă apăra indiferent dacă aveam sau nu dreptate; când era frig și școala mea nu avea așternuturi călduroase, mergea cu bicicleta aproape 100 de kilometri ca să-mi aducă o plapumă. Mama era adesea plecată de acasă, făcându-și datoria, așa că tata era, de obicei, cel care gătea și avea grijă de mine. În vreme ce mă tot gândeam la asta, nu mi-am putut reține lacrimile. M-am gândit: „Tata a fost cel care m-a crescut. Dacă-l demasc și află despre asta, n-o să spună că nu am conștiință, că nu am inimă? Cum o să mai dau ochii cu el după asta?”

Am început, fără tragere de inimă, să scriu niște lucruri despre comportamentul tatălui meu, dar nu am putut continua. Mă gândeam: „Dacă scriu tot ce știu și este dat afară? Las-o baltă. N-ar trebui să scriu asta.” Am vrut să am un somn adânc și liniștit care să mă îndepărteze de realitate, dar n-am putut închide un ochi. M-am simțit neliniștită și vinovată. Comportamentul lui chiar nu fusese grozav în ultima vreme, iar eu știam câte ceva despre faptele lui din trecut. Dacă țineam aceste lucruri pentru mine, nu ascundeam adevărul? Era o adevărată luptă interioară pentru mine. A trebuit să vin înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. M-am rugat: „O, Dumnezeule, știu despre câteva rele pe care le-a făcut tata, știu că trebuie să sprijin lucrarea bisericii și să fiu sinceră despre ceea ce știu, dar nu vreau să fac asta pentru că îmi este teamă că va fi excomunicat. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă ca să pot practica adevărul, să fiu o persoană cinstită și să sprijin lucrarea bisericii.” M-am simțit puțin mai liniștită după această rugăciune. Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). **„Toți trăiesc în emoție – și, astfel, Dumnezeu nu evită pe niciunul dintre ei și expune secretele ascunse în inimile întregii omeniri. De ce le este**

oamenilor atât de greu să se separe de emoție? Procedând astfel, depășesc ei standardele conștiinței? Poate conștiința să împlinească voia lui Dumnezeu? Poate emoția să-i ajute pe oameni să treacă peste nenorociri? În ochii lui Dumnezeu, emoția este dușmanul Său – nu s-a menționat clar acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 28). Nu aveam răspunsuri la aceste întrebări din cuvintele lui Dumnezeu. Știam prea bine că tata nu căuta adevărul, că perturba adunările și mâncatul și băutul celorlalți din cuvintele lui Dumnezeu. Nu asculta părtășia nimănui, avea prejudecăți față de ceilalți, judeca oamenii pe la spate și semăna discordie. Însă, constrânsă de sentimente, nu am putut observa că intrarea în viață a fraților și surorilor mele era perturbată. Pur și simplu, nu voiam să fiu sinceră față de conducător ca să-l apăr și să-l ocrotesc pe tata. Nu puneam adevărul în practică și nu țineam cont de voia lui Dumnezeu. M-am gândit la cei doi oameni răi pe care biserica îi excomunicase înainte. Să-i văd că refuză să practice adevărul și perturbă viața bisericii m-a umplut de furie și i-am demascat corect și sever. Deci de ce nu am putut fi sinceră când a venit vremea să scriu despre comportamentul tatălui meu? Am văzut că nu eram o persoană cinstită, că îmi lipsea sentimentul dreptății. Nu practicam adevărul și nu sprijineam lucrarea bisericii în acest moment crucial. În schimb, îmi ocroteam tatăl datorită sentimentelor, tăinuindu-i relele și acționând contrar principiilor adevărului. Nu însemna acest lucru că stau de partea Satanei și sunt un dușman al lui Dumnezeu? Realizând acest lucru, m-am rugat și m-am căit lui Dumnezeu. „Nu vreau să mai acționez pe baza sentimentelor. Vreau să fiu cinstită cu privire la tata."

După rugăciunea mea, mi-am amintit de niște manifestări ale răului din partea lui și le-am notat, una câte una. Pe când slujea ca diacon al

Evangheliei, a început să aibă prejudecăți față de partenerul lui de muncă, fratele Zhang. Îl judeca și discrimina în fața altor frați și surori, lăsându-l pe fratele Zhang stresat și într-o stare negativă. Conducătorul l-a emondat și l-a tratat pe tatăl meu, dar acesta n-a vrut să audă. Când frații și surorile i-au subliniat problemele, nu a vrut să accepte nimic. Se concentra mereu pe eșecurile celorlalți, le exploata slăbiciunile și spunea întotdeauna: „Am fost un credincios toți acești ani. Înțeleg tot!" Când vedea că mă implic activ în datoria mea, mă îndemna să caut bani și chestiuni lumești și întotdeauna spunea lucruri negative ca să-mi înăbușe entuziasmul pentru datoria mea. Odată, după ce a fost implicat într-un accident de mașină, fratele Lin de la biserică a mers să vadă ce face și să aibă părtășie despre adevăr, spunând că trebuie să reflecteze asupra sa și să-și învețe lecția, dar tata n-a vrut să audă. A denaturat faptele și a răspândit un zvon că fratele Lin venise să-și bată joc de el. Asta i-a făcut pe câțiva frați și surori să aibă prejudecăți față de fratele Lin. Gândul la toate acestea chiar m-a șocat și m-a înfuriat. M-am întrebat: „Acesta chiar este tatăl meu? Nu este aceasta o persoană rea?" Întotdeauna am crezut că, după toți anii lui de credință în care își făcuse datoria de evanghelizare, poate să sufere și să-și asume consecințele. Fusesem amăgită de felul în care părea la exterior, gândindu-mă că era un credincios adevărat. Nu am încercat niciodată să-i deslușesc comportamentul. Am fost atât de nesăbuită și oarbă! Acum îmi reproșam că fusesem condusă de sentimente, menajându-l și ocrotindu-l. Apoi am citit acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu: „**Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât se confruntă cu anumite eliminări. Toți cei care au fost corupţi de Satana**

au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este şi extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor întrerupe şi tulbură lucrarea lui Dumnezeu, împiedică intrarea în viaţă a fraţilor şi surorilor şi distruge viaţa normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungaţi; faţă de aceşti lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Privind comportamentul tatălui meu prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că nu arăta doar o fire coruptă obișnuită, ci o natură malefică. Era entuziast la suprafață, putea suferi pentru datoria lui și putea continua răspândirea Evangheliei în fața persecuției PCC, dar nu putea accepta adevărul. Ba chiar îl ura. Faptele sale îi dezvăluiau natura vicleană și malefică. Era, în esență, un om rău, al Satanei și trebuia excomunicat. Deși eram fiica lui, nu puteam să acționez după propriile sentimente. Trebuia să stau de partea lui Dumnezeu în credința mea, să-l demasc pe Satana și să mă lepăd de el. M-am gândit la frații și surorile din grupul pe care-l administram, care nu aveau niciun discernământ în ceea ce-l privește. Trebuia să am părtășie cu ei și să dau la iveală ticăloșia tatălui meu ca să nu mai fie păcăliți de acesta. Dar apoi m-am îngrijorat: „Pe unii dintre ei, el i-a adus către credință, iar aceia sunt în relații bune cu el. Dacă îl demasc, nu vor spune că nu am conștiință, că nu am inimă? Dacă este dat afară și-și pierde șansa la mântuire, acest lucru va fi foarte dureros pentru el." Acest gând era foarte supărător, iar eu mi-am pierdut dorința de a avea acea părtășie. Am stat în pat, fără să dorm în

noaptea aceea, gândindu-mă că, dacă nu dădeam la iveală ticăloșia tatălui meu, iar frații și surorile erau înșelați și stăteau de partea acestuia, atunci ar fi părtași la relele lui. Dacă vedeam că erau induși în eroare, dar nu aveam părtășie cu ei, nu le făceam rău? La gândul acela, mi-am făcut reproșuri, așa că I-am spus o rugăciune lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, am atât de multe griji acum. Te rog să-mi dai credință și putere, să mă îndrumi și să mă conduci ca să practic adevărul și să demasc acest om rău.”

După ce m-am rugat, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În cuvintele lui Dumnezeu, ce principiu se menționează cu privire la felul în care oamenii ar trebui să se trateze unul pe altul? Iubește ce iubește Dumnezeu și urăște ce urăște Dumnezeu. Adică, oamenii pe care Dumnezeu îi iubește, care într-adevăr urmăresc adevărul și care fac voia lui Dumnezeu sunt tocmai cei pe care ar trebui să îi iubești. Cei care nu fac voia lui Dumnezeu, cei care Îl urăsc, care nu I se supun și pe care El îi disprețuiește sunt cei pe care ar trebui să îi disprețuim și să-i respingem și noi. Asta cere cuvântul lui Dumnezeu. […] În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea şi cine sunt fraţii Mei? […] Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră şi mamă». Aceste vorbe existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai potrivite: «Iubiți ceea ce iubește Dumnezeu și urâți ceea ce urăște Dumnezeu». Aceste cuvinte pun punctul pe «i», însă oamenii sunt adeseori incapabili să le aprecieze adevăratul sens. Dacă o persoană este blestemată de Dumnezeu, dar după toate aparențele exterioare pare a fi destul de bună, sau dacă este un părinte sau o rudă de-a ta, atunci s-ar putea să descoperi că ești incapabil să urăști acea persoană, iar între voi doi s-ar putea chiar să existe un grad sporit de intimitate și o relație strânsă. Când auzi astfel de cuvinte de la Dumnezeu, te superi și nu poți să-ți**

împietrești inima față de o persoană ca aceasta sau să o abandonezi. Acest lucru se întâmplă deoarece aici există o noțiune tradițională care te leagă. Crezi că dacă faci acest lucru, ai să atragi asupra ta mânia Cerului, ai să fii pedepsit de Cer și chiar alungat de societate și condamnat de opinia publică. Mai mult, o problemă și mai pragmatică este că îl vei avea pe conștiință. Această conștiință provine din ceea ce te-au învățat părinții tăi încă din copilărie sau din influența și infecția culturii sociale, și ambele au plantat în tine o astfel de rădăcină și un astfel de mod de a gândi ca tu să nu poți pune cuvântul lui Dumnezeu în practică și să iubești ceea ce El iubește și să urăști ceea ce El urăște. Totuși, în sinea ta, știi că ar trebui să-i urăști și să-i respingi, întrucât viața ta a venit de la Dumnezeu și nu ți-a fost dată de părinții tăi. Se cuvine ca omul să I se închine lui Dumnezeu și să se întoarcă la El. Chiar dacă spui și crezi lucrul acesta, pur și simplu nu poți să te îndrepți și să îl pui în practică. Știți ce se petrece aici? Aceste lucruri te-au legat pe cât de strâns, pe atât de profund. Satana folosește aceste lucruri pentru a-ți lega gândurile, mintea și inima, astfel încât să nu poți să accepți cuvintele lui Dumnezeu. Astfel de lucruri te-au umplut pe deplin, până în punctul în care nu ai niciun loc pentru cuvintele lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, dacă încerci să-I pui cuvintele în practică, acele lucruri își vor face efectul înlăuntrul tău și te vor obliga să intri în conflict cu cerințele și cuvintele Sale, făcându-te astfel incapabil să scapi de aceste noduri și să te eliberezi din această robie" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea părerilor tale nechibzuite te poți cunoaște pe tine însuți"). Atunci am înțeles că principiul pe care Dumnezeu ne cere să-l avem în relațiile cu ceilalți trebuie să fie să iubim ceea ce El iubește și să urâm ceea ce El urăște. Oamenii care iubesc adevărul și pot face voia lui Dumnezeu sunt cei pe care trebuie să-i tratăm

cu iubire, în timp ce oamenii care urăsc adevărul și se împotrivesc lui Dumnezeu sunt cei pe care trebuie să-i urâm. Numai această practicare este conform voii lui Dumnezeu. Însă eram mereu constrânsă de sentimente când era vorba de tatăl meu. Îl protejam și-l apăram. Nu am fost capabilă să iubesc ceea ce Dumnezeu iubește și să urăsc ceea ce Dumnezeu urăște. Asta pentru că noțiunile învechite ale Satanei, precum: „Sângele apă nu se face” și „Omul nu este neînsufleţit; cum poate el să fie lipsit de emoţii?” îmi stăpâneau inima. Nu puteam distinge binele de rău, gândindu-mă că a da la iveală comportamentul malefic al tatălui meu ar fi scandalos, de neconceput. Îmi era teamă că o să fiu criticată și condamnată de ceilalți. Pentru a proteja o relație familială a trupului, nu am reușit să susțin adevărul și să demasc un om rău, nepăsătoare față de lucrarea casei lui Dumnezeu și de intrarea în viață a fraților și surorilor. Abia asta era de neconceput și fără umanitate. Am văzut că acele noțiuni satanice învechite mă împiedicau să practic adevărul, făcându-mă să stau de partea Satanei și să mă împotrivesc lui Dumnezeu, fără să vreau. De fapt, Dumnezeu nu a spus niciodată că ar trebui să ne lăsăm ghidați de conștiință în relațiile noastre cu demonii și oamenii răi, nici nu a spus că a-i respinge pe cei dragi, care aparțin Satanei, este imoral. În Epoca Legii, copiii necredincioși ai lui Iov au murit într-o calamitate, dar Iov nu a vorbit pentru ei și nu I s-a plâns lui Dumnezeu, din cauza sentimentelor, despre copiii lui. Dimpotrivă, a slăvit numele lui Dumnezeu. În Epoca Harului, părinții lui Petru au stat în calea credinței lui și i-au înăbușit-o, așa că acesta s-a lepădat de ei și a plecat de acasă, renunțând la tot pentru a-L urma pe Dumnezeu, câștigând astfel lauda lui Dumnezeu. Gândindu-mă la experiențele lui Iov și ale lui Petru, am câștigat puțină înțelegere despre cerința lui Dumnezeu de a iubi ceea ce El iubește și de a urî ceea ce El urăște.

Apoi am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt acei oameni care pretind verbal că ei cred și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei acei oameni care doar urmăresc obținerea binecuvântărilor și, totuși, nu pot să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu oferi intenții bune Satanei? Nu înseamnă aceasta asocierea cu demonii? Dacă oamenii sunt încă incapabili să distingă între bine și rău astăzi și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a urmări voia lui Dumnezeu și nu pot în niciun fel să aibă inima lui Dumnezeu ca pe a lor, finalurile lor vor fi cu atât mai jalnice. […] Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu neascultător? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). Citirea acestor cuvinte m-a făcut să mă simt mâhnită și vinovată. Știam că tatăl meu ura adevărul, că perturbase mereu viața bisericii și că natura și esența lui erau rele, dar am continuat să-mi urmez conștiința și să fiu iubitoare față de el și chiar să-l acopăr și să-l ocrotesc. Nu era acest lucru tocmai ce a vrut Dumnezeu să spună prin „să oferi intenții bune Satanei” și „să te amesteci cu demonii”? Nu mă împotriveam cu obrăznicie lui Dumnezeu și perturbam lucrarea bisericii? În casa lui Dumnezeu, adevărul și dreptatea conduc. Toate forțele malefice ale Satanei,

inclusiv toți oamenii răi și antihriștii, nu pot rămâne. Trebuie să fie demascate, eliminate de Dumnezeu și izgonite din biserică. Acest lucru este hotărât de firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dar apărasem un om rău, încercând să-l las să stea în casa lui Dumnezeu. Nu toleram perturbările vieții bisericii de către un om rău? Nu ajutam un dușman rău și mă împotriveam lui Dumnezeu? Să continui în acest fel ar însemna să fiu pedepsită de Dumnezeu alături de omul rău. Această realizare m-a speriat puțin. Am văzut că firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează ofensă, iar ajutarea unui răufăcător pe baza sentimentelor este foarte periculoasă! Nu mai puteam vorbi și acționa pe baza sentimentelor mele. Chiar dacă era tatăl meu, trebuia să practic adevărul, să iubesc ceea ce iubește Dumnezeu, să urăsc ceea ce urăște El și să sprijin interesele casei lui Dumnezeu.

Mai târziu, am mers la o adunare cu grupul meu și am dezvăluit tot adevărul despre comportamentul tatălui meu și despre faptele lui rele. Frații și surorile care fuseseră induși în eroare de către el au început să-i discearnă esența. Biserica a emis ulterior notificarea excomunicării tatălui meu. M-am dus acasă, i-am citit-o și am vorbit despre comportamentul lui malefic. Am fost șocată când a spus, cu dispreț: „Știam de ceva vreme că voi fi dat afară. Am crezut în Dumnezeu toți acești ani doar pentru binecuvântări, altfel aș fi încetat să cred cu mult timp în urmă.” Văzând că nu are nicio intenție să se căiască, am știut foarte clar în inima mea că natura sa rea fusese dezvăluită pe deplin. După ce tatăl meu a fost dat afară, nu au mai fost răufăcători care să perturbe lucrurile în biserică. În adunări, frații și surorile puteau, cu toții, citi cuvintele lui Dumnezeu și puteau avea părtășie fără perturbări. Își făceau datoria așa cum trebuie, iar viața bisericii dădea roade. Am văzut că, în casa lui Dumnezeu, adevărul și dreptatea conduc, iar atunci când practicăm adevărul potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, suntem martori la îndrumarea și binecuvântările Sale. În privința tatălui meu, m-am eliberat,

încetul cu încetul, de sentimentele personale și am devenit, în cele din urmă, capabilă să practic puțin din adevăr și să sprijin lucrarea bisericii. Toate acestea s-au împlinit prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu!

56. Cum să rezolvi egoismul

de Zhang Jing, Republica Cehă

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care este standardul după care sunt judecate faptele unei persoane drept bune sau rele? Acest lucru depinde de întrebarea dacă tu, în gândurile, expresiile și acțiunile tale, deții sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii realității adevărului. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci ești fără nicio îndoială un făcător de rele. Cum îi vede Dumnezeu pe răufăcători? Gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru Dumnezeu, și nici nu-l fac de rușine sau îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe Dumnezeu și sunt pline de semne care-L fac pe Dumnezeu să-I fie rușine. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El, și nici nu-ți îndeplinești responsabilitatea și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce implică «pentru binele tău»? Pentru Satana. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, nu ai făcut fapte bune, ci, mai degrabă, ai început să te comporți rău. În loc să primești aprobarea lui Dumnezeu, vei fi condamnat. Ce caută să câștige cineva cu o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Pot vedea din cuvintele lui Dumnezeu că ne putem sacrifica și putem suferi puțin pentru datoria noastră, însă dacă motivul nu e de a-L mulțumi pe Dumnezeu și n-avem nicio mărturie a practicării adevărului, ci ne mulțumim doar pe noi înșine, atunci Dumnezeu vede acest lucru ca pe a face un rău. Este dezgustător pentru El. Acum câțiva ani, am observat că o

soră perturba lucrarea bisericii, dar n-am îndrăznit să practic adevărul sau să susțin principiile. Îmi era teamă să n-o ofensez. Nu i-am expus și raportat acțiunile la timp și asta a dăunat lucrării noastre evanghelice. Și eu, la rândul meu, făceam rău. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mă umplu de remușcări și reproșuri la adresa mea.

Era sfârșit de martie 2018, când sora Chen s-a alăturat echipei noastre în calitate de conducătoare. Curând, am descoperit că ea nu-și asuma responsabilități în datoria ei. Uneori, cineva dintre cei cărora le predicam voia să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și ea nu aranja prompt părtășia și mărturia. Asta amâna lucrarea Evangheliei. Am căutat-o ca să am părtășie cu ea, dar abia am atins subiectul neajunsurilor ei, temându-mă că avea să-l primească prost. A dat o explicație, spunând că mai avea încă o datorie și nu putea ține pasul, dar avea să se descurce mai bine pe viitor. Am văzut imediat că ea le lua prea în ușor. Nu vedea gravitatea problemei. M-am gândit că trebuia să spun mai multe ca să nu se mai repete și să amâne lucrarea bisericii. Dar chiar când eram pe cale să-mi deschid gura, m-am gândit: „Ea e la conducere, iar eu sunt doar o membră a echipei. Dacă-i scot în evidență problema, nu va gândi ea că întrec măsura, că sunt o băgăreață și va spune că sunt arogantă și irațională? Uită de asta. Nu voi spune nimic. E la conducere, deci ar trebui să știe cât e de importantă această îndatorire. Se va ocupa de lucruri în viitor.” M-am simțit puțin neliniștită, dar n-am mai adus vorba cu ea din nou.

Nu după mult timp, un predicator de la biserica Sola Fide a vrut să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Timpul era foarte limitat, însă în acest moment crucial, n-am putut să iau legătura cu sora Chen. M-am grăbit să găsesc o altă conducătoare de echipă evanghelică care să asigure părtășie. După ce a aflat sora Chen, m-a dojenit aspru, spunând: „De ce ai adus altă conducătoare de echipă să se ocupe de asta? E

problema mea că n-am reușit să rezolv la timp, iar neajunsurile mele sunt responsabilitatea mea. Să implici pe altcineva nu este conform principiilor.” Voiam să discut despre această problemă având părtășie cu ea, dar m-am răzgândit, gândind: „Dacă o critic imediat după ce mă tratase și mă certase, ce va crede despre mine? Ne vedem mereu; dacă suntem în impas, probabil îmi va face zile fripte. Uită de asta. E mai bine să am o grijă în minus. Îmi voi face doar propria datorie cum se cuvine.” Așa că am dat înapoi de la ce voiam să-i spun.

După aproximativ o lună, un coleg dintr-o biserică creștină a devenit interesată de lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. I-am amintit sorei Chen de asta în repetate rânduri. Am spus: „Trebuie să aranjezi ca cineva să aibă părtășie cu el.” A fost de acord pe moment, dar, spre surprinderea mea, au trecut două zile fără ca ea să aranjeze ceva. Eram atât de furioasă. M-am gândit: „Ți-am spus de atâtea ori și ți-am zis că e urgent. De ce nu ai luat-o deloc în serios? Nu, nu pot continua să privesc pasiv cum lucrarea Evangheliei noastre este întârziată în așa fel. Trebuie să discut despre asta cu frații și surorile din echipă și să văd ce putem face în legătură cu problema ei.” Însă m-am simțit din nou încurcată chiar când eram pe punctul de a lua legătura cu ceilalți. Dacă sora Chen afla că vorbeam despre asta cu toți, ar putea gândi că o vizam în mod intenționat pe ea. Dacă o ofensam, s-ar putea răzbuna și găsi un motiv pentru a mă înlătura de la datoria mea. M-am gândit că cuiul care iese cel mai mult în sus este bătut până la capăt. Am hotărât să aștept până va aduce vorba altcineva.

În acea seară, gândindu-mă la cât de multe scăpări avusese sora Chen, am început să devin foarte agitată, dar tot n-am îndrăznit să vorbesc. Chiar nu avusesem grijă de responsabilitățile mele. Simțindu-mă neliniștită, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. După rugăciune, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Conștiința și rațiunea ar trebui să fie**

amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Să analizăm îndeaproape asta. Cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută, de spun oamenii că nu are umanitate? Ce trăsături au asemenea oameni? Ce manifestări specifice prezintă? Astfel de oameni sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a mărturisi pentru Dumnezeu sau de a-și îndeplini datoriile și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există chiar oameni care, atunci când văd o problemă în îndeplinirea datoriei lor, rămân tăcuți. Ei văd că ceilalți cauzează întreruperi și tulburări și, totuși, nu fac nimic pentru a-i opri. Ei nu țin seama, câtuși de puțin, de interesele casei lui Dumnezeu și nici nu se gândesc la propriile datorii sau responsabilități în care sunt angajați. Ei vorbesc, acționează, ies în evidență, depun eforturi și consumă energie doar pentru vanitatea, prestigiul, poziția, interesele și onoarea lor. […] Are o asemenea persoană conștiință și rațiune? O persoană fără conștiință și rațiune, ce se comportă în acest mod, simte oare remușcare? Conștiința unei asemenea persoane nu servește niciunui scop, iar ea nu a simțit niciodată remușcarea. Astfel, poate ea simți reprosul și disciplina Duhului Sfânt? Nu, nu poate” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au ajuns direct la inimă. Nu eram eu exact genul de persoană pe care o expunea Dumnezeu? Îmi lipseau conștiința, umanitatea și eram iresponsabilă în datoria mea. Adoptasem o

atitudine de indiferență rece ca să-mi apăr propriile interese. Nu luam în considerare voia lui Dumnezeu sau să susțin lucrarea bisericii. Știam bine că sora Chen nu era serioasă în legătură cu datoria ei și o făcea de mântuială și deja dăunase lucrării noastre evanghelice. Ar fi trebuit să scot în evidență acest lucru în părtășia noastră. Dar m-am temut că ar spune c-ar trebui să-mi văd de treaba mea, așa că doar i-am frunzărit problemele. Nu s-a schimbat câtuși de puțin după aceea. Am vrut să aduc vorba din nou, să dezbat natura și consecințele felului în care-și făcea datoria, dar mă temeam că aș ofensa-o, iar apoi ea ar putea să-mi pună bețe în roate și să mă elimine de la datoria mea. Am închis ochii și-am alungat gândul. Nu îndrăznisem să vorbesc de dragul casei lui Dumnezeu, doar pentru a-mi proteja propria-mi față, statut și interese, în timp ce am privit cum o conducătoare de echipă își face datoria de mântuială. Unde-mi era conștiința? Dezastrele devin din ce în ce mai grave, așa că trebuie să fie mai mulți oameni care cercetează calea adevărată. A-i face pe oameni să accepte mântuirea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o prioritate urgentă. Dar nu-mi asumam responsabilitatea pentru asta. Voiam doar să mă protejez pe mine, nu interesele casei lui Dumnezeu. Asta nu însemna a ține cont de voia lui Dumnezeu. Eram atât de egoistă. Aceste gânduri m-au făcut să mă gândesc că îl dezamăgisem cu adevărat pe Dumnezeu. M-am gândit: „Nu pot continua așa. Trebuie să găsesc o cale de a rezolva această problemă.” Am luat legătura cu câțiva frați și surori din echipă ca să discut despre asta și să vedem cum am putea aborda problema sorei Chen. Toți am convenit, de comun acord, că ar trebui să aibă pe cineva care să lucreze cu ea, pentru a împărți sarcinile. În acest fel s-ar putea ajuta și supraveghea reciproc.

În aceeași după-amiază, am sunat-o pe sora Chen și i-am spus despre ce discutaserăm și am intrat în detalii cu privire la performanțele ei recente și răul pe care-l făcuse lucrării Evangheliei. Spre surprinderea mea, sora

Chen n-avea nici urmă de regret sau remușcare față de comportamentul ei, ci ne-a respins direct planul. A spus cu încăpățânare că n-avea nevoie de nimeni care să lucreze cu ea. Văzând că n-are pic de conștiință de sine, am continuat să am părtășie cu ea, dar înainte să apuc să termin, mi-a spus că are ceva de făcut și mi-a închis. Mă gândeam: „Sora Chen are statut, dar nu face lucrare practică și nu vrea un partener. Nu era asta o manieră tiranică? Dacă continuă, lucrarea casei lui Dumnezeu va fi amânată. Trebuie să-i subliniez acest lucru.” În următoarele câteva zile, am continuat să-i trimit mesaje, dar ea nu răspundea niciodată. Mă uitam, pur și simplu, cum lucrarea casei lui Dumnezeu era amânată. Mă gândeam că nu mai puteam pierde vreme în ceea ce privește raportarea acestui lucru la conducătoarea bisericii, însă chiar când eram pe cale să fac asta, am vrut iar să dau bir cu fugiții. M-am gândit: „Dacă sora Chen află că eu eram cea care a vorbit cu conducătoarea, ce se va întâmpla? Ce voi face dacă se simte ofensată și găsește un motiv să mă înlăture de la datoria mea? Și dacă frații și surorile spun că sunt mereu cu ochii pe sora Chen și că n-o tratez corect?” M-am simțit realmente contrariată. Dacă nu spuneam ceva, aș fi privit cum lucrarea echipei, pur și simplu se duce la vale. Dar dacă spuneam ceva, riscam s-o ofensez. Chiar atunci, o soră a venit să mă întrebe dacă eram interesată să mă alătur altei echipe. M-am gândit: „Ar fi grozav să îndeplinesc o altă datorie, atunci mi-aș putea lăsa în urmă propria echipă. Nu m-aș mai simți vinovată și necăjită în fiecare zi.” Mai târziu, mi-am împărtășit gândurile unei surori din echipă. M-a ascultat și apoi a spus: „Ești cea mai veche membră a echipei noastre și ești cea mai familiarizată cu lucrarea. Sora Chen închide ochii la problemele echipei noastre. Chiar crezi că e momentul potrivit să pleci?” M-am simțit groaznic când a spus asta. Mi-am dat seama că eu chiar știam lucrarea echipei mai bine ca oricine și priveam, pur și simplu, pasiv cum e perturbată lucrarea casei lui

Dumnezeu. Nu numai că m-am făcut că nu văd, dar voiam și să dau bir cu fugiții. Asta nu însemna protejarea intereselor casei lui Dumnezeu. Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să mă îndrume.

După aceea, am citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu în devoționalele mele. Dumnezeu spune: „**Trebuie să intri de pe latura pozitivității; fii activ, iar nu pasiv. Trebui să nu te lași clintit de nimeni și de nimic, în nicio situație, și nu trebuie să fii influențat de cuvintele nimănui. Trebuie să ai o fire stabilă; indiferent ce spun oamenii, trebui să pui imediat în practică ceea ce știi că este adevărul. Trebuie să ai întotdeauna cuvintele Mele și lucrarea Mea înăuntrul tău, indiferent cu cine te confrunți; trebuie să fii capabil să rămâi ferm în mărturia ta pentru Mine și arăți considerație față de poverile Mele. Nu trebuie să fii confuz, convenind orbește cu oamenii, fără a avea propriile idei; dimpotrivă, trebuie să ai curajul de a te ridica și de a obiecta față de lucrurile care nu vin de la Mine. Dacă știi clar că ceva nu e în regulă, dar totuși păstrezi tăcerea, atunci nu ești o persoană care practică adevărul. Dacă știi că ceva este greșit, dar apoi schimbi subiectul și ești blocat de Satana, ajungând să vorbești fără nici un efect și să nu poți persevera până la sfârșit, atunci înseamnă că încă mai porți frica în inima ta. Nu cumva inima ta e încă plină de ideile Satanei?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 12). **„Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe**

Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Cititnd întrebare după întrebare, m-am simțit de parcă Dumnezeu stătea chiar în fața mea, cerându-mi socoteală. Fiecare cuvânt era o lovitură. Mă întrebam totodată: „Am ținut cont de povara lui Dumnezeu? Am practicat dreptatea pentru Dumnezeu? Am practicat statornic adevărul?" Toate răspunsurile erau „Nu." Fusesem, prin harul lui Dumnezeu, înălțată să îndeplinesc o datorie atât de importantă, așa că ar trebui să-mi asum responsabilitatea și să lucrez cu frații și surorile ca s-o fac cum se cuvine. Am văzut-o pe conducătoarea echipei făcând lucrurile de mântuială, amânând lucrarea Evangheliei în repetate rânduri. Era o conducătoare falsă care nu făcea lucrare practică. Ar fi trebuit să iau atitudine și să o raportez. Dar mă temeam să n-o ofensez și să-mi pierd datoria, așa că mi-am îngropat capul în nisip și-am privit-o, pur și simplu, cum perturba lucrarea casei lui Dumnezeu. N-am luat atitudine pentru a o proteja. Eram atât de egoistă și de josnică. N-aveam niciun simț al justiției sau al responsabilității! Mi-am apărat fața și statutul la fiecare mișcare. Deși, niciodată nu perturbasem lucrarea Evangheliei casei lui Dumnezeu asemeni sorei Chen, am păstrat tăcerea cu privire la o problemă pe care am văzut-o și n-am practicat adevărul. Nu-nsemna că eram de partea Satanei, lăsând-o, pur și simplu, să saboteze lucrarea casei lui Dumnezeu? Nu favorizam o străină, mușcând mâna care m-a hrănit ca să acționez ca ajutorul Satanei? Gândul acela m-a făcut să mă urăsc cu adevărat. Cum am putut fi atât de egoistă, atât de lipsită de umanitate? Știam că nu mai puteam continua așa. Nu mai puteam continua să calc pe coji de ouă, protejându-mă doar pe sine. Trebuia să practic adevărul, să fiu o persoană cu simțul

justiției, să stau de partea lui Dumnezeu și să apăr interesele casei Sale. În acel moment, am decis s-o raportez pe sora Chen. Chiar atunci, am auzit de la o soră că unii credincioși noi deveniseră slabi și negativi după ce au auzit zvonuri. Sora Chen nu aranjase la timp ca cineva să aibă părtășie cu ei și să le rezolve problemele, așa că ei aproape că renunțaseră la credința lor pentru că fuseseră duși în eroare. M-am disprețuit când am auzit asta. Aceasta era teribila consecință a faptului că n-am practicat adevărul! După aceea, câțiva dintre noi, cei din echipă, i-am spus cu toții conducătoarei bisericii despre neajunsurile sorei Chen. Am fost surprinsă că a verificat și a demis-o în aceeași zi. Conducătoarea m-a dojenit mai târziu, spunând: „A ținut lucrurile pe loc atât de mult timp, dar tu n-ai vorbit niciodată despre asta?" Am fost chiar mai vinovată și mai plină de regrete după ce am auzit asta.

Mai târziu am reflectat asupra mea, la motivul pentru care, știind că nu era responsabilă în datoria ei și amâna lucrarea casei lui Dumnezeu, nu m-am ridicat niciodată s-o expun și s-o raportez. Care era rădăcina faptului că nu practicam adevărul? Am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul vostru. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce**

ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia Satanei a devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte ale Satanei sunt tocmai otrava Satanei, iar, când oamenii o interiorizează, ea devine natura lor. Natura Satanei este demascată prin aceste cuvinte; ele îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru").

Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că motivul pentru care nu practicam adevărul era că eram plină de filosofiile de viață ale Satanei, precum „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Păstrează liniştea pentru auto-protecţie şi caută doar să nu faci greşeli," „Lasă lucrurile să treacă, dacă ele nu te afectează direct," „Cu cât mai puţine probleme, cu atât mai bine", și „Cuiul care se ridică cel mai sus este bătut până la capăt." Deveniseră o parte din mine acum mult timp. Deveniseră natura mea. Devenisem egoistă, vicleană și interesată de propria persoană pentru că trăisem după acele lucruri. Pur și simplu, nu mă puteam abține să nu-mi apăr propriile interese în fața unei probleme. Înainte să fiu o credincioasă, în viața mea profesională și personală, oricând aș fi putut ofensa pe cineva în vreun fel, chiar dacă făcuse ceva greșit, păstram tăcerea. Am continuat să trăiesc după aceste filozofii satanice după ce am devenit o credincioasă. Nu mă puteam abține să nu fiu protectoare cu propriile interese în datoria mea, deci nu puteam practica adevărul. Sora Chen a fost un exemplu în acest sens. Am văzut că nu făcea lucrare practică și nu putea

accepta reacțiile, că era o falsă conducătoare, așa c-ar fi trebuit să iau atitudine și s-o raportez. Dar mi-a fost teamă că raportul meu nu va ajunge nicăieri și aveam să-mi pierd datoria. „Cuiul care se ridică cel mai sus este bătut până la capăt” și „Cu cât mai puţine probleme, cu atât mai bine” erau filozofiile mele de viață. Am fost o lașă. Am lăsat o persoană iresponsabilă să perturbe lucrurile fără să-ndrăznesc să iau atitudine. Fusesem atât de egoistă și de înșelătoare. A-mi face datoria și a apăra interesele casei lui Dumnezeu e un lucru pozitiv și este în acord cu voia lui Dumnezeu. Când cineva e distrugător pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, e exact momentul să stai de partea lui Dumnezeu și să-I aperi interesele. Dumnezeu le cere asta apropiaților Săi. Este responsabilitatea și datoria mea. Dar mă temeam să ies în evidență, să-mi compromit interesele, așa că n-am îndrăznit să iau atitudine pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu mi-am îndeplinit datoria sau responsabilitățile. Ce fel de credincioasă eram? Nu am ieșit în evidență, ci, în schimb, am făcut un compromis cu Satana și mi-am îngropat capul în nisip. I-am permis unei persoane iresponsabile să perturbe lucrarea casei lui Dumnezeu. N-am îndrăznit să iau atitudine. N-aveam deloc coloană vertebrală. Trăiam fără pic de integritate sau demnitate. Am văzut foarte clar că ea perturba lucrarea casei lui Dumnezeu, dar nu numai c-am închis ochii, ci voiam și să fug de asta. Nu-nsemna asta a sta de partea Satanei, împotrivindu-mă lui Dumnezeu? Asta este o majoră fărădelege pentru Dumnezeu. Gândindu-mă cu adevărat la asta, nu puteam practica adevărul și mă temeam că aveam să-mi pierd datoria dacă o raportam pe sora Chen. Dar ceea ce s-a întâmplat cu adevărat era că, după ce am raportat-o pe sora Chen, ea a fost numaidecât demisă. Acest lucru m-a făcut să-mi fie rușine și mi-a arătat că în casa lui Dumnezeu, Hristos și adevărul triumfă. Oricine nu practică adevărul și împiedică lucrarea casei lui Dumnezeu nu poate dobândi un punct de sprijin acolo. Va fi eliminat, la un moment dat, dacă nu

se căiește. Însă eu nu priveam lucrurile pe baza principiilor adevărului. Eram, pur și simplu, constrânsă de putere și statut. Am văzut persoana de la conducere drept superioară mie și m-am gândit că, ofensând-o, nu voi mai fi capabilă să obțin un punct de sprijin în casa lui Dumnezeu. Am considerat casa lui Dumnezeu la fel de întunecată ca lumea, lipsită de corectitudine și justiție. Nu-L huleam eu pe Dumnezeu? Fără ca Dumnezeu să mă expună punând la cale acele împrejurări, fără judecata și mustrarea cuvintelor Sale, tot n-aș fi știut ce consecințe îngrozitoare vin din trăirea după filozofii satanice. Ceva ce am învățat cu adevărat din asta este că, în calitate de credincioasă, a trăi după cuvintele lui Dumnezeu, a practica adevărul și a susține principiile aduce cu adevărat pace și liniște. Este, totodată un lucru drept pe care un credincios ar trebui să-l facă. Mai târziu, noi toți din echipă am avut părtășie despre ce experimentasem și ce dobândisem. Cu toții învățaseră lecții în grade diferite, mai ales despre firea dreaptă a lui Dumnezeu. Lucrul în echipa noastră s-a îmbunătățit treptat.

În datoria mea de după aceea, după mai bine de o lună de coordonare cu sora Liu, conducătoarea unei alte echipe, am aflat despre ea că era arogantă și autocratică. Cu greu accepta vreodată sugestiile altora și perturbase deja lucrarea casei lui Dumnezeu. Am știut că, de data aceasta, ar trebui să o anunț pe conducătoarea bisericii. Dar apoi m-am gândit: „Nu lucram de multă vreme împreună, așa că nu o știam atât de bine. Era posibil să mă înșel cu privire la ea? Dacă se verifică și se dovedește că n-are o problemă mare? Ce vor crede conducătoarea și ceilalți despre mine? Vor crede că eu caut nod în papură? Și ce-ar crede sora Liu despre mine dacă afla? Nu mai contează, n-ar trebui să spun nimic.” Eram pe cale să ascund totul, dar mi-am simțit conștiința foarte încărcată. Mi-am amintit cum, înainte, lucrarea Evangheliei fusese cu adevărat compromisă pentru că nu o raportasem la timp pe sora Chen. Am regretat profund acel lucru. M-am

gândit: „Nu pot trăi într-o manieră egoistă, josnică. Nu mai pot rămâne cu regrete de această dată.” Chiar atunci mi-a venit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care își îndeplinesc datoria, oricât de profund sau superficial ar fi înțelege adevărul, cel mai simplu mod de practică prin care să intre în realitatea adevărului este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la dorințele egoiste, la intențiile individuale, la motive, reputație și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește această datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu, să te gândești la lucrarea Sa și să pui aceste considerații înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te văd alții**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de practică, care pune interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc fără a ține cont de ale mele. N-ar trebui să-mi pese de ce cred alții despre mine, ci să fac ce e drept pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu ne cunoscusem de multă vreme și n-o știam atât de bine, dar chiar văzusem cum comportamentul ei perturbase lucrarea casei lui Dumnezeu. Am știut că ar trebui să împărtășesc ceea ce văzusem, să-mi corectez motivele și să-mi îndeplinesc datoria și responsabilitățile. Mai târziu, i-am spus conducătoarei despre neajunsurile sorei Liu și, după ce le-am cercetat, a fost demisă conform principiilor. M-am simțit asigurată și mângâiată când am aflat veștile și am simțit că susținusem interesele casei lui Dumnezeu. Am experimentat, totodată, cu adevărat că singura cale de a trăi cu folos este de a trăi după cuvintele lui Dumnezeu.

57. A raporta sau a nu raporta

de Yikao, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**De dragul destinului vostru, trebuie să căutați să fiți aprobați de Dumnezeu. Adică, din moment ce recunoașteți că voi faceți parte din casa lui Dumnezeu, voi ar trebui atunci să-I aduceți liniște sufletească lui Dumnezeu și să-L satisfaceți în toate lucrurile. Cu alte cuvinte, trebuie să fiți principiali în acțiunile voastre și să vă conformați adevărului din ele. Dacă aceasta se află dincolo de capacitatea ta, atunci tu vei fi detestat și respins de Dumnezeu și disprețuit de fiecare om. Odată ce ai căzut într-o astfel de ananghie, atunci nu poți fi numărat în casa lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că nu ești aprobat de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Dumnezeu ne cere să facem lucrurile principial și în conformitate cu adevărul. Este, totodată, obligația noastră de credincioși. Nu putem dobândi aprobarea lui Dumnezeu fără a ne ridica la nivelul acestui standard. În trecut, firea mea coruptă mi-a stat mereu în cale. Nu am vorbit și nu am acționat principial. Când am descoperit conducători sau lucrători falși în biserică, nu am îndrăznit să îi expun sau să îi raportez, iar acest lucru a întârziat lucrarea casei lui Dumnezeu. Am învățat din experiență cât de important este să faci lucrurile principial.

Vara trecută, conducătorul bisericii noastre m-a însărcinat cu datoria scrierii, pentru ca eu să îl ajut pe conducătorul echipei cu lucrarea acesteia. Fusesem demisă din ultima mea datorie cu trei luni în urmă, așa că I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu pentru o nouă oportunitate. Am prețuit cu adevărat această șansă și am vrut să mă bazez pe Dumnezeu în întreprinderea acestei lucrări. Conducătorul echipei m-a pus în temă cu

lucrarea acesteia și am observat că nu aveau destui oameni pentru editarea documentelor. Asta afecta cu adevărat progresul lor. Am recomandat câțiva frați și surori ca să putem discuta cine ar fi cel mai potrivit pentru această datorie. Însă răspunsul lui a fost: „Nu e nicio grabă. Să o luăm ușor: pui cap la cap câteva articole mai întâi, apoi mai vedem.” M-a enervat să văd cât era de nonșalant. În echipă, nu erau destui oameni care să înțeleagă adevărul și să aibă calibru bun, iar acest lucru afectase deja lucrarea. Cum putea să spună „Ia-o ușor”? Nu era iresponsabil? Am simțit că trebuie să aduc vorba despre asta cu el. Dar apoi m-am gândit: „El e șeful. Îndeplinește această datorie de mai mult timp decât mine și înțelege mai multe principii. Ar trebui să știe cum să aranjeze lucrurile. Eu abia m-am alăturat echipei și totul este nou pentru mine. Dacă-mi dau drumul la gură, nu va spune că sunt insistentă și întrec măsura? Lasă. Voi aștepta și voi vedea.”

După puțin timp am descoperit că era foarte lax în ceea ce privește pregătirea membrilor echipei și nu era principial în atribuirea sarcinilor oamenilor. Unii frați și surori făceau o anumită datorie și, fără să dea atenție imaginii de ansamblu a situației, calităților unei persoane sau tipului de datorie care i se potrivea, el îi repartiza, pur și simplu, arbitrar, unei alte echipe. Acest lucru a afectat lucrarea casei lui Dumnezeu și ne-a întârziat progresul. I-am spus că aranjamentele făcute de el erau neprincipiale și nepotrivite, dar a continuat oricum. Am vrut să am părtășie cu el pentru a analiza și dezvălui natura a ceea ce făcea el. Dar apoi m-am gândit: „Sunt nouă în echipă. Dacă sugerez constant lucruri, nu va spune oare că sunt absurdă și încerc să controlez lucrurile?” Nu am îndrăznit să mai aduc acest lucru în discuție.

Curând după aceea, am primit o scrisoare de la un conducător al bisericii în care mă întreba dacă găsisem pe cineva să editeze documentele

și dacă eu și conducătorul echipei lucram bine împreună. Asta m-a îngrijorat puțin. Nu știam cum să răspund. În cazul în care conducătorul echipei afla că îi spusesem conducătorului bisericii că el nu făcea lucrare practică, am mai fi putut continua să lucrăm împreună? În plus, nu știam ce credeau ceilalți din echipă despre el. Dacă percepția mea era greșită, nu ar spune conducătorul bisericii că sunt părtinitoare și caut nod în papură? Dar dacă nu vorbeam, aș fi simțit că nu eram sinceră sau nu apăram interesele casei lui Dumnezeu. După ce m-am gândit mult, m-am hotărât să aflu mai întâi ce credeau ceilalți despre el. Puteam să răspund la scrisoare mai târziu.

M-am întâlnit cu fratele Yang la o adunare. A spus că era în echipă de câteva luni și conducătorul acesteia nu fusese niciodată foarte responsabil. Nu a ținut pasul cu lucrarea, nu a urmărit-o în timp util și nu i-a îndrumat sau ajutat pe frați și surori să-și însușească principiile. De asemenea, au fost câteva documente urgente pe care nu le-a atribuit la timp oamenilor și a fost foarte neglijent în privința problemelor pe care le ridicau alții. Fratele Yang a mai spus că nu prea l-a auzit având părtășie în adunări despre cum să reflecteze asupra propriei persoane și să se cunoască pe sine și cum să practice cuvintele lui Dumnezeu atunci când întâmpina o problemă, ci doar perora niște doctrine. Era un orator bun, dar nu făcea nicio lucrare adevărată. M-am gândit în sinea mea: „Se pare că lucrează doar de mântuială, fără a face nimic cu adevărat. Nu vrea să accepte adevărul sau sugestii din partea altora. Nu este aceasta definiția unui conducător sau lucrător fals? În cazul în care continuă să îndeplinească această datorie, responsabil fiind de o lucrare atât de importantă în casa lui Dumnezeu, asta ar putea strica realmente lucrarea casei lui Dumnezeu.” Asta m-a făcut să realizez cât de gravă era problema și că ar trebui să-i spun, fără întârziere, unui conducător al bisericii. Dar apoi m-am gândit: „Dacă raportez acest lucru și nu ajunge să fie înlocuit, mi-ar putea face zile negre sau m-ar putea

chiar demite din datoria mea. Ținusem devoționale și reflectasem asupra mea timp de trei luni. Nu avusesem datoria aceasta de mult timp. Dacă sunt demisă, voi primi o șansă la o altă datorie? O vorbă veche spune: „Cuiul care se ridică cel mai sus este bătut până la capăt". Ar trebui să tac. Voi aștepta până când altcineva îl raportează și atunci voi interveni. În acest fel nu-mi voi pune pielea la bătaie."

Am vrut doar să mă descurc cu un ochi deschis și unul închis, dar Dumnezeu vede în inimile noastre. Am avut un sentiment foarte stânjenitor în drum spre casă. Mă mustra conștiința. Am simțit că Duhul Sfânt mă admonesta. M-am rugat la Dumnezeu și I-am cerut să mă lumineze ca să mă pot cunoaște. După rugăciunea mea, m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Nu am avut niciun răspuns la asta. Eram foarte supărată. Vorbeam întotdeauna despre a ține cont de voia lui Dumnezeu și a susține lucrarea bisericii, dar când s-a întâmplat cu adevărat ceva ce încălca adevărul și dăuna casei lui Dumnezeu, mi-am susținut doar propriile interese. Știam despre conducătorul echipei că era neglijent în datoria sa și nu făcea nicio lucrare adevărată, că acest lucru deja afectase lucrarea bisericii și că ar trebui să-i

spun conducătorului bisericii. Dar mă protejam, temându-mă că s-ar putea răzbuna pe mine sau că mi-aș putea pierde chiar și datoria. M-am dat înapoi în momentul crucial, închizând ochii, prefăcându-mă că nu știu ce se întâmpla. Nu susțineam deloc interesele casei lui Dumnezeu. Eram atât de egoistă și demnă de dispreț, fără pic de umanitate sau rațiune!

Când am ajuns acasă, m-am rugat lui Dumnezeu, întrebând: „Ce m-a făcut cu adevărat să nu practic adevărul și să nu susțin lucrarea bisericii?" Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; ei nu au viața adevărului înlăuntrul lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni netrebnici și răi care comit fapte rele sau falși lideri și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – făcând, astfel, ca lucrarea casei lui Dumnezeu să sufere pierderi și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu este niciuna dintre acestea; înseamnă că ești controlat de mai multe feluri de firi stricate. Una dintre aceste firi este viclenia. Te gândești la tine în primul rând, astfel: «Dacă vorbesc deschis, cum îmi va fi asta de folos? Dacă vorbesc deschis și supăr pe cineva, cum ne vom înțelege în viitor?» Aceasta este o mentalitate vicleană, nu? Nu este rezultatul unei firi viclene? […] Firea ta stricată satanică te controlează; gura se mișcă în ciuda ta. Chiar dacă vrei să dai glas unor cuvinte oneste, ești deopotrivă incapabil și temător să le rostești. Nu poți să faci nici a zecea mia parte din lucrurile pe care ar trebui să le faci, pe care ar trebui să le spui și din responsabilitatea pe care ar trebui să ți-o asumi; mâinile și**

picioarele tale sunt legate de firea ta satanică stricată. Nu deții deloc controlul. Firea ta satanică stricată îți spune cum să vorbești și așa vorbești; îți spune ce să faci și tu așa faci. […] Tu nu cauți adevărul, cu atât mai puțin practici adevărul și, totuși, continui să te rogi, întărindu-ți hotărârea, luând decizii și făcând jurăminte. Și ce a rezultat din toate acestea? Ești tot un om «de treabă»: «Nu voi provoca pe nimeni, nici nu voi ofensa pe cineva. Dacă o chestiune nu mă privește, atunci voi sta departe de aceasta; nu voi spune nimic despre lucrurile ce nu au nimic de-a face cu mine, și asta fără excepție. Dacă un lucru este dăunător intereselor, mândriei sau demnității mele, tot nu îi voi acorda atenție și voi aborda totul cu precauție; nu trebuie să acționez pripit. Cel ce iese din rând este primul lovit, iar eu nu sunt atât de prost!» Ești complet sub controlul firilor tale stricate de ticăloșie, viclenie, rigiditate și detestare a adevărului. Acestea te vor băga în pământ, iar ție ți-a fost chiar mai greu să le înduri decât cercul de aur purtat de Regele Maimuță. Să trăiești sub controlul unei firi stricate este atât de obositor și chinuitor!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul au o inimă temătoare de Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat foarte tăios firea satanică, vicleană și rea. Când am adus inițial vorba despre lipsa de oameni în echipă și am văzut cum conducătorul de echipă era complet netulburat și nu-și asuma nicio responsabilitate, am știut foarte bine că acest lucru avea să afecteze lucrarea Bisercii. Dar nu am îndrăznit să spun mai multe, de teamă că el ar spune că întrec măsura și ar avea o părere proastă despre mine. Mai târziu, am văzut că învârtea oamenii fără niciun principiu, jefuindu-l pe Petru pentru a-l plăti pe Pavel și stricând lucrarea noastră. Abia dacă am menționat asta și doar am trecut peste. Știam că nu avusese niciun rezultat, dar mă temeam să îl tratez sau să îl expun. Când fratele Yang mi-a spus mai multe despre el, nu am avut nicio îndoială

că nu făcea lucrare practică și nu voia să accepte adevărul, că era un conducător fals și că ar trebui să raportez numaidecât acest lucru unui conducător al bisericii. Totuși, mă temeam că avea să îmi ia datoria, așa că am fugit din nou cu coada între picioare, doar pentru a-mi apăra propria poziție și perspectivele. Eram atât de egoistă și vicleană! De fiecare dată când i-am văzut o problemă, nu am îndrăznit să îl expun sau să îi spun unui conducător al bisericii. Drept urmare, lucrarea casei lui Dumnezeu a fost perturbată. Trăisem după otrăvuri satanice ca: „Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Cuiul care se ridică cel mai sus este bătut până la capăt", „Puterea/forța face dreptatea" și „Persoana oficială de la județ nu poate comanda oamenilor aşa cum o poate face o persoană locală". Perspectiva mea era atât de absurdă, iar eu am devenit din ce în ce mai egoistă și vicleană. Eram în gardă și călcam pe vârfuri în tot ceea ce făceam, protejându-mi propriile interese la fiecare mișcare, de teamă să nu fiu trasă la răspundere pentru orice încurcătură cauzată. Nu puteam suporta gândul de a ieși în pierdere. Era atât de greu pentru mine să rostesc un cuvânt adevărat, să spun ce se întâmpla de fapt. Nu am avut curajul de a raporta și expune un conducător fals. Eram strâns legată și controlată de aceste firi satanice și otrăvuri, atât fizic, cât și mental. Nu am putut spune adevărul și nu aveam pic de dreptate. Era un mod de viață foarte laș. Am experimentat cu adevărat cât de absurde sunt aceste otrăvuri satanice și, atunci când am trăit după ele, tot ce am făcut era contrar adevărului și se împotrivea lui Dumnezeu. Nu aveam niciun fel de asemănare umană.

Chiar atunci, a venit momentul ca biserica să-și emită aranjamentele de lucru. Ni s-a spus din nou că, dacă fuseseră descoperiți răufăcători și antihriști sau vreun conducător sau lucrător fals care nu făceau lucrare practică, aceștia ar trebui să fie raportați pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea fiecăruia dintre aleșii lui

Dumnezeu. M-am simțit groaznic când aceste cerințe din partea casei lui Dumnezeu mi-au fost expuse. Știam prea bine că aveam un conducător fals în echipa noastră, dar nu îndrăznisem să îl raportez. Cum eram eu demnă de a fi unul dintre aleșii lui Dumnezeu? Am căutat niște cuvinte ale lui Dumnezeu potrivite stării mele și am găsit asta: „**Care este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă în ceea ce privește modul de tratare a unui lider sau lucrător? Dacă ceea ce face este bine, atunci poți să i te supui; dacă ceea ce face este greșit, atunci poți să îl dai în vileag și chiar să i te opui și să ai o opinie diferită. Dacă el nu este capabil să facă lucrarea reală și este dezvăluit ca fiind un lider fals, un lucrător fals sau un antihrist, atunci tu poți refuza să îi accepți conducerea și poți, de asemenea, să îl raportezi și să îl dai în vileag. Însă, unii dintre aleșii lui Dumnezeu nu înțeleg adevărul și sunt deosebit de lași și, astfel, nu îndrăznesc să facă nimic. Ei spun: «Dacă liderul mă dă afară, sunt terminat; dacă îi pune pe toți să mă dea în vileag sau să mă părăsească, atunci nu voi mai putea să cred în Dumnezeu. Dacă părăsesc Biserica, atunci Dumnezeu nu mă va mai vrea și nu mă va mântui. Biserica Îl reprezintă pe Dumnezeu!» Oare aceste moduri de gândire nu afectează atitudinea unei astfel de persoane față de aceste lucruri? Ar putea fi adevărat că nu mai poți fi mântuit, dacă un lider te exclude? Depinde chestiunea mântuirii tale de atitudinea liderului tău față de tine? De ce atât de mulți oameni sunt temători într-un asemenea grad? Dacă, îndată ce un lider fals sau un antihrist te amenință, tu nu îndrăznești să îl raportezi mai sus, ba chiar garantezi că din acel moment vei fi în asentiment cu liderul, atunci nu ești terminat? Este acesta tipul de persoană care caută adevărul? Nu numai că nu îndrăznești să dai în vileag astfel de fapte ticăloase ce ar putea fi comise de antihriști satanici, ba din contră, te supui lor și chiar le consideri cuvintele ca**

fiind adevărul, căruia i te supui. Nu este aceasta întruchiparea prostiei?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru lideri și lucrători, alegerea unei căi este de cea mai mare importanță (1)"). Citind aceste cuvinte de la Dumnezeu, mi s-a luminat inima. Îmi fusese teamă să îl raportez pe conducătorul echipei în principal, din cauza fricii că avea să-mi facă zile negre dacă îl ofensam sau că aș putea să-mi pierd chiar și datoria. Era ca și cum credeam că el ar putea să-mi determine datioria sau soarta. Era un punct de vedere atât de absurd! Dacă aveam să fiu demisă sau orice mi-ar fi rezervat soarta era în mâinile lui Dumnezeu. Niciun om nu avea cuvântul decisiv. Falșii conducători și antihriștii nu pot controla asta. Casa lui Dumnezeu nu este precum lumea. Aici domnesc adevărul și dreptatea. Falșii conducători și antihriștii n-au niciun cuvânt de spus în casa lui Dumnezeu. Ei pot dobândi putere pentru un timp dar, în cele din urmă, vor fi cu toții expuși și eliminați. În trecut, biserica a demis și eliminat o bună parte dintre falșii conducători și antihriști. Am văzut acest lucru foarte clar, dar când unul dintre aceștia a apărut în cercul meu și a trebuit să îl raportez pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu, am dat înapoi. Am preferat să fiu micul lacheu al Satanei. Am fost atât de slabă și lașă. Nu am înțeles firea dreaptă a lui Dumnezeu și chiar nu am văzut că El conduce și vede totul. Mă temeam să ofensez un om, dar nu să Îl ofensez pe Dumnezeu. Unde este locul lui Dumnezeu în inima mea?

După aceea, am citit încă un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește «îngroparea morții»; asta înseamnă alungarea Satanei. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște «muște mărunte» care nu au niciun fel de**

discernământ, şi dacă ei, credincioşii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile şi manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți aceşti nesăbuiți vor fi eliminaţi în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt şi mai înșelătoare, şi mai șirete şi evazive, şi toţi cei asemenea lor vor fi eliminaţi. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparţin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparţin lui Dumnezeu vor merge cu siguranţă în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă eşti un diavol, atunci eşti incapabil să practici adevărul; dacă eşti un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Amin! Citindu-I cuvintele, am putut simți cu adevărat firea sfântă, dreaptă, de neofensat a lui Dumnezeu. El nu va suporta ca falșii conducători și antihriști să perturbe lucrarea casei Sale și să-i rănească pe aleșii Săi. Totodată, îi urăște pe cei care nu practică adevărul, care nu apără interesele casei lui Dumnezeu, atunci când apar astfel de oameni. Dacă nu se căiesc, vor sfârși toți prin a fi eliminați și pedepsiți. M-am gândit la cum am știut eu că aveam de-a face cu un conducător de echipă fals, dar nu am practicat adevărul sau nu am avut curajul să îl raportez. Totul era pentru propriile mele interese. Am făcut plecăciuni în fața Satanei în repetate rânduri, stând de partea lui, îngăduind și protejând acel fals conducător în detrimentul lucrării casei lui Dumnezeu. Contribuiam la răul pe care îl făcea el. Mă bucuram de adevărul pe care îl transmite Dumnezeu și mâncam și beam la masa Lui. Dar, în momentul

critic în care Satana făcea ravagii în casa lui Dumnezeu, nu am fost în stare să îi apăr interesele. În schimb, am mușcat mâna care m-a hrănit și am favorizat inamicul. Asta a însemnat trădarea lui Dumnezeu și I-a ofensat grav firea. Gândindu-mă la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară!**” m-am temut foarte tare. Știam că, dacă nu mă pocăiam, aveam să fiu cu siguranță eliminată de Dumnezeu, odată cu falsul conducător. Am văzut natura și gravele consecințe ale eșuării în raportarea unui conducător fals și m-am urât cu adevărat pentru că fusesem atât de egoistă și demnă de dispreț. Nu protejasem deloc interesele casei lui Dumnezeu. Eram complet lipsită de umanitate. Atunci am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. „O, Dumnezeule, sunt atât de egoistă și vicleană. Am văzut un conducător fals în biserică pe care nu l-am raportat și nu l-am expus niciodată. L-am acoperit și l-am tolerat și am acționat ca slugă a Satanei doar pentru a-mi apăra propriile interese. Ar trebui să fiu pedepsită. Dumnezeule, nu voi mai face niciodată așa ceva. Vreau să mă căiesc.

A doua zi, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu în devoționalele mele: „**Trebuie să înveți să îți analizezi în profunzime gândurile și ideile. Ar trebui să poți schimba imediat și să îndrepți orice lucru greșit faci și orice comportament de-al tău care nu I-ar plăcea lui Dumnezeu. Care este scopul rectificării lor? Este acela de a accepta și a lua adevărul de partea ta, respingând în același timp lucrurile din tine ce aparțin Satanei și înlocuindu-le cu adevărul. Obișnuiai să te bazezi pe firile tale stricate, ca viclenia și amăgirea, dar acum nu mai faci asta; acum, când faci lucruri, te bazezi pe atitudini, stări și firi ce sunt oneste, pure și deschise. […] Odată ce adevărul a devenit viața ta, dacă cineva Îl blasfemiază pe Dumnezeu, nu are nicio venerație față de El, este superficial și doar se preface că își îndeplinește datoria sau**

cauzează întreruperi sau tulburări lucrării casei lui Dumnezeu, atunci, văzând acestea, vei putea să abordezi situația în conformitate cu principiile adevărului, deosebind ceea ce e de deosebit și dezvăluind ceea ce este de dezvăluit" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul au o inimă temătoare de Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că elementul principal al credinței este o inimă onestă, practicarea adevărului, protejarea intereselor casei lui Dumnezeu și realizarea principială a lucrurilor. Așa putem să Îi aducem bucurie lui Dumnezeu. Știam că trebuia să practic adevărul și să-l raportez pe conducătorul echipei noastre conform principiilor. Așadar, am scris pe o foaie tot ce făcuse, cu acuratețe și în detaliu și am dat-o unui conducător al bisericii. După ce a verificat totul, conducătorul bisericii a confirmat că acesta își făcuse datoria nepăsător și nu realizase nicio lucrare adevărată. Era cu adevărat un conducător fals și a fost demis din datoria lui. Când am primit vestea, m-am simțit împăcată. Această experiență mi-a arătat cât de drept este Dumnezeu și că, în casa Lui, domnesc Hristos și adevărul. Oricât de înaltă ar fi poziția cuiva și indiferent de ce vechime are, trebuie să se supună adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu. Cei care nu practică adevărul nu vor fi capabili să rămână fermi în casa lui Dumnezeu. În final, vor fi eliminați. Doar fiind o persoană onestă, practicând cuvintele lui Dumnezeu și făcând lucrurile într-o manieră principială, poți fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu și dobândi aprobarea Sa.

58. Expunerea unei false conducătoare: o luptă personală

de Zheng Yi, Coreea de Sud

Anul trecut, îmi făceam datoria într-o biserică din afara orașului, dar am venit acasă după ce am fost înlocuită pe motiv că nu făceam lucrare practică. După aceea, am aflat că sora Li, conducătoarea noastră, nu avea nimic luminator de spus despre cuvintele lui Dumnezeu, ci predica doar doctrină literală. Nu vorbea niciodată despre cunoașterea de sine și nu-și împărtășea propriile experiențe. Era poruncitoare când îi ajuta pe alții cu problemele lor, asemeni unui maestru care își școlește ucenicii, și nu putea rezolva problemele practice ale nimănui. Vorbea mereu despre cum lucrase și suferise ea în datoria ei, pentru a fi apreciată și adorată. Făcea lucrurile așa cum voia, Era o soră, nouă în credință, care se temea văzând Partidul Comunist arestând creștini. Sora Li nu a avut părtășie despre adevăr pentru a o sprijini, ci doar a înlăturat-o de la datoria ei. Eu și câțiva diaconi i-am oferit sugestii de câteva ori, dar ea doar găsea scuze și se certa cu noi. Conform principiilor, un conducător care nu face lucrurile în acord cu principiile adevărului și care nu acceptă supravegherea și emondarea fraților și surorilor, nu este un om care acceptă adevărul și i se supune. Sora Li nu se cunoștea pe sine, îi lipsea intrarea în viață și nu putea să rezolve problemele reale ale celorlalți. Un astfel de conducător de biserică poate să facă numai rău lucrării bisericii și vieților fraților și surorilor. Eram sigură că sora Li era o conducătoare falsă, că nu era potrivită pentru lucrarea bisericii și am vrut să o raportez. Însă m-am panicat când scriam scrisoarea pentru a o raporta. Tocmai fusesem demisă. Nu îmi făceam datoria. Dacă o raportam pe sora Li și ceilalți nu puteau vedea ceea ce vedeam eu, puteau să întoarcă asta împotriva mea: „O, uite la Zheng Yi. Tocmai a fost demisă, dar

nu-și poate ține capul plecat. Ar trebui să se uite la ea, nu la alții. Se pare că nu are o reală cunoaștere de sine sau căință." Dacă spuneau asta, chiar nu aș fi putut să-mi țin capul sus în preajma lor. În calitate de falsă conducătoare ce fusese demisă, am simțit că eram ultima în măsură să vorbească. M-am gândit, mai ales, la cum acel raport avea probabil să o ofenseze pe sora Li și că, fiind în aceeași biserică, ne întâlnim una cu cealaltă mereu. Cum ar mai fi posibil să ne înțelegem după aceea? Dacă își păstra poziția și îmi făcea zile negre? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai încolțită. M-am gândit că raportul ar putea să o ofenseze și nu ar trebui să-mi asum acest risc. Nu mi-o puteam permite în lumina propriilor circumstanțe, iar problema unei false conducătoare în biserică nu era doar pe umerii mei. Lasă să o raporteze altcineva. Voiam doar să continui să merg la adunări și să păstrez pacea.

Am hotărât să-mi scot această problemă din minte, dar tot simțeam o neliniște sâcâitoare. Întinzându-mă noaptea în pat, capul îmi era plin de gânduri despre sora Li lăudându-se în adunări și predicând mecanic. Dacă acest lucru continua, avea să fie dăunător pentru frați și surori. Mă simțeam prost că nu am vorbit despre asta. Mai târziu, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Să presupunem, de exemplu, că există o echipă de oameni cu o persoană care îi conduce; dacă se adresează acestei persoane drept «conducător» sau «lucrător», care este funcția ei în echipă?** (Funcția de conducere.) **Ce efect are conducerea acestei persoane asupra oamenilor pe care îi conduce și asupra echipei ca întreg? Afectează direcția și calea echipei. Asta implică faptul că, dacă această persoană aflată într-o poziție de conducere urmează calea greșită, atunci îi va face pe subalternii ei și întreaga echipă, cel puțin, să se abată de la calea cea dreptă; dincolo de asta, ar putea perturba sau distruge direcția întregii echipe pe măsură ce avansează, precum și viteza și ritmul său. Așadar,**

atunci când vine vorba de acest grup de oameni, direcția căii pe care o aleg, măsura în care înțeleg adevărul precum și credința lor în Dumnezeu nu îi afectează doar pe ei, ci pe toți frații și surorile care sunt în sfera conducerii lor. În cazul în care conducătorul este o persoană corectă, care merge pe calea cea dreaptă, urmărește și practică adevărul, atunci oamenii pe care îi conduce vor mânca, vor bea și vor căuta cum se cuvine și, în același timp, progresul personal al conducătorului va fi mereu vizibil pentru ceilalți. Așadar, care este calea corectă pe care ar trebui să meargă un conducător? Este aceea de a fi capabil să-i conducă pe alții spre o înțelegere a adevărului și o pătrundere în adevăr și să-i conducă pe ceilalți înaintea lui Dumnezeu. Care este calea greșită? În mod frecvent, este să se ridice pe sine și să fie martor pentru el însuși, urmărind statutul, faima și profitul, fără a fi niciodată martor pentru Dumnezeu. Ce efect are acest lucru asupra subalternilor săi? (Îi aduce pe acei oameni înaintea sa.) **Oamenii vor rătăci departe de Dumnezeu și vor intra sub controlul acestui conducător. Nu este evident că oamenii care sunt aduși în fața conducătorului lor vor fi controlați de acesta? Și, desigur, acest lucru îi îndepărtează de Dumnezeu. Dacă-i conduci pe oameni să vină înaintea ta, atunci îi conduci în fața omenirii corupte și îi conduci să vină înaintea Satanei, nu a lui Dumnezeu. Doar a-i îndruma pe oameni să vină înaintea adevărului înseamnă a-i conduce înaintea lui Dumnezeu. Acestea sunt efectele pe care le au cele două categorii de oameni – cei care merg pe calea cea dreaptă și cei care urmează calea greșită – asupra celor pe care îi conduc**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru conducători și lucrători, cel mai important este să aleagă o cale (1)”). În cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că drumul unui conducător nu-l afectează numai pe el personal, ci are impact direct asupra intrării în viață a celorlalți și

asupra întregii lucrări a bisericii. Sora Li nu a predicat vreodată altceva decât cuvinte goale și nu a putut rezolva dificultățile de viață reale ale fraților și surorilor. Se dădea mereu în spectacol și îi inducea în eroare pe oameni, iar frații și surorile o apreciau. Pe deasupra, era arogantă și dictatorială și numai ea avea ultimul cuvânt în multe dintre lucrările bisericii. Nu căuta principiile adevărului și nici nu accepta sugestiile celorlalți, ci se ocupa de lucruri bazându-se pe propriile sale noțiuni. În niciun caz ea nu susținea lucrarea bisericii; o împiedica de-a dreptul. Cu o astfel de conducătoare falsă în biserică, frații și surorile aveau să fie trași în jos odată cu ea. Este foarte trist pentru Dumnezeu să vadă că atât de mulți credincioși sunt înșelați de un fals conducător și că viețile lor suferă din această cauză. Îmi dădusem seama/Discernusem deja că sora Li era o conducătoare falsă și văzusem răul făcut fraților, surorilor și vieții bisericii din cauză că un fals conducător era la putere. Dar numai pentru că îmi era frică să nu o ofensez, am privit, cu ochii larg deschiși, cum lucrarea bisericii și intrarea în viață a celorlalți este ținută pe loc. Nu am luat atitudine pentru a o expune și raporta. Nu am fost deloc dreaptă și nu am ținut cont de voia lui Dumnezeu. Eram atât de lipsită de conștiință! Dăunasem deja lucrării bisericii prin faptul că nu făceam lucrare adevărată în datoria mea anterioară. Acum, să văd o falsă conducătoare înșelându-i pe aleșii lui Dumnezeu, dar fără să iau atitudine pentru a o raporta sau a susține interesele bisericii era inconștiență din partea mea! Simțeam din ce în ce mai mult că I-o datoram lui Dumnezeu și că, în calitate de ființă creată, ar trebui să adopt o poziție fermă, să iau în considerare voia lui Dumnezeu și să susțin lucrarea bisericii. Asta era datoria mea și responsabilitatea pe care trebuia să o îndeplinesc! Acest gând mi-a dat ceva putere și mi-am spus: „Pentru interesele bisericii și pentru ca aleșii lui Dumnezeu să poată trăi o viață bisericească autentică, trebuie să practic adevărul și să vorbesc despre

problemele surorii Li. Nu mai pot lăsa o falsă conducătoare să-i îndrume greșit pe frați și surori!" Chiar când mă pregăteam să scriu un raport, am auzit că, recent, după ce o soră mai în vârstă i-a subliniat surorii Li câteva probleme pe care aceasta le avea, cea din urmă a încetat să mai participe la întâlniri cu ea. Auzind asta m-am înfuriat foarte tare. Am simțit că ea chiar refuza să accepte adevărul. Dar, în același timp, îngrijorările mele s-au ivit din nou. O exclusese pe sora aceea doar pentru că și-a exprimat niște păreri. Dacă afla că eu o raportasem, avea să-mi poarte pică și să-mi facă zile negre? Dacă începea să mă judece și să mă acuze că atac lucrătorii și conducătorii, ce ar crede ceilalți? Dacă mă suprimă, nu voi avea nicio șansă să-mi fac datoria și asta ar fi și mai greu de îndurat. Dar m-aș simți foarte vinovată dacă n-aș raporta-o. Era o luptă crâncenă în interiorul meu; eram tulburată.

Și astfel, am adus-o în fața lui Dumnezeu în rugăciune și căutare. Apoi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Am simțit fiecare cuvânt bătând la ușa conștiinței mele, în special „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia**

Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu?" M-am simțit de parcă Dumnezeu stătea chiar lângă mine, întrebându-mă acest lucru. Știam că sora Li era o falsă conducătoare și știam că, dacă acest lucru nu se rezolvă la timp, va dăuna intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, dar îmi era teamă că avea să fie ofensată și să-mi poate pică sau că aveam să fiu izolată și exclusă din biserică. Îmi susțineam doar interesele proprii la fiecare mișcare, fără a îndrăzni să susțin principiile și să o raportez. Această luptă spirituală mi-a cerut să mărturisesc ferm într-un moment cheie, dar eu mi-am protejat propriile interese și le-am făcut pe plac oamenilor, dezgustându-L pe Dumnezeu. Mă uram cu adevărat. Nu mai voiam să acționez din complezență. După aceea, m-am liniștit și am reflectat asupra mea. Știam prea bine că ea era o falsă conducătoare și eram dispusă să o raportez conform principiilor. Dar când am auzit că exclusese pe cineva pentru că i-a dat niște sfaturi, de ce am ales să mă protejez în loc să apăr lucrarea bisericii? De ce îmi protejam mereu propriile interese? Am început să mă rog și să cercetez această problemă în special.

Erau niște cuvinte de la Dumnezeu pe care le citisem odată într-o devoțională. „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; ei nu au viața adevărului înlăuntrul lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni netrebnici și răi care comit fapte rele sau falși lideri și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – făcând, astfel, ca lucrarea casei lui Dumnezeu să sufere pierderi și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu este niciuna dintre acestea; înseamnă că ești controlat de mai multe feluri**

de firi stricate. Una dintre aceste firi este viclenia. Te gândești la tine în primul rând, astfel: «Dacă vorbesc deschis, cum îmi va fi asta de folos? Dacă vorbesc deschis și supăr pe cineva, cum ne vom înțelege în viitor?» Aceasta este o mentalitate vicleană, nu? Nu este rezultatul unei firi viclene? O alta este o fire egoistă și meschină. Te gândești: «Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? De ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Chiar dacă văd și aud ce se întâmplă, nu trebuie să fac nimic. Nu e responsabilitatea mea – nu sunt un lider». Astfel de lucruri sunt înlăuntrul tău, ca și cum ar fi izvorât din mintea ta inconștientă și ar ocupa poziții permanente în inima ta – sunt firile corupte, satanice ale omului. Aceste firi corupte îți controlează gândurile, îți leagă mâinile și picioarele și-ți controlează gura. Când vrei să spui ceva în inima ta, cuvintele îți ajung la buze, dar tu nu le spui sau, dacă într-adevăr vorbești, cuvintele tale sunt indirecte, lăsându-ți loc de manevră – nu vorbești nicidecum lămurit. Ceilalți nu simt nimic după ce te-au auzit, iar ceea ce ai spus nu a rezolvat problema. Te gândești în sinea ta: «Ei bine, am vorbit răspicat. Conștiința mea e împăcată. Mi-am îndeplinit responsabilitatea.» În realitate, știi în inima ta că nu ai spus tot ce ar trebui, că ceea ce ai spus nu a avut niciun efect și că paguba pentru lucrarea casei lui Dumnezeu rămâne. Nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea, totuși spui fără ocolișuri că ți-ai îndeplinit responsabilitatea sau că nu-ți era clar ce se întâmpla. Oare atunci nu ești complet sub controlul firilor tale corupte, satanice?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei care practică adevărul au o inimă temătoare de Dumnezeu"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că, în fața unei probleme, m-am gândit numai la mine. Am fost egoistă și înșelătoare. Am urmat filozofii satanice precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Păstrează liniștea

pentru auto-protecție și caută doar să scapi de vină", „Când știi că ceva este greșit, este mai bine să vorbești mai puțin" și „Nu te trezi niciodată devreme decât dacă există un beneficiu asociat." Erau înrădăcinate chiar în natura mea, ținându-mă strâns legată, astfel încât practicarea adevărului era incredibil de dificilă. Știam că trebuie să o raportez conform principiilor pentru binele lucrării bisericii, dar când eram pe cale s-o fac, m-am temut să nu o ofensez și să nu fiu judecată sau nedreptățită de ea. Gândindu-mă la asta, simțul obligației, responsabilității și datoriei mele a dispărut, pur și simplu și am crezut că o falsă conducătoare în biserică nu reprezenta problema mea personală. Nu am vrut să fac valuri ca să pot evita să o ofensez și să mă protejez. Am acționat, în mod repetat, împotriva luminării Duhului Sfânt până nici măcar nu m-am simțit vinovată. Eram complet încătușată de corupția mea satanică. Mai comisesem o fărădelege asemănătoare în datoria mea, trăind după filozofii de viață satanice. Am descoperit o conducătoare arogantă cu o înțelegere eronată a adevărului care ar trebui demisă. Dar apoi am văzut că avea ceva calibru și că se pricepea la predicat doctrine literale și la înșelat oameni. Văzând că numeroși frați și surori nu aveau discernământ în ceea ce o privea, mi-a fost teamă că m-ar judeca și ar spune că eram lipsită de inimă dacă ea era înlocuită. Așa că am amânat mai bine de două luni înainte de a face să fie demisă. Acest lucru a perturbat incredibil de mult lucrarea bisericii. Am văzut o falsă conducătoare în biserică, dar am făcut aceeași greșeală veche. N-am vrut să mă bag. Felul în care mi-am îndeplinit datoria arăta că eram cu adevărat egoistă și înșelătoare și nu puteam practica adevărul când îmi afecta propriile interese. Încălcasem adevărul în mod repetat și-mi pierdusem mărturia. Era un semn al rușinii. Realizând acest lucru, m-am prosternat înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „O, Dumnezeule! Acum am văzut cât de profund m-a corupt Satana. Le fac pe plac oamenilor, sunt

egoistă și demnă de dispreț. Sunt josnică și murdară. Dumnezeule, scapă-mă, Te rog, de legăturile firii mele corupte."

Am citit, mai târziu, într-o părtășie, că Satana conduce în lumea largă, dar Dumnezeu și adevărul conduc în biserică – sunt două lumi diferite – și că în casa lui Dumnezeu, chiar dacă un om rău sau cineva de o umanitate joasă este ales drept conducător, nu va rezista mult fără realitatea adevărului. Asta dovedește că, în casa lui Dumnezeu, domnește adevărul. Satana ține lumea în întuneric și oamenii trebuie să vorbească și să acționeze pe baza filozofiilor sale. Lingușirea este singura cale de a răzbi. A fi onest și a ofensa pe cineva duce la pedeapsă. Fie că este printre oameni obișnuiți sau printre cei puternici, onestitatea duce la intimidare și excludere și mulți oameni și-au pierdut chiar și viața pentru asta. Însă adevărul și dreptatea conduc în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu îi binecuvântează și îi place pe cei ce urmează adevărul și pe oamenii onești, cu simțul dreptății. Cei care apără interesele bisericii și aleșii lui Dumnezeu, care îndrăznesc să expună falșii conducători și antihriștii, pot fi acceptați, mântuiți și desăvârșiți de Dumnezeu. Totodată, obțin aprobarea și sprijinul celorlalți. Cei care nu se supun adevărului, ci se împotrivesc lui, oricât de mărețe le-ar fi renumele și statutul, vor sfârși abandonați și eliminați de Sfântul Duh, exact ca antihrista Yang care a fost dată afară din biserică anul trecut. Ea a suprimat și a exclus toți disidenții când era conducătoare și și-a pus familia și prietenii în funcții importante. A încercat să-și construiască propriul imperiu în opoziție cu Dumnezeu și a furat chiar și donații. A crezut că se înconjurase în întregime cu rude și prieteni, astfel încât faptele sale rele să nu fie expuse. Dar Dumnezeu vede tot și, în înțelepciunea Lui, Se folosește de trucurile Satanei spre beneficiul Său. A pus la cale o împrejurare prin care să-i facă pe cei cu simțul dreptății să raporteze și să expună răutatea ei. După ancheta și verificarea bisericii, nu numai că a trebuit să returneze tot

ceea ce furase, dar a fost și expulzată definitiv din biserică. Asta indică faptul că, indiferent care este datoria sau statutul cuiva, niciun om care face rău sau care nu urmează adevărul nu poate scăpa de judecata dreaptă a lui Dumnezeu! Casa lui Dumnezeu nu este asemeni lumii. Orice contravine adevărului nu poate prospera în casa lui Dumnezeu. Oricine descoperă ceva împotriva adevărului poate lua atitudine pentru a expune și opri acel lucru. Asta arată că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. Cât despre raportarea surorii Li, nu am înțeles dreptatea lui Dumnezeu sau nu am realizat că El vede și conduce tot. Falșii conducători și antihriștii nu au nicio putere în casa lui Dumnezeu. Dacă aveam sau nu o datorie de îndeplinit și care aveau să-mi fie soarta și finalul, toate erau în mâinile lui Dumnezeu nu în ale vreunui conducător. Nu mai puteam fi trasă în jos de ea. Așadar, am întocmit un raport faptic despre problemele surorii Li. La scurt timp după, un conducător a venit la biserica noastră să analizeze situația. S-a stabilit că sora Li era o falsă conducătoare conform principiilor și a fost demisă. După aceea, sora Li a dobândit ceva cunoaștere de sine prin devoționale și reflecție și a vrut să se căiască și să se schimbe. Următoarea conducătoare aleasă a fost o soră care urma adevărul și întreaga lucrare a bisericii a început s-a îmbunătățit treptat. Am văzut, totodată, dreptatea lui Dumnezeu și faptul că adevărul conduce în casa Lui. Dumnezeu ne expune egoismul și înșelăciunea și ne curățește corupția făcându-ne să-i raportăm pe falșii conducători. Acesta chiar este Dumnezeu care ne mântuiește și ne desăvârșește!

59. Roadele unei raportări oneste

de Zhao Ming, China

În aprilie 2011, am fost nevoită să iau locul unei conducătoare, Yao Lan, într-o biserică din altă parte a țării. În timpul preluării sarcinii, în vreme ce Yao Lan îmi explica situația din biserică, mi-a spus că fiica ei, Xiaomin, era diacon al udării și că mă va ajuta să mă familiarizez cu lucrul în biserică. Auzind-o explicând totul într-un mod atât de ordonat, am admirat-o. Yao Lan părea foarte capabilă și că se descurcă foarte bine cu lucrul în biserică, așa că nu era de mirare că acum se putea ocupa de mai multe lucruri. Am hotărât în tăcere să țin cont de voia lui Dumnezeu și să-mi dau silința.

A doua zi, Xiaomin m-a luat cu ea la o întrunire a conducătorilor de echipă. După ce am citit din cuvintele lui Dumnezeu, am împărtășit din propria experiență și înțelegere. Sora Xia a spus, nemulțumită: „Fosta conducătoare, Yao Lan, nu avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu în acest fel. Ni le explica rând cu rând, spunând lucruri ca «Asta este o încurajare» și «Acesta este un avertisment».” Ceilalți frați și surori au intervenit spunând cât de clar avea Yao Lin părtășie despre adevăr. Eram complet uluită și gândeam: „Părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu nu înseamnă să vorbești de propria înțelegere și experiență pe baza cuvintelor Lui? Cum de Yao Lan nu vorbește despre practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu? De ce le-ar explica fraților și surorilor rând cu rând? Acest gen de părtășie le poate permite să înțeleagă adevărul și să se cunoască?” Voiam să discut principiile părtășiei despre cuvintele lui Dumnezeu în întrunire, dar apoi m-am gândit: „Sunt nouă în biserica aceasta și Yao Lan poartă răspunderea lucrării mele. Și este și fiica ei, Xiaomin, aici. Dacă spun că metoda lui Yao Lan se reduce la explicarea

sensului literal și ea află, ar putea să spună că îi caut nod în papură de când am venit și să-mi poarte ranchiună. Lucrurile vor deveni foarte ciudate dacă o ofensez.” Așa că mi-am ținut gura.

Într-o zi, sora Xiao mi-a trimis o scrisoare fără știrea lui Xiaomin. Spunea că, în trecut, i-a făcut câteva sugestii lui Yao Lan, dar aceasta nu le-a acceptat. În plus, a tras-o înapoi și nu a mai lăsat-o să-și facă datoria de găzduire. Am fost realmente uimită. M-am gândit: „Cred că sora Xiao se înșală. Cum ar putea Yao Lan să asuprească pe cineva?” Atunci am căutat-o pe Xiaomin ca să aflu care e situația. Xiaomin a spus că sora Xiao era foarte entuziastă, dar deseori înțelegea greșit lucrurile. A continuat spunând că toată lumea o știa drept credincioasă, că locuința ei nu era sigură și că îi lipsea înțelepciunea pentru a păstra un mediu sigur acasă. A spus cuvinte urâte despre sora Xiao. M-am gândit: „Dacă e adevărat, atunci sora Xiao chiar nu e potrivită pentru datoria de găzduire. Dar de ce ar spune că Yao Lan o asuprește? Poate are ceva împotriva lui Yao Lan.” Tot eram neliniștită, așa că am mers acasă la sora Xiao. Am descoperit că locuința ei era potrivită pentru găzduire și că nu-i lipsea deloc înțelepciunea, așa că am început să mă simt contrariată. M-am întrebat: „Cum pot lucrurile să fie atât de diferite de ce a spus Xiaomin? Chiar a asuprit-o Yao Lan pe sora Xiao?” Când i-am cerut detalii sorei Xiao, am aflat că Yao Lan folosea nevoia de a avea un mediu sigur drept scuză, că înlăturase mai mulți diaconi de la îndatoririle lor și, în consecință, nu avea cine să-i ude pe frați și pe surori. Nu duceau o viață bisericească normală. Când sora Xiao i-a expus problema lui Yao Lan, spunând că aceste aranjamente nu sunt potrivite, Yao Lan nu numai că nu a acceptat, dar a înlăturat-o pe sora Xiao de la datorie. A ținut secretă scrisoarea sorei Xiao. Eram șocată să aud asta. Cum se putea așa ceva? În mod clar, Yao Lan greșea, dar n-a acceptat ce a zis sora Xiao, ba chiar a disprețuit-o. Clar nu era o persoană care accepta adevărul! Asta mi-a

reamintit cum ea nu vorbea niciodată de propriile experiențe și înțelegeri când avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ci le scotea din context ducându-i în eroare pe frați și pe surori. Era complet împotriva principiilor părtășiei despre cuvintele lui Dumnezeu. Am realizat că ar putea avea o reală problemă și că trebuia să o raportez la superiori pentru ca lucrarea casei lui Dumnezeu să nu fie întârziată. Dar apoi m-am gândit: „După spusele sorei Xiao, Yao Lan are o umanitate slabă. Îmi conduce lucrarea în acest moment, așa că dacă află că eu am raportat-o, ar putea să mă asuprească și să mă înlăture de la datorie.” Cu un oftat, am decis să tac, dar și să aranjez ca sora Xiao să revină la datoria de găzduire.

Neașteptat, câteva zile mai târziu, sora Chen mi-a raportat, de asemenea, câteva nelegiuiri ale lui Yao Lan. A spus că fratele Wang și soția sa erau noi și se temeau de arestările și persecuțiile Partidului Comunist Chinez, așa că nu au îndrăznit să preia datoria de găzduire. Nu numai că Yao Lan nu a avut părtășie despre adevăr pentru a-i ajuta, dar i-a mustrat și nu le-a permis nici altora să-i susțină. În final, fratele Wang și soția au devenit negativi și n-au mai participat la adunări. Când sora Chen i-a spus lui Yao Lan că nu așa se face, nu a reflectat deloc asupra ei, ci a născocit o poveste despre probleme de siguranță la sora Chen. Apoi a izolat-o din biserică pentru mai multe luni, nepermițându-i să participe la viața bisericii. Mai era o soră care îndeplinea datoria de udare. La adunări, integra cuvintele lui Dumnezeu în părtășie și era onestă cu privire la firile ei corupte. Yao Lan nu a ratat ocazia de a o îndepărta de la datoria ei. Apoi a promovat-o pe propria fiică, Xiaomin, la datoria de udare și le-a spus fraților și surorilor să o pregătească bine, întrucât va prelua sarcini importante în casa lui Dumnezeu pe viitor. Yao Lan și-a promovat și soțul conducător de echipă, când, de fapt, el nu era un credincios și era incapabil de părtășie valoroasă în adunări. Yao Lan a acționat din impuls și și-a târât

soțul în biserică, apoi l-a făcut conducător de echipă. Asta era o încălcare serioasă a decretelor administrative. Și nelegiuirile ei nu s-au oprit acolo. Yao Lan și fiica ei conduceau biserica asemeni monarhilor, asuprind și dând ordine după voie fraților și surorilor, până când simpla ei vedere îi speria și nimeni nu îndrăznea să-și spună părerea. Ascultând-o pe sora Chen, eram și șocată și indignată. Când Yao Lan mi-a înmânat mie lucrarea la început, am admirat-o când a spus că totul merge bine. Dar fuseseră numai minciuni. Nu numai că scotea din context cuvintele lui Dumnezeu în timpul părtășiei și că-i ducea în eroare pe unii frați și surori predicând slove și doctrine, dar se bucura de binecuvântările poziției sale și îi intimida pe frați și surori. A mers într-acolo încât conducea despotic biserica, asuprind și înlăturând oamenii de la datorie. Îi promova și îi cultiva pe cei apropiați ei. Comportamentul ei dezgustător și nesăbuit și multele ei fapte rele au arătat-o ca fiind un antihrist deghizat. Acum sfera datoriei sale era mai largă, deci și mai mulți frați și surori aveau să sufere. Am știut că trebuie să o raportez numaidecât și să susțin lucrarea bisericii. Totuși, gândindu-mă la asta am început să-mi fac griji: „Yao Lan îmi conduce lucrarea. Dacă află c-am raportat-o, cunoscând-o, mai mult ca sigur mă va demite și mă va trimite acasă. Ar putea chiar să găsească un pretext să mă asuprească și să mă pedepsească. Viața mea ar deveni foarte dificilă. Dacă sfârșesc prin a fi dată afară din biserică? Atunci călătoria credinței mele în Dumnezeu se va sfârși. Trebuie să fiu realistă. Voi face lucrarea bisericii și văd după aceea.” Și astfel, pentru a mă proteja, am decis să nu o raportez și să nu o expun. Dar la următoarea întrunire am văzut privirile pline de așteptări ale fraților și surorilor asupriți. Eram stresată și cu conștiința încărcată. În plus, când i-am auzit vorbind despre cum laudă Xiaomin abilitățile lui Yao Lan de a avea părtășie despre adevăr și că îi constrângea și-i mustra pe frați și surori, am devenit și mai furioasă. Mi-am zis: „Trebuie să raportez unui superior

faptele rele ale lui Yao Lan și Xiaomin. Nu le pot permite să acționeze cu răutate și să asuprească frații și surorile." Așadar, am scris tot ce mi-au spus frații și surorile despre ele. Însă după întrunire, iar nu știam ce să fac: cum m-ar pedepsi Yao Lan dacă ar afla? Dar n-aș face rău dacă aș alege să mă protejez pe mine și să nu le expun pe cele două? Eram între ciocan și nicovală și mă simțeam legată atât de strâns, încât abia puteam respira. În lacrimi, am îngenunchiat și m-am rugat la Dumnezeu: „Dragă Dumnezeule, vreau să o raportez pe Yao Lan și pe fiica ei, dar mi-e teamă de răzbunarea lor. O, Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă să răzbesc în fața asupririlor forțelor întunericului, să practic adevărul și să susțin lucrarea bisericii."

După rugăciune, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Mi-a fost atât de rușine citind asta în cuvintele lui Dumnezeu! Credeam în Dumnezeu, dar El nu avea loc în inima mea. Nu luam în serios însărcinarea dată de Dumnezeu și mă gândeam doar la propriile interese. Nu protejam deloc lucrarea casei lui Dumnezeu. Mi-era clar că Yao Lan perturba viața bisericii și îi constrângea și-i rănea pe frați și pe surori. Mai ales acum că sfera lucrării sale se lărgise, putea răni mai

mulți frați și surori. Dar îmi fusese teamă de statutul și influența lui Yao Lan, teamă de a fi asuprită și demisă de ea, de a-mi pierde propria poziție și șanse de viitor și de răzbunarea ei și a fiicei sale, așa că n-am îndrăznit să mă țin de principii, să le expun și să le raportez. Și astfel, cu ochii larg deschiși, am privit antihriștii și oamenii vicleni umblând necontrolați prin biserică. Frații și surorile erau asupriți și viețile le erau distruse și tot nu-ndrăzneam să-l expun pe Satana. Ce persoană egoistă și josnică eram! Am citit apoi cuvintele lui Dumnezeu care spuneau: „**Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane, iar natura omului este vizibil coruptă, rea și reacționară, plină de filosofiile Satanei și cufundată în ele – este în totalitate o natură răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). **„Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia Satanei a devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte ale Satanei sunt tocmai otrava Satanei, iar, când oamenii o interiorizează, ea devine natura lor. Natura Satanei este demascată prin aceste cuvinte; ele îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”).

Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că eram coruptă și călcată în picioare de Satana și că oasele și sângele-mi erau îmbibate cu otrăvuri, filosofii și coduri satanice, până când eu am devenit tot mai rea și mai egoistă. Trăiam după otrăvurile satanice: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Când știi că ceva e greșit, nu spune nimic" și „Păstrează liniștea pentru autoprotecție și caută doar să scapi de vină". Mi s-au sucit toate gândurile și aveam valori și perspective îngrozitoare despre viață. Mi-am privit propriile interese, perspectivele de viitor și destinul ca fiind mai importante decât orice. Văzând-o pe Yao Lan și forțele ei antihriste rănind frații și surorile din biserică, știam că trebuie să-i expun și să-i raportez. Dar de teama asupririi și a pierderii poziției și perspectivelor de viitor, n-am avut curaj s-o fac, oricât m-am chinuit. Le-am permis așadar antihriștilor să perturbe biserica și am acționat servil, neîndrăznind să fiu imparțială. Am realizat că eram atât de legată de otrăvurile Satanei încât devenisem complicele lui, calul de bătaie; era detestabil pentru Dumnezeu și nu eram demnă să trăiesc înaintea Lui. Mă bucurasem ani de zile de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu și mă ridicase ca eu să-mi pot face datoria de conducătoare a bisericii. Eu, pe de altă parte, n-am știut s-o prețuiesc și nu m-am gândit cum să mă îngrijesc de frați și surori sau să susțin lucrarea casei lui Dumnezeu. Am trăit învăluită în propriile dorințe egoiste, fără pic de demnitate sau integritate. Eșuasem în a mă ridica la nivelul încrederii cu care mă investiseră frații și surorile și, în plus, eșuasem să mă ridic la nivelul însărcinării date de Dumnezeu. La gândul acesta, m-am urât pentru că eram atât de egoistă și de josnică și am spus o rugăciune lui Dumnezeu, vrând să mă căiesc. I-am cerut putere și să mă îndrume să scap de aceste influențe întunecate ca să pot practica adevărul.

După aceea, am citit cuvintele astea de la Dumnezeu: „**Firea lui Dumnezeu aparține Cârmuitorului tuturor lucrurilor și ființelor vii,**

Domnului întregii creații. Firea Sa înseamnă onoare, putere, noblețe, măreție și, mai presus de orice, supremație. Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este drept, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult decât atât, este un simbol al Celui care nu poate fi înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică, precum și un simbol al Celui care nu poate fi ofensat (și care nu va tolera să fie ofensat) de nicio ființă creată. Firea Lui este simbolul celei mai înalte puteri. Nicio persoană sau persoane nu pot și nu au voie să-I tulbure lucrarea sau firea" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că El guvernează totul, firea Sa e emblematică pentru autoritatea supremă și nicio forță inamică sau întunecată nu o poate ofensa. Dumnezeu va curăța toate forțele Satanei din biserică și le va elimina complet. Aceasta e direcția lucrării lui Dumnezeu și o realitate pe care o va îndeplini cu siguranță. M-am gândit cum casa lui Dumnezeu excomunicase înainte mulți oameni răi și antihriști: oricât de sălbatici erau, au avut succes doar pentru scurt timp și, în final, n-au putut scăpa de pedeapsa lui Dumnezeu. Nu era aceasta dreptatea lui Dumnezeu? Totuși nu înțelesesem dreptatea lui Dumnezeu și nu mă încrezusem în faptul că, în casa lui Dumnezeu, adevărul și dreptatea dominau, că Dumnezeu conducea. Vedeam casa lui Dumnezeu de parcă era la fel ca lumea, de parcă oricine avea statut și putere îmi putea controla soarta și, dacă mă puneam cu Yao Lan și fiica ei, credeam că aveam să-mi pierd perspectivele de viitor și destinația. Mă temeam că se vor răzbuna pe mine. Nu am avut încredere în suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Acest tip de credință era o rușine pentru Dumnezeu! Apoi am citit cuvintele astea de la Dumnezeu: **„Scăparea omului de sub influența întunericului se bazează pe cuvintele Mele, iar oamenii care nu pot practica potrivit cuvintelor**

Mele nu vor fi capabili să scape de legăturile influenței întunericului. Să trăiești într-o stare corectă înseamnă să trăiești sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiești într-o stare de loialitate față de Dumnezeu, într-o stare de căutare a adevărului, în realitatea în care te sacrifici sincer pentru El și în starea de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Cei care trăiesc în aceste stări și în această realitate se vor transforma încet pe măsură ce intră în profunzimea adevărului și se vor transforma odată cu profunzimea lucrării; și, în final, cu siguranță vor deveni oameni care sunt câștigați de Dumnezeu și care Îl iubesc sincer" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat calea. Dacă voiam să scap din lanțutile influenței întunecate a Satanei, trebuia să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuia să renunț la propriile interese și gânduri de viitor, să practic adevărul, să expun și să raportez acei antihriști și să susțin lucrarea casei lui Dumnezeu. Chiar dacă eram înlăturată de la datorie sau îmi pierdeam poziția, trebuia să respect principiile adevărului. Odată ce am înțeles asta, mi-am găsit puterea și am scris o scrisoare conducătorilor mei, raportându-le pe Yao Lan și Xiaomin.

Câteva zile mai târziu, conducătorii i-au convocat pe toți frații și surorile pentru a dezvălui faptele rele comise de cele două. Conform principiilor, Yao Lan, soțul ei și Xiaomin au fost înlăturați de la îndatoririle lor. Yao Lan și fiica ei nu au reflectat și n-au încercat să se cunoască, ci i-au vizitat pe frați și pe surori, mimând remușcarea și chiar plângându-se de cât de rău au fost tratate, încercând să-i înșele. Nu se căiau deloc și, în cele din urmă, din cauza faptelor rele, erau hotărâte să fie antihriști și răufăcătoare care comiseseră fel de fel de viclenii și au fost eliminate din biserică. Viața bisericii a revenit la normal, frații și surorile s-au bucurat și toți au lăudat dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu. Asta m-a ajutat să văd că dreptatea și

adevărul țin frâiele în casa lui Dumnezeu, că Hristos domnește acolo și oricât de rele, agresive și puternice ar fi forțele răului, nu pot întrece autoritatea lui Dumnezeu sau să-I perturbe lucrarea, darămite să controleze destinul cuiva. Sunt ca piesele de șah în mâinile lui Dumnezeu, unelte în a-i ajuta pe aleșii Lui să-și dezvolte discernământul. Performanțele lor le permit altora să vadă antihriștii și oamenii răi așa cum sunt, pentru a nu se rătăci. Prin experiența de a-i raporta pe acești antihriști, a fost iluminarea, îndrumarea și conducerea cuvintelor lui Dumnezeu care m-au făcut să răzbat prin forțele întunericului și să practic adevărul. M-am simțit ușurată și împăcată și am simțit că doar așa pot trăi cu demnitate și integritate; m-am simțit eliberată și liberă. Acestea au fost roadele unei raportări oneste.

Toată gloria lui Dumnezeu Atotputernic! Amin!

60. Dumnezeu este atât de drept

de Zhang Lin, Japonia

În septembrie 2012, eram responsabil cu lucrarea bisericii când mi-am cunoscut conducătoarea, Yan Zhuo. Am aflat că le ceruse fraților și surorilor să predice Evanghelia din ușă în ușă. Lucrul acesta era o încălcare serioasă a principiilor. Așadar, eu și partenerul meu de lucru i-am spus: „Trebuie să respectăm principiile casei lui Dumnezeu când propovăduim Evanghelia. Ceea ce faci acum este în contradicție cu acestea și, dacă necredincioșii sau răufăcătorii ajung în Biserică, atunci acest lucru va tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu. În orice caz, este periculos să propovăduiești astfel Evanghelia. Dacă cineva cheamă poliția, atunci ne vei fi aruncat frații și surorile la lei.” Ea nu doar că a ignorat ce i-am spus, dar ne-a acuzat că suntem conducători încuiați. La adunările care au urmat, adeseori ne-a dojenit aspru pe mine și partenerul meu de lucru, spunând că împiedicam lucrarea de evanghelizare a casei lui Dumnezeu. Amândoi ne simțeam foarte constrânși de ea. În luna decembrie a acelui an, membrii noștri regionali s-au dus să predice Evanghelia așa cum le-a spus Yan Zhao și peste o sută de oameni au fost arestați. Asta a fost o lovitură grea dată lucrării casei lui Dumnezeu, dar Yan Zhao nu s-a căit deloc. Nu am văzut-o niciodată să își analizeze aroganța sau nesăbuința sau să mediteze profund la acestea. În noiembrie 2013, eram responsabil cu filmarea videoclipurilor bisericii. Am observat că ea făcea în continuare cu aroganță orice voia. Dojenea și condamna pe oricine își exprima o părere diferită. De multe ori, păstra pentru sine videoclipurile pe care oamenii le trimiteau spre revizuire, ceea ce însemna că frații și surorile nu puteau să primească la timp indicații sau ajutor din partea casei lui Dumnezeu. I-am semnalat unele lucruri care îi lipseau în modul în care își făcea datoria și i-am dat câteva sugestii, dar ea

pur și simplu a continuat să se poarte ca înainte. Nu m-a ascultat și a spus că eu eram cel arogant. În mai 2014, a aranjat să fiu concediat și m-a trimis înapoi acasă. După ce am ajuns acasă, am citit întâmplător niște principii despre cum să-i deosebim pe antihriști și pe falșii conducători. Comparându-le cu purtarea neschimbată a lui Yan Zhuo, mi-am dat seama, în cele din urmă, cât de arogantă și rea era cu adevărat. Era întotdeauna nesăbuită și dictatorială în datoria ei. Nu accepta adevărul sau sugestiile fraților și surorilor, dar, în schimb, îi reprima și-i condamna pe oameni. Oare comportamentul ei nu arăta că era un antihrist care ura adevărul? Văzându-i adevăratul comportament, m-am simțit șocat. În cei doi ani în care am lucrat împreună, i-am văzut comportamentul și abordarea, dar le-am considerat pe toate expresii ale corupției. Nu am folosit niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca să îi analizez natura, esența sau calea pe care o urma. Așadar, ori de câte ori m-am aflat în preajma ei, a trebuit pur și simplu să fiu în continuare tolerant și răbdător, fapt care a întârziat și afectat lucrarea casei lui Dumnezeu. M-am gândit: „Dacă Yan Zhao continuă să fie conducătoarea bisericii, va tulbura și mai mult lucrarea casei lui Dumnezeu.” Am decis să raportez casei lui Dumnezeu problemele ei. M-am rugat lui Dumnezeu și am scris o scrisoare, raportând-o. La sfârșitul scrisorii, am adăugat un ultim lucru. Știam că atunci era un videoclip care avea niște probleme, așa că i-am cerut casei lui Dumnezeu să analizeze chestiunea și să îl verifice.

Tocmai când eram pe cale să trimit scrisoarea terminată, am început să am îndoieli. M-am gândit: „I-am mai dat sugestii și i-am arătat problemele în îndatoririle ei, dar lucrurile nu au decurs prea bine, iar ea m-a trimis acasă. Acum nici măcar nu-mi pot face datoria. Dacă trimit scrisoarea asta în care-i raportez problemele și, din întâmplare, ajunge să o citească, mă va acuza că atac conducătorii și lucrătorii, și, atunci, ce se va întâmpla cu

mine? Ar trebui să o las baltă. De vreme ce deja sunt concediat, ar fi bine să nu agit lucrurile." Dar, apoi, m-am gândit: „Dumnezeu m-a îndrumat azi ca să văd că Yan Zhuo merge pe calea antihriștilor. Dacă nu raportez asta, frații, surorile și lucrarea casei lui Dumnezeu vor fi cei care o să sufere." „N-aș fi atunci ajutorul Satanei și un răufăcător?" M-am simțit foarte nehotărât în privința intereselor casei lui Dumnezeu și a fraților și surorilor pe de o parte și a propriului viitor pe de altă parte. Pur și simplu nu știam ce să fac. Câteva zile, am venit adeseori înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog, cerându-I să mă îndrume pe calea cea dreaptă. Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Trebuie să ai aspirații și curajul de a fi desăvârșit și nu ar trebui să te consideri incapabil. Are oare adevărul favoriți? Poate adevărul să se opună în mod intenționat oamenilor? Dacă tu cauți adevărul, poate acesta să te copleșească? Dacă rămâi de neclintit pentru dreptate, aceasta te va doborî? Dacă aspirația ta este într-adevăr să cauți viața, poate viața să te ocolească? Dacă ești fără adevăr, nu este pentru că adevărul te ignoră, ci deoarece tu stai departe de adevăr; dacă nu poți rămâne de neclintit pentru dreptate, nu este pentru că există ceva în neregulă cu dreptatea, ci pentru că tu crezi că nu se potrivește cu faptele; dacă nu ai câștigat viață după ce ai urmărit-o mulți ani, nu este pentru că viața nu are conștiință față de tine, ci pentru că tu nu ai conștiință față de viață și ai îndepărtat viața; dacă trăiești în lumină și ai fost incapabil de a câștiga lumina, nu este pentru că lumina nu este capabilă să te ilumineze, ci pentru că nu ai dat atenție existenței luminii și astfel, lumina te-a părăsit în tăcere. Dacă nu cauți, atunci se poate spune doar că ești un gunoi fără valoare și nu ai curaj în viața ta și nu ai tăria de a rezista forțelor întunericului. Ești prea slab! Nu ești în stare să scapi de forțele Satanei care te asediază și ești dispus doar să duci acest tip de viață sigură și prudentă și să mori în**

ignoranță. Ce ar trebui să obții este căutarea ta de a fi cucerit; aceasta este misiunea ta obligatorie. Dacă ești mulțumit să fii cucerit, atunci tu îndepărtezi existența luminii. Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine însuți adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Citind acest pasaj, am căpătat credință și putere. „Da", am gândit eu. „Nu pot permite acestei forțe întunecate să mă învingă." Înainte, nu avusesem discernământ în privința lui Yan Zhuo. Dar acum Dumnezeu rânduise lucrurile astfel încât să îi pot vedea natura, esența și calea pe care mergea. Ar fi trebuit să o înfrunt și să o dau în vileag, dar, în schimb, de dragul planurilor mele viitoare, am ținut seama de filosofia Satanei: „Lasă lucrurile să treacă dacă ele nu te afectează direct". Am văzut cât de egoist eram, lipsit de conștiință sau rațiune. M-am gândit la toți anii în care am crezut în Dumnezeu și m-am bucurat de udarea și hrana cuvintelor Sale. Totuși, în acel moment crucial, îmi ignoram conștiința ca să îmi protejez interesele și mă făceam că nu văd casa lui Dumnezeu. Ce persoană nerecunoscătoare, rea și josnică eram! Dându-mi seama de asta, m-am gândit: „Trebuie să acționez cu conștiință și simț al dreptății, să practic adevărul și să protejez lucrarea casei lui Dumnezeu." Așadar, am venit înaintea lui Dumnezeu de multe ori în rugăciune și, în cele din urmă, am luat această hotărâre: „Oricare ar fi consecințele scrierii acestei scrisori de denunț, nu pot fi un ajutor al Satanei doar ca să îmi protejez propriile interese. Am văzut problemele lui Yan Zhuo, așadar, ar trebui să iau atitudine, să îi expun faptele rele și să protejez lucrarea casei lui Dumnezeu." Apoi am trimis denunțul casei lui Dumnezeu. M-am simțit atât de ușurat după aceea și am avut un sentiment profund de pace în suflet.

După aceea, am așteptat neliniștit în fiecare zi sosirea unei persoane trimise de casa lui Dumnezeu ca să investigheze situația cu Yan Zhuo și ca frații și surorile să vadă că ea era un antihrist și să o respingă. Din nefericire, situația mea s-a înrăutățit și mai mult din cauza acelei scrisori.

În august 2014, biserica a fost de acord să îmi permită să îmi fac din nou datoria. Dar într-o zi de la mijlocul lui octombrie, o conducătoare pe nume Li a venit la casa în care eram găzduit. Cu o expresie severă pe chip, m-a întrebat: „Tu ai scris o scrisoare de denunț?" I-am spus că da. Părând nemulțumită, ea a zis: „Yan Zhuo este responsabilă cu lucrarea bisericii și deseori intru în contact cu ea. Nu am observat ori auzit vreodată un indiciu că se poartă ca un conducător fals sau un antihrist. Scrisoarea pe care ai scris-o a fost doar un atac absurd la adresa conducătorilor și lucrătorilor." Când a spus asta, nu mi-a venit a crede. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina un asemenea rezultat după ce am așteptat patru luni. În ciuda spuselor ei, am rămas calm. Știam că scrisesem acea scrisoare despre Yan Zhao în conformitate cu faptele și principiile. Era imposibil să fie o acuzație falsă. Apoi, conducătoarea Li a spus: „Scrisoarea ta denunțătoare a menționat verificarea unui anume videoclip, așadar casa lui Dumnezeu a pierdut două luni investigând și verificând. Asta a perturbat foarte mult lucrarea casei lui Dumnezeu și a ofensat firea lui Dumnezeu." În plus, a zis că asta au spus conducătorii superiori. Aceste observații m-au șocat. Nu mi-am imaginat niciodată că scrisoarea mea va perturba atât de mult lucrarea casei lui Dumnezeu și că va ofensa firea lui Dumnezeu. Dacă lucrurile erau așa cum spunea ea, atunci chiar făcusem un mare rău. Brusc m-am simțit vlăguit și nu m-am putut abține să nu plâng. Apoi, conducătoarea Li a spus: „Ia-ți lucrurile, pleacă acasă și gândește-te la ce ai făcut. După ce termini de reflectat, poți să-ncepi din nou să îți faci datoria." În autobuzul spre casă, m-am simțit foarte tulburat și cu inima împovărată. Credeam în Dumnezeu

de atât de mulți ani și, totuși, devenisem un răufăcător care tulburase grav lucrarea casei lui Dumnezeu. Eram măcinat de vină și remușcări și nu știam ce-mi rezervă viitorul. L-am chemat pe Dumnezeu și L-am rugat să îmi protejeze inima. Indiferent cum mă trata Dumnezeu, aveam să mă supun rânduielilor Lui. Nu L-aș fi învinovățit niciodată pe Dumnezeu. După ce m-am rugat, m-am liniștit treptat. La trei zile după ce am ajuns acasă, m-am gândit la ce spusese Li și am început să îmi pun unele întrebări: Hristos și adevărul conduc în casa lui Dumnezeu și, în tot ceea ce face aceasta, există principii, inclusiv în modul în care se ocupă de oameni. Nu se conduce pur și simplu după comportamentul temporar al unei persoane. Așadar, după ce principii se ghidau Li și ceilalți ca să mă trateze astfel? Chiar era adevărat ce a spus conducătoarea Li? Pur și simplu nu puteam să-mi dau seama, dar știam că, oricare ar fi fost adevărul, Dumnezeu permitea să se întâmple toate acestea, așa că trebuia să mă supun rânduielilor Lui. Nu după mult timp, un conducător al bisericii mi-a încredințat un grup pentru adunări. La mai mult de o lună după aceea, am fost însărcinat să particip la adunări acasă, împreună cu mama și niciunul dintre noi nu a mai avut voie să-și îndeplinească îndatoririle. Atunci mi-am dat seama că eram ostracizați. Credeam în Dumnezeu de atât de mult timp, dar acum nu doar eram izolat acasă, ci nici măcar nu mai puteam să-mi îndeplinesc datoria. M-am simțit foarte nedreptățit. În acea perioadă, aproape în fiecare seară visam să particip la adunări și să-mi îndeplinesc datoria cu frații și surorile mele. Mă trezeam și nu mai puteam adormi. Fiecare noapte mi se părea atât de lungă și insuportabilă. Mama a suferit alături de mine în acele zile. Mai ales când o auzeam plângând noaptea în timp ce se ruga lui Dumnezeu, mă învinovățeam și mă simțeam foarte deznădăjduit. Mi se părea că suferea din cauza mea. Acele zile au fost cele mai dureroase și cele mai grele prin care am trecut de când am început să cred în Dumnezeu. În afară de faptul că mă

rugam constant la Dumnezeu, nu aveam altă cale să îmi alin durerea din inimă. Mai târziu, am întrebat-o pe conducătoarea bisericii mele dacă pot să mă duc să îmi fac din nou datoria. Ea mi-a spus: „Mai vrei să îți faci datoria? Dacă nu reflectezi asupra ta așa cum ar trebui, vei ajunge să fii excomunicat!” Auzind-o spunând asta, m-am simțit copleșit de disperare. Atunci mi-am dat seama că a-mi face datoria nu era decât o iluzie. Conducătorii veneau acasă la noi pentru o întâlnire în fiecare săptămână, dar, de fapt, veneau doar ca să întrebe ce fac, să vadă dacă răspândeam negativitate sau formam clici. Așadar, de fiecare dată când veneau să întrebe ce fac, mă deprimam incredibil de mult. Câteodată voiam să îi întreb: „De ce mă tratați așa? Am denunțat-o pe Yan Zhuo pe baza principiilor. Dar, în loc să o cercetați pe ea, m-ați ținut acasă. Este ceva greșit în practicarea adevărului?” Eram foarte supărat. Câteodată, gândeam: „De ce a condus la asta practicarea adevărului? Cred că Dumnezeu este drept, dar nu pot să-I văd dreptatea în ce se întâmplă acum.” Eram foarte confuz. Abia rezistam, fără să vorbesc cu păcat sau să dau vina pe Dumnezeu. Veneam deseori înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog, cerându-I să mă îndrume ca să Îi înțeleg voia și să nu Îl înțeleg greșit.

În cea mai grea și dureroasă perioadă am citit câteva din cuvintele lui Dumnezeu. **„Cum, mai exact, ar trebui oamenii să cunoască și să înțeleagă dreapta fire a lui Dumnezeu? Momentele în care cei drepți primesc binecuvântările Sale și când cei răi sunt blestemați de El sunt exemple ale dreptății lui Dumnezeu. Este corect? Se spune că Dumnezeu răsplătește binele și pedepsește răul și că recompensează fiecare om în funcție de faptele sale. Este corect, nu-i așa? Totuși, în prezent, cei care se închină lui Dumnezeu sunt uciși sau blestemați sau nu au fost niciodată binecuvântați sau recunoscuți de El; oricât de mult I se închină ei, El îi ignoră. Dumnezeu nu-i binecuvântează și nici nu-i**

pedepsește pe cei răi și, totuși, ei sunt bogați și au mulți urmași și totul le merge bine; au succes în toate. Este aceasta dreptatea lui Dumnezeu? Prin urmare, unii oameni spun: «Dumnezeu nu este drept. Îl venerăm, dar El nu ne-a binecuvântat niciodată, în vreme ce, în toate lucrurile, celor răi care I se împotrivesc și nu Îl venerează le merge mai bine și au poziții mai înalte decât noi. Dumnezeu nu este drept!» Ce vă arată acest lucru? Tocmai v-am dat două exemple. Care vorbește despre dreptatea lui Dumnezeu? Unii oameni spun: «Amândouă sunt manifestări ale dreptății lui Dumnezeu!» De ce spun asta? Cunoștințele oamenilor despre firea lui Dumnezeu sunt eronate; ele există printre propriile lor gânduri și puncte de vedere, în cadrul unei perspective tranzacționale sau într-o perspectivă a binelui și răului, o perspectivă a ceea ce este corect și a ceea ce este greșit sau într-o perspectivă logică. Acestea sunt perspectivele pe care le aduc cunoștințelor lor despre Dumnezeu; astfel de oameni sunt incompatibili cu Dumnezeu și mai mult ca sigur I se vor împotrivi și se vor plânge de El" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă).

„El va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu este nicidecum echitabilă sau rezonabilă; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: Dumnezeu ar fi fost drept și atunci. De ce se numește aceasta dreptate? Din punct de vedere uman, dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce

nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. […] Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? «Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru faptele Tale înțelepte?» Astăzi, ar trebui să vedeți că Dumnezeu nu îl distruge pe Satana pentru a le arăta oamenilor cum i-a corupt Satana și cum îi mântuiește Dumnezeu; în cele din urmă, din cauza măsurii în care Satana i-a corupt pe oameni, ei vor vedea păcatul monstruos al coruptiei lor de către Satana, iar când Dumnezeu îl va distruge pe Satana, vor vedea dreptatea lui Dumnezeu și vor vedea că aceasta conține firea lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși ar putea fi de neînțeles pentru tine, nu ar trebui să emiți judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El ți se pare nerezonabil sau dacă ai vreo noțiune privind lucrul acesta, iar asta te determină să spui că El nu este drept, atunci ești extrem de nerezonabil. Vezi că unele lucruri i s-au părut de neînțeles lui Petru, dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe. Astfel, a cunoaște cu adevărat firea lui Dumnezeu nu este un lucru ușor" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvintele lui Dumnezeu străluceau ca o lanternă în întuneric și, deodată, am înțeles. Nu puteam vedea dreptatea lui Dumnezeu deoarece încercam să o înțeleg folosindu-mă de noțiunile și închipuirile mele. Când i-am văzut pe acei antihriști și conducători falși perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu, am crezut că a-i denunța sincer era o faptă bună și dreaptă care

ar fi trebuit să îmi câștige bunăvoința și protecția lui Dumnezeu. Am crezut că vor fi cercetați imediat, și că doar aceea era dreptatea lui Dumnezeu. Dar după ce am raportat acele probleme, ei și-au păstrat funcțiile și tot au acționat cum au vrut, în timp ce eu am fost cel constrâns și ostracizat. În acel moment, începusem să mă îndoiesc de dreptatea lui Dumnezeu. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles în sfârșit că esența lui Dumnezeu este dreaptă. Fie că acțiunile Lui se potrivesc sau nu cu noțiunile noastre, ele întotdeauna exprimă dreptatea Lui. Este exact ca în încercările lui Iov. În ochii lui Dumnezeu, el era un om perfect, dar Dumnezeu l-a predat Satanei și i-a luat toată bogăția și copiii. Asta era dreptatea lui Dumnezeu. Iov se temea de Dumnezeu, se ferea de rău și se bizuia pe credința lui ca să mărturisească ferm și răsunător pentru Dumnezeu. Dumnezeu l-a binecuvântat apoi cu o viață lungă, mai multă avere și copii mai buni. Și asta era dreptatea lui Dumnezeu. Să presupunem că, după ce Iov a fost martor pentru Dumnezeu, Dumnezeu nu l-ar fi binecuvântat, ci în schimb l-ar fi distrus. Și asta ar fi fost dreptatea lui Dumnezeu. Esența și firea lui Dumnezeu sunt în mod inerent drepte deci tot ce face El este drept. Apoi m-am gândit la Petru care trecut prin câteva sute de încercări și rafinări, dar tot a lăudat dreptatea lui Dumnezeu. El nu putea înțelege tot ce se întâmpla, dar credea că dreptatea și înțelepciunea lui Dumnezeu erau în spatele tuturor acelor lucruri. Apoi, sunt eu, care nu am înțeles cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu, ci, în schimb, am apreciat-o după felul în care păreau lucrurile și pe baza rezultatului care era sau nu conform noțiunilor mele. Când ceea ce făcea Dumnezeu se potrivea noțiunilor mele și îmi aducea beneficii, credeam în dreptatea Lui. Dar când El rânduia situații care nu erau în folosul meu, începeam să mă îndoiesc de dreptatea Lui, considerând nedrepte lucrurile pe care le rânduise El. Deși niciodată nu L-am învinovățit fățiș pe Dumnezeu, mă certam mereu cu El în inima mea.

Mi-am dat seama cât de lipsit de rațiune fusesem. Dumnezeu nu era nedrept. Eu eram cel care nu Îl înțelegea pe Dumnezeu. Eram prea egoist și înșelător. Nu căutam adevărul sau să învăț din situația pe care El o rânduise pentru mine. În schimb, mă certam și eram obsedat de propriul viitor și interesele mele, deci cum să nu mă simt îngrozitor și să cad în întuneric și suferință? În cele din urmă am înțeles voia lui Dumnezeu. Dumnezeu folosea situația asta ca să îmi îndrepte părerile greșite astfel încât să nu încerc să Îi mai înțeleg dreptatea prin propriile noțiuni. Am simțit că am înțeles în sfârșit ce se întâmpla. Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, dispus să mă supun rânduielilor Lui și să Îl înțeleg în situația asta.

Apoi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Majoritatea oamenilor nu înțeleg lucrarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, nu este un lucru ușor de înțeles; mai întâi, trebuie să știm că există un plan pentru toată lucrarea lui Dumnezeu și că totul se face atunci când dorește Dumnezeu. Omul este veșnic incapabil să înțeleagă ce și când lucrează Dumnezeu; Dumnezeu face anumite lucrări la un anumit moment și El nu întârzie; nimeni nu-I poate distruge lucrarea. A lucra conform planului Său și conform intenției Sale este principiul prin care Își face lucrarea și nicio persoană nu poate schimba acest lucru. În aceasta, ar trebui să vezi firea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). „**Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. În mod natural, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și drept în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent de ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său**

este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui și, astfel, de a permite omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care slujește în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl utilizează pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț ale Satanei în mijlocul ispitelor și atacurilor acestuia, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul Satanei și de acuzațiile, intervenția și atacurile lui – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor față de El, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor Satanei și asupra acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că El acționează principial și întotdeauna atunci când dorește, și că dreptatea și înțelepciunea Lui sunt în spatele tuturor lucrurilor. Eu îmi imaginasem că dreptatea lui Dumnezeu însemna răzbunarea imediată și că răufăcătorii trebuie pedepsiți de îndată. Dar, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat așa cum mi-am imaginat, cum ar fi expus Dumnezeu tot felul de oameni și le-ar fi permis aleșilor Lui să dobândească discernământ? De fapt, Dumnezeu le permite antihriștilor și conducătorilor falși să apară în Biserică pentru a-i folosi pe acești oameni

ca să ne ajute să evoluăm în viață, să ne îmboldească să căutăm adevărul și să căpătăm discernământ. Când putem să-i deosebim pe acești oameni folosind principiile adevărului, atunci înțelegem adevărul și intrăm în acesta. Când se întâmplă asta, antihriștii și falșii conducători își vor fi îndeplinit scopul. Deși câțiva antihriști și falși conducători ocupau funcții de conducere în biserică în acel moment și păreau capabili să controleze și să înșele unii oameni, Hristos și adevărul tot domneau în Biserică, așa că toți aveau să fie expuși și excomunicați mai devreme sau mai târziu.

De asemenea, mi-am dat seama cât de perfidă și rea este natura antihriștilor, total lipsită de umanitate. Le pasă doar de prestigiu și poziția socială și deloc de aleșii lui Dumnezeu. Oricine le încalcă interesele devine un ghimpe în coasta lor. Ei îl vor ataca și se vor răzbuna pe acel om, și nu se vor opri până nu-l vor fi ucis. Se poartă exact ca diavolul Satana. Până când antihriștii nu vor fi excomunicați, aleșii lui Dumnezeu nu vor avea o clipă de odihnă ca să trăiască viața bisericii sau să își facă datoria. Dumnezeu a permis să mi se întâmple asta astfel încât să pot vedea cu adevărat cum acești oameni i-au înșelat și rănit pe ceilalți, să le recunosc natura și esența, să le discern sofismele eretice și să scap de controlul și înșelătoria lor. Dumnezeu a vrut și ca eu să învăț din greșelile lor astfel încât să nu apuc pe calea greșită. Toate acestea mi-au arătat că Dumnezeu rânduia cu adevărat situația asta ca să mă mântuiască și să mă desăvârșească. Așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările și înșelăciunile sale – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te lepezi de el**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună

rafinării”). Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a îndrumat să-I înțeleg strădania și pentru că m-a scos din întuneric.

În ianuarie 2015, am scris încă o scrisoare în care am denunțat-o pe Yan Zhuo. Am așteptat din nou cu neliniște în fiecare zi să fie cineva trimis de casa lui Dumnezeu ca să o cerceteze. Dar au trecut două luni, iar eu tot așteptam să vină cineva să cerceteze chestiunea. Conducătoarea bisericii noastre a venit să mă interogheze în mod repetat. Ea m-a întrebat: „Ai vreo problemă cu Dumnezeu sau casa lui Dumnezeu?” Când a zis asta, am început să mă îngrijorez. M-am gândit: „Mă întreb ce mi se va întâmpla acum că am scris scrisoarea asta. Deja sunt izolat, deci dacă se mai întâmplă ceva, urmează să fiu excomunicat din Biserică.” Brusc, mi-am dat seama că începusem să mă îndoiesc din nou de dreptatea lui Dumnezeu. M-am grăbit să vin înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog, spunând: „Doamne, recunosc verbal dreptatea Ta și cred că Hristos și adevărul domnesc în casa lui Dumnezeu. Dar când timpul și faptele m-au pus la încercare, am văzut cât de puțină credință am și că încă nu înțeleg cu adevărat dreptatea Ta. Vreau ca acum să renunț la interesele mele și să mă supun rânduielilor Tale. Te rog să mă călăuzești să-Ți înțeleg voia.” Apoi am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri care nu pot fi obținute și nu există dreptate pentru care ei să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I satisface dorința? Nu există un lucru mai important în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum acele persoane lipsite de energie și de putere. Trebuie să înveți cum să trăiești o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va**

trece pe lângă tine; și după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că El desăvârșește dorința noastră pentru adevăr și dreptate și hotărârea noastră de a-L iubi pe Dumnezeu. Indiferent ce greutăți, eșecuri sau atacuri întâlnim, nu putem da înapoi, ci ar trebui să trăim pentru Dumnezeu și adevăr. Nu putem ceda niciunei forțe a Satanei. Doar atunci putem să dobândim adevărul și să fim desăvârșiți. Doar că nu aveam acel tip de hotărâre și voință. Deși mă rugasem și hotărâsem înaintea lui Dumnezeu să protejez lucrarea casei Lui și să practic adevărul, din clipa în care am văzut că se ivesc forțele răului, m-am temut că voi fi constrâns și am dat înapoi. Mi-am dat seama că încă nu înțelegeam cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu și că m-am gândit doar la mine când s-au petrecut lucrurile. Atunci, mi-am amintit ceva ce a spus Dumnezeu: „**Păcătoșii cu siguranță vor fi pedepsiți**" am gândit eu. „Cuvintele lui Dumnezeu se vor împlini, iar ceea ce săvârșește El durează o veșnicie. Fiecare răufăcător va îndura pedeapsa dreptății lui Dumnezeu. Indiferent cât timp durează sau cum se întâmplă, în final, lucrurile se vor petrece mereu așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu." Așadar am gândit: „Trebuie să renunț la noțiunile mele, să mă lepăd de firea mea satanică înșelătoare, să mă încred în cuvintele lui Dumnezeu și să cred că Dumnezeu este drept. Nu voi ceda niciunei forțe a Satanei!" Imediat ce mi-am dat seama de asta, m-am calmat treptat și am încetat să mă îngrijorez.

În aprilie 2015, primeam scrisori de la conducătoarea Li și de la alți conducători și lucrători în care-mi povesteau cum îi păcălise Yan Zhuo și

cum îmi făcuseră o mare nedreptate. Toți și-au cerut scuze. În scrisoarea ei, conducătoarea Li a recunoscut: „Nu conducătorii superiori te-au acuzat de faptul că ai tulburat grav lucrarea bisericii, ci Yan Zhuo.” Atunci mi-am dat seama că Yan Zhuo îmi citise ambele scrisori în care o denunțam. Ca să își salveze pielea, pregătise dovezi ca să mă excomunice, dar apoi câțiva conducători și lucrători au văzut problemele ei, așadar au trimis o scrisoare comună casei lui Dumnezeu, denunțând-o. Când am citit toate scrisorile alea, am respirat ușurat. Am îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu și am plâns. În acea clipă, m-am simțit foarte îndatorat lui Dumnezeu. Credeam în Dumnezeu de atât de mulți ani, dar întotdeauna Îi văzusem dreptatea prin prisma imaginației mele. Când s-au ivit probleme, am încercat să le potrivesc cu ce mi-am imaginat, iar când asta nu a funcționat, L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și L-am învinovățit. Dar El mi-a ignorat slăbiciunea și stricăciunea și m-a îndrumat prin cele mai dureroase și insuportabile vremuri. Experiența aceasta mi-a arătat că Dumnezeu folosea această luptă spirituală a discernerii și denunțării acelor falși conducători ca să-mi îndrepte noțiunile greșite și să îmi ofere adevărata înțelegere a dreptății Lui. Am ajuns să îmi dau seama și că mă uitam la tot ce făcea Dumnezeu prin prisma imaginației mele. De fapt, Îl blasfemiam pe Dumnezeu, Îl delimitam și Îi ofensam firea. Această experiență mi-a arătat că esența lui Dumnezeu este dreaptă. Tot ce spune sau face Dumnezeu, fie că se potrivește sau nu cu noțiunile oamenilor, este o dezvăluire a firii Lui drepte. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Firea Lui Dumnezeu dreaptă este adevărata Lui Dumnezeu proprie esență. Nu este ceva prelucrat sau scris de om. Firea Lui dreaptă este firea Lui dreaptă și nu are legături sau conexiuni cu nimic de-al creației. Dumnezeu Însuși este Dumnezeu Însuși. El nu va deveni niciodată o parte a creației și, chiar dacă devine un membru printre ființele create, esența și firea Sa inerentă nu se vor schimba. De**

aceea, a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este precum cunoașterea unui obiect; nu este precum analizarea unui lucru, nici precum înțelegerea unei persoane. Dacă omul își folosește conceptul sau metoda de a cunoaște un obiect sau a înțelege o persoană pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci nu vei putea niciodată să obții cunoașterea lui Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu nu se bazează pe experiență sau imaginație și, de aceea, nu trebuie niciodată să-ți impui experiența sau imaginația asupra Lui. Indiferent de cât de bogate pot fi experiența și imaginația ta, acestea sunt tot limitate; mai mult, imaginația ta nu corespunde cu faptele, cu atât mai puțin corespunde cu adevărul și este incompatibilă cu adevărata fire și esență ale lui Dumnezeu. Nu vei reuși niciodată dacă te bazezi pe imaginația ta pentru a înțelege esența lui Dumnezeu. Singura cale este aceasta: acceptă tot ceea ce vine de la Dumnezeu, apoi experimentează și înțelege treptat acest lucru. Va exista o zi când Dumnezeu te va lumina să înțelegi și să-L cunoști cu adevărat datorită cooperării tale și datorită foamei și setei tale după adevăr" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (II)").

În mai 2015, antihrista Yan Zhuo a fost excomunicată din Biserică pentru că a făcut mult rău. Și acoliții și complicii ei au fost tratați. Când am citit înștiințarea de excomunicare, am simțit din inimă cât de drept este cu adevărat Dumnezeu! Adevărul și Hristos domnesc în casa lui Dumnezeu! Slavă Ție, Dumnezeule!

61. Adevărul mi-a arătat calea

de Shizai, Japonia

Dumnezeu Atotputernic spune: „**A-L sluji pe Dumnezeu nu este un lucru simplu. Cei a căror fire rămâne neschimbată nu vor putea niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvântul lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana. Acest lucru este suficient să demonstreze că slujirea ta față de Dumnezeu izvorăște dintr-o intenție personală bună. Dar slujirea aceasta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale; mai mult, continui să crezi că Dumnezeu Își găsește plăcerea în orice lucru pe care dorești să îl faci și urăște orice lucru pe care nu dorești să îl faci și ești în întregime călăuzit în lucrarea ta de propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, firea vieții tale nu se va schimba câtuși de puțin; dimpotrivă, vei deveni și mai încăpățânat pentru că Îl slujești pe Dumnezeu și acest lucru va face ca firea ta coruptă să devină și mai adânc înrădăcinată. Astfel, vei stabili în adâncul tău reguli despre slujirea lui Dumnezeu care se bazează în principal pe propriul tău caracter și pe experiența rezultată din slujirea potrivită propriei tale firi. Aceasta este o lecție din experiența umană. Este filozofia de viață a omului. Oamenii de acest fel aparțin fariseilor și conducătorilor religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu,

„Slujirea religioasă trebuie curățită”). Citind acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am amintit de o experiență pe care am avut-o în urmă cu cinci ani.

Tocmai fusesem aleasă drept conducătoare a bisericii. Eram foarte entuziasmată și îmi luam în serios datoria. Eram hotărâtă să mă ocup cum trebuie de lucrarea bisericii. Când am început să analizez situațiile privind lucrarea tuturor echipelor, am constatat că unii membri de echipă nu erau potriviți pentru slujbă, iar conducătorii echipei nu corectau acest lucru. Unii nu au înțeles principiile, iar conducătorii lor nu le ofereau părtășie și nu îi ajutau îndeajuns de repede, ceea ce afecta lucrarea bisericii. Acest lucru chiar mă îngrijora și m-am gândit: „Probleme atât de flagrante sunt lăsate nerezolvate. În mod clar ei nu sunt responsabili în lucrarea lor. Chiar trebuie să îi mustru în următoarea adunare și să mă asigur în totalitate că ei știu unde greșesc.” La următoarea adunare, i-am întrebat în mod repetat pe acei conducători de echipă despre lucrarea lor și am subliniat erorile și problemele pe care le observasem. Chiar dacă știau că nu fac o lucrare practică și erau dispuși să se schimbe, eu tot nu eram mulțumită. M-am gândit că, dacă nu eram severă, nu analizam cu adevărat acel lucru și nu îi tratam, nu va ieși nimic din asta. Pe un ton dojenitor, le-am spus că erau superficiali în datoria lor, că nu rezolvau probleme practice, că acest lucru perturba lucrarea bisericii, și tot așa. După ce am terminat, nu i-am întrebat ce părere aveau, ci doar m-am felicitat, gândindu-mă că găsisem problemele și apoi le rezolvasem. Dar, câteva zile mai târziu, un coleg mi-a spus: „Un conducător de echipă a spus că se teme să te vadă, întrucât crede că îl vei trata dacă vei găsi probleme în lucrarea sa.” M-am supărat puțin când am auzit acestea, dar m-am gândit imediat că făcusem doar ceea ce era necesar, că era vorba despre descoperirea și apoi rezolvarea problemelor, iar tratarea lor era menită să îi învețe o lecție. Nu i-am dat importanță. În următoarea întâlnire la care au participat conducătorii de echipă, am continuat să

cercetez cu asprime lucrarea lor, iar când am găsit o problemă, i-am tratat și am analizat lucrurile. De asemenea, am spus încrezătoare: „Unii frați și surori se tem să fie întrebați despre lucrarea lor. De ce să îți fie teamă dacă faci lucrare practică? Numai cunoscându-ți lucrarea, putem identifica și rezolva problemele la timp. După întâlnire, am auzit un conducător de echipă spunând: „Încă mai învăț cum trebuie să-mi fac datoria și întâmpin o mulțime de dificultăți. Am vrut să le rezolv prin părtășie în adunarea noastră, dar în schimb, sunt doar mai stresat.” A fost un pic supărător pentru mine să aud asta și am simțit că era vina mea că adunarea nu dăduse roade. Dar m-am gândit că, probabil din cauza staturii mele mici, părtășia mea nu fusese clară și că era normal ca un conducător de echipă nou să simtă multă presiune. Eu doar am răspuns: „Stresul este motivant. N-ar fi în regulă dacă nu te-ai simți așa.” Mai târziu, un coleg a aflat despre teama conducătorilor de echipă să mă vadă și să fie tratați de mine, și m-a atenționat: „Tratarea oamenilor în acest fel este făcută cu impulsivitate. Nu este edificatoare pentru frați și surori. Ar trebui să avem mai multă părtășie despre adevăr pentru a le rezolva problemele și dificultățile.” Tot nu am dat importanță acestui lucru, crezând că motivele mele erau corecte și că, deși eram un pic dură, pur și simplu îmi asumam responsabilitatea pentru lucrarea mea. Așadar, în ciuda avertismentelor repetate primite de la colegi, nu am venit niciodată înaintea lui Dumnezeu să reflectez asupra mea. Am început să simt un întuneric care creștea treptat în sufletul meu și nu puteam percepe lucrarea Duhului Sfânt. Sufeream și mă chinuiam. Abia atunci am venit înaintea lui Dumnezeu și am reflectat asupra mea: „De ce nu realizez nimic în datoria mea, ci întâmpin mereu obstacole? De ce spun mereu frații și surorile că sunt constrânși de mine? Oare chiar este așa cum spun colegii mei: tratez eu oamenii într-un mod impulsiv? Dar eu spun lucrurile cu asprime doar pentru ca lucrarea bisericii să fie bine făcută. Dacă n-aș face-

o, ar înțelege frații și surorile cât de serioase sunt aceste probleme?" Chiar și trecând prin acest chin, încercam să mă justific. Sufeream cu adevărat.

După ce m-am rugat, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În calitate de lideri și lucrători în biserică, dacă vreți să-i conduceți pe aleșii lui Dumnezeu în realitatea adevărului și să slujiți ca martori ai lui Dumnezeu, mai presus de toate, trebuie să înțelegeți mai profund scopul lui Dumnezeu în mântuirea oamenilor și scopul lucrării Sale. Trebuie să înțelegeți voia lui Dumnezeu și diferitele Lui cerințe de la oameni. Trebuie să fiți practici în eforturile voastre; practicați doar atât cât înțelegeți și comunicați doar ceea ce știți. Nu vă lăudați, nu exagerați și nu faceți observații iresponsabile. Dacă exagerezi, oamenii te vor detesta și, după aceea, îți vei face reproșuri; acest lucru este prea nepotrivit. Când le oferi celorlalți adevărul, nu trebuie neapărat să-i apostrofezi și să-i dojenești ca ei să ajungă la adevăr. Dacă tu însuți nu ai adevărul și doar îi apostrofezi și dojenești pe alții, ei se vor teme de tine, dar asta nu înseamnă că ei înțeleg adevărul. În unele lucrări administrative, este în regulă ca tu să-i apostrofezi, să-i emondezi și să-i disciplinezi pe ceilalți într-o anumită măsură. Dar, dacă nu poți să oferi adevărul și nu știi decât să fii poruncitor și să îi certi pe alții, corupția și urâțenia ta vor fi dezvăluite. Odată cu trecerea timpului, întrucât oamenii nu sunt în stare să obțină provizia vieții sau lucruri practice de la tine, vor ajunge să te deteste și să se simtă dezgustați de tine. Cei lipsiți de discernământ vor învăța lucruri negative de la tine; vor învăța să-i apostrofeze și să-i emondeze pe ceilalți, să se enerveze și să-și piardă cumpătul. Oare lucrul acesta nu este echivalent cu a-i conduce pe ceilalți pe calea lui Pavel, pe o cale spre pierzanie? Nu înseamnă să faci rău? Lucrarea ta ar trebui să se concentreze la a comunica adevărul și la a oferi viață celorlalți. Dacă tu nu faci decât să-i**

apostrofezi orbește pe ceilalți și să le ții morală, cum vor înțelege vreodată adevărul? Cu trecerea timpului, oamenii te vor vedea așa cum ești cu adevărat și te vor abandona. Cum poți să te aștepți să îi aduci astfel pe ceilalți înaintea lui Dumnezeu? În ce fel îndeplinește asta lucrarea? Vei pierde pe toată lumea dacă vei continua să lucrezi în acest fel. Oricum, ce lucrare speri să împlinești? Unii lideri sunt incapabili să comunice adevărul pentru a rezolva problemele. În schimb, doar se ocupă orbește de alții și își etalează puterea, astfel încât ceilalți să ajungă să se teamă de ei și să îi asculte – astfel de oameni se numără printre conducătorii și antihriștii mincinoși. Cei a căror fire nu s-a schimbat nu sunt în stare să îndeplinească lucrarea bisericii și sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cei cu realitatea adevărului pot conduce"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au expus perfect propria stare. Exact așa îmi făceam datoria. În loc să mă concentrez pe părtășia adevărului în rezolvarea problemelor, eram temperamentală, îi tratam, certam și mustram pe ceilalți. Drept urmare, ei erau constrânși, speriați și mă evitau. De asemenea, Îl dezgustam pe Dumnezeu, deoarece trăiam în firea mea coruptă. Pierdusem lucrarea Duhului Sfânt și mă adâncisem în întuneric. Amintindu-mi de acel moment, când găseam probleme în datoriile fraților și surorilor, rareori căutam adevărul sau găseam cuvintele lui Dumnezeu pentru o părtășie specifică și chiar nu îi îndrumam către o cale de a practica. Îi dojeneam și îi mustram cu firea mea arogantă. Nici când am văzut că se simt constrânși de mine, nu am reflectat asupra mea. Am crezut că îmi asumam responsabilitatea în datoria mea, că țineam cont de voia lui Dumnezeu și că rezolvam probleme practice. Dumnezeu m-a avertizat prin colegii mei să nu tratez oamenii arbitrar și impulsiv, dar am ignorat asta. Drept urmare, unii frați și surori deveniseră negativi. Se temeau de mine și mă evitau. Nici lucrarea bisericii

nu mergea bine. Dumnezeu le cere clar conducătorilor și lucrătorilor să își facă lucrarea în primul rând prin părtășia adevărului. Frații și surorile trebuie să înțeleagă adevărul ca să-și poată recunoaște firea coruptă și adevărul corupției lor și abia atunci sunt determinați să practice cuvintele lui Dumnezeu și să-și îndeplinească bine datoriile. Dar eu continuam să cred că trebuie să fiu aspră în lucrarea mea, că, atunci când descopeream probleme, eram nevoită să îi cert fără încetare și să îi mustru. și că aceasta era singura cale pentru ca ei să-și vadă problemele și să le îndrepte. Credeam că este singura modalitate pentru a obține rezultate. Am văzut apoi cât de absurdă era cu adevărat acea perspectivă! Lucrând în acel fel, profitam de poziția mea, dojeneam cu aroganță și constrângeam oamenii. Nu rezolvam problemele altora prin părtășie asupra adevărului. Dumnezeu le cere conducătorilor să folosească părtășia asupra adevărului pentru a rezolva problemele fraților și surorilor, să fie pe picior de egalitate cu toată lumea, să aibă părtășie asupra cuvintelor lui Dumnezeu bazându-se pe adevăratele dificultăți ale oamenilor și să aibă părtășie despre propria experiență și înțelegere pentru a-i îndruma și ajuta pe ceilalți. Dacă ei chiar tratează sau expun pe cineva, trebuie să fie pe baza părtășiei adevărului, să evidențieze esența și punctele cheie ale problemei, pentru ca oamenii să înțeleagă ceea ce Dumnezeu cere, pentru a-și vedea cu claritate propriile probleme, natura acestora, consecințele periculoase ale acelor probleme și pentru a ști ce să facă pentru a fi în conformitate cu adevărul și în ce fel să-și facă datoria așa cum cere Dumnezeu. Dar eu nu-mi făcusem datoria după cum cerea Dumnezeu. Nu am ascultat avertismentele colegilor, darămite să reflectez asupra naturii și consecințelor faptului că, în datoria mea, certam oamenii pe baza firii mele satanice. Îmi justificam acest lucru spunând că este pentru binele lor și pentru lucrarea bisericii. Nu eram pe calea cea dreaptă în datoria mea, și nu numai că nu îi ajutam pe alții deloc, ci, de fapt,

îi constrângeam. Erau cu toții nefericiți și constrânși. Nu le făceam eu rău? Făceam rău! Nu m-am gândit niciodată că a-mi face datoria pe baza firii mele satanice ar putea avea consecințe atât de grave. Regretam cu adevărat felul în care i-am tratat și i-am dojenit. Am venit repede înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și căutare, și m-am gândit: ce anume mă determinase să fac rău fără ca măcar să-mi dau seama?

După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase!**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta”). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit sursa faptelor mele rele: eram controlată de natura mea arogantă și încrezută. Din cauza naturii mele arogante și îngâmfate, am crezut mereu că sunt mai responsabilă decât alții, așa că i-am tratat cu superioritate. Când erau greșeli sau omisiuni în lucrarea fraților și a surorilor, îi priveam de sus, folosindu-mă de poziția mea pentru a-i dojeni și a-i trata. Nu eram înțelegătoare și nu dădeam dovadă de empatie. Controlată de această natură arogantă, aveam

totodată încredere deplină în mine, gândindu-mă că singura cale de a rezolva problemele era să tratez oamenii cu asprime. Prezentam propriile noțiuni și închipuiri ca fiind adevărul. Chiar și când am văzut că felul în care lucram era apăsător pentru ceilalți, tot făceam lucrurile așa cum eram obișnuită, nevrând să-i ascult pe frați și surori. Nici măcar atunci când colegii mei m-au avertizat, nu am vrut să reflectez asupra mea. M-am gândit că folosisem doar un ton ușor dur, iar ei nu puteau face față tratării. Îmi făcusem datoria pe baza firii mele arogante, satanice, făcându-le rău fraților și surorilor și întârziind lucrarea bisericii. Tot ce făcusem era răul de a mă împotrivi lui Dumnezeu!

Mai târziu, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale; mai mult, continui să crezi că Dumnezeu Își găsește plăcerea în orice lucru pe care dorești să îl faci și urăște orice lucru pe care nu dorești să îl faci și ești în întregime călăuzit în lucrarea ta de propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, firea vieții tale nu se va schimba câtuși de puțin; dimpotrivă, vei deveni și mai încăpățânat pentru că Îl slujești pe Dumnezeu și acest lucru va face ca firea ta coruptă să devină și mai adânc înrădăcinată. Astfel, vei stabili în adâncul tău reguli despre slujirea lui Dumnezeu care se bazează în principal pe propriul tău caracter și pe experiența rezultată din slujirea potrivită propriei tale firi. Aceasta este o lecție din experiența umană. Este filozofia de viață a omului. Oamenii de acest fel aparțin fariseilor și conducătorilor religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă cei**

care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, atunci se află în pericol de a fi alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală, plini de condescendență și să îi îngrădească – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, care fac uz de poziția lor ierarhică și își etalează calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. Acest fel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită"). Era devastator pentru mine să citesc aceste cuvinte și puteam simți că firea lui Dumnezeu nu tolerează nicio jignire. Am văzut că, în anii mei de credință, nu mă axasem pe căutarea principiilor adevărului, ci îmi făcusem, pur și simplu, datoria în felul propriu. Eram neînfrânată în firea mea arogantă, în dojenirea și silirea oamenilor de pe poziția mea de putere și am sfârșit prin a-i constrânge pe frații și surorile mele. Erau sufocați și sufereau. Eram atât de lipsită de umanitate. Nu numai că eșuasem în rezolvarea problemelor practice ale fraților și surorilor, dar le împiedicasem intrarea în viață și zădărnicisem lucrarea bisericii. Așa îmi făceam eu datoria? Nu acționam eu ca o creatură a Satanei? Obișnuiam să cred mereu că motivele mele erau corecte, că îmi păsa de lucrarea bisericii, dar apoi am văzut că a avea puțin entuziasm și a cunoaște puțină doctrină nu era suficient pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu cu datoria mea. Fără să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, firea mea satanică nu se putea schimba și atunci datoria mea nu ar mai fi conformă cu voia lui Dumnezeu. Aș face doar rău și m-aș împotrivi lui Dumnezeu, fără să vreau. M-am gândit la falșii conducători și

antihriști care fuseseră eliminați. Ei nu au acceptat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și nu au practicat adevărul, ci și-au făcut datoria cu firea lor satanică, atât de arogantă, încrezută și trufașă, tratând și mustrând oamenii în mod arbitrar, cu superioritate, fiind tiranici. Impactul lor asupra celorlalți nu a fost decât dăunător și nu au făcut altceva decât să dărâme și să perturbe lucrarea bisericii. Lucrarea lor nu era decât facere de rău și împotrivire față de Dumnezeu! Este exact cum a spus Domnul Isus: „**Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la Mine, voi, cei ce săvârşiţi fărădelegea!»**” (Matei 7:22-23). Acest lucru m-a făcut să-mi fie puțin frică. Dacă aș continua să îmi fac datoria bazându-mă pe firea mea satanică, atunci nu aș face altceva decât să perturb lucrarea bisericii și să fiu condamnată și eliminată de Dumnezeu, asemeni celorlalți răufăcători care I s-au împotrivit lui Dumnezeu. Mi-am dat seama atunci că Dumnezeu mă demasca lăsând viața bisericii și lucrarea mea fără rod și că ar trebui să vin înaintea Sa pentru a reflecta asupra mea și pentru a mă căi. Gândindu-mă la ce natură arogantă am avut, fără judecata, expunerea cuvintelor lui Dumnezeu și ceea ce au dezvăluit faptele, nu m-aș fi putut supune niciodată. Nu aș fi văzut niciodată consecințele periculoase ale îndeplinirii datoriei mele prin firea mea satanică. Chiar atunci am fost cu adevărat emoționată și am simțit că nu pot continua în acel fel. Trebuia să caut adevărul pentru a-mi rezolva corupția.

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Când ceva se abate asupra ta, trebuie să ai o minte calmă și o abordare corectă și trebuie să faci o alegere. Ar trebui să învățați să folosiți adevărul ca să rezolvați problema. În mod obișnuit, la ce folosește înțelegerea unor adevăruri?**

Nu ca să îți umple stomacul și nu doar ca să ai ceva de spus, nici ca să rezolvi problemele altora. Mai important, folosul acesteia este să îți rezolvi propriile probleme, propriile greutăți – doar după ce rezolvi greutățile tale poți să le rezolvi pe ale altora" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii confuzi nu pot fi mântuiți"). **„Trebuie să îi înțelegi pe oamenii cu care ai părtășie și trebuie să ai părtășie despre chestiuni spirituale în viață; doar atunci poți să le oferi altora viață și să compensezi pentru neajunsurile lor. Nu ar trebui să le vorbești pe un ton moralizator; este absolut greșit să adopți o astfel de poziție. În părtășie, trebuie să ai o înțelegere a problemelor spirituale, trebuie să ai înțelepciune și să fii capabil să înțelegi ce este în inimile oamenilor. Dacă vrei să îi slujești pe alții, atunci trebuie să fii corect și să ai părtășie cu tot ceea ce ai**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Prin cuvintele lui Dumnezeu am înțeles că, pentru a rezolva problemele altora, trebuie mai întâi să practicăm și să pătrundem în cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să căutăm adevărul și să ne rezolvăm propria corupție. Asta e cel mai important. Este important să avem discernământ asupra firii noastre corupte pentru ca, atunci când altcineva dezvăluie o astfel de corupție, să știm cum să-l ajutăm, cum să avem părtășie asupra propriei experiențe și înțelegeri pentru a-i arăta o cale de a practica. De asemenea, vom fi capabili să îi abordăm corect pe ceilalți și să vedem că avem aceeași corupție pe care o vedem în dânșii, că este în întregime aceeași. Atunci nu ne vom mai crede superiori altora, ci vom putea avea părtășie de pe picior de egalitate. Acesta este singurul mod de a avea părtășie în urma căruia să beneficieze ceilalți. Dar ce făceam eu în schimb? Nu mă concentram pe propria pătrundere și nu reflectam la problemele din datoria mea. În schimb, lucram doar de dragul de a lucra, de parcă aș fi fost lipsită de corupție. Eram preocupată cu rezolvarea

problemelor altor persoane și, când părtășia mea nu era de ajutor, îi mustram cu superioritate. Nu trăiam o asemănare umană. Eram ca un demon. Eram dezgustătoare, odioasă pentru Dumnezeu și respingătoare pentru alți oameni. Realitatea este că acei frați și surori voiau să își facă datoria bine, dar nu știau cum, pentru că nu înțelegeau pe deplin principiile. Atunci când apar greșeli sau omisiuni în lucrare, ar trebui să fim înțelegători și iertători, să îndrumăm și să ajutăm într-o manieră mai pozitivă, ca să putem căuta adevărul și să rezolvăm lucrurile împreună. Ar trebui să-i mustrăm și să-i avertizăm doar pe acei oameni care sunt neglijenți cu bună știință în datoria lor, dar asta nu ar trebui să fie regula. Inima mi s-a luminat după ce am înțeles acest lucru și, de atunci, am știut cum ar trebui să îmi fac datoria.

Nu după mult timp, am auzit că era o conducătoare de echipă cu un calibru bun și cu o înțelegere pură a adevărului, care putea rezolva probleme practice prin părtășie despre adevăr, dar se simțea slăbită, retrăgându-se din fața problemelor și dificultăților. Am ajuns din nou la limită în secunda în care am auzit despre asta, gândindu-mă că ea nu își lua datoria în serios și că trebuie să o tratez aspru. Am realizat brusc că acționam din nou orbește pe baza firii mele arogante. M-am rugat repede lui Dumnezeu și eram hotărâtă să practic conform cuvintelor Lui de data aceasta. Apoi am căutat-o pe acea conducătoare de echipă și am avut o discuție sinceră cu ea ca să-i pot înțelege starea și dificultățile. Am găsit cuvinte relevante de la Dumnezeu și mi-am folosit propriile experiențe în părtășia mea. Și-a dat seama că nu era devotată însărcinării date de Dumnezeu și voia să se schimbe. A fost cu adevărat emoționant pentru mine să o văd pe sora mea capabilă să reflecteze asupra propriei persoane și devenind dornică să se schimbe. Am ajuns să apreciez cu adevărat că un conducător al bisericii trebuie să se concentreze pe părtășia adevărului

pentru a-i edifica realmente pe alții. Este singura modalitate prin care ajutăm viețile oamenilor.

62. Ridicându-se în fața eșecului

de Fen Qi, Coreea de Sud

Înainte să cred în Dumnezeu, am fost educată de Partidul Comunist Chinez și nu mă gândeam decât cum să devin cineva și să aduc onoare familiei mele. Mai târziu, am dat testul pentru studii superioare și, apoi, am devenit avocat. Am simțit întotdeauna că sunt mai presus decât ceilalți. Așa că, oriunde mă duceam, întotdeauna încercam să mă dau în spectacol, așteptându-mă ca și ceilalți să aibă aceleași puncte de vedere ca mine și să procedeze conform spuselor mele. Pe atunci, nu-mi dădeam seama că acesta era un tip de fire arogantă. Consideram că sunt, de fapt, o persoană nemaipomenită. După ce am început să cred în Dumnezeu, citind cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, mi-am recunoscut în cele din urmă firea arogantă și am văzut că nu aveam doar ambiții și dorințe, ci eram, de asemenea, înfumurată și neprihănită de sine. Uneori, când vorbeam sau făceam ceva, nu discutam cu nimeni altcineva și insistam să fac așa cum vreau. Deși am obținut o oarecare înțelegere despre mine însămi, simțeam că acestea nu erau probleme majore. Îmi aduc aminte că, odată, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu**”, și „**Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu**”. Am analizat rândul: „**A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu**”. Așadar, cum stau lucrurile cu persoanele care au o bună umanitate? Sau cu persoanele care ascultă de Dumnezeu? Firile lor tot trebuie să se schimbe? Ce înseamnă mai exact o fire schimbată? Am crezut că noi credem în Hristos, iar Hristos este un Dumnezeu real, așadar a crede în Hristos nu ar trebui să însemne a asculta de Hristos? Deci, a asculta de Hristos înseamnă a fi compatibil cu El. În special când mă gândeam la modul în care

renunțasem la carieră și-mi părăsisem familia, alegând să mă sacrific pentru Dumnezeu, mă întrebam dacă nu era acesta un semn de credință în Hristos și de compatibilate cu El? Însă, pe atunci nu știam și nu înțelegeam că trebuia să obțin o schimbare a firii vieții mele pentru a fi compatibilă cu Hristos, așa că-mi îndeplineam datoriile pur și simplu din entuziasm. De asemenea, nu știam ce înseamnă intrarea în viață și nu știam ce sunt schimbările firii. Ați putea spune că nu aveam niciun fel de experiență de viață. Când am ajuns, în cele din urmă, să obțin o înțelegere autentică? După ce am trecut printr-o emondare și tratare foarte aspră am reflectat asupra sinelui meu și am descoperit că natura mea era, de fapt, foarte arogantă. Nu știam să caut adevărul sau să mă concentrez pe practicarea cuvântului lui Dumnezeu când mi se întâmplau unele lucruri și nu ascultam deloc de Dumnezeu. Ați putea spune că, de fapt, eram o persoană care nu era compatibilă cu Hristos. După ce am trecut prin această emondare și tratare, am câștigat, în sfârșit, o apreciere reală privind sensul cuvintelor lui Dumnezeu când a spus: „**A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu**”.

În 2014, deoarece credeam în Dumnezeu, am fost persecutată de guvernul PCC și forțată să fug în străinătate. După ce am ajuns în străinătate, frații și surorile mele au văzut că mă sacrificam cu entuziasm și eram de calibru bun, așa că m-au selectat drept lider al bisericii și deseori m-au recomandat să particip la anumite evenimente și să acord interviuri în mass-media. Dar aceste lucruri au devenit capitalul meu. Eram deja arogantă și, cu acest capital, am devenit nemaipomenit de arogantă. Simțeam că biserica nu putea funcționa fără mine și că îndeplineam o muncă importantă. Când frații și surorile mele voiau să discute cu mine aspecte pe care le consideram prea neînsemnate, nu voiam să-mi bat capul cu ele și mă gândeam că fac atâta tevatură pentru nimic. Dacă aceștia

insistau să mă întrebe despre aspectul respectiv, mă enervam. „De ce mă întrebați despre astfel de lucruri minore? Merită să-mi consum timpul cu așa ceva? Ocupați-vă voi înșivă de ele!” Și dacă tot mai întrebau, atunci tonul meu devenea imediat interogativ și critic și chiar le țineam predici ca și cum aș fi fost superioară. De fapt, când îmi tratam frații și surorile astfel, chiar și eu simțeam că nu este adecvat. Simțeam că îi rănesc într-un fel. Dar trebuie să vă dați seama că, trăind cu acea fire arogantă, îmi pierdusem întreaga umanitate. Chiar și acea fărâmă de autoreproș dispăruse. Așa acționam la muncă și în viață. În orice făceam ca parte a îndatoririlor mele, voiam să am ultimul cuvânt. Când discutam lucruri cu frații și surorile mele și auzeam păreri sau sugestii care nu-mi plăceau, imediat le respingeam fără să mă gândesc și le minimalizam opiniile ca și cum ar fi fost fără valoare. Voiam ca totul să meargă exact cum doream eu. De asemenea, rareori semnalam probleme despre muncă pentru ca să le discut și să caut alături de colegii mei, deoarece credeam că, după ce mi-am îndeplinit îndatoririle o anumită perioadă, am câștigat suficientă experiență pentru a putea rezolva problemele analizându-le și studiindu-le și că ai mei colegi nu erau familiarizați cu respectiva muncă, așadar nu înțelegeau prea bine. Credeam că, dacă vorbeam cu ei, ei nu vor putea adăuga nimic și nici nu vor înțelege lucrurile mai bine decât mine. Am crezut că a trece prin procesul discuției era pur și simplu o pierdere de timp, că era o formalitate. Așadar, treptat, am încetat să mai doresc să muncesc cu ei. Și, când superiorii mei au ajuns să afle despre munca mea, m-am enervat foarte tare și nu am vrut să accept supravegherea și îndrumările altor persoane. La acel moment, chiar am simțit că starea mea nu era adecvată. Și frații și surorile mele m-au avertizat, spunându-mi: „Ești prea arogantă și neprihănită de sine și nu vrei să lucrezi cu nimeni. Refuzi să accepți supravegherea și îndrumările altora privind îndatoririle și munca ta și nu vrei să se amestece nimeni în munca

ta.” Aceste avertismente și acest ajutor din partea colegilor mei au fost, de fapt, un fel de emondare și tratare, dar eu le-am ignorat. Consideram că, deși eram arogantă, nu obținusem cine știe ce intrare în viață și nu obținusem nicio schimbare, îmi îndeplineam, totuși, îndatoririle, așa că asta nu era o problemă majoră. Nu am luat în serios ajutorul și avertismentele fraților și surorilor mele. Nu le-am dat mare atenție. Credeam că firea mea arogantă sau natura mea satanică nu erau ceva ce pot schimba peste noapte. Credeam, așadar, că acesta este un proces pe termen lung și că, deocamdată, ar trebui să mă ocup de muncă și să-mi îndeplinesc bine îndatoririle.

Dar, când trăim cu o fire arogantă, nu înseamnă că nu simțim nimic. Îmi simțeam inima foarte pustie atunci. Uneori, după ce terminam o sarcină, reflectam și mă întrebam: «În timp ce fac acest lucru sau după ce este gata, ce adevăruri am câștigat? În ce principii am câștigat intrarea? Firea vieții mele s-a schimbat în vreun fel?» Dar nu am realizat niciodată nimic. De ce? Pentru că, în fiecare zi, mă chinuiam și mă epuizam să-mi termin munca și, ori de câte ori aveam prea multe de făcut, mă umpleam de frustrare și mânie. Era ca și cum și un singur lucru mă putea face să devin complet incapabilă de a mă controla. Când mă rugam lui Dumnezeu, o făceam pur și simplu ca pe o formalitate. Nu aveam nimic să-I spun lui Dumnezeu din inimă. Nici nu obțineam vreo iluminare sau luminare mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu. La acel moment, mă simțeam foarte pustiită și foarte neliniștită. Simțeam că, cu cât îmi îndeplineam îndatoririle, cu atât mai departe eram de Dumnezeu și nu-L puteam simți în inima mea. Mă temeam să nu fiu abandonată de Dumnezeu. Așadar, m-am dus de urgență în fața lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule! Nu mă pot mântui singură și nu mă pot controla, așa că Te rog să mă mântuiești.” La puțin timp după asta, deodată, au ajuns la mine emondarea și tratarea.

Odată, când fratele cel de mai sus m-a întrebat despre munca mea, a descoperit o problemă în modul în care tratasem cheltuirea banilor bisericii. A descoperit că, atunci când am hotărât cum să cheltuiesc acești bani, nu discutasem despre asta cu colegii mei sau cu grupul decizional. Mi-a spus: „Asta privește cheltuielile bisericii, de ce nu o discuți cu colegii tăi sau cu grupul decizional? Este acesta tipul de decizie pe care să o poți lua de una singură?" Am simțit că nu pot da niciun răspuns la această întrebare. La acel moment, chiar nu știam cum să-i răspund fratelui. De ce? Nu știam deloc de ce, pentru că nu mă gândisem niciodată cu adevărat la asta. Apoi, am început să mă gândesc la trecut. În acea perioadă, pentru că trăiam în natura mea arogantă, nu aveam deloc rațiune normală, nu știam că îndatoririle mele erau însărcinarea dată de Dumnezeu mie și că ar fi trebuit să le îndeplinesc conform principiilor și să caut adevărul. Nu știam că ar fi trebuit să discut și să iau decizii despre diverse lucruri împreună cu colegii mei și grupul decizional. Îmi lipsea acea rațiune pentru că trăiam în firea mea arogantă. Și nici măcar nu-mi dădeam seama de toate astea. Chiar credeam că era ceva ce înțeleg și că nu trebuia să caut sau să cercetez despre asta. Fratele m-a tratat, spunându-mi: „Ești arogantă și neprihănită de sine și îți lipsește orice rațiune. Aceste ofrande I-au fost date lui Dumnezeu de aleșii Lui și ar fi trebuit cheltuite rezonabil, conform principiilor. Acum, ofrandele au fost risipite, așa că trebuie să atribuim responsabilitatea, conform principiilor." Nu i-am răspuns nimic, dar, în sinea mea, tot simțeam că am dreptate. Nu furasem ofrandele, le cheltuisem făcând lucrarea bisericii, așa că de ce să suport vreo responsabilitate?

După asta, liderii superiori nouă au venit la biserică să se întâlnească cu noi și au avut părtășie și mi-au analizat problema folosind cuvintele lui Dumnezeu. La acel moment, și eu am folosit cuvintele lui Dumnezeu pentru a-mi explica înțelegerea despre mine însămi, dar, în inima mea, știam că

foloseam această părtășie privind cuvântul lui Dumnezeu doar pentru a-mi elibera sfidarea, nemulțumirea și lipsa de înțelegere care mi se acumulaseră în inimă. Simțeam că munceam din greu, în ciuda faptului că nu primeam niciun fel de recunoaștere. Liderii mei au văzut că nu aveam o înțelegere autentică asupra propriei mele naturi, așa că, după ce au căutat acordul fraților și surorilor mele, m-au dat imediat afară din funcția mea de lider al bisericii. La acel moment, nu am simțit, de fapt, prea multe regrete. Dar, ulterior, liderii au început să analizeze detaliile fiecărei cheltuieli și, în cursul acelui proces, am înțeles în cele din urmă că existau, într-adevăr, unele probleme. Pe măsură ce pierderile s-au acumulat și suma a crescut, a depășit ceea ce îmi permiteam să plătesc și am început să mă tem. Am început să-mi reamintesc deciziile mele de a cheltui acei bani și atitudinea mea lipsită de considerație, nepăsătoare și am început să regret cu adevărat și să mă disprețuiesc. Nu mi-am imaginat niciodată că, bazându-mă pe propria mea natură satanică în cadrul îndatoririlor mele, pot provoca asemenea pierderi bisericii. Confruntată cu faptele, nu m-am putut abține să nu-mi las capul în jos, pe care îl ținusem ridicat cu atâta mândrie, nu voiam decât să-mi dau palme. Nu-mi venea să cred că toate astea erau lucruri pe care le făcusem eu.

După asta, l-am ascultat pe fratele care a avut părtășie. Vă voi citi notițele pe care le-am luat atunci. „Astăzi, există unii lideri și lucrători care cred în Dumnezeu de 10 sau 20 de ani, dar de ce nu practică nici măcar puțin adevăr și, în schimb, fac lucrurile conform propriei lor voințe? Nu-și dau seama că noțiunile și închipuirile lor nu sunt adevărul? De ce nu pot căuta adevărul? Se sacrifică neobosiți, îndeplinindu-și îndatoririle din zori și până seara, fără a se teme de munca grea sau de epuizare, însă, de ce lipsesc, încă, principiile după atâția ani de credință în Dumnezeu? Ei își îndeplinesc datoriile conform propriilor idei, făcând orice vor. Uneori, sunt

șocat când îi văd ce fac. Ei par, de obicei, destul de buni. Nu sunt răufăcători și vorbesc bine. Este greu să-ți imaginezi că sunt capabili de astfel de lucruri ridicole. Pentru astfel de lucruri importante, de ce nu caută sau nu cer sfaturi? De ce insistă să facă așa cum vor și să aibă ultimul cuvânt privind lucrurile? Ce este asta dacă nu o fire satanică? Când mă ocup de lucruri importante, deseori vorbesc cu Dumnezeu, caut și Îl rog să mă ajute. Uneori, Dumnezeu spune lucruri care nu corespund cu închipuirile mele, dar trebuie să mă supun și să fac lucrurile conform voii lui Dumnezeu. În problemele importante, nu îndrăznesc să acționez conform ideilor proprii. Ce s-ar întâmpla dacă aș greși? Mai bine să-L lași pe Dumnezeu să stabilească lucrurile. Acest nivel de bază al venerației pentru Dumnezeu este ceva ce toți liderii și lucrătorii ar trebui să aibă. Însă am descoperit că unii lideri și lucrători sunt foarte impertinenți. Ei cer să-și facă voia în toate lucrurile. Care este problema aici? Este cu adevărat periculos când firile noastre nu s-au schimbat […] De ce casa lui Dumnezeu a înființat grupuri decizionale? Un grup decizional reprezintă, pur și simplu, mai multe persoane care discută, investighează și decid împreună cu privire la o problemă pentru a evita greșeli sau pierderi majore. Dar unii oameni evită grupurile decizionale și fac lucrurile așa cum vor. Nu sunt ei diavolul Satana? Oricine evită grupurile decizionale și procedează conform voii proprii este diavolul Satana. Indiferent ce nivel de lideri sunt, dacă evită grupurile decizionale, nu depun planuri spre aprobare și acționează pe cont propriu, atunci sunt diavolul Satana și trebuie eliminați și expulzați.” (Predici și părtășie despre intrarea în viață) Fiecare cuvânt din părtășia fratelui mi-a străpuns inima. Poate că unii frați și surori nu știau contextul acestor probleme, dar eu știam că fiecare cuvânt din spusele lui se referea la mine și mi-a dat complet în vileag natura. Când am auzit fratele spunând că astfel de oameni sunt diavolul Satana care trebuie eliminat și expulzat, m-am simțit deodată

împietrită. Mă simțeam de parcă tocmai fusesem condamnată la moarte. M-am gândit: „Sunt terminată. Acum nu voi fi mântuită niciodată pe deplin, acesta este sfârșitul vieții mele de credință în Dumnezeu – credința mea în Dumnezeu s-a terminat.” La acel moment, îmi era foarte frică. Întotdeauna am simțit că Dumnezeu a avut multă grijă de mine. Aveam o educație bună și un serviciu, îndatoririle pe care le îndeplineam în casa lui Dumnezeu erau foarte importante, iar frații și surorile mele mă admirau, așa că întotdeauna m-am considerat o persoană foarte specială pentru Dumnezeu. Credeam că sunt persoana cheie care să fie instruită în casa lui Dumnezeu. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi disprețuită și eliminată de Dumnezeu pentru că Îi jignisem firea. Din acel moment, am început să simt că firea lui Dumnezeu este dreaptă și nu poate fi jignită, că în casa lui Dumnezeu conduc adevărul și dreptatea și că nu este permis niciodată, nimănui, să se comporte greșit. În cadrul bisericii, ar trebui să ne desfășurăm îndatoririle conform principiului și să căutăm adevărul, nu doar să facem orice vrem sau să acționăm cum vrem. Credeam că, pentru că provocasem un dezastru și cheltuisem nepăsătoare ofrandele bisericii, am jignit firea lui Dumnezeu și nimeni nu mă putea salva. Trebuia doar să aștept să fiu eliminată de casa lui Dumnezeu.

În zilele care au urmat, în fiecare dimineață când îmi deschideam ochii, simțeam un moment de teroare și am devenit atât de descurajată încât nici nu aveam puterea de a mă da jos din pat. Simțeam că nu știam unde voi fi în continuare, că greșeala pe care o făcusem era prea mare și că nu mă putea salva nimeni. Puteam doar să vin înaintea lui Dumnezeu, să mă rog Lui și să-I spun ce era în inima mea. I-am spus lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am greșit. N-am crezut niciodată că totul se va termina astfel. În trecut, nu Te-am cunoscut și nu Te-am venerat în inima mea. În prezența Ta am fost arogantă și neprihănită de sine, m-am comportat greșit

și am fost complet lipsită de rațiune, așa că astăzi trec prin această emondare, tratare, mustrare și judecată. Îți văd firea dreaptă. Vreau să ascult și să învăț o lecție din această situație. Te implor, Dumnezeule, nu mă părăsi, că nu pot trăi fără Tine." În zilele care au urmat, am continuat să mă rog astfel. Într-o dimineață, am auzit un imn conținând cuvintele lui Dumnezeu. „**Trebuie să ai acest tip de înțelegere oricând se întâmplă ceva: «Orice s-ar întâmpla, totul face parte din îndeplinirea obiectivului meu și este mâna lui Dumnezeu. Există slăbiciune în mine, dar nu vreau să fiu negativ. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru dragostea pe care mi-o dăruiește și pentru că a rânduit un astfel de mediu pentru mine. Nu trebuie să-mi abandonez dorința și hotărârea; să mă dau bătut ar însemna să fac un compromis cu Satana, ar însemna autodistrugere și ar însemna să-L trădez pe Dumnezeu.» Acesta este tipul de gândire pe care trebuie să-l ai. Indiferent ce spun sau cum se comportă alții și indiferent cum te tratează Dumnezeu, hotărârea ta nu trebuie să se clintească**" („Urmați Mielul și cântați cântări noi"). Când am auzit acest imn conținând cuvintele lui Dumnezeu, am simțit că am găsit speranța de a mă mântui. L-am cântat, iar și iar, și, cu cât îl cântam mai mult, cu atât simțeam cum inima mi se umple de putere. Am realizat că eram expusă, emondată și tratată astfel pentru că Dumnezeu voia să mă cunosc pe mine însămi, astfel încât să mă pot căi și schimba, nu pentru că Dumnezeu voia să mă izgonească și să mă elimine. Dar nu Îl cunoșteam pe Dumnezeu, Îl înțelesesem greșit și mă păzeam de El, așa că trăiam într-o stare negativă de completă disperare deoarece credeam că Dumnezeu nu mă vrea. Dar, în acea zi, am văzut cuvântul lui Dumnezeu și mi-am dat seama că voia lui Dumnezeu nu era deloc așa cum mi-o imaginasem. Dumnezeu știa că statura mea spirituală era prea imatură și știa că voi deveni negativă și slabă în aceste împrejurări și chiar îmi voi abandona hotărârea de a căuta

adevărul. Așa că Dumnezeu Și-a folosit cuvintele pentru a mă consola și a mă încuraja și pentru a mă face să-mi dau seama că oamenii au întotdeauna nevoie să urmărească adevărul, indiferent de împrejurări. Când oamenii eșuează și se prăbușesc sau când suntem emondați și tratați, toate acestea sunt etape necesare în procesul de a fi pe deplin mântuit. Atât timp cât putem reflecta și putem ajunge să ne cunoaștem pe noi înșine și ne putem căi și schimba, atunci, după ce avem experiența acestor etape, experimentăm dezvoltarea în viață. Odată ce am înțeles asta, am simțit că nu-L mai înțeleg greșit pe Dumnezeu atât de mult și că nu eram la fel de prudentă față de El. Simțeam că, indiferent ce plănuiește și aranjează Dumnezeu, cu siguranță totul este în beneficiul meu și că Dumnezeu Își asuma responsabilitatea pentru viața mea. Da. Așa că mi-am adunat curajul și m-am pregătit să mă confrunt cu orice urma să se întâmple în continuare.

Bineînțeles, m-am și calmat și am reflectat din nou. De ce eșuasem și mă prăbușisem atât de rău? Care era rădăcina eșecului meu? Doar după ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles în cele din urmă. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de**

mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase! Pentru a rezolva acțiunile lor rele, ei trebuie mai întâi să rezolve problema naturii lor. Fără o schimbare a firii, nu ar fi posibil să se aducă o rezolvare fundamentală a acestei probleme" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta"). În trecut, mi-am admis propria aroganță teoretic, dar nu am avut o înțelegere autentică privind propria-mi natură, așa că încă mă admiram, trăind conform propriilor noțiuni și închipuiri. Simțeam că eram arogantă pentru că sunt calificată să fiu astfel, motiv pentru care, atunci când frații și surorile mele au încercat să mă emondeze, să mă trateze și să mă ajute, am ignorat acest lucru. Nu am ținut cont de el deloc. Dar când am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles în sfârșit că natura mea arogantă, încrezută, era cauza răzvrătirii și a opoziției mele față de Dumnezeu. Era o fire satanică clasică. Când oamenii trăiesc într-o natură atât de arogantă, încrezută, a face rău și a I se opune lui Dumnezeu devin involuntare. Mi-am adus aminte că am avut mereu o părere foarte bună despre mine însămi de când am început să-mi îndeplinesc îndatorirea de lider al bisericii. M-am gândit că pot face orice, că sunt mai bună decât oricine și voiam să fie ca mine în legătură cu orice. Nu doar atât, dar voiam să preiau și să coordonez activitatea întregului meu grup și să-i pun pe frații și surorile mele să facă ce voiam eu. Nu m-am gândit niciodată dacă gândurile și deciziile mele erau corecte sau dacă erau părtinitoare, ori dacă ar provoca pierderi lucrării bisericii, până când l-am auzit pe acel frate spunând că, atunci când i se întâmplau diferite lucruri, Îl întreba pe Dumnezeu, pentru că îi era frică să nu facă o greșeală și că acționa doar după ce primea un răspuns clar de la Dumnezeu. Fratele cel de mai sus este o persoană care posedă adevărul, care are o inimă temătoare de Dumnezeu și care procedează conform principiilor. Cu toate acestea, el tot nu îndrăznește să se încreadă numai în sine însuși. Când i se

întâmplă anumite lucruri, el Îl întreabă pe Dumnezeu și Îl lasă pe Dumnezeu să decidă. Un lider al bisericii, mai mult decât oricine, trebuie să caute adevărul în toate lucrurile. Dar eu nu L-am căutat pe Dumnezeu și nici nu aveam deloc o inimă temătoare de Dumnezeu. Ori de câte ori mi s-au întâmplat anumite lucruri, m-am bazat pe noțiunile și închipuirile mele ca să mă îndrume și mi-am tratat propriile idei drept adevăr. M-am considerat superioară și importantă. Nu este asta o fire satanică clasică? Eram chiar precum arhanghelul care voia să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Și asta era ceva ce jignea grav firea lui Dumnezeu! Odată ce am înțeles, în cele din urmă, aceste lucruri, am simțit că natura mea arogantă, încrezută, era înfricoșătoare. Mă făcea să trăiesc fără rațiune, mă făcea să fac multe lucruri care răneau oamenii și-L jigneau pe Dumnezeu și mă făcea să trăiesc ca un monstru. Dar Dumnezeu este drept. Cum poate Dumnezeu să permită cuiva ca mine, atât de plin de firi satanice, să-și facă de cap și să perturbe lucrarea casei lui Dumnezeu? Așadar, meritam să fiu demisă din îndatorirea mea de conducere, mi-o făcusem cu mâna mea. Mi-am dat seama că, în toți anii în care crezusem în Dumnezeu, mă bazasem pe darurile mele și pe noțiunile și închipuirile mele pentru a-mi face munca și rareori am căutat adevărul. Așadar, după atât timp, acum aproape că nu aveam nicio realitate a adevărului și, de fapt, eram secătuită spiritual și demnă de milă. M-am întrebat: „De ce nu pot căuta adevărul? De ce cred întotdeauna că propriile mele idei și judecăți sunt corecte?” Aceasta a dovedit, de fapt, că nu aveam niciun loc în inimă pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin o inimă temătoare de Dumnezeu. Faptul că azi am fost expusă de Dumnezeu în legătură cu datoria mea a fost, de fapt, reamintirea și avertismentul lui Dumnezeu pentru mine și, dacă nu mă întorceam din drum, sfârșitul meu ar fi fost să fiu eliminată și trimisă în iad. Odată ce am înțeles aceste lucruri, am simțit că judecata, mustrarea, emondarea și

tratarea de către Dumnezeu reprezintă, de fapt, dragostea și protecția Lui față de oameni și că bunele Lui intenții se află în spatele a tot. Dumnezeu judecă și mustră oamenii nu pentru că-i urăște, ci pentru a-i mântui de influența Satanei și de firile lor satanice. Și, odată ce am înțeles lucrul acesta, am simțit că Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu de mai puține ori și că sunt mai puțin prudentă față de El. De asemenea, am simțit că, indiferent ce împrejurări a aranjat pentru mine Dumnezeu în zilele ce vor urma, suveranitatea și aranjamentele Lui se vor afla în spatele a tot și voiam să mă supun lor.

Pentru îndatoririle mele aveam unele lucrări rămase de finalizat și simțeam că, astfel, Dumnezeu îmi dădea o șansă să mă căiesc, așa că am simțit că trebuie să-mi fac bine această îndatorire finală. Apoi, în cursul îndatoririlor mele, când am discutat despre munca mea cu frații și surorile mele, nu am mai îndrăznit să mă bazez pe firea mea arogantă, crezând că am dreptate și făcându-i pe toți ceilalți să mă asculte. În schimb, le-am permis fraților și surorilor mele să-și exprime părerile și am decis în final ce să fac cântărind ideile tuturor. Bineînțeles, când punctele noastre de vedere erau diferite, tot puteam să fiu arogantă și neprihănită de sine, să-mi mențin părerile și să nu fiu dispusă să accept opiniile și sfatul altora. Dar îmi aminteam cum am eșuat, m-am prăbușit și cum am fost emondată și tratată și mă temeam, iar atunci mergeam înaintea lui Dumnezeu și mă rugam. Mă lepădam conștient de mine, după care căutam adevărul și principiile cu o inimă temătoare de Dumnezeu împreună cu frații și surorile mele. M-am simțit în siguranță să-mi îndeplinesc îndatoririle astfel, iar deciziile mele rezistau controlului. Și, când am făcut echipă cu frații și surorile mele, mi-am dat seama că unele dintre ideile mele erau, de fapt, unilaterale. Să am părtășie cu frații și cu surorile mele și apoi să studiez lucrurile în amănunt, cel puțin pentru mine, a fost excepțional de util în ceea ce privește adevărul,

principiile și informațiile. În special când am văzut cum, atunci când se întâmpla ceva fraților și surorilor mele, se rugau la Dumnezeu, căutau și aveau părtășie și nu aveau ușor încredere în ei înșiși, m-am întrebat de ce eu nu am căutat adevărul și am avut încredere în mine însămi atât de ușor. Am văzut că aroganța și îngâmfarea mea m-au făcut capabilă de orice. Eram atât de adânc coruptă de Satana și nu eram mai bună decât frații și surorile mele. Doar după asta mi-am dat seama că este posibil să fi avut puțin mai multe cunoștințe decât frații și surorile mele, însă, adânc în spiritul meu, nici măcar nu mă puteam compara cu ei. Aveam o inimă mai puțin temătoare de Dumnezeu decât ei. Prin aceasta, frații și surorile mele erau cu mult mai departe de mine. Și, când am văzut asta, mi-am dat seama că fiecare dintre frații și surorile mele aveau anumite puncte tari, ceea ce era diferit de modul în care-mi vedeam frații și surorile în trecut. Am simțit că frații și surorile mele erau, de fapt, mai buni decât mine, iar eu n-aveam de ce să fiu arogantă, așa că am început să-mi țin capul plecat și am putut să mă înțeleg cu frații și surorile mele și să lucrez bine cu ei. Când am terminat munca rămasă de făcut, am așteptat calmă decizia bisericii despre cum să mă trateze. Nu m-am așteptat niciodată ca fratele să-mi spună că văzuse că pot, totuși, să continui și să-mi îndeplinesc îndatoririle după ce am fost emondată și tratată și că am câștigat o anumită înțelegere cu privire la mine însămi, așa că a spus că mi se va permite să-mi continui îndatoririle. De asemenea, a semnalat unele probleme în felul în care îmi îndeplinisem îndatoririle. Când am auzit fratele spunând că mi se va permite să-mi continui îndatoririle, în acel moment, n-am putut spune altceva decât: „Slavă lui Dumnezeu!”. Am simțit că, după ce am avut această experiență, după ce am fost expusă, după ce am avut experiența unor astfel de emondări și tratări care au tăiat până la os, aveam, în final, o anumită înțelegere privind natura mea satanică. Dar prețul a fost foarte mare. Pentru că mă

bazasem pe firea mea coruptă satanică pentru îndatoririle mele, provocasem pierderi bisericii și, conform principiilor, ar fi trebuit să fiu pedepsită. Dar Dumnezeu nu m-a tratat conform fărădelegilor mele, ci, în schimb, mi-a dat șansa să-mi continui îndatoririle. Personal, am avut experiența incredibilei mile și toleranțe a lui Dumnezeu!

De fiecare dată când îmi aduc aminte de această experiență, regret pierderile provocate bisericii din cauza faptului că m-am bazat pe natura mea satanică în îndeplinirea îndatoririlor mele. De asemenea, sunt complet de acord cu spusele lui Dumnezeu: „**A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu**”. Dar, chiar și mai mult, simt că mustrarea, judecata, emondarea și tratarea de către Dumnezeu sunt cea mai mare protecție și cea mai sinceră dragoste a Lui pentru omenirea coruptă!

63. Cine spune că o fire arogantă nu poate fi schimbată?

de Zhao Fan, China

Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuşi judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinaţi și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniştiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale şi, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni şi să se supună de bunăvoie**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de practice! Fără judecata, mustrarea, emondarea și tratarea lor asupra noastră, nu ne-am putea transforma firile satanice și nu am putea trăi o umanitate normală. Eram deosebit de arogantă. La muncă, întotdeauna mă simțeam mai capabilă și mai bună decât ceilalți, astfel încât credeam că trebuie să asculte de mine cu toții. După ce mi-am dobândit credința, această fire arogantă a fost revelată în mine frecvent. Mereu voiam să am ultimul cuvânt în toate, le țineam prelegeri și-i constrângeam pe ceilalți cu un aer de superioritate. Acest lucru era sufocant și dăunător pentru frații și surorile mele. Numai prin judecata, mustrarea, emondarea și tratarea lui Dumnezeu asupra mea, am câștigat o oarecare înțelegere a naturii mele arogante și am fost capabilă să mă căiesc

și să mă disprețuiesc. Mai târziu, am început să nu mai atrag atenția asupra mea în interacțiunile mele și atunci când mă coordonam cu ceilalți ca să ne îndeplinim datoriile. Am învățat să caut, conștiincios, adevărul și să țin cont de sugestiile oamenilor. Abia atunci am trăit puțină asemănare umană.

Îmi amintesc că, în 2015, am fost aleasă să slujesc drept conducătoare a bisericii. La acea vreme, m-am simțit foarte fericită. M-am gândit: „Faptul că atât de mulți oameni din biserică m-au votat arată că sunt cea mai bună de aici. Trebuie să muncesc din greu ca să îndeplinesc această datorie, astfel încât frații și surorile să vadă că nu au ales persoana greșită.” După aceea, mi-am găsit de lucru în fiecare zi; ori de câte ori vedeam că un frate sau o soră are vreun fel de problemă, căutam repede niște pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu și, apoi, aveam părtășie cu ei pentru a rezolva problema. A trecut ceva timp și viața noastră bisericească se îmbunătățise considerabil. Era multă muncă de făcut pentru biserică, dar eram capabilă să administrez fiecare parte din ea îngrijit și ordonat. Când am văzut că viața în biserica noastră era puțin mai bună decât în alte biserici, am fost deosebit de încântată. Mai târziu, conducătorii au văzut că lucrarea din biserica noastră mergea destul de bine și chiar au determinat alte biserici să ne urmeze exemplul. Mai mult decât atât, biserica avea niște lucrări importante la care voia să iau parte. M-am gândit: „Până și conducătorii au o părere bună despre mine și-mi laudă priceperea; aparent, calibrul meu nu e chiar atât de rău și, cu siguranță, mai bun decât majoritatea!” Fără să-mi dau seama, devenisem plină de mine. Simțeam, pur și simplu, că le puteam face pe toate și că înțelegeam tot. De asemenea, în cazul în care colegii mei aveau vreo sugestie, abia îi dădeam atenție; mereu simțeam că le sunt cu mult superioară și le dădeam ordine. Când nu făceau ceea ce voiam eu, nu mă puteam abține să nu-i critic și să nu le țin prelegeri. Odată, o soră alături de care coordonam, era pe cale să răspundă la o întrebare. După ce a avut

ceva dificultăți, a vrut să o discute cu mine. M-am gândit: „Ce e de discutat? Nu e o întrebare grea; de asta te-am lăsat să practici răspunsul. Dacă nu poți rezolva nici măcar o problemă atât de măruntă, atunci nu ești capabilă pentru treaba asta. Dacă eram în locul tău, o rezolvam cât ai zice pește.” Așadar, am spus pe un ton arogant: „Nu-ți face griji; răspund eu la întrebare.” Drept urmare, sora s-a simțit constrânsă de mine și, ori de câte ori s-a confruntat cu alte probleme, n-a îndrăznit să vină la mine pentru ajutor. Altă dată, am recomandat-o pe sora Wang pentru o anume datorie. Sora Chen a sugerat: „Această datorie este foarte importantă; ne trebuie o idee clară asupra comportamentului obișnuit al surorii Wang înainte să putem fi siguri.” M-am simțit puțin ofensată de acest lucru. M-am gândit: „În trecut, m-am ocupat adesea de sarcini de tipul acesta, iar tu crezi că nu le înțeleg? În plus, țin legătura cu ea permanent, deci cum poți să spui că n-o înțeleg? Vrei să întreb pe toată lumea despre ea, dar oare asta nu va întârzia lucrurile?” I-am spus foarte aspru: „Nu mai pierde vremea. Hai să trecem, pur și simplu, peste.” Văzând cât eram de insistentă, sora Chen a tăcut. Am văzut că era puțin constrânsă în acel moment, dar, pur și simplu, nu mi-a păsat. De atunci, ori de câte ori un frate sau o soră avea o sugestie, credeam, întotdeauna, că nu sunt suficient de buni sau suficient de maturi, așa că foloseam tot felul de scuze ca să le resping punctele de vedere, iar apoi exprimam ceea ce eu consideram a fi niște idei sclipitoare și încercam să-i determin pe toți să facă așa cum spuneam eu. De-a lungul timpului, au devenit, cu toții, constrânși de mine și, în timp ce discutam lucrarea, aveau tendința să rămână tăcuți. Mai târziu, abia dacă mai discutam lucrurile cu ei, crezând că era numai o formalitate și o pierdere de timp. Așadar, mi-am făcut datoria pe baza firii mele arogante și am devenit din ce în ce mai impulsivă și despotică.

Odată, când am văzut că un conducător de echipă nu avea succes în datoria lui, m-am gândit că probabil e incapabil să facă muncă adevărată și că trebuia să fie schimbat. Ar fi fost rezonabil să discut acest lucru cu colegii mei, dar m-am răzgândit: „De fapt, las-o baltă. Chiar și după ce voi discuta acest lucru cu ei, vor sfârși, oricum, prin a fi de acord cu mine." Așadar, pur și simplu l-am înlocuit direct pe acel conducător de echipă. După ce m-am întors, le-am spus colegilor mei cum mă ocupasem de lucruri. Șocată, sora Chen a spus: „Au existat niște probleme cu lucrarea acelui conducător de echipă, dar el e un om care caută adevărul; nu este un credincios de mult timp, deci are o înțelegere cam superficială a adevărului și au existat câteva carențe și omisiuni în datoriile lui, dar acest lucru este normal. Ar trebui să-l ajutăm având părtășie mai mult despre adevăr. Să-l înlocuim acum, în felul acesta, nu ar fi în conformitate cu principiile." Nu tocmai convinsă, am replicat: „L-am înlocuit numai pentru că am observat că era incapabil să facă vreo lucrare practică. M-am mai ocupat de astfel de lucruri în trecut. Vrei să spui că nu sunt perspicace?" Văzând că nu mă las înduplecată, sora Chen n-a mai spus nimic. Mai târziu, colegii mei au mers să evalueze și să înțeleagă chestiunea. Au stabilit că n-o tratasem în conformitate cu principiile și au reinstituit datoriile acelui conducător de echipă. Lucrarea echipei a fost perturbată de faptul că datoriile erau predate încoace și încolo și, la acel moment, m-am simțit puțin rușinată. Puteam vedea că am fost arogantă și că nu acționasem conform principiilor, dar tot nu am căutat adevărul și nu m-am angajat în auto-reflecție.

O lună mai târziu, biserica a avut o treabă importantă și cineva potrivit avea să fie ales din grupul nostru de colegi. La momentul acela, am fost foarte fericită; crezând că, în materie de calibru și experiență de muncă, eram mai bună decât ceilalți, mi-am închipuit că vor vota pentru mine. Cu toate acestea, spre surprinderea mea, când rezultatele au fost anunțate, eu nu

mă calificasem. Nu primisem nici măcar un vot. Mi s-a pus o piatră pe inimă și, deodată, am simțit că mi se întoarce lumea cu susul în jos. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? De ce nu mă votase nimeni? Oare pentru că le lipsea discernământul? În adâncul inimii, chiar voiam să știu de ce, așa că le-am cerut să-mi spună care îmi erau defectele. Când sora Zhou a vrut să spună ceva, dar a ezitat, le-am spus: „Dacă m-ați văzut greșind undeva, spuneți; haideți să vorbim deschis cu toții!" Abia atunci și-a adunat curajul să spună: „Cred că ești deosebit de arogantă și neprihănită de sine și nu vrei să accepți sugestiile altora. De asemenea, mereu ne domini și, ori de câte ori sunt cu tine, mă simt puțin speriată și constrânsă de tine." O altă soră a plecat capul și a spus: „Și eu sunt constrânsă de tine. Cred că ești foarte arogantă, de parcă îi privești pe toți de sus. Parcă ai fi singura care poate prelua lucrarea bisericii, de parcă poți face orice și crezi că nimeni altcineva nu este câtuși de puțin capabil…" Apoi, sora Chen a adăugat: „Cred că ești foarte îngâmfată și că nu cauți adevărul sau principiile în lucrarea ta. De asemenea, nici nu vrei să accepți părerile altora și crezi că ar trebui să ai ultimul cuvânt în toate. Ai tendința de a decide lucrurile despotic, de una singură…" Una câte una, toate surorile cu care am lucrat au spus că eram arogantă și că fuseseră constrânse de mine. Refuzând să accept acest lucru, m-am gândit: „Spuneți toate că sunt arogantă și că vă constrâng; păi, atunci, de ce nu recunoașteți că nu v-ați asumat responsabilitatea pentru datoria voastră? Bine, atunci. De acum, orice s-ar întâmpla, îmi voi ține gura închisă. Faceți, toate, ce vreți!" În seara aceea, m-am zvârcolit în pat fără să pot dormi. Mă considerasem întotdeauna de un calibru bun și o lucrătoare capabilă, așa că era normal să fiu puțin arogantă. Frații și surorile mele ar trebui să creadă că nu sunt chiar atât de rea. Nu-mi imaginasem niciodată că mă considerau în felul acela: arogantă și lipsită de orice rațiune. Cine ar fi crezut că se vor simți atât de constrânși și răniți? Cu cât mă gândeam mai

mult la asta, cu atât mai supărată deveneam. Frații și surorile mele aveau atât de multă antipatie și ură față de mine, încât mă simțeam ca un șobolan de pe stradă, urâtă și disprețuită de ceilalți. Dumnezeu nu avea, sub nicio formă, să mântuiască un om ca mine. Am devenit foarte negativă. În agonia mea, m-am rugat neîncetat lui Dumnezeu. Am spus: „Dumnezeule, sufăr atât de mult și nu știu cum să experimentez acest lucru. Te rog, luminează-mă ca să-Ți pot înțelege voia…”

Dimineața următoare, am deschis computerul și am ascultat o lectură a cuvintelor lui Dumnezeu: „**Faptul de a fi eșuat și căzut de mai multe ori nu este ceva rău, după cum nu este nici a fi expus. Fie că ai avut parte de răfuială, ai fost emondat sau dat în vileag, trebuie să-ți amintești întotdeauna: a fi dat în vileag nu înseamnă că ești condamnat. A fi expus este ceva bun; este cea mai bună oportunitate ca să ajungi să te cunoști. Poate să-ți aducă o schimbare în bine în experiența ta de viață. Fără așa ceva, nu vei avea nici oportunitatea, nici condiția și nici contextul ca să poți dobândi o înțelegere a adevărului despre corupția ta. Dacă poți ajunge să cunoști lucrurile dinlăuntrul tău, toate acele aspecte ascunse în adâncul tău care sunt greu de recunoscut și dificil de dezgropat, atunci acesta este un lucru bun. A deveni capabil să te cunoști cu adevărat pe tine însuți este cea mai bună oportunitate de a-ți drege căile și de a deveni o persoană nouă; este pentru tine cea mai bună ocazie să obții nouă viață. Odată ce te cunoști cu adevărat pe tine însuți, vei putea vedea că, atunci când adevărul devine viața cuiva, este, cu adevărat, un lucru de mare preț, și vei înseta după adevăr și vei pătrunde în realitate. Acesta este un lucru nespus de măreț! Dacă poți să profiți de această oportunitate, să reflectezi cu seriozitate asupra ta și să câștigi o cunoaștere autentică de sine ori de câte ori dai greș sau cazi, atunci, în mijlocul a tot ceea ce este negativ și slăbiciune, vei putea**

să te ridici înapoi pe picioare. Odată trecut de acest prag, vei putea să faci un pas mare înainte și să pătrunzi în realitatea adevărului" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, de la chestiunile și de la lucrurile din jurul tău"). În timp ce reflectam asupra cuvintelor lui Dumnezeu, eram foarte emoționată, iar lacrimile continuau să-mi șiroiască. Am simțit că, prin crearea unui astfel de mediu, în care frații și surorile mele mă emondaseră și mă trataseră atât de aspru, Dumnezeu nu mă elimina și nu mă făcea de râs dinadins. În schimb, întrucât chiar eram atât de arogantă și încăpățânată, Dumnezeu a vrut să folosească acest fel de mustrare pentru a mă trezi și a mă forța să reflectez, la timp, asupra mea, să fiu capabilă să mă căiesc și să mă schimb. Acesta era felul în care Dumnezeu mă mântuia. Realizând acest lucru, m-am simțit, cu adevărat, eliberată și nu L-am mai înțeles greșit pe Dumnezeu. M-am rugat Lui, dispusă să folosesc acest prilej pentru a reflecta asupra mea și a ajunge să mă cunosc.

Apoi am căutat câteva dintre cuvântările lui Dumnezeu în care vorbește despre firea arogantă a omului. Dumnezeu spune: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale**

noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase!” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta”). **„Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu. Chiar dacă, din afară, e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea asupra altora. Acest tip de persoană nu-L slăvește câtuși de puțin pe Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune**” (Părtășia lui Dumnezeu). În timp ce citeam cuvintele lui Dumnezeu, mă simțeam extrem de mâhnită, stânjenită și puțin înfricoșată. Am văzut cum trăisem pe baza firii mele arogante, nu doar constrângând, rănind oameni și fiind incapabilă să interacționez cum trebuie cu ei, dar, în primul rând, nu fusese niciun loc pentru Dumnezeu în inima mea și nu-L venerasem. Eram înclinată să fac rău și să mă împotrivesc Lui oricând. M-am gândit cum, de când îmi făceam datoria în calitate de conducător, mă gândisem că aveam puțin calibru, că eram capabilă să termin ceva treabă, așadar aveam o părere foarte bună despre mine. Când lucram alături de alții, mereu credeam că le

sunt superioară, dându-le ordine și constrângându-i. Când colegii mei au sugerat ceva diferit, n-am căutat niciodată principiile adevărului. Am crezut pur și simplu, că, întrucât aveam experiență și ochiul format, puteam sili oamenii să facă ce spuneam. Parcă îmi văzusem punctul de vedere drept adevăr, drept standard, așa că toți ceilalți trebuiau să mi se supună. Mai de speriat a fost cum îi constrânsesem pe ceilalți până în punctul în care nu îndrăzniseră să-și exprime propriile păreri. Însă fusesem complet inconștientă, gândindu-mă chiar că ceilalți erau de acord cu mine. Părerea mea foarte bună despre mine și priceperea mea mă făcuse să mă situez, involuntar, deasupra fraților și surorilor mele, până în punctul în care înlocuisem un conducător de echipă fără ca măcar să discut problema cu ai mei colegi. Când sora mea a adus în discuție acest lucru, l-am infirmat și nu am fost de acord. Am văzut că fusesem, într-adevăr, extrem de arogantă. Nu aveam niciun strop de venerație sau supunere față de Dumnezeu și nici nu mă gândisem dacă acest lucru aduce sau nu beneficii lucrării din casa lui Dumnezeu. Pur și simplu, am acționat unilateral și arbitrar, în conformitate cu firea mea arogantă, perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu și făcându-le atât de mult rău fraților și surorilor mele. Așa îmi îndeplineam eu datoria? Acum că mă gândesc la asta, credeam că-mi asumasem responsabilitatea în lucrarea mea, dar, de fapt, eram doar un dictator arogant încercând să-mi satisfac lăcomia de putere. Făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu! Mai târziu, m-am întrebat de nenumărate ori: cum fusesem capabilă de o asemenea aroganță neînfrânată încât pășisem pe calea facerii de rău și a împotrivirii față de Dumnezeu? Abia în timp ce reflectam asupra mea, am realizat că fusesem dominată de otrăvuri satanice precum: „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ” și „Să te distingi și să aduci onoare strămoșilor tăi” până în punctul în care, încă de când eram mică, îmi plăcuse întotdeauna să-i domin pe ceilalți și, în tot ce făcusem, încercasem să-i fac

pe ceilalți să mă asculte și să se învârtă în jurul meu, concentrându-se asupra mea. Parcă era singurul mod de a arăta că sunt capabilă și acela era singurul mod de viață valoros și semnificativ. Acum am descoperit, în cele din urmă că, întrucât trăiam mereu pe baza acestor otrăvuri satanice, natura mea arogantă scăpase de sub control, iar eu trăiam fără cea mai mică fărâmă de umanitate. Nu doar constrânsesem și rănisem oamenii atât de mult, ci perturbasem și lucrarea bisericii. Abia atunci am știut cu adevărat că „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ" și „Să te distingi și să aduci onoare strămunilor tăi", aceste otrăvuri ale Satanei, sunt erezii. Sunt absurde, malefice și pot doar să corupă și să rănească oamenii. Obișnuiam să cred mereu că a fi superioară și a determina oamenii să orbiteze în jurul meu erau lucruri îmbucurătoare. Apoi, în cele din urmă, am văzut clar că a trăi pe baza acestor otrăvuri satanice era ca și cum aș trăi ca o stafie. Nimeni nu voia să se apropie de mine. Îi enervam pe ceilalți, iar Dumnezeu mă disprețuia și mai mult. Acestea erau roadele amare ale traiului pe baza otrăvurilor Satanei! M-am gândit cum, la început, arhanghelul fusese extrem de arogant și, încercând să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu, încercase să preia controlul asupra tuturor lucrurilor. În cele din urmă, a ofensat firea lui Dumnezeu, a fost blestemat de El și a fost aruncat în neant. Să-mi constrâng, cu atâta aroganță, frații și surorile, să cred mereu că alții trebuie să asculte de mine, nu era această fire a mea una și aceeași cu cea a arhanghelului? La gândul acela, mi-am dat seama, în cele din urmă, cât de înfricoșător era să trăiesc cu o fire arogantă. Dacă Dumnezeu nu aranja acest tip de mediu pentru mine, cu siguranță, încă mi-aș îndeplini datoria pe baza aroganței mele și nu se știe cât rău aș fi comis, ofensând, în final, firea lui Dumnezeu și fiind pedepsită. După ce am realizat acest lucru, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu mai vreau să trăiesc pe baza unei firi

arogante, împotrivindu-mă Ție. Vreau să caut adevărul pentru a-mi rezolva aroganța și să mă căiesc Ție, cu adevărat."

Am citit un pasaj al cuvintelor lui Dumnezeu care spune: „**O natură arogantă te face încăpățânat. Când oamenii au această fire încăpățânată, nu sunt oare predispuși să fie îndărătnici? Așadar, cum îți înlături îndărătnicia? Când ai o idee, o expui și spui ce gândești și ce crezi despre această chestiune, iar apoi, comunici cu toată lumea despre asta. În primul rând, poți să-ți clarifici viziunea și să cauți adevărul; acesta este primul pas de pus în practică pentru a birui această fire îndărătnică. Al doilea pas are loc atunci când alte persoane își exprimă păreri contrare – la ce practică poți să apelezi ca să nu fii îndărătnic? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este, în primul rând, un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care împlinește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine și, în același timp, nu rămâi fidel propriei opinii, te rogi. Deoarece nu deosebești binele de rău, Îi permiți lui Dumnezeu să îți dezvăluie și să îți spună care este cel mai bun și cel mai potrivit lucru de făcut. Pe măsură ce toată lumea se alătură părtășiei, Duhul Sfânt vă aduce luminare tuturor**" (Părtășia lui Dumnezeu). În cuvintele lui Dumnezeu, am găsit o cale de a practica: indiferent de situația pe care o întâmpin, trebuie să păstrez venerația și supunerea înaintea lui Dumnezeu. Mai întâi, trebuie să mă rog lui Dumnezeu, să caut adevărul și, apoi, să-mi expun ideile înaintea fraților și a surorilor mele ca să putem căuta și avea părtășie împreună. Deși cred că am dreptate, trebuie să mă neg și să mă lepăd de mine, cu conștiinciozitate, să ascult mai mult părerile fraților și surorilor mele, să văd ce va fi în

conformitate cu adevărul și va aduce beneficii lucrării bisericii. După aceea, într-o adunare, mi-am deschis sufletul în fața fraților și surorilor mele, revelându-mi corupția și mi-am cerut iertare pentru felul în care îi rănisem și constrânsesem. N-au făcut mare caz din asta. Și-au deschis, cu toții, sufletul și au avut părtășie cu mine, iar eu am simțit că mi se ia o piatră de pe inimă. După aceea, în discuțiile despre muncă, le ceream, în mod activ, celorlalți să-și exprime punctele de vedere, iar atunci când apăreau diferite sugestii, căutam și aveam părtășie împreună până ajungeam la un consens. Treptat, frații și surorile mele au încetat să se mai simtă constrânși de mine, iar atmosfera din cooperarea noastră a devenit mult mai armonioasă.

Într-o zi, discutam lucrarea cu sora cu care fusesem repartizată. A spus că le scrisese o scrisoare conducătorilor despre niște probleme din cadrul bisericii, povestindu-le dificultățile pe care le avuseserăm în datoriile noastre și cum le experimentaserăm. La asta, firea mea arogantă a reapărut. M-am gândit: „E suficient că am vorbit despre asta în adunările noastre recente. Nu e nevoie să scriem o scrisoare.” Când eram gata să o contrazic, mi-am amintit cât de incredibil de arogantă fusesem în trecut. Mereu voiam ca ceilalți să mă asculte în toate, așa că frații și surorile mele se simțeau, cu toții, constrânși de mine, iar eu nu trăiam deloc o asemănare umană. Prin urmare, m-am rugat, în tăcere, lui Dumnezeu, întorcându-mi mie spatele, fără să vreau să mai trăiesc pe baza firii mele arogante. Trebuia să practic adevărul. După aceea, mi-am dat seama ce grozav era că această soră își asumase responsabilitatea de a comunica despre lucrarea noastră conducătorilor, așa că nu trebuia s-o împiedic. Trebuia s-o ajut să scrie bine acea scrisoare. Odată ce am realizat acest lucru, tonul meu s-a îndulcit, iar eu am fost capabilă să comunic cu ea, cu răbdare, despre problemele din lucrarea noastră și să-i ascult mai mult părerile. În unele locuri, am crezut că greșește puțin, dar m-am abținut de la a emite judecăți orbește. Am

socotit că ar trebui să caut înainte să vorbesc. Atunci am descoperit că nu mă gândisem niciodată la unele dintre lucrurile pe care le adusese în discuție. M-am simțit puțin rușinată. Am văzut cât de incredibil de arogantă fusesem, constrângându-i mereu pe frați și surori astfel încât să nu-și poată aduce contribuția la datoriile lor. De fapt, toți aveau puncte forte. Dacă n-ar fi fost acolo să lucreze cu mine, n-aș fi putut îndeplini niciodată datoriile de una singură. După aceea, am pregătit împreună un rezumat al problemelor și, după ce am revizuit scrisoarea, am trimis-o. După aceea, în îndeplinirea datoriilor noastre, ori de câte ori natura mea arogantă reapărea, mă rugam conștiincios lui Dumnezeu și mă lepădam de mine, discutând și având părtășie mai mult cu ceilalți. Cooperarea noastră a mers mult mai bine și m-am simțit deosebit de ușurată și în largul meu. Am simțit că a-mi face datoria în acel fel era grozav. Faptul că o persoană atât de arogantă ca mine s-a schimbat puțin chiar era rodul experimentării judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu.

64. Aroganța vine înaintea căderii

de Xinjie, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu. Chiar dacă, din afară, e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea asupra altora. Acest tip de persoană nu-L slăvește câtuși de puțin pe Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune**” (Părtășia lui Dumnezeu). Citirea acestor cuvinte ale lui Dumnezeu mi-a amintit de ceva ce am experimentat acum ceva timp. Pe atunci, eram foarte arogantă și neprihănită de sine. Fusesem conducătoare a bisericii timp de mai mulți ani, făcusem ceva lucrare, suferisem puțin și puteam rezolva ceva chestiuni practice în datoria mea. Așa că am folosit toate aceste lucruri în avantajul meu și nu am dat atenție nimănui altcuiva. Apoi am fost tratată, disciplinată și, prin judecata și revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu, am dobândit, în cele din urmă, puțină înțelegere asupra naturii mele arogante. Am avut

remușcări și m-am urât. Am început să mă concentrez pe practicarea adevărului și am trecut printr-o oarecare schimbare.

Am preluat funcția de conducătoare într-o biserică în 2015. Sora Li lucra cu mine și abia începuse să slujească drept conducătoare. Diaconii și conducătorii de grup ai bisericii erau destul de noi în credință, așa că părtășia lor despre adevăr era puțin cam superficială. M-am gândit: „Sunt o credincioasă de mai mult timp decât oricare dintre voi și sunt conducătoare de ceva vreme. Va trebui să joc un rol important aici și să fac pe toată lumea să vadă diferența pe care o face experiența.” Așadar, mă năpusteam înainte în orice problemă și, ori de câte ori un frate sau o soră erau slabi sau aveau dificultăți în datoria lor, ori de câte ori exista o întârziere în lucrarea bisericii, în problemele cele mai spinoase sau în lucrurile pe care partenera și colegii mei nu le puteau rezolva, mă ofeream să mă ocup de toate. După puțin timp, lucrarea bisericii a început să se îmbunătățească, iar stările fraților și surorilor se schimbaseră. Toți își puteau face îndatoriile cum trebuie. De asemenea, le plăcea să mă caute pentru a avea părtășie asupra problemelor lor și-mi cereau părerea. Eram foarte mulțumită de mine și nu mă puteam abține să nu țin socoteală tuturor lucrărilor pe care le făcusem, gândindu-mă: „Dacă n-aș fi eu la cârmă, lucrarea bisericii nu ar progresa, sub nicio formă, atât de bine. Dacă n-ar fi fost părtășia mea, stările celorlalți nu s-ar fi îmbunătățit atât de mult. Se pare că am, în fapt, realitatea adevărului și că pot face lucrare practică.” Sora Li a trebuit să se întoarcă acasă pentru a se ocupa de niște lucruri, așa că a trebuit să preiau singură lucrarea bisericii. La început, m-am simțit puțin stresată și L-am păstrat pe Dumnezeu în inima mea tot timpul. După fiecare adunare, analizam felul în care decursese și mă grăbeam să ofer sprijin oricui se simțea slab sau negativ. După ceva vreme, am văzut că toată lumea participa la adunări și-și făcea datoria așa cum trebuia și că toată lucrarea bisericii decurgea fără

probleme. Am răsuflat ușurată și nu m-am putut abține să nu mă simt foarte mulțumită de mine. Credeam că am dovedit că mă pricep în decursul tuturor acestor ani în care am slujit drept conducătoare, că am văzut multe lucruri și că m-am ocupat de multe probleme. Aveam o experiență de muncă diversă și mă puteam ocupa singură de lucruri. Îmi închipuiam că eram, într-adevăr, un stâlp al bisericii. Mai ales în acea perioadă, când mă trezeam devreme și lucram până noaptea fără să mă plâng de oboseală sau dificultate, chiar am simțit că meritam să fiu lăudată. Fără să-mi dau seama, trăiam într-o stare în care eram foarte mulțumită de mine și, ori de câte ori citeam cuvintele lui Dumnezeu care judecau și dezvăluiau omenirea, nu mi le aplicam și mie. Când frații și surorile erau într-o stare proastă, nu aveam părtășie asupra adevărului cu ei, ci, în schimb, îi respingeam cu dispreț și îi mustram, adesea, spunând: „Sunteți credincioși de atâta vreme, dar tot nu căutați adevărul. Cum de nu v-ați schimbat deloc?” Uneori, după ce aveam părtășie despre un lucru, frații și surorile spuneau că tot nu știu ce să facă. Fără să întreb de ce, îi dojeneam, spunând: „Nu e vorba că nu știți lucrul acesta, ci că nu vreți să-l puneți în practică!” Se simțeau cu toții constrânși de mine și nu îndrăzneau să-mi mai vorbească despre problemele lor.

Mai târziu, sora Liu a fost aleasă drept conducătoare pentru a lucra alături de mine. M-am gândit că nu fusese o credincioasă de prea mult timp și că s-ar putea să nu înțeleagă unele lucruri nici măcar după discuții, așa că va trebui să am cuvântul final în majoritatea chestiunilor bisericești, fie ele mărunte sau importante. Uneori luam o decizie și o trimiteam pe sora Liu să o îndeplinească. Odată, am primit o scrisoare de la un conducător care ne cerea să recomandăm pe cineva pentru o anumită datorie. Știam că lucrul acesta avea legătură cu lucrarea din casa lui Dumnezeu, așa că necesita discuții cu partenera și colegii mei, dar apoi m-am gândit: „Îmi fac datoria în biserică de atâta vreme. Știu totul despre frați și surori, așa că ar fi în

regulă dacă aș lua eu hotărârea.” Așadar, am luat decizia fără să discut acest lucru cu sora Liu și apoi am pus-o să aranjeze lucrurile. Deși slujeam drept conducătoare împreună, o tratam ca pe un subaltern. Câteodată, când nu se ocupa bine de ceva, mă supăram pe ea. Trăia în negativitate, simțea că nu poate înțelege nimic și că nu-și poate face bine datoria. Ajunsese în acel punct din cauză că am constrâns-o, dar tot nu am reflectat asupra mea. În schimb, credeam și mai tare că posedam realitatea adevărului și că eram pricepută în lucrarea mea, așa că trebuia să administrez lucrarea bisericii. Am devenit și mai dictatorială și arogantă. Când colegii menționau sugestii diferite în timpul discuțiilor de muncă, de multe ori, nu căutam deloc, ci, pur și simplu, le respingeam complet. M-am gândit: „Oricum, ce știți voi? Nu știu eu mai bine după ani de zile în care am fost conducătoare?” Am ajuns să am ultimul cuvânt în orice privință în lucrarea bisericii. Mai târziu, Dumnezeu a permis unor situații să apară pentru a mă trata. Nu mai făceam progrese în datoria mea. Ratam întâlnirile cu oamenii și numeam oameni care nu erau conform principiilor. Conducătorul a evidențiat greșelile din lucrarea mea, m-a tratat și emondat. Chiar și în fața acestei situații, tot nu am reflectat asupra mea. Consideram că trebuia doar să fiu mai atentă. Un coleg m-a avertizat: „Nu ar trebui să reflectezi la motivul pentru care au apărut aceste probleme?” Am spus, cu dispreț: „Nimeni nu e perfect și toată lumea greșește. Nu-i nevoie să reflectez asupra tuturor lucrurilor.” Câțiva frați și surori m-au întrebat dacă eram bine, iar eu am spus că da, dar, în sinea mea, mă gândeam: „De ce ar fi ceva în neregulă? Chiar dacă aș fi într-o stare proastă, aș putea să mă descurc singură cu asta. Nu-i nevoie să vă faceți griji. Sunt conducătoare de atâta vreme, așa că nu înțeleg eu adevărul mai bine decât voi?” Indiferent în ce fel mă preveneau, nu voiam să ascult. Trăiam, pe deplin, în firea mea coruptă, iar duhul mi se întuneca tot mai mult. Începeam să ațipesc în timp ce citeam cuvintele lui Dumnezeu și nu

aveam ce să spun în rugăciune. Au început să apară din ce în ce mai multe probleme în biserică. Eram complet oarbă. Îmi lipsea înțelegerea multor probleme și nu știam cum să mă ocup de ele. După puțin timp, s-a făcut un sondaj de opinie generală în biserică, iar frații și surorile au spus, cu toții, că eram foarte arogantă și că nu voiam să accept adevărul. Au spus că eram dictatorială, că dojeneam și constrângeam oamenii. Am sfârșit prin a fi îndepărtată din funcție. În ziua aceea, conducătorul a împărtășit evaluările tuturor despre mine. Puteam simți cum Dumnezeu Își descătușează mânia asupra mea prin felul în care frații și surorile m-au dezvăluit și tratat. M-am simțit ca un șobolan de pe stradă care dezgustă pe toată lumea și pe care până și Dumnezeu îl respinge cu dispreț. Nu puteam înțelege cum ajunsesem atât de jos. În durerea mea, am venit înaintea lui Dumnezeu în căutare: „O, Dumnezeule, întotdeauna am considerat că sunt responsabilă în lucrarea mea bisericească și că am puțină realitate a adevărului. N-am crezut niciodată că voi avea atât de multe probleme cum am acum. În ochii celorlalți, sunt o persoană arogantă care nu vrea să accepte adevărul. Dumnezeule, nu știu cum am devenit așa. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi ca să mă pot cunoaște și să-Ți pot înțelege voia.”

Apoi am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Ar fi mai bine pentru voi să dedicați mai mult efort adevărului cunoașterii sinelui. De ce nu ați fost lăudați de Dumnezeu? De ce este firea voastră abominabilă pentru El? De ce provoacă discursul vostru dezgustul Lui? De îndată ce ați demonstrat un pic de loialitate, vă cântați propriile laude și cereți recompensă pentru o contribuție mică; vă uitați de sus la alții când ați arătat un minimum de ascultare și deveniți disprețuitori față de Dumnezeu la îndeplinirea unei sarcini minore. […] Cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac, cei care conduc și cei care îi urmează, cei care Îl primesc pe Dumnezeu și cei care nu Îl primesc, cei care dăruiesc**

și cei care nu dăruiesc, cei care predică și cei care primesc cuvântul și așa mai departe, toți acești oameni se laudă pe ei înșiși. Nu găsiți acest lucru ridicol? Să știi foarte bine că crezi în Dumnezeu, totuși să nu poți fi compatibil cu Dumnezeu. Știind foarte bine că ești pe deplin nevrednic, persiști, totuși, în a te lăuda. Nu simțiți că rațiunea vi s-a deteriorat până într-acolo, încât nu mai aveți autocontrol?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"). **„Să nu crezi că înțelegi totul. Îți spun că tot ceea ce ai văzut și experimentat este insuficient pentru ca tu să înțelegi chiar și a mia parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Deci, de ce acționezi așa de arogant? Puținul talent și cunoștințele minime pe care le ai sunt insuficiente pentru ca Isus să le folosească măcar într-o secundă în lucrarea Sa! Câtă experiență ai de fapt? Ceea ce ai văzut și tot ceea ce ai auzit în viața ta și ceea ce ți-ai imaginat sunt mai puțin decât lucrarea pe care Eu o fac într-o clipă! Ai face bine să nu cauți nod în papură. Indiferent de cât de arogant ai fi, ești doar o viețuitoare care e mai mică decât o furnică! Tot ceea ce duci în burtă e mai puțin decât ceea ce duce o furnică în burta sa! Să nu crezi că, doar fiindcă ai obținut niște experiență și ai o vârstă, asta îți dă dreptul să gesticulezi cu frenezie și să te fălești. Oare experiența și vârsta ta nu sunt rezultatul cuvintelor pe care Eu le-am rostit? Crezi că le-ai dobândit prin propria ta muncă și sudoare?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"). Cuvintele lui Dumnezeu au revelat tocmai starea mea. Am fost devastată și abia atunci am început să reflectez asupra mea. După ce mi-am făcut timp de câțiva ani datoria de conducătoare, am crezut că, întrucât avusesem acea funcție o vreme, înțelegeam mai mult adevăr și eram mai pricepută decât ceilalți, că eram un stâlp al bisericii și că biserica nu se putea descurca fără mine. Când am

realizat puțin în datoria mea, am crezut că înțelegeam tot, că aveam realitatea adevărului, că eram mai bună ca toată lumea. Credeam că a avea credință de ceva vreme și a avea experiență îmi dădea dreptul de a fi arogantă și că eram pe o treaptă mai sus decât alții. Nu am dat deloc atenție sugestiilor fraților și surorilor, darămite să caut sau să le accept. Chiar și atunci când erau grijulii cu mine și mă întrebau despre starea mea, credeam că sunt de o statură mai mare decât ei, așa că mă puteam ocupa de acel lucru și nu aveam nevoie de ajutorul lor. Când le-am descoperit defectele și dificultățile, nu am avut părtășie asupra adevărului pentru a-i ajuta, ci i-am dojenit. Pur și simplu, nu puteau face nimic bun în ochii mei, iar eu îi mustram cu trufie. Drept urmare, frații și surorile erau constrânși de mine și trăiau în negativitate. Însemna asta că-mi fac datoria? Era clar că făceam rău. Nu am dat la iveală decât o fire satanică, arogantă și îngâmfată. Când Dumnezeu a devenit trup, în zilele de pe urmă, exprimând adevărul și lucrând pentru a mântui oamenii, El a făcut o lucrare atât de mare, dar nu S-a semețit niciodată și nu S-a prezentat ca fiind Dumnezeu. În schimb, a fost umil și ascuns, făcând, în tăcere, lucrarea de mântuire. Am văzut că Dumnezeu este atât de modest și încântător, dar eu, atât de profund coruptă de Satana și plină de firi satanice, aveam o părere atât de bună despre mine și despre abilitățile mele numai pentru că avusesem credință de ceva vreme, înțelegeam mai multe doctrine și aveam puțină experiență de muncă. M-am urcat pe un piedestal și nu am vrut să cobor. Îmi lipsea, cu desăvârșire, cunoașterea de sine, nu știam nimic despre mine însămi și eram arogantă dincolo de orice rațiune. Eram hidoasă. După ce am fost dezvăluită de Dumnezeu, mi-am văzut, în sfârșit, adevărata statură. Fusesem capabilă să rezolv câteva probleme în datoria mea numai datorită lucrării Duhului Sfânt. Fără lucrarea și îndrumarea Sa, eram complet oarbă și nu înțelegeam nimic. Nu mă puteam ocupa de propriile probleme, darămite de ale altora.

Chiar și așa, am devenit complet despotică. Chiar eram foarte arogantă. În acel moment, mi-a fost rușine de comportamentul meu.

Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase! Pentru a rezolva acțiunile lor rele, ei trebuie mai întâi să rezolve problema naturii lor. Fără o schimbare a firii, nu ar fi posibil să se aducă o rezolvare fundamentală a acestei probleme**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că natura mea arogantă era motivul pentru care făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu. Condusă de natura mea arogantă, mi-am asumat meritele pentru rezultatele lucrării Duhului Sfânt atunci când am avut puțin succes în datoria mea, împăunându-mă ca fiind copilul de aur al bisericii. M-am considerat, cu nerușinare, a fi beneficiara mântuirii lui Dumnezeu, însă nu aveam deloc cunoaștere de sine. În datoria mea, mereu îmi afișam ostentativ vechimea, considerându-mă mai bună și mai sus decât toți ceilalți,

dominându-i mereu. Ba chiar foloseam cuvintele lui Dumnezeu ca să admonestez frații și surorile, iar când organizam lucrarea, nu discutam lucrurile cu sora alături de care lucram. În schimb, acționam autocrat și aveam ultimul cuvânt. Am luat chiar decizii unilaterale cu privire la chestiuni importante pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Am făcut-o pe acea soră să fie conducătoare doar cu numele și mi-am creat propriul imperiu în biserică. Din cauza naturii mele arogante, nu am ținut cont de nimeni și nu L-am păstrat pe Dumnezeu în inima mea. Nu am căutat principiile adevărului atunci când am întâmpinat probleme și chiar mi-am considerat ideile ca fiind adevărul, punându-i pe toți ceilalți să mă asculte și să mi se supună. Acest lucru mi-a amintit de felul în care Dumnezeu i-a dat arhanghelului puțină putere ca să-l pună să-i conducă pe ceilalți îngeri din cer, dar acesta a pierdut orice rațiune în aroganța sa, gândindu-se că era un lucru special și vrând să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Drept urmare, a ofensat firea lui Dumnezeu, iar El l-a blestemat și l-a alungat din cer. Iar acum, Dumnezeu m-a înălțat să lucrez drept conducătoare ca să-L preamăresc și să-I fiu martoră în toate, să pot avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme practice, să-i ajut pe ceilalți să înțeleagă adevărul și să I se supună lui Dumnezeu. Însă nu am căutat adevărul și nu mi-am făcut datoria conform cerințelor lui Dumnezeu. În schimb, am acaparat puterea, m-am plasat în centru și i-am făcut pe ceilalți să mă asculte și să mi se supună. În ce fel eram eu diferită față de arhanghel? Dumnezeu a rânduit situații ca să-mi blocheze calea și, apoi, m-a avertizat prin frați și surori, dar nu am acceptat acest lucru și nu am reflectat deloc asupra mea. Am fost atât de neînduplecată și răzvrătită! Îmi făcusem datoria cu firea mea arogantă, constrângându-i pe frați și surori, ceea ce a dus la faptul că ei trăiau în negativitate și erau incapabili să-și rezolve dificultățile. Nici în lucrarea bisericii nu exista niciun progres. Toate acestea erau răul pe care l-am făcut

controlată fiind de aroganța mea! Am o natură atât de încăpățânată și arogantă! Dacă Dumnezeu nu m-ar fi dezvăluit și tratat cu asprime prin frați și surori și nu m-ar fi îndepărtat din datoria mea, nu aș fi reflectat niciodată asupra mea. Dacă acest lucru ar fi continuat, aș fi făcut mai mult rău. Aș fi ofensat firea lui Dumnezeu și apoi aș fi fost blestemată și pedepsită de El, așa cum a fost arhanghelul. În acel moment, am dobândit înțelegerea asupra intențiilor bune ale lui Dumnezeu. Făcea acest lucru ca să mă oprească din drumul meu rău și să-mi dea o șansă să mă căiesc. Acesta era felul în care Dumnezeu mă apăra și mă mântuia. I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu.

După ce am fost înlocuită, sora Liu a fost capabilă să-și facă datoria ca de obicei și, din ceea ce au spus ceilalți, deși conducătorul și diaconii nou-aleși nu fuseseră credincioși de multă vreme, atunci când se discuta lucrarea, nimeni nu se agăța de propriile idei, ci, în schimb, se rugau lui Dumnezeu și se bazau pe El, căutând împreună principiile adevărului. Lucrau unii cu alții, iar lucrarea bisericii s-a îmbunătățit iarăși, încetul cu încetul. Mi-a fost foarte rușine când am auzit acest lucru. Crezusem mereu că lucrarea bisericii nu putea continua fără mine, dar, pusă în fața faptelor, am văzut că lucrarea casei lui Dumnezeu este toată făcută și sprijinită de Duhul Sfânt și că nu este un lucru pe care îl poate face cineva de unul singur. Oamenii numai cooperează și-și îndeplinesc propria datorie. Indiferent de cât timp credem în Dumnezeu, atâta vreme cât ne bazăm pe El pentru a căuta și a practica adevărul în datoria noastră, vom avea îndrumarea și binecuvântările Sale. Faptul că eram dictatorială și că îmi făceam datoria fără să caut adevărul, ci făcând, cu aroganță, orice voiam era dezgustător pentru Dumnezeu. Fără îndrumarea lui Dumnezeu, am pierdut lucrarea Duhului Sfânt și am devenit lipsită de valoare. Nu puteam face nimic. Eram orbită de aroganță, scăpată de sub control, dădeam ordine, cu

trufie, oamenilor, constrângeam și răneam frații și surorile și perturbasem lucrarea bisericii. M-am simțit foarte vinovată și mi-am făcut multe reproșuri. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am fost atât de oarbă! Nu m-am cunoscut pe mine însămi, gândindu-mă mereu că înțelegeam mai multe pentru că fusesem conducătoare de mai multă vreme, așa că eram mai bună ca toți ceilalți. Aroganța m-a condus în datoria mea, iar lucrul acesta a perturbat lucrarea casei Tale. O, Dumnezeule, nu vreau să mă mai împotrivesc Ție și vreau să mă căiesc cu adevărat!”

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, ești jalnic de murdar – legea Raiului nu tolerează dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi făcuți desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și sunt dispuși să-i fie martori lui Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu respectă voința lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat**” (Cuvântul, Vol. 1:

Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Cuvintele lui Dumnezeu erau foarte clare. Dumnezeu nu stabilește rezultatele oamenilor în funcție de durata de timp în care au crezut, de cât de mult pot predica sau de cât de mult au lucrat, ci pe baza căutării adevărului, a schimbării firilor corupte și a îndeplinirii datoriei unei ființe create. Acestea sunt cele mai importante lucruri. Înainte, nu am cunoscut niciodată firea dreaptă a lui Dumnezeu. Crezusem de o vreme, avusesem câțiva ani de experiență în calitate de conducătoare și puțin succes în datoria mea. Am folosit toate aceste lucruri în avantajul meu. Credeam că, dacă tot căutam în acel fel, aveam să fiu mântuită de Dumnezeu, așa că nu m-am axat pe experimentarea judecății, mustrării, tratării și emondării lui Dumnezeu. Nesocotisem mai ales căutarea adevărului în datoria mea pentru a-mi rezolva firile corupte. Drept urmare, firea vieții mele de-abia se schimbase după ani de credință în Dumnezeu, iar eu trăiam pe baza naturii mele satanice și arogante, făcând rău și împotrivindu-mă lui Dumnezeu. Am văzut că nu ne putem cunoaște pe noi înșine și nu ne putem căi, cu adevărat, lui Dumnezeu dacă nu căutăm adevărul în credința noastră. Oricât de multă muncă am făcut, oricât de mult am predicat, fără o schimbare în firea vieții noastre, tot vom fi condamnați și eliminați de Dumnezeu. Acest lucru este hotărât de firea dreaptă și de esența sfântă ale lui Dumnezeu. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, nu am mai profitat de cât de mult crezusem sau de cât de mult lucrasem, ci am început să mă concentrez pe a depune eforturi în citirea cuvintelor lui Dumnezeu, în a reflecta asupra mea, a mă cunoaște și a căuta schimbarea în firile mele satanice.

După aceea, mi s-a dat altă datorie în biserică. Când lucram cu frații și surorile, eram mai modestă, iar atunci când aduceau în discuție păreri diferite, uneori credeam că am dreptate și voiam ca ei să mă asculte, dar realizam repede că îmi arătam iarăși firea arogantă, așa că mă rugam lui

Dumnezeu și mă lăsam pe mine deoparte pentru a căuta adevărul alături de frați și surori și a rezolva lucrurile prin discuții. Frații și surorile au spus, cu toții, că nu mai eram la fel de arogantă ca înainte, că eram mult mai matură. Să-i aud evaluându-mă astfel era foarte emoționant pentru mine. Știam că acest lucru fusese realizat de judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Deși nu am scăpat complet de firea mea arogantă și încă sunt foarte departe de standardele pe care Dumnezeu le cere, am văzut iubirea și mântuirea lui Dumnezeu. Am văzut că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu pot transforma și purifica oamenii cu adevărat.

65. Prin rezolvarea aroganței se poate dobândi o asemănare umană

de Zhenxin, Statelor Unite

În martie 2017 am început să lucrez ca graficiană pentru Biserică, în special pentru postere de filme și pictograme. La început nu știam multe despre partea tehnică, așa că învățam încontinuu principiile și aptitudinile tehnice. Le ceream cu modestie ajutorul fraților și surorilor și aveam grijă să urmez sfaturile celorlalți în proiectele mele. După o vreme, am început să stăpânesc abilitățile tehnice de care aveam nevoie în datoria mea. Pictogramele mele erau puse pe internet și rata de vizualizări era destul de bună. A fost, în special, un poster pentru un documentar pe care mulți frați și surori l-au lăudat. Ceilalți se consultau adesea cu mine asupra problemelor tehnice, așa că am simțit că am ceva talent real în sfera proiectării grafice. Am devenit arogantă fără să-mi dau seama.

Mai târziu, când proiectam pictograme care erau mai ușoare decât posterele de filme, am simțit că sunt suficient de pricepută încât să le fac foarte repede. Așa că le făceam pe baza abilităților tehnice pe care le aveam fără a mă gândi prea mult sau a căuta principiile. Prin urmare, reacția fraților și surorilor a fost că atât lumina cât și culoarea nu erau potrivite temei. Nu le-am luat în considerare părerea și nu am acceptat-o, ci m-am gândit: „Nu aveți pic de gust? Asta este creativitate îndrăzneață. Am luat în considerare toate acestea și nu reprezintă o problemă. Faceți sugestii din ignoranță.” M-am ținut tare pe poziții și chiar mi-am pierdut cumpătul. Am refuzat să fac vreo editare. Drept rezultat, câteva dintre pictogramele mele au fost respinse din cauza problemelor cu imaginile. Mai târziu, am auzit că o soră s-a simțit foarte constrânsă de mine și se temea să-mi mai dea

sugestii. M-am simțit destul de prost când am auzit asta, dar nu am reflectat asupra mea în lumina celor întâmplate.

Nu după mult timp, am lucrat la designul unui alt poster de film. Filmul era despre o credincioasă care era indusă în eroare și cotrolată de pastori și prezbiteri, limitată de noțiuni religioase și care nu voia să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. După căutarea adevărului, a acceptat, în sfârșit, lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și a ajuns să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Am ținut cont de această temă și m-am gândit: „Cea mai bună idee e să folosesc efectul de lumină și umbră, de la întuneric la lumină.” Am petrecut foarte mult timp căutând un afiș de film asemănător să-l folosesc drept referință. Când m-am uitat la imaginea finală, m-am gândit că era foarte bună, că arăta ca afișul unui film de mare succes. Eram chiar foarte mândră de mine. Apoi o soră mi-a văzut posterul și mi-a dat următoarea sugestie: „Este prea întunecat aici. Nu este niciun detaliu și este prea monoton.” O altă soră a avut această sugestie: „Este prea întunecat per ansamblu, nu este clar. Pare destul de sumbru. Acest film e mărturie pentru Dumnezeu, așa că imaginea n-ar trebui să fie prea întunecată.” M-am simțit foarte potrivnică față de ceea ce aveau de spus. M-am gândit: „Cred că arată grozav. Nu știți să gestionați umbrele, dar îmi spuneți mie cum s-o fac. Nu cumva căutați nod în papură?” Dar am spus: „Nu este aceasta umbrirea potrivită? Trebuie să existe diferența dintre lumină și întuneric. În plus, este pentru un poster de film, deci scopul este de a lucra la umbrire. Așa sunt făcute alte postere de film. Nu e nimic în neregulă cu el.” Apoi le-am trimis o copie a posterului de film la care mă referisem. Spre surprinderea mea, au spus că este prea mult spațiu întunecat pe poster și nu arăta la fel de bine ca celălalt. M-am înfuriat când au spus asta și m-am gândit: „Să nu uitați că voi îmi cereți mereu sfatul asupra umbririi. Nu aveți nici măcar o pricepere fundamentală asupra acesteia, dar

îmi spuneți mie cum s-o fac. Nu cumva încercați să învățați peștele să înoate?” Ca să demonstrez că aveam dreptate, am trimis imaginea pe care o proiectasem altor frați și surori, dar și aceștia mi-au spus că era prea întunecată. A trebuit să înghit în sec și să-l schimb. Încă mai credeam că aveam ideea corectă și că era în acord cu principiile umbririi, așa că am făcut doar schimbări minore, dar tot nu a fost acceptată. Prin urmare, lucram de aproape o lună la o imagine care ar fi trebuit să-mi ia o săptămână. În cele din urmă, a fost respinsă din cauza problemelor de design conceptual. Asta a fost ca o palmă pentru mine. M-am simțit realmente abătută și dezamăgită și nu am vrut să mă destăinui în părtășia cu ceilalți. M-a cuprins un sentiment întunecat și dureros. Atunci conducătoarea echipei mi-a amintit că niciunul dintre designurile mele recente nu avusese succes și că trebuia să reflectez imediat asupra mea înaintea lui Dumnezeu. Abia atunci am venit înaintea lui Dumnezeu în reflecție și am găsit câteva cuvinte relevante de la Dumnezeu.

Într-o zi, am citit asta în devoționalele mele: „**Când problemele se abat asupra ta, nu trebuie să fii neprihănit de sine, gândind: «Înțeleg principiile și am ultimul cuvânt. Voi nu sunteți calificați să vorbiți. Ce știți voi? Nu înțelegeți; eu da!» Asta înseamnă să fi neprihănit de sine. A fi neprihănit de sine este o fire coruptă, satanică; nu face parte din umanitatea normală.**” „**Dacă ești mereu neprihănit de sine și insiști cu propriile căi, spunând «Nu voi asculta de nimeni. Chiar dacă o voi face, va fi de dragul aparențelor – nu mă voi schimba. Voi face lucrurile în felul meu; simt că am dreptate și sunt pe deplin justificat», ce se va întâmpla? S-ar putea să ai dreptate și să nu ai nicio vină în ceea ce faci; este posibil să nu fi făcut greșeli și este posibil să înțelegi mai bine decât alții un aspect tehnic al unei probleme și, totuși, odată ce te comporți și practici în acest fel, ceilalți vor vedea și vor spune: «Firea acestei**

persoane nu este bună! Când problemele se abat asupra ei, nu acceptă nimic din ce are altcineva de spus, corect sau greșit. Totul este împotrivire. Această persoană nu acceptă adevărul.» Și dacă oamenii spun că nu accepți adevărul, ce gândește Dumnezeu? Poate Dumnezeu să vadă aceste expresii ale tale? Dumnezeu le poate vedea mult prea clar. Dumnezeu nu doar cercetează cele mai lăuntrice unghere ale inimii omului, ci și urmărește tot ceea ce spui și faci în orice moment, în toate locurile. Și, când vede aceste lucruri, ce face El? El spune: «Ești împietrit. Ești astfel în cazurile în care ai dreptate și în cele în care nu ai. În toate situațiile, toate dezvăluirile și expresiile tale sunt contrare și în opoziție. Nu accepți nimic din ideile sau sugestiile altora. În inima ta, totul este contradicție, închidere și refuz. Ești foarte dificil!»" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cei care nu pot trăi întotdeauna înaintea lui Dumnezeu sunt necredincioși"). Dumnezeu vede cu adevărat în inimile și mințile noastre. Asta mi-a expus în totalitate starea. Revelasem firea satanică a aroganței. Când posterele mele erau aprobate și lăudate de frați și surori, m-am gândit că asta se datora aptitudinilor mele și că nimeni nu mă întrecea în cunoștințe de design și tehnică. Când alții mi-au dat sugestii, am refuzat să le accept, gândindu-mă că nu înțelegeau. Chiar și când mai multe persoane au făcut aceeași sugestie, am rămas neînduplecată. M-am prefăcut că acceptam ce spuneau, dar de fapt, mă agățam de propria gândire. Am schimbat doar ce-mi convenea și am refuzat să modific acolo unde nu eram de acord. Am găsit tot felul de scuze pentru a mă certa cu oamenii și chiar mi-am pierdut cumpătul. În felul acesta, am sfârșit prin a-mi constrânge o soră. Mi-am dat seama că eram arogantă dincolo de orice rațiune. Eram complet nerezonabilă! Eram atât de arogantă și neprihănită de sine încât nu voiam să accept sugestiile nimănui. Nu numai că imaginea mea a trebuit editată de mai multe ori, ținând pe loc lucrarea noastră, ci și propria stare

continua să mi se deterioreze. Fără a mă confrunta cu acele eșecuri și piedici, nu aș fi venit niciodată înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta și a mă cunoaște. Dacă nu mă întorceam, ci continuam să trăiesc după firea mea arogantă, ceilalți m-ar respinge și Dumnezeu ar fi dezgustat de mine. Eram plină de regret și mi s-a făcut puțin teamă gândindu-mă la asta. Am venit numaidecât înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, dispusă să mă căiesc.

Ulterior, m-am destăinuit surorilor din echipă cu privire la corupția pe care o relevasem și le-am spus că eram dispusă să primesc sugestii și să fiu tratată. În datoria mea de atunci încolo, frații și surorile mi-au dat o serie de sugestii și, la început, mi-a fost destul de greu să le accept. Dar când mi-am amintit de eșecurile mele recente, m-am rugat și m-am lăsat deoparte. M-am gândit de ce ar face acea sugestie, ce ar putea fi dobândit prin urmarea ei și unde era problema. Apoi o evaluam pe baza principiilor. Cu această abordare, îmi era mai ușor să înțeleg și să accept sugestiile celorlalți și editările mele erau mult mai bine primite. Am văzut, de asemenea, cât de minunată este practicarea adevărului. Însă firea mea arogantă era cu adevărat înrădăcinată în mine, așa că nu o puteam stârpi printr-o singură experiență a eșecului.

Puțin mai târziu, m-am cufundat din nou în aroganță. Odată am proiectat o pictogramă pentru imnuri bisericești. M-am gândit că, de vreme ce sunt frați și surori exprimând laude pentru Dumnezeu în urma experimentării lucrării Sale, ar trebui să aibă un sentiment cald, romantic și frumos. M-am gândit la o teorie a culorilor pe care o învățasem care spunea că violetul întruchipa acel sentiment și avea o semnificație impunătoare și elegantă. Am simțit că n-aveam cum să dau greș folosind violet drept culoare primară. Când am terminat, câțiva frați și surori au spus că le-a plăcut ideea mea și culoarea era frumoasă. Am fost foarte mulțumită de mine și m-am gândit că, până la urmă, aveam ceva calibru și capacitate de

proiectare. Am fost surprinsă când o soră novice în proiectare mi-a trimis o sugestie, spunând: „Imnurile bisericești sunt experiențe și înțelegeri adevărate de la frați și surori. Folosirea culorii violet este prea diafană și nu se potrivește cu atmosfera imnurilor. E puțin cam stridentă. Aș sugera schimbarea ei.” I-am citit propunerea, dar am simțit ceva opunere interioară. M-am gândit: „Am parcurs atâtea materiale de pregătire care spun că violetul oferă o senzație caldă, plăcută. În plus, sunt multe alte modele pe internet care folosesc violetul în acest sens. De ce ai spune că este prea stridentă? Pe deasupra, tu ești abia la început și ai făcut puține designuri singură, dar îmi dai mie sugestii. Nu îți știi lungul nasului.” Dar tot nu m-am simțit confortabil să o resping direct, așa că i-am distras atenția, spunându-i că voi cere părerile altor frați și surori. Nu m-am dus nicio clipă să cer părerea altcuiva, și nu m-am gândit serios la asta.

Câteva zile mai târziu, o altă soră mi-a oferit aceeași sugestie și a spus că era deprimantă culoarea pe care o folosisem. Mi-a sugerat să o schimb. Chiar atunci, conducătoarea echipei mi-a amintit să nu fiu încăpățânată și că ar trebui să fac schimbări pentru revizuirile viitoare. N-am îndrăznit să mă țin tare pe poziții în acel moment, așa că am încercat să fac câteva schimbări. Dar nu prea eram dispusă să renunț la acel model violet. M-am gândit: „Modelul meu cu această culoare nu poate fi chiar atât de rău. Unii dintre ceilalți îl apreciază, așa că de ce trebuie să îl schimb?” Dar gândind în această manieră, m-am chinuit să îl schimb. După câteva încercări, tot nu arăta bine. Apoi, la o editare, a apărut o eroare în imagine, la care am lucrat ore, dar tot nu am găsit o cale să o repar. Am fost incredibil de frustrată și la capătul răbdării și am vrut chiar să renunț. M-am gândit la cum petrecusem o lună la acea singură imagine, editând-o de șase ori și ceilalți îmi dăduseră atât de multe sugestii. Tot nu o terminasem și ne ținea pe loc lucrarea. Eram foarte supărată. Mi-am amintit cum împiedicasem lucrarea noastră înainte

din cauză că eram arogantă și nu puteam accepta reacțiile primite. Acum eram din nou arogantă și respingeam sugestiile altora. Nu era aceasta aceeași veche problemă? Am venit repede înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, „O, Dumnezeule, firea mea arogantă e foarte îngrijorătoare. Nu mă pot supune în această situație. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă ca să-Ți pot înțelege voia, să mă cunosc cu adevărat și să ies din această stare.”

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu. Chiar dacă, din afară, e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea asupra altora. Acest tip de persoană nu-L slăvește câtuși de puțin pe Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut judecata, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu. Dacă oamenii își doresc să ajungă să Îl slăvească pe Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi**

să-și înlăture firile arogante. Cu cât mai temeinic îți înlături firea arogantă, cu atât Îl vei slăvi mai mult pe Dumnezeu și numai atunci poți să I te supui și să fii în stare să dobândești adevărul și să-L cunoști" (Părtășia lui Dumnezeu). Asta m-a ajutat să înțeleg că aroganța este sursa împotrivirii față de Dumnezeu. Controlată de firea mea arogantă, am crezut că aveam mereu dreptate de parcă perspectivele mele erau adevărul, de parcă erau autoritare. Nu aveam nicio dorință de a căuta adevărul și de a mă supune lui Dumnezeu. Pur și simplu, nu eram dispusă să accept sugestiile nimănui. Mai ales când cineva care nu era la fel de priceput la tehnică sau nu înțelegea anumite aspecte tehnice îmi oferea sugestiile sale, mă împotriveam foarte tare. Mă prefăceam că le accept, dar, în realitate, nu îi luam sugestiile în serios. Prin intermediul altora, Dumnezeu mi-a amintit de nenumărate ori să-mi las voia la o parte, să mă concentrez pe ceea ce folosește casei lui Dumnezeu, să caut, să încerc și să creez cea mai bună versiune. Dar eram incredibil de încăpățânată și încrezută. Mi-am luat propriile idei și experiențe drept adevărul și am rămas tare pe poziție când sugestiile altora nu-mi atingeau standardele. Asta a perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu. Atunci am început, în sfârșit, să înțeleg aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Nu numai că oamenii cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu.**" „**Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu.**" M-am convins în totalitate de ele. Mi s-a făcut, totodată, puțin teamă. Mi-au amintit de antihriștii din biserică. Erau realmente aroganți și dictatoriali și nu ascultau niciodată sugestiile celorlalți. Ba chiar îi atacau și îi excludeau pe cei care își dădeau cu părerea, iar asta a perturbat cu adevărat lucrarea casei lui Dumnezeu și I-a ofensat firea. Au fost cu toții stârpiți de Dumnezeu. Nu făcusem genul de rău pe care îl înfăptuiseră antihriștii, dar cu ce se

deosebea firea pe care am relevat-o eu de a lor? Atunci mi-am dat seama cât de grave ar fi consecințele dacă nu se rezolva aroganța mea. Am venit numaidecât înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, dispusă să mă căiesc.

Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Examinând acum acest lucru, este dificil să-ți îndeplinești datoria în mod adecvat? De fapt, nu este; oamenii trebuie doar să fie capabili să adopte o atitudine umilă, să aibă un pic de rațiune și să adopte o poziție adecvată. Indiferent cât de educat crezi că ești, ce premii ai câștigat sau cât de mult ai dobândit și oricât de mare crezi că ar putea fi calibrul și gradul tău, trebuie să începi prin a renunța la toate aceste lucruri – nu contează deloc. În casa lui Dumnezeu, oricât de mărețe și de bune ar fi aceste lucruri, nu pot fi mai presus de adevăr; nu sunt adevărul și nu îi pot lua locul. Acesta este motivul pentru care spun că trebuie să ai acest lucru numit rațiune. Dacă spui «Sunt foarte talentat, am o minte foarte ascuțită și reflexe rapide, învăț repede și am o memorie extrem de bună» și folosești mereu aceste lucruri drept capital, atunci acest lucru va cauza necazuri. Dacă vezi aceste lucruri ca fiind adevărul sau mai sus decât adevărul, atunci îți va fi greu să accepți adevărul și să îl pui în practică. Oamenii trufași, aroganți, care întotdeauna se cred superiori, acceptă cel mai greu adevărul și sunt cei mai predispuși să cadă. Dacă poți să-ți rezolvi problema aroganței, atunci devine ușor să pui în practică adevărul. Așadar, trebuie mai întâi să la; i deoparte acele lucruri care, la suprafață, par a fi drăguțe și mărețe și care provoacă invidia celorlalți și să le tăgăduiești. Aceste lucruri nu sunt adevărul; mai degrabă, pot să te împiedice să intri în adevăr**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”). Atunci am înțeles că trebuia să mă dau la o parte și să mă reneg pentrru a-mi rezolva firea arogantă. Priceperile umane, abilitățile, experiența și

darurile nu sunt adevărul, indiferent cât de uimitoare sunt. Sunt doar unelte pentru a ne ajuta să ne facem datoria. N-ar trebui să încercăm să le valorificăm. Căutarea adevărului, înfăptuirea lucrurilor după principiu, lucrul în armonie cu ceilalți și învățarea de la alții sunt cheia. Aceasta este singura cale de a ne face bine datoria. Atunci m-am uitat prin câteva dintre posterele mai bune pe care le proiectasem și am descoperit că erau probleme evidente în privința conceptului, umbririi, culorii și compoziției în imaginile mele originale. Dar după editarea lor bazată pe reacțiile fraților și surorilor, erau mult îmbunătățite și unele suferiseră transformări complete. Mi-a fost rușine să văd asta. M-am gândit că avusesem ceva succes în lucrarea mea și că primisem câteva laude de la ceilalți, deoarece aveam abilități tehnice mai bune și mai multă experiență decât ei. Am profitat de asta, refuzând să ascult de oricine. Dar realitatea era că modelele mele avuseseră succes doar pentru că mă ghidasem după principiile adevărului și acceptasem sugestiile celorlalți. Au fost făcute cu îndrumarea și luminarea lui Dumnezeu și prin lucrul în armonie alături de frați și surori. Când m-am bazat doar pe abilitățile mele tehnice, fără a căuta principiile adevărului sau a accepta reacțiile celorlalți, imaginile mele nu erau bune și acest lucru încurca lucrarea bisericii. Mi-a fost atât de rușine când mi-am amintit cât de arogantă și neprihănită de sine fusesem în abordarea mea. În mod clar nu eram specială. Aveam o înțelegere superficială a graficii și eram departe de a fi un adevărat profesionist. Dar încă eram atât de sigură pe mine și arogantă. Fusesem atât de nerușinată. Realizând asta, am spus o rugăciune și am renunțat la viziunile mele. Am urmat aprecierile celorlalți și m-am gândit cu adevărat cum să fac editări pentru rezultate mai bune. Nu numai că s-a rezolvat problema principală, dar am găsit totodată o culoare mai potrivită. Am editat imaginea foarte repede, iar frații și surorile au spus că arăta mult mai bine după acele schimbări. Mi-a fost atât de rușine să văd

asta. Trecusem prin nenumărate revizuiri ale acelei imagini, în întregime din pricina aroganței mele, risipind atât de mult timp prețios și încurcându-i pe ceilalți. A perturbat serios lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu numai că abilitățile mele au stagnat, ci intrarea mea în viață a suferit un regres. Am văzut că era foarte dăunător să trăiesc după firea mea arogantă. Regretam atât de mult și am decis în sinea mea: „Indiferent de reacția pe care o voi primi, voi învăța să mă las deoparte, să caut adevărul și să pun interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc. Nu pot continua să trăiesc în aroganță."

Recent am proiectat o pictogramă pentru un videoclip cu recitări din cuvintele lui Dumnezeu și când le-am arătat prima schiță fraților și surorilor au spus că imaginea cu globul era prea mare și părea înghesuită în mijloc, astfel încât câmpul vizual nu era suficient de deschis. Mi-au trimis niste imagini drept referință pentru a mă ajuta să fac îmbunătățiri. Mă gândeam: „Globul trebuie să fie așa de mare pentru a avea efectul scontat și voi nu aveți experiență în proiectarea grafică profesională sau orice fel de pregătire practică. Sunt mult mai pricepută în acest domeniu. Nu am nimic de câștigat din reacțiile voastre." Așa că am frunzărit evaluările lor și am vrut să editez imaginea pe baza propriei gândiri. În acel moment mi-am dat seama că îmi arătam din nou aroganța, că nu am luat în considerare, cu calm, aprecierile sau rezultatul final. Făceam judecăți oarbe și asta era în opoziție cu voia lui Dumnezeu. Am spus imediat o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să îmi liniștească inima ca să pot practica adevărul și să mă lepăd de trupul meu. Apoi am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este, în primul rând, un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care**

mulțumește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine și, în același timp, nu rămâi fidel propriei opinii, te rogi. Deoarece nu deosebești binele de rău, Îi permiți lui Dumnezeu să îți dezvăluie și să îți spună care este cel mai bun și cel mai potrivit lucru de făcut. Pe măsură ce toată lumea se alătură părtășiei, Duhul Sfânt vă aduce luminare tuturor. Dumnezeu îi luminează pe oameni în funcție de un proces, care uneori îți cântărește pur și simplu atitudinea. Dacă atitudinea ta este una de autoafirmare rigidă, Dumnezeu Își va ascunde chipul de tine și Se va închide față de tine; te va expune și Se va asigura că te lovești de un perete. Dacă, pe de altă parte, atitudinea ta este corectă, iar tu nici nu insiști pe propriile căi și nici nu ești neprihănit de sine, nici capricios și pripit, ci ai atitudinea să cauți și accepți adevărul, atunci, în clipa în care ai părtășie cu grupul, iar Duhul Sfânt începe să lucreze printre voi, poate El te va conduce spre înțelegere prin intermediul cuvintelor cuiva" (Părtășia lui Dumnezeu). Atunci am înțeles că atunci când întâmpinam idei diferite de la ceilalți în datoria mea, asta era ceva ce Dumnezeu a permis. Dumnezeu ne urmărește fiecare gând și faptă, așa că ar trebui să practic adevărul și să accept examinarea din partea lui Dumnezeu. Nu puteam accepta, pur și simplu, lucrurile la prima vedere și judeca profesionalismul altor oameni. Chiar dacă eram mai cunoscătoare, indiferent cât de rezonabilă credeam că era ideea mea, ar trebui să încetez să mă cred superioară, să-mi las deoparte închipuirile, să caut principiile adevărului și să fac orice ar fi mai eficient. Chiar dacă se dovedea în final că aveam dreptate, măcar aș fi căutat și practicat adevărul. Asta e de neprețuit. Dumnezeu îmi detesta firile satanice care sunt în vrăjmășie cu El, așa că să-mi afișez aroganța era mai rău decât să fac o greșeală. M-am gândit la felul în care aroganța mea perturbase cu adevărat lucrarea casei lui Dumnezeu și chiar am simțit că nu aș mai putea fi atât de încăpățânată.

Trebuia să abordez calm sugestiile pentru revizuire și să mă străduiesc să fac imaginea mai bună. După aceea am luat în serios sugestiile celorlalți și am descoperit că una dintre imaginile de referință era foarte stilată și puteam învăța din ea. Am discutat-o cu ceilalți membri ai echipei și toată lumea a fost de acord că editările ar trebui făcute conform sugestiei. Am refăcut designul și alte câteva aspecte și a fost gata imediat. Am simțit că toate acestea au fost dobândite prin luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Deși am mai primit câteva sugestii, m-am descurcat cum se cuvine și nu m-am mai simțit așa potrivnică. O schimbam cu plăcere de câte ori era necesar pentru a fi mărturie lui Dumnezeu. După câteva runde de revizuiri, toți au spus că era grozavă și nu au mai avut sugestii. Am văzut cât de minunat era să-mi fac datoria în acest fel.

După ce am fost disciplinată și expusă și după citirea cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles în sfârșit și mi-am urât firea satanică arogantă și am văzut cum a căuta și a accepta adevărul este cheia în toate. Nu sunt atât de arogantă cum obișnuiam să fiu și pot accepta sugestii din partea celorlalți. M-am schimbat în acest fel în întregime datorită judecății, mustrării și disciplinei lui Dumnezeu.

66. Cum mi-am schimbat sinele arogant

de Jingwei, Statelor Unite

Dumnezeu Atotputernic spune: **„Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi, deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu Se ocupă de tine pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Obișnuiam să cred că doar entuziasmul și bunăvoința de a plăti un preț în datoria mea mi-ar putea câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Nu m-am concentrat să accept judecata și mustrarea cuvintelor Lui sau să urmăresc schimbarea firii. Eu doar mi-am făcut datoria, fiind arogantă și dictatorială. Am constrâns și rănit frați și

surori, și am stricat lucrarea bisericii. În cele din urmă am văzut că, fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, firea mea coruptă nu putea fi purificată și schimbată și că nu-mi voi putea face niciodată bine datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Am simțit cu adevărat că judecata și mustrarea lui Dumnezeu sunt mântuirea noastră.

În 2016, mi s-a atribuit datoria de designer de decoruri. Eram încântată, gândindu-mă: „Am studiat design interior și am peste 4 ani de experiență în domeniu. Va trebui să-mi folosesc la maximum aptitudinile profesionale pentru a excela și a-L mulțumi pe Dumnezeu.” După asta, mi-am însușit aptitudini cu frați și surori și am avut părtășie despre principii. După o vreme, am început să văd unele rezultate în datoria mea. Când auzeam pe cineva spunând: „Ați făcut treabă bună cu acest decor. Este foarte realist”, deși răspundeam spunând că a fost îndrumarea lui Dumnezeu, ceea ce gândeam era: „Bineînțeles, nu știți cine l-a proiectat? Sunt o profesionistă!” Am început să merg cu fruntea sus și să vorbesc mai tare. Când vedeam unele greșeli în îndatoririle celorlalți, îi desconsideram. Am încetat să mai discut cu ei despre aranjarea decorurilor. Mi-am închipuit că, de vreme ce studiasem designul, nu era nevoie, că era o pierdere de timp, din moment ce oricum urmau să accepte ideile mele. Îmi făceam singură un proiect în minte și apoi mergeam să îl discut cu regizorul.

După ce am fost promovată în rolul de lider de echipă, am devenit și mai disprețuitoare față de frați și surori. Odată, când montam o scenă cu un restaurant, fratele Zhang din echipă a spus: „Ușa din față nu este destul de înaltă, nu arată bine.” Nu eram deloc de acord. Mi-am spus: „Am proiectat atâtea decoruri de restaurant. Chiar crezi că nu știu cât de înaltă ar trebui să fie ușa? Tu nu ai făcut multe decoruri, nu ai studiat design, nici nu ai experiență practică, dar vrei să dai lecții unei experte.” Am respins iritată propunerea lui și i-am convins pe toți să o lase cum doream eu. Când a

văzut-o cameramanul, a spus că ușa era prea joasă și că îi va limita cadrul. El nu putea filma așa. Nu am avut de ales decât să facem o nouă ușă. Mai târziu, a trebuit să facem un dulap, așa că i-am spus fratelui Chan să facă unul după un desen conceput de mine. El a spus: „Partea centrală e prea largă. Nu arată bine. Ce-ar fi să o facem puțin mai îngustă?" Mi-am spus: „M-am uitat la tot felul de materiale pe internet, iar acestea sunt dimensiunile corecte. Fă cum spun eu și o să fie bine." Rămânând la părerea mea, am spus: „Despre ce vorbești? Doar fă-l cum l-am desenat!" În final, toți au spus că partea centrală era prea largă și nu arăta bine. Fratele Chen a trebuit să petreacă mai mult timp modificând-o, ceea ce a încetinit filmările. Eu tot nu am reflectat și nici n-am încercat să mă cunosc, neacordând nicio atenție acestui lucru. Mi-am spus: „Toți greșim uneori. Doar puțin timp și câteva materiale pentru a-l repara nu sunt mare lucru."

Odată, după o adunare, fratele Zhang a avut următoarele sugestii pentru mine: „Am observat că ești foarte îndărătnică în ultima vreme, când lucrezi cu ceilalți. Nu ne-ai ascultat propunerile și ai respins câteva care erau perfect viabile. Vorbești cu infatuare și constrângi oameni, insistând întotdeauna să facem cum dorești tu. Toate acestea sunt exprimări ale unei firi arogante." Verbal, am acceptat asta, dar mă gândeam: „Sunt arogantă, dar asta nu e o problemă mare." Câteva zile mai târziu, și fratele Liu m-a tratat pentru că am fost arogantă, spunând că nu-i ascult pe ceilalți și că îi constrâng. Mi-am construit defensiva încă înainte ca el să fi putut termina. Mi-am spus: „Niciunul nu vă ridicați la nivelul meu. Cum îndrăzniți să mă tratați?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai puțin puteam să accept. Îmi găseam scuze chiar și în rugăciunile către Dumnezeu. Cu cât făceam asta mai mult, cu atât mai întunecat și deprimat devenea sufletul meu. Devenisem dezorganizată în designul decorurilor, dar tot nu reflectam asupra mea. Într-o zi, m-am lovit cu piciorul de cadrul metalic al unui

scaun, alegându-mă cu o tăietură foarte lungă. Mi-au pus 7 copci la spital. Eram foarte conștientă că nu a fost un accident, ci că era, cu siguranță, voia lui Dumnezeu. În cele din urmă mi-am domolit sufletul și am reflectat cu adevărat. Ori de câte ori frații și surorile aveau propuneri sau indicații utile, eram plină de îndoieli și potrivnică. Nu eram deloc tolerantă, ori supusă. Eram incredibil de rigidă. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să-mi cunosc propria fire coruptă.

În devoționalele mele de dimineață, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă îi consideri pe alții mai neînsemnați decât tine, atunci ești neprihănit de sine, vanitos și de niciun folos nimănui**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 22). **„Să nu crezi că ai un talent nativ, fiind doar puțin mai jos decât cerurile, dar mult mai înalt decât pământul. Nu ești mai inteligent decât toți ceilalți – și s-ar putea spune chiar că ești mai adorabil de prostuț decât orice om cu rațiune de pe pământ, deoarece ai păreri atât de bune despre tine și n-ai avut niciodată vreun complex de inferioritate; se pare că Îmi înțelegi acțiunile în cel mai mic detaliu. De fapt, ești o persoană căreia îi lipsește în mod fundamental rațiunea, căci nu ai habar ce voi face, și cu atât mai puțin ești conștient de ce fac acum. Așadar, spun că nu ești nici măcar egalul unui bătrân fermier care muncește din greu pământul și care nu percepe câtuși de puțin viața umană și, totuși, depinde de binecuvântările Cerului când își cultivă pământul. Nu te gândești nicio secundă la viața ta, nu știi nimic despre glorie și cu atât mai puțin nu te cunoști pe tine însuți. Cât de «superior» ești!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?”). M-am simțit descumpănită după ce am citit asta. M-am simțit expusă de fiecare cuvânt. De când devenisem designer de decoruri, mă credeam un talent indispensabil, deoarece cunoșteam meseria și aveam experiență. Eram

trufașă cu frații și surorile, crezând că eu eram profesionista, așa că nimeni altcineva nu merita timpul meu. Întotdeauna aveam ultimul cuvânt și nu voiam să discut cu ceilalți despre muncă. Credeam că era o pierdere de timp pentru că ei nu aveau cunoștințe de design. Când discutam ceva cu reticență, credeam că sunt mai bine informată și că văd lucrurile mult mai clar. Nu analizam propunerile lor, ci doar îi respingeam. Nu aveam nici cel mai mic respect pentru ceilalți. Când frații și surorile îmi spuneau că sunt arogantă, încurajându-mă să reflectez, nu acceptam nici asta, rămânând potrivnică. Am văzut că doar dădeam dovadă de aroganță. Trăind după firea mea arogantă, îi desconsideram pe ceilalți și nu făceam altceva decât să-i constrâng și să-i rănesc pe frați și surori. Eram arogantă și autocrată în munca mea, obligându-i pe ceilalți să mă asculte și să refacă lucrurile de nenumărate ori, perturbând lucrarea bisericii. Chiar făceam rău! Realizând toate astea, am început să mă tem. M-am rugat și căit înaintea lui Dumnezeu. Nu mai voiam să acționez din aroganță.

După aceea, în datoria mea, m-am lăsat pe mine deoparte și am ascultat mai mult părerile celorlalți pentru a-mi compensa neajunsurile. Uneori schițam un plan, iar frații și surorile veneau cu multe propuneri total diferite de ideile mele. Eram pe punctul de a-i respinge, apoi realizam că sunt din nou arogantă. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea, cerându-I să mă îndrume să mă lepăd de mine și să nu mai trăiesc firea mea coruptă. Voiam să accept propunerea cea mai benefică lucrării casei lui Dumnezeu. Odată ce am început să accept ideile celorlalți, am văzut că recuzita era mai bună, mai funcțională, mai practică și o montam mai repede. Am prins gustul dulce al practicării cuvintelor lui Dumnezeu. Însă nu-mi înțelegeam pe deplin natura arogantă și îmi lipsea conștiința de sine. Câteva luni mai târziu, am văzut că decorurile noastre erau apreciate de toți și că avusesem

puțin succes în datoria mea. Pe nesimțite, firea mea arogantă se ivea din nou.

Odată, când montam un decor cu casa unei persoane bogate, mi-am spus: „Cineva ca el ar avea lucruri rafinate care să-i reflecte statutul.” I-am pus pe frați și surori să monteze decorul exact cum am dorit. Fratele Zhang a precizat că era prea modern și că nu se potrivea cu generația personajului principal. Nu mi-a prea plăcut să aud asta. Mi-am spus: „Ce știi tu? Asta înseamnă să fii flexibil. Trebuie să-l proiectăm conform statutului său, fără să-l limităm la o anumită epocă. După părerea mea, habar nu ai ce stil ar trebui să aibă aceste case. Ai idei înapoiate.” Ceea ce i-am spus, de fapt, era: „Eu mă pricep la epoci. Mergi pe mâna mea!” Nu peste mult timp, și fratele Chen a spus că geamurile erau prea moderne. Eram foarte iritată, întrebându-mă de ce erau atât de înapoiați și rigizi. M-am stăpânit și am continuat să-mi susțin părerea. Fratele Chen nu a mai spus nimic. Când am terminat decorul, m-am mirat că regizorul a spus că design-ul nostru nu era realist, că era prea strident și că nu era potrivit pentru vârsta personajului principal. Trebuia să-l refacem. Dar eu tot nu eram de acord. Am simțit că pur și simplu nu puteau să-l aprecieze. Cum toți spuneau că nu merge, am acceptat cu reticență să refacem decorul.

Ulterior, am avut nevoie pentru un decor de un pat „kang” în stilul anilor '80. Mă gândeam că ne va costa mult, dar fratele Zhang a spus că am putea economisi mulți bani dacă l-ar face el și că avea în minte un plan detaliat. Dar eu disprețuiam ideea lui. L-am putea face noi cu bani mai puțini, dar nu va fi trainic. Nu ar fi un efort zadarnic? I-am spus și regizorului că ideea fratelui Zhang pur și simplu nu va funcționa. Regizorul a spus că bugetul meu era prea mare și a renunțat la scena cu patul kang. Mai târziu, fratele Zhang a mai propus ceva. Eu l-am dojenit, gândindu-mă că nu înțelege și că se încăpățânează. O altă soră a văzut că era constrâns de

mine și a spus că sunt arogantă. Am refuzat să accept asta. Chiar și când discutam despre decoruri cu regizorul, eram arogantă și de neînduplecat. Drept urmare, uneori decorurile nu se potriveau și chiar trebuiau refăcute. Asta a întârziat filmările.

Curând, am fost înlăturată din datoria mea. Conducătorul mi-a spus: „Frații și surorile au spus că ești arogantă, că faci totul de capul tău și că ai mereu ultimul cuvânt. Îi dojenești cu infatuare. Te porți de parcă ai fi șefa, iar ei, subalternii tăi. Toată lumea se simte constrânsă de tine.” Am rămas împietrită când am auzit asta. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că le păream atât de arogantă și irațională celorlalți. Am fost atât de mâhnită că nu am mai auzit nimic din ce a spus conducătorul. Am fost abătută câteva zile. Nu am putut mânca, nici dormi bine. În timpul reflectării mele, mi-a venit în minte un rând din cuvintele lui Dumnezeu: **„Fiecare dintre voi ar trebui să-și examineze din nou viața de credință în Dumnezeu […]”** (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”). Am cugetat la asta, gândindu-mă: „Cred în Dumnezeu de 5 ani, dar nu am reflectat niciodată cu adevărat la sinele meu, nici nu l-am cunoscut. Am dezvăluit atâta aroganță, fără să-mi dau seama. Chiar trebuie să reflectez cu adevărat la sinele meu.” Am spus această rugăciune: „O, Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă și luminează-mă, ca să-mi cunosc firea coruptă și să fiu capabilă să mă detest și să mă lepăd de mine. Sunt gata să mă căiesc.” Într-o zi am mers cu o treabă pe platoul de filmare, unde am văzut un kang din anii '80 care fusese făcut după sugestia fratelui Zhang. Costase mai puțin de jumătate din bugetul meu inițial. Fratele Zhang și ceilalți făcuseră și multe recuzite din carton. Au ieșit bine, au economisit timp și energie și a fost nevoie de mai puține materiale. Mi-a fost rușine să văd asta. Am văzut cât de arogantă fusesem și cât de mult întârziasem munca la filmări. Am început să mă

întreb: „De ce am fost atât de arogantă, făcându-i mereu pe ceilalți să mă asculte? Care-i adevărata cauză?”

În devoționalele mele din dimineața următoare, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase!**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta”). M-am simțit groaznic când am citit asta. știusem de firea mea arogantă, dar nu știam nimic despre consecințele aroganței. În cele din urmă am înțeles, din ceea ce dezvăluiau cuvintele lui Dumnezeu și reflectând la cuvintele și faptele mele, că mă împinge să fac rău și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Natura mea arogantă m-a determinat să am o părere atât de bună despre mine, încât i-am desconsiderat pe ceilalți pentru că aveam câteva aptitudini. Credeam că opiniile mele erau întotdeauna corecte și că nimeni nu era egalul meu, că trebuiau să facă așa cum spun eu. Dacă spuneam „stânga”, nimeni nu putea merge la dreapta, nici propune altceva. Dojeneam pe oricine nu mă asculta și eram îndărătnică și dictatorială. Eram poruncitoare și urmam calea unui

antihrist. Mai ales aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță**” m-au făcut să mă gândesc cum mă dădusem în spectacol în datoria mea. Nu am căutat niciodată voia lui Dumnezeu sau principiile adevărului. Când ceilalți aveau o propunere, nu analizam niciodată dacă nu cumva venea de la Dumnezeu, dacă nu era îndrumarea Lui. Dacă nu era ideea mea, atunci pur și simplu nu o ascultam. Am văzut că nu aveam deloc venerație pentru Dumnezeu. Eram atât de arogantă încât îi tratam pe ceilalți cu dispreț și nu aveam loc pentru Dumnezeu în inima mea. În credință, ar trebui să mă supun adevărului și lucrării Duhului Sfânt. Orice propunere ar avea un frate sau o soră, fie că se potrivește sau nu cu ideea mea, e posibil să fi venit de la Duhul Sfânt. Ar trebui să o accept și să o analizez cu supunerea unei inimi cu frică de Dumnezeu. Dacă e în acord cu adevărul și va fi în folosul lucrării casei lui Dumnezeu, ar trebui să mă supun și să o implementez. Dacă resping ceva ce vine din luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt, zădărnicesc lucrarea Duhului și mă împotrivesc lui Dumnezeu. Asta jignește firea lui Dumnezeu. Mi-am făcut datoria din aroganță și am fost autocrată, constrângând frați și surori și abandonând idei foarte bune. Aceasta a perturbat lucrarea bisericii. Înlăturarea mea a fost firea dreaptă a lui Dumnezeu care s-a abătut asupra mea. Gândindu-mă la tot răul făcut fraților și surorilor și la pierderile provocate lucrării bisericii, am resimțit mult regret și vină. Chiar am detestat corupția mea. În același timp, eram plină de recunoștință față de Dumnezeu, deoarece, dacă nu aș fi fost aspru judecată și mustrată pentru aroganța și îndărătnicia mea, nu m-aș fi cunoscut niciodată. Aș fi continuat să mă împotrivesc lui Dumnezeu.

Mai târziu, am citit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În mare parte din timp, gândurile, acțiunile și mentalitatea oamenilor care sunt talentați și înzestrați sunt în contradicție cu adevărul, dar ei**

înșiși nu sunt conștienți de asta. Ei încă mai gândesc: «Uite ce isteț sunt; am făcut alegeri atât de deștepte! Decizii atât de înțelepte! Niciunul dintre voi nu se poate ridica la nivelul meu.» Trăiesc veșnic într-o stare de narcisism și apreciere de sine. Le este greu să-și liniștească inima și să contempleze ceea ce le cere Dumnezeu, ceea ce este adevărul și care sunt principiile adevărului. Le este greu să pătrundă în adevăr și în cuvintele lui Dumnezeu și le este dificil să găsească sau să înțeleagă principiile punerii adevărului în practică și să pătrundă în realitatea adevărului" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pe ce se bazează oamenii în viață"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că, dacă ne bazăm în viață pe darurile și puterile noastre, vom deveni mai aroganți și îngâmfați și vom lua drept adevăr aceste lucruri, fără să căutăm principiile adevărului. Crezusem că sunt pricepută, așa că ei nu se puteau lipsi de mine pentru decoruri și recuzite, dar, de fapt, unii dintre ei și-au făcut datoria foarte bine fără nicio experiență profesională, chiar făcând recuzite mai bine decât mine. Mă credeam dibace, pricepută și cu idei bune, dar am încurcat lucrurile. Lucrurile pe care le-am făcut eu nu erau utile și deseori trebuiau refăcute, risipind timp, energie și bani. Am văzut că, bazându-mă pe darurile și puterile mele, fără să caut principiile adevărului, îmi lipsea lucrarea Duhului Sfânt, așa că nu-mi puteam face bine datoria. Dacă inima cuiva e la locul potrivit, Dumnezeu îl va lumina și îndruma. Niciun om nu și-ar putea imagina câtă înțelepciune dăruiește Dumnezeu. Mi-am dat seama că acele daruri și aptitudini cu care mă mândream erau fără valoare. A fost foarte arogant și irațional din partea mea să încerc să le valorizez. Îmi era foarte rușine când mă gândeam la asta. Apoi am spus această rugăciune: „Nu mai vreau să trăiesc după firea mea arogantă. Vreau să urmez și să practic cu tărie adevărul și să-mi fac bine datoria."

Ulterior, am preluat datoria de a uda noi credincioși și am rămas discretă când lucram cu ceilalți. Căutam conștient voia lui Dumnezeu oricând intervenea ceva și ascultam mai mult părerile celorlalți. Într-o zi, un frate din echipă mi-a spus: „Stilul tău de udare și susținere a fraților și surorilor este puțin rigid. Nu e foarte eficient. Ar fi mai bine dacă ți-ai putea concentra udarea pe slăbiciunile individuale ale oamenilor.” Dar nu eram foarte convinsă. Simțeam că îmi foloseam toată experiența, așadar, cum puteam face ceva greșit? Tocmai eram pe punctul de a-l contrazice, când mi-am dat seama că aroganța mea se ivise din nou. I-am spus o rugăciune lui Dumnezeu în tăcere, apoi mi-a venit în minte un fragment din vorbele Lui: „**Când alte persoane își exprimă păreri contrare – la ce practică poți să apelezi ca să nu fii îndărătnic? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este, în primul rând, un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care împlinește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine și, în același timp, nu rămâi fidel propriei opinii, te rogi. Deoarece nu deosebești binele de rău, Îi permiți lui Dumnezeu să îți dezvăluie și să îți spună care este cel mai bun și cel mai potrivit lucru de făcut. Pe măsură ce toată lumea se alătură părtășiei, Duhul Sfânt vă aduce luminare tuturor**” (Părtășia lui Dumnezeu). Fusesem foarte arogantă și îndărătnică în trecut, constrângându-i pe ceilalți și perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu. știam că nu puteam continua așa, constrângând oameni, împotrivindu-mă lui Dumnezeu, ci că trebuia să ascult părerile celorlalți. Mai întâi ar trebui să fiu de acord și să ascult, apoi să caut voia lui Dumnezeu. Doar așa putem obține îndrumarea Lui. Așadar, l-am ascultat cu răbdare pe acest frate și mi-am dat seama că

metodele mele chiar puteau fi îmbunătățite. Abordarea propusă de el era mai flexibilă și adaptabilă. Am pus-o în practică și am descoperit că era cu adevărat eficientă. După aceea, când frații și surorile îmi dădeau indicații, nu mai eram potrivnică, ci le acceptam, le analizam și discutam lucrurile cu ceilalți pentru a găsi o cale de practică mai bună. Mai târziu, toți au spus că au câștigat multe din acest fel de udare. M-am simțit cu adevărat împăcată. știam că era îndrumarea lui Dumnezeu și că nu puteam decât să-I înalț mulțumiri și să-L slăvesc. Am avut și experiența binecuvântărilor lui Dumnezeu, venite din practicarea principiilor adevărului, în loc să-mi fac datoria cu aroganță.

67. Să trăiești puțină asemănare umană e, cu siguranță, minunat

de Tashi, Canada

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Până la încheierea planului Său de gestionare de 6.000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. […] În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul**

mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului").

Biserica se pregătea să turneze un film anul trecut, așa că frații și surorile au recomandat ca eu să preiau datoria de regizor. Am fost încântată când am auzit asta și am considerat că, de vreme ce m-au recomandat, trebuie să fi văzut calibrul și talentul meu. Altfel, de ce m-ar fi ales pe mine? Am ajuns să am un complex de superioritate, crezând ca sunt mai bună decât alții. Am studiat din greu, învățând cum să fac filme și, încet-încet, am ajuns să-mi însușesc unele dintre acele abilități. Îmi amintesc că, atunci când am început acea datorie, aveam câteva emoții, dar m-am rugat în tot acel timp lui Dumnezeu și, treptat, nervii mei s-au calmat, iar eu am reușit să mă obișnuiesc. Și apoi, frații și surorile au continuat să preia ideile mele. În special în cazul primei scene pe care am regizat-o, tuturor le-a plăcut ce am filmat, iar conducătoarea a spus că sunt făcută să fiu regizoare. Inima mea era plină ochi de mândrie, am considerat că sunt foarte bună la asta și că sunt un talent indispensabil în casa lui Dumnezeu. Am început să mă simt ca și cum aș fi avut o coroană pe cap și mergeam peste tot cu fruntea sus. Am considerat că a primi atâtea laude imediat ce am preluat această datorie se datora faptului că sunt foarte talentată și că, dacă mai exersam puțin, sigur voi deveni pricepută, fără nicio îndoială. Din acel moment, când lucram cu frați și surori, nu mai eram la fel de modestă ca înainte, ci vorbeam cu încredere și țineam fruntea sus. De asemenea, voiam

să am ultimul cuvânt în tot și îi desconsideram pe toți ceilalți. În clipa în care cineva punea la îndoială ideea mea sau venea cu altă sugestie, nu cedam, nu aveam răbdare și îi tratam cu superioritate. Consideram că le eram superioară în toate privințele, că trebuiau să facă doar ce le spuneam, nu să facă mare caz. Și, în opinia mea, ei doar menționau lucruri neimportante, care nici nu meritau să fie discutate. Așa că întrebam mereu: „E o întrebare principială?”, ca să-i reduc la tăcere. La un moment dat, sora Zhang, personajul principal, mi-a arătat niște costume pe care le alesese. M-am gândit: „Cum poți avea avea asemenea gusturi urâte?” Am pus-o să aleagă altele noi. Am respins multe dintre alegerile ei vestimentare. Eram obsedată de ideea de a fi regizoare, așa că instinctul meu era bun, iar ei trebuiau să asculte de mine. Până la urmă, frații și surorile s-au simțit constrânși de mine și nu au vrut să mai facă sugestii. Chiar m-am simțit prost când am văzut asta, dar, apoi, mi-am zis că mă gândesc doar la lucrarea noastră și că nu se poate să greșesc prea mult aici. Așa că n-am dat mare importanță acestui lucru. În acest timp, conducătoarea mea mi-a dat părtășie și m-a demascat, spunând că sunt prea arogantă, că îmi place să controlez oamenii și m-a avertizat să nu mă concentrez asupra celorlalți, ci să reflectez asupra mea însămi și să practic adevărul pentru a rezolva propriile probleme. Dar atunci nu aveam deloc înțelegere despre propria natură. Consideram că sunt foarte responsabilă în lucrarea mea. Continuam doar să trăiesc în acea stare de revoltă și de încăpățânare și nu mai puteam lucra bine cu frații și surorile. Cu timpul, probleme au continuat să se adune în lucrarea noastră, iar asta ne-a zădărnicit progresul.

Într-o zi, am auzit că exista un regizor care fusese concediat pentru că întârzia lucrarea căci era arogant, incapabil să accepte adevărul și îi constrângea pe frați și surori. Asta m-a făcut să-mi fie puțin frică. Știam că mă comportam exact ca acel regizor. M-am gândit că Dumnezeu îmi dă un

avertisment, așa că am hotărât că nu mai pot continua să fiu atât de autoritară, ci că trebuia să mă controlez, să vorbesc mai frumos și să fac tot posibilul să comunic și să discut despre lucrare cu alții. Dar tot nu aveam deloc înțelegere despre propria natură, așa că nu am căutat adevărul pentru a rezolva asta.

După o vreme, deoarece progresam încet în echipa noastră, conducătoarea a stabilit ca sora Liu să lucreze cu mine. La început, pur și simplu, n-am putut accepta asta. Credeam că, probabil, conducătoarea se îndoiește de capabilitatea mea, dar, cum fusese deja stabilit, am acceptat fără tragere de inimă. Din acel moment, în discuțiile legate de muncă, conducătoarea, am observat eu, îi cerea mereu sfaturi surorii Liu. Nu mă simțeam deloc în largul meu și simțeam că nu mă prea apreciază conducătoarea. Am început să-i port pică. Mai mult, mă opuneam surorii Liu. Nu o puteam accepta. Așa că, ori de câte ori discutam despre lucrarea noastră, stăteam acolo, pur și simplu, încruntându-mă în tăcere. Odată, a identificat niște probleme cu lucrarea echipei și a făcut câteva sugestii pe care frații și surorile noastre le-au agreat mult cu toții, dar eu nu am vrut să le accept. Am refuzat să ascult sugestiile ei. Când cineva îmi cerea părerea, îmi reprimam furia și spuneam: „Nu mă interesează.” Apoi, conducătoarea m-a tratat, spunând că nu susțin lucrarea casei lui Dumnezeu. Chiar m-am simțit prost și am știut că, orice-ar fi, nu-mi mai puteam vărsa frustrarea în lucrarea casei lui Dumnezeu. Dar nu mă puteam împăca cu asta. M-am gândit: „Dacă o ascultați mereu doar pe sora Liu, ce mai e de discutat?” Credeam în continuare că aveam dreptate în toate, așa că, în următoarele câteva discuții despre lucrare, am ținut cu dinții de părerile mele și n-am fost de acord cu sora Liu, chiar și când sugestiile ei erau rezonabile. Am considerat că se laudă. La un moment dat, a recomandat un actor anume, iar eu am invocat tot felul de probleme la acel actor și i-am respins sugestia.

Pur și simplu, nu voiam să ascult de ea.Voiam ca eu să conduc toată lucrarea. Până la urmă, sora Liu s-a simțit constrânsă de mine și n-a mai făcut sugestii. În acel timp, pentru că trăiam într-o fire arogantă, neprihănită de sine și nu căutam adevărul, duhul meu a căzut încet în întuneric. Mă simțeam deprimată în fiecare zi, părea că Dumnezeu Se ascundea de mine. Nu aveam nimic să-I spun lui Dumnezeu în rugăciune și nu înțelegeam cuvintele lui Dumnezeu când le citeam. Mintea mea era goală și eram încuiată în datoria mea. Nu puteam vedea nicio problemă. Trăiam într-o stare de anxietate și aveam mereu sentimentul că urma să se întâmple ceva.

Peste câteva zile, conducătoarea noastră a venit să țină o adunare cu noi. Mi-a demascat firea și a spus că sunt prea arogantă, că sunt autocratică și arbitrară în datoria mea și că realmente am perturbat lucrarea noastră. Mi-a spus să plec acasă ca să fac slujbe și introspecții serioase. Eram șocată să aud asta, dar m-am rugat lui Dumnezeu cu sinceritate, spunând: „O, Dumnezeule, indiferent de situația pe care o întâlnesc, cred că totul e pregătit de Tine și sunt dispusă să mă supun.” Amin! Nu am putut dormi deloc în noaptea aceea. Mă gândeam la faptul că făcusem parte din echipa filmului atât de mult timp, dar că din ziua următoare aveam să nu mai fiu parte din aceasta. Nu-mi puteam scoate din cap acest gând și eram foarte supărată, nu-mi puteam stăpâni lacrimile. Voiam să folosesc acea șansă pentru a lucra la slujbele mele și pentru a reflecta asupra mea însămi, astfel încât să mă pot redresa de unde mă poticnisem. Dar, odată înapoi acasă, nu mă puteam concentra asupra cuvintelor lui Dumnezeu și îmi era cu adevărat greu. Nu puteam decât să vin în fața lui Dumnezeu și să-L invoc la nesfârșit. Am spus: „Dumnezeule, sufăr atât de mult. Te rog, ajută-mă și apără-mi inima, ca să pot înțelege voia Ta în această situație și să mă cunosc pe mine însămi.” Rugându-mă constant lui Dumnezeu, am putut, în sfârșit, să simt puțină pace.

A doua zi, câțiva frați și surori au venit să vadă cum mă simt, să-mi dea părtășie, să mă ajute și au menționat unele dintre problemele mele. Îmi amintesc că o soră a spus: „Te-ai schimbat atât de mult de când ai început să lucrezi ca regizoare. Ba chiar te uiți la alții diferit și vrei să ai ultimul cuvânt în tot. Ești foarte autoritară și, pur și simplu, nu se poate sub niciun chip lucra cu tine.” Un alt frate a spus: „În discuțiile despre lucrare, suntem cu toții relaxați când nu ești acolo, dar, de îndată ce apari, suntem toți tensionați, temători că ne vei respinge gândurile și ideile.” Fiecare cuvânt rostit de ei era ca un cuțit în inima mea. Îmi era rușine să dau ochii cu ei și mă simțeam îngrozitor. În toată viața mea, nu simțisem niciodată un asemenea eșec ca om. Ajunsese atât de rău, încât frații si surorile nu îndrăzneau să mă abordeze și se temeau când mă vedeau. M-am gândit: „Mai sunt eu un om cum trebuie? Cum am putut fi atât de insensibilă?” Nu-mi dădusem seama că firea mea arogantă poate constrânge și face așa rău altora. Știam deja că sunt arogantă și conducătoarea avea des părtășie cu mine, dar nu dădusem niciodată importanță acestui lucru. Dimpotrivă, credeam că aroganța mea vine din faptul că am un calibru mare. Cine nu e arogant dacă e talentat și de calibru mare? De aceea nu am căutat niciodată adevărul pentru a rezolva asta. Dar, cu ajutorul și părtășia fraților și surorilor, am găsit, în sfârșit, pace în inima mea și m-am putut liniști pentru a reflecta asupra comportamentului meu.

În timp ce reflectam, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, pe care mi-ar plăcea să le împărtășesc acum. Dumnezeu spune: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai**

face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta"). **„Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu. Chiar dacă, din afară, e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea asupra altora. Acest tip de persoană nu-L slăvește câtuși de puțin pe Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune**" (Părtășia lui Dumnezeu). Din cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că aroganța și îngâmfarea mea mă făceau să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și să mă opun Lui. Deoarece îmi făcusem datoria de regizoare, când am avut

puțin succes, m-am gândit că e rezultatul propriei munci grele, că sunt mai bună decât alții. Am început să-i desconsider pe alții și să mă impun cu încăpățânare, vrând să am ultimul cuvânt în tot. Când nu am reușit să obțin rezultate în datoria mea, nu m-am gândit niciodată dacă problema era la mine, ci m-am concentrat doar asupra fraților și surorilor. I-am tratat cu condescendență pe alții și le-am ținut prelegeri. Am privit cu superioritate pe toată lumea din cauza aroganței și îngâmfării mele. Nu puteam vedea punctele forte ale nimănui și credeam că ideile mele sunt cele mai bune. Am refuzat de fiecare dată sugestiile tuturor și am fost autoritară. Nu am reușit să mă cunosc din cauza aroganței și îngâmfării mele și, chiar și după ce am fost emondată și tratată de multe ori, nu am vrut să accept asta sau să reflectez asupra mea însămi. Nu aveam deloc o inimă de căutător. Când progresul meu la muncă a încetinit și a devenit clar că nu puteam gestiona lucrarea, tot nu am vrut să muncesc cu alții sau să-i las să se implice în sarcinile mele. Am considerat că asta îmi compromite autoritatea și că îmi amenință reputația și funcția. Voiam să controlez eu totul și să am ultimul cuvânt. Nu mergeam eu pe calea împotrivirii față de Dumnezeu? Când sora Liu a avut un succes în datoria ei care mi-a amenințat poziția, am știut prea bine că avea dreptate și că ceea ce a sugerat ea avea să fie în beneficiul lucrării casei lui Dumnezeu, dar n-am vrut să accept asta. Dimpotrivă, am găsit nod în papură, iar, când i-am văzut pe frații și surorile noastre fiind de acord cu ea, pur și simplu, nu am putut accepta și mi-am vărsat frustrarea în lucrarea bisericii. Eram gata să văd suferind lucrarea casei lui Dumnezeu pentru a-mi proteja reputația și statutul. Unde era venerația mea față de Dumnezeu? Unde erau conștiința și rațiunea mea? Am văzut că trăisem după firea mea satanică, arogantă și îngâmfată, impunând propriile gânduri și opinii asupra fraților și surorilor, ca și cum acestea ar fi fost adevărul, făcându-i pe oameni să asculte de mine întru totul. Nu era asta dorința mea

de a fi la același nivel cu Dumnezeu și de a-i controla pe alții? „**Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). În cele din urmă, mi-am dat seama că sunt într-o poziție precară. Părea că îmi fac datoria zi de zi, că vreau cu disperare să mă dezvolt, dar dezvăluiam o fire satanică în toate felurile. Acțiunile mele erau întru totul contrare adevărului, perturbam lucrarea bisericii. Făceam rău, mă opuneam lui Dumnezeu și-I ofensam firea! M-am întrebat cum am ajuns în acel punct. S-a întâmplat pentru că aveam o natură atât de arogantă și de rigidă. Nu am acceptat niciodată adevărul, așa că am sfârșit prin a aduce mânia lui Dumnezeu asupra mea. Am văzut că fusesem atât de profund coruptă de Satana, încât îmi lipsea total realitatea adevărului. Faptul că am putut prelua o datorie atât de importantă era pentru că Dumnezeu mă ridica, iar faptul că am avut nițel succes în datoria mea se datora întru totul lucrării Duhului Sfânt, nici într-un caz faptului că aveam vreo abilitate. Am văzut că, atunci când m-am bazat pe natura mea arogantă în datoria mea, Duhul Sfânt nu a mai lucrat și nu am mai putut înțelege și rezolva nimic. Dar, chiar și așa, tot am simțit că sunt bine. Eram arogantă dincolo de rațiune, fără pic de conștiință de sine. Abia atunci am început să simt dezgust și ură față de natura mea arogantă.

Ulterior, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă**

analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze, și nu este aceasta o și mai mare mântuire? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza neascultării oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)"). Am recitit cuvintele lui Dumnezeu la nesfârșit. Am avut un sentiment de căldură și am fost foarte emoționată. Am văzut că, dezvăluindu-mă în felul acela, Dumnezeu nu mă condamna sau elimina și nu îmi îngreuna situația dinadins. De fapt, făcea asta pentru mântuirea mea. Am o natură atât de arogantă și rigidă, iar Dumnezeu a știut de ce am nevoie. Pierzându-mi datoria și fiind emondată și tratată de frați și surori, am ajuns să-mi cunosc propria fire arogantă, am putut reflecta asupra căii pe care o luasem și să mă căiesc cu adevărat lui Dumnezeu, ca să nu mă mai răzvrătesc împotriva Lui și să nu mă mai opun Lui. Deși am experimentat durere și pesimism de-a lungul acelui proces, fără acel tip de judecată și mustrare, inima mea amorțită n-ar fi putut fi trezită. Nu aș fi putut reflecta asupra comportamentului meu sau ajunge să cunosc firea dreaptă a lui Dumnezeu. Nu m-aș fi putut căi cu adevărat lui Dumnezeu, ci doar aș fi continuat să concurez cu El și să mă opun Lui, în cele din urmă, ofensându-I firea și fiind pedepsită. În cele din urmă, am experimentat eu însămi că mustrarea și revelația cuvintelor lui Dumnezeu erau protecția Lui pentru mine și dragostea adevărată. I-am fost atât de recunoscătoare lui

Dumnezeu când am realizat asta și am simțit că ar trebui să urmez adevărul din toată inima în viitor, ca să pot scăpa de firea mea coruptă și trăi o asemănare umană curând.

După aceea, am continuat să mă rog și să caut. M-am întrebat cum pot înceta să mai trăiesc după firea mea arogantă și cum să încetez să mă opun lui Dumnezeu. În timp ce căutam, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**O natură arogantă te face încăpățânat. Când oamenii au această fire încăpățânată, nu sunt oare predispuși să fie îndărătnici? Așadar, cum îți înlături îndărătnicia? Când ai o idee, o expui și spui ce gândești și ce crezi despre această chestiune, iar apoi, comunici cu toată lumea despre asta. În primul rând, poți să-ți clarifici viziunea și să cauți adevărul; acesta este primul pas de pus în practică pentru a birui această fire îndărătnică. Al doilea pas are loc atunci când alte persoane își exprimă păreri contrare – la ce practică poți să apelezi ca să nu fii îndărătnic? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este, în primul rând, un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care împlinește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine și, în același timp, nu rămâi fidel propriei opinii, te rogi. Deoarece nu deosebești binele de rău, Îi permiți lui Dumnezeu să îți dezvăluie și să îți spună care este cel mai bun și cel mai potrivit lucru de făcut. Pe măsură ce toată lumea se alătură părtășiei, Duhul Sfânt vă aduce luminare tuturor**” (Părtășia lui Dumnezeu). Am găsit o cale de practică din cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu voiam să trăiesc în aroganță sau să fiu arbitrară în datoria mea, trebuia să am o inimă de căutare a adevărului și de venerație pentru Dumnezeu. Trebuia să cooperez cu frați si surori, iar, în cazul unei diferențe de opinie,

trebuia să pot să mă ignor și să-mi las egoul deoparte, să mă rog lui Dumnezeu și să caut adevărul. Doar cu această mentalitate aveam să fiu mai ușor luminată de Duhul Sfânt și nu aveam să ajung să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, să mă opun Lui și să distrug lucrarea casei lui Dumnezeu, pentru că țin cu dinții de propriile idei. Să-mi dau seama de toate acestea a fost ca o lumină care s-a aprins în inima mea. Am făcut această rugăciune: „Dumnezeule, de acum înainte, vreau să lucrez armonios cu frații și surorile, astfel încât să putem căuta adevărul împreună și să ne putem face datoria conform unor principii.”

La scurt timp după asta, am fost rugată să scriu câteva rânduri caligrafice pentru datoria mea. Când am auzit asta, m-am gândit: „Câteva litere caligrafice nu înseamnă nimic. Am studiat caligrafia, așa că sunt foarte încrezătoare în legătură cu asta.” Am scris vreo două versiuni și, după ce s-a uitat la ele, sora Liu a spus: „Cred că nu e rău.” Chiar atunci am simțit din nou aversiune față de ea și m-am gândit: „Spui asta cu atâta reticență. Chiar a fost caligrafia mea atât de urâtă?” Am studiat asta, mă pricep. Nu știu mai multe despre asta decât tine? Îmi dau seama că nu ai ochiul format pentru asta și cauți intenționat nod în papură.” Dar, în timp ce-mi treceau prin minte aceste gânduri, mi-am dat seama că greșesc. Nu revela asta din nou o fire coruptă? Fără să pierd vremea, m-am dus înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „O, Dumnezeule, vreau să am o atitudine care caută și ascultă, să mă las deoparte și să dau tot ce am pentru datoria mea.” Am scris o altă versiune cu această mentalitate, iar, când sora Liu a văzut-o, a dat mai multe sugestii, întrebând dacă pot să o fac mai îngrijit. Niște frați si surori chiar au spus că arată bine așa. Bazându-mă pe felul în care fusesem înainte, dacă credeam că am dreptate și dacă alții erau de acord cu mine, nu mai era nimic de zis și deveneam și mai de neînduplecat. Dar acum eu nu mai gândeam așa. M-am gândit: „Frații și surorile vin cu puncte

de vedere diferite, gândindu-se la datoria noastră. Nimeni nu face asta pentru a îngreuna situația nimănui. Iar ideile mele nu sunt neapărat corecte. În cele din urmă, trebuie să decidem ce va obține cele mai bune rezultate în datoria noastră." Având asta în minte, am luat inițiativa și am spus: „Ce-ar fi să concep o altă versiune, iar voi puteți hotărî care este cea mai bună. Folosiți-o pe oricare vă place mai mult." Scriind cu această mentalitate, m-am simțit atât de calmă și liniștită, fără să-mi treacă prin minte că mă umilesc. După ce am terminat, le-am mai cerut părerea, iar frații și surorile mi-au dat alte sugestii. Toate erau valide. Ei bine, ceea ce am simțit atunci a fost că am, de fapt, multe defecte și că frații și surorile au multe calități pe care eu nu le am. Multe dintre ideile și sugestiile lor mi-au compensat neajunsurile. Așadar, cu ajutorul tuturor, prin compensarea neajunsurilor fiecăruia, am avut mai mult succes în datoria noastră, în cele din urmă. După ce am lucrat cu frați și surori o vreme în acest fel, am început să mă simt cu adevărat liniștită și mult mai apropiată de toată lumea. Nu mai eram atât de obraznică și arogantă ca înainte și nu eram dificilă când alții se apropiau de mine. Am descoperit, de asemenea, că nu e atât de greu să accept sugestiile fraților și surorilor și am putut interpreta corect ce mi-au spus ei despre neajunsurile mele. S-au întâmplat câteva lucruri care nu mi-au plăcut și am dezvăluit puțină aroganță, dar, cu observațiile fraților și surorilor, am reușit să ajung înaintea lui Dumnezeu de îndată. Eram dispusă să mă las deoparte, să caut adevărul și să-mi îndeplinesc datoria potrivit principiilor. După ce am trecut prin toate acestea, ceea ce chiar am experimentat din inimă a fost un sentiment de fericire reală. Am văzut că pot, în sfârșit, pune în practică unele dintre cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce fusese atât de greu pentru mine înainte. A fost atât de greu să mă las pe mine însămi deoparte și să accept sugestiile altora, dar acum pot practica puțin din cuvintele lui Dumnezeu. Pot, în sfârșit, trăi puțină asemănare

umană. Nu sunt la fel de obraznică precum înainte, nu mai sunt atât de dezgustătoare pentru Dumnezeu și nu îi mai constrâng pe alții așa cum făceam înainte. Ori de câte ori mă gândesc la toate acestea, mă simt atât de recunoscătoare lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu m-ar fi tratat și emondat, dacă n-ar fi fost judecata și revelațiile cuvintelor Lui, nu știu cât de arogantă și de pervertită aș fi acum. Crâmpeiul de înțelegere și schimbare la care am ajuns azi se datorează întru totul judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu.

68. Protecția lui Dumnezeu

de You Xin, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuşi judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinaţi și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniştiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale şi, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni şi să se supună de bunăvoie**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”). Când am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu înainte, „**Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuşi judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinaţi și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El.**” Nu am putut înțelege exact de ce oamenii nu-și puteau schimba firea. Am citit cu seriozitate cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi, am participat întotdeauna prompt la adunări și m-am supus oricărei datorii care mi-a fost atribuită de biserică. M-am gândit că, atât timp cât nu păcătuiam, îmi făceam bine datoria, fusesem credincioasă de ani de zile și citisem mult cuvintele lui Dumnezeu, atunci, cu siguranță, firea mea coruptă se va schimba. De ce mai era nevoie să fiu judecată, mustrată,

emondată și tratată de Dumnezeu? Nu am înțeles niciodată, cu adevărat, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu pe care le citisem decât după ce am fost emondată sever, tratată de câteva ori și am reflectat asupra mea. Doar atunci am văzut cât de profund coruptă de Satana eram, că natura mea satanică arogantă și încrezută era adânc înrădăcinată înlăuntrul meu și că, fără a fi judecată, mustrată, emondată și tratată de Dumnezeu, nu m-aș fi cunoscut niciodată pe mine însămi și, mai mult decât atât, n-aș fi fost purificată sau transformată**.**

În primele luni ale anului 2016, făceam datoria unui conducător de biserică. Când am început, simțeam că am multe lipsuri, așa că mă rugam constant la Dumnezeu și mă bazam pe El pentru a-mi face datoria. Căutam și aveam părtășie alături de colegii mei când întâlneam o chestiune pe care nu o înțelegeam și puteam accepta sugestiile altora. Eram destul de umilă. După mai mult de șase luni de practică, aveam o oarecare înțelegere privind unele principii și puteam ajuta să rezolv unele dintre dificultățile fraților și surorilor având părtășie despre adevăr. Încet, am început să mă complac, spunându-mi: „Deși n-am mai fost conducătoare a bisericii înainte, am un calibru bun și înțeleg repede cuvintele lui Dumnezeu. După mai multă practică, sunt sigură că voi deveni și mai bună.” Mai târziu, mi-a fost acordată responsabilitatea unei datorii importante și am devenit și mai îngâmfată. Eram cea mai tânără dintre colegii mei și devenisem credincioasă cel mai recent, dar simțeam că, probabil, eram foarte talentată dacă putusem prelua ceva atât de important! Pentru un timp, eram cu nasul pe sus chiar și când mergeam, simțind că aveam cea mai importantă datorie dintre toți, ca și cum nimeni nu mă putea egala. În timp, am devenit din ce în ce mai arogantă. În discuțiile privind lucrarea bisericii, când colegii aveau sugestii, rămâneam la ideile mele, spunându-mi: „Chiar este așa cum spuneți voi? M-am mai ocupat de astfel de treburi înainte, așa că nu am o

înțelegere mai bună a principiilor? Știu cel mai bun mod de a trata această chestiune.” Uneori, când sora alături de care lucram, lua ceva puțin prea în serios, îmi pierdeam răbdarea, spunându-mi că o chestiune atât de simplă era ușor de rezolvat și nu era nevoie să tot avem părtășie și să tot căutăm. Uneori, în întâlnirile colegilor, vedeam că sugestiile ei nu erau adoptate de ceilalți frați și surori și am început să o desconsider. Mi-am spus: „Deși ai fost conducătoare mai mult timp decât mine, nu ești deloc mai presus.” Odată, mi-a spus că abia mă mișcam să-mi fac datoria, că avansam lent. N-am putut suporta acest lucru și am ripostat: „Nu pot accepta această părtășie de la tine. Nu ești și tu implicată în această lucrare? Nu ești și tu responsabilă pentru ea? Cum de ești atât de puțin conștientă de tine și lași totul asupra mea?” Spunând acestea, pur și simplu, m-am ridicat și am plecat. Mai târziu, conducătorul a aflat despre comportamentul meu și m-a tratat, spunându-mi că am fost prea arogantă. Am recunoscut numai verbal, spunând: „Sunt prea arogantă și nu accept adevărul.” Nu am reflectat asupra naturii și esenței mele și nu am încercat să mi le înțeleg, însă, în datoria mea, continuam să mă făles c, acționând după cum voiam. La acel moment, aveam câțiva colegi care au fost înlocuiți pentru că nu aveau un calibru suficient și nu puteau face lucrări practice. Dar nu am fost niciodată îngrijorată că aș putea fi înlocuită. Mi-am spus: „Sunt un adevărat talent în cadrul bisericii acum și sunt responsabilă pentru destul de multe sarcini. Dacă n-aș fi eu, oare ar putea găsi rapid o altă persoană potrivită?” Chiar pe când deveneam extrem de arogantă, eram emondată și tratată destul de sever.

Odată, am citit unele articole privind experiența și mărturiile fraților și surorilor despre care credeam că sunt puțin superficiale. Le-am respins fără ca măcar să discut chestiunea cu cineva. Conducătorul s-a supărat foarte tare când a aflat despre asta. M-a întrebat: „De ce ai respins articole atât de

bune? Măcar ai discutat cu colegii despre asta?" I-am răspuns: „Nu, la acel moment mi s-au părut cumva superficiale." Abia am rostit cuvintele acestea, că am fost tratată sever de conducător, care mi-a spus: „Deși aceste articole pot fi puțin superficiale, experiența lor este reală și arată o înțelegere practică. Ele sunt edificatoare pentru oameni. Asta înseamnă o mărturie bună despre experiența personală. Tu nu cauți adevărul în datoria ta, ești arbitrară și arogantă. Nu înțelegi adevărul și nu discuți lucrurile cu alții. Nu este o nesăbuință să arunci, pur și simplu, articole foarte bune, să înăbușești mărturii despre experimentarea lucrării lui Dumnezeu? Nu este ceva ce ar face Satana? Tu doar tulburi lucrarea!" Am mai fost emondată și tratată înainte, dar niciodată atât de aspru. Cuvintele „nesăbuință", „Satana", „tulburi", „arbitrară și arogantă" îmi tot răsunau în minte și nu-mi puteam reține lacrimile. Mă simțeam de parcă nici nu puteam respira. Însă tot mă simțeam nedreptățită. Deși n-am discutat decizia cu colegii mei la acel moment, nu le-o spusesem apoi? Dumnezeu chiar vede în profunzimea inimilor noastre. Chiar când mă gândeam la scuze, conducătorul a continuat sever: „În acțiunile tale, tu faci legea. Ai putea întreba când nu înțelegi ceva sau ai putea discuta cu alții, dar tu nici măcar nu faci asta. Ești atât de arogantă și îți lipsește complet o inimă temătoare de Dumnezeu!" La acestea, m-am supus fără tragere de inimă. Dacă chiar aș fi avut o inimă cât de puțin temătoare de Dumnezeu, aș fi căutat puțin înainte să acționez, însă, în schimb, eu doar am procedat cum am vrut, fără a cere părerea altora. Chiar eram arogantă și neprihănită de sine.

Conducătorul a desfășurat o anchetă în privința mea și a descoperit că eram prea arogantă, că nu înțelegeam adevărul și că nu eram potrivită pentru o datorie atât de importantă, așa că am fost înlocuită. Chiar am căzut într-o stare de negativitate. Simțeam cum conducătorul nu se lăsase păcălit de mine în privința acestei chestiuni și credeam că nu eram o persoană care

urma adevărul, că eram incredibil de arogantă și că nici măcar nu meritam să fiu cultivată. Credeam că nu mai am vreo perspectivă în casa lui Dumnezeu. Am devenit din ce în ce mai negativă și am fost cuprinsă de neînțelegeri. Mă simțeam de parcă devenisem Satana. Cum aș fi putut fi mântuită măcar? Mi-am dat seama că frații și surorile chiar credeau că nu sunt persoana potrivită, așa că ce rost avea să continui să urmez? În acea perioadă, deși păream că fac, fără tragere de inimă, unele datorii, nu voiam să urmez adevărul. Persoana responsabilă a avut părtășie cu mine de mai multe ori despre voia lui Dumnezeu, dar nu m-am schimbat. Apoi, m-a emondat și m-a tratat, spunând că eram în mod intenționat dificilă în datoria mea, întotdeauna negativă, că mă împotriveam lui Dumnezeu și că, dacă nu făceam o schimbare, voi fi eliminată de Dumnezeu mai devreme sau mai târziu. M-a speriat să aud asta și mi-am dat seama de gravitatea situației. M-am grăbit să vin înaintea lui Dumnezeu să mă rog, să caut și să reflectez asupra mea. În decursul acelor șase luni, de ce nu putusem să tratez adecvat emondarea și tratarea pe care le primisem? În timp ce reflectam, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Unii oameni devin pasivi după ce au fost emondați și tratați; ei își pierd toată energia în îndeplinirea datoriilor lor și ajung să-și piardă și loialitatea. De ce? Asta se datorează parțial lipsei lor de sensibilitate privind esența acțiunilor lor și îi determină să nu fie în stare să accepte emondarea și tratarea. Este parțial și datorită faptului că tot nu au înțeles care este semnificația de a fi emondați și tratați. Oamenii cred cu toții că a fi emondați și tratați înseamnă că sfârșitul lor a fost stabilit. Prin urmare, ei cred în mod greșit că dacă au puțină loialitate către Dumnezeu, atunci nu ar trebui să fie emondați și tratați; și că, dacă sunt tratați, atunci aceasta nu indică iubirea și dreptatea lui Dumnezeu. Asemenea neînțelegeri îi fac pe mulți oameni să nu îndrăznească să-I fie «loiali» lui Dumnezeu. De**

fapt, până la urmă, este deoarece sunt peste măsură de înșelători; ei nu doresc să îndure greutăți. Vor doar să obțină binecuvântări pe calea ușoară. Oamenii nu sunt conștienți nici pe departe de dreptatea lui Dumnezeu. Nu deoarece El nu a făcut nimic drept sau nu face nimic drept; ci, pur și simplu, deoarece oamenii nu gândesc niciodată că ceea ce face Dumnezeu este drept. În ochii oamenilor, dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se supune dorințelor omenești sau dacă nu este pe potriva așteptărilor lor, înseamnă că El nu trebuie să fie drept. Totuși, oamenii nu știu niciodată că acțiunile lor sunt inadecvate nu se conformează cu adevărul și nici nu realizează vreodată că se împotrivesc lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Înțelesul din Dumnezeu care determină rezultatul oamenilor prin performanța lor"). După ce am citit această revelație în cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles în sfârșit că motivul pentru care fusesem atât de negativă era că eram prea arogantă și încrezută și că nu recunoșteam natura comportamentului meu. Am crezut că doar făcusem o greșeală, că faptul că am fost tratată astfel era exagerat. De asta am rămas blocată în negativitate, neînțelegându-L pe Dumnezeu și fiind defensivă. În timp ce citeam cuvintele lui Dumnezeu, m-am întrebat dacă chiar fusesem emondată și tratată atât de sever doar pentru o singură greșeală. Există principii despre felul în care casa lui Dumnezeu tratează oamenii. Totul se bazează pe natura și esența oamenilor și pe comportamentul lor general. Conducătorul nu m-a tratat degeaba. Așadar, ce probleme existau cu adevărat în mine care au dus la faptul că am fost emondată și tratată atât de sever?

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă, în realitate, deții adevărul înăuntrul tău, calea pe care mergi va fi, în mod natural, calea cea dreaptă. Fără adevăr, este ușor să faci rău și o vei face în pofida felului tău de a fi. De exemplu, dacă în tine ar fi existat**

aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. În final, ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase! Pentru a rezolva acțiunile lor rele, ei trebuie mai întâi să rezolve problema naturii lor. Fără o schimbare a firii, nu ar fi posibil să se aducă o rezolvare fundamentală a acestei probleme" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta"). Există, de asemenea, predici care menționează că, atunci când unii oameni au un dar sau altul, ori au un anumit calibru, îi privesc de sus pe alții. Nu vor să asculte de nimeni altcineva, crezând că sunt mai buni decât toți ceilalți. Acest tip de persoană este arogantă, încrezută și neprihănită de sine. M-am gândit la felul în care, de când devenisem credincioasă, nu mă concentrasem pe urmarea adevărului, ci îmi făcusem datoria bazându-mă pe calibrul meu și pe firea mea arogantă. Simțeam că vorbesc elocvent și că am avut unele mici succese în datoria mea, așa că eram chiar prețuită de conducător. Credeam că sunt grozavă și capabilă în lucrarea mea, mai mult decât alții, așa că nu le-am acordat multă importanță fraților și surorilor alături de care lucram. Am insistat să fac lucrurile în felul meu, iar firea mea arogantă s-a tot mărit. Mai târziu, am căpătat o atitudine foarte relaxată față de lucrarea bisericii. Nu am căutat niciodată principiile adevărului și nu m-am dus să caut sau să am părtășie cu alții. În

schimb, am făcut lucrurile arbitrar, oricum am vrut, și am ajuns să tulbur lucrarea bisericii. Întotdeauna am simțit că eram de calibru bun și că înțelegeam o parte a adevărului, dar, numai după ce am fost expusă, am văzut, în sfârșit, că ceea ce am înțeles era doar puțină doctrină, că nu aveam nicio urmă de realitate a adevărului și că nici nu puteam avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva aspectele practice. În ciuda acestui lucru, eram încă incredibil de arogantă și acționam unilateral în toate privințele. Eram arogantă până la punctul în care pierdusem toată rațiunea și Îl scăpasem din vedere pe Dumnezeu. Problema mea a fost expusă abia atunci când conducătorul a venit să-mi revizuiască lucrarea. M-am gândit la felul în care îmi făcusem datoria în felul acela de la început. Nu doar că nu-i ajutasem și nu le fusesem de folos fraților și surorilor, ci revelasem, de asemenea, atât de multe firi corupte care i-au constrâns. Nu-mi făcusem datoria, pur și simplu făcusem rău! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai îngrijorată deveneam. Știam că, atunci când cineva acționează din aroganță, este imposibil să evite să I se împotrivească lui Dumnezeu și să facă rău. M-am gândit la unii frați și surori care păreau să fie de calibru mai mic decât mine, dar care erau grijulii și atenți în datoriile lor. Ei știau cum să caute adevărul și să accepte punctele de vedere ale altora, în timp ce eu eram atât de arogantă încât îmi lipsea complet conștiința de sine. Nu aveam niciun fel de conștiință despre cum să caut adevărul. Cu cât reflectam mai mult, cu atât simțeam că urmărirea adevărului nu era calea mea. Fusesem atât de arogantă și nu-I dădusem atenție lui Dumnezeu, așa că, atunci când am fost emondată, tratată și demisă din datoria mea, de fapt, acesta era felul în care Dumnezeu mă proteja și mă mântuia. Fără asta, cine știe cât de mult rău aș mai fi făcut. Aș fi ajuns chiar într-un punct fără întoarcere, față în față cu excomunicarea. Atunci ar fi fost prea târziu pentru regrete. După ce am înțeles bunele intenții ale lui Dumnezeu, am fost cuprinsă de remușcări.

Am simțit că, în ultimele șase luni, Îl înțelesesem greșit și-L învinovățisem pe Dumnezeu, fiind negativă și trăgând chiulul de la lucrări. Pur și simplu nu se putea discuta rațional cu mine! Pe viitor, voiam doar să-mi fac datoria bine, pentru a-mi răscumpăra fărădelegile din trecut.

Șase luni mai târziu, am fost aleasă conducătoare de echipă. La acel moment, îmi era foarte frică să nu mă poticnesc și să eșuez din nou din cauza naturii mele arogante. Când apăreau probleme în datoria mea, eram destul de prudentă și deseori aveam discuții și părtășie cu frații și surorile care lucrau cu mine, căutând adevărul pentru a rezolva problemele din biserică. Mă simțeam mult mai în largul meu când îmi făceam datoria astfel și mă înțelegeam mult mai bine cu frații și surorile. Câteva luni mai târziu, am văzut unele succese în datoria mea și am început să mă simt încântată în secret, din nou, crezând că, probabil, eram un real talent și că, indiferent ce datorie făceam, puteam pune lucrurile în mișcare rapid. În decursul timpului, firea mea arogantă a început să-și facă simțită prezența din nou. Uneori, când frații și surorile aveau probleme pe care voiau să le caute alături de conducător, îmi pierdeam răbdarea cu ei. Îmi spuneam: „N-am mai căutat despre asta și înainte? De ce trebuie să cauți mai mult? Știu principiile, așa că părtășia mea ar trebui să fie adecvată.” Fără a mă gândi prea mult la lucruri, îmi împărtășeam înțelegerea cu frații și surorile și voiam ca ei s-o accepte, dar ei nu se simțeau în largul lor și, ulterior, căutau despre problemă alături de conducător. Mai târziu, conducătorul a avut părtășie cu noi despre principiile de practică, care erau diferite de ceea ce înțelesesem eu înainte. Am fost luată prin surprindere și mi-am spus: „Slavă Domnului că am căutat, altfel datoria noastră ar fi fost afectată”. Dar, ulterior, nu am reflectat asupra mea și nu am încercat să mă cunosc. Am rămas arogantă și nerezonabilă. Când vedeam greșeli în datoriile fraților și surorilor, îi certam imperios, spunându-mi: „Dacă nu puteți face corect nici

măcar lucrușorul ăsta, atunci ce puteți face? Nu cred că puneți suflet în ceea ce faceți.” În timp, ceilalți au început să se simtă constrânși de mine și au început să se distanțeze. Am constrâns o soră atât de mult, încât nici nu a mai vrut să-și facă datoria. Știam că greșeam, dar, ori de câte ori apărea ceva, nu mă puteam abține să nu-mi dezvălui firea arogantă. Gândindu-mă la felul în care m-am împiedicat și am eșuat înainte, am avut un ușor sentiment de teamă, însă, la acel moment, nu am căutat adevărul pentru a rezolva problema.

Mai târziu, am decis de una singură să pun o soră să preia o datorie importantă. Un frate m-a avertizat că sora era înșelătoare, că nu era potrivită pentru o datorie importantă. Mi-am spus: „Are o mică problemă, dar nu este pe atât de rău pe cât spui tu. Cine nu are corupții și neajunsuri?” Nu am luat deloc în serios sugestia acestui frate, ci doar am căutat sora pentru a avea părtășie și i-am reamintit de problemele ei. Am fost șocată când s-a dovedit complet fățarnică și neglijentă în datoria ei. Acest lucru a provocat pierderi grave lucrării casei lui Dumnezeu. Când conducătorul a aflat despre asta, m-a tratat foarte sever, spunând: „Ai făcut ce ai crezut de cuviință, promovând o persoană înșelătoare. Un frate te-a avertizat, dar nu l-ai ascultat și nici nu ai cercetat tu însăți problema. Iar acum a avut consecințe foarte grave și a provocat o perturbare atât de mare. Asta se datorează lipsei tale de responsabilitate în datoria ta. Nu înțelegi adevărul și ești arogantă. Trebuie să fii înlocuită!” A fost îngrozitor pentru mine să fiu emondată și tratată atât de sever. Fusesem demisă din datoria mea chiar în fața atâtor de mulți frați și surori, iar conducătorul subliniase ce perturbare provocasem și că trebuia să fiu înlocuită. Simțeam că s-a sfârșit pentru mine, că sigur voi fi eliminată și că era inutil să mai caut. Am devenit foarte negativă după ce am fost înlocuită. În fiecare seară, în pat, mă gândeam la ce se întâmplase și începeam să plâng. O bună perioadă de timp, m-am simțit prea rușinată să

mă întâlnesc cu cineva. Am văzut că frații și surorile își făceau, cu toții, datoria fericiți și am simțit că nu sunt deloc ca ei din cauza naturii mele arogante. Fără a discuta problema cu cineva și fără a asculta de sfaturi, promovasem o persoană înșelătoare, perturbând grav lucrarea bisericii. Mai puteam fi încă mântuită de Dumnezeu? Nu mi-am imaginat niciodată că, la o vârstă atât de fragedă, calea credinței mele se va încheia. Chiar am început să suspectez că, atunci când Dumnezeu a spus că a fi emondat și tratat reprezenta mântuirea, nu eliminarea, acest lucru nu mi se aplica. Inima îmi era plină de neînțelegeri. Odată, când conducătorul a venit să aibă părtășie cu noi despre lucrare, m-am ascuns în cel mai îndepărtat colț. Am fost chiar luată prin surprindere când, deodată, mi-a strigat numele și m-a întrebat ce progrese făcusem recent. A continuat să mă întrebe dacă devenisem negativă după ce am fost emondată și tratată și apoi a avut o părtășie cinstită cu mine și m-a îndemnat, spunând: „Ești încă tânără. Ar trebui să urmezi adevărul și să te concentrezi pe schimbarea firii.” A fost atât de reconfortant și încurajator pentru mine să aud aceste cuvinte spuse din inimă de conducător, încât nu m-am putut abține să nu plâng. Fusesem atât de arogantă și încrezută, iresponsabilă și neglijentă în datoria mea și provocasem daune grave lucrării bisericii. Conducătorul avusese dreptate să mă înlocuiască, să mă emondeze și să mă trateze, dar nu mi-am imaginat niciodată că mă va și încuraja. I-am mulțumit lui Dumnezeu din inimă pentru mila Sa. În acea noapte, m-am rugat lui Dumnezeu printre lacrimi și am hotărât să reflectez cu adevărat și sincer asupra mea și să caut adevărul pentru a-mi rezolva firea arogantă.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii**

cu firi arogante îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu. Chiar dacă, din afară, e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea asupra altora. Acest tip de persoană nu-L slăvește câtuși de puțin pe Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut judecata, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu. Dacă oamenii își doresc să ajungă să Îl slăvească pe Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-și înlăture firile arogante. Cu cât mai temeinic îți înlături firea arogantă, cu atât Îl vei slăvi mai mult pe Dumnezeu și numai atunci poți să I te supui și să fii în stare să dobândești adevărul și să-L cunoști" (Părtășia lui Dumnezeu). Doar prin revelația cuvintelor lui Dumnezeu am văzut că a acționa în baza naturii mele arogante nu era doar o chestiune de a dezvălui puțină corupție, ci, în principal, m-a făcut să nu-i iau în considerare deloc pe alții și chiar pe Dumnezeu. M-a făcut să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și să mă împotrivesc Lui, în ciuda mea. Amintindu-mi de momentele când îmi făceam datoria, simțeam întotdeauna că eram deșteaptă și de calibru bun, așa că mă bazam pe înzestrările mele și

pe calibrul meu pentru a-mi face datoria. Aveam atât de multă încredere în mine însămi, încât aproape că nu mă mai rugam lui Dumnezeu și nu mai căutam principiile adevărului. Nu era niciun loc pentru Dumnezeu în inima mea. Când datoria mea nu dăduse roade, mă comportasem mai bine, dar, în momentul în care am înțeles puțin principiile și am avut puțin succes, am folosit acest lucru drept capital. Am simțit că orice aș face ar fi în regulă, aș putea face orice, că puteam evalua oamenii și situațiile fără problemă și, astfel, am devenit chiar mai arogantă, încrezută și neprihănită de sine, făcând totul după cum voiam, fiind autocrată. Chiar le stăteam în cale fraților și surorilor care căutau adevărul alături de conducător și-mi impuneam punctul de vedere asupra lor, ca și cum ar fi fost adevărul, făcându-i să-l accepte și să i se supună. Faptele mi-au arătat că acționam conform naturii mele arogante, că nu făceam altceva decât să-i constrâng și să le fac rău fraților și surorilor și să perturb grav lucrarea bisericii. Chiar jucasem rolul de acolit al Satanei. Conducătorul care mă tratase, criticând această perturbare gravă, a avut completă dreptate. Faptul că am fost demisă din datoria mea a fost în întregime dreptatea lui Dumnezeu. În cele din urmă, am văzut cât de îngrozitor, cât de letal este tipul acela de natură arogantă. Dacă este lăsată nerezolvată, aș putea face rău, m-aș putea împotrivi lui Dumnezeu oricând, aș putea perturba lucrarea casei lui Dumnezeu, aș putea ofensa firea lui Dumnezeu și aș fi eliminată și pedepsită. După ce am fost înlocuită, au ieșit la iveală și alte probleme în datoria mea. Confruntată cu reproșurile fraților și surorilor și cu problemele expuse din lucrarea mea, am simțit multe regrete și mi-am făcut reproșuri. Chiar mă uram. De ce eram atât de arogantă? Întotdeauna simțisem că eram talentată, că orice făceam era bine, dar făcusem oare măcar câteva lucruri care L-au mulțumit pe Dumnezeu? Datoria pe care o realizasem era un dezastru dezordonat și nu făcusem decât să perturb lucrurile. Dacă aș fi avut

măcar o fărâmă de venerație pentru Dumnezeu, dacă m-aș fi rugat sau aș fi căutat mai mult ori dacă aș fi avut părtășie și aș fi discutat problemele cu alții, dacă aș fi fost măcar puțin mai precaută, n-aș fi ajuns în punctul în care să fac atât de multe lucruri care să-L sfideze pe Dumnezeu.

În efortul meu de a-mi rezolva natura arogantă, mai târziu, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu și părtășii. „**Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuşi judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinaţi și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniştiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale şi, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni şi să se supună de bunăvoie**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”). Citind acest pasaj din nou, chiar apreciez că singura cale de a rezolva natura arogantă a unei persoane este aceea de a accepta să fii judecat, mustrat, emondat și tratat de către Dumnezeu. Corupția noastră de către Satana este atât de profundă încât, dacă doar ne bazăm pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu și pe reflecție personală, înțelegerea noastră asupra nouă înșine va fi superficială, iar firile noastre corupte probabil nu se vor schimba. Fără ca Dumnezeu să mă expună, să mă emondeze și să mă trateze în mod repetat, aș fi fost încă prea încrezătoare și aș fi crezut că sunt chiar grozavă. Nu m-aș fi cunoscut pe mine însămi deloc. Chiar nu aș fi știut cât de arogantă am fost sau cât de gravă a fost firea mea satanică.

Acum, când îmi reamintesc tot ce am făcut, mă simt atât de rușinată și plină de regrete. Mă înfior să mă gândesc la asta și nici măcar nu-mi pot ține fruntea sus. Dar exact tipul acela de lecție dureroasă a fost cel care mi-a permis să câștig puțină înțelegere privind natura mea arogantă și să știu unde era probabil să mă împiedic și să eșuez. De asemenea, mi-a dat o anumită venerație pentru Dumnezeu. De asemenea, am văzut că mi-au lipsit complet atât realitatea adevărului, cât și o inimă căutătoare de adevăr în datoria mea. Am fost încrezută, arbitrară și perturbatoare. În comparație cu acei frați și surori de calibru mediu, dar care și-au făcut datoria conștiincios, eram un nimic. Aroganța mea n-avea fundament. După ce mi-am dat seama de toate acestea, am fost mult mai umilă în datoria mea și nu am mai fost prea încrezătoare. Am practicat conștient faptul de a mă da la o parte și de a mă nega, am căutat mai mult principiile adevărului și i-am ascultat mai mult pe frați și pe surori. Am început să am discuții deschise pentru a rezolva orice probleme din biserică. Uneori, când îmi arătam aroganța din nou sau când încălcam principiile în datoria mea, practicam faptul de a mă da la o parte și acceptam să fiu emondată și tratată, precum și îndrumarea și ajutorul altora. În decursul timpului, am simțit că practicarea în acest fel a fost chiar benefică. Deoarece înțelegerea mea asupra adevărului era superficială și-mi lipsea cunoașterea multor lucruri, lucrând cu frații și surorile și aliniindu-ne punctele de vedere, puteam obține o mai mare înțelegere asupra lucrurilor. Făcându-mi datoria în acel mod, înainte să-mi dau seama, aveam protecția lui Dumnezeu. Nu mai făceam greșeli mari, nu mai aveam probleme mari și, sub supravegherea fraților și surorilor, natura mea arogantă a fost înfrânată puțin. Punerea în practică a acestui lucru mi-a dat un sentiment de pace și calm și, treptat, acționam din aroganță din ce în ce mai puțin. Odată, o soră care lucra împreună cu mine mi-a spus: „Te cunosc de aproape doi ani. Erai atât de arogantă și alți oameni se simțeau

întotdeauna constrânși de tine, dar acum te-ai schimbat cu adevărat.” În acel moment, mi-a venit să plâng. Fusesem incredibil de arogantă. Nu a fost ușor să mă schimb chiar și atât de puțin. Reamintindu-mi ultimii câțiva ani, acele două momente de neuitat în care am fost emondată și tratată au fost cele mai utile și benefice pentru mine. Dacă nu aș fi trecut prin ele, sunt sigură că nici măcar acum nu aș poseda o umanitate adecvată și că nu m-aș gândi la Dumnezeu deloc. Aș fi fost pe marginea unei prăpăstii periculoase, pe punctul de a mă împotrivi lui Dumnezeu în orice moment. Acum știu cu adevărat că a fi emondată și tratată reprezintă protecția lui Dumnezeu și mântuirea Lui pentru mine.

69. Reîntoarcerea pe calea cea bună

de Chen Guang, Statelor Unite

Dumnezeu Atotputernic spune: „**A-L sluji pe Dumnezeu nu este un lucru simplu. Cei a căror fire rămâne neschimbată nu vor putea niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvântul lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana. Acest lucru este suficient să demonstreze că slujirea ta față de Dumnezeu izvorăște dintr-o intenție personală bună. Dar slujirea aceasta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale; mai mult, continui să crezi că Dumnezeu Își găsește plăcerea în orice lucru pe care dorești să îl faci și urăște orice lucru pe care nu dorești să îl faci și ești în întregime călăuzit în lucrarea ta de propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, firea vieții tale nu se va schimba câtuși de puțin; dimpotrivă, vei deveni și mai încăpățânat pentru că Îl slujești pe Dumnezeu și acest lucru va face ca firea ta coruptă să devină și mai adânc înrădăcinată. Astfel, vei stabili în adâncul tău reguli despre slujirea lui Dumnezeu care se bazează în principal pe propriul tău caracter și pe experiența rezultată din slujirea potrivită propriei tale firi. Aceasta este o lecție din experiența umană. Este filozofia de viață a omului. Oamenii de acest fel aparțin fariseilor și conducătorilor religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”). Când am citit acest pasaj: „**A-L sluji pe**

Dumnezeu nu este un lucru simplu. Cei a căror fire rămâne neschimbată nu vor putea niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvântul lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana," am fost profund impresionat. Am experimentat eșecul în trecut. Mi-am îndeplinit datoria pe baza unei firi arogante și am fost foarte lăudăros. M-am dat în spectacol, predicând cuvinte superficiale și doctrine pentru a-i face pe oameni să mă admire și să mă adore și, chiar fără să-mi dau seama, pășisem pe calea de împotrivire față de Dumnezeu. Abia mai târziu, prin intermediul judecății și revelațiilor cuvintelor lui Dumnezeu, am ajuns să recunosc sursa împotrivirii mele față de Dumnezeu și natura mea satanică și am început să mă căiesc lui Dumnezeu.

În 2013, am fost ales conducător al bisericii. Pe vremea aceea, am fost foarte entuziasmat. Oricând îmi vedeam frații și surorile într-o situație neplăcută, aveam părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajut să-și rezolve problemele. Odată rezolvate greutățile tuturor, ei își puteau îndeplini datoriile ca de obicei. După câteva luni, conducătorul meu mi-a spus: „Există o biserică în care este un număr relativ mare de frați și surori nou-veniți, iar colegii tăi te-au recomandat, cu toții, să mergi acolo și să slujești drept conducător." Plin de încredere, am acceptat. Pur și simplu, m-am gândit că trebuia să fac o treabă bună de a-i uda pe acei frați și surori astfel încât ei să poată înțelege adevărul cât de curând posibil și să pună temelii pe adevărata cale. După ce am ajuns la biserică, am obținut o înțelegere a situației generale de acolo și am luat, de asemenea, notițe despre problemele și dificultățile fraților și surorilor, plănuind să caut, după aceea, pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu pentru a avea părtășie și a le rezolva problemele. Pur și simplu, credeam că întrucât eram nou în peisaj, acolo, mulți dintre frați și surori nu mă cunoșteau, astfel încât trebuia

să depun efort și să mă întâlnesc cu ei pentru a avea mai des părtășie. Dacă puteam face o treabă bună cu lucrarea bisericii într-un interval scurt de timp, atunci acei frați și surori aveau să creadă, cu siguranță, că posed realitatea adevărului și că sunt capabil în munca mea; iar când se întâmpla acest lucru, atunci și conducătorii mei ar putea să mă aprecieze. Biserica a emis apoi o notificare despre adevărurile care trebuiau introduse în acea etapă și că trebuia să găsim pasaje relevante ale cuvintelor lui Dumnezeu asupra cărora să avem părtășie. M-am simțit foarte încântat pentru că aceasta era o ocazie perfectă de a dovedi că sunt capabil. Așa că am găsit niște cuvântări ale lui Dumnezeu care aveau legătură cu toate aceste aspecte ale adevărului și apoi am acordat o grijă deosebită organizării lor, gândindu-mă în tot acest timp: „Întâmplarea face că o adunare a unui coleg se ține mâine. Colegii mei vor vedea că am petrecut toată noaptea căutând aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și, cu siguranță, vor spune că sunt conștiincios și responsabil în datoria mea.” Astfel, până să termin pregătirile, aproape că se făcuse dimineață. Bineînțeles, în timpul adunării, după ce au văzut cuvintele lui Dumnezeu pe care le căutasem, colegii mei m-au privit, cu toții, cu admirație. Unii au spus: „Priviți-l pe fratele Chen! E atât de conștiincios. A petrecut toată noaptea căutând aceste pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu.” Câțiva au spus: „Foarte adevărat! Se pare că fratele Chen citește mult cuvintele lui Dumnezeu.” Fratele care găzduia adunarea a spus, cu îngrijorare: „Frate Chen, cât de târziu a trebuit să stai treaz până ai găsit toate aceste pasaje ale cuvintelor lui Dumnezeu?” Să aud toate acestea m-a făcut să cad în extaz. Să stau treaz până în zori nu fusese în zadar, iar frații și surorile mele au putut vedea cât efort investisem în acest lucru. Ascunzând entuziasmul pe care îl simțeam în interior, am spus: „Era aproape dimineață când am terminat să le caut. Adeseori, stau treaz toată noaptea pentru a-mi îndeplini datoria, așa cum se cuvine. Nu e un motiv de

laudă. Trebuia să mă asigur că frații și surorile mele nu vor fi reținuți de la a fi capabili să aibă părtășie la adunări." Fratele-gazdă a spus, apoi, că sunt conștiincios în datoria mea și că am fost capabil să stau treaz toată noaptea și să îndur greutățile. Mi-a crescut inima de fericire. Trebuia să continui să lucrez din greu astfel încât frații și surorile mele să spună că sunt un conducător competent.

Mai târziu, pe măsură ce lucrarea de răspândire a Evangheliei a progresat, am înființat alte câteva biserici. În fiecare zi, lucram din zori până-n seară, mergând la fiecare biserică să-mi ud frații și surorile. Citeam cuvintele lui Dumnezeu oricui era în dificultate, având părtășie, cu răbdare, pentru a le rezolva problemele, iar părerea oamenilor despre mine a devenit și mai bună. Odată, câțiva frați și surori au întâmpinat o problemă în timp ce răspândeau Evanghelia și nu au fost capabili să o rezolve. Au devenit negativi și slabi, așa că au venit la mine pentru a avea părtășie despre acest lucru. Mi-am împărtășit cu ei experiențele pe care le-am avut în trecut cu răspândirea Evangheliei. Am spus: „Oamenii cărora le răspândeam Evanghelia aveau noțiuni și nu o puteau accepta. Unii dintre ei m-au dat afară din casele lor. La vremea aceea, și eu credeam că este foarte greu, așa că mă rugam continuu lui Dumnezeu. Stăteam treaz toată noaptea căutând pasaje asociate din cuvintele Sale și, de nenumărate ori, am mers să am părtășie cu acei oameni pentru a le rezolva problemele. Am făcut acest lucru pentru ca ei să poată fi capabili să audă glasul lui Dumnezeu și să li se acorde mântuirea Lui din zilele de pe urmă. Oricât de multe umilințe și dificultăți înfruntam, refuzam să renunț. În cele din urmă, i-am convertit pe toți…" Când am terminat de vorbit, un frate a spus, cu admirație: „Priviți-l pe fratele nostru, Chen! El chiar știe cum să îndure greutățile. Chiar își asumă responsabilitatea!" Unii au spus: „Ar trebui să răspândim cu toții Evanghelia în felul în care o face fratele Chen." Când am văzut ce părere

bună au acești frați și surori despre mine, m-am simțit ca în al nouălea cer. După aceea, alții care întâmpinau dificultăți în datoriile lor veneau să mă caute ca să-i ajut și foarte puțini mergeau la fratele alături de care lucram. În timp ce-și îndeplineau datoriile, frații și surorile făceau, neobosiți, orice le ceream. Văzând cât de mult mă admirau, am început să mă prețuiesc din ce în ce mai mult; am simțit că devenisem un stâlp al bisericii.

În timpul unei adunări, am tot trăncănit despre cât de mult suferisem, ce prețuri plătisem în datoria mea și ce rezultate obținusem. Deodată, o soră mi-a zis: „Frate Chen, cel mai mult te aud vorbind despre cât de mult ai suferit și sacrificat în timp ce-ți îndeplineai datoria, dar nu ai vorbit despre ce slăbiciuni ai avut când ai întâmpinat greutăți, ce firi corupte ai dat la iveală, ce cunoaștere ai dobândit despre tine însuți sau cum ai căutat adevărul ca să-ți rezolvi greutățile. Se pare că nu ai deloc corupție…” După ce a terminat de spus asta, toți ceilalți s-au uitat, pur și simplu, la mine. Eram năucit. M-am simțit arătat cu degetul și m-am înroșit la față. În sinea mea, m-am gândit: „Să mi se vorbească așa m-a făcut să arăt ca un bufon în fața tuturor acelor frați și surori. Ce vor crede despre mine?” Într-un efort de a-mi păstra un strop de mândrie, am spus repede: „Soră, părtășia ta este corectă și o pot accepta. Cu toate acestea, frații și surorile noastre întâmpină dificultăți în datoriile lor și devin negativi și slabi. Nu ar trebui să vorbim doar despre corupția noastră. Trebuie să avem părtășie mai des despre practicile pozitive; acesta este singurul mod prin care frații și surorile noastre pot avea o cale înaintea lor și-și pot găsi credința...” Mai târziu, câțiva frați și surori mi-au spus că, pe când vorbeam despre experiențele și cunoașterea mea, sărisem peste cea mai mare parte a corupției care fusese dată la iveală în mine și că, întrucât vorbisem atât de mult despre cât suferisem, ce prețuri plătisem și cum mă lepădasem de trup în datoria mea, acest lucru mă făcuse să par un expert în practicarea adevărului. Pus în fața

acestor avertismente de la frații și surorile mele, m-am simțit un pic stânjenit. Oare erau nepotrivite aceste lucruri despre care avusesem părtășie? Câteodată chiar am avut părtășie despre faptul că eram arogant și egoist. Mai mult decât atât, mereu obținusem rezultate foarte bune în datoria mea și nu zădărnicisem lucrarea bisericii. Deci asta însemna că n-ar trebui să fie nimic în neregulă cu felul în care avusesem părtășie, nu? Așadar, nu am reflectat serios asupra mea.

Mai târziu, fiindcă datoria mea o cerea, am fost transferat la altă biserică pentru a-mi continua munca. În timpul unei adunări cu colegii, fratele Zhang mi-a spus pe un ton grav: „Frate Chen, de când ai plecat de la cealaltă biserică, unii frați și surori de acolo și-au pierdut interesul în a-și face datoria. Ori de câte ori întâmpină vreo dificultate, ei nici nu citesc cuvintele lui Dumnezeu și nici nu caută adevărul; vor doar ca tu să le rezolvi problemele. Unii nici nu mai vor să participe la adunări. Acest lucru arată că nu L-ai preaslăvit pe Dumnezeu și nu ai fost martor pentru El în datoria ta. Tu numai te-ai dat în spectacol ca alții să te admire și să te adore. Aceasta este o faptă rea și trebuie să petreci ceva timp reflectând asupra ta!” După ce am auzit ce a avut de spus, am rămas stupefiat. Cum de se întâmplase așa ceva? Frații și surorile mele mă adorau cu toții? Aceasta era o problemă serioasă! M-am simțit foarte îngrijorat. După aceea, nu am mai auzit nimic din părtășia din decursul adunării; mintea îmi era vraiște. N-aveam idee cum să depășesc această situație. După ce am ajuns acasă, am continuat să chibzuiesc la cuvintele fratelui Zhang. La început, crezusem că datoria mea dăduse ceva rezultate și că puteam avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva unele probleme. Nici într-o mie de ani nu m-aș fi gândit că ar putea avea astfel de consecințe. De fapt, acest lucru m-a supărat foarte mult. În neajutorarea mea, m-am rugat lui Dumnezeu. Am spus:

„Dumnezeule, Te rog să mă luminezi ca să pot găsi sursa problemei mele și să mă înțeleg cu adevărat.”

Mai târziu, am văzut câteva cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Toți cei care regresează se înalță pe ei înșiși și sunt mărturie pentru ei înșiși. Se laudă în stânga și în dreapta, își dau o importanță exagerată și nu-L poartă deloc pe Dumnezeu în inimă. Aveți vreo experiență în legătură cu lucrurile despre care vorbesc? Mulți oameni sunt în permanență mărturie pentru ei înșiși: «Am suferit așa sau altfel; am făcut lucrarea aceasta sau cealaltă; Dumnezeu m-a tratat așa sau așa; mi-a cerut să fac lucrul cutare și cutare; El are o părere deosebit de bună despre mine; acum sunt așa sau așa.» Ei vorbesc intenționat cu un anumit ton și adoptă anumite posturi. În cele din urmă, unii oameni ajung să creadă că acești oameni sunt Dumnezeu. Odată ce au ajuns în acel punct, Duhul Sfânt îi va fi abandonat de mult timp. Deși sunt ignorați pentru moment, și nu izgoniți, soarta lor este decisă, iar tot ce pot să facă este să-și aștepte pedeapsa**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”). **„În timp ce alții își pot folosi poziția pentru a mărturisi în mod repetat despre ei înșiși, pentru a-și întări autoritatea și a concura cu Dumnezeu pentru oameni și pentru statut. Ei folosesc diverse metode și măsuri pentru a-i face pe oameni să-i venereze, încercând constant să-i cucerească și să-i controleze. Unii chiar îi induc în eroare pe oameni în mod intenționat convingându-i că sunt Dumnezeu pentru a fi tratați ca Dumnezeu. Ei nu ar spune niciodată oamenilor că au fost corupți, că sunt și corupți și aroganți și să nu îi venereze și că indiferent cât de mult bine fac, totul este datorită exaltării lui Dumnezeu și a ceea ce ar trebui să facă oricum. De ce nu spun aceste lucruri? Deoarece se tem profund că își vor pierde locul în inimile oamenilor. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu**

Îl slăvesc niciodată pe Dumnezeu și nu sunt martori pentru Dumnezeu”

(Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (I)”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit foarte mâhnit. Abia după ce am reflectat asupra mea, am văzut că, în timp ce la exterior dădusem impresia că am suferit și am plătit un preț și am avut părtășie cu frații și surorile mele despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a le rezolva problemele, de fapt, o făcusem numai ca să mă scot pe mine în evidență și să mă fălesc astfel încât alții să mă admire și să mă adore. Amintindu-mi de vremea în care colegii mei mă recomandaseră să fiu conducător la o biserică unde erau noi membri, mi-am dat seama că mă gândisem numai cum să adun niște realizări care să-i facă pe frații și surorile mele să mă admire și pe conducătorul meu să aibă o părere bună despre mine. În acest scop, lucrasem peste program, rămânând treaz toată noaptea pentru a găsi pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu și pentru a organiza lucrurile despre care urmam să avem părtășie în adunări. Când frații și surorile mele întâmpinaseră dificultăți în timp ce răspândeau Evanghelia, nu avusesem părtășie cu ei despre voia lui Dumnezeu ca să-i conduc la principiile adevărului, ci, în schimb, mă lăudasem și mă fălisem cu cât de mult suferisem și ce prețuri plătisem în timp ce răspândeam Evanghelia. Pe măsură ce munca mi se îmbunătățise, frații și surorile mele mă lăudaseră. Mă bucurasem de acest lucru și îmi asumasem meritele pentru rezultatele obținute de lucrarea Duhului Sfânt, împăunându-mă cu ele, fără rușine, de parcă ar fi fost propriile realizări. În timp ce aveam părtășie în adunări, mă puneam adesea în lumina reflectoarelor, având părtășie numai despre practicile pozitive în timp ce evitam orice mențiune despre firile corupte pe care le dădusem la iveală. Dacă venea vorba despre asta, treceam repede peste. Cât despre propriile motive necurate pentru care îmi îndeplineam datoria, chiar nu aveam tragere de inimă să le analizez sau

să le scot la lumină. De nenumărate ori, Dumnezeu îi folosise pe frații și surorile mele pentru a-mi menționa problemele, însă, pentru a-mi proteja poziția și imaginea, numai spusesem că le-am acceptat argumentele în vreme ce eu, de fapt, nu reflectasem câtuși de puțin asupra mea. În timpul părtășiei, continuasem, pur și simplu, să vorbesc pompos ca să-mi amăgesc frații și surorile. În felul acesta, ajunsesem să cred că eram responsabil în datoria mea și că puteam îndura greutăți și plăti prețul. Indiferent de problema sau dificultatea pe care o avea biserica sau indiferent de starea în care se găseau frații și surorile mele, nu dădeam înapoi, ci îi ajutam mereu să găsească soluții. Dezvăluit de fapte, am văzut că, în timp ce-mi făceam datoria, nu practicasem adevărul deloc și nici nu dădusem atenție voii lui Dumnezeu. Profitasem de ocazia oferită de îndeplinirea datoriei mele ca să mă dau în spectacol astfel încât ceilalți să mă aprecieze, satisfăcându-mi, în acest fel, dorința de faimă și poziție. Făcând acest lucru, nu-mi adusesem frații și surorile înaintea lui Dumnezeu; dimpotrivă, îi făcusem să mă venereze pe mine. Asta însemna că mă întrecusem cu Dumnezeu pentru oameni și poziție. Abia atunci am devenit conștient de faptul că deja pășisem pe calea de împotrivire față de Dumnezeu și comisesem o fărădelege gravă. Eram speriat și mă simțeam foarte vinovat. Apoi m-am întrebat: cum am ajuns, fără s-o știu, pe calea împotrivirii față de Dumnezeu?

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**După ce Satana a corupt oamenii, natura lor a devenit satanică. Oamenii nu mai acționează ca ființe umane în poziția omului; mai degrabă, au depășit statutul de umanitate. Ei nu doresc să fie oameni; tânjesc după ceva mai măreț. Și ce este acest lucru mai măreț? Ei doresc să-L depășească pe Dumnezeu, să depășească cerurile și să depășească toate celelalte. Ce este la baza motivului pentru care oamenii sunt așa? Pe scurt, natura**

omului este prea arogantă. […] Odată ce natura și esența oamenilor devin arogante, aceștia devin capabili să facă lucruri care nu I se supun lui Dumnezeu și I se împotrivesc, lucruri care nu iau aminte la cuvintele Lui, lucruri care generează noțiuni despre El, care se răzvrătesc împotriva Lui și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar să presupunem că ți s-a dat un număr de biserici și ți s-a permis să le conduci; să presupunem că Eu nu te-am tratat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a emondat: după ce i-ai îndrumat o vreme, i-ai conduce la picioarele tale și i-ai face să asculte de tine. Și de ce ai face asta? Acest lucru este determinat de natura ta; nu e altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să te dai peste cap pentru a afla asta și nici nu trebuie să-i pui în mod special pe ceilalți să te învețe. Nu trebuie să faci toate acestea în mod deliberat. Acest tip de situație se produce în mod firesc pentru tine: îi faci pe oameni să ți se supună, să ți se închine, să te înalțe, să mărturisească despre tine și să te asculte în toate lucrurile și nu le dai voie să facă ceva ce nu e aprobat de tine. Sub conducerea ta, astfel de împrejurări apar în mod natural. Și cum iau naștere aceste împrejurări? Ele sunt determinate de natura arogantă a omului" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Natura arogantă a omului este rădăcina împotrivirii sale față de Dumnezeu"). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu m-a făcut să înțeleg de ce voisem să-L mulțumesc pe Dumnezeu în datoria mea, dar pășisem, fără să vreau, pe calea împotrivirii față de El. Sursa acestui lucru fusese natura satanică și arogantă dinlăuntrul meu. Sub controlul naturii mele arogante, avusesem o părere foarte bună despre mine și încercasem adesea să mă dau în spectacol, atât în discurs, cât și în fapte, astfel încât ceilalți să mă admire și să mă adore. Când frații și surorile mele întâmpinaseră probleme în timp ce-și îndeplineau datoria, nu avusesem părtășie despre principiile adevărului

ca să-i fac să înțeleagă adevărul și să aibă o cale de a practica, ci doar spusesem cuvinte superficiale și doctrine pentru a mă pune într-o lumină bună și chiar îmi folosisem propriile experiențe de suferință și muncă drept capital cu care să mă făles c. Acest lucru i-a făcut pe frații și surorile mele să mă admire și să creadă că am înțeles adevărul și că le puteam rezolva problemele. De câte ori întâmpinau vreo dificultate, veneau întotdeauna la mine, neștiind că ar trebui să se bazeze pe Dumnezeu și să caute adevărul pentru a-și rezolva problemele. Nu aveau un loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Situația ajunsese până la punctul în care, după ce am fost transferat de acolo, câțiva frați și surori nu mai voiseră să participe la adunări. Cum se putea numi acest lucru a-mi îndeplini datoria? Pur și simplu, făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu! Faptul că eram capabil de un asemenea rău venea numai din aroganța și vanitatea mea. Tot ce voisem era să le fiu superior oamenilor în timp ce-mi protejam statutul și imaginea, făcându-i pe toți frații și surorile să mă adore și să mă pună pe primul loc. Eram atât de lacom de binecuvântarea statutului meu. Puteam vedea că, în sufletul meu, nu avusesem niciun strop de venerație pentru Dumnezeu. Când trăiești după o natură arogantă, împotrivirea față de Dumnezeu se întâmplă involuntar. Chiar este foarte periculos. M-am gândit la pastorii și prezbiterii din lumea religioasă. Ei nu-L preamăresc pe Dumnezeu, nu sunt mărturie pentru El și nici nu-i îndrumă pe credincioși să pună cuvintele Domnului în practică. În schimb, ei tălmăcesc orbește cunoașterea biblică și teoriile teologice pentru a-i amăgi pe credincioși și pentru a se făli cu cât de mult au suferit, cât bine a rezultat din Evanghelia pe care au răspândit-o și câte biserici au întemeiat. Acest lucru îi face pe credincioși să-i venereze, să-i admire și să facă orice le spun ei. Unii au citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și au auzit glasul lui Dumnezeu, însă, chiar și așa, merg să-i întrebe pe pastori și prezbiteri și să verifice acest

lucru cu ei. Fără consimțământul pastorilor, ei nu îndrăznesc să accepte lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic chiar dacă știu că aceasta este adevărata cale. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă îi controlează ferm pe oameni. Ei merg pe calea antihristului, de împotrivire față de Dumnezeu și încearcă să creeze o împărăție independentă! Am încercat, adesea, să mă dau în spectacol în datoria mea așa încât oamenii să aibă o părere bună despre mine și să mă admire. Cum eram eu diferit de acei pastori și prezbiteri? M-am gândit la acei frați și surori din biserica aceea cu membri noi: abia acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și încă existau multe adevăruri pe care nu ajunseseră să le înțeleagă. Dumnezeu mă înălțase ca să îndeplinesc datoria de a conduce biserica, așa că ar fi trebuit să am părtășie cu ei mai des despre cuvintele lui Dumnezeu și să fiu mărturie mai mult pentru lucrarea Sa, astfel încât ei să poată înțelege adevărul, să câștige cunoștințe despre Dumnezeu și să pună temelii pe adevărata cale. Dar eu ce am făcut? Ce s-a ales de încercările mele de a îndeplini acea datorie? I-am făcut pe toți să mă venereze și i-am împiedicat să aibă vreo cunoaștere despre Dumnezeu. Făcând acest lucru, le-am făcut rău fraților și surorilor mele și am întrerupt și perturbat lucrarea bisericii. Calea pe care mergeam nu era alta decât aceea a antihristului, de împotrivire față de Dumnezeu! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai îngrijorat și neliniștit. Puteam vedea cât de arogant fusesem, cum îmi lipsise cu desăvârșire venerația față de Dumnezeu și cum acțiunile mele Îi ofensaseră firea de foarte mult timp. Dacă nu i-ar fi folosit pe frații și surorile mele ca să mă emondeze și să mă trateze în acel fel, nu aș fi știut să reflectez asupra acțiunilor mele. Dacă aș fi continuat pe acea cale, nu se știe cât rău aș mai fi făcut ca să-mi atrag blestemele și pedeapsa lui Dumnezeu. Simțind o teamă persistentă, m-am prosternat înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat. Am spus: „Dumnezeule! Am fost atât de arogant.

Mă dau în spectacol mereu în datoria mea, iar acest lucru i-a făcut pe frații și surorile mele să mă adore și să nu aibă un loc pentru Tine în inimile lor. Am făcut rău și Ți-am fost potrivnic. Merit pedeapsa Ta. Dumnezeule! Vreau să mă căiesc înaintea Ta, să caut adevărul cu fervoare și s-o iau de la început."

După aceea, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Ca una dintre făpturi, omul trebuie să își păstreze poziția, să se comporte conștient și să păzească grijuliu ceea ce i-a fost încredințat de către Creator. Și omul nu trebuie să se abată sau să facă lucruri dincolo de aria capacităților sale sau să facă lucruri care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Omul nu trebuie să încerce să fie măreț sau excepțional sau deasupra altora, nici să caute să devină Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau excepțional e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate făpturi este ceva vrednic de laudă și scopul pe care făpturile ar trebui să și-l asume mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (I)"). „**Indiferent ce caută sau ce doresc oamenii, doar cei care se întorc în fața Creatorului, îndeplinind și completând conștiincios ceea ce trebuie să facă și ceea ce li s-a încredințat, vor trăi cu o conștiință împăcată și într-un fel corect și potrivit, fără suferință. Acestea sunt însemnătatea și valoarea vieții**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El este Domnul Creației și că este absolut corect, potrivit și firesc ca oamenii să-L venereze și să I se supună. Mai mult decât atât, am știut că sunt doar o măruntă ființă creată, un om corupt. Eram plin de firi satanice: eram arogant, viclean, egoist și demn de dispreț. Chiar și așa, încercam mereu să

mă dau în spectacol și să-mi ocup locul în inimile oamenilor. Chiar nu aveam nicio rușine și eram arogant dincolo de orice rațiune! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rușinat. Mă uram pentru că eram orb și nu-L cunoșteam pe Dumnezeu. Nu știam cine eram. Faptul că am putut fi astăzi aici ca să-mi îndeplinesc datoria era mulțumită harului și înălțării de la Dumnezeu. Ar trebui să-mi iau locul care mi se cuvine, de ființă creată și să fiu o persoană cinstită, integră, care se concentrează pe căutarea adevărului, preamărindu-L pe Dumnezeu, fiind mărturie pentru El și îndeplinindu-și bine datoriile, căci numai atunci aș avea conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată.

Mai târziu, am căutat o cale de a practica și de a intra prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu. Am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu care spuneau: „**Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui în special să vorbiți mai mult despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii, ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați îndurat și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu; cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a ieși în evidență; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de sens. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă, care să fie sincere și din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult**

să-l vadă” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles puțin despre cum ar trebui să practic preaslăvirea lui Dumnezeu și cum ar trebui să fiu mărturie pentru El în datoria mea. Când sunt mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbesc mai mult despre cum Îi experimentasem lucrarea, ce firi corupte fuseseră date la iveală în mine, cum mă răzvrătisem față de Dumnezeu și mă împotrivisem Lui, cum reflectasem asupra mea și ajunsesem să mă cunosc comparându-mă cu cuvintele Lui și cum m-am căit și m-am schimbat. Prin părtășii despre adevăr, ar trebui să ajut oamenii să înțeleagă voia și cerințele lui Dumnezeu, să-i ajut să înțeleagă lucrarea pe care o săvârșește El pentru a mântui oamenii, precum și firea Lui și să fie capabili să-L venereze pe Dumnezeu, să I se supună și să-și îndeplinească datoria de ființe create. Numai făcând acest lucru aș putea să-L preaslăvesc pe Dumnezeu cu adevărat și să fiu mărturie pentru El. M-am gândit la vremea când obișnuiam să am părtășie cu frații și surorile mele. Mare parte din timp vorbeam numai despre cât de mult suferisem, ce preț plătisem, cum fusesem martor la faptele lui Dumnezeu și îmi fuseseră acordate binecuvântările Sale. Când venea vorba despre ce firi corupte dădusem la iveală în mine sau ce fel de motive necurate avusesem, le ascundeam întotdeauna și rareori le menționam. Eram îngrozit că, dacă frații și surorile mele mi-ar vedea corupția, părerea lor despre mine s-ar schimba radical. Chiar am avut o natură atât de vicleană! După ce mi-am dat seama de aceste lucruri, l-am căutat pe fratele Zhang și mi-am deschis sufletul în fața lui despre faptele mele rele de a mă da în spectacol ca să-i amăgesc pe oameni. De asemenea, l-am rugat pe fratele Zhang să meargă la biserica la care slujisem și să-mi analizeze comportamentul împreună cu frații și surorile de acolo, permițând, astfel, tuturor să aibă mai mult discernământ. În timpul adunării, mi-am deschis

sufletul și în fața fraților și surorilor despre comportamentul meu malefic, am fost mărturie pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu și le-am spus tuturor să mă folosească drept exemplu pentru a învăța ce să nu facă, astfel încât să nu meargă pe calea de împotrivire față de Dumnezeu cum făcusem eu.

După aceea, când îmi îndeplineam datoriile, am devenit puțin mai modest și am căpătat puțină venerație față de Dumnezeu. Îmi amintesc că, odată, în timpul unei adunări, era un frate nou care întâmpinase o dificultate și am avut părtășie cu el despre cuvintele lui Dumnezeu ca să-l ajut să-și rezolve problema. După ce m-a ascultat, fratele a spus bucuros: „Frate Chen, părtășia ta este atât de bună! Această problemă mă necăjește de mult timp și, pur și simplu, n-am fost niciodată capabil să-i dau de capăt. Tu chiar înțelegi adevărul! Pe viitor, va trebui să vii aici și să ai părtășie la adunările noastre mai des.” Alt frate a spus același lucru. În acel moment, m-am simțit euforic, dar am devenit imediat conștient că vechiul meu defect de a mă da în spectacol se ițea din nou, așa că m-am rugat grabnic lui Dumnezeu și m-am lepădat de mine. După aceea, am fost mărturie conștiincios pentru Dumnezeu și mi-am adus frații și surorile înaintea Lui. Am spus: „Toată lumea poate învăța din părtășia de la adunarea de astăzi. Toate acestea sunt Duhul Sfânt care ne îndrumă și ne luminează. Ar trebui să citim, cu toții, mai mult cuvintele lui Dumnezeu, iar atunci când întâmpinăm probleme, ar trebui să căutăm mai mult adevărul în cuvintele Lui, iar Duhul Sfânt ne va lumina și ilumina. Făcând acest lucru, vom înțelege și mai multe.” După ce am spus acest lucru, am avut un sentiment copleșitor de pace interioară. Faptul că eu am trecut prin această transformare infimă și am putut afla cum să practic preaslăvirea lui Dumnezeu și mărturia pentru El în datoria mea se datorează, în întregime, judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu.

70. Nu mă voi mai da în spectacol

de Mo Wen, Spania

Îmi amintesc că în 2018 aveam datoria Evangheliei în biserică și, ulterior, am fost numit responsabil de această lucrare. Puteam să văd problemele și greșelile din datoriile fraților și surorilor mele și le puteam rezolva prin părtășie, așa că toată lumea era mulțumită de mine, iar eu aveam un sentiment de împlinire. Am început să mă simt foarte mulțumit de mine și credeam că sunt mai bun decât ceilalți. Nu mă puteam abține să nu-mi dau aere. Mă gândeam: „Fac sugestii și rezolv problemele oamenilor. Toată lumea are o părere bună despre mine. Dacă îi ajut și mai mult, voi părea chiar și mai capabil decât ei. Apoi mă vor admira și mai mult.” Într-o zi, la o adunare, fratele Lu a spus că a întâlnit un coleg de serviciu religios în vreme ce răspândea Evanghelia. Acesta era predicator de mai mult de 20 de ani și era un credincios adevărat, dar avea noțiuni religioase puternice. Fratele Lu i-a oferit părtășie, dar el n-a vrut să accepte Evanghelia și fratele Lu nu știa ce să facă acum. M-am gândit: „Omul acesta este un credincios adevărat și vrea să asculte părtășia. Nu l-ai putut converti pentru că nu ai avut o părtășie destul de clară asupra adevărului. Am mai trecut prin așa ceva, așa că asta e șansa mea să-ți povestesc totul.” Le-am spus: „Nu văd ce este greu. Trebuie să te concentrezi pe punctele principale și să ai o părtășie clară. Dacă e dispus să asculte, iar tu îi rezolvi probleme, cum ar putea să nu accepte Evanghelia? Colegul Zhang avea multe noțiuni înainte, așa că i-am combătut cea mai puternică noțiune prin părtășie și am trecut la următoarea. În cele din urmă, a acceptat Evanghelia. Trebuie să ai părtășie clară când mărturisești pentru lucrarea lui Dumnezeu.” Apoi le-am povestit despre toate problemele pe care le aveau oamenii cărora le predicam, cum am avut părtășie ca să le rezolv și cum au acceptat Evanghelia. Le-am

povestit aceste experiențe cu lux de amănunte, asigurându-mă că includ tot ca să vadă cât de capabil eram. După aceea, toți m-au lăudat și o soră a spus: „Ai pus punctul pe i. Cum de nu am văzut asta?” Am spus că totul se reduce la îndrumarea lui Dumnezeu, dar în sinea mea eram încântat. Uneori, când discutam lucrarea, mă gândeam ce să spun ca să-i fac pe toți să creadă că luam în considerare și analizam fiecare detaliu, că aveam calibru, eram inteligent și mai bun decât ceilalți. Când era rândul meu să contribui, vorbeam foarte mult, iar cuvântul „eu” îmi era tot timpul pe buze. „Eu cred asta” și „Eu am rezolvat aia”. „Eu, eu, eu…” Îmi enumeram teoriile și ideile și le analizam pe fiecare în detaliu. În timp, ceilalți au început să depindă de mine, așa că nu știau să caute pricipii când apăreau probleme. Când discutam lucrarea, uneori mă rugau să vorbesc primul, înainte să adauge și ei niște lucruri. Uneori, îmi străfulgera un gând prin minte: „Dacă voi continua așa, oare oamenii vor ajunge să mă idolatrizeze?” Însă apoi mă gândeam: „Nu forțez pe nimeni să mă asculte. Doar îmi expun părerile. În orice caz, să fii proactiv este o abordare pozitivă și responsabilă.” Nu m-am mai gândit mult la asta și am continuat.

Ulterior, am întâmpinat multe dificultăți când răspândeam Evanghelia, iar frații și surorile au devenit foarte descurajați. Și eu mă simțeam la fel. Voiam să le spun tuturor ce simțeam, însă eu eram la conducere, așa că dacă deveneam negativ atât de ușor, oare nu aveam să par slab? Ce ar crede ceilalți despre mine dacă ar ști că statura mea e atât de mică? Oare nu ar fi distrusă impresia lor bună despre mine? M-am întrebat, „Dacă vorbesc despre intrarea pozitivă și îi conduc pe toți într-un mod pozitiv, oare asta nu va motiva pe toată lumea?” Așa că în fiecare părtășie m-am concentrat pe felul pozitiv în care am înfruntat problemele pe care le-am întâlnit, pe modul în care m-am bazat pe Dumnezeu în necazuri și cum m-am ridicat la nivelul provocării. Toți credeau că am statură și mă pot descurca. Mă

admirau cu toții. Câteodată, când discutam lucrarea cu ceilalți, dezvăluiam că simțeam presiuni în datoria mea, că eram atât de ocupat încât abia aveam timp să mănânc sau să mă odihnesc, ca ei să știe cât de mult sufeream. În adunări, nu cugetam la cuvintele lui Dumnezeu și nu reflectam asupra mea, ci mă gândeam numai cum să-i fac pe toți să creadă că părtășiile mele erau profunde și aveau greutate. Fără să-mi dau seama, predicasem niște doctrine mărețe și chiar mă desfătam văzând privirile pline de aprobare ale celorlalți. În timp, unii au început să mă întrebe mai întâi pe mine când aveau o problemă în datoria lor. Chiar și atunci când o puteau rezolva singuri dacă se gândeau puțin, tot căutau mai întâi părerea mea. Îmi povesteau despre stările lor și despre cele mai ascunse gânduri, iar eu eram foarte mulțumit să știu că aveau încredere în mine. Cu trecerea timpului, părea că sunt foarte ocupat, dar nu puteam simți nicio luminare de la Duhul Sfânt când citeam cuvintele lui Dumnezeu. Când discutam lucrarea cu ceilalți, toate sugestiile mele erau lipsite de valoare, iar eu nu puteam vedea nici cea mai evidentă problemă din lucrarea noastră. În cele din urmă mi-am dat seama că eram într-o stare groaznică. Îmi dispăruse toate aroganța. Înainte credeam că sunt grozav, dar deodată mă simțeam ca un imbecil fără nimic cu care să mă laud. În sufletul meu era mult întuneric și durere.

Într-o zi, vorbeam cu doi frați când fratele Su a spus: „Te cunosc de ceva vreme și mereu te semețești și te lauzi. Abia dacă îți menționezi corupțiile sau defectele în părtășie, mai mult îți lauzi calitățile, ceea ce m-a făcut să cred că ești grozav și să te admir. Când sunt probleme în lucrarea mea, nu ai părtășie despre principiile adevărului, ci vorbești numai despre ceea ce ai făcut tu și cum ai rezolvat problemele, ca să cred că ești minunat și mai bun decât noi…” Nu eram deloc dispus să accept asta de la fratele Su, mai ales când a spus că mă semețeam tot timpul și mă lăudam. Aceste cuvinte au avut ecou în inima mea. Deși nu l-am contrazis, m-am simțit

foarte potrivnic față de ce a spus. „Nu ți-am cerut niciodată să mă idolatrizezi. Chiar sunt atât de rău pe cât spui?” m-am gândit. Nu puteam accepta asta, așa că l-am întrebat pe celălalt frate ce gândea. Spre suprinderea mea, a spus: „Nu vorbești niciodată despre corupția sau defectele tale. Pur și simplu nu te mai înțeleg.” Asta m-a făcut să mă simt și mai rău. „Cum poate spune că nu mă mai înțelege? Sunt atât de impenetrabil?” Chiar voiam să spun ceva ca să-mi salvez demnitatea, dar când i-am văzut că mă emondează și mă tratează în felul acela, am știut că trebuie să existe un motiv. Dacă ceea ce spuseseră era adevărat, atunci chiar aveam o problemă!

Nu am pierdut timpul și am căutat câteva cuvinte ale lui Dumnezeu care expuneau oamenii care se lăudau și mărturiseau pentru ei înșiși. Am citit asta: **„Să se înalțe și să mărturisească pentru sine, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc pentru ei înșiși? Cum ating acest obiectiv? O modalitate este de a mărturisi cât de mult au suferit, cât de mult au lucrat și cât s-au sacrificat. Ei vorbesc despre aceste lucruri ca despre o formă de capital personal. Adică, ei folosesc aceste lucruri drept capital prin care se înalță, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să-i admire, să-i respecte și chiar să-i venereze, să-i idolatrizeze și să-i urmeze. Acesta este efectul suprem. Sunt rezonabile lucrurile pe care le fac pentru a atinge acest scop – toate exaltările și mărturisirea lor pentru sine? Nu sunt. Acestea depășesc sfera raționalității. Acești oameni nu au nicio rușine:**

mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența și abilitățile speciale sau tehnicile lor inteligente de a se purta și mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii. Metoda lor de a se exalta și a aduce mărturie pentru ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se prefac și se camuflează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și eșecurile în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut casei lui Dumnezeu în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se înălța și a mărturisi pentru ei înșiși? A te înălța și a mărturisi pentru tine se încadrează în limitele raționale ale umanității normale? Nu. Așadar, atunci când oamenii fac acest lucru, ce fire este de obicei dezvăluită? Firea arogantă este una dintre manifestările principale, urmată de înșelăciune, care presupune a face tot posibilul pentru a-i determina pe ceilalți să-i stimeze. Poveștile lor sunt întru totul ireproșabile; cuvintele lor conțin în mod clar motivații și urzeli, iar ei au găsit o modalitate de a ascunde faptul că se dau în spectacol, dar rezultatul spuselor lor este că oamenii încă sunt făcuți să simtă că ei sunt mai buni decât ceilalți, că nimeni nu este egalul lor, că toți ceilalți le sunt inferiori. Și acest rezultat nu este atins prin mijloace viclene? Ce fire se află în centrul

acestor mijloace? Și există elemente ale răutății? Acesta este un tip de fire rea. Se poate vedea că aceste mijloace pe care le folosesc sunt direcționate de o fire înșelătoare – deci, de ce spun că este rea? Ce legătură are cu răutatea? Ce credeți: pot să fie deschiși cu privire la obiectivele pe care doresc să le atingă înălțându-se și mărturisind pentru ei înșiși? (Nu.) **În adâncul inimii lor există întotdeauna o dorință, iar ceea ce spun și fac este în sprijinul acelei dorințe, astfel încât țelurile și motivațiile din adâncul inimii lor privind ceea ce spun și fac sunt păstrate secrete. Ei vor folosi, de exemplu, îndrumări greșite sau unele tactici dubioase pentru a atinge aceste obiective. Nu are un asemenea caracter ascuns o natură vicleană? Și poate o astfel de viclenie să nu fie numită rea? Poate, într-adevăr, să fie numită rea și e mai adânc înrădăcinată decât înșelăciunea**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). M-am gândit la cum mă comportasem în datoria mea: când frații și surorile aveau probleme, mă prefăceam că am părtășie și îi ajutam, lăudându-mă cu felul în care rezolvam probleme ca să-mi etalez propria dibăcie în lucrare și să-i fac pe toți să creadă că eram mai capabil decât ei. Când discutam lucrarea, primul cuvânt care-mi ieșea din gură era „eu", ca să fac paradă, să-i fac pe oameni să creadă că le știam pe toate și să mă idolatrizeze. Mi-am ascuns negativismul și corupția de ceilalți. Nu am discutat niciodată despre propriile dificultăți și nici nu mi-am disecat firile corupte. În schimb, am lăudat intrarea pozitivă ca să-mi ascund defectele și să-i fac pe ceilalți să creadă că am statură și să mă admire. Vorbeam mereu despre cât suferisem în datoria mea și cât de greu fusese, ca să vadă cât de devotat eram în datoria mea. Iar în adunări era clar că nu aveam nicio înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu și nu mă cunoșteam pe mine însumi, dar vorbeam necontenit, țesând povești că m-aș fi cunoaște ca ceilalți să mă admire și mai mult.

Pentru a continua să mă bucur de stima și adulația lor, am continuat să spun și să fac lucruri care păreau corecte când, de fapt, mă împăunam și mă lăudam, făcând inimile celorlalți să se îndepărteze de Dumnezeu. Oare comportamentul meu nu era cauzat de firea malefică revelată în cuvintele lui Dumnezeu? Orice făceam și în orice fel păream să mă sacrific, țelul meu nu era niciodată să-mi fac datoria bine. Am făcut tot ce am putut pentru a-mi consolida poziția, făcându-i pe ceilalți să mă idolatrizeze. Mergeam pe calea antihriștilor. În sfârșit, mi-am dat seama de propriul pericol și m-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu, vrând să mă căiesc.

Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu mi-au venit deodată în minte: „**Dacă o persoană trebuie să trăiască umanitatea normală, cum ar trebui să se deschidă și să se dezvăluie? Acest lucru se face deschizându-te și arătându-le în mod clar celorlalți adevăratele sentimente din adâncul inimii, fiind capabil să practici adevărul, simplu și pur. Dacă un om își dezvăluie corupția, trebuie să fie capabil să cunoască esența problemei și să se urască și să se deteste din adâncul inimii sale. Când se dezvăluie, nu va încerca să-și justifice comportamentele și nici nu va încerca să se apere. […] În primul rând, omul trebuie să-și înțeleagă problemele la un nivel esențial, să se analizeze și să se dezvăluie. Trebuie să aibă o inimă sinceră și o atitudine sinceră și să vorbească despre ceea ce poate înțelege privind problemele din firea sa. În al doilea rând, dacă simte că firea sa este deosebit de cumplită, trebuie să le spună tuturor: «Dacă voi dezvălui din nou o astfel de fire coruptă, ridicați-vă, voi toți – tratați-mă și indicați-mi-o. Să nu mă menajați. Poate nu voi putea suporta la momentul respectiv, dar să nu acordați atenție acestui lucru. Lucrați împreună ca să mă supravegheați. Dacă această fire coruptă se manifestă serios, să vă ridicați, cu toții, pentru a mă da în vileag și a mă trata. Sper sincer că toată lumea va sta cu ochii**

pe mine, mă va ajuta și mă va împiedica să o apuc pe căi greșite». Aceasta este atitudinea cu care un om practică adevărul” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În coordonare armonioasă”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat direcția. Oricât de mult mi-aș fi înțeles problemele, știam că nu puteam continua în felul acela. Trebuia să fiu cinstit și să mă dezvălui așa cum eram ca să le arăt tuturor motivele din spatele acțiunilor mele, ca ei să poată vedea că mă împăunam, mă lăudam și mergeam pe calea antihriștilor. Asta era cel mai important.

La următoarea adunare, am recunoscut tot, acolo, în fața fraților și surorilor, și le-am cerut ajutorul și sfatul. După ce am fost complet deschis, m-am simțit mult mai în largul meu. Ceilalți au pertrecut zilele următoare trimițându-mi mesaje în care îmi subliniau problemele, spunând: „Mereu te lauzi în datoria ta. N-am mai vrut să caut principiile în datoria mea, ci doar am depins de tine. Credeam că le știi pe toate și era mai ușor să te întreb.” Unii dintre ei au spus: „În ultimul timp, nu am învățat nimic despre Dumnezeu, ci am învățat numai să te idolatrizez mai mult, gândindu-mă că ești capabil în lucrarea ta și responsabil în datoria ta. Chiar te admiram.” M-am supărat foarte tare la auzul tuturor acestor lucruri. Nu-mi venea să cred că asta rezultase din datoria mea după toate aceste luni. M-am simțit foarte necăjit și nefericit, gândindu-mă că Dumnezeu mă ura cu siguranță. Chiar m-am scufundat în negativism. Dar, rugându-mă mereu la Dumnezeu și cu ajutorul și sprijinul celorlalți, mi-am dat seama în sfârșit că Dumnezeu nu făcea asta ca să mă elimine, ci ca să mă curățească și să mă schimbe. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, nu aș fi văzut că sunt pe calea greșită. Aceasta era mântuirea măreață a lui Dumnezeu pentru mine! Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am decis să reflectez asupra mea și să mă căiesc cu adevărat.

Am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place ca oamenii să îi asculte, să li se închine și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă statut în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente: care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este de-ajuns pentru a arăta că sunt aroganți și încrezuți. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă statură în mintea lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). „**De exemplu, dacă în tine ar fi existat aroganță și vanitate, ți s-ar părea imposibil să te abții să nu-L sfidezi pe Dumnezeu; te-ai simți obligat să-L sfidezi. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui pe tine însuți în mod constant și, în cele din urmă, să te așezi în locul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru tine. Ți-ai transforma propriile tale idei, propria ta gândire și propriile tale noțiuni în adevăruri pentru a fi divinizate. Vezi cât de mult rău este făcut de oameni sub autoritatea naturii lor arogante și vanitoase!**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta”). Revelările din cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că natura mea arogantă a fost cea care m-a făcut

să caut un statut înalt în inimile celorlalți și că mă împotriveam lui Dumnezeu. Controlat de această natură arogantă, am început să mă simt mulțumit de mine când am văzut rezultate în datoria mea și m-am împăunat și lăudat oricum am putut. Vorbeam și mă comportam așa numai ca să ies în evidență, să-mi etalez talentele și priceperea. Făceam paradă cu nerușinare din modul în care suferisem pentru datoria mea, cât fusese de epuizant, cum rezolvasem probleme, toate pentru a-i face pe ceilalți să creadă că eram mai bun ca ei, că eram extraordinar. Aveam nevoie ca oamenii să mă admire și să mă adore. Nu era aceasta o fire de antihrist? Pavel era exact la fel. Își etala tot timpul cunoștințele și talentul prin predicile și lucrarea sa, lăudându-se ca să-i facă pe ceilalți să-l admire. Scria mereu epistole bisericilor, lăudându-se cu cât de mult lucrase și suferise pentru Domnul pentru a câștiga inimile oamenilor. A lucrat și a trudit nu pentru a-și face datoria bine sau a mărturisi pentru Hristos întrupat, ci pentru a-și împlini ambițiile și dorințele. Indiferent cât de mult a lucrat și a suferit sau cât de mulți oameni l-au idolatrizat, de vreme ce nu a căutat adevărul și a devenit arogant, în cele din urmă, a mărturisit cu îndrăzneală că el însuși era Hristos. Asta a ofensat grav firea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a pedepsit pentru asta. Aveam exact aceeași natură ca Pavel. Eram atât de arogant și încrezut, îndrăgostit de statut, împăunându-mă și lăudându-mă mereu, ca toată lumea să mă idolatrizeze, să nu fie loc pentru Dumnezeu în inimile lor și să nu se bazeze pe Dumnezeu sau să caute adevărul când apăreau probleme, Făcându-mi datoria în felul acesta, mă împotriveam lui Dumnezeu și le făceam rău fraților și surorilor. N-am crezut niciodată că o asemenea răutate și împotrivire față de Dumnezeu puteau să vină din a trăi după natura mea arogantă. Dacă nu mă căiam, mai devreme sau mai târziu aș fi stârnit mânia lui Dumnezeu și aș fi fost pedepsit. Fără disciplina lui Dumnezeu și ajutorul și sprijinul fraților și surorilor, n-aș fi reflectat asupra

mea. Firea dreaptă a lui Dumnezeu și măreața Lui mântuire au condus la dezvăluirea mea în felul acela.

Gândindu-mă la asta, atunci când am realizat ceva în datoria mea și am descoperit probleme, totul se datora luminării și îndrumării lui Dumnezeu. Fără lucrarea Duhului Sfânt, eram un nesăbuit care nu putea înțelege nimic. Nu aveam deloc realitatea adevărului, totuși eram atât de arogant și trufaș, concurând fără rușine pentru poziția lui Dumnezeu. Eram atât de absurd! Nu am avut părtășie despre adevăr și nu am mărturisit pentru Dumnezeu în datoria mea, dar mă lăudam și induceam oamenii în eroare – ce lucru malefic! Atunci chiar am început să mă urăsc. Nu voiam să continui în felul acela, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dragă Dumnezeule, m-am înșelat enorm! Văd cât sunt de arogant și absurd. Îți mulțumesc pentru șansa de a mă căi. Voi practica adevărul cu seriozitate de acum înainte și voi merge pe calea cea bună. Te rog să mă îndrumi."

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce ar trebui să facem pentru a nu ne înălța și a nu mărturisi pentru noi înșine? În ceea ce privește aceeași chestiune, te dai în spectacol pentru a-ți atinge scopul de a te înălța și a mărturisi pentru tine și de a inspira venerație în ceilalți, în loc de a te deschide și a-ți dezvălui adevăratul sine – acestea sunt diferite în esență. Nu sunt acestea detalii? De exemplu, pentru a te deschide și a-ți dezvălui motivele și gândurile, care sunt formulările, expresiile care arată cunoașterea de sine? Ce fel de afișare ce duce la adulația altora constituie exaltare și mărturisire pentru sine? A relata modul în care te-ai rugat și ai căutat adevărul și ai mărturisit ferm în încercări înseamnă a-L înălța pe Dumnezeu și a fi martor pentru El. Acest tip de practică nu înseamnă să te înalți și să mărturisești pentru tine. A te expune implică motivația: dacă motivația unei persoane este de a le arăta tuturor corupția sa, mai degrabă decât a se înălța pe sine,**

atunci cuvintele sale vor fi serioase, adevărate și bazate pe fapte; dacă motivația sa este de a-i determina pe ceilalți să o venereze, să-i tragă pe sfoară pe alții și să-și ascundă adevărata față, să-și împiedice motivele, corupția sau slăbiciunile și negativitatea din a fi dezvăluite în fața celorlalți, modul său de a vorbi este înșelător și greșit. Nu este o diferență reală aici?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). **„Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui în special să vorbiți mai mult despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii, ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați îndurat și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu; să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a ieși în evidență; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de sens. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă, care să fie sincere și din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că trebuia să mă axez pe instrospecție și cunoaștere de sine prin experiențe ca să-mi pot rezolva problema împăunării și a lăudăroșeniei. Trebuia să-mi corectez motivele când ofeream părtășie și să vorbesc mai mult despre corupțiile pe care le exprimam, să-mi disec motivele și impuritățile, să

vorbesc despre felul în care am experimentat judecata cuvintelor lui Dumnezeu, despre ceea ce am înțeles cu adevărat despre mine însumi, despre ce am înțeles cu privire la firea și iubirea lui Dumnezeu și să-mi folosesc experiențele concrete pentru a-L slăvi pe Dumnezeu și a mărturisi pentru El. Asta înseamnă să-mi fac datoria cu adevărat. La următoarea adunare, am disecat în mod voit felul în care am uneltit și m-am lăudat de dragul statutului și felul în care Dumnezeu a rânduit o situație ca să mă trateze și să mă facă să-mi văd urâțenia. Atunci, un frate mi-a zis: „Experiența ta mi-a arătat că, deși avem firi corupte, trebuie doar să acceptăm judecata și tratarea cuvintelor lui Dumnezeu, să practicăm adevărul, să ne lepădăm de trup și vom fi transformați. Văd și că tot ceea ce face Dumnezeu este pentru a mântui oamenii.” Când am auzit asta, I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu. Această înțelegere pe care o aveam despre mine însumi se datora în întregime judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu.

După aceea, am început să intru în mod conștient în asta în datoria mea. Când descopeream greșeli în datoriile celorlalți, mă rugam lui Dumnezeu, îmi corectam motivele și-mi exprimam obiectiv părerile. Nu mă mai mândream ca înainte. Găseam și niște principii ale adevărului pentru a le împărtăși cu frații și surorile. În adunări, îmi disecam motivele și întinarea din acțiunile mele și firile corupte pe care le revelasem ca ceilalți să mă cunoască într-adevăr. Practicând în felul acesta, am avut un sentiment profund de pace în suflet, iar relația mea cu Dumnezeu a revenit la normal. După o vreme, simțeam că ceilalți mă tratează corect și nu mă mai admiră cum o făceau înainte. Când vorbeam sau acționam în contradicție cu principiile adevărului, îmi arătau asta ca să pot îndrepta lucrurile. Era foarte eliberator să interacționez cu ceilalți în felul acela. Chiar Îi mulțumesc lui

Dumnezeu pentru că a rânduit această situație pentru a mă curăți și schimba!

71. Daunele produse de lăudăroșenie

de Ruoyu, Spania

Cu câțiva ani în urmă, mă ocupam de datoria de udare împreună cu câțiva frați și surori cam de aceeași vârstă cu mine. Erau foarte plini de entuziasm și responsabili. Erau adesea lăudați de ceilalți, ceea ce m-a făcut să-i admir mult. Speram ca într-o zi să fiu ca ei și să fiu admirată de ceilalți. Ulterior, am fost transferată la altă biserică. Nu după mult timp, un conducător de acolo a fost desemnat un conducător fals și a fost înlocuit fiindcă nu făcea lucrare practică, iar eu am fost aleasă conducătoare a bisericii în locul lui. Frații și surorile care mă cunoșteau m-au încurajat, spunând: „Dumnezeu te înalță, ai face bine să prețuiești acest lucru.” Știam că această datorie avea să fie o mare responsabilitate și am simțit că ar fi o oportunitate să arăt ce pot. Dacă mă descurcam bine, aveam să fiu admirată de frați și surori. M-am decis în tăcere să-mi dau toată silința pentru a face această datorie bine.

După aceea, în fiecare adunare a grupului, disecam felul în care conducătorul precedent nu făcuse lucrare practică și vorbeam adesea negativ, iar toată lumea era foarte furioasă pe el. Văzând asta, trebuia să-mi amintesc adesea că frații și surorile erau capabili acum să discearnă conducătorii falși și că se așteptau să fac o lucrare practică. A trebuit să muncesc din greu și să mă străduiesc să le obțin aprobarea. În calitate de conducătoare a bisericii, trebuia să fiu cea mai proactivă din biserică, să fiu dispusă să sufăr mai mult decât oricine și, de asemenea, să pot face mai multe sacrificii decât oricine. În timpul încercărilor, trebuia să am mai multă credință decât ceilalți și să nu devin negativă când ei o făceau. Trebuia să fiu mai bună decât ceilalți din biserică în toate privințele ca toată lumea să-mi cânte mereu osanale. Dominată de astfel de gânduri, mă ocupam cu toate

adunările de grup și mă culcam târziu în fiecare zi. Uneori, când vorbeam cu ceilalți, lăsam să-mi scape intenționat cât de ocupată eram cu lucrarea bisericii și cât de târziu mergeam la culcare. Când auzeau asta, credeau că sunt foarte responsabilă și dispusă să sufăr și-mi spuneau mereu să am grijă de mine. De asemenea, îmi ofereau delicatese și băuturi de la ei de acasă. Când unul dintre ei se afla într-o stare proastă, mă grăbeam să-l sprijin, indiferent de vreme. În adunări, le spuneam fraților și surorilor despre cutare care s-a simțit pesimist o perioadă îndelungată, dar care a redevenit optimist după ce am avut părtășie cu el. Atunci, toată lumea credea că eram atât de iubitoare și răbdătoare, în ciuda vârstei mele fragede. Ca să pot gestiona lucrarea din biserică, în clipa în care vedeam pe cineva pe care l-am fi putut converti, mă grăbeam să-i cer diaconului Evangheliei să meargă să aibă părtășie cu el, iar uneori mergeam chiar eu însămi să le mărturisesc. Lucrarea Evagheliei a început să ia avânt și, într-o adunare, eu le-am spus celorlalți: „Vedeți? Lucrarea noastră evanghelică nu era grozavă înainte, dar acum avem oameni care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în fiecare lună. Trebuie să depunem și mai mult efort.” Atunci, frații și surorile simțeau că preluasem și îmbunătățisem lucrarea evanghelică de când venisem și mă admirau și idolatrizau și mai mult. La adunări, când aveam părtășie despre experiențele mele, subliniam foarte mult niște instanțe de intrare pozitivă. Mi-era teamă că dacă aș fi vorbit prea mult despre corupția mea, ceilalți ar fi crezut atunci că eram fragilă când apăreau probleme și că aveam o statură mică și nu m-ar mai fi admirat. Așa că tindeam să vorbesc foarte puțin despre felul în care eram pesimistă sau slabă sau felul în care arătam corupție. Cât despre felul în care căutam adevărul, practicam cuvintele lui Dumnezeu, îmi făceam datoria cu credință și vedeam îndrumarea lui Dumnezeu, mă lăudam cu asta, asigurându-mă că povestesc toate detaliile. Întrucât avusesem părtășie în felul acesta mult timp, ceilalți credeau că

eram grozavă la urmat adevărul și că puteam mereu găsi calea de a practica. Când aveau greutăți, mă căutau pentru părtășie.

După un timp, toate aspectele lucrării bisericii au început să ia avânt. Credința oamenilor a crescut și din ce în ce mai mulți oameni voiau să-și facă datoria. Văzând acest succes, am simțit și mai mult că sunt stâlpul bisericii. Mergeam dreaptă și vorbeam cu mai multă îndrăzneală oriunde mergeam. Credeam că mă descurc grozav în calitate de conducătoare a bisericii și că funcția era bine-meritată. Când lucram cu ceilalți, preluam întotdeauna conducerea. Mă lăudam de parcă eram mai bună decât ei ca să mă admire și să facă ce spuneam. Odată, a trebuit să închiriem o casă pentru adunări. Un diacon și un frate care era partenerul meu de lucru au mers să vadă casa. M-am gândit: „Eu ar trebui să decid într-o chestiune atât de importantă. N-o puteți aproba fără ca eu nici măcar să nu o fi văzut.” De fapt, știam în inima mea că acest frate era mai în vârstă și mai experiementat decât mine și că ar ști mai bine decât mine dacă această casă era potrivită sau nu. Însă îmi frământam creierii, gândindu-mă cum puteam să arăt cât de inteligentă eram: „Ce alte detalii și probleme ar trebui să luăm în considerare când închiriem o casă?” Așa că am pus niște întrebări și i-am făcut să meargă să adune mai multe informații. În cele din urmă, s-au găsit niște probleme cu casa respectivă, iar când au aflat colegii mei, au spus: „Ne este atât de rușine. Suntem mai în vârstă ca tine, dar nu am luat lucrurile în considerare la fel de atent ca tine.” M-am simțit foarte mulțumită de mine când am auzit asta. De atunci, toată lumea venea la mine să caute răspunsuri și să discute lucrurile. Pe măsură ce a trecut timpul, cei cu care lucram au devenit puțin pasivi, așteptând ca eu să-mi spun părerea despre orice. Au început să se bazeze pe mine din ce în ce mai mult.

Treptat, am aflat că prestigiul meu în rândul colegilor devenea din ce în ce mai consacrat și că aveam un cuvânt de spus în toate chestiunile

bisericești, mari sau mici. Frații și surorile așteptau să le ofer părtășie despre orice greutate. Mă simțeam indispensabilă bisericii și adesea eram foarte mulțumită de mine. Uneori credeam că ghinionul va veni la cei care sunt admirați, mă simțeam neliniștită și mă întrebam: „Toată lumea mă admiră atât de mult. Oare m-am rătăcit?" Însă apoi mă gândeam: „Sunt o conducătoare. Frații și surorile ar trebui să vină la mine cu problemele lor. Și există niște probleme ale lor pe care eu le pot rezolva. E normal ca ei să se bazeze pe mine! Cui nu-i place să fie cu cineva care îl ajută?" Așadar, am ignorat mustrările și avertizările de la Duhul Sfânt și nu mi-am analizat propria stare sau calea pe care mă aflam. În schimb, am continuat să merg pe aceeași cale veche și greșită. Abia când Dumnezeu m-a certat și m-a disciplinat, a început să se trezească inima mea amorțită.

Într-o dimineață, când m-am trezit, am observat că mă doare tare ochiul stâng. Îmi tot lăcrima și, când m-am uitat în oglindă, am văzut că toată partea stângă a feței îmi era rigidă. Nu puteam să închid ochiul sau să mișc gura. Nu aveam idee ce se întâmplase. La adunarea din acea după-amiază, o soră a fost șocată să mă vadă și a spus că asta era paralizie facială și că trebuia să mă tratez imediat. Dacă amânam, fața nu avea să mi se întoarcă niciodată la normal. Asta a fost o adevărată lovitură, iar mintea mi s-a golit complet. Cum am putut să fac o asemenea boală la o vârstă atât de fragedă? Dacă ceea ce spunea era adevărat, iar fața îmi ajungea deformată, cum mi-aș fi putut face atunci datoria? Cum m-aș fi întâlnit cu oamenii? M-am simțit complet năucă și am simțit o slăbiciune la inimă. Ceilalți îmi discutau cu toții boala, dar în mintea mea era vraiște. Nu mai aveam deloc energie.

Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă. Voiam să mă rog lui Dumnezeu, dar nu știam ce să spun. Tot ce puteam face era să-I cer lui Dumnezeu să mă îndrume ca să-mi liniștesc inima și să-I caut voia.

Deodată, mi-a venit în minte un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Cum ar trebui experimentat debutul bolii? Ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să cauți să-I înțelegi voia, să analizezi ce ai făcut greșit și ce stricăciuni pe care încă trebuie să le rezolvi există înlăuntrul tău. Nu îți poți rezolva firile corupte fără durere. Oamenii trebuie temperați de durere; doar atunci vor înceta să fie desfrânați și vor trăi mereu înaintea lui Dumnezeu. Când se confruntă cu suferința, oamenii se roagă întotdeauna. Nu se vor gândi la mâncare, haine sau plăcere; în acest timp, în sufletele lor, se vor ruga și vor analiza dacă au făcut ceva greșit. În majoritatea timpului, când oamenii se confruntă cu o boală gravă sau cu vreo boală neobișnuită care le provoacă o mare durere, aceste lucruri nu au loc accidental**” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Trebuie să cauți voia lui Dumnezeu atunci când te lovește boala). Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În majoritatea timpului, când oamenii se confruntă cu o boală gravă sau cu vreo boală neobișnuită care le provoacă o mare durere, aceste lucruri nu au loc accidental.**” Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să realizez că această boală nu era un accident. Cu siguranță voia cea bună a lui Dumnezeu se afla în spatele ei și El mă disciplina. Trebuia să caut cu seriozitate și să reflectez asupra mea ca să-mi dau seama în ce fel Îl ofensasem pe Dumnezeu. Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule Atotputernic! Acum sunt bolnavă și știu, în inima mea, că Acesta ești Tu Care mă disciplinezi, că folosești această boală ca să mă avertizezi și să mă faci să reflectez asupra mea. Însă sunt atât de amorțită acum. Nu mi-am dat seama care îmi sunt problemele. Te rog să mă luminezi ca să-mi pot învăța lecția prin această boală.” După ce m-am rugat, am continuat să mă gândesc la asta, dar nu-mi puteam da seama cum Îl ofensasem pe Dumnezeu. Așa că am venit iarăși înaintea lui Dumnezeu, rugându-mă cu seriozitate, și I-am cerut să mă îndrume. M-am rugat și am

căutat în felul acesta câteva zile. Slavă Ție, Dumnezeule fiindcă mi-ai auzit rugăciunile. Curând după aceea, Dumnezeu a rânduit o situație ca să-mi pot vedea problemele.

Într-o zi, am mers acasă la sora Zhao pentru acupunctură. Toți membrii familiei ei m-au întrebat cum mă simt, temându-se să nu fiu descurajată. În timpul acupuncturii, ea a citit Principiile felului în care trebuie tratată boala. Mi-a spus să nu-mi fac griji, ci să mă rog, să mă bazez mai mult pe Dumnezeu, să am credință și că, primind tratament, mă voi simți mai bine curând. Însă întrucât spusese înainte de asta că, fără tratament urgent, fața mea va rămâne strâmbă pentru totdeauna, mi-era foarte frică. Dar văzând-o atât de îngrijorată în privința mea, m-am gândit: „Dacă ceilalți ar ști cum mă simt cu adevărat, oare ar crede că am o statură mică? Când cineva întâlnește o încercare sau se îmbolnăvește, am părtășie cu el despre adevăruri legate de credință, simțindu-mă și eu foarte puternică în credința mea. Dar acum că m-am îmbolnăvit atât de brusc, îmi arăt lipsa de credință și-mi exprim îngrijorarea și temerile. Oare vor crede toți că am predicat doctrine?” Așa că am zâmbit și i-am spus surorii Zhao: „De fapt, chiar mă simt puțin slăbită acum că sunt bolnavă, dar cred că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Acesta suferință fizică nu e nimic. Ce mă doare cel mai mult este că nu pot găsi voia lui Dumnezeu și nu-mi pot da seama care îmi sunt problemele. Mă supără că sunt atât de amorțită.” S-a uitat la mine cu admirație și a spus: „Ar trebui să reflectezi asupra ta acum că ești bolnavă. Analizează-te, încearcă să te înțelegi și mergi să te tratezi. S-ar putea să te fi îmbolnăvit pentru că muncești mereu atât de mult. Îți faci datoria din zori și până seara și cu toții respectăm acest lucru. Chiar și acum vrei să te duci să-ți faci datoria. Las-o mai ușor. Am dojenit-o pe sora cu care lucrezi pentru că nu-și făcea partea. I-am amintit să fie mai atentă cu lucrarea bisericii.” M-am simțit puțin neliniștită când a spus asta, așa că am corectat-o,

spunând: „Nu sunt singura care participă la lucrarea bisericii. Nu mă urca pe un piedestal.” În ziua aceea, în drum spre casă, m-am gândit: „Cum a putut s-o critice așa pe acea soră din cauza mea? Oare sunt mai responsabilă decât toți ceilalți în ochii ei? Probabil că mă laud mereu și îi subapreciez pe ceilalți.” M-am gândit cum tocmai îmi ascunsesem slăbiciunea de sora Zhao și mă prefăcusem că am o credință foarte puternică. Oare nu o înșelasem? Mă gândeam la asta când am văzut-o pe sora Zhang venind spre mine. Era foarte îngrijorată pentru mine și a spus: „Trebuie să ai grijă de tine. Ce-o să facem dacă te doboară boala asta?” Auzind-o vorbindu-mi atât de direct, mi-a fost foarte frică. Când am plecat în drumul meu, am continuat să mă gândesc la ce spusese. A început să-mi fie frică și m-am gândit: „Sunt doar o conducătoare a bisericii insignifiantă. Biserica se poate descurca foarte bine și fără mine. Cum putea să întrebe ce vor face fără mine? Faptul că spune asta arată că ocup un loc în inimile lor. Inima este templul lui Dumnezeu, așa că dacă eu am un loc acolo, nu înseamnă că mă împotrivesc lui Dumnezeu?” M-am gândit cum îmi doream mereu aprobarea și admirația oamenilor, dar când am auzit-o pe soră spunând asta, m-am simțit neliniștită și mi-a fost frică. Fuseseră și alți frați și surori înșelați de mine? Dacă și alții simțeau la fel ca sora Zhang, oare asta însemna că i-am adus pe oameni înaintea mea? Eram pe calea antihriștilor! M-am gândit la niște antihriști pe care i-am văzut excomunicați în trecut și am simțit un fior pe șira spinării. Simțeam că ajunsesem în fața unei mari calamități.

Când am ajuns acasă, am luat cartea conținând cuvintele lui Dumnezeu și am citit asta: „**Oamenii cu o natură arogantă sunt capabili să nu asculte de Dumnezeu, să I se împotrivească, să comită fapte care Îl judecă și Îl trădează și să facă lucruri care îi înalță pe ei înșiși și care reprezintă o încercare de a-și înființa propria împărăție. Să spunem că într-o țară ar fi câteva zeci de mii de oameni care au acceptat lucrarea**

lui Dumnezeu și ai fi trimis de casa lui Dumnezeu acolo pentru a-i conduce și a-i păstori pe aleșii lui Dumnezeu. Și să zicem că autoritatea ți-ar fi predată de casa lui Dumnezeu și ți-ar permite să lucrezi singur, fără a fi supravegheat. După câteva luni, ai deveni ca un conducător suveran, toată puterea ar fi în mâinile tale, tu ai lua deciziile, toți aleșii te-ar venera, s-ar închina la tine și te-ar asculta de parcă ai fi Dumnezeu; cei mai mulți ar merge chiar atât de departe încât să îngenuncheze în fața ta, făcând plecăciuni înaintea ta, cântându-ți laude cu fiecare cuvânt, spunând că predici cu înțelepciune și susținând cu insistență că ale tale cuvântări sunt ceea ce aveau nevoie și că le-ai putea satisface nevoile – totul fără a glăsui vreodată cuvântul «Dumnezeu». Cum ai fi făcut această lucrare? Abilitatea acestor oameni de a avea o astfel de reacție ar dovedi că lucrarea pe care o făceai nu implica deloc să fii mărturie pentru Dumnezeu; mai degrabă, era doar mărturie pentru tine însuți și te lăuda pe tine. Cum ai putea obține un astfel de rezultat? Unii oameni spun: «Eu am părtășie despre adevăr; cu siguranță nu am mărturisit niciodată pentru mine!» Această atitudine a ta – acea manieră – este una de a încerca să ai părtășie cu oamenii din poziția lui Dumnezeu, și nu una în care să stai în poziția unui om corupt. Tot ceea ce spui sunt vorbe pretențioase și cerințe pe care le ai de la ceilalți; nu are nimic de-a face cu tine însuți. Prin urmare, efectul pe care l-ai obține ar fi să îi faci pe oameni să ți se închine, să te invidieze și să te laude până când, la final, toți te-ar cunoaște, ar mărturisi pentru tine, te-ar înalța și te-ar măguli până în înaltul cerului. Când se va întâmpla acest lucru, vei fi terminat; vei fi eșuat! Nu aceasta este calea pe care toți vă aflați acum? Dacă ți s-ar cere să conduci câteva mii sau câteva zeci de mii de oameni, te-ai simți încântat. Apoi ai da naștere aroganței și ai începe să încerci să ocupi

poziția lui Dumnezeu, vorbind și gesticulând, și nu ai ști ce să porți, ce să mănânci sau cum să mergi. Te-ai bucura de confortul vieții și te-ai înfumura, necatadicsind să te întâlnești cu frații și surorile de rând. Ai deveni extrem de degenerat – și ai fi doborât la pământ, ca arhanghelul. Toți sunteți capabili de asta, nu-i așa? Așadar, ce ar trebui să faceți? Dacă, într-o zi, chiar s-ar face aranjamente ca voi să plecați și să lucrați și ați fi capabili să faceți aceste lucruri, atunci cum ar putea fi extinsă lucrarea? Nu ar fi supărător? Cine, așadar, ar îndrăzni să vă lase să plecați acolo? După ce-ai fi trimis acolo, nu te-ai mai întoarce niciodată; nu ai fi atent la nimic din ceea ce a spus Dumnezeu și ai continua pur și simplu să te fălești și să-ți fii mărturie, ca și cum le-ai aduce mântuirea oamenilor, săvârșind lucrarea lui Dumnezeu, și făcându-i pe oameni să se simtă ca și când Dumnezeu ar fi apărut și ar fi aici, lucrând – și pe măsură ce oamenii ți s-ar închina, ai fi foarte încântat și chiar ai consimți dacă te-ar trata ca pe Dumnezeu. Odată ce ai ajunge la acel stadiu, ai fi terminat; ai fi dat la gunoi. Fără să-ți dai seama, acest tip de natură arogantă ar ajunge să fie pieirea ta. Acesta este un exemplu de persoană care merge pe calea antihriștilor. Oamenii care ajung în acest punct și-au pierdut cunoștința; percepția lor a încetat să mai funcționeze" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă este rădăcina împotrivirii omului față de Dumnezeu"). **„Unii i își folosesc poziția pentru a mărturisi în mod repetat despre ei înșiși, pentru a-și întări autoritatea și a concura cu Dumnezeu pentru oameni și pentru statut. Ei folosesc diverse metode și măsuri pentru a-i face pe oameni să-i venereze, încercând constant să-i cucerească și să-i controleze. Unii chiar îi induc în eroare pe oameni în mod intenționat convingându-i că sunt Dumnezeu pentru a fi tratați ca Dumnezeu. Ei nu ar spune niciodată oamenilor că au fost corupți, că sunt și corupți și**

aroganți și să nu îi venereze și că indiferent cât de mult bine fac, totul este datorită exaltării lui Dumnezeu și a ceea ce ar trebui să facă oricum. De ce nu spun aceste lucruri? Deoarece se tem profund că își vor pierde locul în inimile oamenilor. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu Îl slăvesc niciodată pe Dumnezeu și nu sunt martori pentru Dumnezeu, căci nu au încercat niciodată să-L înțeleagă" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (I)"). **„Toți cei care regresează se înalță pe ei înșiși și sunt mărturie pentru ei înșiși. Se laudă în stânga și în dreapta, își dau o importanță exagerată și nu-L poartă deloc pe Dumnezeu în inimă. Aveți vreo experiență în legătură cu lucrurile despre care vorbesc? Mulți oameni sunt în permanență mărturie pentru ei înșiși: «Am suferit așa sau altfel; am făcut lucrarea aceasta sau cealaltă; Dumnezeu m-a tratat așa sau așa; mi-a cerut să fac lucrul cutare și cutare; El are o părere deosebit de bună despre mine; acum sunt așa sau așa.» Ei vorbesc intenționat cu un anumit ton și adoptă anumite posturi. În cele din urmă, unii oameni ajung să creadă că acești oameni sunt Dumnezeu. Odată ce au ajuns în acel punct, Duhul Sfânt îi va fi abandonat de mult timp. Deși sunt ignorați pentru moment, și nu izgoniți, soarta lor este decisă, iar tot ce pot să facă este să-și aștepte pedeapsa**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima ca o sabie. Eram întocmai cum spuneau cuvintele lui Dumnezeu: mă înălțam și mă lăudam mereu în datoria mea. De când devenisem conducătoare, am crezut că pentru a fi conducătoare, trebuia să fiu mai bună ca ceilalți și să am mai multă statură pentru a primi aprobarea și admirația tuturor. Când am avut părtășie despre experiențele mele, m-am prefăcut și am vorbit foarte rar despre propriile slăbiciuni și propria corupție, de teamă că ceilalți nu m-

ar mai fi admirat dacă ar fi știut că eram la fel de coruptă ca ei. Chiar și când m-am îmbolnăvit, am devenit pesimistă, am început să mă plâng și mi-a fost foarte frică, dar, pentru a-mi păstra imaginea, mi-am ascuns adevăratele sentimente și am vorbit numai despre lucruri pozitive ca ceilalți să mă idolatrizeze și mai mult și să se gândească la cât de optimistă sunt și câtă credință aveam față de alții. În calitate de conducătoare, trebuia să stau trează până târziu și să sufăr mai mult oricum. Dar întotdeauna lăsam să-mi scape intenționat, în fața fraților și a surorilor, cât de ocupată eram, cât de târziu mă culcam și cât de mult trudeam ca să creadă că sunt foarte responsabilă și harnică. Succesul pe care l-am văzut în datoria mea se datora în mod clar Duhului Sfânt, dar nu L-am slăvit niciodată pe Dumnezeu, ci doar m-am lăudat cu cât de mult am suferit și am sacrificat ca toți să mă vadă ca stâlp al bisericii, de parcă nimic nu se putea face fără mine. Mereu am avut părtășie astfel, înșelându-i pe ceilalți, ceea ce a dus la disciplinarea mea cu această boală. Însă ceilalți credeau că mă îmbolnăvisem pentru că muncisem din greu, iar sora cu care lucram era mustrată pentru că nu-și făcea partea de parcă eu duceam cea mai mare povară pentru biserică. Mă înălțasem și mă lăudasem în felul acesta, înșelându-i și închizându-i pe ceilalți, aducându-i înaintea mea. Fusesem potrivnică în mod deschis lui Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, nu m-am putut abține să nu-mi fie teamă. Pentru a-i face pe ceilalți să mă admire și să mă idolatrizeze, am folosit tot felul de mijloace ca să mă laud și să-i înșel pe ceilalți, lucru care i-a făcut să se bazeze pe mine până n-a mai fost loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Îmi căutau părerea și aprobarea în toate. Oare nu domnisem ca o regină în biserică? Biserica ar fi trebuit să fie un loc de venerație a lui Dumnezeu. Înălțându-mă și aducându-i pe alții înaintea mea, oare nu încercasem să-L înlocuiesc pe Dumnezeu și să-L transform într-o marionetă? Mă împotrivisem lui Dumnezeu și Îl trădasem exact ca un

antihrist. Comisesem păcatul îngrozitor de a ofensa firea lui Dumnezeu! Atunci m-am simțit înspăimântată. Mă îmbolnăvisem pentru că Îl mâniasem pe Dumnezeu, iar acum El Își arăta dreptatea. M-am urât pentru că am fost atât de amorțită și răzvrătită și am văzut cum firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează ofensă. Am căzut înaintea lui Dumnezeu pentru a mă ruga și căi: „Dumnezeule Atotputernic! În ultimul an nu Te-am slujit, ci am făcut rău. I-am adus pe oameni înaintea mea, concurând cu Tine pentru control. M-am purtat ca un antihrist, atât de josnic și rușinos. Dragă Dumnezeule, chiar am greșit.” Copleșită de remușcare, m-am simțit prea rușinată ca să dau ochii cu Dumnezeu.

Am început să mă gândesc: „Cum am putut ajunge pe o cale atât de greșită? Ce putea cauza asta?” Am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place ca oamenii să îi asculte, să li se închine și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă statut în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente: care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este de-ajuns pentru a arăta că sunt aroganți și încrezuți. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă statură în mintea lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). „**De la corupția omenirii de către Satana, natura oamenilor a început să se deterioreze și, treptat, ei și-au pierdut simțul**

rațiunii pe care-l au oamenii normali. Acum, ei nu mai acționează ca ființe umane în poziția omului, ci, sunt plini de aspirații neînfrânate; au depășit condiția omului – cu toate acestea, încă tânjesc să ajungă și mai sus. La ce se referă acest «mai sus»? Ei doresc să-L depășească pe Dumnezeu, să depășească cerurile și să depășească toate celelalte. Ce este la baza motivului pentru care oamenii au devenit așa? Pe scurt, natura omului este excesiv de arogantă. […] Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, încrezuți și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile oricum doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt capabili să facă astfel de lucruri înseamnă că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și importanța de sine ating un anumit nivel, ei devin arhanghelul și Dumnezeu trebuie lăsat deoparte. Dacă ai o natură atât de arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă este rădăcina împotrivirii omului față de Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o înțelegere mai clară a esenței problemei mele și am văzut motivul pentru care mă înălțam și mă lăudam mereu în datoria mea. Era din cauza naturii mele arogante și încrezute. Calea pe care mă aflam fusese greșită de la început. Faptul că mă înălțam și mă lăudam în datoria mea m-a făcut să fiu exact ca Pavel. Pavel se înălța și mărturisea mereu pentru el însuși când își făcea datoria și nu a mărturisit niciodată în epistolele sale că Domnul Isus era Dumnezeu întrupat. A mărturisit numai despre cât de mult a suferit și a sacrificat, spunând chiar: „Deoarece pentru mine, a trăi este Hristos" (Filipeni 1:21). și „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa dreptăţii" (2 Timotei 4:7-8). I-a făcut pe

ceilalți să creadă că merita o coroană și recompense. Am văzut că natura mea era exact ca a lui Pavel. Îmi plăcea să fiu admirată și idolatrizată, să se strângă oamenii în jurul meu și să-i aud lăudându-mă oriunde mergeam. Trebuia să am un loc în inimile oamenilor. Întocmai precum spun cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că natura mea era plină de „**aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții.**" Eram arogantă dincolo de orice rațiune. Nu eram capabilă să-mi iau locul de ființă creată și să-L venerez pe Dumnezeu și nu-L tratam pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, ci mă onoram pe mine însămi în schimb. În datoria mea, am făcut în așa fel încât să fiu admirată și idolatrizată, ceea ce m-a făcut să-i amăgesc pe frații și surorile mele. Când apăreau probleme, ei se bazau pe mine și mă puneau să iau toate deciziile legate de lucrare. I-am adus pe oameni înaintea mea și mi-am întemeiat propria împărăție. Cum putea un astfel de comportament să nu stârnească mânia lui Dumnezeu și să nu-L facă să mă urască? Boala mea era dreptatea lui Dumnezeu, iar eu o meritam pentru că făcusem rău și mă împotrivisem lui Dumnezeu. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că m-a disciplinat, împiedicându-mă să mai fac rău.

Realizând acest lucru, m-am rugat lui Dumnezeu: „De mâine, voi practica adevărul cu determinare și mă voi lepăda de trup. Îmi voi da la iveală corupția ca ceilalți să-mi vadă urâțenia, să mă vadă așa cum sunt și să nu mă mai idolatrizeze." În dimineața următoare, în timpul devoționalelor mele, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu despre onestitate și sinceritate și despre cum să-L slăvim pe Dumnezeu și să mărturisim pentru El. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui în special să vorbiți mai mult despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii, ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și**

despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați îndurat și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu; să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a ieși în evidență; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de sens. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă, care să fie sincere și din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă. Voi erați oameni care se împotriveau cel mai mult lui Dumnezeu și erați cel mai puțin înclinați să vă supuneți Lui, dar acum ați fost cuceriți – nu uitați niciodată acest lucru. Ar trebui să meditați și să chibzuiți mai mult asupra acestor chestiuni. Odată ce oamenii le-au înțeles clar, vor ști cum să aducă mărturie; altfel, vor fi predispuși să săvârșească fapte rușinoase și nesăbuite" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin urmărirea adevărului poți obține schimbări în firea ta"). **„«A împărtăși și a comunica experiențele» înseamnă a da glas fiecărui gând din inima ta, stării tale generale, experiențelor și cunoașterii tale privind cuvintele lui Dumnezeu și firii corupte din interiorul tău și, după aceea, a-i lăsa pe ceilalți să le discearnă, să accepte părțile pozitive și să recunoască ceea ce este negativ. Doar asta înseamnă împărtășire și doar asta este o comuniune adevărată**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, pentru a-L slăvi și a mărturisi cu adevărat pentru Dumnezeu,

trebuie să vorbim mai mult despre corupția și răzvrătirea noastră, să ne expunem adevărata stare și gândurile, să vorbim despre motivele noastre, despre ceea ce am făcut și care a fost finalul, despre felul în care experimentăm judecata cuvintelor lui Dumnezeu și ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine. Apoi ar trebui să ne expunem și să ne disecăm esența coruptă ca toată lumea să ne vadă așa cum suntem, să vorbim despre felul în care Dumnezeu ne-a certat și disciplinat și a rânduit situații pentru a ne îndruma ca toată lumea să vadă iubirea Lui pentru oameni. De asemenea, trebuie să spunem adevărul din inimile noastre și să nu ne mândrim și să ne lăudăm. Acum că am o cale de a practica, le-am vorbit deschis celorlalți în părtășie despre toate felurile în care mersesem pe calea antihriștilor în ultimul timp. Am disecat consecințele înspăimântătoare ale felului în care mersesem pe această cale și amăgisem oamenii și, cu cât aveam mai multă părtășie despre asta, cu atât mai clar mă vedeam pe mine însămi. După aceea, ceilalți au spus că nu realizaseră nimic din toate astea și că fuseseră amăgiți de discursul meu inteligent și de faptele mele bune. O soră a spus: „Înainte, credeam că te pricepi la practicarea adevărului, de parcă puteai rămâne mereu optimistă citind cuvintele lui Dumnezeu. Acum văd că și tu ești coruptă, că ai fost și tu pesimistă și slabă și că toată omenirea coruptă e la fel. Nu putem idolatriza sau pune pe un piedestal pe nimeni.” O altă soră a zis: „Înainte, credeam că erai foarte puternică și nu voiam niciodată să vorbesc deschis în preajma ta. Credeam că sunt foarte coruptă în comparație cu tine! Acum că astăzi ne-ai vorbit deschis, văd că suntem la fel cu toții.” Când am auzit ce au spus surorile, mi-a fost foarte rușine și am avut remușcări. Le-am spus: „Nu mă mai admirați. Am mers pe calea antihriștilor și v-am indus pe toți în eroare.” Apoi, partenerii mei de muncă și colegii mei au folosit cuvintele lui Dumnezeu ca să mă ajute să mă cunosc și, deodată, m-am simțit mult mai apropiată de ei. M-am simțit mult

mai în largul meu când am ajuns acasă în ziua aceea. În seara respectivă, aproape că am uitat de boala mea și am dormit ca un prunc. Am fost încântată când m-am trezit a doua zi și am descoperit că fața mi se întorsese la normal. Se vindecase într-o singură noapte!

Ulterior, într-o adunare, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**În mod obișnuit, când vine vorba despre cei ale căror intenții și obiective nu sunt corecte, precum și cei care iubesc să fie văzuți de alții, care sunt nerăbdători să facă lucruri, care sunt predispuși să provoace tulburări, care se pricep să declame doctrina religioasă, care sunt slugile Satanei și așa mai departe – când acești oameni se ridică, ei devin piedici pentru Biserică, iar asta face ca faptul că frații și surorile mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu să nu ducă la nimic. Atunci când găsiți o astfel de persoană prefăcându-se, înlăturați-o imediat. Dacă nu se schimbă, în ciuda avertizărilor repetate, atunci va suferi pierderi. Dacă aceia care stăruie cu încăpățânare în căile lor își iau apărarea și încearcă să-și ascundă păcatele, Biserica ar trebui să-i excludă imediat și să nu le lase deloc spațiu de manevră. Nu pierdeți mult încercând să salvați puțin; fiți cu ochii pe imaginea de ansamblu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 17). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat cea mai evidentă trăsătură din anul precedent. De când devenisem conducătoare, mi-a plăcut mereu să preiau conducerea în tot ce făceam. Mă lăudam de parcă eram mai bună ca toată lumea. Când discutam lucrarea cu partenerii mei de muncă, deși aveau propriile idei, trebuia mereu să preiau conducerea și să-mi perorez părerile „superioare”. Păream proactivă și optimistă, dar, în realitate, voiam numai ca oamenii să mă admire și să mă laud în tot ce făceam. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că natura mea arogantă m-a făcut să mă comport rușinos. Ceilalți îmi respectau părerile și discutau lucrurile cu mine. Ei

trăiau realitatea adevărului; nu erau despotici sau aroganți. Dar am crezut că asta însemna că eram mai bună decât ei și voiam mereu să le vorbesc de sus și să arăt cât de bună eram față de ei. Era de tot râsul. Mă simțeam ca împăratul din „Hainele cele noi ale împăratului", fără nicio conștiință de sine. Nu știam cât de rușinos mă comportam, ci doar mă lăudam cu fiecare ocazie pe care o aveam. Gândindu-mă la comportamentul meu, m-am simțit umilită și rușinată. Credeam că eram minunată fiindcă nu mă cunoscusem niciodată cu adevărat. Mi-a fost teamă când m-am gândit la calea pe care eram, mai ales când am citit în cuvintele lui Dumnezeu că, atunci când întâlnim oameni cu motive greșite sau care adoră să se laude, ar trebui să-i „**înlăturăm imediat**" și dacă nu reflectă asupra lor înșiși, ci caută scuze, „**Biserica ar trebui să-i excludă imediat."**Asta arăta dreptatea și măreția lui Dumnezeu. M-am lăudat cu fiecare ocazie și am ajuns să-mi amăgesc frații și surorile și să-i fac să mă idolatrizeze și mai mult. Asta i-a făcut să nu mai aibă loc pentru Dumnezeu în inimile lor. În secret, i-am transformat pe cei cu care lucram în marionete, iar ei nu se mai comportau responsabil. Comportându-mă haotic în biserică, numai am făcut rău fără să-mi dau seama deloc, gândindu-mă tot timpul la mine ca la o stea care se înalță. Dacă Dumnezeu nu m-ar fi judecat atât de aspru, nu aș fi știut niciodată nimic despre mine, despre calea greșită pe care mă aflam sau despre faptul că mă aflam pe calea fără întoarcere. Înțelegând asta, perspectiva a început să mi se schimbe. Înainte, credeam că eram o persoană capabilă și admirată de ceilalți, că puțină lăudăroșenie nu era mare lucru, ba era chiar un fel de glorie. Acum îmi dau seama că era rușinos să mă laud într-un mod atât de josnic pentru a-i face pe oameni să mă admire. Am simțit cât de nedemn era să nu mă înțeleg, să nu caut schimbarea firii, să-mi urmez firea arogantă și să mă laud cu fiecare ocazie. Cei care au umanitate sunt capabili să se lepede de aroganță, să-L venereze pe Dumnezeu, să se poarte cum se

cuvinte, să-și facă datoria în mod practic și să mărturisească pentru Dumnezeu atât cu vorba, cât și cu fapta. Oamenii de felul acesta trăiesc vieți raționale și demne.

După aceea, mă simțeam dezgustată și scârbită de fiecare dată când mă lăudam fără să vreau. Apoi îmi reaminteam în mod conștient că trebuia să fiu autentică și să nu mă laud, indiferent cu cine eram. Trebuia, mai ales, să fiu mai practică în părtășiile mele și să nu mă laud. Înainte să am părtășie despre experiențele mele, mă rugam cu grijă lui Dumnezeu, cerându-I să-mi vegheze inima și să-mi corecteze motivele ca să mărturisesc mai mult pentru El. După părtășie, mă întrebam dacă mă lăudasem în vreun fel prin ceea ce tocmai spusesem. Uneori descopeream că mă lăudasem puțin în ceea ce spusesem, așa că următoarea dată când mă întâlneam cu același grup, vorbeam deschis despre mine și-mi analizam comportamentul dinainte ca toți să-mi discearnă cuvintele și să nu mă idolatrizeze orbește. După ce aveam părtășie în felul acesta, frații și surorile puteau să-mi vadă adevărata statură și să nu mă mai admire.

Gândindu-mă la tot ce se întâmplase, Dumnezeu îmi oferise o șasă să-mi fac datoria, dar eu mersesem pe calea antihriștilor făcând ce voiam și devenisem dușmanul Său. Îi datoram atât de multe lui Dumnezeu. Dacă nu m-ar fi disciplinat cu acea boală, fără judecata cuvintelor Sale, tot nu m-aș fi cunoscut deloc. Înainte, cântam mereu imnul „Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu înseamnă dragoste”, dar nu trăisem și nu înțelesesem asta niciodată. Acum simțeam cu adevărat că judecata, mustrarea și disciplina lui Dumnezeu sunt marea lui iubire și mântuire! Când am cugetat la iubirea lui Dumnezeu, am fost foarte emoționată și am regretat că nu urmasem adevărul. Mi-am spus că trebuia să caut să fiu un om onest. În adunări, încercam să am părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu într-un fel care să mărturisească pentru Dumnezeu. Când eram

alături de colegii mei, făceam eforturi ca să le respect și să le susțin părerile care erau conform adevărului și încetasem să-i reduc la tăcere și să mă laud ca înainte. Eu și partenerii mei de lucru eram pe picior de egalitate, fără ca nimeni să mai preia conducerea. Când apăreau probleme, toată lumea căuta principiile și le punea în practică. Eram atât de recunoscătoare pentru judecata și mustrarea lui Dumnezeu care m-au făcut să-I înțeleg firea dreaptă și să încep să-L venerez. Am căutat să-mi iau locul de ființă creată, slujindu-L în același timp și făcându-mi datoria bine. Îi mulțumesc lui Dumnezeu Atotputernic pentru că m-a salvat.

72. Pocăința unui ipocrit

de Xinrui, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: „**A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului despre viața în lume. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”). Acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu mă făcea să mă gândesc la ipocriții farisei

și clerici și la antihriștii răi obsedați de statut. Credeam că despre ei vorbea Dumnezeu. În principiu, știam că Dumnezeu dezvăluie ceva ce se află în noi toți și că aveam și eu acel gen de fire coruptă. Dar nu mă înțelegeam pe mine însămi cu adevărat, așa că fariseii, antihriștii și impostorii păreau ceva îndepărtat. Eu nu eram așa și n-aș ajunge niciodată în acel punct. Eram credincioasă de mulți ani, făceam lucruri bune și plătisem un preț în datoria mea. Indiferent ce datorie îmi dădea biserica, mă supuneam și o îndeplineam. Nu încercam să conduc și-mi făceam datoria cu sau fără un statut. Cum m-aș putea transforma într-un antihrist, într-o impostoare? Dar, de fapt, trăiam cu totul în noțiunile și închipuirile mele și, pe baza faptelor, mi-am dat seama că părerile mele erau cu totul greșite.

Am preluat lucrarea evanghelică a unei biserici din afara orașului. Acea parte a lucrării lor își revenise de puțin timp și conducătorii mă apreciau mult. Uneori discutau și se consultau cu mine despre alte aspecte ale lucrării lor. Eram credincioasă de mult timp și puteam îndura greutăți pentru datoria mea, așa că frații și surorile mă admirau. Și eu mă vedeam ca pe un piedestal. Avusesem credință de atâția ani și eram la conducere, prin urmare credeam că nu pot fi ca alții, că trebuie să par mai bună decât ei. Credeam că n-aș putea da dovadă de o stricăciune mai rea, de slăbiciune sau negativitate ca a lor. Altfel, ce părere ar avea despre mine? N-ar spune ce mică e statura mea după toți anii mei de credință și nu m-ar privi cu dispreț? Mai târziu, am fost tratată de conducătoare pentru că încălcasem principiile. A spus că încă-mi lipsea înțelegerea după atâția ani de credință și că-mi lipsea realitatea adevărului. Am fost incredibil de rușinată și umilită, dar n-am reflectat la stricăciunea și defectele mele și n-am urmat adevărul ca să-mi compensez lipsurile. În schimb, am debitat cuvinte goale și doctrină, pretinzând că mă cunosc, purtându-mă ca o persoană spirituală ca să acopăr faptul că-mi lipsea realitatea adevărului.

Odată, un coleg care credea în Domnul a spus că vrea să investigheze adevărata cale. Conducătoarea m-a trimis să fiu martoră pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Am spus că așa voi face, dar am aflat că el avea o mulțime de noțiuni greu de rezolvat. Am fost foarte ocupată la acel moment, așa că am lăsat acea sarcină deoparte. Conducătoarea m-a întrebat după câteva săptămâni: „De ce nu i-ai împărtășit mărturia după tot acest timp? El vrea să studieze adevărata cale și conduce atât de mulți credincioși, care tânjesc după întoarcerea Domnului. De ce nu i-ai dat încă mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă?” Simțindu-mă puțin vinovată, m-am grăbit să mă explic: „N-am reușit pentru că au apărut alte lucruri.” Conducătoarea a fost furioasă, spunând că sunt iresponsabilă și nepăsătoare, că am tras de timp și am îngreunat lucrarea evanghelică. M-a certat foarte aspru. Mulți frați și surori erau de față atunci și am simțit că-mi ard obrajii de rușine. M-am gândit: „N-ai putea să-mi lași puțină demnitate și să nu fii așa dură cu mine? Știu că am greșit, n-aș putea să-i împărtășesc Evanghelia acum? Nu-i nevoie să mă tratezi atât de sever.” Mă justificam și în fața mea, gândindu-mă că n-am fost indolentă, că eram ocupată toată ziua cu predicarea Evangheliei. Dar ea a spus că fac lucrurile de mântuială și sunt iresponsabilă. Ce ar mai putea cineva să ceară de la mine? Am simțit că datoria mea e prea dificilă. După întrunire, m-am ascuns la mine în cameră și am plâns. M-am simțit nedreptățită și plină de concepții greșite despre Dumnezeu. Am fost cuprinsă de o senzație perfidă. M-am gândit că, întrucât conducătoarea fusese așa dură cu mine, Dumnezeu mă detestă sigur, deci cum să-mi continui datoria? Poate ar trebui să-mi dau demisia, resemnată, pentru ca lucrarea casei lui Dumnezeu să nu fie îngreunată. Am plâns în hohote, nefiind în starea corectă. Fusesem credincioasă de atâția ani și, imediat ce am fost tratată puțin mai sever, n-am putut să îndur. Am negociat cu Dumnezeu și chiar am vrut să mă dau

bătută. Nu aveam deloc o statură adevărată. Mi-am amintit de cuvintele lui Dumnezeu, să rămânem fideli îndatoririlor noastre chiar dacă s-ar prăbuși cerul. Acest gând chiar m-a impulsionat. Orice ar crede Dumnezeu sau conducătoarea despre mine, nu puteam să cedez, oricât de grea ar fi datoria mea. Nu m-am simțit la fel de nefericită când am gândit așa. Mi-am șters lacrimile și am mers să discut cu frații și surorile. În doar câteva zile, l-am adus pe acel coleg alături de noi. Dar, după asta, n-am căutat adevărul și n-am reflectat la problemele mele. În schimb, mi-am făcut datoria tot după conștiința și voința mea. Credeam că am o anumită statură și ceva pragmatism.

De fapt, conducătoarea m-a tratat pentru că eram iresponsabilă, alegeam calea ușoară și nu făceam lucrare practică. Erau probleme foarte grave. Conduceam lucrarea evanghelică și, când vedeam pe cineva cu multe noțiuni, nu eram dispusă să am părtășie. Lăsam să treacă jumătate de lună, ceea ce întârzia mulți oameni să studieze adevărata cale și să întâmpine întoarcerea Domnului! Nepăsarea mea era o împotrivire față de Dumnezeu și o jignire a firii Sale. Nu păream indolentă și puteam plăti un preț în datoria mea, dar, mă confruntam cu o provocare, nu mă axam pe căutarea adevărului ca să rezolv problema și să-mi fac bine datoria. În schimb, dădeam înapoi și făceam ce aveam chef, lăsând deoparte însărcinarea lui Dumnezeu. Cum se putea numi acesta devotament? Conducătoarea a vorbit despre atitudinea mea neatentă, iresponsabilă, despre firea mea satanică înșelătoare și nu era prima dată când făceam așa ceva. Ea a disecat problema, ca să mă cunosc, să mă căiesc și să mă schimb, dar eu n-am reflectat asupra propriei persoane și n-am văzut rădăcina problemelor mele. M-am prefăcut că accept emondarea și tratarea, dar nu mă înțelegeam cu adevărat. De aceea am spus lucruri goale și doctrine la întrunire și apoi am pretins că am conștiință de sine. Am spus că eram iresponsabilă și că

întârziam lucrarea casei lui Dumnezeu, afectând-o grav. Conducătoarea avea perfectă dreptate să mă dojenească. Ea vorbea despre natura, firea mea satanică. Nu puteam analiza binele și răul din ceea ce făcusem. Dar n-am avut părtășie despre ce greșisem, despre natura și urmările acțiunilor mele sau despre tipul de fire coruptă din atitudinea neglijentă față de datoria mea și despre gândirea absurdă și noțiunile pe care le nutream. N-am acordat deloc atenție acestor aspecte. Despre ce am vorbit, în schimb? Cum m-am bazat pe Dumnezeu și am intrat dinspre latura pozitivă. Am vorbit întruna despre înțelegerea pozitivă. Am spus că m-am simțit pesimistă, m-am plâns când am fost tratată și am vrut să mă dau bătută, dar gândul la cuvintele lui Dumnezeu m-a inspirat și am simțit că nu mă pot prăbuși. Dumnezeu făcuse atât de multă lucrare în mine și-mi dăruise atât de multe, așa că trebuia să am conștiință și nu-L puteam dezamăgi. Oricum aș fi emondată și tratată, oricât de grea ar fi datoria mea, trebuia să o fac bine. Conducătoarea m-a tratat ca să reflectez asupra mea și să mă cunosc, să mă căiesc și să mă schimb. Când au auzit asta, ceilalți n-au cunoscut problemele și stricăciunea mea și n-au simțit că făcusem mult rău în lucrarea casei lui Dumnezeu. În schimb, au simțit că acea conducătoare a fost foarte dură cu mine, că am fost emondată și tratată pentru o mică scăpare în lucrarea mea. Au fost solidari și înțelegători. Și, văzând că nu devenisem pesimistă după ce am fost tratată așa dur, ci am continuat să-mi asum datoria, au simțit că am înțeles adevărul și aveam statură. Chiar m-au admirat și m-au adulat. Pe atunci, câțiva au spus că faptul că mi-am făcut datoria în continuare când am fost tratată așa sever a fost admirabil. Alții au spus că datoria mea nu era deloc ușoară, că îmi folosisem toată energia, dar am fost dojenită când mi-a scăpat ceva. M-au văzut ștergându-mi lacrimile și întorcându-mă direct la datoria mea și au spus că ei s-ar fi prăbușit de mult și că n-au acea statură. Mi-au ascultat părtășia și n-au înțeles calea de a practica pentru a accepta

tratarea și emondarea sau faptul că emondarea și tratarea sunt dragostea și mântuirea lui Dumnezeu. În schimb, L-au înțeles greșit pe Dumnezeu și s-au distanțat de El, apropiindu-se de mine. Am fost tratată de câteva ori după asta și mereu a fost la fel. Vorbeam despre doctrine, simulând spiritualitatea și cunoașterea de sine, pretinzând că am statură și simț practic și i-am păcălit pe toți frații și surorile. Eram neștiutoare, împietrită și mă mândream că am rămas în picioare în acel timp. Mă felicitam pe mine însămi și simțeam că am statură și realitatea adevărului. Deveneam tot mai arogantă și sigură de mine.

Odată, un frate mi-a arătat unele probleme din datoria mea. Am refuzat să accept, plângându-mă că el caută nod în papură. Am fost foarte supărată pe el. Dar mă temeam că cineva va vedea cât de arogantă sunt chiar și după atâția ani de credință și va avea o părere proastă despre mine. În plus, mă temeam să nu afle conducătoarea și să spună că nu pot accepta adevărul, așa că m-am prefăcut și m-am forțat să nu mă plâng. I-am spus cu calm: „Frate, spune-mi totul despre problemele pe care le vezi și le vom discuta pe rând. Dacă nu le putem rezolva, putem vorbi cu un conducător.” Așa că am ascultat problemele una câte una și i-am explicat refuzul meu pentru fiecare. Până la sfârșit, i-am respins majoritatea problemelor Am considerat problema rezolvată și m-am simțit foarte încântată. Dar el nu a fost mulțumit și a mers să discute cu un conducător. Și ce s-a întâmplat atunci? Unele chestiuni pe care le indicase erau într-adevăr probleme și, odată ce a aflat conducătoarea, m-a tratat și m-a emondat în fața tuturor. A spus că sunt arogantă și nu accept sugestiile nimănui, că nu sunt principială și că-mi lipsește realitatea adevărului chiar și după toți anii de credință. A zis că nu pot rezolva probleme practice, că sunt arogantă și total nerezonabilă. Mi-a fost greu să aud asta, dar n-am fost total convinsă. M-am gândit: „Sunt

arogantă și uneori destul de sigură de mine, dar pot accepta unele sugestii. Nu sunt chiar așa arogantă."

La scurt timp după, am fost iarăși expusă într-o ședință. Conducătoarea a descoperit că trăgeam de timp în lucrarea de care răspundeam și m-a întrebat: „De ce lucrezi așa ineficient la asta? Care e problema? Te poți descurca mai bine?" Răspunsul meu a fost: „Nu, nu pot." Am simțit că nu înțelege situația noastră, că așteaptă prea mult. După aceasta, ne-a citit unele cuvinte ale lui Dumnezeu și a avut părtășie despre importanța de a răspândi Evanghelia. A spus că timpul e foarte scurt și trebuie să ne sporim eficiența. N-am ascultat nimic din ce-a avut de zis. Doar m-am agățat de noțiunile și de experiența mea, gândind: „Chiar nu pot îmbunătăți eficiența." I-am întrebat încet pe frații și surorile de lângă mine: „Credeți că putem?" Motivul din spatele întrebării mele a fost să-i atrag de partea mea, să mă opun conducătoarei și să mențin un ritm lent. Era atât de evident, dar eu nu mi-am dat seama. Ei nu aveau deloc discernământ în privința mea. Mi-au luat cu toții partea și mi-au dat dreptate.

Mai târziu, întrucât eram arogantă și ineficientă și, nu doar că nu gestionam bine lucrarea echipei, dar mai și stăteam în calea ei, am fost îndepărtată din datoria mea. Dar, spre uimirea mea, când am ales din nou conducătorii de echipă, frații și surorile m-au votat în unanimitate. I-am auzit spunând că, prin demiterea mea, întreaga echipă se va face praf și cine altcineva ar putea să o conducă? Atunci am simțit că am o problemă gravă, că toți ascultau de mine și mă sprijineau în ciuda modului în care lucram. Toți m-au votat deși conducătoarea m-a demis și chiar s-au luptat să fiu tratată corect. Îi condusesem pe frați și surori pe căi greșite.

M-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cât despre voi toți, dacă vi s-ar încredința o biserică și nu ar fi nimeni care să vă**

supravegheze timp de șase luni, ați începe să o luați pe un făgaș greșit. Dacă nimeni nu te-ar supraveghea timp de un an, ai duce biserica pe un făgaș îndepărtat și greșit. Dacă au trecut doi ani și încă nimeni nu te supraveghează, tu i-ai aduce membrii înaintea ta. Oare de ce? V-ați gândit vreodată la această întrebare înainte? Voi ați putea fi așa? Cunoștințele voastre pot aproviziona oamenii doar pentru o anumită perioadă. Odată cu trecerea timpului, dacă repeți întruna aceleași lucruri, unii oameni vor percepe asta; vor spune că ești prea superficial, prea lipsit de profunzime. Nu vei avea nicio opțiune decât să încerci să înșeli oamenii predicând despre doctrine. Dacă vei continua mereu astfel, cei de mai jos de tine îți vor urma metodele, pașii și modelul de credință și de experimentare și punere în practică a acelor cuvinte și doctrine. În cele din urmă, pe măsură ce ții predică după predică, vor ajunge cu toții să te folosească drept exemplar. Preiei conducerea când vorbești despre doctrine, așadar cei de mai jos le vor învăța de la tine și, pe măsură ce lucrurile progresează, vei fi luat calea greșită. Cei de mai jos vor păși pe orice cale vei păși tu; toți vor învăța de la tine și te vor urma, astfel încât te vei gândi: «Sunt puternic acum; atât de mulți oameni mă ascultă, iar biserica este la cheremul meu». Această natură de trădare din om te face, în mod inconștient, să-L transformi pe Dumnezeu într-o simplă marionetă, iar apoi, tu însuți formezi vreun gen anume de confesiune. Cum apar diferite confesiuni religioase? Apar în acest fel. Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile lor închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum

să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele artificii. Le folosesc pentru a-i aduce pe oameni înaintea lor și a-i înșela. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: «Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință». O ființă umană este mijlocitorul credinței lor în Dumnezeu; nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar a căuta adevărul înseamnă a crede cu adevărat în Dumnezeu"). Vedeam că sunt exact tipul de fariseu pe care El îl expune. Nu doar că aveam o fire satanică înșelătoare și rea, ci comportamentul meu atinsese un punct ci îi induceam în eroare și-i controlam pe alții, dându-L pe Dumnezeu deoparte. M-am gândit la fariseii și clericii ipocriți, care vorbesc doar doctrină și se prefac că muncesc din greu pentru a-i înșela pe oameni. Ei spun că-I sunt recunoscători lui Dumnezeu și par foarte umili și conștienți de sine, dar arată mereu la cât de mult renunță pentru Domnul, cât de mult suferă și câtă lucrare au făcut. Ca urmare, credincioșii îi venerează și cred că tot ce spun ei este conform cu voia Domnului. Credincioșii nu au deloc discernământ în privința lor. Ei cred că a se supune lor înseamnă a se supune Domnului. Asta înseamnă să crezi în Domnul cu numele, dar de fapt să urmezi clerul. Era calea pe care o urmam diferită de cea a fariseilor și a clericilor? Și eu mă axam pe doctrină și pe sacrificii superficiale ca frații și surorile să creadă că sunt devotată datoriei mele. Când am fost tratată, n-am căutat adevărul și n-am reflectat asupra mea. Doar spuneam ce părea corect ca să-i înșel pe toți, să creadă că mă supun, că am statură și să asculte de mine. Chiar i-am făcut să se opună cerințelor lui Dumnezeu alături de mine. Eu aveam, de fapt, puterea. Eram

diferită de un antihrist? Nu eram conducătoare și n-aveam vreo poziție înaltă. Doar împărțeam responsabilitatea pentru o lucrare împreună cu alte două surori sub supravegherea conducătoarei, dar chiar și așa problema mea se înrăutățise. Dacă ajungeam la o poziție mai înaltă unde să fiu singura responsabilă pentru ceva, n-aș vrea să mă gândesc ce fel de rău imens aș fi putut face. Întrucât sunt credincioasă de mult timp și mi-am făcut datoria indiferent de greutăți sau încercări, am crezut că am o umanitate destul de bună și nu m-am luptat să devin conducătoare, așa că n-aș deveni un fariseu sau un antihrist. Dar, când am înfruntat faptele, am fost uluită. În final, am văzut cât de absurde și de dăunătoare erau noțiunile mele și cât de rea, cât de înfricoșătoare era firea mea. N-am urmărit adevărul ca o credincioasă și n-am vrut să mă supun judecății, mustrării, tratării sau emondării lui Dumnezeu. N-am vrut să-mi cunosc natura satanică în lumina cuvintelor lui Dumnezeu. M-am mulțumit să mă supun superficial. Dar, oricât de bună sau de supusă regulilor păream să fiu, imediat ce a apărut o oportunitate, natura mea satanică a ajuns în prim-plan și am făcut un rău de care nici nu eram conștientă. Era întocmai așa cum spune Dumnezeu: „**Șansa că Mă veți trăda rămâne de sută la sută.**”

Dumnezeu știa cât de profund coruptă de Satana, cât de împietrită și de încăpățânată sunt. Nu puteam să mă schimb doar știind câte ceva despre mine. Prin urmare, am fost expusă și tratată ulterior de frați și surori. Odată, o soră mi-a spus fără menajamente: „Am acum ceva discernământ în privința ta. Rareori ai părtășie despre gândurile tale intime sau îți dezvălui propria corupție. Vorbești doar despre o parte din intrarea și înțelegerea ta pozitivă, ca și cum corupția ta ar fi rezolvată, ca și cum te-ai fi eliberat de ea.” Ea a mai zis și că obișnuia să mă adore, credea că sunt o credincioasă care înțelege adevărul, că știu să experimentez multe lucruri și pot suferi și plăti un preț în datoria mea și, îndeosebi, că pot accepta să fiu tratată și

emondată cu severitate. De aceea mă admirase. Credea că tot ce spun e corect și ascultase mereu de mine, acordându-mi practic locul lui Dumnezeu în inima ei. Auzind-o spunând că ajunsese să mă vadă ca pe Dumnezeu a fost ca și cum aș fi fost lovită de un fulger. M-am speriat și m-am împotrivit ideii. M-am gândit: „Dacă e adevărat, oare n-am devenit un antihrist? Cum am putut fi atât de lipsită de discernământ? Sunt și eu coruptă de Satana. Cum m-ai putut vedea în acel mod?" Am fost distrusă câteva zile. Mă simțeam devastată când mă gândeam la ce a spus și aveam o senzație stranie de teroare. Știam că aceasta e mânia lui Dumnezeu, că firea Lui dreaptă se abate asupra mea și că trebuie să accept consecințele de a face acel tip de rău. Știam că firea lui Dumnezeu nu tolerează nicio jignire și simțeam că fusesem deja condamnată de Dumnezeu, așa că îmi consideram încheiată calea spre credință. Nu-mi puteam stăpâni lacrimile la acest gând. Nu mi-am imaginat niciodată că eu, o persoană care nu părea să facă mult rău, ar putea ajunge într-un punct atât de grav. Nu doar am indus oameni în eroare cu doctrine, ci i-am și determinat să mă venereze ca și cum aș fi Dumnezeu. Asta însemna să-L transform pe Dumnezeu într-un locțiitor și Îi ofensa grav firea. Eram deprimată, iar fărădelegile și faptele rele mi se păreau gravate în inimă. Mă consideram întocmai ca un fariseu, un antihrist, că îi aparțin Satanei, un făcător de servicii care urma să fie eliminat. Nu înțelegeam cum ajunsesem în acel punct. Plină de regrete, m-am căit lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, am făcut un mare rău. Ți-am jignit firea și ar trebui să fiu blestemată și pedepsită! Nu-Ți cer iertarea, doar cer să mă luminezi ca să-mi înțeleg natura satanică și să văd adevărul corupției mele de către Satana. Dumnezeule, vreau să mă căiesc, să fiu cinstită și integră."

În zilele care au urmat, am reflectat la motivul pentru care ajunsesem într-un loc așa groaznic și unde se afla rădăcina problemei. Odată am citit

aceasta: „**Așadar, cu ce persoană se investesc antihriștii? Cine pretind că sunt? Impostura lor, desigur, este de dragul statutului și al reputației. Nu poate fi separată de acele lucruri, altfel ei nu ar putea să pretindă așa ceva – e imposibil să facă ceva atât de nesăbuit. Având în vedere că un astfel de comportament este considerat mustrător, detestabil și respingător, de ce mai fac încă așa ceva? Fără îndoială, au propriile lor scopuri și motivații – sunt implicate intenții și motivații. Dacă antihriștii vor câștiga statut în mintea oamenilor, trebuie să îi facă pe aceștia să îi perceapă cum nu se poate mai bine. Și ce îi determină pe oameni să facă asta? Pe lângă imitarea unor comportamente și expresii care, în noțiunile oamenilor, sunt considerate bune, antihriștii imită, de asemenea, anumite comportamente și imagini pe care oamenii le cred înalte, pentru a-i face pe ceilalți să-i respecte**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a zecea)”). „**Indiferent de context, indiferent unde își îndeplinește datoria, antihristul va încerca să dea impresia că nu este slab, că e mereu puternic, plin de încredere, niciodată negativ. Nu-și dezvăluie niciodată punctul de vedere real sau atitudinea reală față de Dumnezeu. În adâncul inimii lui, chiar crede că nu există nimic ce nu poate face? Crede cu adevărat că e lipsit de slăbiciuni, negativitate sau revărsări de corupție? Categoric nu. Se pricepe să se prefacă, e specialist în a ascunde lucruri. Îi place să le arate oamenilor latura sa puternică și onorabilă; nu vrea ca aceștia să-i vadă partea slabă și întunecată. Scopul lui este evident: este, pur și simplu, să-și păstreze imaginea în fața celorlalți, să protejeze locul pe care îl are în inimile acestor oameni. El crede că, dacă se deschide în fața altora în ceea ce privește propria negativitate și slăbiciune, dacă-și dezvăluie acea parte**

care este răzvrătită și coruptă, asta va fi o amenințare gravă la adresa statutului și reputației lui – e mai multă bătaie de cap decât merită. Așadar, preferă să-și păstreze slăbiciunea și răzvrătirea strict pentru el însuși. Și dacă vine o zi când toată lumea îi vede partea slabă și răzvrătită, trebuie să se prefacă în continuare; el crede că dacă recunoaște că are o fire coruptă, că e o persoană de rând, cineva mic și insignifiant, atunci își va pierde locul în inimile oamenilor și va fi eșuat total. Și astfel, orice s-ar întâmpla, pur și simplu nu se poate deschide înaintea oamenilor; orice s-ar întâmpla, nu își poate da puterea și statutul nimănui altcuiva; în schimb, încearcă tot ce se poate ca să concureze și nu va renunța niciodată. În orice chestiune care trebuie rezolvată, el începe deliberat să se poarte ostentativ; iar de îndată ce cărțile sunt date pe față, când alți oameni îi descoperă problemele, el caută să se pună la adăpost. Când întâlnește ceva ce înțelege, vei afla în curând despre asta: nu ratează șansa de a povesti oamenilor despre el însuși, de a-i face conștienți că acesta este unul dintre punctele lui forte" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a zecea)"). **„Antihriștii vor să fie figuri spirituale, vor să fie cei mai importanți dintre frați și surori, să fie oameni care au adevărul și înțeleg adevărul și îi pot ajuta pe cei slabi și imaturi. Și cu ce scop joacă acest rol? În primul rând, cred că au depășit deja trupul, că au înlăturat preocupările lumești, că s-au lepădat de slăbiciunile umanității normale și au biruit nevoile trupești ale umanității normale; se cred aceia care își pot asuma sarcini importante în casa lui Dumnezeu, care pot fi atenți la voia lui Dumnezeu, ale căror minți sunt pline de cuvintele lui Dumnezeu. Ei se numesc drept oameni care au împlinit deja cerințele lui Dumnezeu și L-**

au mulțumit și care pot fi atenți la voia Lui și pot câștiga destinația frumoasă promisă de gura lui Dumnezeu. Și, deci, adesea sunt încrezuți și se cred diferiți de ceilalți. Folosind cuvintele și expresiile pe care și le pot aminti și pe care sunt capabili să le înțeleagă în mintea lor, ei dojenesc, condamnă și formulează concluzii despre ceilalți; tot așa, folosesc deseori practicile și zicerile născute din imaginația propriilor noțiuni pentru a formula concluzii despre ceilalți și pentru a-i instrui, făcându-i pe toți să respecte reguli și să asculte de ei pentru a-și proteja poziția în biserică. Ei cred că a împrăștia o grămadă de doctrine spirituale, a repeta câteva zicale populare, a se menține înaintea tuturor celorlalți, a se oferi să muncească și a fi capabili să păstreze ordinea normală a bisericii îi fac spirituali și le asigură poziția în biserică. Și astfel, în timp ce pretind că sunt spirituali și se laudă cu spiritualitatea lor, pretind, de asemenea, că sunt atotputernici și capabili de orice, persoane perfecte, și cred că pot face tot și că sunt buni la toate" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a zecea)").

Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat de ce eram mereu așa de ipocrită și îmi arătam doar partea bună în părtășie, făcând mari eforturi ca să-mi ascund partea urâtă, rea, ca să n-o poată vedea nimeni. O făceam ca să-mi protejez locul în inimile oamenilor, ca să păstrez imaginea pe care oamenii o aveau despre mine. Atunci ar crede că sunt specială cu anii mei de credință, că sunt diferită față de alți frați și surori, că înțeleg adevărul și am statură, așa încât să mă admire, să mă adore. Am realizat că sunt arogantă, rea și înșelătoare! Credeam că sunt credincioasă de mult timp și înțeleg unele doctrine, așa că m-am urcat pe un piedestal și m-am prefăcut că sunt o persoană spirituală. Îmi lipsea realitatea adevărului și nu mă axam pe

căutarea și urmărirea adevărului. Doar mă foloseam de doctrină, comportament bun și sacrificii superficiale ca să acopăr realitatea urâtă că-mi lipsește realitatea adevărului. N-am reflectat asupra mea și nu m-am cunoscut când am fost emondată și tratată, nu mi-am disecat problemele și stricăciunea. Mi-am ascuns motivele urâte și firea coruptă pentru ca nimeni să nu afle despre ele și să-mi protejez poziția și imaginea. Cum erau aceste afișări ale ipocriziei diferite de cele ale fariseilor care I se opuneau Domnului Isus? Domnul Isus i-a certat pe farisei: „**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi vă asemănați cu mormintele văruite, care pe dinafară arată frumos, dar înăuntru sunt pline de oasele celor morți și de orice fel de necurăție! Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați drepți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de ipocrizie și de fărădelege!**” (Matei 23:27-28). „**Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!**” (Matei 23:24). Oare nu eram exact la fel? Părea că am părtășie despre experiența mea, dar vorbeam doar despre lucruri pe care le puteau vedea toți, doar doctrine goale, ascunzând totodată, nemenționând niciodată adevăratele mele gânduri și lucrurile corupte, rele, din sinea mea. Astfel oamenii ar crede că, deși arătam corupție și răzvrătire, tot eram mult mai bună decât alții. Strecuram țânțarul și înghițeam cămila. Păream umilă din exterior, dar, în interior, îmi păzeam numele, statutul, și imaginea pe care o aveau alții despre mine. Eram ipocrită, alunecoasă și de înșelătoare. Îi păcălisem pe toți frații și surorile. Nu eram o persoană bună, integră, nu rămâneam la locul meu de ființă creată și nu experimentam lucrarea lui Dumnezeu din perspectiva unei persoane profund corupte de Satana, acceptând judecata, mustrarea, emondarea și tratarea de către Dumnezeu pentru a scăpa de stricăciunea mea. În schimb, îmi foloseam datoria ca să mă dau mare și să-i păcălesc pe alții, concurând cu Dumnezeu pentru aleșii Săi. Nu era aceasta calea de împotrivire față de Dumnezeu, cea a unui

antihrist? Era o cale condamnată de Dumnezeu. În ceea ce mă privește, Exceptând anii mei de credință, nu mă comparam cu alții la calibru sau căutarea adevărului. Nu aveam realitatea adevărului după tot acel timp și firea vieții mele nu se schimbase. Eram aceeași imagine arogantă, plină de sine, a Satanei și nu eram principială în datoria mea. Nu doar că nu reușisem să mă îngrijesc de voia lui Dumnezeu, ci și împiedicasem lucrarea noastră evanghelică. Cu toți anii mei de credință asta era cu adevărat rușinos. Dar mă gândisem că acela era capitalul pe care l-aș putea folosi ca să mă slăvesc pe mine și să mă fac admirată. Am fost atât de nerezonabilă, atât de nerușinată!

Am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă o persoană nu urmărește adevărul, nu îl va înțelege niciodată. Poți rosti slovele și doctrinele de zece mii de ori, dar tot vor fi doar slove și doctrine. Unii oameni spun doar «Hristos este adevărul, calea și viața.» Chiar dacă repeți aceste cuvinte de zece mii de ori, tot va fi fără rost; nu le înțelegi nicicum sensul. De ce se spune că Hristos este adevărul, calea și viața? Oare poți exprima clar cunoștințele pe care le-ai acumulat despre asta din experiență? Ai intrat în realitatea adevărului, a căii și a vieții? Dumnezeu Și-a rostit cuvintele pentru ca tu să le experimentezi și să dobândești cunoaștere; doar să dai glas unor slove și doctrine e inutil. Te poți cunoaște pe tine însuți doar după ce ai înțeles și ai pătruns cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegi cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu poți să te cunoști. Poți discerne numai atunci când ai adevărul; fără adevăr, nu poți discerne. Poți înțelege pe deplin o chestiune doar atunci când ai adevărul; fără adevăr, nu o poți înțelege. Te poți cunoaște pe tine însuți doar atunci când ai adevărul; fără adevăr, nu te poți cunoaște. Firea ta se poate schimba doar atunci când ai adevărul; fără adevăr, firea ta nu se poate schimba. Numai după ce**

ai adevărul poți sluji conform voii lui Dumnezeu; fără adevăr, nu poți sluji conform voii lui Dumnezeu. Numai după ce ai adevărul te poți închina lui Dumnezeu; fără adevăr, închinarea ta nu va fi altceva decât o săvârșire a riturilor religioase. Fără adevăr, nimic din ce faci nu este real; cu adevărul, tot ceea ce faci este real. Toate aceste lucruri depind de dobândirea adevărului din cuvintele lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). Pasajul m-a ajutat să înțeleg și mai clar de ce o luasem pe calea greșită de împotrivire față de Dumnezeu ca un fariseu. Pentru că nu urmărisem niciodată adevărul și nu-l pusesem în practică și, când citeam cuvintele lui Dumnezeu, mă axam doar pe sensul lor literal. Nu intram în cuvintele Lui și nu le practicam și nu aveam o înțelegere reală a adevărului. Așa că puteam prezenta doar doctrină literală. N-am iubit adevărul, n-am fost însetată după cuvintele lui Dumnezeu și nu m-am liniștit înaintea Sa pentru a medita la cuvintele Sale, cum ar fi ce aspect al adevărului dezvăluie un pasaj, cât de mult am înțeles, am practicat și am pătruns, care e voia lui Dumnezeu sau cât de multe obținuse pasajul în mine. Când se întâmpla ceva, nu mă gândeam la starea mea în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, să reflectez la problemele mele, să examinez ce tip de corupție arătam, și ce tip de noțiuni greșite aveam. Mă mențineam ocupată, exact ca Pavel, gândindu-mă la suferința pentru lucrarea mea și la satisfacerea ambițiilor proprii. Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă a exprimat atât de multe adevăruri și a avut părtășie despre tot soiul de aspecte ale adevărului. Asta ca să putem înțelege adevărul, să înțelegem adevărul corupției noastre de către Satana, să ne căim și să ne schimbăm. Dar eu am tratat cu mare ușurință cuvintele lui Dumnezeu. N-am chibzuit, nu m-am gândit deloc la practicarea sau intrarea în acestea. Nu era aceasta împotriva voii lui Dumnezeu de a mântui omenirea? Nu era aceasta aceeași cale ca a fariseilor și a pastorilor din

religie? Fariseilor le păsa doar să predice, să sufere în lucrarea lor și să-și protejeze poziția. Ei n-au practicat cuvintele lui Dumnezeu și nu și-au împărtășit propria experiență și înțelegere a cuvintelor Lui. Ei nu-i puteau conduce pe oameni în realitatea adevărului, ci puteau doar să-i inducă în eroare cu Scriptura, cunoștințele și doctrinele literale. Asta îi făcea oameni care I se opuneau lui Dumnezeu. Nici eu n-am încercat să practic adevărul, ci am urmat doar niște reguli. Nu făceam un mare rău, păream să mă port bine și împărtășeam lucruri care păreau corecte, așa că am crezut că mă descurc în credința mea. Dar am realizat: nu eram doar o ipocrită? Cum putea fi aceasta credință adevărată în Dumnezeu? Dacă aș continua așa, fără nicio realitate a adevărului, fără nicio schimbare în firea mea coruptă, n-aș sfârși prin a fi eliminată? Eram plină de regrete și m-am rugat lui Dumnezeu: „Nu mai vreau să fiu ipocrită. Vreau să urmăresc adevărul, să accept și să mă supun judecății și mustrării Tale și să mă schimb."

Apoi am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii cred întotdeauna că atunci când oamenii au statut, ar trebui să se comporte mai mult ca oficialii, că alții îi vor lua în serios și îi vor respecta doar dacă vorbesc într-un anumit fel. Dacă ești capabil să-ți dai seama că acest mod de a gândi este greșit, atunci ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să întorci spatele lucrurilor trupești. Nu merge pe acea cale. Când ai gânduri ca acestea, trebuie să ieși din acea stare și să nu-ți permiți să te blochezi în ea. Odată ce rămâi blocat în ea și acele gânduri și puncte de vedere prind contur în tine, te vei deghiza, te vei împacheta, incredibil de strâns, astfel încât nimeni să nu poată să vadă în tine sau să-și dea seama ce este în inima și mintea ta. Vei vorbi cu alții ca din spatele unei măști. Ei nu vor putea să-ți vadă inima. Ar trebui să înveți să-i lași pe ceilalți să vadă ce este în inima ta, să ai încredere în oameni și să te apropii de ei. Ar trebui să te îndepărtezi de**

predilecțiile fizice – și nu este absolut nimic în neregulă cu asta; și aceasta e o cale viabilă. Indiferent ce ți se întâmplă, trebuie mai întâi să reflectezi asupra problemelor din propria gândire. Dacă înclinația ta încă este să afișezi vreo fațadă sau să te prefaci, atunci ar trebui să te rogi lui Dumnezeu cât de repede poți: «O, Dumnezeule! Vreau să mă deghizez din nou și sunt pe cale să mă dedau încă o dată uneltirilor și înșelăciunilor. Ce diavol sunt! Te fac să mă detești atât de mult! În prezent sunt foarte de dezgustat de mine. Te rog să mă disciplinezi, să-mi faci reproșuri și să mă pedepsești». Trebuie să te rogi și să-ți aduci atitudinea în lumină. Aceasta implică modul în care practici. Ce aspect al omenirii vizează această practică? Vizează gândurile, ideile și intențiile pe care oamenii le-au dezvăluit cu privire la o problemă, precum și calea pe care merg și direcția pe care o apucă. Adică, atunci când te gândești să te prefaci, bizuie-te pe Dumnezeu să le descoperi, să le analizezi atent și să le ții în frâu. Când le analizezi și le ții sub control în acest fel, nu vei mai avea probleme în ceea ce faci, deoarece firea ta coruptă se va fi frustrat, iar tu nu vei mai ieși în evidență" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au îndreptat spre o cale de practicare. Ca să-mi rezolv ipocrizia și firea satanică înșelătoare și rea, trebuia să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită, să învăț să mă destăinui lui Dumnezeu și să am părtășie din inimă cu alții și, în fața problemelor, să-mi împărtășesc perspectiva și gândurile adevărate. Când voiam iar să fiu nesinceră, trebuia să mă rog lui Dumnezeu, să mă lepăd de mine și să fac tocmai opusul. Trebuia să mă destăinui, să-mi dezvălui și să-mi disec stricăciunea și să nu-mi las firea satanică să învingă. Mi-am amintit de cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui**

secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"). Am simțit atunci cât de important este să fii o persoană cinstită. În toți anii mei de credință, nu practicasem și nu pătrunsesem acest adevăr elementar. Era deplorabil! Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, dorind să mă căiesc, să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită.

De atunci, oricând auzeam pe cineva spunând că înțeleg adevărul și am statură, mă simțeam foarte jenată și stânjenită. Nu mă desfătam cu această senzație ca înainte. Odată, am cunoscut o soră care a auzit că eram credincioasă de mult timp și puteam suferi pentru datoria mea și care mă admira foarte mult. Ea mi-a spus în față: „Soră, știu că ești credincioasă de mult timp, ai auzit multe predici și înțelegi multe adevăruri. Te admir cu adevărat." Auzind-o spunând aceasta, m-am speriat. și mi s-a făcut pielea de găină. I-am explicat imediat adevărul: „Soră, lucrurile nu stau chiar așa. Nu te uita doar la aparențe. Cred în Dumnezeu de mult timp, dar am lipsuri în ceea ce privește calibrul și nu iubesc sau urmăresc adevărul. Am făcut doar niște sacrificii superficiale în anii mei de credință. Fac niște lucruri bune și pot plăti un preț, dar n-am fost principială în datoria mea și nu mi-am schimbat mult firea vieții. N-am putut să-mi asum îndatoririle încredințate de Dumnezeu. Nu țin seama de voia Sa și nu-L slăvesc, în schimb mă opun Lui și Îi aduc rușine." Mai târziu, am avut această părtășie cu ea: „Perspectiva ta nu este conformă cu adevărul. Nu adula orbește oamenii, privește oamenii și lucrurile pe baza adevărurilor din cuvintele lui Dumnezeu. Cum îi privește Dumnezeu pe oameni? Lui nu-I pasă de câți ani cred, cât de mult au suferit sau cât de mult pot predica. Îi pasă dacă pot urma adevărul, dacă firea lor s-a schimbat, dacă pot fi martori în datoria lor.

Unii noi în credință pot urmări adevărul și se pot axa pe practica și pe intrarea lor. Ei progresează rapid și sunt mult mai buni decât mine. Ar trebui să-i admiri pe ei pentru seriozitatea și efortul lor în urmărirea adevărului, nu pe mine pentru că sunt credincioasă de mult timp sau că am suferit. Durata credinței cuiva e rânduită de Dumnezeu. Nu-i nimic de admirat la asta. Dacă un credincios de mult timp nu urmărește adevărul și firea vieții sale nu s-a schimbat, ci face doar niște lucruri bune superficiale, este tot un fariseu care îi induce în eroare pe alții. De aceea urmărirea adevărului și schimbarea firii sunt cele mai importante lucruri." M-am simțit mult mai liniștită după acea părtășie. Am încetat să spun doctrine și să mă dau mare la întruniri, ci doar mi-am împărtășit înțelegerea despre mine în lumina cuvintelor lui Dumnezeu. În plus, am anunțat: „Abia am dobândit puțină cunoaștere de sine. Încă nu m-am schimbat și n-am practicat sau intrat în aceasta." Părtășia mea a fost doar la suprafață, dar m-am simțit mai împăcată.

În experiența mea, am văzut un singur lucru în mod sigur și l-am experimentat profund. Indiferent de cât timp e cineva credincios, cât de bun pare, cât de bine se poartă, cât de mult suferă și lucrează, dacă nu urmărește adevărul, dacă nu-l acceptă și nu se supune când Dumnezeu îl judecă, mustră, emondează și tratează, dacă nu încearcă să se cunoască și să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu când apar probleme, dacă firea lui satanică nu s-a schimbat, el se află pe calea fariseilor și a antihriștilor. Imediat ce apar circumstanțele potrivite, se va transforma într-un antihrist, un impostor. Nu am nicio îndoială. E finalul inevitabil. Am văzut cât este de esențial ca oamenii să urmărească adevărul, să accepte și să se supună judecății, mustrării și tratării de către Dumnezeu pentru a fi mântuiți și a-și schimba firile! Slavă lui Dumnezeu!

73. Mântuirea lui Dumnezeu

de Yi Chen, China

Dumnezeu Atotputernic spune: **„Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi, deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu Se ocupă de tine pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Citind acest pasaj, nu pot să nu mă gândesc cât de arogantă eram. Aveam dorințe atât de necontrolate, întotdeauna căutând faimă și statut, concurând și comparându-mă cu alții. Am trăit fără vreo asemănare umană. După ce am experimentat cuvintele de judecată, mustrare și disciplină ale lui Dumnezeu, am început să-mi înțeleg

puțin natura satanică. Am devenit capabilă de regret și dezgust față de mine și am devenit puțin mai cinstită și umilă. Chiar am simțit că judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu reprezintă mântuirea omenirii.

În 2005, la peste un an după ce L-am acceptat pe Dumnezeu Atotputernic, am fost aleasă conducătoare a bisericii. Fiind ridicată de Dumnezeu și având încrederea fraților și surorilor mele, m-am rugat lui Dumnezeu, hotărându-mă să-mi fac bine datoria pentru a-I răsplăti dragostea. Imediat, m-am adâncit în lucrarea bisericii. Când alții intrau în anumite stări sau aveau dificultăți, găseam câteva cuvinte de-ale lui Dumnezeu pentru a-i ajuta și, deși părtășiile mele erau superficiale, vedeam, totuși, unele rezultate. Frații și surorile spuneau că părtășia mea i-a ajutat puțin. Deoarece aveam un oarecare succes în datoria mea, mai târziu, un conducător mi-a cerut să preiau activități pentru mai multe biserici. Am fost încântată. Mai ales când am văzut că înțelegeam cuvintele lui Dumnezeu mai repede decât sora alături de care lucram, iar conducătorul avea o părere bună despre mine, am fost foarte mulțumită de mine însămi. Am crezut că liderul mă considera o persoană cu un potențial real, un talent indispensabil în cadrul bisericii. În timp, am devenit din ce în ce mai arogantă și credeam că, în acel moment, aveam puțină realitate a adevărului. Am încetat să mă mai concentrez pe a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu sau pe a reflecta asupra mie însămi și nu am căutat adevărul când m-am confruntat cu o problemă. Întotdeauna eram plină de mine, trufașă, și-mi desconsideram frații și surorile. Când am văzut că unii dintre ei erau constrânși de firile lor corupte și nu-și puteau îndeplini datoriile în mod adecvat, am încetat să mai am părtășie despre adevăr pentru a-i ajuta din dragoste, dar i-am certat nerăbdătoare: „Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns în punctul acesta, dar voi încă vă mai bucurați lacomi de trup. Nu vă temeți că veți fi răpuși de dezastre și veți fi pedepsiți? Dacă nu începeți să vă faceți

datoria bine, veți fi eliminați.” Am văzut că erau constrânși și nu voiau să mă vadă, dar nu am reflectat asupra mea, ci, în schimb, am bombănit că nu urmau adevărul.

Nu după mult timp, la adunarea noastră a venit o conducătoare. Credeam că venise pentru a mă promova. Spre surpriza mea, mi-a spus că intrarea mea în viață era superficială, că părtășia mea nu putea rezolva probleme și că nu eram potrivită să rămân responsabilă pentru lucrarea mai multor biserici. Auzind acest lucru, am fost uluită... mintea mi s-a golit de tot. Nici măcar nu știu cum am ajuns acasă după adunare. Îmi aduc aminte doar că am plâns tot drumul, spunându-mi: „Am lucrat atât de mult pentru datoria mea, dar, în loc să înaintez, am dat înapoi. Ce vor crede despre mine frații și surorile? Se pare că nu pot să preiau o arie atât de vastă de activitate, dar cum să mă mulțumesc cu asemenea îndatoriri minore?” Timp de câteva zile n-am putut mânca sau dormi, fiind adâncită în suferință. Doar m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume, astfel încât să-I pot înțelege voia. M-am simțit mult mai calmă după ce m-am rugat și am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. […] Acum sunteți adepți și ați înţeles oarecum acest stadiu al lucrării. Cu toate acestea, încă nu ați lăsat la o parte dorința de statut. Când statutul vostru este înalt, căutați bine, dar când statutul vostru este umil, nu mai căutați. Binecuvântările statutului sunt întotdeauna în mintea voastră. De ce majoritatea oamenilor nu pot ieși singuri din negativitate? Răspunsul nu e oare, invariabil, din cauza perspectivelor sumbre? […] Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de**

statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"). Am înțeles voia lui Dumnezeu după ce am citit acest lucru. El a creat acea situație pentru a trata dorința mea de statut, pentru a mă face să reflectez asupra mea și să iau calea corectă în urmarea adevărului. M-am gândit dacă urmarea mea zeloasă și sacrificiile din credință au fost cu adevărat pentru a urma adevărul și a face datoria unei ființe create. Realitatea a fost că acestea au avut doar scopul de a-mi satisface ambiția de a-i depăși pe alții și nu de a urma adevărul! Așadar, odată ce am avut o funcție, am fost foarte mulțumită de mine însămi și nu am încercat să progresez. Când am fost eliberată din funcție, nu doar că nu am reflectat asupra mie însămi, ci am fost negativă, slabă și L-am învinovățit pe Dumnezeu. Ba chiar m-am gândit să mă dau bătută și să-L trădez pe Dumnezeu. Eram atât de lipsită de conștiință și rațiune, atât de egoistă și josnică. Faptul că am fost eliberată din funcție a reprezentat protecția lui Dumnezeu asupra mea. Nu ar fi trebuit să devin negativă sau să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu, ci ar fi trebuit să caut adevărul pentru a-mi rezolva corupția. Odată ce mi-am dat seama de acest lucru, am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog. „O, Dumnezeule, nu mai vreau să

urmăresc statutul. Vreau să mă supun conducerii și rânduielilor Tale, chiar să urmez adevărul și să-mi îndeplinesc datoria de a Te mulțumi.” În următoarele zile, m-am concentrat pe a mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu și pe a reflecta asupra mea și, când mi-am dezvăluit din nou firea arogantă, m-am rugat înadins la Dumnezeu și m-am lepădat de mine însămi. M-am simțit mult mai bine după ce am practicat în acest mod un timp și am putut interacționa în mod adecvat cu frații și surorile mele.

După câțiva ani în care am procedat astfel, am fost din nou selectată drept conducătoare a bisericii. Curând după aceea, biserica mea a fuzionat cu o alta, așadar a trebuit să organizăm din nou alegeri pentru conducători. Dorința mea de statut și-a făcut din nou simțită prezența din această cauză, îmi era foarte frică să nu-mi pierd funcția. În adunările cu alți conducători ai bisericii, am descoperit că înțelegerea lor asupra cuvintelor lui Dumnezeu și părtășia privind adevărul nu erau extraordinare, așadar m-am gândit că sigur voi fi aleasă conducătoare. Pentru a-mi asigura funcția și pentru ca mai mulți oameni să vadă cât de capabilă sunt, m-am oferit să merg să mă ocup de unele probleme într-o biserică mai slabă, promițând să le rezolv rapid. Mă ocupam de adunări în fiecare zi, având părtășie și rezolvând probleme, iar, în părtășiile mele, discutam înadins despre cum mi-am desfășurat lucrarea în trecut, ce mari reușite obținusem și cât mă prețuiseră conducătorii la acel moment. De asemenea, am discutat în mod intenționat despre greșelile și abaterile din lucrarea altor conducători ai bisericii pentru a mă preamări pe mine și a-i minimaliza pe ei în ascuns. Dar Dumnezeu vede în inima și mintea mea și, pentru că motivele cuprinse de datoria mea erau greșite, Dumnezeu S-a ascuns de mine. În acea perioadă, deși eram mereu ocupată, nu am realizat nimic în lucrarea mea. Mi-au ieșit afte în gură și mă durea chiar și când beam apă. Chiar sufeream și m-am gândit la faptul că, de când eram acolo, nu rezolvasem nimic, iar lucrarea mea nu

obținuse niciun rezultat. M-am întrebat ce părere vor avea conducătorii despre mine, dacă vor crede că sunt incapabilă. Și dacă eram eliberată din funcție chiar înainte de alegeri? Ce umilință! Cu acest gând în minte, ardeam de nerăbdare să rezolv imediat toate problemele, dar, indiferent cum aveam părtășie, lucrurile abia se urneau din loc, la fel ca înainte. Mă simțeam atât de tulburată, tot ce puteam face era să vin înaintea lui Dumnezeu și să-I strig în rugăciune: „O, Dumnezeule! M-am prăbușit în întuneric și nu înțeleg nicio problemă. O, Dumnezeule, probabil că Te-am sfidat, așa că Te implor să mă îndrumi. Sunt dornică să reflectez asupra mea și să mă căiesc înaintea Ta."

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Aveți limba și dinții celor nedrepți în gurile voastre. Cuvintele și faptele voastre sunt asemănătoare celor ale șarpelui care a ademenit-o pe Eva să păcătuiască. Voi cereți unul de la celălalt ochi pentru ochi și dinte pentru dinte și vă luptați în prezența Mea pentru a smulge poziție, renume și profit pentru voi înșivă, totuși nu știți că Eu vă urmăresc în secret cuvintele și faptele. Înainte să veniți în prezența Mea, am răsunat în adâncul inimilor voastre. Omul dorește întotdeauna să scape de mâna Mea și să se ferească de privirea ochilor Mei, dar nu M-am îndepărtat niciodată de la cuvintele sau faptele lui. În schimb, Eu permit înadins acelor cuvinte și fapte să fie văzute în ochii Mei, ca să pot mustra nedreptatea omului și să îi judec răzvrătirea. Astfel, cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea scaunului Meu de judecată, iar scaunul Meu de judecată nu a părăsit niciodată omul, pentru că răzvrătirea lui este prea mare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului"). Cuvintele de judecată și revelație ale lui Dumnezeu m-au făcut să tremur de teamă! Mi-am adus aminte cum am gândit și cum am

acționat. Pentru a-mi asigura funcția de conducătoare și ca mai mulți oameni să mă admire, m-am dat în spectacol rezolvând probleme prin părtășie pentru a-mi dovedi abilitățile și a fura inimi, ridicându-mă pe mine și desconsiderându-i pe alții cu orice ocazie. Mi-am tratat frații și surorile drept concurenți, apelând la trucuri și tactici. Nu aveam asemănarea unei credincioase, nu aveam umanitate. Cum mă deosebeam de un animal care se luptă pentru o bucată de mâncare? Eram atât de egoistă și josnică! Făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu prin faptele mele și Îi jignisem firea cu mult timp înainte. Suferința din cauza acelor afte și neobținerea vreunui rezultat în lucrarea mea reprezentau mustrarea și disciplinarea mea de către Dumnezeu. Voia Lui era ca eu să reflectez asupra mea, să mă căiesc și să mă schimb. M-am întrebat de ce urmăream întotdeauna faima și statutul, plasându-le mai presus de tot. Totul era din cauză că fusesem înșelată și coruptă de Satana. A folosit educația și influențele sociale pentru a-mi inunda inima cu aceste toxine și filozofii, precum: „Cei ce trudesc cu mintea îi conduc pe cei ce trudesc cu mâinile” și „Afirmându-se și aducând onoare strămoșilor săi” Aceste filozofii satanice erau adânc înrădăcinate în inima mea și deveniseră natura mea. Trăiam conform acestor otrăvuri, devenind din ce în ce mai arogantă și încrezută, închinându-mă la renume și statut, încercând întotdeauna să ies în evidență și să fiu mai bună decât alții. Pentru că nu mă aflam pe calea corectă, ci trăiam în această fire coruptă și satanică, eram orbită și nu puteam vedea cauzele problemelor, nici nu puteam rezolva problemele altora și întârziam lucrarea bisericii. Nu-mi făceam datoria, ci făceam rău. M-am prosternat și m-am căit înaintea lui Dumnezeu: „Dumnezeule, mi-am neglijat îndatoririle pentru renume și câștig, încercând să Te păcălesc și să Te înșel. Ar trebui să fiu blestemată! O, Dumnezeule, nu mai vreau să fiu așa. Vreau să mă căiesc înaintea Ta.” Apoi, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Deoarece**

sunteți creaturile lui Dumnezeu, trebuie să îndepliniți datoria unei creaturi. Nu vi se cere nimic altceva. Iată cum ar trebui să vă rugați: «O, Dumnezeule! Indiferent dacă am statut sau nu, acum mă înțeleg. Dacă statutul meu este înalt, aceasta se datorează înălțării Tale și, dacă este umil, este din cauza ordinului Tău. Totul este în mâinile Tale. Nu am nici vreo alegere, nici vreo plângere. […] Nu stau cu gândul la statut; la urma urmei, eu nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă pui în Adânc, în iazul de foc și pucioasă, nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă folosești, sunt o creatură. Dacă mă desăvârşeşti, sunt tot o creatură. Dacă nu mă desăvârşeşti, tot Te voi iubi pentru că nu sunt mai mult decât o creatură»" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de practică. Indiferent dacă eram înlocuită sau dacă aveam vreun statut, tot trebuia să urmăresc adevărul, să-mi fac bine datoria și să mă concentrez pe practicarea adevărului în datoria mea și pe lepădarea firii mele satanice. Apoi, mi-am corectat motivele din care-mi făceam datoria și m-am concentrat pe a mă liniști înaintea lui Dumnezeu pentru a-I citi cuvintele și a mă ruga. Am pus problemele bisericii în mâinile lui Dumnezeu, mi-am îndreptat privirea spre El și am căutat adevărul împreună cu frații și surorile. Acele probleme din cadrul bisericii s-au rezolvat foarte rapid. M-a cuprins recunoștința față de Dumnezeu. Dumnezeu este atât de real, atât de iubitor, și era lângă mine, stabilind lucrurile pentru a mă purifica și transforma. De asemenea, mi-am dat seama cât de important este să urmez adevărul și modificarea firii în credința mea.

Șase luni mai târziu, mi s-a dat responsabilitatea pentru lucrarea altor câteva biserici. Știind cât de puternică era dorința mea pentru statut și cât de arogantă era firea mea, m-am rugat cinstit lui Dumnezeu, astfel încât să-mi pot corecta motivele și să-mi pot face datoria bine. La acel moment, o

aveam drept parteneră pe sora Wang, care avea o perspectivă clară asupra chestiunilor și trata problemele cu maturitate. I-am cerut sfatul frecvent și am învățat din punctele ei forte. După câteva luni în care am procedat în acest mod, progresasem destul de mult în privința părtășiei despre adevăr pentru a rezolva problemele și în privința efectuării unei diversități de activități bisericești. De asemenea, frații și surorile mă admirau. Înainte să-mi dau seama, am început să mă simt iarăși foarte mulțumită de mine, spunându-mi că, deși eram o credincioasă relativ începătoare, părtășia mea era la fel de bună precum cea a surorii Wang, iar abilitățile mele de a trata problemele se dezvoltaseră. Credeam că mi-a crescut statura. Nu mi-am dat seama că aroganța mea își făcea simțită prezența cu orice ocazie și că dorința mea pentru renume și statut revenise mai puternică decât înainte. Voiam ca sora Wang să mă asculte în toate. Nu suportam să văd că alții îi aprobă părtășia sau că prelua inițiativa în chestiuni bisericești. Simțeam că avusesem o oarecare practică și acumulasem multă experiență, că nu eram o începătoare neștiutoare și că aveam un calibru egal cu al ei. Eram amândouă conducătoare, așa că de ce prelua ea inițiativa întotdeauna? De ce să o ascult pe ea? Dacă asta ar fi continuat, nu aș fi fost conducătoare doar cu numele? Am început să lucrez mai din greu și să mă folosesc de cuvintele lui Dumnezeu astfel încât să o întrec și, în timpul discuțiilor noastre privind lucrarea bisericii din cadrul adunărilor cu alți colegi, când își exprima părerile, intenționat îi căutam nod în papură și găseam erori în acestea. Apoi, îmi împărtășeam „ideea strălucită”, pentru a o desconsidera pe ea și a mă înălța pe mine. Puțin mai târziu, în timp ce discutam lucrarea bisericii, câtorva dintre colegii mei le-au plăcut ideile mele și au început să vină la mine când aveau probleme și să-mi asculte sugestiile. Îmi plăcea la nebunie să-i văd cum se îngrămădesc cu toții în jurul meu. Mai târziu, sora Wang nu a mai putut ieși să-și realizeze datoria din cauză că PCC o urmărea, așa că,

între timp, am rămas singura responsabilă de lucrarea bisericii. Nu mă simțeam copleșită de muncă, ci eram foarte relaxată și credeam că, în sfârșit, voi avea decizia finală în toate privințele. În acel moment, mi-am dat seama că modul meu de gândire nu era corect, dar nu am reflectat asupra mea și nu am luat criticile în serios deloc.

Într-o zi, un conducător mi-a spus că trebuia să particip la o adunare într-o altă zonă, că doar vreo 10 persoane au fost selectate, deși era inclusă o regiune vastă. Am auzit din întâmplare, de asemenea, că urma să fiu promovată. Chiar am simțit că sunt importantă, că fac parte din elită în regiunea noastră. M-am urcat fericită în tren cu alte patru surori, dar, pe drum, s-a întâmplat ceva neașteptat. Am fost urmărite și arestate de polițiștii PCC. Interogatoriul lor nu a dat rezultate, așa că m-au condamnat la doi ani de muncă silnică pentru „organizare şi uz de secte pentru a submina implementarea legii". După condamnare, am trecut printr-o perioadă plină de încercări. În inimă mi-au apărut neînțelegeri și îndoieli în legătură cu Dumnezeu: „De ce am fost arestată și aruncată în închisoare când eram pe cale de a fi promovată? Oare Dumnezeu mă oprește, folosind acest lucru pentru a mă expune și a mă elimina? Mi-am pierdut șansa de a-mi face datoria și de a fi mântuită?" Sufeream atât de mult și mă simțeam atât de pierdută. De nenumărate ori, am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, nu-Ți înțeleg voia acum. Mă simt de parcă mă respingi, de parcă nu mă vrei. Dumnezeule, Te implor să mă luminezi și să mă îndrumi să-Ți înțeleg voia, astfel încât să știu cum să intru în adevăr în situația asta." Slavă lui Dumnezeu că mi-a ascultat rugăciunea. Într-o zi, o soră din aceeași clădire a penitenciarului, mi-a transmis pe ascuns un bilețel pe care copiase câteva din cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele erau acestea: „**Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea**

Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Inima mi s-a luminat imediat. Această situație era încercarea lui Dumnezeu pentru mine. Voia Lui nu era să mă elimine, ci să mă facă mai capabilă să reflectez asupra mea, să mă cunosc pe mine și să intru în adevăr. Știam că nu mai pot fi negativă și slabă și chiar nu mai puteam continua conform noțiunilor mele sau specula despre voia lui Dumnezeu. În schimb, trebuia să mă liniștesc, să caut adevărul, să reflectez asupra mea și să mă cunosc cinstit.

Într-o noapte, pur și simplu nu puteam să adorm și, în ciuda mea, m-am întrebat de ce Dumnezeu permisese să mi se întâmple acest lucru. Atunci mi-au venit în minte cuvintele lui Dumnezeu: „**Urâți cu adevărat marele balaur roșu? Îl urâți cu adevărat, sincer? De ce v-am întrebat de atâtea ori? De ce vă pun această întrebare din nou și din nou?**"

(Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28). M-am tot întrebat: „Eu chiar urăsc marele balaur roșu? Chiar îl urăsc cu adevărat?” Apoi m-am gândit la acest fragment din „Predici și părtășie despre intrarea în viață”: „Unii spun: «M-am lepădat de marele balaur roșu. Mă oprimă și-l disprețuiesc acum.» Este posibil să te lepezi de el prin cuvinte, dar nu din inimă. Poate că îl urăști în inima ta, dar comportamentul și natura ta încă sunt sub controlul său. Asta din cauză că otrăvurile, gândurile, perspectivele, filozofiile și viziunile asupra vieții ale marelui balaur roșu încă îți stăpânesc inima. Felul în care vezi lucrurile este, în continuare, modul în care acesta le vede. Gândurile tale, viziunea ta asupra vieții și asupra lucrurilor în general sunt identice gândurilor și viziunilor sale. Toate acestea aparțin marelui balaur roșu, așa că tu încă te afli sub puterea lui. […] Dacă într-adevăr vrei să scapi de sub influența Satanei, trebuie să elimini complet toate otrăvurile satanice din tine. […].” În lumina acestor cuvinte, mi-am dat seama că uram marele balaur roșu doar pentru că îmi arestase și persecutase frații și surorile și pentru că afecta și sabota lucrarea lui Dumnezeu, dar asta nu însemna că-l uram și mă lepădam de el cu adevărat. Ura și lepădarea adevărate pot veni doar văzându-i în întregime esența rea, reacționară, astfel încât să-l putem realmente urî din măduva oaselor și să-i putem respinge toxinele din noi. Experimentând personal arestarea, persecuția și tortura de către marele balaur roșu și fiind îndoctrinată forțat, chiar am văzut că este un demon care urăște adevărul și-L urăște pe Dumnezeu. I-am văzut chipul urât care înșală și corupe oamenii. Acesta susține ateismul și materialismul, hotărât să nege existența lui Dumnezeu și să facă tot ce poate pentru a se preamări și a se lăuda ca fiind „măreț, glorios și corect”. Se ridică în slăvi drept mântuitorul oamenilor și vrea ca toată lumea să se închine la el și să creadă în el ca și cum ar fi Dumnezeu, sperând în van să-L înlocuiască pe Dumnezeu în

inimile oamenilor. Marele balaur roșu este atât de josnic, malefic și nerușinat. Și mi-am dat seama că esența mea era aproape la fel ca esența lui. Dumnezeu m-a ridicat, lăsându-mă să practic datoria unui conducător și să învăț cum să rezolv problemele prin părtășii despre adevăr, astfel încât alții să-L poată cunoaște pe Dumnezeu și să se poată supune Lui, dar am folosit acea ocazie pentru a mă da în spectacol cât de mult am putut, vrând doar ca alții să mă admire și să facă așa cum spun. Nu mă împotriveam lui Dumnezeu procedând astfel? Am fost invidioasă pe sora Wang și am exclus-o, năpustindu-mă mereu asupra greșelilor ei și desconsiderând-o. Ba chiar eram nerăbdătoare să fac astfel încât să fie îndepărtată ca eu să pot avea ultimul cuvânt în cadrul bisericii. Nu mă purtam ca un dictator? Nu eram controlată de otrăvurile marelui balaur roșu precum: „Nu pot fi doi stăpâni într-o casă” și „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ”? Decretele administrative ale lui Dumnezeu spun că: „**Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). Rememorând tot ceea ce arătasem, cum s-ar putea numi asta a-mi face datoria? Făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu! Acțiunile mele încălcaseră demult decretele administrative ale lui Dumnezeu și, dacă Dumnezeu nu m-ar fi disciplinat, dacă n-ar fi folosit acea situație pentru a mă opri din drumul meu malefic, dacă aș fi continuat conform naturii și ambițiilor mele, sunt sigură că nu m-aș fi oprit de la nimic pentru faimă și statut, până când, în cele din urmă, aș fi făcut un mare rău și aș fi ajuns să fiu pedepsită de Dumnezeu. A fost un semnal de alarmă serios să-mi dau seama de acest lucru. Ajunsesem într-un punct atât de periculos, dar habar nu avusesem de acest lucru. În sfârșit, eram forțată să reflectez asupra mea și să mă cunosc datorită arestării mele. Fără acest diavol, marele balaur

roșu, drept contrast, probabil că nu mi-aș fi dat niciodată seama cât de mult din otrava sa se afla în mine, că sunt, de fapt, din tagma lui. Chiar nu aș fi putut să mă lepăd cu adevărat de el și să caut să mă eliberez de otrava lui. Am văzut că tot ceea ce Dumnezeu făcuse a fost pentru a mă curăți și I-am mulțumit din adâncul inimii că m-a mântuit.

În închisoare, am reflectat mult asupra mea și, în special, am regretat că nu am prețuit oportunitățile de a-mi face datoria. În schimb, insistasem să caut renume și statut și trăisem conform otrăvurilor Satanei. Am făcut atât de multe lucruri care erau contra adevărului și care i-au rănit pe frați și surori și am stânjenit și afectat lucrarea bisericii. Îl rănisem pe Dumnezeu atât de mult, aveam o atât de mare datorie și eram cuprinsă de regret. Doar atunci am avut o dorință profundă de a urma adevărul și de a experimenta judecata și mustrarea lui Dumnezeu, astfel încât să mă eliberez în curând de aceste otrăvuri și să trăiesc o asemănare umană. După ce am ieșit, mi-am reluat datoria și, când am fost aleasă din nou conducătoare a bisericii, nu m-am complăcut și nu m-am felicitat ca înainte. În schimb, am simțit că era o mare responsabilitate, că era însărcinarea dată de Dumnezeu mie pe care ar trebui s-o prețuiesc și că ar trebui să fac tot ce pot pentru a urma adevărul și a-mi îndeplini datoria. Faptul că am fost mustrată și disciplinată de multe ori mi-a deșteptat, în cele din urmă, sufletul care fusese păcălit de Satana. Am recunoscut că a căuta adevărul, a căuta o schimbare în firea mea și a face bine datoria unei ființe create sunt căutările corecte! Dorința mea de renume și statut nu mai este atât de puternică precum a fost odată și devin din ce în ce mai puțin arogantă. Pot lucra bine cu alții și-mi pot face datoria bine, iar acum trăiesc o oarecare asemănare umană. Simt profund că mica schimbare nu a fost obținută ușor. Toate acestea au fost obținute prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu Atotputernic că m-a mântuit!

74. Învățând supunerea datorită greutăților

de Li Yang, China

La începutul anului 2008, am observat că fiului meu i-a apărut o gâlmă după ureche. L-am dus la spital pentru control și doctorul a spus că era o tumoare, un anumit tip de tumoare care distruge oasele. Atunci nu-i punea viața în pericol, dar nu exista niciun tratament eficient și a spus că era dureros pentru că, dacă se inflama, fiul meu trebuia operat pentru a i se extirpa osul infectat. În caz contrar, viața îi putea fi în pericol. Auzind asta de la doctor, am rămas șocată. Eram distrusă. Pe atunci, abia devenisem credincioasă și credeam că, dacă cred în El, îmi va fi sprijin. M-am îndemnat să rămân puternică în credința mea. Credeam că, dacă mă bazez pe Dumnezeu, fiul meu sigur se va vindeca. Operația fiului meu a fost un real succes și și-a revenit foarte repede. La doar trei zile după operație alerga prin toată clădirea și a fost externat după o săptămână. Apoi, m-am simțit mai motivată în credința mea. Am acceptat bucuroasă orice sarcină pe care biserica mi-a atribuit-o și mi-am făcut întotdeauna datoria, indiferent de greutăți. Familia nu înțelegea și apropiații mei întotdeauna mă vorbeau pe la spate, dar eu nu puneam la suflet. Simțeam că, dacă muncesc din greu și mă sacrific în continuare, cu siguranță voi fi binecuvântată de Dumnezeu.

Apoi, într-o zi, fiul meu a venit ținându-se de talie, spunând că-l doare. Am avut un presentiment când i-am văzut durerea pe chip. I-am ridicat imediat cămașa și am văzut o gâlmă care creștea chiar acolo unde spunea că-l doare. A țipat de durere când am atins-o ușor și mi-am dat seama că boala i-a recidivat. L-am dus de urgență la spital. Un control a confirmat că boala îi recidivase. Nu mă puteam abține să nu mi-l imaginez cum era după prima operație, plin de tuburi. Arăta așa slăbit și eram în agonie. Nu puteam

suporta să mă gândesc cât va trebui să îndure de data asta. Ori de câte ori mă gândeam cât de mult va avea de suferit, și la o vârstă atât de fragedă, deveneam atât de agitată încât nici nu puteam mânca ori dormi. Îmi doream din toată inima să-i pot lua boala și să sufăr în locul lui. Nu puteam înțelege de ce Dumnezeu nu veghease asupra familiei mele și n-o protejase, deși eu muncisem din greu pentru El de când devenisem credincioasă. Chiar în acea zi, o soră din satul nostru a venit să mă vadă și, prin părtășia ei, mi-am dat seama că boala fiului meu era ceva ce Dumnezeu permitea să se întâmple. Trebuia să mă rog și să mă bazez pe Dumnezeu, să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu, bazându-mă pe credința mea, să fiu puternică și să-mi fac datoria. Am continuat să merg la adunări și m-am scufundat în datorie chiar mai mult. În timpul adunărilor, am împărtășit această experiență a mea cu frații și surorile. Mă admirau pentru că eram credincioasă. Auzindu-i cum mă lăudau, am fost și mai sigură că mărturiseam ferm pentru Dumnezeu și că El sigur îmi va binecuvânta fiul.

Apoi, boala fiului meu a apărut pentru a cincea oară și doctorul a spus că avea prea multe episoade, aproape de două ori pe an, și că viața îi era în pericol dacă mai continua așa. A sugerat chimioterapie și radiații pentru a vedea dacă ajută. Auzind acestea, am fost distrusă. Eram atât de îndurerată, că am încercat să mă înțeleg cu Dumnezeu: „Muncesc din greu în fiecare zi, cu bune și rele, și nu L-am negat niciodată pe Dumnezeu, indiferent de judecata sau atacurile cu care mă confrunt din partea celorlalți. Am continuat să-mi fac datoria. De ce nu-mi protejează Dumnezeu fiul?” Debordam de doleanțe. Continuam să mă duc la adunări și să-mi fac datoria, dar inima mi se îndepărta de Dumnezeu din ce în ce mai mult. Deseori, mă trezeam ținând o carte cu spusele lui Dumnezeu și privind în gol. Suferam foarte mult. I-am spus lui Dumnezeu ce aveam pe suflet: „O, Dumnezeule, sufăr foarte mult acum. Știu că nu trebuie să Te învinovățesc

pe Tine pentru problemele de sănătate ale fiului meu, dar nu-Ți înțeleg voia sau cum să trec prin asta. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi să-Ți înțeleg voia.” După rugăciune, m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: Dumnezeu ar fi fost drept și atunci.**” Apoi, imediat, am găsit acest imn cu spusele lui Dumnezeu: „**Dreptatea nu este nicidecum echitabilă sau rezonabilă; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: Dumnezeu ar fi fost drept și atunci. De ce se numește aceasta dreptate? Din punct de vedere uman, dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? «Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru faptele Tale înțelepte?» Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși ar putea fi de neînțeles pentru tine, nu ar trebui să emiți judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El ți se pare nerezonabil sau dacă ai vreo noțiune privind lucrul acesta, iar asta te determină să spui că El nu este drept, atunci ești extrem de nerezonabil. Unele lucruri i s-au părut de neînțeles lui Petru,**

dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe. A cunoaște firea lui Dumnezeu nu este un lucru ușor" (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Tot ce face Dumnezeu este drept). În timp ce îmi frământam în minte cuvintele lui Dumnezeu, inima mi s-a ușurat. Dreptatea lui Dumnezeu nu era justă, rezonabilă sau egalitară, după cum crezusem, și nu însemna să fii recompensat pentru munca ta, să primești ceea ce ai contribuit. Faptele lui Dumnezeu sunt de nepătruns pentru oameni, însă, indiferent ce face sau cum tratează o persoană, El este pe deplin drept. Totul conține înțelepciunea lui Dumnezeu. Asta se datorează faptului că însăși esența Lui este dreaptă. Am văzut că nu am înțeles firea dreaptă a lui Dumnezeu. Aveam această noțiune că, deoarece credeam în Dumnezeu, El trebuie să vegheze asupra mea; pentru că mă sacrificam pentru Dumnezeu, El trebuie să mă împlinească în orice mod și să-mi facă lină calea. Credeam că, pentru că eu cred în Dumnezeu, întreaga mea familie trebuie binecuvântată. Nu încercam să ajung la înțelegeri cu Dumnezeu?

La acest gând, mi-am deschis cartea cu spusele lui Dumnezeu și am citit acest pasaj: „**Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în**

îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic în schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cuvintele lui Dumnezeu au demascat toate motivele și speranțele extravagante pe care le aveam în credința mea. Fiecare dintre întrebările lui Dumnezeu m-a pus la colț. Reamintindu-mi din trecut, chiar de la început, credința mea fusese pentru a primi binecuvântări. Am crezut că, dacă mă sacrific pentru Dumnezeu în credința mea, El mă va binecuvânta cu o viață de familie liniștită și sănătate pentru băiatul meu. De asta am continuat să-mi fac datoria, indiferent cum m-au defăimat prietenii și familia. Când a reapărut boala fiului meu, am crezut că Dumnezeu mă încearcă să vadă dacă am credință adevărată în El. Am crezut că, atât timp cât pot suporta suferința și mărturisi ferm pentru Dumnezeu, cu siguranță că El mă va binecuvânta și fiul meu se va însănătoși. Așa că, atunci când s-a îmbolnăvit din nou și chiar și viața i-a fost în pericol, speranțele mele pentru binecuvântări și har au fost distruse într-o clipă. Am început să mă

plâng, să mă înțeleg cu Dumnezeu și L-am învinovățit pentru că era nedrept. Chiar mi-am pierdut impulsul de a-mi face datoria. Judecata și revelațiile din cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că toată munca mea fusese depusă doar pentru a câștiga binecuvântări de la Dumnezeu în schimb. Era în întregime pentru a face înțelegeri cu Dumnezeu, pentru a-L înșela. Eram ferm convinsă în fața realității și am văzut că Dumnezeu chiar este sfânt și drept. El poate vedea în inimile și mințile noastre. Dacă nu ar fi fost aceste situații, una după alta, care să-mi arate că credința mea era întinată și aveam un punct de vedere greșit de a urma, încă aș fi fost indusă în eroare de comportamentul meu exterior bun. Încă aș fi crezut că eram foarte devotată și mărturiseam ferm pentru Dumnezeu. Am văzut că nu mă cunoșteam deloc.

Mai târziu, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: **„Confruntat cu starea omului și cu atitudinea sa față de Dumnezeu, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare, permițându-i omului să aibă deopotrivă atât cunoștințe despre El și ascultare față de El, cât și dragoste și mărturie. Astfel, omul trebuie să experimenteze rafinarea sa de către Dumnezeu, precum și judecata, tratarea și emondarea sa, fără de care omul nu L-ar cunoaște niciodată pe Dumnezeu și nu ar fi niciodată capabil să-L iubească și să fie mărturie pentru El cu adevărat. Rafinarea omului de către Dumnezeu nu este doar de dragul unui efect unilateral, ci de dragul unui efect multifațetat. Doar în acest fel Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de rafinare în cei care doresc să caute adevărul, pentru ca hotărârea și dragostea lor să fie desăvârșite de către Dumnezeu. Pentru cei care doresc să caute adevărul și care tânjesc după Dumnezeu, nimic nu este mai semnificativ sau de mai mare ajutor decât o asemenea rafinare. Firea lui Dumnezeu nu este atât de ușor cunoscută sau înțeleasă de către om, căci Dumnezeu, în**

cele din urmă, este Dumnezeu. Până la urmă, este imposibil ca Dumnezeu să aibă aceeași fire ca omul și, astfel, nu este ușor pentru om să Îi cunoască firea. Adevărul nu este deținut în mod inerent de către om și nu este ușor de înțeles de cei care au fost corupți de către Satana; omul este lipsit de adevăr și lipsit de hotărârea de a pune adevărul în practică, și dacă nu suferă și nu este rafinat sau judecat, atunci hotărârea lui nu va fi niciodată desăvârșită. Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că Dumnezeu ne testează, ne rafinează și aranjează să experimentăm medii cu greutăți pentru a ne demasca și a ne curăți, astfel încât să putem vedea adevărul coruperii noastre de Satana și să câștigăm înțelegere privind firile noastre corupte și falsificările din credința noastră. Apoi, putem urmări adevărul, putem fi curățiți și schimbați, și putem obține credință și supunere în Dumnezeu autentice. În cele din urmă, putem fi mântuiți de Dumnezeu. Faptul că fiul meu se tot îmbolnăvea a dezvăluit complet motivația de a obține binecuvântări pe care o nutream. Reflectând asupra mea, am văzut că mă gândeam la tot ce puteam face pentru a obține binecuvântări de la Dumnezeu. Am părut foarte entuziastă și concentrată în căutare, dar motivele mele josnice erau la bază. Eram controlată de otrava Satanei: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe

cel mai din spate.” Mă gândeam mai întâi la propriile mele interese în orice făceam și, când speranțele mi-au fost spulberate, m-am opus lui Dumnezeu și am vrut să reglez conturile cu El. Am dat dovadă de tot felul de urâțimi. Sunt atât de egoistă și josnică! Cum însemna asta să am credință în Dumnezeu? Doar mă opuneam Lui și încercam să-L înșel. Dându-mi seama de acest lucru, m-am prosternat înaintea lui Dumnezeu, rugându-mă: „O, Dumnezeule, în toți acești ani Te-am înșelat, păstrându-mi motivele pentru a câștiga binecuvântări. Am încercat să fac târguri cu Tine la fiecare pas și mi-a lipsit complet sinceritatea. Sunt atât de egoistă, josnică și îmi lipsește atât de mult umanitatea! Sunt dispusă să renunț la motivele mele de a câștiga binecuvântări, să-mi las fiul în mâinile Tale și să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor Tale. Nu mă voi plânge deloc!” M-am simțit cu adevărat liberă și împăcată după această rugăciune.

Mai târziu, când eram plecată din oraș pentru a-mi face datoria, soțul m-a sunat și mi-a spus că boala fiului nostru se extinsese. Avea tumori pe cap, pe spate și pe gât. Nu mai era nicio speranță de a o controla. Am rămas fără grai mult timp după ce l-am auzit. Nu mă puteam gândi la starea în care trebuie să fi fost fiul meu și chiar nu mă puteam confrunta cu felul în care decurgeau lucrurile. L-am strigat pe Dumnezeu, din nou și din nou: „O, Dumnezeule, sunt atât de slabă acum. Te rog să mă luminezi și să mă ajuți să-Ți înțeleg voia.” După ce m-am rugat, am citit următorul pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru om, Dumnezeu face multe lucruri care sunt de neînțeles și chiar de neconceput. Când Dumnezeu dorește să orchestreze pe cineva, această orchestrare este deseori în conflict cu noțiunile omului și de neînțeles pentru el, totuși exact această nepotrivire și acest caracter incomprehensibil reprezintă încercarea și testarea omului de către Dumnezeu. Avraam, între timp, a putut să Îi demonstreze lui Dumnezeu ascultarea din sinea sa, care era cea mai**

fundamentală condiție pentru a putea satisface cerința lui Dumnezeu. […] Deși, în diferite contexte, Dumnezeu utilizează diferite feluri de a testa fiecare persoană, în Avraam Dumnezeu a văzut ce voia, a văzut că inima lui Avraam era sinceră și că ascultarea sa era necondiționată. Exact această «necondiționare» era ceea ce Își dorea. Oamenii spun deseori: «Am jertfit deja aceasta, am renunțat deja la aceea – de ce Dumnezeu tot nu este mulțumit de mine? De ce mă tot supune la încercări? De ce mă tot testează?» Aceasta demonstrează un fapt: Dumnezeu nu ți-a văzut inima și nu ți-a câștigat inima. Adică, El nu a văzut o asemenea sinceritate ca atunci când Avraam a putut să ridice cuțitul pentru a-și omorî fiul cu propria lui mână și a-l jertfi lui Dumnezeu. El nu a văzut ascultarea ta necondiționată și nu a fost consolat de tine. Este normal, atunci, faptul că Dumnezeu continuă să te încerce" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)"). Am analizat aceste cuvinte iar și iar. Când Avraam și-a oferit lui Dumnezeu singurul fiu, nu a avut nicio pretenție și nu și-a susținut cazul în niciun fel. A știut fără urmă de îndoială că fiul său fusese dat de Dumnezeu și că era corect și potrivit să i-L dea înapoi, cum a cerut Dumnezeu. Acesta era tipul de conștiință și rațiune pe care o ființă creată ar trebui să-l aibă. Deși era foarte dureros pentru el, tot s-a putut supune cerințelor lui Dumnezeu. În cele din urmă, chiar a luat cuțitul pentru a-și omorî fiul, ceea ce arată că credința și ascultarea sa pentru Dumnezeu erau sincere și puteau suporta un test adevărat. La polul opus eram eu. Am spus că sunt dispusă să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu și să-mi dau fiul lui Dumnezeu, dar, în sufletul meu, mi-am păstrat pretențiile. În special când am auzit că situația i s-a înrăutățit și nu poate fi tratată, confruntându-mă cu durerea de a-l pierde, poate, am descoperit că aveam pretenții în sinea mea. Nu le-am spus cu glas tare, dar,

în sufletul meu, voiam să-I cer lui Dumnezeu să-l vindece. Am văzut că eram chiar nerezonabilă și-mi lipsea ascultarea față de Dumnezeu. Adevărul este că fiul meu nu este proprietatea mea personală. Dumnezeu i-a insuflat viață. Corpul meu a fost doar mediul prin care s-a născut. Viața sa a fost predestinată, complet aranjată de Dumnezeu cu mult timp în urmă. Dumnezeu a stabilit deja cât va suferi, ce nenorociri va întâmpina întreaga viață. A trebuit să mă supun aranjamentelor lui Dumnezeu. La acest gând, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, fiul meu nu-mi aparține. Dacă mi-l iei sau nu, știu că asta e voința ta binevoitoare. Sunt dispusă să mă supun și să las viața fiului meu în mâinile Tale. Nu mă voi plânge, orice ai face." Durerea pe care o simțeam s-a atenuat după rugăciune. A trecut o lună într-o clipită. Într-o zi, după ce am ajuns acasă de la o adunare, soțul m-a sunat și mi-a spus fericit că toate tumorile fiului nostru dispăruseră. Fusese confirmat de o tomografie la spital. Când am auzit vestea, am fost atât de încântată încât am izbucnit în lacrimi. Am exclamat de multe ori în suflet: „Slavă lui Dumnezeu!" Această experiență anume mi-a arătat cu adevărat puterea lui Dumnezeu și am putut avea experiența acestor cuvinte ale Lui: „**Oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Asta chiar mi-a arătat atotputernicia și suveranitatea lui Dumnezeu, faptul că poate aduce un lucru din nimic și că poate face să nu mai existe ceva ce exista. Totul este orchestrat de mâna lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu din tot sufletul!

Un an mai târziu, am primit un mesaj neașteptat de la soțul meu că boala fiului nostru recidivase și că era în spital pentru chimioterapie. M-a durut să aud acest lucru, dar mi-am adus aminte de experiența anterioară.

Eram dispusă să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Spre surpriza mea, fiul meu a fost externat după doar două săptămâni și este sănătos și în ziua de azi. Deși L-am învinuit și L-am înțeles greșit pe Dumnezeu în privința bolii fiului meu, El nu s-a concentrat pe ignoranța mea, ci m-a luminat și m-a îndrumat prin cuvintele Lui, ca să pot înțelege atotputernicia și suveranitatea lui Dumnezeu și să-mi pot schimba concepția greșită de a crede doar pentru a căuta binecuvântări. Chiar au fost harul și binecuvântările lui Dumnezeu pentru mine! Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

75. Această încercare a mea

de Zhongxin, China

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Faptele Mele sunt mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă, și înțelepciunea Mea mai mare decât cea a tuturor fiilor lui Solomon, totuși oamenii Mă cred un simplu medic fără importanță și un învățător necunoscut al oamenilor! Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea la început, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, iar Eu nu i-am acordat atenție și, mai mult decât atât, am simțit dezgust față de el, omul s-a îndepărtat de Mine și a căutat calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, el a dispărut fără nicio urmă. De aceea, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). Înainte, când am citit aceste lucruri, am spus doar că tot ceea ce spune Dumnezeu aici este un

fapt, dar nu le-am înțeles niciodată cu adevărat. Am crezut că, de vreme ce crezusem în Dumnezeu de ani buni, renunțasem la slujba și familia mea, mă sacrificasem și suferisem mult pentru datoria mea, atunci când vor veni încercările, nu-L voi învinovăți sau trăda pe Dumnezeu. Însă, când am trecut printr-o încercare a bolii, L-am înțeles greșit și L-am învinovățit pe Dumnezeu. Motivația mea de a fi binecuvântată și de a face târguri cu Dumnezeu a fost expusă la lumina zilei. Abia atunci am fost pe deplin convinsă de cuvintele lui Dumnezeu care îi expun pe oameni, iar perspectiva despre căutarea din credința mea a trecut printr-o schimbare.

Într-o zi din iulie 2018, am găsit o umflătură mică și tare pe sânul stâng. Nu i-am dat mare importanță și mi-am închipuit că niște antiinflamatoare o vor rezolva. Însă, pe parcursul următoarelor două luni, situația s-a înrăutățit. Transpiram noaptea, nu aveam energie deloc, iar zona din jurul umflăturii mă durea foarte tare. Am început să mă întreb dacă nu cumva ceva chiar era în neregulă, dar m-am consolat iarăși că nu e mare lucru. Aveam credință în Dumnezeu și eram ocupată în fiecare zi în biserică, făcându-mi datoria. Mi-am închipuit că Dumnezeu mă va proteja. Într-o noapte, am fost trezită de o durere ascuțită. Din sânul meu curgea un lichid galben, iar eu am știut că ceva nu era în regulă. Soțul meu și cu mine ne-am grăbit la spital pentru o consultație. Au venit rezultatele: aveam cancer la sân. Când l-am auzit pe doctor spunând asta, mi-a stat inima. „Cancer la sân?" m-am gândit. „Am puțin peste 30 de ani! Cum se poate una ca asta?" Pur și simplu, continuam să-mi spun: „În niciun caz. Nu mi se poate întâmpla asta. Sunt credincioasă și îmi fac datoria în biserică de ani de zile. Dumnezeu va avea grijă de mine și mă va proteja. Probabil că doctorul a greșit." Speram atât de mult să nu fie adevărat. Nu-mi amintesc cum am ajuns acasă de la spital în ziua aceea. Soțul meu a văzut expresia stupefiată de pe fața mea și a încercat să mă consoleze, spunând: „Acesta

este un spital mic, iar doctorii nu sunt atât de pricepuți. S-ar putea să se înșele. Hai să mergem la un spital mare pentru o a doua părere.” Am simțit o licărire de speranță când a spus asta. Din păcate, doctorul de la spitalul mare a confirmat diagnosticul: era cancer la sân. De asemenea, a spus că era în stadiu mediu spre avansat și că trebuia să fiu internată pentru chimioterapie și operație, mi-ar putea pune viața în pericol. Mintea mi s-a golit și am simțit un gol în stomac. M-am gândit: „Cât vor costa toate astea? Dacă mor pe parcursul chimioterapiei? Cum se va descurca familia mea cu toate acele datorii?” Eram disperată și mă simțeam complet neajutorată.

După prima rundă de chimioterapie, tot trupul îmi era distrus de durere. Nu voiam să fac nimic și eram mereu amețită. Abia după ce efectul medicamentelor a trecut, câteva zile mai târziu, am început să-mi revin. Crezusem în Dumnezeu de ani buni, făcusem sacrificii și mă jertfisem pentru datoria mea. La bine și la greu, mi-am făcut mereu datoria și nu am ratat niciodată o adunare. I-am ajutat mereu pe frații și surorile mele cu problemele lor. Muncisem din greu și pentru ce? De ce nu mă proteja Dumnezeu? Acum nu mai puteam face nicio datorie. Eram, practic, în pragul morții. Oare Dumnezeu voia să mă elimine? Mai aveam de făcut cinci runde de chimioterapie și apoi o operație. Cum aveam să mă descurc? Pe lângă toată durerea și suferința, dacă muream, nu ar fi însemnat acest lucru că toți anii mei de credință fuseseră o pierdere de timp? Asta m-a făcut să izbucnesc în plâns. Am fost foarte chinuită pe parcursul acelor câteva zile. Citeam cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le înțelegeam și încetasem să mă rog. Sufletul îmi era atât de întunecat și mă îndepărtam din ce în ce mai mult de Dumnezeu.

Într-o zi, sora Li de la biserică a venit să mă vadă și a întrebat cu amabilitate despre starea mea. Văzându-mă atât de îndurerată și deprimată, mi-a oferit părtășie. A spus: „Dumnezeu îngăduie bolii să se abată asupra

noastră și asta este o încercare. Trebuie să ne rugăm și să cercetăm mai mult, iar Dumnezeu ne va conduce, fără îndoială, spre înțelegerea voii Sale…" Când am auzit-o rostind cuvântul „încercare", inima mi s-a tulburat. Poată că Dumnezeu nu voia să mă elimine, ci voia doar ca eu să trec prin această încercare! După ce a plecat, am mers înaintea lui Dumnezeu să mă rog, spunând: „Dumnezeule, am trăit în durere de când m-am îmbolnăvit, neînțelegându-Te și învinovățindu-Te. Astăzi, sora mea mi-a amintit că aceasta este încercarea Ta, dar tot nu știu cum să depășesc această situație. Te rog să mă îndrumi ca să-Ți pot cunoaște voia!"

După aceea, am mers înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat Lui în felul acesta în fiecare zi. Într-o zi, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Intrarea în încercări te lasă fără iubire sau credință, îți lipsește rugăciunea și nu ești capabil să cânți imnuri și, fără să realizezi, în toiul acestora, ajungi să te cunoști pe tine însuți. Dumnezeu are multe mijloace de desăvârșire a omului. El utilizează toate tipurile de medii pentru a Se ocupa de firea coruptă a omului și utilizează diverse lucruri pentru a da în vileag omul; într-o privință, El îl tratează pe om, în alta, îl dă în vileag, iar în alta, El îl dezvăluie pe om, săpând și dezvăluind „tainele" din adâncurile inimii omului și arătându-i omului natura sa prin dezvăluirea multora din stările lui. Dumnezeu îl desăvârșește pe om prin multe metode – prin dezvăluire, prin tratarea omului, prin rafinarea omului și prin mustrare – astfel încât omul să știe că Dumnezeu este practic**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți"). În timp ce cugetam la cuvintele lui Dumnezeu, am început, în sfârșit, să-I înțeleg voia. Dumnezeu lucrează în zilele de pe urmă pentru a desăvârși oamenii, expunându-ne firile corupte prin tot felul de situații și folosind judecata și revelațiile cuvintelor Sale pentru a ne face să ne înțelegem firile satanice, să căutăm și să practicăm

adevărul și, în cele din urmă, să ni se curățească și să ni se schimbe firile corupte. Am înțeles că Dumnezeu îngăduise să mă îmbolnăvesc nu pentru că voia să mă elimine și să mă rănească intenționat, ci pentru a mă curăți și schimba. Nu mai puteam să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu și să mă complac în starea aceea. Trebuia să mă supun, să caut adevărul în boala mea, să reflectez asupra mea și să mă cunosc. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, nu m-am mai simțit atât de descurajată și nu m-a mai durut atât de mult. I-am spus lui Dumnezeu o rugăciune de supunere.

Odată ce am terminat, mi-a venit în minte un rând din cuvintele Lui: „**Ceea ce urmărești tu este să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, […]**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”). L-am căutat degrabă în cartea mea conținând cuvintele lui Dumnezeu și am găsit acest pasaj: „**Speri că credința ta în Dumnezeu nu va presupune nicio încercare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante deasupra adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și între porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără suflete, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Și astfel, de ce nu ai câștigat-o? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu este deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste**

binecuvântări, poți să-L condamni pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu – pentru ca ai tăi copii să fie sănătoși, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț cât se poate de bun, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Aceasta este ceea ce urmărești tu. Ceea ce urmărești tu este să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, pentru a trăi în îmbrățișarea lui Dumnezeu, pentru a trăi într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna a urmărit trupul – ai o inimă, ai un suflet? Nu ești tu o fiară? Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic la schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu caută să realizeze viața omului, ei nu urmăresc să fie curățați și ei nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală”

(Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale

despre mustrare și judecată”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au expus cu precizie dorința de a fi binecuvântată în credința mea. M-am gândit retrospectiv la anii mei de credință: atunci când totul era în regulă acasă, eram sănătoasă și totul era bine, mă implicam activ în datoria mea și păream să am o energie inepuizabilă. Însă odată ce am făcut cancer, am devenit pesimistă, L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și L-am învinuit pentru că nu m-a protejat. M-am folosit de lucrarea pe care o făcusem și m-am tocmit cu Dumnezeu. Ba chiar mi-am regretat toți anii de sacrificiu. Trăiam într-o stare de respingere și de trădare față de Dumnezeu. Abia când am fost rafinată și expusă prin îmbolnăvire, am văzut că nu-mi făcusem datoria și nici sacrificii pentru a căuta adevărul sau a îndeplini datoria unei ființe create, ci făcusem acele lucruri pentru a obține pace și binecuvântări. Mă târguisem cu Dumnezeu ca să fiu binecuvântată în schimbul sacrificiilor pe care le făcusem. Voiam totul în această viață și viață veșnică în următoarea. Acum aveam cancer, iar atunci când părea că voi muri și că nu voi fi binecuvântată, L-am învinovățit pe Dumnezeu considerându-L nedrept – nu aveam nicio umanitate. M-am gândit la anii mei de credință. Primisem atât de mult har și atât de multe binecuvântări de la Dumnezeu și fusesem udată și hrănită din plin de adevăr. Dumnezeu îmi oferise atât de multe, însă eu nu m-am gândit niciodată să-I răsplătesc iubirea. Atunci când m-am îmbolnăvit, nu m-am supus deloc lui Dumnezeu. Doar L-am înțeles greșit și L-am învinovățit. Eram total lipsită de conștiință și rațiune! În sfârșit, am înțeles că Dumnezeu îngăduise ca eu să mă îmbolnăvesc pentru a-mi expune și curăți motivația de a fi binecuvântată în credința mea și perspectiva greșită asupra căutării și pentru a mă face să mă axez pe căutarea adevărului și a unei schimbări în firea mea. Am simțit un regret imens și mi-am făcut reproșuri după ce am înțeles bunele intenții ale lui Dumnezeu. Am luat următoarea hotărâre în tăcere: „Fie că mă însănătoșesc sau nu, nu voi mai avea cerințe

absurde de la Dumnezeu. Vreau doar să-mi pun viața și moartea în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun rânduielilor Sale.” După aceea, m-am simțit mult mai calmă. Nu mai eram atât de neliniștită și mâhnită și puteam să mă liniștesc pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, a mă ruga și a căuta cu El.

Odată ce m-am supus, n-a mai fost atât de dureros să mă întorc la chimioterapie. Deși încă îmi era puțin greață, totul era bine. Ceilalți pacienți erau surprinși și invidioși. Știam, în inima mea, că aceasta era întru totul mila și protecția lui Dumnezeu. M-am simțit foarte recunoscătoare față de Dumnezeu. După mai multe runde de chimioterapie, tumora de mărimea unui ou s-a micșorat. Nu mă mai durea atât de tare și nu mai erau scurgeri. Doctorul a spus că recuperarea mea mergea bine și că, dacă lucrurile continuau în acel fel, după șase runde de chimioterapie, s-ar putea nici să nu mai am nevoie de operație. Am fost atât de fericită să aud asta și I-am tot mulțumit lui Dumnezeu. Credința mea în Dumnezeu a tot crescut și m-am gândit că, dacă reflectam asupra mea și încercam să mă cunosc cu seriozitate, atunci poate că m-aș însănătoși fără să am nevoie de operație.

Într-o zi din martie, am avut ultima ședință de chimioterapie. Eram atât neliniștită, cât și plină de speranță. Când s-a terminat, doctorul a spus că tot mai aveam nevoie de operație, de încă două runde de chimioterapie și, apoi, de ceva radioterapie. Am simțit un gol în stomac, iar capul îmi vâjâia. M-am gândit: „Cum se poate una ca asta? Am reflectat cum trebuia și am înțeles ce trebuia. De ce nu sunt mai bine acum? Este o operație majoră și, în afară de cicatrice, chimioterapia și radioterapia de care voi avea nevoie vor fi foarte dureroase. Tot s-ar putea să mor...” M-am simțit din ce în ce mai nefericită și întregul trup mi-a rămas fără vlagă. Am început să plâng din cauza nedreptății. În noaptea de după operație, odată ce efectul anesteziei a trecut, durerea de la incizie era atât de rea încât m-a făcut să plâng. Nu puteam nici să respir profund. M-am simțit atât de neajutorată și

nedreptățită și am început să-L învinovățesc iar pe Dumnezeu. Era prea mult pentru mine – când avea să se termine durerea? În suferința mea, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”). Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu mi-a mers la inimă și m-am simțit foarte emoționată. Știam că voia lui Dumnezeu, atunci când mă rafina în felul acesta, era să mă facă să dezvolt puțină înțelegere de sine adevărată, să-mi permită să caut adevărul și să-mi curățească și schimbe firile corupte. Înainte, deși am realizat că nu trebuie să caut binecuvântările în credința mea, nu renunțasem pe deplin la motivația mea de a fi binecuvântată. Încă mai nutream, adânc în inima mea, cerințe extravagante

de la Dumnezeu. Am crezut că, de vreme ce reflectasem asupra mea și ajunsesem să mă cunosc puțin, Dumnezeu ar trebui, apoi, să-mi ia boala. Reflecția asupra sinelui și cunoașterea acestuia îmi erau întinate de motive personale și erau doar o fațadă pentru dorința mea de a mă târgui cu Dumnezeu. Nu mă căisem cu adevărat deloc! Dumnezeu mi-a scrutat gândurile și s-a folosit de boala mea pentru a mă expune, a mă face să reflectez mai departe asupra mea și să mă căiesc cu adevărat. Aceasta era iubirea lui Dumnezeu pentru mine. După aceea, m-am rugat lui Dumnezeu spunând: „Iubite Dumnezeule, acum Îți înțeleg voia. Vreau să renunț la toate alegerile și cerințele personale și să caut adevărul în situația pe care ai rânduit-o. Te rog să mă îndrumi!”

Câteva zile mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**În primul rând, când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, cine nu are propriile scopuri, motivații și ambiții? Deși o parte din ei crede în existența lui Dumnezeu și a văzut existența Lui, credința lor în Dumnezeu tot conține acele motivații, iar scopul lor final în a crede în Dumnezeu este de a primi binecuvântările Sale și lucrurile pe care și le doresc. […] Fiecare persoană face constant și deseori astfel de calcule în inima sa și îi cere lui Dumnezeu lucruri care au motivații și ambiții și o mentalitate de târguială. Ceea ce înseamnă că, în inima sa, omul Îl testează în mod constant pe Dumnezeu, face constant planuri despre Dumnezeu și își susține argumentele pentru sfârșitul său cu Dumnezeu și încearcă să obțină o declarație de la Dumnezeu, să vadă dacă Dumnezeu îi poate da ceea ce își dorește. În timp ce Îl caută pe Dumnezeu, omul nu Îl tratează ca pe Dumnezeu. El a încercat întotdeauna să facă târguri cu Dumnezeu, cerându-I lucruri neîncetat și chiar presându-L la fiecare pas, încercând să Îi ia toată mâna, după ce i s-a dat un deget. În același timp în care încearcă să se târguiască cu**

Dumnezeu, omul se și ceartă cu El, și există chiar unii oameni care, când se abat încercări asupra lor sau când se află în anumite situații, deseori devin slabi, pasivi și neglijenți în lucrarea lor și plini de plângeri în privința lui Dumnezeu. De când a început prima oară să creadă în Dumnezeu, omul L-a considerat un corn al abundenței, un instrument bun la toate, și s-a considerat a fi cel mai mare creditor al lui Dumnezeu, ca și cum obligația și dreptul lui inerent erau să încerce să obțină binecuvântări și promisiuni de la Dumnezeu, în timp ce responsabilitatea lui Dumnezeu era de a proteja și a avea grijă de om și de a-l aproviziona. Așa este înțelegerea de bază a „credinței în Dumnezeu" a tuturor celor care cred în Dumnezeu și înțelegerea cea mai profundă a conceptului de credință în Dumnezeu. De la esența naturii omului până la urmărirea sa subiectivă, nu există nimic care să aibă legătură cu frica de Dumnezeu. Scopul omului în a crede în Dumnezeu nu ar putea avea nimic de a face cu a-L venera pe Dumnezeu. Adică, omul nu a luat în considerare și nu a înțeles niciodată că a crede în Dumnezeu necesită frica de Dumnezeu și venerarea Lui. În lumina acestor condiții, esența omului este evidentă. Și care este această esenţă? Este faptul că inima omului este malițioasă, nutrește trădare și înșelăciune, nu iubește dreptatea și cinstea sau ceea ce este pozitiv și este demnă de dispreț și lacomă. Inima omului nu ar putea fi mai închisă pentru Dumnezeu; el nu I-a dat-o deloc. Dumnezeu nu a văzut niciodată adevărata inimă a omului, nici nu a fost venerat de om" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)"). M-am simțit atât de rușinată când am citit acest lucru. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat întocmai adevărata stare. Crezusem în Dumnezeu atât de mulți ani și voisem mereu să fiu binecuvântată, făcând mereu târguri cu Dumnezeu. Credeam că, de vreme

ce credeam în Dumnezeu, îmi făcusem mereu datoria și mă sacrificasem în biserică, Dumnezeu ar trebui să aibă grijă de mine, să mă protejeze și să mă apere de orice boală și rău. Credeam că acest lucru era doar corect și potrivit. Când am aflat că aveam cancer, am început imediat să mă plâng lui Dumnezeu și am vrut să profit de anii mei de suferință și sacrificiu pentru a mă tocmi cu El. Când am început să mă însănătoșesc, am spus din buze: „Mulțumesc, Dumnezeule!", dar, în inima mea, voiam și mai mult. Voiam ca Dumnezeu să-mi ia boala cu totul ca să nu mai trebuiască să sufăr. Atunci când dorința mea extravagantă nu a fost satisfăcută, natura mea diavolească a apărut din nou și, încă o dată, L-am învinovățit pe Dumnezeu și am încercat să mă tocmesc cu El. Comportamentul meu era întocmai precum Dumnezeu revelează în cuvintele Sale: „**Cei fără umanitate sunt nevrednici să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau ei pot obține profituri, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet", într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"). Am fost distrusă. Deși crezusem de ani de zile în Dumnezeu, nu-L veneram și nu mă supuneam Lui așa cum trebuia. În schimb, Îl tratam ca pe un doctor puternic, ca pe un refugiu. Îl foloseam pe Dumnezeu pentru a-mi îndeplini propriile scopuri, încercând să obțin pacea în această viață și binecuvântări viitoare de la El. Am văzut cum credința mea în Dumnezeu nu fusese decât o târguire nerușinată și că Îl folosisem ca să obțin har și binecuvântări de la El. Oare nu-L înșelam pe Dumnezeu și mă împotriveam Lui? Am văzut

exact cât de egoistă și vicleană am fost, fără o fărâmă de umanitate, trăind numai firi satanice. Cum trebuie Dumnezeu să mă fi disprețuit și urât!

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu a existat datorită marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de circumstanțele unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și, când nenorocirea se abate asupra omului, este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și aranjează tot ceea ce este al omului; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu și au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să respecte toate aranjamentele care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce**

dorea Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)”). În timp ce contemplam cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit atât de emoționată! M-am gândit: „Dumnezeu este Creatorul. El poate dărui har și binecuvântări, ne poate judeca, mustra, încerca și rafina. Oare nu ne dă încercări doar pentru că ne iubește?” M-am gândit la Iov. Dumnezeu i-a dăruit o mare avere, iar el I-a mulțumit lui Dumnezeu și L-a lăudat, dar nu a râvnit la bogăția materială. Atunci când Dumnezeu i-a luat totul, el tot a putut preaslăvi numele lui Dumnezeu pe parcursul încercării lui, spunând: „Să primim de la Dumnezeu doar binele şi să nu primim şi răul?” (Iov 2:10). Iov știa că tot ce avea venise de la Dumnezeu și că Dumnezeu era drept, fie că îi dădea sau îi lua lucruri. Credința lui Iov în Dumnezeu nu era întinată de motive personale și lui nu-i păsa dacă avea să fie binecuvântat sau să se confrunte cu dezastrul. Indiferent de ce a făcut Dumnezeu, el nu s-a plâns. A fost capabil să-și ia locul de ființă creată pentru a I se închina și supune lui Dumnezeu. Văzând umanitatea și rațiunea lui Iov, m-am simțit foarte rușinată. M-am uitat la tot ce aveam. Dumnezeu îmi dăduse tot, chiar și propria suflare. Însă nu fusesem deloc recunoscătoare ci, dimpotrivă, L-am învinovățit pe Dumnezeu când m-am îmbolnăvit. Nu aveam niciun fel de conștiință sau rațiune! Credeam în Dumnezeu, dar nu-L cunoșteam și nu-mi știam locul potrivit înaintea Lui sau cum să mă supun Creatorului. Crezând în Dumnezeu cu noțiunile, închipuirile și ideile mele despre târguri, m-am plâns lui Dumnezeu și m-am împotrivit Lui în fața încercărilor. Cu toate acestea, mereu mi-am dorit binecuvântări și har de la Dumnezeu și am vrut să intru în Împărăția Sa. Realmente nu aveam nicio rușine! Chiar de era să mor atunci, pe loc, am văzut că asta ar fi dreptatea lui Dumnezeu pentru răzvrătirea și corupția mea. Am găsit calea de a practica în experiențele lui Iov. Indiferent de câtă vreme voi fi bolnavă sau dacă mă voi însănătoși sau

nu, voiam numai să mă supun domniei și rânduielilor lui Dumnezeu. Aceasta era rațiunea pe care trebuia s-o am în calitate de ființă creată. Acest gând mi-a adus un sentiment puternic de eliberare.

La scurt timp, a venit vremea pentru radioterapie. Ceilalți pacienți cu cancer au spus că radioterapia era foarte dăunătoare pentru organism și că îmi va arde carnea. Au spus că îmi va fi greață și voi ameți de fiecare dată și că-mi voi pierde gustul. Când am auzit toate acestea, am început să-I cer lui Dumnezeu să mă ajute să scap din situația asta din nou, dar mi-am dat seama repede că starea mea era greșită și m-am rugat lui Dumnezeu. Mi-au venit în minte câteva versuri dintr-un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea**” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Ce ar trebui să urmeze un credincios în Dumnezeu). Știam că această situație însemna că Dumnezeu mă testează și că nu-I mai puteam cere lucruri lui Dumnezeu necugetat și nu-L mai puteam răni. Știam că trebuie să mă supun rânduielilor Sale. Odată ce m-am supus, deși trebuia să fac radioterapie în fiecare zi, iar trupul mă durea în unele locuri, nu era atât de rău pe cât spuseseră ceilalți pacienți. Știam că aceasta era mila și grija lui Dumnezeu pentru mine. Când am terminat radioterapia, recuperarea mea fizică a fost foarte rapidă. Arătam și mă simțeam foarte bine. Frații și surorile mele din biserică au spus că nu arătam deloc ca un bolnav de cancer. Ceva timp mai târziu, am început să-mi fac datoria din nou. Credința mea în Dumnezeu a crescut de-a lungul acestei experiențe, iar eu am început să prețuiesc și mai mult șansa de a-mi face datoria.

Acești ultimi doi ani au zburat, dar, ori de câte ori mă gândesc retrospectiv la acele zece luni în care am fost bolnavă, mi se pare că s-a

întâmplat chiar ieri. Deși trupul mi-a suferit un pic, am ajuns să-mi înțeleg motivația pentru binecuvântări și perspectiva greșită asupra a ceea ce să caut. Acum știu că trebuie să caut adevărul și să urmăresc să mă supun lui Dumnezeu în credința mea. Fie că sunt binecuvântată sau mă confrunt cu dezastrul, trebuie să mă supun întotdeauna orchestrărilor, conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu. Acesta este simțul rațiunii pe care ar trebui să-l aibă o ființă creată. Nu aș fi putut dobândi toate acestea dacă toate în viața mea ar fi decurs lin. Aceasta este bogăția vieții pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

76. Prin boală mi s-a dezvăluit motivul binecuvântărilor mele

de Zhenxin, Statelor Unite

Dumnezeu Atotputernic spune: „**În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de robia corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care ești încă supus robiei Satanei și în oricare dintre aspectele în care ai încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să suferi. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să priceapă voia lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu în toiul încercărilor”). Citind acest fragment, îmi amintesc de experiența

trăită din cauza unei boli. Atunci, am suferit și au fost multe lacrimi, dar am ajuns să înțeleg anumite adevăruri, am încetat să caut binecuvântări în credința mea, am învățat câteva lecții și am simțit că și asta era o binecuvântare de la Dumnezeu.

Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în 2010. Pe atunci eram încă la liceu. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că omul a fost creat de Dumnezeu și că a crede în El și a-L venera e calea cea bună, cea mai valoroasă și mai plină de sens. Am început să merg la adunările bisericii și n-am ratat niciuna, indiferent de vreme. În plus, am făcut totul ca să propovăduiesc Evanghelia prietenilor și rudelor mele. M-am simțit împlinit în fiecare zi și foarte împăcat.

Un an mai târziu, am mers la spital pentru un control și am aflat că am hepatita B. Medicul mi-a spus că e greu de tratat și că s-ar putea transforma în cancer dacă se agravează. La vestea bruscă a acestei boli, am fost complet năucit. Aveam fața rece, iar mâinile îmi tremurau. Dintr-o dată, viitorul meu părea nesigur. Am fost foarte deprimat în acea zi, în drum spre casă. Nu am putut să mă opresc din plâns. M-am întrebat neîncetat: „Cum am putut să fac această boală? De ce nu pot fi sănătos ca toți ceilalți?" Îmi imaginam că dacă cred în Dumnezeu, El mă va proteja de boală. Ar fi minunat să-mi îndeplinesc datoria liniștit, în casa lui Dumnezeu! Dar eu eram bolnav, neștiind dacă mă voi face bine vreodată, iar dacă se agrava, puteam chiar să-mi pierd viața. Aceste gânduri m-au supărat foarte tare și am mers de multe ori înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog. I-am cerut credință și putere, să mă îndrume și să mă lumineze să-I înțeleg voia, ca să știu cum să trec prin această situație.

Când au aflat frații și surorile mele, au venit să mă susțină și mi-au citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Apariția bolii se datorează**

iubirii lui Dumnezeu și cu siguranță bunele Lui intenții se află în spatele acesteia. Deși s-ar putea ca trupul tău să îndure un pic de suferință, nu pleca urechea la Satana. Preamărește-L pe Dumnezeu în toiul bolii și bucură-te de Dumnezeu în toiul laudelor tale. Nu te descuraja în fața bolii, continuă să cauți și nu renunța, iar Dumnezeu te va ilumina cu lumina Lui. Cum era credința lui Iov? Dumnezeu Atotputernic este un doctor omnipotent! Să trăiești în boală înseamnă să fii bolnav, dar să trăiești în spirit înseamnă să fii bine. Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 6). Citind acest fragment, am știut în sufletul meu că era în mâinile lui Dumnezeu dacă-mi voi reveni sau nu – Dumnezeu conduce tot. Îngrijorarea și neliniștea mea erau complet inutile. Acum că aveam boala, trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să privesc spre El. Fie că-mi reveneam sau nu, nu puteam să-L învinuiesc pe Dumnezeu, ci trebuia să mă supun conducerii Lui. Astfel, din acel moment, m-am rugat mult lui Dumnezeu pentru boala mea, făcând în același timp și tratament. După 6 luni, am mers la spital pentru un alt control. Medicul a spus că starea mea se îmbunătățește și că acum e sub control, nemaiavând nevoie de tratament. Am fost încântat să aud asta și spuneam încontinuu: „Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu!" Chiar nu știam ce să-I spun lui Dumnezeu, dar știam că erau bunătatea și binecuvântarea Lui!

În 2012 am mers la facultate, dar am fost denunțat pentru că propovăduiam Evanghelia în campus și am fost dat afară. A fost un moment foarte dificil pentru mine. În fond, îmi luase 12 ani de studiu intens ca să ajung acolo. Dar apoi, m-am gândit la Dumnezeu întrupat exprimând adevărul și lucrând pentru mântuirea omului, iar noi putem fi mântuiți doar dacă credem în El și urmărim adevărul. Marile dezastre vor veni în curând

și îmi era teamă că voi fi spulberat dacă nu-mi fac datoria și fapte bune. M-am gândit în sinea mea: „Uit de facultate. Voi face totul să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria în biserică.” După câteva zile, am plecat acasă și am început să-mi fac datoria în biserică. Orice datorie mi se atribuia, o acceptam cu bucurie, fără să mă plâng. Chiar și confruntat cu reprimarea înverșunată și arestările PCC-ului și după ce era să fiu prins de două ori de poliție, nu mi-a fost teamă, ci am continuat să răspândesc Evanghelia și să fiu martor pentru Dumnezeu. Am simțit că Dumnezeu mă va proteja dacă voi continua să-mi fac datoria și că era singura cale pentru a avea o destinație bună.

În februarie 2015, am fost transferat din oraș pentru a-mi face datoria. Într-o zi, liderul mi-a cerut să merg la un control la spital, ca o precauție să nu-i contaminez pe ceilalți. Când am auzit asta, m-am gândit: „Au trecut aproape 5 ani de la ultimul control. Boala mea s-ar fi putut agrava între timp. Dacă a devenit contagioasă sau dacă s-a transformat în cancer, nu voi mai putea să-mi fac datoria.” Gândindu-mă la asta, am devenit foarte nefericit. Îmi era și foarte frică și știam că nu voi putea să accept. A doua zi, am mers la spital, dar am fost foarte neliniștit când am ajuns acolo. M-am gândit: „Dacă s-a transformat în cancer sau chiar e contagioasă acum, vor putea să mă vindece aici? Ce mă voi face dacă nu pot să mă vindece?” Atunci, m-am rugat lui Dumnezeu și am spus că mă voi supune indiferent de ce se va întâmpla. Dar apoi, medicul a spus că am aritmie și iar am devenit foarte neliniștit, gândindu-mă: „E un semn al îmbolnăvirii? De ce altceva aș avea aritmie?” Privind de foarte aproape fața îngrijorată a medicului, mi-am dat seama că nu era bine. Medicul nu a mai spus multe, doar mi-a luat sânge și mi-a zis să merg acasă și să aștept.

Pe măsură ce se apropia ziua rezultatelor, am redevenit neliniștit. Îmi era teamă că voi primi vești proaste și nu mă simțeam în stare să le fac față.

Îmi doream doar să fiu iar sănătos. Peste o săptămână, am mers la spital după rezultate. Medicul a spus că sângele meu colcăie de hepatita B și c-a devenit hepatită acută. A spus că e foarte contagioasă și c-am nevoie urgent de tratament. M-am gândit în sinea mea: „S-a terminat. Voi mai putea acum să-mi îndeplinesc datoria? Voi mai putea să merg la adunări și să trăiesc viața bisericii?” În drum spre casă, nu m-am putut gândi decât la boala mea și mi s-a părut epuizant să merg pe bicicletă. La întoarcere, căutând pe internet tratamente, am citit că hepatita acută poate duce la comă, după care se moare în câteva zile. M-am îngrozit și m-am gândit în sinea mea: „Oare asta mi se va întâmpla și mie? Dacă voi muri așa, nu va fi sfârșitul credinței mele? Toți ceilalți frați și surori sunt atât de sănătoși. De ce doar eu sunt bolnav? De ce trebuie să fiu diferit de ceilalți?” Am devenit tot mai invidios pe ei. Nu erau răvășiți de boală și-și puteau îndeplini liniștiți îndatoririle. Pregăteau fapte bune și aveau să fie mântuiți de Dumnezeu. Apoi, eram eu, bolnav și neștiind dacă voi mai putea vreodată să-mi fac datoria. Dacă nu voi mai putea, voi fi abandonat și aruncat în dezastre? Am fost dat afară de la facultate pentru credința mea și am renunțat la viitorul meu. Nu avusesem nicio iubită și-am plecat de acasă pentru datorie. Dacă Dumnezeu oricum mă va abandona și elimina, nu înseamnă că fusese în zadar tot ce dădusem în credința mea de-a lungul acestor ani? Dacă aș merge acum acasă, PCC m-ar aresta. Sigur aș fi prins și închis. Aceste gânduri m-au tulburat și descurajat tot mai tare. „Dumnezeule, Te folosești de această boală ca să mă expui și să mă elimini?” Nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Mă simțeam foarte slab, dezinteresat să-mi fac datoria sau să întreprind orice altceva. Nu mai voiam nici să mănânc. Mă simțeam complet epuizat. Am mers înaintea lui Dumnezeu în suferința mea și m-am rugat: „Dumnezeule Atotputernic, mă simt atât de slab și sufăr mult. Mă gândesc încontinuu la viitorul meu.

Simt că nu mai am nicio destinație. Dumnezeule, știu că ai permis să am această boală. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă să-Ți înțeleg voia."

Apoi, mi-am amintit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Meditând la aceste cuvinte, am înțeles că în această boală era bunăvoința lui Dumnezeu. Folosea această împrejurare pentru a-mi expune corupția, a mă ajută să mă cunosc și să învăț o lecție. M-am gândit la cum Dumnezeu a îngăduit ca Iov să treacă prin acele încercări. Deși acesta avea dureri fizice, Dumnezeu nu i le-a provocat pentru a-i lua viața, ci pentru a-l desăvârși și a-i permite să-L cunoască mai bine. Dumnezeu a permis să mă îmbolnăvesc nu pentru a mă expune și elimina, ci pentru a curăți stricăciunile din credința mea și a mă face să-L ascult cu adevărat. Nu puteam să-L învinuiesc, ci trebuia să examinez

motivele greșite din spatele credinței mele și modurile în care mă răzvrăteam și mă împotriveam Lui. După ce-am înțeles voia Lui, am fost mult mai optimist. I-am spus o altă rugăciune, m-am liniștit și am reflectat bine asupra mea.

În căutarea mea, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). **„Relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul**

lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că în credința mea nu L-am tratat pe Dumnezeu ca atare. Doar L-am considerat un împărțitor de binecuvântări. De aceea, când m-am îmbolnăvit, m-am gândit prima dată la viitoarele mele proiecte, dacă mă voi face bine sau nu și am căutat boala pe internet și cum se tratează. Mi-am pierdut orice interes pentru a-mi face datoria. Când s-a agravat, L-am învinuit pe Dumnezeu că e nedrept, că nu mă protejează, că permite să mă îmbolnăvesc, ba chiar am regretat c-am renunțat la studii, familie și tinerețe pentru datoria mea. Reflectând asupra-mi, am zis: „Cum am putut să renunț la tot pentru a-mi face datoria în toți acești ani de credință?" Mi-am dat seama că am făcut-o dintr-o percepție greșită. Crezusem că atâta timp cât mă sacrific pentru El și-mi fac bine datoria, Dumnezeu mă va binecuvânta, îmi va vindeca boala și mă va feri de pericole. Apoi, voi scăpa de dezastre și nu voi muri, voi supraviețui și voi avea o destinație bună. Era singurul motiv pentru care eram dispus să sufăr și să plătesc un preț în datoria mea. Credeam în Dumnezeu și-mi făceam datoria doar pentru binecuvântări. Când starea mea s-a agravat, n-am mai sperat să fiu binecuvântat și mi-am pierdut hotărârea de a urmări adevărul și motivația de a-mi face datoria. Ba chiar L-am contrazis pe Dumnezeu în sufletul meu. Am văzut că în credința mea căutam doar binecuvântări. Când m-am îmbolnăvit, m-am gândit doar la viitoarele mele proiecte și la propriile interese – n-am căutat deloc voia lui Dumnezeu, ba chiar L-am învinuit, înțeles greșit și trădat. Am fost foarte egoist și josnic! Toate aceste

gânduri ale mele L-au rănit și dezamăgit pe Dumnezeu. Faptele mi-au arătat că a mea credință nu era să fac datoria unei ființe create sau să urmăresc adevărul. Era doar să am o viață tihnită, un sfârșit bun și o destinație bună. Am vrut să-I ofer lui Dumnezeu suferința mea în schimbul unor viitoare recompense și binecuvântări. Oare nu mă foloseam de El, încercând să-L înșel? Paul a muncit mulți ani, a suferit mult și, în final, a fost martirizat, dar el nu lucra pentru a îndeplini datoria unei ființe create. A făcut-o pentru a fi recompensat și încoronat. În cele din urmă, mi-am dat seama că mergeam pe aceeași cale ca Paul. Dumnezeu e sfânt și drept. Cum ar putea să primească-n Împărăția Lui pe cineva ca mine, care caută doar să se tocmească și să-L înșele? Meditând la asta, am înțeles în sfârșit că boala prin care treceam acum îmi expunea motivația de a obține binecuvântări. Fără asta, aș ignora și acum toate motivele și stricăciunile credinței mele și faptul că urmam calea lui Paul, condamnată de Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, n-am mai fost atât de supărat că am această boală, ci, în schimb, I-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a expus și mântuit în acest fel. Din afară, era o boală, un lucru rău, dar ascundea adevărata iubire și mântuire ale lui Dumnezeu. El mă îndruma pe calea bună a credinței, ca să curățească toate stricăciunile ei.

Meditând la toate astea, mi-am spus: „Dumnezeu S-a întrupat și exprimă adevărul spre a-l curăți și mântui pe om. Ne dă cu abnegație viață și nu ne cere nimic în schimb.” Am simțit cât de frumos și de bun este sufletul Lui. Apoi, m-am gândit la mine. M-am bucurat de harul și binecuvântările Lui, fiind udat și susținut de cuvintele Lui, dar nu m-am gândit să-I răsplătesc iubirea, tocmindu-mă cu El în datoria mea, iar când m-am îmbolnăvit, L-am învinuit și înțeles greșit. La acest gând, mi s-a făcut rușine și jenă. M-am disprețuit pentru că eram atât de egoist și josnic! Dumnezeu îmi analiza încontinuu cele mai ascunse gânduri, în vreme ce

Satana urmărea cum mă comport. Nu puteam să fiu bătaia de joc a Satanei. Trebuia să rămân de partea lui Dumnezeu, să mă supun aranjamentelor Lui și să-mi învăț bine lecțiile. Apoi, I-am spus o rugăciune: „Dumnezeule, vreau să nu-mi mai doresc binecuvântări și să nu mă mai gândesc la viitorul meu. Fie că mă fac bine sau nu, vreau să mă supun Ție și să-Ți fiu martor pentru a-l rușina pe Satana.” Am fost mult mai calm după rugăciune și m-am gândit mai puțin la mine. Apoi, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu ne lasă să trăim, așa că ar trebui să ne îndeplinim bine îndatoririle. Fiecare zi în care trăim este o datorie pe care trebuie să o îndeplinim. Ar trebui să considerăm însărcinarea dată de Dumnezeu ca fiind cea mai însemnată sarcină a noastră și să ne îndeplinim îndatoririle ca și cum ar fi cele mai importante chestiuni din viață. Deși este posibil să nu urmărim îndeplinirea perfectă a îndatoririlor noastre, noi acționăm conform conștiinței noastre, lăsându-l pe Satana incapabil să ne aducă acuzații și, fără o conștiință vinovată, putem ajunge să-L mulțumim pe Dumnezeu și să nu avem deloc regrete. Aceasta este atitudinea cu care ar trebui să-și privească datoria cineva care crede în Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții ale oamenilor înainte de a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu”). Nu știam dacă mă voi face bine sau nu, dar puteam să mă țin de datoria pe care Dumnezeu mi-a dat-o. După aceea, boala nu m-a mai înfrânat și am putut să-mi fac din suflet datoria.

Mai târziu, am fost la un nou control la spital. Medicul a spus că e bine și că ficatul funcționează normal. Sângele meu era foarte infectat, dar restul era în ordine. A zis să nu-mi fac griji și să urmez un tratament normal. Când l-am auzit, nu m-am putut abține să nu-I mulțumesc din inimă lui Dumnezeu! Am simțit că Dumnezeu are milă de mine. Am fost atât de egoist și de rău, căutând doar să trag foloase, vrând ceva în schimb de la

Dumnezeu pentru că-mi făceam datoria, înșelându-L și dezgustându-L, dar El a trecut cu vederea răzvrătirea mea. Și-a folosit cuvintele pentru a mă lumina și îndruma să experimentez lucrarea Lui, să-mi cunosc motivele și viziunile greșite din credință. Am simțit cu adevărat cât de mare e dragostea Lui. După aceea, am dat totul în timp ce-mi făcea datoria. M-am gândit că învățasem câteva lecții trecând prin boala asta și că statura mea evoluase puțin. Am fost surprins să fiu din nou expus când Dumnezeu a aranjat un test pentru mine.

O lună mai târziu, liderul meu mi-a cerut să-mi fac un nou control la spital. A spus să stau departe de ceilalți dacă boala e foarte contagioasă. Auzind-o spunând asta, m-am supărat tare, de parcă mi s-a pus o piatră uriașă pe inimă. A început să-mi fugă mintea: „Dacă stau departe de ei, atunci nu voi mai putea merge la adunări sau trăi viața bisericii. Apoi, ce voi face dacă într-o zi mă îmbolnăvesc grav și nimeni nu va ști de asta? Când vin marile dezastre, frații și surorile se pot aduna și avea părtășie, ajutându-se și sprijinindu-se. Dar eu voi fi în totalitate pe cont propriu. Voi reuși să rămân ferm?” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai deprimat eram. Liderul a avut părtășie și mi-a spus să-nvăț să mă supun conducerii lui Dumnezeu, să caut și mai mult voia lui Dumnezeu în această situație și, ca Iov, să-L slăvesc pe Dumnezeu, fie că dau de binecuvântări sau de necazuri. Spusele ei m-au impresionat foarte mult și mi-am amintit de ultima mea experiență. Am realizat că Dumnezeu a îngăduit asta și că eu trebuia în primul rând să mă supun. Apoi am urmărit un video cu cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu s-a datorat marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă**

Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de circumstanțele unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și, când nenorocirea se abate asupra omului, este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și aranjează tot ce are legătură cu omul; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu și au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să respecte toate aranjamentele care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce dorea Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)"). În timp ce-l urmăream, mi s-a făcut foarte rușine de mine. Când Iov L-a preaslăvit pe Dumnezeu nu au fost vorbe goale. Slava lui a venit din adâncul inimii sale. Iov a cunoscut autoritatea lui Dumnezeu, atotputernicia și suveranitatea Lui, așa c-a avut inimă temătoare de Dumnezeu și-a putut să-L trateze ca atare. De aceea nu s-a plâns, nici nu a cerut nimic, indiferent ce a orchestrat sau aranjat

Dumnezeu. Iov nu a încercat să negocieze cu El. Pur și simplu s-a supus, fie că a dat de o binecuvântare sau de un necaz. Pentru el, a se supune lui Dumnezeu era mai important decât propria lui viață. M-am gândit la mine: De ce am tot încercat să mă tocmesc cu Dumnezeu, urmărind îndărătnic binecuvântările? Pentru că Dumnezeu n-a avut loc în inima mea și nu mi-a fost frică de El. Am dat prea multă importanță viitorului meu și binecuvântărilor și de aceea nu m-am supus deloc lui Dumnezeu când m-am îmbolnăvit. Am putut să mă bucur de câteva binecuvântări prin harul lui Dumnezeu și tocmai conducerea Lui a abătut asupra mea această boală. Pot spune sigur că Dumnezeu îmi dăduse tot ce aveam. Dacă mi-ar lua tot, ar fi și asta dreptatea lui Dumnezeu. Cu ce drept eu, mai neînsemnat decât o furnică, L-am contrazis pe Dumnezeu? Așadar, am hotărât în fața Lui că mă voi supune orchestrărilor și aranjamentelor Sale. Dacă va trebui să mă izolez, așa să fie. Oriunde m-ar pune El, chiar dacă m-ar lovi necazul, nu m-aș plânge. Oriunde aș fi, mi-aș face datoria ca să-I răsplătesc iubirea. Ulterior, am mers la control, la spital. Pe drum, am fost puțin neliniștit. Am continuat să mă rog lui Dumnezeu în inima mea, să meditez la cuvintele Lui și-am simțit sprijinul Său. Acel drum cu bicicleta până la spital mi s-a părut ușor. Când am ajuns acolo, medicul a spus: „Felicitări! Luna trecută aveai 1,7 miliarde de particule virale per mililitru de sânge. Acum ai doar 560 de mii și nu ești foarte contagios.” A spus, de asemenea, că e minunat să vadă o astfel de scădere doar într-o lună. Auzind asta, am fost plin de recunoștință față de Dumnezeu. Chiar am simțit cât este El de viu și de real. Era chiar lângă mine, conducând și aranjând totul. Chiar atunci, m-am simțit atât de aproape de Dumnezeu în inima mea și am apreciat cât de minunate și practice sunt situațiile aranjate de El pentru fiecare dintre noi.

Această boală mi-a dezvăluit clar dorința de binecuvântări și motivele mele josnice. Am înțeles viziunile greșite ale căutării mele și firile mele

corupte. Am avut și o apreciere practică a suveranității lui Dumnezeu. Toate acestea s-au datorat experienței judecății și a mustrării. Acum, nu mă mai întreb când nu voi mai avea hepatită. Vreau doar să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu și să-mi fac bine datoria în situația dată. Slavă lui Dumnezeu!

77. Recolta culeasă prin boală

de Zhang Li, China

Anul 2007 a fost un moment de răscruce în viața mea. Soțul meu a fost implicat într-un accident de mașină și-a rămas la pat. Cei doi copii ai noștri erau încă mici și a fost o perioadă grea pentru familia noastră. Mi-a fost tare greu și habar n-aveam cum vom trece prin asta. Atunci am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că toți datorăm viața lui Dumnezeu, că soarta ne e-n mâinile Lui și trebuie să ne-nchinăm și să credem în El pentru a avea o soartă bună. Găsisem ceva pe care să mă bazez. Am început să particip des la întruniri și-am dus copiii să citească cuvintele lui Dumnezeu și să se roage. În scurt timp, îmi făceam datoria în biserică.

Am fost aleasă lider al bisericii și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru harul Său. Mi-am spus: „Am fost aleasă lider al bisericii chiar dacă sunt foarte nouă în credință. Pesemne mă pricep la urmărirea adevărului. Trebuie să-mi fac bine datoria, să fac orice e nevoie, atunci sigur voi fi mântuită.” Acest gând chiar m-a impulsionat în datoria mea. Petreceam mult timp predicând Evanghelia și îndeplinindu-mi datoria. Prietenii și rudele s-au opus credinței mele, iar vecinii m-au calomniat și batjocorit. Am simțit o oarecare slăbiciune atunci, dar asta nu m-a împiedicat să-mi fac datoria. Și soțul meu a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și a-nceput să-și facă datoria. Asta m-a făcut fericită. Mă gândeam: „Cât timp ne facem bine datoria și ne sacrificăm pentru Dumnezeu, vom fi binecuvântați de El.” Mai ales când îi auzeam pe frați și surori spunând că am suferit, am plătit un preț și sigur voi fi mântuită de Dumnezeu, eram atât de fericită și mai motivată să lucrez pentru Dumnezeu.

Într-o zi din 2012 am găsit o umflătură la sân care mă durea puțin. Am început să-mi fac griji că ar putea fi ceva grav. Dar apoi m-am gândit: „Nu, n-are cum. Îmi fac datoria în biserică zi de zi. Dumnezeu nu i-ar face asta cuiva care face sacrificii reale pentru El. Cu protecția lui Dumnezeu, nu mă voi îmbolnăvi grav.” Gândind asta, anxietățile mi-au dispărut și-am continuat să-mi fac datoria cum făceam înainte. Persecuția PCC față de credincioși a devenit tot mai gravă în 2013. Eu și soțul meu eram cunoscuți în zonă pentru răspândirea Evangheliei și eram în pericol constant de a fi arestați. Ne-am părăsit casa și ne-am mutat departe ca să ne putem face îndatoririle în continuare. Ulterior, am constatat că umflătura de la sân creștea și mă temeam că ar putea să fie vreo boală. Dar m-am gândit că nu se-ntâmplase nimic rău de atâția ani și că Dumnezeu mă proteja cu siguranță. Cât timp îmi făceam bine datoria și mă sacrificam mai mult, credeam că Dumnezeu va avea milă de mine și nu mă voi îmbolnăvi grav.

În 2018, am început să mă simt rău, iar soțul meu m-a dus la un control. Doctorița a spus că umflătura de la sânul meu crescuse cât un ou de gâscă și că nu arăta bine deloc. A spus că ar fi deosebit de riscant să mă operez imediat și că trebuia să fac chimioterapie pentru a micșora nodulul înainte să mă opereze. Auzind cuvintele „nu arată bine” și „chimioterapie”, am căzut pradă panicii. M-am gândit: „Doar cei care au cancer fac chimioterapie. Am cancer? O să mor atât de tânără?” Pur și simplu nu-mi venea să cred. M-am prăbușit pe o bancă de pe coridorul spitalului și-am izbucnit în lacrimi.

Soțul meu a încercat să mă consoleze: „Acest control inițial nu e neapărat corect. Mâine o să mergem să faci un control la un alt spital.”

A doua zi, ne-am dus la un alt spital și mi-au făcut o biopsie. Doctorul i-a spus soțului meu că starea mea era gravă și că era posibil să fie cancer. A

spus că nu mai puteam să așteptăm și că trebuia să fiu operată în două zile.

Auzindu-l spunând asta, am rămas fără vlagă, iar inima mi s-a făcut de gheață. Mă gândeam: „Chiar este cancer? Oamenii mor de cancer! Cum a putut să mi se întâmple mie?" Dar apoi m-am gândit: „N-are cum. De când sunt credincioasă, mi-am făcut datoria, m-am sacrificat, am suferit și-am plătit un preț. Am îndurat batjocura și calomnia altora, am fost persecutată și vânată de către PCC. N-am lăsat nimic să interfereze cu datoria mea. Cum să am cancer? N-ar însemna asta că n-am nicio speranță de a fi mântuită și de a intra în Împărăția cerurilor? Oare sacrificiile mele din anii aceștia au fost în van?" Eram teribil de supărată.

În noaptea aceea, m-am întins în pat, răsucindu-mă fără să-nchid un ochi. Pur și simplu nu puteam înțelege. Mă sacrificasem atât, deci cum m-am putut îmbolnăvi așa? De ce nu mă protejase Dumnezeu? Apoi m-am gândit la operația pe care trebuia s-o fac peste două zile. Habar nu aveam dacă va avea succes sau dacă nu … Treceam prin chinuri groaznice, așa că m-am rugat în tăcere la Dumnezeu: „Dumnezeule drag, sunt atât de necăjită. Nu știu cum să trec prin această situație. Te rog luminează-mă și mă îndrumă…" Am citit apoi ultimele unsprezece cerințe ale lui Dumnezeu de la om: „**5. Dacă ai fost întotdeauna foarte loial, cu multă iubire față de Mine, și totuși pătimești chinul bolii, sărăcia și părăsirea de către prieteni sau rude, ori dacă înduri orice alte nenorociri în viață, atunci tot vor continua loialitatea și iubirea ta pentru Mine? 6. Dacă nimic din ce ți-ai imaginat în inima ta nu se potrivește cu ce am făcut Eu, atunci cum îți vei parcurge calea viitoare? 7. Dacă nu primești niciunul dintre lucrurile pe care ai sperat să le primești, atunci poți continua să Mă urmezi?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)"). Gândindu-mă la aceste cerințe, mi-am dat seama că prin această boală Dumnezeu mă testa pentru a vedea dacă într-adevăr Îi sunt loială și-L

iubesc. M-am gândit când Iov a trecut prin încercările sale. Și-a pierdut proprietatea, copiii și s-a umplut de bube pe tot corpul. Deși nu înțelegea voia lui Dumnezeu, a preferat să se blesteme decât să-L învinuiască și a înălțat numele lui Iahve Dumnezeu. Iov și-a păstrat credința și a rămas ascultător, mărturisind ferm pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Dar eu credeam de mulți ani, mă bucurasem de multă provizie din cuvintele lui Dumnezeu, însă nu Îi înțelegeam deloc lucrarea. Când am aflat că am cancer, m-am gândit că nu puteam să fiu mântuită, să mă bucur de binecuvântările Împărăției. L-am înțeles greșit pe Dumnezeu, L-am învinuit. După ce am crezut în Dumnezeu ani de zile și am făcut atâtea sacrificii, am crezut că n-ar fi trebuit să lase să mă îmbolnăvesc. Doar când El m-a demascat, am văzut că toate sacrificiile mele nu erau din respect pentru voia Lui sau pentru a practica adevărul și a-L mulțumi pe Dumnezeu. Fuseseră pentru binecuvântări și pentru a intra în Împărăția Sa – mă târguisem cu El. Toată așa-zisa mea loialitate și dragoste pentru Dumnezeu erau fictive. Fusesem total nesinceră. Îl rănisem și-L dezamăgisem pe Dumnezeu.

Apoi am citit cuvintele Lui: „**Cine din întreaga omenire nu este îngrijit în ochii Celui Atotputernic? Cine nu trăiește în mijlocul predestinării Atotputernicului? Oare viața și moartea omului sunt rezultatul propriei alegeri? Își controlează omul propria lui soartă? Mulți oameni strigă după moarte, totuși, ea este departe de ei; mulți oameni vor să fie cei care sunt puternici în viață și se tem de moarte, totuși, necunoscută lor, ziua morții lor se apropie, aruncându-i în abisul morții; mulți oameni se uită la cer și suspină profund; mulți oameni strigă grozav, plângând cu suspine; mulți oameni cad în mijlocul încercărilor; și mulți oameni devin prizonieri ai ispitei. Deși nu Mă arăt în persoană pentru a-i permite omului să Mă vadă clar, mulți oameni se**

tem să-Mi vadă fața, foarte speriați că îi voi răpune, că îi voi nimici. Omul Mă cunoaște sau nu cu adevărat?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 11). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că trupul și sufletul omului își au sursa în Dumnezeu. Viața și moartea sunt în mâinile Lui, noi n-avem niciun cuvânt de spus. Ca ființe create, ar trebui să ne supunem rânduielilor lui Dumnezeu. Realizând asta, nu mi-a mai fost atât de frică să mor. Am luat o hotărâre în tăcere: „Oricum va merge operația mea, fie că trăiesc sau că mor, îmi cedez viața lui Dumnezeu și mă supun cârmuirii Sale."

Odată ce m-am supus, am simțit în inimă un val mare de pace. M-am rugat neîncetat în timp ce mă duceau în sala de operații. După aceea, doctorul a spus că mersese foarte bine, dar că, indiferent de situație, nodulul eliminat tot trebuia testat pentru a ști cum stau lucrurile. Mă gândeam: „Operația a decurs atât de bine pentru că Dumnezeu mă proteja." Am văzut alți pacienți care se întorceau din operații simțindu-se foarte slabi și dezorientați, pe când eu mă simțeam bine și eram în formă. Ceilalți din salonul meu au spus că nu părea deloc că fusesem operată. I-am mulțumit întruna lui Dumnezeu în inima mea. Și m-am gândit: „Am găsit acel nodul la sânul meu acum șase ani. Dacă ar fi cancer, cu siguranță s-ar fi înrăutățit de mult. Dar eu nu m-am simțit rău deloc în tot acest timp. Poate că nu e cancer. Și chiar dacă este, cred că Dumnezeu e atotputernic și va face ca totul să fie bine." Mai auzisem de unii frați și de unele surori care s-au bazat pe Dumnezeu când s-au îmbolnăvit, fiind martori la faptele Lui minunate. Făcusem mereu sacrificii pentru El, deci sigur avea să mă protejeze.

După trei zile, m-am dus să iau rezultatele, dar speranțele mi s-au transformat în disperare: Chiar era cancer.

Stăteam acolo, fără să mă mișc, privind fix acele rezultate, citindu-le iarăși și iarăși, plângând fără încetare. A trecut mult timp până când am reușit să-mi revin. M-am întrebat: „Folosește Dumnezeu boala pentru a mă demasca și elimina? Oare nu mai sunt calificată nici să fac servicii pentru El? Cred în Dumnezeu de ani de zile, făcând sacrificii și propovăduind Evanghelia prin vânt și ploaie. Nu-Și amintește nimic din toate astea? Așa se sfârșește credința mea în El?" Eram din ce în ce mai supărată și mă simțeam total lipsită de vlagă.

Apoi nu am mai vrut să mănânc și să beau, nici să vorbesc. Doctorul mi-a spus să iau vitamine și să fac mai mult exercițiu fizic. M-am gândit, „Am primit o condamnare la moarte. La ce bun suplimente nutritive și exerciții fizice? Oricum o să mor mai devreme sau mai târziu." Eram foarte deprimată și nu puteam să nu mă gândesc: „Mulți frați și surori se îmbolnăviseră înainte de a avea credință, dar s-au simțit mai bine după ce-au început să creadă. Dar eu îmi fac datoria zi de zi de când am credință în Dumnezeu. Cum de m-am îmbolnăvit de cancer? Credeam că sacrificiile făcute sunt biletul meu spre mântuire. Dar acum, nu numai că nu voi fi mântuită, ci voi și muri de cancer." Învinuirea și neînțelegerile mele la adresa lui Dumnezeu au izbucnit brusc. Disperată, I-am vorbit în lacrimi lui Dumnezeu, „Dumnezeule drag, sufăr atât de mult. M-am îmbolnăvit și nu pot să înțeleg care este voia Ta. Te rog luminează-mă și mă îndrumă ca să-Ți înțeleg voia."

Apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună**

înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să-I înțeleg voia. Dumnezeu folosea boala ca să-mi demaște corupția lăuntrică, răzvrătirea și motivele murdare, astfel încât să mă cunosc, să mă lepăd de corupție și să dobândesc mântuirea de la Dumnezeu. Dar eu crezusem că El voia să-mi ia viața și să mă elimine, și astfel, L-am înțeles greșit, L-am învinovățit și, disperată, m-am dat bătută. Încercasem să pun un preț pe sacrificiile mele, să-mi iau merite și să mă cert cu El. Am vrut chiar să-mi folosesc propria moarte pentru a-L înfrunta. Îmi pierdusem orice conștiință! Simțeam că-I datorez mult, deci am venit înaintea Lui să mă rog și să aflu de ce nu mă putusem supune când m-am îmbolnăvit, ci L-am înțeles greșit și L-am învinuit.

Apoi am citit unele cuvinte ale lui Dumnezeu. „**Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de**

la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"). **„Acești oameni au doar un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, nu există un scop mai legitim decât credința în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări – este însăși valoarea credinței lor. În caz că ceva nu contribuie la acest scop, lucrul acela nu îi mișcă deloc. Acesta este cazul majorității oamenilor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și intenția lor par legitime, pentru că, în timp ce ei cred în Dumnezeu, se și sacrifică pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani de zile departe de casă, găsindu-și ceva de făcut. De dragul scopului lor**

final, își schimbă interesele, viziunea asupra vieții și chiar direcția pe care o caută; totuși, ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent cât de departe este drumul și indiferent cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, continuă să fie insistenți și nemători de moarte. Ce putere îi constrânge să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor să se lupte cu forțele răului până la sfârșit? Este credința lor de a fi mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor în a fi dispuși să renunțe la toate pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament, de a renunța întotdeauna la cererile extravagante personale? Ca o persoană care nu a înțeles niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea încă atât de mult este, pur și simplu, un miracol! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de analiza noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, I-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat. Acum că lucrurile au ajuns până în acest punct, cine poate inversa o

astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de cumplită a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima și mi s-a făcut rușine. Motivele credinței mele nu fuseseră binecuvântările viitoare, așa cum spunea Dumnezeu? Indiferent de modul în care părea că fac sacrificii, doar mă târguiam cu El, totul pentru binecuvântări. Nu ascultam cu adevărat de El, nu făceam datoria unei ființe create. Când eram nouă în credință, mă gândeam că nu voi avea niciun necaz, că voi fi binecuvântată și voi intra în Împărăția Lui. Așa că am dat tot, nelăsând nimic în calea îndeplinirii datoriei. Nici n-aveam timp să-mi duc copiii la școală sau să-i iau. Batjocorită și calomniată de ceilalți, persecutată și vânată de PCC – nimic nu s-a pus între mine și datoria mea. Asta m-a făcut să cred că-I sunt loială lui Dumnezeu și că negreșit El mă va lăuda și mă va binecuvânta. Când am aflat că am cancer, am simțit că se sfârșise pentru mine, că visele mele de a intra în Împărăție se spulberaseră. Plină de neînțelegeri, L-am învinuit pe Dumnezeu, m-am certat cu El, dorind chiar să-mi folosesc propria moarte să-L înfrunt. Confruntată cu faptele, mi-am dat seama că-mi făcusem datoria, suferisem și mă sacrificasem doar ca să obțin în schimb o destinație bună. Relația mea cu Dumnezeu era „relația dintre angajat și angajator." Voiam o răsplată pentru orice mic preț ce-l plătisem. Nu-L iubeam sincer pe Dumnezeu. Îl foloseam, încercând să-L înșel. Cu o așa perspectivă în credința mea, nu putea decât să mă urască și să mă deteste. Dacă El n-ar fi folosit boala pentru a mă trezi, m-aș fi agățat de concepțiile-mi greșite despre credință, și până la urmă Dumnezeu m-ar fi părăsit și eliminat. Să realizez asta m-a umplut de regrete

și vinovăție. Am îngenuncheat și m-am rugat. „Dumnezeule drag, dacă nu m-ai fi demascat prin această boală, nu mi-aș fi înțeles părerile greșite despre credință. Judecata și revelațiile cuvintelor Tale mi-au deșteptat duhul. Doresc să-mi îndrept motivele greșite și să renunț la dorința de binecuvântări. Fie că mă însănătoșesc sau nu, fie că trăiesc sau mor, doresc să mă supun Ție." După rugăciune, m-am simțit mult mai liniștită și eram într-o stare mult mai bună. În zilele următoare, am continuat să fac mișcare și să iau suplimente nutritive, iar sănătatea mea s-a îmbunătățit zi de zi. Nu a trecut mult timp și am putut să părăsesc spitalul.

Revenind acasă, îi vedeam pe soțul și copiii mei ieșind să predice Evanghelia și să-și facă îndatoririle, dar Eu doar zăceam la pat, incapabilă să-mi fac vreo datorie. Am început să mă deprim puțin. Habar n-aveam când îmi voi reveni complet sau dacă voi putea să-mi fac din nou datoria într-o zi. Dacă nu voi putea să-mi fac datoria, nu voi fi doar o povară? Și atunci, cum aveam să fiu mântuită? Mi-am dat seama că dorința mea de binecuvântări își ridicase iar capul urât. M-am rugat grabnic la Dumnezeu, apoi am citit în cuvintele Lui: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu de dragul propriilor interese; abandonează lucrurile, se sacrifică pentru El și Îi sunt credincioși, dar fac toate aceste lucruri tot de dragul interesului propriu. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a obține binecuvântări pentru ei înșiși. În societate, totul este făcut pentru beneficiul personal; a crede în Dumnezeu se face doar pentru a câștiga binecuvântări. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: acestea sunt toate dovezi empirice ale naturii corupte a omului**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Diferența dintre schimbările exterioare și schimbările firii").

Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să văd că motivul pentru care m-am târguit cu El în credința mea și m-am răzvrătit și-mpotrivit Lui când lucrurile nu mergeau cum doream a fost că tot felul de otrăvuri satanice îmi controlau spiritul. „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” și „Nu ridica niciun deget fără o recompensă” – eu trăiam după aceste filosofii satanice. Tot ce făceam, făceam pentru mine, pentru folosul meu. Eram atât de egoistă și josnică. Chiar și în credința mea, trudeam și alergam doar pentru binecuvântări și recompense. Nu eram deloc concentrată pe urmărirea adevărului sau pe schimbarea firii. Când nu am primit binecuvântările dorite, natura mea satanică a izbucnit, L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și L-am învinovățit, regretând ce făcusem pentru El. Pavel a lucrat pentru Domnul și a suferit mult, dar n-a avut dragoste pentru adevăr, n-a căutat să-L cunoască pe Dumnezeu ori să-și schimbe firea. El doar a vrut coroana dreptății în schimbul suferinței și sacrificiului său. În cele din urmă, firea lui satanică nu se schimbase, deci aroganța lui a alungat orice rațiune, a mărturisit că el însuși era Hristos și i-a adus pe oameni înaintea lui. Asta a jignit firea lui Dumnezeu și i-a adus o pedeapsă eternă. Știam că, de voi trăi tot după otrăvurile Satanei, atunci aș putea ajunge la fel ca Pavel. Dumnezeu m-ar pedepsi că m-am împotrivit Lui. Am văzut cât de periculos era să cauți binecuvântări fără a urmări adevărul. Îi eram recunoscătoare lui Dumnezeu. I-am mulțumit că a folosit această boală, dându-mi șansa de a reflecta și a mă cunoaște, ca să văd perspectiva greșită asupra urmăririi din credința mea și că mergeam pe o cale în opoziție cu Dumnezeu.

Apoi am citit cuvintele Lui: „**Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru**

sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"). Eram chiar mișcată meditând la aceste cuvinte. Dumnezeu a plătit un preț atât de mare pentru a mântui omenirea care a fost atât de profund coruptă de Satana. Acum două mii de ani, Dumnezeu S-a întrupat prima dată în Iudeea ca să răscumpere omenirea. A îndurat batjocura, calomnia și-a fost persecutat și maltratat de adepții iudaismului. În cele din urmă, El a fost pironit pe cruce, înfăptuind astfel lucrarea de răscumpărare. Astăzi, Dumnezeu S-a întrupat pentru a doua oară în China pentru a curăți și mântui omenirea pentru totdeauna. A fost vânat și persecutat de către PCC, fără un loc să-Și așeze capul, fără loc de odihnă și trebuie să îndure și neînțelegerea, învinuirea, neascultarea și împotrivirea noastră, a credincioșilor. Însă El n-a încetat să-ncerce să ne mântuiască, ci face în tăcere tot ce poate pentru noi, fără să ceară vreodată ceva în schimb. Totuși, eu făceam sacrificii în datoria mea așteptându-mă la binecuvântări și o destinație. Mi-am călcat pe conștiință ca să mă târguiesc cu Dumnezeu. Am fost atât de egoistă și josnică! Nu eram defel o credincioasă adevărată. Realizând asta, m-am rugat lui Dumnezeu, dornică să mă căiesc.

Într-o zi, în timpul devoționalelor, am citit în cuvintele Lui: **„Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tututor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi «credință în Dumnezeu»**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). **„Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți. Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-I vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care este voia Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu ne arată scopul corect de urmărit în credință. Oricum am putea fi disciplinați în experiențele noastre, Dumnezeu rânduiește totul tocmai pentru a ne curăți și a ne schimba. Știam că trebuia să le întâmpin cu acceptare și ascultare, să caut adevărul în situații pentru a-

mi rezolva firile corupte și să-L mulțumesc pe Dumnezeu, răsplătindu-I iubirea în toate. Doar aceasta este urmărirea corectă. Nu mai voiam să mă tocmesc cu Dumnezeu pentru binecuvântări. Orice direcție avea să ia de acum boala mea, mă voi închina Lui până la ultima suflare. Dacă Dumnezeu mi-ar mai da șansa să-mi fac datoria, nu aș negocia cu El pentru binecuvântări. Voiam doar să urmăresc adevărul în datoria mea și să caut să-mi schimb firea.

Nu după mult timp, Dumnezeu m-a pus la încercare.

Într-o zi, fiica mea s-a întors de la o adunare a bisericii spunând că Sora Wang, care îi uda pe credincioși, era urmărită de poliție și încă nu fusese găsit cineva s-o înlocuiască. M-a întrebat cine din biserică ar putea face asta. Mai făcusem această datorie și-o cunoșteam bine; m-am gândit c-aș fi cea mai potrivită. Dar apoi m-am gândit că mă operasem doar în urmă cu circa 20 de zile. Tăietura nu se vindecase complet și vremea se încălzea mai mult. Acasă, era necesar să spăl rana de mai multe ori pe zi. Dacă preluam această datorie și eram prea ocupată ca să-mi țin rana curată, putea să se inflameze. Încă nu-mi puteam folosi bine brațul și, dacă m-aș zdruncina zi de zi pe un scuter electric, incizia nu s-ar vindeca, atunci chiar m-aș îmbolnăvi. Dată fiind situația, asumarea acestei datorii nu mi-ar face bine la sănătate. Dar apoi m-am gândit, „Persoana potrivită pentru această datorie n-a fost găsită. Dacă nu o preiau eu, n-ar încetini asta lucrarea casei lui Dumnezeu? Ce ar trebui să fac?” Atunci mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă, în credința ta în Dumnezeu și în căutarea adevărului, ești în stare să spui: «Orice boală sau eveniment neplăcut permite Dumnezeu să se abată asupra mea – indiferent de ceea ce face Dumnezeu – trebuie să mă supun și să rămân în locul meu ca o ființă creată. Înainte de orice altceva, trebuie să pun în practică acest aspect al adevărului – ascultarea – să îl implementez și să trăiesc**

realitatea ascultării de Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu trebuie să arunc deoparte ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu și datoria pe care ar trebui să o îndeplinesc. Chiar și la ultima mea răsuflare, trebuie să rămân credincios datoriei mele.» Nu înseamnă acest lucru a fi mărturie?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea apare din frecventa cumpănire a adevărului"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de a practica. Deși incizia mea nu era încă total vindecată, nu mai voiam să fiu egoistă și rea, gândindu-mă doar la mine și nu la casa lui Dumnezeu. Ani de zile îmi făcusem datoria pentru binecuvântări, tocmindu-mă cu El. Nu-mi păsase niciodată de voia Lui, nu făcusem nimic să-L mulțumesc. Îi datoram chiar mult! Era nevoie urgent de cineva pentru această datorie și eu voiam s-o fac. Orice se întâmpla cu sănătatea mea, eu ceream doar să-I pot aduce alinare lui Dumnezeu. Călăuzită de cuvintele Lui, n-am mai fost constrânsă de boală și m-am oferit să preiau acea muncă.

Când am pus totul în această datorie, am asistat la minunata protecție a lui Dumnezeu. După o săptămână, incizia mea nu numai că nu se înrăutățise, ci se vindecase complet. Doctorul a spus: „Limfedemul la braț e frecvent după acest tip de operație și pacientul tot are nevoie de chimioterapie și după o lună de recuperare." Dar de când am început această datorie, incizia nu m-a mai durut, nu aveam limfedem la braț și nu intrasem la chemioterapie. Acum a trecut peste un an de când m-am operat și sunt complet bine. Slavă lui Dumnezeu pentru faptele-I minunate. Am experimentat personal cuvintele Lui: „**Oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Când am renunțat la cererile mele

nerezonabile și n-am mai făcut târguri cu El, chiar I-am văzut autoritatea și stăpânirea și-am fost martoră la faptele Lui minunate!

Supliciul acestei boli părea o calamitate la suprafață, dar în ea era ascunsă dragostea lui Dumnezeu. Luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu mi-au dat ceva recunoaștere a intențiilor și impurităților mele. Am dobândit o oarecare ascultare față de Dumnezeu. Am învățat cu adevărat că a experimenta boala era o binecuvântare de la Dumnezeu, că era pentru a mă curăți și schimba. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea Sa!

78. Lecții pe care le-am învățat când am făcut cancer la ficat

de Li Yong, China

După ce am devenit creștin, am fost arestat de mai multe ori de PCC, dar nu L-am trădat niciodată pe Domnul. Acum câțiva ani, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, și, pe ploaie sau vreme bună, predicam întotdeauna cu ardoare Evanghelia și-mi făceam datoria. Credeam că Îi voi fi mereu credincios lui Dumnezeu, indiferent ce-aș fi avut de îndurat. Abia când am îndurat o boală care m-a pus în fața mortalității mele, am câștigat puțină înțelegere a motivației din credința mea pentru a câștiga binecuvântări.

Într-o zi, în octombrie 2014, mă întorceam de la o părtășie când mi-am simțit membrele slăbite și pașii nesiguri. Am crezut că e aerul rece și că trebuia doar să iau niște medicamente. Nu eram foarte îngrijorat. Însă, după o vreme, urechile, degetele de la mâini și cele de la picioare au început să mi se înnegrească treptat și am început să slăbesc.

Am început să mă gândesc că poate aveam ceva grav, dar mi-am zis că, întrucât făcusem eforturi în datoria mea de-a lungul anilor, Dumnezeu avea să mă apere. Nu putea fi ceva foarte grav. Eram sigur că o să se rezolve de la sine. Dar, spre surprinderea mea, după ce am luat niște medicamente, nu m-am însănătoșit. Soția și fiicele mele m-au dus la spital pentru niște analize, iar când au venit rezultatele, doctorii au spus că am un caz sever de anemie și hepatita B. Au spus că dacă se înrăutățește, va deveni de netratat. Când am auzit, am simțit că-mi pierd toată vlaga. Nu puteam accepta ce mi se spusese. M-am gândit: „Ani de zile am făcut atât de multe sacrificii. Am suferit mult ca să-mi fac datoria. Am fost arestat și amenințat de PCC, dar nu L-am trădat niciodată pe Dumnezeu și, când am

fost eliberat, m-am întors la datoria mea. Cum am putut să mă îmbolnăvesc așa? De ce nu m-a apărat Dumnezeu? Pentru ce m-am sacrificat atât de mult dacă nu mă pot însănătoși? Am crezut în Dumnezeu toți acești ani fără să primesc binecuvântările Lui, iar acum trupul îmi este bolnav. Cred că nu ar trebui să mă mai străduiesc atât de mult să-mi fac datoria. Oricât de mult aș suferi, va fi în zadar." În acea perioadă, mi-am făcut în contiuare datoria, dar fără entuziasm. În timpul adunărilor, nu-i întrebam pe frații și surorile mele despre problemele lor. Citeam cuvintele lui Dumnezeu, dar nu voiam să am părtășie. După o vreme, starea a început să mi se înrăutățească. Trupul meu nu se putea susține și mă simțeam amețit toată ziua. Conducătorul meu mi-a dat concediu ca să mă pot odihni și recupera acasă. Vedeam cum frații și surorile mele își făceau datoria energic și cu bucurie. Dar eu? Eram atât de bolnav încât nu-mi mai puteam face datoria deloc. Am crezut că poate Dumnezeu a decis să nu mă mântuiască. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai multă mâhnire și durere simțeam. Am mers înaintea lui Dumnezeu și am început să mă rog: „Dumnezeule! Am fost lovit de aceste boli și mă simt atât de slăbit și chinuit. Știu că nu ar trebui să Te învinovățesc, dar nu înțeleg care Îți este voia. Te rog să mă îndrumi ca să înțeleg."

După ce m-am rugat, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de**

pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Am reflectat cu atenție la cuvintele lui Dumnezeu și am înțeles că voia lui Dumnezeu din îmbolnăvirea mea nu era să mă elimine, ci să mă facă să înțeleg intenția impură din spatele credinței mele și să-mi schimbe viziunea greșită asupra căutării ca să-L pot iubi și să mă pot supune cu adevărat lui Dumnezeu. Dumnezeu încerca să mă purifice și să mă mântuiască. Când am realizat asta, m-am simțit vinovat și rușinat. Să înfrunt o boală era iubirea lui Dumnezeu. Nu căutasem să înțeleg voia lui Dumnezeu, ci Îl înțelesesem greșit și Îl învinovățisem. Eram atât de nerezonabil! Nu puteam trăi în negativism și durere. Trebuia să mă supun, să caut adevărul, să reflectez asupra mea și să mă cunosc pe mine însumi.

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii pur și simplu privesc dobândirea harului și bucuria păcii ca pe simboluri ale credinței, iar căutarea binecuvântărilor drept bază pentru credința lor în Dumnezeu. Foarte puțini oameni caută să-L cunoască pe Dumnezeu sau caută o schimbare în firea lor. În credința lor, oamenii caută să-L determine pe Dumnezeu să le ofere o destinație potrivită și tot harul de care au nevoie, să-L facă slujitorul lor, să-L facă să mențină o relație pașnică și prietenoasă cu ei, astfel încât niciodată să nu existe niciun conflict între ei. Cu alte cuvinte, credința lor în Dumnezeu cere ca Dumnezeu să promită să le împlinească toate cerințele și să reverse asupra lor orice lucru pentru care ei se roagă, potrivit cuvintelor pe care le-au citit în Biblie: «Voi asculta toate rugăciunile voastre». Ei se așteaptă ca Dumnezeu să nu judece pe nimeni sau să nu trateze pe nimeni, întrucât El a fost întotdeauna bunul Mântuitor Isus care păstrează o relație bună cu oamenii în orice**

moment și în orice loc. Iată cum cred oamenii în Dumnezeu: ei doar cer fără rușine lucruri lui Dumnezeu, crezând că, indiferent dacă sunt răzvrătiți sau ascultători, El pur și simplu le va acorda totul orbește. Ei doar «adună datorii» în continuu de la Dumnezeu, crezând că El trebuie «să-i răsplătească» fără nicio împotrivire și, mai mult, să plătească dublu; ei cred că, indiferent dacă Dumnezeu a obținut ceva de la ei sau nu, El poate fi doar manipulat de ei și nu-i poate orchestra în mod arbitrar pe oameni, cu atât mai puțin le poate dezvălui înțelepciunea și firea Sa dreaptă, care au fost ascunse mulți ani, oricând dorește El și fără permisiunea lor. Ei pur și simplu își mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu le va ierta și gata, că nu Se va sătura să facă asta și că acest lucru se va perpetua la infinit. Ei doar Îi poruncesc lui Dumnezeu, crezând că El pur și simplu li Se va supune, deoarece în Biblie este consemnat că Dumnezeu nu a venit să fie slujit de oameni, ci să îi slujească, și că El este aici ca să fie slujitorul lor. Nu ați crezut voi întotdeauna în acest fel? Când nu puteți câștiga nimic de la Dumnezeu, vreți să fugiți; când nu înțelegeți ceva, vă simțiți atât de plini de resentimente și chiar mergeți atât de departe încât să-I aruncați tot felul de vorbe de ocară. Pur și simplu nu-L lăsați pe Dumnezeu Însuși să-Și exprime pe deplin înțelepciunea și minunăția; în schimb, doriți doar să vă bucurați de ușurare temporară și de confort. Până acum, atitudinea voastră în credința în Dumnezeu a constat din aceleași perspective vechi. Dacă Dumnezeu vă arată doar un pic de măreție, deveniți nefericiți. Vedeți acum exact cât de mare este statura voastră? Să nu credeți că sunteți toți credincioși lui Dumnezeu când, de fapt, vechile voastre perspective nu s-au schimbat. Când nu ți se întâmplă nimic, crezi că totul merge ușor, iar dragostea ta pentru Dumnezeu atinge o culme înaltă. Dar când ți se întâmplă ceva

neînsemnat, cazi în Infern. Asta înseamnă să Îi fii credincios lui Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat adevărata stare. Nu făceam sacrificii ca să câștig adevărul. În schimb, făceam sacrificii ca să câștig harul și binecuvântările lui Dumnezeu. Încercam să-L înșel pe Dumnezeu și să fac troc cu El. Când totul mersese bine și primisem harul lui Dumnezeu, îmi făcusem datoria cu ardoare. Eram mereu bucuros să ajut și să am părtășie cu frații și surorile mele, indiferent de cât de departe erau, cât de mult trebuia să lucrez sau cum era vremea. Dar acum că eram bolnav și nu aveam har de la Dumnezeu, mă simțeam mâhnit, mă plângeam și Îl învinovățeam pe Dumnezeu. Îi eram potrivnic și mă certam cu El. Mai ales acum, când startea mi se înrăutățea cu fiecare zi, mi-am pierdut credința în Dumnezeu și am trândăvit în datoria mea. Nu am crezut în Dumnezeu pentru a căuta adevărul sau viața. Îl foloseam tot timpul pe Dumnezeu pentru a-mi satisface propria dorință de binecuvântări. O făceam de dragul intereselor mele. Credința mea în El era nesinceră. Eram atât de egoist și josnic! Crezând în Dumnezeu în felul acesta, chiar dacă mă bucuram de binecuvântări materiale, dacă firea vieții mele nu se schimba, aveam să fiu eliminat de Dumnezeu.

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Rafinarea este cel mai bun mijloc prin care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni; numai rafinarea și încercările amare pot scoate la iveală adevărata dragoste pentru Dumnezeu din inimile oamenilor. Fără greutăți, oamenii sunt lipsiți de adevărata dragoste pentru Dumnezeu; dacă nu sunt testați în interior și nu sunt cu adevărat supuși rafinării, atunci inimile lor vor fi mereu în derivă în exterior. După ce ai fost rafinat până la un anumit punct, îți vei vedea propriile slăbiciuni și dificultăți,**

vei vedea cât de multe îți lipsesc și că nu ești în stare să depășești numeroasele probleme cu care te confrunți și vei vedea cât de mare este neascultarea ta. Numai în timpul încercărilor oamenii sunt capabili să-și cunoască într-adevăr stările reale; încercările îi fac pe oameni mai capabili să fie desăvârșiți" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să-I înțeleg voia, aceea că lăsându-mă să mă îmbolnăvesc, Dumnezeu mă purifica de corupție. Nu-L trădasem pe Dumnezeu când fusesem închis. Nu-L învinovățisem niciodată pe Dumnezeu pentru greutățile pe care le înfruntasem. Crezusem că Îi eram credincios lui Dumnezeu și că aveam o credință puternică în El. Dacă nu ar fi venit această boală, nu aș fi știut niciodată despre firea mea coruptă, despre intenția mea impură de a căuta binecuvântări și cu atât mai puțin aș fi fost capabil să caut adevărul și să fiu transformat. Faptul că exista această boală era modul lui Dumnezeu de a mă mântui. Aceasta era iubirea lui Dumnezeu pentru mine! După ce am realizat acest lucru, nu L-am mai învinovățit pe Dumnezeu și nu L-am mai înțeles greșit. Indiferent de felul în care îmi evolua starea, aveam să mă supun orchestrărilor lui Dumnezeu și să mă lepăd de intenția de a câștiga binecuvântări. După aceea, mi-am luat medicamentele și m-am încredințat lui Dumnezeu, căutându-I îndrumarea în tot acest timp. În fiecare zi, mă străduiam din răsputeri să-mi fac datoria. Lucrul la care nu m-am așteptat a fost că boala mi-a dispărut fără să-mi dau seama! Inima îmi era plină de recunoștință față de Dumnezeu!

În mai 2015, mi-am asumat datoria de udare. Chiar prețuiam această datorie. Îmi petreceam timpul contemplând cuvintele lui Dumnezeu, iar când frații și surorile mele aveau probleme, cugetam la ele și găseam pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care îi puteau ajuta. După o vreme, viața bisericească s-a îmbunătățit. Frații și surorile mele erau mai motivați să-și

îndeplinească datoria și aveau credința de a mărturisi ferm în fața greutăților și a opresiunii. Eram euforic. Credeam că Dumnezeu mă binecuvântase făcându-mă mai eficient în datoria mea, ceea ce dovedea că-mi lăuda truda.

Dar, anul acela, pe 5 iunie, mă pregăteam să merg la o adunare când, deodată, m-am simțit foarte amețit. Simțeam că pământul se învârte. Fața și hainele mi-au fost curând inundate de transpirație și aveam o durere de cap îngrozitoare. Aveam aceleași simptome ca prima data când m-am îmbolnăvit, numai că mai rău ca înainte. Simțeam că mor. M-am gândit: „Cum de s-a întors această boală? Muncesc din greu să-mi fac datoria în fiecare zi; de ce nu mă apără Dumnezeu? Tot nu Îi sunt destul de credincios lui Dumnezeu?" Soția mea a observat starea în care mă aflam și, împreună cu fiicele mele, m-au dus la spital. Când au venit rezultatele, doctorul m-a evitat și a vorbit, în schimb, cu fiicele mele. La momentul acela, am știut că dacă nu era cancer, era altceva grav. Am început să mă supăr, dar apoi m-am gândit: „La fel erau simptomele și prima dată, dar au dispărut până la urmă! Acum, asta e tot în mâinile lui Dumnezeu. Încă îmi fac datoria, deci n-ar trebui să fie ceva prea grav, nu?" La gândul acesta, am început să mă liniștesc. O clipă mai târziu, cele două fiice ale mele au venit plângând și i-au spus soției mele: „Doctorul a spus că tata are cancer la ficat…" A fost un șoc pentru ea când a auzit asta. Toate trei s-au îmbrățișat, plângând cu amărăciune.

Mintea mi se învârtea și simțeam o durere zdrobitoare. Cum se putea să am cancer la ficat? Este aproape imposibil de tratat și pot muri oricând. Dacă muream, ce aveau să facă soția și fiicele mele? La asta au condus toți anii mei de trudă și sacrificiu? Îmi sunt refuzate binecuvântările Împărăției? În momentul acela, am simțit o durere și o disperare imense. Soția mea mi-a spus, plângând: „Dacă ai această boală e pentru că Dumnezeu a permis s-o ai. Dumnezeu este drept. Nu trebuie să-L învinovățim sau să-L înțelegem

greșit. Trebuie să încercăm să-I înțelegem voia.” Cuvintele soției mele mi-au amintit că, da, Dumnezeu este drept. Trebuia să-I caut voia fără să mă plâng. Văzând durerea soției mele, nu m-am putut abține să nu plâng și eu. Cu ochii în lacrimi, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Nu faci nimic fără însemnătate. Te rog, îndrumă-mă să-Ți înțeleg voia.” După ce m-am rugat, m-am simțit mult mai liniștit. Știam că nu există niciun leac pentru boala mea și nu voiam să-mi supun familia la mai multe presiuni financiare, așa că am cerut să fiu externat pentru a mă odihni acasă.

După două zile, frații și surorile mele au venit să mă vadă și au întrebat cum mă simțeam. Văzându-i și gândindu-mă la cât de gravă era boala mea, am început să mă tânguiesc, spunând: „Să vă am pe toți alături, îngrijindu-mă, este iubirea lui Dumnezeu. Dar cu o boală ca asta, nu voi mai fi aici pentru mult timp. Nu-mi voi mai putea face datoria ca de obicei și nu voi trăi să văd Împărăția lui Dumnezeu înfăptuindu-se.” O soră m-a consolat și mi-a spus cu răbdare: „Frate, boala asta vine din iubirea lui Dumnezeu. Trebuie să te rogi mai mult, să cauți adevărul, să înțelegi voia lui Dumnezeu și să mărturisești ferm în timpul bolii tale!” Ulterior, mi-a dat câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Unul dintre ele mi-a făcut o impresie profundă: **„În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare,**

dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de robia corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care ești încă supus robiei Satanei și în oricare dintre aspectele în care ai încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să suferi. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să priceapă voia lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu în toiul încercărilor"). După ce am citit asta, am reflectat asupra mea. Înainte, când m-am îmbolnăvit, am putut să mă supun prin căutarea adevărului. Am crezut că am mărturisit ferm și că am renunțat la intențiile mele de a câștiga binecuvântări. Însă acum că boala mi se întorsese și era mai gravă ca înainte, eram expus din nou. Am văzut că intenția mea de a câștiga binecuvântări era adânc înrădăcinată și că nu reușisem să trec testul lui Dumnezeu. Dacă sănătatea nu mi s-ar fi șubrezit iar, această intenție inveterată de a obține binecuvântări și dorințele mele nebunești ar fi fost greu de văzut, darămite de schimbat și purificat. În același timp, am văzut firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu. El scrutează inimile oamenilor, așa că știa corupția și stricăciunea din mine. El S-a folosit de boala mea pentru a mă face să reflectez asupra mea, să caut adevărul și să-mi rezolv firea coruptă. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu! Ulterior, am reflectat asupra comportamentului meu, întrebându-mă de ce, în fața bolii, reacția mea a fost să-L înțeleg greșit și să-L învinuiesc pe Dumnezeu. Încă încercam să fac troc cu Dumnezeu?

Nu voiam mereu binecuvântările lui Dumnezeu, dar nu eram dispus să accept rânduielile Sale pentru mine? Încercasem mereu să fac târguri cu Dumnezeu, dar care era cauza?

După o vreme, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu de dragul propriilor interese; abandonează lucrurile, se sacrifică pentru El și Îi sunt credincioși, dar fac toate aceste lucruri tot de dragul interesului propriu. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a obține binecuvântări pentru ei înșiși. În societate, totul este făcut pentru beneficiul personal; a crede în Dumnezeu se face doar pentru a câștiga binecuvântări. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: acestea sunt toate dovezi empirice ale naturii corupte a omului**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Diferența dintre schimbările exterioare și schimbările firii”). „**Nimic nu este mai dificil de abordat decât cerințele constante ale oamenilor de la Dumnezeu. Dacă nimic din ceea ce face Dumnezeu nu se conformează gândirii tale și dacă El nu acționează potrivit gândirii tale, atunci este probabil să te împotrivești – ceea ce e suficient să arate că, din natură, te împotrivești lui Dumnezeu. Recunoașterea acestei probleme se realizează doar reflectând frecvent asupra propriei persoane și ajungând la o înțelegere a adevărului; de asemenea, și aceasta poate fi pe deplin rezolvată prin urmărirea adevărului. Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, au multe cerințe de la Dumnezeu, însă când într-adevăr înțeleg adevărul nu au niciuna; ei simt doar că nu L-au mulțumit suficient pe Dumnezeu, că nu ascultă de Dumnezeu suficient. Faptul că oamenii au întotdeauna cerințe de la Dumnezeu reflectă natura lor coruptă. Dacă**

nu tratezi acest lucru ca pe o problemă gravă, dacă nu îl tratezi ca pe ceva important, atunci vor exista primejdii și pericole ascunse pe calea credinței tale. Ești capabil să depășești lucrurile obișnuite, dar atunci când soarta, perspectivele și destinația ta sunt implicate, probabil nu ești în stare să biruiești. În acel moment, dacă încă ești lipsit de adevăr, poți prea bine să revii la vechile tale căi și vei deveni, astfel, unul dintre cei care sunt distruși" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu").

Revelațiile din cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că acele încercări de a face schimburi cu Dumnezeu erau bazate pe otrăvuri satanice precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate" și „Nu te trezi niciodată devreme decât dacă există un beneficiu asociat". Orice-aș fi făcut, mă gândeam întotdeauna mai întâi ce beneficii mi-ar aduce mie și cum aș putea câștiga binecuvântări. Chiar și în datoria mea, întotdeauna am avut propriile motive și întinări. Amintindu-mi de calea pe care am mers, întotdeauna făcusem sacrificii superficiale pentru lucrarea lui Dumnezeu, când, de fapt, încercam să dau la schimb aceste mici sacrificii pentru binecuvântări mărețe. Ca să câștig binecuvântările lui Dumnezeu, orice suferință păruse că merită. Însă când dorințele nu mi-au fost îndeplinite și m-am îmbolnăvit iar și iar, până în punctul în care părea că aveam să mor, toată neînțelegerea, învinuirea, împotrivirea și trădărea față de Dumnezeu mi-au fost revelate. Îmi făcusem datoria pentru a ajunge la destinație. Îl folosisem și Îl înșelasem pe Dumnezeu. Îmi pierdusem conștiința și rațiunea. Fusesem rău și josnic! Dacă orchestrările lui Dumnezeu nu m-ar fi expus în mod repetat, n-aș fi văzut niciodată cât de egoist și viclean eram. Îmi considerasem căutarea de binecuvântări drept adecvată și lăsasem în urmă cerințele lui Dumnezeu. Orice făcusem, orice sacrificii făcusem, nu conta – Dumnezeu n-ar lăuda asta niciodată. Dacă nu

căutam adevărul, dacă intenția mea era în continuare de a primi binecuvântări, Dumnezeu m-ar fi detestat și pedepsit. Le sunt recunoscător cuvintelor lui Dumnezeu pentru că m-au luminat, permițându-mi să mă cunosc prin boala aceasta și să renunț la cerințele mele nebunești. Aceasta este mântuirea lui Dumnezeu pentru mine! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult simțeam cât de măreață este iubirea lui Dumnezeu. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Voia Ta cea bună este în spatele faptului că am făcut cancer. Viața și moartea mea sunt în mâinile Tale. Mă voi supune Ție și voi mărturisi ferm pentru a Te mulțumi."

După ce m-am rugat, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: «Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte»? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-I vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu, nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin ascultător înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta"** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au

arătat sfințenia și dreptatea Lui. Dumnezeu Se arată doar celor care mărturisesc ferm atunci când sunt încercați și rafinați. Când Dumnezeu l-a încercat pe Iov, averea, copiii, sănătatea și fericirea lui Iov i-au fost luate toate de Satana, iar trupul i-a fost acoperit cu bube. Însă el nu s-a plâns și nici nu L-a învinuit pe Dumnezeu. El doar s-a urât pe sine și s-a blestemat. Înfruntând această încercare, el tot s-a putut supune suveranității lui Dumnezeu și I-a slăvit numele din poziția sa de ființă creată. Ba chiar a spus: „Iahve a dat și Iahve a luat" (Iov 1:21). Aceste cuvinte au fost mărturie fermă, frumoasă și răsunătoare pentru Dumnezeu în fața Satanei și, în cele din urmă, Dumnezeu I S-a arătat lui Iov. Aceasta este valoarea pe care a avut-o viața lui Iov. Boala pe care am înfruntat-o a venit fiindcă Dumnezeu îmi arăta o bunătate specială. Trebuia să mă supun orchestrărilor lui Dumnezeu așa cum a făcut Iov. Cancerul nu ar trebui să-mi stea în cale. În schimb, ar trebui să-mi ofer viața lui Dumnezeu și să fiu mărturie fermă și răsunătoare pentru Dumnezeu în fața Satanei, alinând inima lui Dumnezeu. Mi-am lăsat deoparte grijile și m-am predat suveranității lui Dumnezeu. Curând, starea mea s-a îmbunătățit. Mâncarea avea un gust mai bun, mă puteam mișca normal și chiar îmi puteam face datoria cât puteam de bine. Ulterior, fiicele mele m-au dus la spital pentru un control. Doctorului nu-i venea să creadă ce se întâmplase. A spus că pacienții ca mine erau rari și că faptul că am supraviețuit fără să fiu tratat în spital era un miracol! Am știut că Acesta era Dumnezeu Care mă apăra. Simțeam că viața mea era în mâinile lui Dumnezeu și am experimentat suveranitatea lui Dumnezeu în toate lucrurile.

După o vreme, boala a izbucnit din nou. Soția și fiicele mele m-au dus la spital, iar când șeful de secție a văzut cât de gravă era boala mea, a chemat un specialist să mă examineze. Când au venit rezultatele testelor de la laborator, specialistul a spus că le lipsea echipamentul cu care să-mi

trateze boala și a sugerat să plătim peste 200000 yuani ca să mă transfer la spitalul provincial, unde era posibil să mă tratez. Plângând, fiica mea i-a spus soției mele: „Ai auzit felul în care a spus asta? Nimeni nu-l va putea trata pe tata. Mai mult de treizeci de oameni au făcut cancer în satul nostru în ultimii ani și au murit toți…” Chipul soției mele era scăldat în lacrimi. Mă simțeam ca un condamnat. Încă o dată, simțeam că se apropie moartea și nu mă puteam abține să nu mă întreb: cum s-a putut întoarce această boală și cum poate fi încă tot atât de gravă? Dar, de data aceasta, m-am dojenit. Aveam remușcări pentru nesupunerea mea față de Dumnezeu. M-am gândit la toate întâlnirile mele cu moartea și la felul în care Dumnezeu m-a apărat și m-a ținut în viață de fiecare dată. Văzusem limpede suveranitatea lui Dumnezeu, deci cum de nu-L puteam înțelege cu adevărat pe Dumnezeu? Numai Dumnezeu avea autoritate asupra vieții și a morții, nu doctorii! Așadar, am mers înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat. Am spus: „Dragă Dumnezeule, încă o dată, sunt pus în fața propriei morți. Știu că voia Ta cea bună este în spatele acestui lucru. Viața și moartea mea sunt în mâinile Tale. Mă voi supune Ție și voi mărturisi ferm pentru a Te mulțumi!”

După ce m-am rugat, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Cine din întreaga omenire nu este îngrijit în ochii Celui Atotputernic? Cine nu trăiește în mijlocul predestinării Atotputernicului? Oare viața și moartea omului sunt rezultatul propriei alegeri? Își controlează omul propria lui soartă? Mulți oameni strigă după moarte, totuși, ea este departe de ei; mulți oameni vor să fie cei care sunt puternici în viață și se tem de moarte, totuși, necunoscută lor, ziua morții lor se apropie, aruncându-i în abisul morții; mulți oameni se uită la cer și suspină profund; mulți oameni strigă grozav, plângând cu suspine; mulți oameni cad în mijlocul încercărilor; și mulți oameni devin prizonieri ai**

ispitei. Deși nu Mă arăt în persoană pentru a-i permite omului să Mă vadă clar, mulți oameni se tem să-Mi vadă fața, foarte speriați că îi voi răpune, că îi voi nimici. Omul Mă cunoaște sau nu cu adevărat? Nimeni nu poate spune sigur. Nu este așa?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 11). Cuvintele lui Dumnezeu aveau putere și autoritate și mi-au dat încredere. Dumnezeu este Creatorul și controlează totul. În calitate de ființă creată, știam că trebuie să mă supun suveranității Creatorului. Dacă îmi prețuiesc viața și Îl învinovățesc pe Dumnezeu, m-aș împotrivi Lui, L-aș trăda, mi-ar fi rușine de El, iar viața mea n-ar avea nicio însemnătate. Când am înțeles toate astea, nu am simțit că moartea sau boala îmi stau în cale. Le-am spus soției și fiicelor mele: „Nu fiți triste. Chiar dacă doctorul m-a condamnat la moarte, eu cred că viața și moartea mea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Tot ce face Dumnezeu este drept. Atât timp cât pot trage aer, voi fi mărturie fermă pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu!" Ulterior, am mers înapoi acasă pentru a mă recupera. În fiecare zi, mergeam înaintea lui Dumnezeu, mă rugam și citeam cuvintele lui Dumnezeu. M-am simțit liniștit și împăcat. Doctorul mi-a dat două cutii de ser injectabil care au costat mai puțin de zece yuani. Am făcut injecțiile timp de o lună, iar degetele mi s-au întors la culoarea normală și mi-a revenit pofta de mâncare. Treptat, am început să-mi recapăt puterile și vigoarea până a fost la fel ca atunci când nu eram bolnav. Când m-am întors la spital pentru control, doctorul a spus că era un miracol că mi-am revenit atât de repede. Știam că totul era mulțumită lui Dumnezeu, că nimeni nu m-ar fi putut salva în afară de El. Este cum spune Dumnezeu: „**Evident, nu omenirea este cea care are putere asupra vieții și morții, nu vreo ființă din lumea naturală, ci Creatorul, a cărui autoritate este unică. Viața și moartea omenirii nu sunt produse ale vreunei legi a lumii naturale, ci o consecință a suveranității autorității**

Creatorului” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (III)”). Experimentasem suveranitatea, autoritatea și faptele miraculoase ale lui Dumnezeu. Văzusem iubirea și mântuirea Lui. I-am mulțumit și L-am slăvit din toată inima. Când m-au văzut oamenii din satul meu, au avut un șoc. Au spus că nu crezuseră că o să supraviețuiesc, că nu se așteptau să mă vadă iarăși arătând atât de sănătos și că eram foarte norocos că scăpasem ca prin urechile acului! Dar eu știam în inima mea: asta nu avea nicio legătură cu norocul. Acestea erau puterea și autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a salvat! Curând, mi-am reluat datoria în biserică. Au trecut cinci ani, iar boala mea nu a revenit. Era mai mult decât îndrăznisem să sper. Chiar Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce s-a întâmplat.

Prin această boală, prin revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu și în fața faptelor, am dobândit puțină înțelegere a părerilor mele greșite din credință și a firii mele corupte și am ajuns să cunosc suveranitatea, firea dreaptă și frumoasa esență a lui Dumnezeu. Mi-am abandonat intenția de a primi binecuvântări și am învățat cum să trăiesc o viață cât mai însemnată și prețioasă. Sunt atât de recunoscător pentru bunătatea lui Dumnezeu!

79. Binecuvântări aduse de boală

de Xiao Lan, China

În 2014, Partidul Comunist a început să defăimeze Biserica lui Dumnezeu Atotputernic cu cazul Zhaoyuan din 28 mai și să aresteze frați și surori în stânga și în dreapta. Cei mai mulți lideri ai bisericilor din zona noastră au fost prinși, iar unii dintre frații și surorile noi în credință trăiau în frică și negativitate. În acest moment critic am fost promovată ca responsabilă pentru lucrarea mai multor biserici. M-am gândit în sinea mea: „Preluarea conducerii într-o perioadă de criză este o responsabilitate uriașă, iar eu nu-L pot dezamăgi pe Dumnezeu". Așadar, m-am dedicat datoriei mele, înfruntând pericolul de a putea fi arestată în orice moment. Am simțit că Dumnezeu ar fi de acord ca eu să protejez lucrarea bisericii într-o vreme atât de periculoasă și că voi fi cu siguranță demnă de a fi mântuită de Dumnezeu și de a intra în Împărăția Sa. Și apoi, din senin, m-am îmbolnăvit grav.

Într-o seară de octombrie din 2014, mi-am scăpat deodată castronul pe podea în timp ce luam cina. Am crezut că îl scăpasem din neatenție, așa că m-am grăbit să-l iau de pe jos și am încercat să iau un șervet ca să-mi șterg mâinile când mi-am dat seama că nu pot să-mi controlez mâinile și să apuc șervetul. În scurt timp, nu mi-am mai simțit mâinile și picioarele și pur și simplu am rămas acolo, pe un scaun, nefiind în stare să mă mișc deloc. Familia mea mi-a verificat tensiunea arterială, care s-a dovedit a fi peste 200. Am luat niște medicamente pentru a reduce tensiunea arterială, dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Eram atât de confuză și mă întrebam: „Cum de s-a putut întâmpla asta? Ar putea fi ceva grav?" Dar apoi mi-am dat seama că dedicasem atât de multe datoriei mele în toți acești ani de credință, așa că am fost sigură că aveam să primesc harul lui Dumnezeu și că nu putea fi

ceva grav. Chiar dacă eram bolnavă, credeam că Dumnezeu avea să mă protejeze și să mă vindece. După ce m-am gândit la asta, m-am simțit mult mai calmă. Când m-am trezit a doua zi dimineață, am încercat ușor să-mi mișc mâinile și picioarele și am constatat că totul părea normal pe partea dreaptă a corpului, dar că brațul și piciorul meu stâng erau încă amorțite și abia simțeam ceva. M-am încordat imediat, gândindu-mă: „De ce nu mă simt bine cu totul? Voi rămâne parțial paralizată? Dacă da, nu aș mai avea cum să-mi fac datoria. Voi deveni inutilă și voi fi eliminată? Voi mai avea o șansă la mântuire?" Dar apoi, m-am gândit că ceea ce s-a întâmplat era foarte grav și faptul că mi-am revenit peste noapte, pe jumătate, era sigur o binecuvântare de la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu m-a vindecat, atunci recuperarea mea ar trebui să fie un lucru simplu, nu? Am simțit că am protecția lui Dumnezeu și că nu trebuie să îmi fac prea multe griji.

Am fost la doctor în acea dimineață și, după o tomografie computerizată, mi-a spus cu o privire gravă: „Pe partea dreaptă ați avut o hemoragie intracraniană, cu aproximativ 10 ml de sânge. Dacă locul sângerării ar fi fost doar un pic mai sus, ar fi afectat centrul vorbirii. V-ați fi pierdut capacitatea de a vorbi și probabil ați fi devenit o legumă. Având în vedere că asta s-a întâmplat noaptea trecută, sunteți incredibil de norocoasă că mai trăiți. Aveți imediat nevoie de tratament." El a continuat, spunând că urma să înceapă cu o perfuzie și să abordeze tratamentul în mod conservator și că, în situația în care cheagurile de sânge din creierul meu nu se dizolvau, trebuia să fiu operată. La mențiunea hemoragiei cerebrale, mintea mi s-a golit de tot. Nu îndrăznisem niciodată să-mi imaginez că ar fi putut fi ceva atât de grav. „Nu am nici măcar 50 de ani", mi-am zis în sinea mea; „dacă tratamentul nu reușește și rămân parțial paralizată sau devin un zombi complet paralizat, ce fel de viață groaznică voi avea? Și operația pe creier este atât de riscantă, ar putea să mă coste chiar viața. Aș mai putea

atunci să fiu mântuită și să intru în Împărăția lui Dumnezeu? Am dat tot ce am în anii mei de credință, deci de ce am o problemă de sănătate atât de gravă? De ce nu mă protejează Dumnezeu?" M-am supărat mai mult cu cât m-am gândit la asta și nici măcar nu am reușit să mănânc la prânz. Cam în a cincea zi de spitalizare, unei bătrâne din patul de lângă al meu i s-a făcut brusc mult mai rău și a trebuit să fie transferată la un alt spital. Faptul că am văzut asta m-a neliniștit din nou și m-am gândit: „Am fost internate în aceeași zi și ea se plimba peste tot, dar acum o scot de aici în cărucțul cu rotile. Se pare că, într-un asemenea caz, nu poți să-ți dai seama dacă un om va supraviețui sau nu. Oare și starea mea de sănătate se va înrăutăți brusc?"

Chiar și după aproape o săptămână în spital, tot nu simțeam nimic în piciorul stâng. M-am gândit: „De ce nu are Dumnezeu grijă de mine? Nu pot să-mi fac datoria într-un moment atât de riscant – oare mi-am pierdut șansa la mântuire?" Acest gând m-a făcut să simt un adevărat fior în inimă, iar eu am început să plâng și nu m-am putut opri. Muncisem foarte mult în cei nouă ani ai mei de credință, nelăsând niciodată nimic să-mi stea în cale. Nu ezitasem nicicând să mă ocup de orice fel de dificultate sau problemă care apărea în biserică și nu dădusem înapoi nici măcar atunci când mă confruntam cu adevăratul pericol de a fi arestată. Îmi făceam mereu datoria. De-a lungul anilor mei ca lider, suferisem mai mult și dedicasem mai mult datoriei mele decât ceilalți frați și surori. Credeam că, dăruind atât de mult și sacrificându-mă astfel, Dumnezeu trebuia să mă binecuvânteze. Cum de mă îmbolnăvisem atât de grav și atât de brusc? Cum de nu mă protejase Dumnezeu? Dacă starea mea de sănătate nu se îmbunătățea și nu puteam să-mi asum o datorie, mai puteam fi mântuită? Dacă nu, atunci toți acești ani de sacrificiu și muncă grea erau în zadar? Am simțit că nu aș fi depus atât de mult efort dacă aș fi știut că avea să se întâmple asta. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nefericită. Nici nu mai voiam să

mă rog sau să cuget la cuvintele lui Dumnezeu. Mă simțeam cu adevărat agitată și, fără să-mi dau seama, mi-am pus sub cap brațul în care aveam perfuzia, deplasând acul, fapt care mi-a făcut mâna să se umfle. Văzându-mi mâna umflată, m-am întristat. M-am gândit la frații și surorile din afara spitalului, plini de energie, predicând Evanghelia și făcându-și datoria, în timp ce eu doar zăceam în spital, incapabilă să-mi îndeplinesc vreo datorie. Nu eram cu totul inutilă? Și fiindcă era timpul să răspândim Evanghelia Împărăției, toți ceilalți puteau să-și îndeplinească datoria și să facă fapte bune, în timp ce eu, probabil, aveam să fiu eliminată. Mi se părea că, până la urmă, nu aveam să fiu mântuită de Dumnezeu. În noaptea aceea, m-am zvârcolit și m-am foit în pat și nu am reușit să adorm deloc. Pe deplin pierdută în nefericirea mea, am venit în lacrimi înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „O, Dumnezeule, chiar sufăr acum. Știu că Tu ai permis să mi se întâmple asta și că nu ar trebui să Te înțeleg greșit. Te rog să mă îndrumi să-Ți înțeleg voia, ca să mă pot supune domniei și aranjamentelor Tale.”

Cât eram în spital, o soră mi-a trimis un MP5 player și, după ce toți ceilalți au adormit, mi-am pus căștile și am ascultat cuvintele lui Dumnezeu. Unul dintre pasaje mi-a fost incredibil de folositor. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu**

face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). Cât m-am gândit la asta, mi-am dat seama că, atunci când Dumnezeu îi încearcă și-i rafinează pe oameni, nu o face pentru a-i elimina, ci pentru a-i purifica și a-i transforma. Însă eu nu căutam voia lui Dumnezeu și nu încercam să-I înțeleg lucrarea. De la accidentul vascular cerebral, nu făcusem decât să-L înțeleg greșit să-L învinovățesc pe Dumnezeu. Fusesem atât de nesăbuită! Așa că am spus o rugăciune către Dumnezeu. Eram pregătită să mă supun, să citesc cuvintele lui Dumnezeu pentru a reflecta, a mă cunoaște pe mine însămi și a învăța o lecție.

În cuvântul lui Dumnezeu am citit următoarele: „**Cel mai trist lucru referitor la credința omenirii în Dumnezeu este că omul își conduce propria gestionare în mijlocul lucrării lui Dumnezeu și, totuși, nu acordă atenție gestionării lui Dumnezeu. Cel mai mare eșec al omului constă în modul în care, în același timp cu încercarea de a se supune lui Dumnezeu și de a I se închina, omul își construiește propria destinație ideală și urzește cum să primească cea mai mare binecuvântare și cea mai bună destinație. Chiar dacă oamenii înțeleg cât de jalnici, detestabili și vrednici de milă sunt ei, câți pot să renunțe cu ușurință la idealurile și la speranțele lor? Și cine poate să-și oprească proprii pași și să nu se mai gândească doar la el însuși? Dumnezeu are nevoie de cei**

care vor coopera strâns cu El pentru a-Și completa gestionarea. El are nevoie de cei care I se vor supune dedicându-și toată mintea și tot trupul lucrării Sale de gestionare. Nu are nevoie de oameni care întind mâinile ca să cerșească de la El în fiecare zi, cu atât mai puțin de cei care dau puțin și apoi așteaptă să fie răsplătiți. Dumnezeu îi disprețuiește pe cei care fac o contribuție măruntă și apoi se culcă pe lauri. El îi urăște pe acei oameni cu sânge rece care-I resping lucrarea de gestionare și care vor să vorbească numai despre a merge în rai și a câștiga binecuvântări. Îi urăște și mai mult pe cei care profită de ocazia ivită din lucrarea pe care El o face pentru a mântui omenirea. Asta pentru că acestor oameni nu le-a păsat niciodată de ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze și să dobândească prin lucrarea gestionării Sale. Lor le pasă doar de modul în care pot folosi ocazia oferită de lucrarea lui Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Nu le pasă de inima lui Dumnezeu, fiind preocupați în totalitate de propriile perspective și propria soartă. Cei care resping lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu au nici cel mai mic interes pentru modul în care Dumnezeu mântuiește omenirea și pentru voința Lui fac doar ceea ce le place, într-un mod detașat de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Comportamentul lor nu este nici amintit de Dumnezeu, nici aprobat de Dumnezeu – cu atât mai puțin este privit favorabil de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluiau exact starea în care mă aflam. Când am devenit pentru prima dată credincioasă, am văzut ceea ce făgăduia Dumnezeu omului și m-am gândit că, atâta vreme cât muncim din greu, facem sacrificii pentru Dumnezeu și căutăm adevărul, putem să fim mântuiți și să intrăm în Împărăția Lui. Așa că m-am dedicat din toată inima datoriei mele, în ciuda tuturor condițiilor

nefavorabile care mi-au ieșit în cale. Când alți frați și surori aveau dificultăți, mă grăbeam să-i susțin și să-i ajut. Ba chiar am continuat să-mi fac datoria când m-am confruntat cu adevăratul pericol de a fi arestată. Am crezut că acest tip de sacrificiu avea cu siguranță să-mi câștige protecția și binecuvântările lui Dumnezeu și că urma să am un loc în Împărăția cerurilor. Când m-am îmbolnăvit și m-am confruntat cu posibilitatea de a fi parțial paralizată, am simțit că Dumnezeu nu mă protejase sau binecuvântase și că-mi pierdusem șansa la un viitor și o destinație bune. Eram plină de nemulțumiri, Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu și eram în contradicție cu El și chiar voiam să-mi închei socotelile, calculând tot ceea ce făcusem. Cu tot efortul depus, încercam să-L conving pe Dumnezeu, mă certam cu El, strigam împotriva Lui. Nu eram exact ceea ce voia să spună Dumnezeu când a zis că „**cei care dau puțin și apoi așteaptă să fie răsplătiți**” și „**cei care fac o contribuție măruntă și apoi se culcă pe lauri**”? În fața unei boli grave, motivul meu ascuns de a câștiga binecuvântări și perspectiva tranzacțională care stătea în spatele sacrificiilor mele din credința mea au ieșit la lumină. Nu îmi făceam datoria pentru a obține adevărul și a mă lepăda de stricăciune ci, mai degrabă, îmi doream să folosesc sacrificiile superficiale în schimbul harului și binecuvântărilor lui Dumnezeu, în schimbul binecuvântărilor Împărăției. Mă târguiam cu Dumnezeu, folosindu-L și păcălindu-L. Cum ar fi putut o oportunistă ca mine să fie vrednică de Împărăția cerească? Dacă nu ar fi fost acel accident vascular cerebral, toate eforturile mele superficiale m-ar fi păcălit cu totul și nu mi-aș fi recunoscut niciodată motivele abjecte de a căuta binecuvântări sau falsa mea credință. Aș fi continuat să mă împotrivesc lui Dumnezeu în credința mea, fără să am habar ce făceam.

După aceea, am continuat să mă gândesc la mine și la motivul pentru care încercam mereu să mă târguiesc cu Dumnezeu în datoria mea. În

căutarea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu de dragul propriilor interese; abandonează lucrurile, se sacrifică pentru El și Îi sunt credincioși, dar fac toate aceste lucruri tot de dragul interesului propriu. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a obține binecuvântări pentru ei înșiși. În societate, totul este făcut pentru beneficiul personal; a crede în Dumnezeu se face doar pentru a câștiga binecuvântări. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: acestea sunt toate dovezi empirice ale naturii corupte a omului**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Diferența dintre schimbările exterioare și schimbările firii”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat sursa atitudinii tranzacționale pe care o aveam în credința mea. Zicalele precum „Fiecare pentru sine și diavolul îl ia pe cel din urmă” și „Niciodată să nu ridici un deget fără recompensă” erau idei satanice care mi se înrădăcinaseră adânc în inimă și deveniseră legi ale supraviețuirii pentru mine. În tot ceea ce făceam, beneficiul meu personal era pe primul loc, așadar simțeam că trebuia să fiu răsplătită pentru contribuțiile mele. Chiar și în lucrarea mea pentru Dumnezeu, încercam doar să cad la învoială cu El și credeam că a câștiga binecuvântări în credința mea era ceva perfect normal. Când am avut un accident vascular cerebral după ce am muncit atât de mult și am făcut atâtea sacrificii și mi-am dat seama că puteam să mor în orice moment și că mi-am pierdut orice speranță de a fi mântuită, de a avea un rezultat și o destinație bune, m-am împotrivit imediat lui Dumnezeu și L-am învinuit. Calculam tot ceea ce făcusem, mă certam cu Dumnezeu, mă ridicam împotriva Lui. Trăiam după otrăvurile Satanei, fără niciun fel de

asemănare umană. Dacă nu mă pocăiam, mai devreme sau mai târziu aveam să fiu elimintată și pedepsită.

Au mai fost câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu pe care le-am citit mai târziu și care mi-au oferit o înțelegere a perspectivei greșite asupra urmăririi în credința mea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când oamenii îi evaluează pe alții, o fac în funcție de aportul acestora. Când Dumnezeu evaluează omul, o face în funcție de natura lui. Dintre cei care caută viața, Pavel era cineva care nu își cunoștea propria esență. El nu a fost în niciun caz umil sau ascultător, nici nu și-a cunoscut esența care era împotrivitoare lui Dumnezeu. Și prin urmare, era cineva care nu trecuse prin experiențe detaliate și cineva care nu pusese adevărul în practică. Petru a fost diferit. El și-a cunoscut imperfecțiunile, slăbiciunile și firea coruptă ca și creatură a lui Dumnezeu, așa că avea o cale de practică prin care să-și schimbe firea; nu a fost unul din aceia care avea doar doctrină, dar nu trăia în realitate. Aceia care se schimbă sunt oameni noi care au fost mântuiți, ei sunt aceia calificați să caute adevărul. Oamenii care nu se schimbă aparțin acelora care sunt învechiți prin natură; ei sunt aceia care nu au fost mântuiți, adică, aceia care au fost detestați și respinși de Dumnezeu. Ei nu vor fi ținuți minte de Dumnezeu indiferent cât de măreață este lucrarea lor. Când compari toate acestea cu propria ta căutare, ar trebui să fie de la sine evident dacă ești în final același tip de persoană ca și Petru sau Pavel**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). „**Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor concepții, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești**

deloc ascultător lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi eliminat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). Când m-am gândit mai mult la asta, a fost cu adevărat edificator pentru mine. Când Dumnezeu măsoară o persoană, nu o face bazându-Se pe contribuțiile sale de suprafață, ci, mai degrabă, această măsurare se bazează pe atitudinea, perspectiva și poziția sa în fața lucrurilor și pe faptul de a putea sau nu pune adevărul în practică și de a se supune lui Dumnezeu. Dar m-am gândit că, atâta vreme cât un om a făcut sacrificii și a muncit din greu, Dumnezeu Se va bucura de asta și îl va binecuvânta, și atunci el va avea o destinație bună. Nu contrazicea clar acest lucru cuvintele lui Dumnezeu? În Epoca Harului, Pavel a mers în cea mai mare parte a Europei, propovăduind Evanghelia Domnului. A suferit mult, a terminat multe lucrări și a înființat multe biserici. Însă tot ceea ce a făcut nu a fost din supunere față de Dumnezeu sau pentru a îndeplini datoria unei ființe create. A fost pentru ca el să fie personal binecuvântat și răsplătit. De aceea, după atâtea călătorii și atât de multă muncă grea, el a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa dreptăţii" (2 Timotei 4:7-8). Pavel Îi cerea ostentativ o coroană lui Dumnezeu. Sacrificiile lui nu au fost sincere și nu au izvorât din supunerea față de Dumnezeu. Până la urmă, nu numai că nu a intrat în Împărăție, dar a fost pedepsit. În credința mea, nu priveam lucrurile din perspectiva adevărului și a cuvintelor lui Dumnezeu, ci măsuram lucrarea lui Dumnezeu potrivit logicii Satanei și cu o atitudine tranzacțională. Era cu totul ridicol din partea mea. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în**

practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). Mi-am dat seama că trebuia să urmăresc adevărul și să mă concentrez la a mă cunoaște pe mine însămi prin procesul îndeplinirii datoriei mele, să-mi abordez perspectivele greșite, motivele greșite și firea mea coruptă, să ating ascultarea față de Dumnezeu și să-mi fac datoria din considerație față de voia lui Dumnezeu și nimic altceva. Acesta este singurul mod de a fi mântuită de Dumnezeu. Odată ce mi-am dat seama de toate acestea, am spus o rugăciune: „Indiferent ce se întâmplă cu sănătatea mea, sunt gata să mă supun. Dacă trăiesc și ies din spital, îmi voi face datoria pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu până la ultima mea suflare!"

În cea de-a douăsprezecea zi de spitalizare, am întrebat dacă puteam fi examinată pentru o posibilă externare din spital și, după examinare, medicul a spus: „Hemoragia a încetat, dar cheagurile de sânge nu s-au dizolvat complet. Totul arată foarte bine pentru doar 12 zile de tratament." Am fost încântată să aud asta și I-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a protejat. De asemenea, doctorul mi-a spus că, după ce ieșeam din spital, trebuia să mă concentrez la însănătoșirea mea, să nu mă epuizez și că vasele mele cerebrale erau foarte fragile, așa că trebuia să mă asigur că nu cad pentru că, altfel, consecințele unui al doilea accident vascular cerebral ar fi fost absolut groaznice. În ziua în care m-am întors acasă, am primit un mesaj în care mi s-a zis că sora Zhang, o soră cu care lucram, plecase cu patru zile în urmă și încă nu se întorsese la gazda ei. Era foarte probabil să fi fost arestată. A fost cu adevărat îngrijorător să aud asta. Însemna că locurile de adunare în care fusese și casele în care se păstrau ofrandele bisericii erau toate în pericol, așa că trebuiau anunțate pentru a lua imediat măsuri de precauție. Dar asta includea o mulțime de locuri și, fiind abia externată, nu

mă puteam descurca din punct de vedere fizic în toată înghesuiala. De ce nu s-ar fi putut întâmpla asta înainte sau după accidental meu cerebral? De ce a trebuit să se întâmple într-o perioadă atât de critică? Dacă aș mai fi suferit încă un accident vascular cerebral, ar fi putut chiar să mă lase incapabilă să mă țin pe picioare, iar să ies ca să-i anunț pe toți acei oameni era cu adevărat periculos. Dacă aș fi fost arestată, aș fi putut rezista fizic torturii brutale a poliției? Probabil mi-ar fi adus moartea. Însă numai sora Zhang și cu mine știam unde locuiau acești frați și surori, așa că dacă nu mă duceam să le spun și ajungeau să fie arestați, iar ofrandele să fie luate de poliție, ar fi fost o pierdere teribilă. Tulburată, m-am gândit la rugăciunea pe care o făcusem înainte de a ieși din spital: „Dacă trăiesc și ies din spital, îmi voi face datoria pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu până la ultima mea suflare”. Acum că se întâmpla ceva, cum puteam să-mi uit pur și simplu promisiunea? M-am prosternat înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, știu că mă observi, văzând ce atitudine am. Sunt dispusă să sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu și să-mi fac datoria.” M-am gândit și la ce s-a întâmplat când Domnul Isus a fost pironit pe cruce, ceea ce a fost cu adevărat emoționant pentru mine. Domnul Isus a mers la locul crucificării Sale fără să Se uite vreodată înapoi, făcând totul pentru a răscumpăra omenirea, și a îndurat suferințe și umilințe de neimaginat. Dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte mare. El Și-a dat viața pentru noi, deci de ce nu puteam să renunț la interesele mele personale și să protejez lucrarea casei lui Dumnezeu pentru a-I răsplăti dragostea? Ca ființă creată, nu puteam doar să mă bucur de harul lui Dumnezeu și să mă gândesc la nimic altceva decât la propriile mele binecuvântări. Dacă nu îmi făceam datoria, nici măcar nu eram vrednică de a fi numită om. Încurajată de cuvintele lui Dumnezeu, am început să fac aranjamente pentru a mă ocupa de probleme. Tocmai când mă îndreptam spre casa celei de-a doua gazde,

am aflat că sora Zhang nu fusese de fapt arestată. I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. În plus, m-am simțit mult mai împăcată, pentru că reușisem să-mi rectific motivele și perspectivele și să pun adevărul în practică.

Acești șase ani au trecut foarte repede. Nu mi-am revenit complet, mâna și piciorul meu stâng sunt oarecum amorțite, dar știu că sănătatea mea este în mâinile lui Dumnezeu. Faptul că nu mi-am revenit pe deplin îmi servește drept protecție, ca un memento să nu depun eforturi pentru a obține binecuvântări, să nu ajung pe calea greșită, ca Pavel. Am suferit cât s-au întâmplat toate acestea, dar asta m-a ajutat să-mi înțeleg mai bine corupția și denaturările și să-mi rectific perspectivele greșite despre ce înseamnă să fii binecuvântat. Am înțeles că, în credința mea, ar trebui să urmăresc adevărul și să mă supun lui Dumnezeu și să fac datoria unei ființe create. Acum am scopul corect în căutarea mea – această boală a fost o binecuvântare mascată! Niciodată nu aș fi putut obține toate acestea într-un mediu confortabil. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea Sa!

88. Greutățile închisorii

de Xiao Fan, China

Într-o zi, în mai 2004, pe când participam la o întrunire cu niște frați și surori, peste 20 de polițiști au dat buzna. Au spus că fac parte din Brigada Municipală de Securitate Națională și că mi-au monitorizat telefonul mobil în ultimele patru luni. Au spus și că participă la o acțiune de represiune în întreaga provincie și că mulți credincioși în Dumnezeu Atotputernic au fost arestați. M-au dus la Școala Partidului Comunist din oraș pentru interogatoriu. Imediat ce am ajuns, mi-au ordonat să-mi dau jos pantofii și să stau ghemuită. După puțin timp, mi-au amorțit picioarele, dar de fiecare dată când încercam să-mi schimb poziția, polițiștii urlau la mine, spunându-mi că n-am voie să mișc niciun mușchi. M-au pus să stau ghemuită peste două ore înainte să înceapă interogatoriul. „Cine este conducătorul vostru? Unde țineți banii bisericii?" N-am spus nimic. Căpitanul Brigăzii de Securitate Națională a intrat atunci cu o pereche de cătușe și a spus cu cruzime: „Nu vă pierdeți timpul cu ea. Lăsați-o să încerce puțin astea!" Apoi mi-a spus: „Auzi ce se întâmplă în camera alăturată?" Se auzea o soră țipând în camera de alături și imediat m-am simțit agitată și înfricoșată, gândindu-mă: „Acești polițiști mă vor tortura în acest mod. Cum o să pot suporta?" Atunci am zis o rugăciune în gând lui Dumnezeu, rugându-L să-mi dea putere și spunând că sunt dispusă să mă bazez pe El și să mărturisesc ferm. Chiar atunci, căpitanul m-a trântit pe jos lovindu-mă cu piciorul, mi-a încătușat mâinile la spate și apoi le-a smucit în sus și în jos. După ce m-a tras așa de câteva ori, mă durea atât de tare încât curgea transpirația de pe mine. Au continuat să facă asta mai bine de zece minute înainte să renunțe. Văzând că nu a funcționat, au decis să încerce altceva. Au adus niște polițiști din altă zonă și niște trupe de intervenție din oraș, care au început

să mă interogheze câte un grup pe rând. Erau patru persoane în fiecare grup. M-au păzit cu rândul zi și noapte și m-au chinuit împiedicându-mă să adorm. Când nu-mi mai puteam ține ochii deschiși și adormeam, polițiștii îmi aruncau apă rece pe față și mă trăgeau de păr, încercând să-mi înfrângă determinarea și să mă facă să-mi vând frații și surorile și să-L trădez pe Dumnezeu. În fiecare zi, aveam nervii întinși la maximum, temându-mă că, dacă îmi pierd concentrarea o clipă, aș putea dezvălui informații despre biserică. Am continuat să mă rog lui Dumnezeu în inima mea, cerându-I să mă îndrume în acele zile groaznice. În plus, polițiștii m-au umilit în mod deliberat. Nu m-au lăsat să închid ușa când trebuia să merg la toaletă, iar în acest timp bărbați polițiști intrau și ieșeau imediat alături. Unii dintre ei se uitau intenționat și de multe ori stăteau în ușă și mă urmăreau când foloseam toaleta. Am fost interogată și torturată astfel timp de 12 zile. Pentru că nu dormisem de peste 10 zile și aveam nervii zdruncinați, am ajuns să fiu grav constipată. Din cauza torturii lor, am slăbit de la 58 la 52 kg. Am pierdut 6 kg în doar 12 zile.

În a treisprezecea zi, poliția m-a dus într-o casă de detenție din oraș. La mai puțin de o lună după aceasta, m-au dus la un hotel de lux pentru a fi monitorizată. L-au adus pe soțul meu și l-au lăsat singur cu mine într-o cameră ca să mă încurajeze să dau informații despre biserică. La început, mi-am pierdut din determinare. Îmi doream așa de mult să ies din acel infern împreună cu soțul meu cât mai repede posibil. Dar ca să plec trebuia să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi vând frații și surorile. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au venit atunci în minte: „**Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri**” (Cuvântul, Vol.

1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 17). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au amintit că polițiștii îl aduseseră pe soțul meu ca să-mi slăbească rezistența și să-L trădez pe Dumnezeu. Aceasta era uneltirea vicleană a Satanei și eram în pericol să-i cad în capcană. M-am gândit că, în timp ce mă interogau, polițiștii mi-au dat o listă cu nume ale fraților și surorilor și unele poze și mi-au cerut să-i arăt pe cei pe care îi cunoșteam, dar eu am refuzat. Mi-am amintit și că soțul meu mă sprijinea atât de mult în credința mea și m-am gândit că aș putea folosi această șansă ca să-l rog pe soțul meu să-i avertizeze pe acei frați și acele surori, astfel încât să se poată ascunde și să evite arestarea. Așa că m-am prefăcut că plâng pe umărul soțului meu și i-am șoptit la ureche planul meu. El a acceptat. Spre surpriza mea, o femeie polițist a dat imediat buzna în cameră și i-a spus soțului meu: „Te-am adus aici ca să ne ajuți. Despre ce vorbeați? Ieși afară!” Poliția a vrut ca soțul meu să mă încurajeze să dau informații despre biserică și să-L trădez pe Dumnezeu, dar când această polițistă a văzut că planul lor nu funcționase, a devenit exasperată și l-a dat afară pe soțul meu. Polițiștii aceștia erau așa siniștri și răi! Îndrumarea lui Dumnezeu m-a împiedicat să cad în capcana vicleană a Satanei.

După aceasta, poliția m-a dus din nou la Școala Partidului Comunist pentru interogare. M-au încătușat de un scaun de tortură și o polițistă a dat năvală în cameră și a început să mă lovească peste față cu un papuc de plastic. Totul s-a făcut negru și am zăcut nemișcată pe scaun. Ea a spus că mă prefac și, înjurând, m-a apucat de păr și a continuat să mă bată. Fața mi s-a umflat și s-a învinețit, iar sângele îmi curgea din ochi. A venit un polițist și m-a descătușat de la scaunul de tortură, apoi m-a tras de păr cu brutalitate și a încercat să mă bage sub scaun. N-am încăput sub scaun, așa că m-a lovit cu piciorul și m-a înjurat, spunând că nu sunt mai bună decât un câine. M-au îndesat sub scaun și mi-au zis să nu mă mișc, apoi m-au aruncat iar pe

scaun și m-au încătușat. Fiind bătută cu cruzime și umilită în acest mod, m-am simțit foarte supărată și am început să-mi pierd determinarea. Mi-am zis: „Nu se vor opri din tortură. Când se va termina totul?” Cuprinsă de o durere groaznică, am început să doresc moartea, dar eram încătușată de scaunul de tortură, deci nu era nicio șansă să se întâmple asta. Așa că am continuat să mă rog lui Dumnezeu în inima mea și atunci m-am gândit la toți sfinții din istorie care fuseseră persecutați pentru că au predicat Evanghelia Domnului. Unii fuseseră sfârtecați de cai, alții au fost omorâți cu pietre și alții au fost tăiați în bucăți. Toți au îndurat torturi pe care oamenii obișnuiți nu le-ar fi putut îndura și toți au fost mărturie pentru Dumnezeu cu viețile lor. Pe de altă parte, eu nu puteam îndura nici măcar acest strop de durere și chiar îmi doream moartea ca să scap. Eram așa de slabă și nu purtam deloc mărturie. Gândindu-mă la acestea, am fost copleșită de remușcări și suferință, așa că m-am grăbit să mă rog și să mă căiesc în fața lui Dumnezeu. Chiar atunci, am observat o pasăre mică stând pe pervazul unei ferestre din apropiere. Avea pene gri și îmi amintesc că în acea zi a plouat ușor. Pasărea ciripea mereu și mi se părea că spune: „Mărturisește ferm, mărturisește ferm…” Ciripitul păsării a devenit tot mai rapid, până când a sunat aproape răgușit. Mi-am dat seama că Dumnezeu Se folosește de acea pasăre ca să-mi amintească și am fost profund emoționată. Plângeam în timp ce mă rugam lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, nu vreau să fiu o fricoasă sau o lașă. Nu vreau să mor în această stare slabă și înfricoșată. Te rog să-mi dai credință și putere. Vreau să mărturisesc ferm și să-l fac pe Satana de ocară.” Chiar atunci mi-au venit în minte cuvintele lui Dumnezeu: „**Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: «Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație.» Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși nici unul dintre voi nu a înțeles adevărata lor**

însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). **„În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au alinat și m-au încurajat. Ele mi-au arătat că era inevitabil să fiu persecutată și rănită de PCC în timpul credinței mele în Dumnezeu și al datoriei mele, pentru că PCC este diavolul Satana, dușmanul lui Dumnezeu. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu se bazează pe planurile viclene ale Satanei și Dumnezeu Se folosește de persecuția și torturile crude ale Satanei ca să ne desăvârșească credința și supunerea, creând astfel un grup de biruitori. Sufeream de dragul dobândirii adevărului, iar această suferință era plină de însemnătate și valoroasă. În acel moment, m-am gândit cum Dumnezeu Însuși S-a întrupat ca să ne mântuiască și a îndurat respingerea și defăimarea, fiind vânat și persecutat de PCC, neputând să găsească un adăpost. Dumnezeu a suferit atât de multă umilință și durere, încât ce însemna puțina mea suferință, ca ființă umană coruptă? Era o onoare să pot suferi alături de Hristos. Nu puteam înfrunta

moartea cu teamă; oricum m-ar tortura Satana, am decis să mărturisesc ferm pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu până la ultima mea suflare! Mai târziu, șeful Brigăzii de Securitate Națională a spus cu un zâmbet sinistru: „Pari că reziști destul de bine. N-am intenționat să te tratăm așa. Cât timp ne spui totul și cooperezi, îți garantez că o să poți pleca acasă în curând, să fii lângă familia ta.” Mi-au adus niște pulpe de pui și pâine să mănânc, dar știam că asta e doar un nou șiretlic ca să mă ispitească să-L trădez pe Dumnezeu. M-am uitat la ei și le-am spus fără ocolișuri: „Nu vă apreciez gestul, așa că nu vă obosiți. Sunt doar carne pe un tocător pe care să o tăiați cum aveți chef. Știu că n-o să scap de aici cu viață și am acceptat asta, așa că faceți pur și simplu ce vreți. V-am zis deja că nu știu răspunsurile la întrebările voastre!” El mi-a spus atunci cu un zâmbet rece: „Nu mai fi așa serioasă. Relaxează-te puțin. Spune-ne ce vrem să știm și poți să mergi acasă.” Apoi s-a întors și s-a strecurat afară. Polițiștii m-au ținut în continuare pe scaunul de tortură după asta. Două săptămâni mai târziu, m-au dus la casa de detenție. Când personalul de acolo mi-a văzut rănile atât de grave, a refuzat să mă primească. Polițiștii de la Brigada de Securitate Națională m-au obligat să spun că am căzut și m-am lovit singură, prin urmare cei de la casa de detenție n-au avut de ales decât să mă accepte.

Mă aflam la casa de detenție de o lună, când polițiștii m-au adus iarăși la Școala Partidului Comunist pentru un nou interogatoriu. M-au pus să stau pe scaunul de tortură 24 de ore pe zi, perfect dreaptă și cu picioarele îndoite la 90 de grade. Asta a durat o lună. Gâtul mă durea incredibil de tare și picioarele mi s-au umflat îngrozitor. Polițiștii mă tachinau mereu, mă insultau și mă băteau, iar eu eram furioasă în sinea mea. Îndeosebi, îi auzisem vorbind că au arestat foarte mulți credincioși în Dumnezeu Atotputernic, spunând că, indiferent dacă cel arestat e bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr, îl vor tortura mai întâi ca să-l sperie, apoi sigur o să

colaboreze până la urmă. Au spus că asta e o metodă de intimidare. Auzindu-i pe acești monștri lăudându-se cu entuziasm despre modul în care le făceau rău fraților și surorilor și văzându-le râsetele de brute mulțumite de sine, am scrâșnit din dinți cuprinsă de ură. PCC e într-adevăr o bandă de demoni care le fac rău oamenilor ca să se distreze. M-am rugat în tăcere, blestemându-i pe acești monștri. Mai târziu, polițiștii au văzut că nu obțin informațiile pe care le voiau de la mine, așa că m-au transferat la un centru de detenție, o casă de detenție pentru infractori, apoi într-un loc unde să mă spele pe creier. În cele din urmă, m-au dus înapoi la casa de detenție din oraș, unde am fost închisă un an și trei luni. Poliția a făcut toate astea ca să-mi înfrângă spiritul și să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu, dar nu a reușit. Mai târziu, m-au acuzat de „folosirea superstițiilor feudale pentru a împiedica implementarea legii” și m-au condamnat la patru ani.

La închisoare, am simțit din nou cum e să trăiești într-un iad pe pământ. M-au pus să fac haine la o linie de producție unde fiecare avea propria sarcină de făcut. Dacă nu puteai să ții pasul cu procesul sau să-ți termini sarcina, te obligau să stai acolo între 30 de minute și o oră după ce terminai munca, la 11 seara. În acea perioadă, cu excepția meselor, mi-am petrecut tot timpul în acea cameră de lucru. Nu puteam să beau când îmi era sete și chiar trebuia să fug până la toaletă și înapoi. Am ajuns să fiu grav constipată. Întrucât îmi petreceam toată ziua stând jos și lucrând și era mereu atât de mult de lucru, pe lângă tortura pe care o suferisem în mâinile polițiștilor, care m-au obligat să stau pe acel scaun de tortură peste două luni, a început din nou să mă doară tare gâtul și deseori sufeream de dureri de cap și grețuri. Odată, am alunecat și am căzut la duș, lovindu-mă cu capul de podea. M-am lovit cu spatele de scări, am amețit și n-am mai putut deloc să mă mișc. Mi se părea că mi-am rupt spatele, atât de tare mă durea. Chiar și celelalte deținute au spus că sigur s-a terminat cu mine sau că voi

rămâne infirmă. Au strigat toate după ajutor și au sunat alarma, dar nu a venit nimeni. În cele din urmă, câteva dintre deținute m-au cărat în pat. Simțeam că am corpul distrus și nu mă puteam opri să plâng de durere. În acea noapte, m-a durut atât de rău, încât n-am putut să dorm deloc. Un gardian a venit în cele din urmă în celula mea a doua zi, la 8 dimineața. M-a întrebat enervată cât de tare mă lovisem. I-am spus: „Cred că mi-am rupt spatele. Nu pot să mă mișc deloc și mă doare foarte tare capul.” Dar ea doar a pufnit și a spus: „Nu-i mare scofală. Trebuie să mergi sus la lucru, ai multă treabă. Dacă nu poți să te miști, găsește pe cineva care să te ducă sus. Dacă nu te ajută nimeni, o să trebuiască să te târăști acolo singură!” Apoi mi-a întors spatele și a plecat. Așa că a trebuit să îndur acea durere groaznică și să rog câteva dintre deținute să mă ajute să cobor încet din pat. Mi-au trebuit vreo 30-40 de minute doar ca să stau în șezut, apoi am mers încet până la scară și am urcat treptele. A fost o adevărată luptă să ajung la postul meu de lucru și am încercat să stau jos, dar după multe, multe încercări, pur și simplu n-am reușit. Până la urmă, a trebuit să mă țin de mașină și, scrâșnind din dinți de durere, mi-am folosit toată puterea ca să mă așez. Mi-am simțit spatele pocnind și durerea a fost sfâșietoare. Mi-a fost foarte greu să rezist până când a venit doctorul, dar n-a făcut decât să mă dea cu puțin iod și mi-a dat trei tablete de ginseng chinezesc. Mi-a spus să le înghit și apoi să mă întorc la lucru. Și astfel durerea pe care o simțeam în corp și în inimă m-a făcut să simt că nu mai pot continua. Îi uram așa mult pe acești polițiști pentru tratamentul lor atât de inuman. În ochii lor, prizonierii nu valorau mai mult decât niște câini. Eram doar mașini care le aduceau bani. M-am gândit că stătusem în închisoare de mai puțin de un an, iar sentința mea era de patru ani. Cum aș putea să rezist atât de mult timp? Chiar nu știam dacă o să supraviețuiesc. Mă simțeam atât de singură și de părăsită la acest gând. Fără să-mi dau seama, am început să fredonez imnul

meu preferat al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te lepăda de trup. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți personale și să suferi pierderi pentru interesele tale ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit**” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Cum să fii făcut desăvârșit). Am cântat încet acest imn și, cu cât cântam mai mult, cu atât mă simțeam mai emoționată. Am început să simt că-mi recapăt puterea și am simțit că, deși sufeream acum în acest bârlog de demoni, în starea mea slăbită, cuvintele lui Dumnezeu încă mă îndrumau, dându-mi credință și putere. Dumnezeu nu mă părăsise niciodată și, având cuvintele Lui, nu urma să fiu singură. M-am simțit atât de consolată la acest gând și mi-am regretat lipsa de determinare de a îndura suferința. În fața acestor greutăți și încercări, căzusem în negativitate și rănisem inima lui Dumnezeu. M-am gândit la lucrurile prin care trecusem după arestarea mea.

Fusesem rănită și torturată de poliție mult timp și, fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu și fără Dumnezeu care să vegheze asupra mea, aș fi murit de mai multe ori până acum. Acum, suferind din nou acest chin inuman, aveam credința că, atât timp cât mă bazam pe Dumnezeu, urma să trec și peste asta. Dumnezeu Se folosea de această situație ca să-mi desăvârșească credința. Știam că nu-I pot provoca mai multă durere; trebuia să mă bazez pe El și să devin mai puternică, să continui să trăiesc și să fiu martoră pentru El. Gândindu-mă la acestea, suferința pe care o simțisem a început să se stingă. Cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care m-au îndrumat prin durerea și tortura la care m-a supus Satana în acea perioadă. În cele din urmă, sentința mea s-a terminat și am supraviețuit suficient ca să ies din acel iad pe pământ.

Când m-am întors acasă, am auzit că poliția răspândise zvonuri, spunând că sunt o escroacă. Soțul meu fusese nevoit să caute de lucru în altă parte ca să evite toate bârfele și clevetirile vecinilor și a spus că vrea să divorțeze. Mama lui era atât de rușinată de faptul că am fost trimisă la închisoare, încât abia se putea uita la mine. La rândul ei, fiica mea era luată mereu peste picior atât de profesori, cât și de colegi, încât nici măcar un copil din sat nu mai voia să se joace cu ea. Nu mi-am putut opri lacrimile când am văzut ce se întâmplase. Fusesem o familie atât de fericită, iar acum ajunsesem aici din cauza persecuției PCC. Urăsc din tot sufletul PCC! Un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu mi-a trecut prin minte în mod neașteptat. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! […] De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i**

înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-I produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-I permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Contemplând cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles pe deplin urâțenia PCC. Din exterior, acesta pretinde că este drept, declamând despre „libertatea credinței religioase", „respectarea legii și ordinii pentru popor" și „grija față de popor". Spune tot ce trebuie despre virtute și moralitate, dar, în secret, se folosește de toate mijloacele la îndemână ca să-i aresteze și să-i persecute pe credincioși și să răspândească zvonuri, astfel încât nenumărați creștini sunt aruncați în închisoare, neputând să se întoarcă acasă și asistând la destrămarea familiilor lor. Înainte nu văzusem PCC așa cum este în realitate și obișnuiam să-l idolatrizez. Dar, după ce i-am suferit persecuția, am văzut într-un final că PCC este căpetenia demonilor, care le face rău oamenilor. În esență, este dușmanul lui Dumnezeu și al adevărului și cea mai josnică, cea mai reacționară adunătură de diavoli.

După ce am ieșit din închisoare, poliția nu a încetat niciodată să mă supravegheze. Polițiștii de la postul nostru local întrebau mereu dacă mai

cred în Dumnezeu și, când citeam cuvintele Lui acasă, trebuia să țin ușa de la intrare încuiată. Trebuia să țin cartea cuvintelor lui Dumnezeu ascunsă în cel mai secret loc și să fiu extrem de atentă și precaută când mergeam la o întrunire sau predicam Evanghelia. Într-o zi, în martie 2013, o conducătoare și doi diaconi dintr-o biserică de care eram responsabilă au fost arestați și a trebuit să aranjez rapid mutarea unor lucruri ale bisericii și să-i anunț pe câțiva frați și surori să fie în alertă. Pe când mă ocupam de toate acestea, am auzit o soră spunând: „Conducătoarea care a fost arestată avea la ea o listă cu frați și surori, așa că poliția are lista acum." A spus că poliția verifică toate înregistrările camerelor de supraveghere, căutând străini și că pregătea să-i caute din ușă în ușă pe credincioși. În plus, a lansat și această amenințare: „Mai bine arestăm din greșeală o mie de oameni, decât să lăsăm chiar și unul să scape din plasă!" Am fost foarte agitată și înspăimântată când am auzit asta. Fiindcă fusesem arestată anterior din cauza credinței mele, aveau un dosar despre mine. Dacă poliția folosea supravegherea cu recunoaștere facială, aveam să fiu cu siguranță arestată. Dacă mă arestau din nou, nu aveam nicio șansă să supraviețuiesc, s-ar asigura ei de asta. La acest gând, mi-am dat seama că trebuie să fug cât mai curând posibil. Cu toate acestea, când am ajuns la altă biserică, n-am putut să-mi liniștesc mintea și am avut o criză de conștiință. M-am gândit la toate lucrurile care trebuiau aranjate de urgență în acea biserică, dar eu îmi abandonasem însărcinarea ca să-mi protejez propria viață. Dacă aș pleca acum, n-aș proteja interesele casei lui Dumnezeu! Unde îmi erau conștiința și umanitatea? Nu mă purtam ca o fricoasă și o lașă? Nu aveam credință adevărată în Dumnezeu. Unde era mărturia mea? Gândindu-mă la acestea, m-am grăbit înaintea lui Dumnezeu să mă rog, cerându-I să-mi dea credință și putere și să mă protejeze, ca să pot mărturisi ferm.

Apoi am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: **„Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul. Deși, în definiția «trupului», se spune că trupul este stricat de Satana, dacă oamenii vor renunța, cu adevărat, la ei înșiși și nu vor fi mânați de Satana, atunci nimeni nu va putea să-i învingă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 36). Cugetând la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că această situație este testul Lui și că în lumea spirituală se poartă un război. Știam că trebuie să stau alături de Dumnezeu și să-mi ofer viața ca să-l fac pe Satana de ocară și să fiu mărturie pentru Dumnezeu; nu era posibil să mă întorc și să fug într-un moment atât de important! Trebuia să protejez lucrarea casei lui Dumnezeu, tocmai asta ar face cineva cu conștiință și umanitate. Sufeream persecuția de dragul dreptății și, chiar dacă aș muri, tot ar merita sacrificiul. Dacă aș trăi fără onoare și aș capitula în fața Satanei, chiar dacă trupul meu ar supraviețui, aș fi asemenea unui mort viu. M-am simțit eliberată la acest gând, așa că m-am întors în grabă la acea biserică și i-am organizat pe frați și surori să mute toate cărțile cu cuvintele lui Dumnezeu și le-am zis tuturor să stea ascunși. Întreaga lucrare a bisericii a fost aranjată destul de repede și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru îndrumarea Sa!

Crezând în Dumnezeu Atotputernic de peste 20 de ani și suferind în permanență persecuția și oprimarea de către PCC, deși poate am suferit ceva durere, sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg unele adevăruri și am învățat să discern între bine și rău, între dreptate și răutate. În plus, am învățat să mă bazez pe Dumnezeu în astfel de circumstanțe extraordinare. Simt cu adevărat autoritatea din cuvintele lui

Dumnezeu și credința mea în El a sporit. Toate acestea se datorează harului Său. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

89. Bătălia împotriva spălării creierului

de Zhao Liang, China

Când aveam 19 ani, am fost arestat de Partidul Comunist Chinez din cauza credinței mele. M-au supus la 60 de zile de tortură și spălare a creierului ca să mă facă să-L neg pe Dumnezeu și să-mi vând frații și surorile. Acea experiență a rămas adânc întipărită în inima mea. Nu o voi uita niciodată.

În dimineața aceea, pe drum spre o adunare, când aproape am ajuns acolo, am observat că trei mașini erau parcate în apropiere. M-am simțit puțin neliniștit. De obicei nu erau atât de multe mașini pe acolo. În clipa în care am ajuns, le-am spus fraților și surorilor despre asta și am realizat că adunarea noastră nu mai era sigură. Am început să discutăm despre schimbarea locației. În scurt timp, patru străini au intrat în curte, spunând că erau de la Brigada de Securitate Națională și că ne inspectau casa pentru a vedea dacă există explozibili ascunși. Ne-au ținut cu forța pe canapea și ne-au percheziționat și, negăsind nimic, ne-au urcat pe mine și pe un alt frate într-una dintre mașinile lor. Ne-au dus la secția de poliție, unde polițiștii ne-au dus în beci și ne-au închis separat. Această arestare din senin părea un vis și nu aveam idee cum mă vor trata polițiștii. Mi-era puțin teamă și mă rugam tot timpul la Dumnezeu, cerându-I să-mi dea credință. M-am gândit la un imn al cuvintelor lui Dumnezeu pe care îl cântasem adesea: „Transcendenţa şi măreţia Celui Atotputernic.” „**Totul din această lume se schimbă rapid odată cu gândurile Celui Atotputernic și sub ochii Lui. Lucruri despre care omenirea nu a auzit niciodată își fac brusc apariția, în timp ce lucruri pe care omenirea le-a avut de mult timp în stăpânire dispar fără ca ea să-și dea seama. Nimeni nu poate pătrunde locul în care se află Cel Atotputernic și cu atât mai puțin poate cineva**

să simtă transcendența și măreția forței de viață a Celui Atotputernic” („Urmați Mielul și cântați cântări noi”). I-am spus această rugăciune lui Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic, Îți mulțumesc și Te slăvesc! Stăpânești peste tot universul, iar soarta mea e în mâinile Tale. Ai permis polițiștilor să mă aresteze astăzi. Oricât m-ar tortura și oricât aș suferi, vreau să mărturisesc ferm, să nu Te trădez niciodată și să nu devin o iudă.”

Când s-a făcut 4 după-amiază, polițiștii m-au dus într-un complex izolat, cu un rând de clădiri cu patru etaje în curte, care arăta ca un hotel. Mulți frați și surori spuseseră că polițiștii trimiteau deținuții în hoteluri pentru a-i interoga și tortura în secret. Nu puteam să nu mă întreb dacă erau pe cale să mă tortureze și pe mine. Era un loc destul de pustiu. Puteau să mă ucidă fără să știe nimeni. În timp ce mă gândeam la asta, mi se făcea și mai teamă și L-am chemat în tăcere pe Dumnezeu de mai multe ori. M-au dus într-o cameră la etajul patru, iar șeful de anchete penale a spus, prefăcându-se amabil: „Cum te numești? Unde locuiești?” L-am întrebat: „De ce m-ați arestat? De ce m-ați adus aici?” A spus: „Acesta este un curs de educație legală dedicat educării și convertirii credincioșilor. Te-am arestat fiindcă știm totul despre tine. Altfel, am fi arestat pe altcineva. Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o țintă națională majoră, trebuie să fie eliminată. Credincioșii în Dumnezeu Atotputernic vor fi arestați.” Am întrebat: „Libertatea religioasă nu se află în constituție?” A spus rânjind: „Libertatea religioasă? Ea are limitele ei. În credința ta, trebuie să asculți partidul și să-i urmezi regulile pentru a obține sprijinul nostru. Crezând în Dumnezeu Atotputernic, te împotrivești Partidului. Cum să nu te fi arestat?” Am replicat: „Noi doar citim cuvintele lui Dumnezeu Attoputernic și împărtășim Evanghelia ca să fim martori pentru Dumnezeu. Nu ne implicăm deloc în politică. Cum poți spune că ne împotrivim Partidului? Dumnezeu Atotputernic spune: **«Dumnezeu nu participă la politicile**

omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerează să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care I se împotrivesc și Îl resping» (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”). Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare. El stăpânește universul și ține în mâinile Lui soarta tuturor națiunilor și popoarelor, dar Dumnezeu nu Se amestecă în politică. Dumnezeu întrupat a venit pe pământ în zilele de pe urmă mai ales ca să exprime adevărul și să facă lucrarea de judecată ca oamenii să poată înțelege adevărul, să-și lepede firile satanice corupte și să fie mântuiți.” Polițistul m-a întrerupt nerăbdător înainte să pot termina și a spus tot felul de lucruri blasfematoare despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. M-a sfătuit să renunț la credința mea. Indiferent ce spunea, am rămas calm înaintea lui Dumnezeu, cerându-I să mă apere de șiretlicurile Satanei.

A treia zi, în jurul prânzului, m-au chemat iar în sala de ședințe. Un polițist s-a prezentat spunând că era căpitanul Brigăzii de Securitate Națională și că lucra în educație și convertire. M-a întrebat cum mă numesc, unde stau și mi-a cerut informații despre biserică. Am refuzat să vorbesc, așa că m-a pus să întind mâna stângă, s-o pun pe masă cu palma în sus și apoi a scuturat scrumul în palma mea în timp ce fuma, spunând: „Ar trebui să știi că datorită tehnologiei de azi, vom afla indiferent dacă vorbești sau nu. Ești prost? Îți dau o șansă. Vârful țigării mele are cam 400 de grade. Vrei să vezi cum se simte?” A tras puternic de două ori din țigară și apoi

mi-a ars palma cu vârful ei roșu aprins. Când am tras-o înapoi de durere, alt polițist mi-a ținut brațul jos cu forța. Palma îmi ardea cu o durere ascuțită în timp ce el tot punea vârful țigării pe ea. De pe frunte îmi curgeau broboane de sudoare. Simțindu-mă puțin slăbit, i-am spus numele meu. Atunci au încetat să mă mai tortureze și m-au pus să urmăresc videoclipuri și să citesc zvonuri care condamnau și blasfemiau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic.

În a cincea zi la prânz, m-au pus să urmăresc buletine de știri despre cazul Shandong Zhaoyuan și m-au întrebat ce părere aveam. Am spus: „Ei nu fac parte din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Nimeni din biserica mea nu ar face așa ceva. Avem principii pentru împărtășirea Evangheliei. O împărtășim numai cu oamenii cu inima bună, care cred că există un Dumnezeu, nu cu cei răi. Oameni îngrozitori ca Zhang Lidong nu ajung nici pe departe la standardele noastre de împărtășire a Evangheliei. Dumnezeu nu-i recunoaște drept credincioși, iar Biserica nu i-ar recunoaște niciodată." Văzând că nu-mi fusese zdruncinată credința, a spus: „I-am arestat pe toți conducătorii voștri și vom afla totul interogându-i. Nu avem nevoie să pierdem timpul cu tine. Voiam să te salvăm fiindcă ești tânăr." M-am gândit: „Sunt numai minciuni. Încearcă numai să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu. Orice ar spune, nu-mi voi vinde niciodată frații și surorile. Nu-L voi trăda niciodată pe Dumnezeu!" În seara aceea, după șapte, un psiholog din clasa de spălare a creierului m-a pus să scriu reflecții despre curs. Ceea ce am scris a fost: „În incidentul din Zhaoyuan nu a fost implicat un credincios în Dumnezeu Atotputernic, ci un demon malefic. Va fi pedepsit de Dumnezeu pentru ce a făcut."

La puțin timp după ora nouă, căpitanul Brigăzii de Securitate Națională a venit și a fost foarte nemulțumit de ceea ce scrisesem. A venit și m-a ridicat de pe scaun cu o mână, iar cu cealaltă m-a lovit de mai multe ori și m-a împins la podea cu piciorul. Apoi m-a tras pe pat și a început să mă

lovească cu pumnii. După câțiva pumni, a luat un umeraș de lemn și m-a bătut peste tot cu el, cerându-mi informații despre biserică. Am tăcut. Înfuriat de acest lucru, mi-a ordonat să mă dezbrăc la piele. M-am speriat când l-am văzut atât de turbat. M-am rugat continuu în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea credință și putere. M-a scuturat, forțându-mă să mă dezbrac și m-a mai lovit de câteva ori cu umerașul, iar apoi a pus doi instructori să mă țină întins pe pat. Am crezut că instructorii erau angajați de polițiști, dar aveau conștiință și nu ar fi urmat exemplul polițiștilor ca să tortureze un adolescent. Am crezut greșit. M-au apăsat tare pe pat, imobilizându-mă complet. Căpitanul Brigăzii de Securitate Națională mi-a ars sfârcurile cu țigara ca un nebun, umplând aerul cu miros de carne arsă. Eram leoarcă de transpirație din cauza durerii și tot dădeam din picioare. Apoi a început să-mi ardă zona genitală în timp ce striga: „Vorbești sau nu?” Urlând de durere, am fost copleșit de un gând: „Nu-L pot trăda pe Dumnezeu.” În inima mea, mă rugam continuu lui Dumnezeu, implorându-L să-mi dea putere și credință ca să rezist torturii acelui polițist malefic.

Am rămas tăcut, așa că polițistul a spus cu răutate: „Nu vei fi cuminte decât dacă voi fi mai dur cu tine.” S-a întors, a luat un termos și a turnat o cană de apă clocotită pe mine. Am urlat de durere. A spus cu răceală: „Vorbești?” Am răspuns fără frică: „Nu știu nimic!” Înfuriat după ce a auzit asta, a mai turnat două căni de apă clocotită pe stomacul meu. A văzut că nu mă durea la fel de mult ca înainte, așa că mi-a atins stomacul și a urlat că apa nu era prea fierbinte. Apoi s-a întors și a ordonat să i se aducă o oală de apă clocotită. Apoi a rânjit răutăcios și a spus: „Într-o clipă vei vedea cum e să-ți fie turnată apă clocotită pe trup!” Când am auzit asta, m-am speriat și m-am gândit cum apa fierbinte de mai înainte fusese mai rece de atât. Dacă mi se turna apă cu adevărat clocotită pe trup, aș fi putut să rezist? Neliniștit

și înspăimântat, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic, Te rog să-mi dai credință și putere. Vreau să mărturisesc ferm, să nu Te trădez sau să vând frații și surorile.” După ce m-am rugat, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6). Am cumpănit cuvintele lui Dumnezeu și mi-am dat seama că gândurile lașe și temătoare se datorau trucurilor Satanei și am văzut că nu aveam credință adevărată în Dumnezeu. Trebuia să-mi risc viața și să mă bazez pe Dumnezeu în orice moment pentru a mărturisi ferm. Această înțelegere mi-a dat credința de care aveam nevoie pentru a înfrunta tortura care mă aștepta.

Tocmai atunci, a aprins o țigară și a tras două fumuri lungi, a stat în fața mea și a spus cu un zâmbet răutăcios: „Ai răbdare, apa e aproape gata!” În timp ce vorbea, a pus vârful țigării pe pieptul meu exact unde fusesem opărit de apă. Tot încercam să mă feresc de durere. Șapte sau opt minute mai târziu, apa clocotea. Văzând că apa fierbea și scotea abur din oală, am simțit că-mi amorțește scalpul, că tremur și că mi s-a ridicat tot părul de pe corp. A adus oala, a scos capacul și s-a apropiat de mine. Puteam simți aburul pe corpul meu. Apoi a lipit oala fierbite de stomacul meu. Am simțit o durere fierbinte și am urlat instinctiv. A profitat de ocazie ca să mă întrebe iar dacă aveam de gând să vorbesc și, văzând cu tac, a luat o cană, a umplut-o cu apă și m-a stropit pe piept. Am sărit în sus de durere, iar el a continuat să mă stropească cu apă clocotită până a golit oala. Nu mă puteam opri din tremurat, iar toată partea din față a corpului meu era acoperită cu bășici de la arsuri. Cele mai mari erau de mărimea unui ou. Instructorii nu au putut suporta priveliștea și au vrut să plece, așa că polițistul s-a dus

direct la ușă, i-a încuiat pe dinăuntru și apoi a urlat: „Nu plecați, stați aici și priviți! Să vedeți cum îi arăt cum stă treaba!” Apoi le-a spus să meargă să mai fiarbă apă. Când am auzit asta, nu mi-am putut stăpâni frica. Mai urmau și altele, iar dacă prima oală de apă clocotită mă lăsase în starea aceea, ce aveau să-mi facă mai multe arsuri? Puteam rămâne puternic? Îl chemam pe Dumnezeu în continuu, cerându-I credință și putere. Apoi, mi-au venit în minte aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Cei aflați la putere pot părea răi din afară, dar nu vă temeți, pentru că aceasta se datorează faptului că aveți puțină credință. Atât timp cât credința voastră sporește, nimic nu va fi prea dificil**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 75). Faptul că polițiștii mă torturau se întâmpla cu permisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeu voia să-mi desăvârșească credința. Indiferent cât de răi sau salbătici erau, tot era în mâinile lui Dumnezeu. Atât timp cât mă rugam și mă bazam pe Dumnezeu, știam că Dumnezeu mă va îndruma ca să triumfez împotriva torturii Satanei. Nu mi-a mai fost atât de frică și aveam credință ca să pot continua să înfrunt chinurile.

Nu după mult timp, a clocotit a doua oală cu apă. A adus-o, a umplut o cană cu apă clocotită, a adus-o în fața mea și a început să mă stropească pe partea inferioară a corpului. Am urlat de durere și m-am tras înapoi. A făcut câțiva pași înainte și a continuat să mă interogheze, dar tot am refuzat să răspund. A ținut o cană plină cu apă fierbinte sub organele mele genitale și a întrebat: „Vorbești sau nu?” N-am scos un cuvânt. A ridicat brusc cana astfel încât organele mele genitale să fie complet scufundate în ea. Urlam de urere și m-am tras instinctiv înapoi, tremurând. Chiar nu mai puteam suporta și mă rugam continuu, cerându-I lui Dumnezeu forță ca să nu-L trădez. Apoi m-am gândit la un lucru pe care l-a spus Domnul Isus: „**Căci oricine vrea să-şi salveze viaţa o va pierde, dar cel ce-şi pierde viaţa**

pentru Mine o va găsi” (Matei 16:25). Știam că dacă îi vindeam pe frați și surori și Îl trădam pe Dumnezeu ca să evit suferința fizică, asta i-ar fi ofensat firea lui Dumnezeu. Aveam să merg în iad și să sufăr pentru veșnicie. Când am înțeles asta, m-am hotărât că oricât de mult aș fi suferit, aveam să strâng din dinți și să nu-L trădez niciodată pe Dumnezeu. Acel polițist malefic a mai turnat două căni de apă clocotită pe organele mele genitale și a continuat să mă interogheze. M-am uitat în jos și am văzut că stratul exterior de piele de pe organele mele genitale fusese ars, iar cei doi instructori nu suportau să se uite la mine. Neajutorați, au spus: „Fiule, vorbește. La ce bun să suferi în felul acesta?” Nu am scos niciun sunet. Exact atunci, a intrat asistentul polițistului. Când m-a văzut, a fost șocat pentru o clipă. Și-a întors capul într-o parte, a venit la mine și mi-a spus: „Mărturisește. Am arestat pe mulți dintre voi. Chiar dacă tu nu vorbești, altcineva o va face. Îți oferim o șansă.” Mi-am plecat capul și nu am spus nimic. Văzând că tac, polițistul a zbierat furios: „Nu vă băgați! O să văd cât rezistă!” Apoi a turnat apă clocotită în cană și mi-a vărsat-o iar pe piept, făcându-mă să țip și să sar în sus în agonie. În timp ce arunca apă clocotită pe mine, bășicile se spărgeau și pielea se lipea de mine. În scurt timp, s-au format alte bășici; durerea era insuportabilă. Am început să mă simt puțin slăbit. M-am gândit: „Au arestat mulți frați și surori. Chiar dacă nu vorbesc, altcineva probabil o va face. De ce să trec prin toate astea? Pot să le spun numai puțin ca să nu sufăr în felul acesta.” Am văzut că polițistul nu intenționa să se oprească și nu aveam idee dacă aveam să pot suporta ce-mi pregătise. Însă, dacă vorbeam, deveneam o iudă. Tocmai atunci, m-am gândit la aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai**

puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Dumnezeu nu voia să aibă de-a face cu cei care vindeau interesele prietenilor lor. Dacă aș fi vorbit, oare asta nu ar fi însemnat că Îl trădam pe Dumnezeu? Nu puteam spune nimic. Categoric nu. Am spus această rugăciune în tăcere: „Dumnezeule, Îți mulțumesc pentru că m-ai luminat și m-ai împiedicat să îi vând pe frați și surori. Oricât de mult aș suferi, nu voi deveni niciodată o iudă.”

Văzând că tac, căpitanul Brigăzii de Securitate Națională a aprins o țigară și a spus cu un zâmbet sinistru: „S-o luăm încet. Avem timp din belșug”, suflându-mi, în timpul ăsta, fumul în nas. După aceea, a luat cana și mi-a turnat apă clocotită pe cap. M-am dat la o parte instinctiv, iar apa mi-a curs pe urechea dreaptă și pe spate. Am urlat de durere și am simțit că spatele îmi ardea. Mi-a mai turnat câteva căni pe stomac și pe coapse. Unde turnase apă, au apărut imediat bășici. A trimis instructorii să mai fiarbă o oală cu apă când aceasta s-a golit. După câteva minute, a fiert a treia oală. Când am văzut cum se ridică aburul din oală, nu m-am putut opri din tremurat. Rânjind, a luat oala și a spus: „Perfect!” Apoi mi-a lipit-o de corp iarăși și a spus amenințător: „Deci vorbești sau nu?” Nu am răspuns, așa că a turnat cană după cană de apă clocotită pe mine. Eram copleșit de durere. Am văzut că nu intenționa să se oprească și nu știam cât timp mai puteam rezista. Mă durea foarte tare, nu voiam decât să mor ca să nu mai sufăr în felul acela și să nu vând pe nimeni din cauza slăbiciunii mele trupești. M-am uitat prin încăpere după un obiect dur cu care m-aș fi putut omorî, dar nu era decât o masă, iar pereții erau din lemn. Nu credeam că voi muri dacă mă izbeam cu capul doar o dată și atunci aș fi avut de suportat mai multă tortură. M-am gândit că pentru moment puteam să spun da, apoi m-ar duce

să identific casele celorlalți. Afară, aș fi putut să sar din mașină ca să mă omor. Tocmai când mă gândeam la asta, polițistul continua să mă întrebe dacă aveam să vorbesc, iar eu am dat din cap afirmativ. M-am gândit că mă vor duce imediat să identific casele, dar, surprinzător, mi-a cerut să-i povestesc despre biserică. Mai mult de zece polițiștii au intrat, venind de la etajul inferior. Mi-a fost puțin teamă în momentul acela. Tocmai dădusem din cap, așa că dacă nu spuneam nimic, oare aveau să mă tortureze și mai brutal? M-am gândit că puteam să spun numai numele unei biserici și locația ei aproximativă. I-am dat un deget, dar voia toată mâna. M-a copleșit cu mai multe întrebări despre biserică, iar eu chiar am regretat că îi oferisem Satanei o oportunitate. Oare dacă aș fi continuat în felul acela, n-aș fi fost o iudă? Am făcut pe niznaiul când m-a întrebat despre alte lucruri. Nu ajungea nicăieri cu mine, așa că m-a lăsat să mă întorc în camera mea. În camera mea, m-am gândit: „De ce încercam să mor? Vrea Dumnezeu să mor? Nu este ăsta un semn de slăbiciune?" Atunci mi-am amintit un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „Caută să-L iubești pe Dumnezeu, indiferent cât de mare e suferința ta." „**Astăzi, majoritatea oamenilor cred că suferința este fără valoare, ei sunt oprimați pentru credința lor, sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Cum arată asta o inimă iubitoare de Dumnezeu? Astfel de oameni nu au valoare, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! […] Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" („Urmați Mielul și cântați

cântări noi”). În timp ce cumpăneam cuvintele lui Dumnezeu, am văzut cât de laș, slab și incapabil eram. Voiam să mor din cauza slăbiciunii mele trupești, fiindcă mi-era teamă de suferință. Asta nu-L putea slăvi pe Dumnezeu. Nu era o mărturie adevărată. Înainte să fiu arestat, jurasem înaintea lui Dumnezeu că, dacă aveam să fiu vreodată arestat și persecutat de PCC, voiam să mărturisesc ferm ca și ceilalți frați și surori. Nu-L voi trăda niciodată pe Dumnezeu, nu voi fi niciodată o iudă. Însă când mi s-a întâmplat ceva, înfruntând tortura polițiștilor, m-am gândit numai cum să scap din situația aceea. Nu m-am gândit cum să mărturisesc ferm și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Mi-am dat seama că nu aveam deloc credință adevărată sau supunere față de Dumnezeu. Polițiștii mă torturau ca să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi pierd mărturia. Dacă scăpam de asta prin moarte, oare n-aș fi devenit bătaia de joc a Satanei? La gândul acesta, am fost copleșit de regret din cauza slăbiciunii mele. Cum putusem să-mi dau drumul la gură? Dumnezeu îmi oferise o șansă de a mărturi ferm, dar eu nu am profitat de ea. Asta era dureros și dezamăgitor pentru Dumnezeu. Am hotărât că, dacă voiau să identific casele, nu aveam să mă duc. Oricum m-ar fi torturat, aveam să mă bazez pe Dumnezeu și să mărturisesc ferm!

În dimineața următoare, la șase jumătate, șeful Secției Municipale Împotriva Cultelor a văzut cât de grav rănit eram și a pus pe cineva să mă ducă la spital ca să nu fie ei trași la răspundere. Pe drum către spital, m-a avertizat sinistru: „Să nu spui o vorbă la spital sau vei fi responsabil de consecințe!” Asta m-a înfuriat la culme. Mă intimidau și nu mă lăsau să spun adevărul chiar și după ce mă răniseră atât de rău. Era un lucru rău și demn de dispreț! Doctorul m-a întrebat de unde aveam toate acele arsuri, iar eu am știut că nu ar fi putut face nimic, chiar dacă îi spuneam adevărul. Am spus că erau din cauza unui termos care s-a spart. Neîncrezător, m-a întrebat: „Un termos care s-a spart a cauzat toate astea?” Polițistul l-a tras

imediat deoparte pe doctor și i-a șoptit ceva scurt, după care doctorul a început să-mi panseze rănile și a spus că trebuia să mă internez. Polițistul a spus că era o situație specială și că nu puteam rămâne și m-a făcut să semnez un formular pe propria răspundere. Apoi m-a dus înapoi direct la centrul de spălare a creierului. Rănile mele erau mult prea grave ca să particip la cursuri, dar polițiștilor nu le-a plăcut asta, așa că trimiteau doi oameni să mă supravegheze și să-mi spele creierul zilnic. Au încercat atât tactici dure, cât și blânde ca să mă facă să renunț la credința mea.

După șaptesprezece zile, înainte ca rănile să mi se fi vindecat, m-au trimis înapoi la cursuri. Aveau un profesor universitar și un psiholog care mimau prietenia, spunând lucruri frumoase și încercând să se apropie de mine și să mă facă să vorbesc. L-am strigat pe Dumnezeu de nenumărate ori, cerându-I să mă apere de șiretlicurile Satanei. Le-am oferit mărturie pentru Dumnezeu. S-au înfuriat când au văzut că nu mă lăsam păcălit. Pe parcursul zilelor următoare, m-au făcut să citesc cărți pe care le scriseseră care blasfemiau biserica noastră și să urmăresc videoclipuri blasfemitoare. Toate acele minciuni pe care le născociseră m-au lăsat indignat și îngrețoșat. N-am ascultat nimic din ce au spus.

Într-o dimineață, directorul diviziei a intrat furtunos în încăperea în care trăiam, însoțit de câțiva instructori. Când am văzut ce se întâmpla, m-am speriat puțin, așa că am spus o rugăciune în tăcere, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea înțelepciune ca să pot înfrunta acei polițiști îngrozitori. A spus amenințător: „Am avut o ședință ieri despre Lupta noastră de O Sută de Zile împotriva Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Condamnările vor fi aspre. Va fi chiar și mai rău pentru oameni tineri și singuri ca tine. Mai ales cei ca tine, care nu se lasă. Veți merge direct în fața plutonului de execuție. Vă vor împușca în cap, împrăștiindu-vă creierii peste tot.” Când a spus asta, m-am panicat puțin, dar apoi m-am gândit la

cuvintele Domnului Isus: „**Căci oricine vrea să-şi salveze viaţa o va pierde, dar cel ce-şi pierde viaţa pentru Mine o va găsi**” (Matei 16:25). Știam că ar fi o onoare să fiu martirizat pentru Dumnezeu și că acest lucru va fi comemorat de Dumnezeu. Dar dacă-L trădam pe Dumnezeu din cauza fricii de moarte, I-aș fi ofensat firea și i-aș fi stârnit dezgustul. Chiar dacă trupul meu ar fi trăit în continuare, aș fi fost mort în ochii lui Dumnezeu. Sufletul meu ar fi fost eliminat de Dumnezeu, iar eu aș fi fost pedepsit în iad. De-a lungul veacurilor, nenumărați credincioși au fost persecutați și martirizați. Toți au mărturisit ferm pentru Dumnezeu. Martiriul ar fi înălțarea lui Dumnezeu pentru mine. Eram dispus să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu și să mărturisesc ferm chiar dacă asta mi-ar fi adus moartea. Când nu am spus nimic, polițistul m-a amenințat: „Vrei să mergi acasă sau la închisoare?” Îmi doream foarte mult să merg acasă, dar știam că prețul ar fi fost să semnez scrisori de căință și de încetare a legăturilor cu biserica. Am spus foarte hotărât: „La închisoare!” Ochii i s-au mărit de furie, apoi a arătat înspre mine și a spus: „Se pare că nu ai suferit cu adevărat!” Apoi a plecat furios.

După aceea, au găsit un pastor care să vină să mă spele pe creier. În momentul în care a venit, a spus: „Fiule, încă ești tânăr. Ascultă-mă, te afli pe calea greșită.” A deschis Biblia la Matei 24:23-24, spunând: „Spui că Domnul Isus S-a întors deja, dar uite ce spune în Biblie: **«Atunci, de vă va zice cineva: „Iată, aici e Hristos, sau acolo!”, să nu credeți. Că se vor scula hristoşi mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși.»** Oricine spune că Domnul a venit greșește. Nu poți urma asta.” Am luat Biblia și am răspuns: „Domnul Isus ne avertiza că atunci când Se va întoarce în zilele de pe urmă, hristoși și profeți falși vor face semne mari și minuni pentru a-i înșela pe oameni. Ne-a spus să fim atenți. Dacă spui că orice știre despre venirea

Domnului e falsă, oare nu negi întoarcerea Domnului? Hristoșii falși nu posedă adevărul. Ei doar înșală oamenii cu semne și minuni. Dumnezeu Atotputernic nu arată acele lucruri. El doar exprimă adevărul și face lucrarea de judecată pentru a curăți și mântui pe deplin omenirea. Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus Care S-a întors, singurul Dumnezeu adevărat." Văzând că nu m-am lăsat păcălit, a spus tot felul de lucruri blasfemitoare. Am răspuns furios: „Blasfemia Duhului Sfânt nu va fi iertată, în viața asta sau în următoarea." La asta, mi-a zis: „Chiar ești un puști încăpățânat. Revino-ți, fiule. Spune ce vor ei să spui și mărturisește. Vei regreta dacă vei fi închis cu adevărat!" Am spus: „Nu voi regreta și te sfătuiesc stăruitor să cauți adevărata calea. Încetează să I te împotrivești lui Dumnezeu. Va fi prea târziu dacă vei comite un păcat oribil." Exasperat, mi-a spus: „Ești fără speranță. Ești prea încăpățânat." Apoi s-a ridicat câine-câinește și a plecat.

Câteva zile mai târziu, șeful anchetelor penale a încercat să mă forțeze să repet lucruri care Îl negau și-L blasfemiau pe Dumnezeu. Când am refuzat, a spus agresiv: „Te temi de pedeapsă? Nu există Dumnezeu, așa că de unde va veni aceasta? Nu sunt bine cei care au renunțat?" Am spus: „Faptul că nu au murit încă nu indică un final bun. Dumnezeu nu pedepsește oamenii imediat." M-a apucat furios și m-a plesnit de câteva ori, dar tot nu am spus niciun cuvânt. Mă gândeam la ceva ce spusese Domnul Isus: „**Orice păcat şi blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată**" (Matei 12:31). Cu puterea acestor cuvinte, nu am șovăit deloc. Au trecut vreo două ore fără să spun nimic. Furios, m-a târât de păr înapoi în dormitor, apoi a spus sinistru: „Nu-i dați de mâncare până nu vorbește." În inima mea, m-am rugat lui Dumnezeu, iar aceste cuvinte ale Domnului Isus mi-au venit în minte: „**Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura**

lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Cuvintele lui Dumnezeu sunt hrana noastră pentru viață. Chiar și fără mâncare, nu aveam să mor decât dacă Dumnezeu permitea asta. Surprinzător, în noaptea aceea, o femeie de serviciu mi-a dat pe ascuns o chiflă făcută la aburi. Chiar am simțit că inimile și sufletele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. După aceea, polițiștii m-au pus să le fac curat în birou în fiecare zi, iar acolo se afla întâmplător un exemplar din Cuvântul Se arată în trup. Îl frunzăream pe furiș în timp ce făceam curățenia zilnică, iar cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere. Polițiștii îmi insuflau tot timpul aberații ateiste, dar, cu îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu am fost afectat deloc.

Într-o zi, au pus doi profesori universitari să încerce tot felul de lucruri ca să mă spele pe creier și să mă inspitească, spunând: „Dacă nu-ți revii și nu semnezi cele trei scrisori, vei primi cinci ani în închisoare și, mai târziu, îți va fi greu să-ți găsești o soție. Cum poți să-ți irosești tinerețea în felul acesta? Merită?” Asta a avut un impact asupra mea. M-am gândit la cât de tânăr eram și m-am întrebat dacă aveam să sufăr cu adevărat acolo timp de trei ani. În timp ce mă gândeam la asta, am realizat că mă lăsam păcălit de șiretlicul Satanei, așa că m-am grăbit să spun această rugăciune: „O, Dumnezeule! Aproape m-am lăsat păcălit de șiretlicul Satanei. Te rog să mă aperi ca să pot mărturisi ferm.” După ce m-am rugat, m-am gândit la un vers dintr-un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Tinerii nu ar trebui să trăiască fără adevăr, nici să ascundă ipocrizie și necinste – ar trebui să rămână fermi pe poziția corectă. Ei nu ar trebui doar să fie pasivi, ci ar trebui să aibă spiritul de a îndrăzni să facă sacrificii și să lupte pentru dreptate și adevăr**” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Ce trebuie să urmărească tinerii). Știam că ar trebui să fiu capabil să îndur orice durere ca să dobândesc adevărul. Nu-L puteam trăda pe Dumnezeu pentru un confort temporar. Trebuia să mărturisesc ferm și să-L mulțumesc pe Dumnezeu, indiferent de

ce mi-ar fi făcut polițiștii. Când nu am vrut să spun nimic, au plecat. Aveau mâinile legate. În după-amiaza aceea, s-a întors pastorul și a spus cu un zâmbet fals: „Am auzit că vei merge la închisoare. Nu poți face asta. Viața acolo e inumană. Crezi că un sfrijit ca tine va putea suporta?" Și-a scos telefonul și mi-a arătat niște poze cu creștini care fuseseră abuzați și a spus: „Uită-te la ei! Unii au primit 10 ani, alții 20. Unii dintre ei au murit în închisoare. Pot vedea că ești un credincios adevărat. Semnează ce vor să semnezi și o să-ți poți practica credința când vei ieși. Nu-i nevoie să suferi în felul acesta! Semnează acum și voi pune o vorbă bună pentru tine. Altfel, nu ai nicio șansă." Am fost îngrijorat, gândindu-mă că dacă aș fi fost într-adevăr condamnat, polițiștii m-ar fi putut tortura cum voiau ei în închisoare. Aș fi avut mult mai mult de suferit. Mi-a fost teamă, dar am știut că semnarea acelor scrisori ar fi fost o trădare a lui Dumnezeu, iar eu aș fi avut semnul fiarei. M-am rugat și L-am strigat pe Dumnezeu în inima mea, cerându-I credință ca să pot mărturisi ferm. I-am spus pastorului: „Nu voi semna." A plecat neputincios.

Șeful Secției Municipale Împotriva Cultelor a încercat și el să mă facă să semnez cele trei scrisori, spunându-mi furios: „Au trecut două luni fără nicio schimbare. Aștept o anumită atitudine din partea ta acum. Poți să pleci acasă dacă spui că nu mai crezi, dar vei fi trimis la închisoare pe dată, dacă spui că tot mai crezi! Ești încă un credincios?" M-am simțit foarte derutat. Dacă spuneam da, mergeam la închisoare și cine știe ce fel de tortură m-ar fi așteptat acolo. Dar dacă spuneam nu, Îl trădam pe Dumnezeu. M-am rugat, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea curaj și m-am simțit pregătit să mărturisesc ferm. Chiar atunci, mi-am amintit un imn din cuvintele lui Dumnezeu: „**Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit misiunea lui Dumnezeu – răscumpărarea întregii omeniri – pentru că El a fost foarte atent la voia lui Dumnezeu, fără a ține seama de planurile Sale**

personale și de judecăți. El a putut plasa planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu chiar în centru și s-a rugat mereu Tatălui Ceresc și a căutat voia Tatălui Ceresc. S-a rugat și a zis: «Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după planurile Mele; astfel, comportă-Te după cum Îți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie vrednic de preocuparea Ta, omul, care este precum o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să fac voia Ta și ca Tu să îți continui lucrarea cu Mine după cum dorești»" (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Imită-L pe Domnul Isus). Domnul Isus a suferit pe drumul spre cruce. Avea slăbiciune trupească, dar S-a putut concentra pe îndeplinirea însărcinării lui Dumnezeu. S-a supus rânduielilor lui Dumnezeu în ciuda durerii fizice. Iar Petru a fost dispus să se supună morții pentru iubirea lui față de Dumnezeu, să fie răstignit pentru Dumnezeu. Suferința mea era neînsemnată! Cuvintele lui Dumnezeu mi-au sprijinit credința și nu mi-a mai fost frică. Am hotărât să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu chiar dacă mergeam la închisoare! Am spus cu fermitate: „Atunci voi merge la închisoare." Furios, a răspuns: „Strânge-ți lucrurile, mâine mergi la închisoare." Apoi a trântit ușa și a plecat mânios. Surprinzător, două zile mai târziu, patru polițiști de la secția mea locală de poliție au venit și au spus că mă vor duce acasă. În clipa aceea, am simțit cât de minunată este cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și I-am simțit grija și mila pentru mine. Polițiștii m-au dus înapoi în oraș și mi-au luat o declarație verbală, iar apoi mi-au spus să mă prezint la secție o dată pe săptămână. Prin îndrumarea lui Dumnezeu, ulterior am fugit din zona aceea și mi-am putut face datoria din nou.

Arestul și tortura polițiștilor îmi sunt întipărite în minte. Am văzut cât de sălbatic și inuman este Partidul Comunist. Le-am văzut în întregime esența potrivnică lui Dumnezeu. Îi urăsc din tot sufletul pe acei demoni.

Am experimentat și puterea și autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu. Prin aceste încercări și greutăți, Dumnezeu Și-a tot folosit cuvintele ca să mă îndrume și să-mi dea credință și putere. Am văzut că numai Dumnezeu ne iubește și numai cuvintele lui Dumnezeu pot fi viața noastră. Credința mea în Dumnezeu a sporit. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

90. Credință desăvârșită prin încercări și necazuri

de Shu Chang, Coreea de Sud

Mama mea s-a îmbolnăvit în 1993, prin urmare toată familia a început să creadă în Domnul Isus. După aceasta, și-a revenit miraculos și de atunci am însoțit-o la biserică în fiecare duminică. Apoi, în primăvara anului 2000, vestea bună a întoarcerii Domnului a ajuns la noi acasă. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, ne-am convins că El este Domnul Isus întors și am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Am început să citim zilnic cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, bucurându-ne de udarea și hrana oferite. Chiar m-au hrănit spiritual. La gândul că mulți oameni care tânjesc după venirea Domnului încă n-au auzit glasul lui Dumnezeu și n-au întâmpinat întoarcerea Domnului, știam că trebuie să țin seama de voia lui Dumnezeu și să le împărtășesc Evanghelia Împărăției. La scurt timp am început să fac datoria de împărtășire a Evangheliei. Dar, surprinzător, am fost arestată de PCC din cauza asta.

Se întâmpla în ianuarie 2013. Eram într-o întrunire cu șase frați și surori, când, deodată, peste 20 de polițiști au dat buzna. Doi dintre ei au strigat la noi, cu armele scoase: „Nu mișcați! Sunteți înconjurați.” Alți doi, cu bastoane electrice, au strigat: „Mâinile sus și fața la perete!” Unul dintre polițiști, înarmat, a spus: „Te urmărim de vreo două săptămâni. Ești Xiaoxiao.” M-am speriat la auzul acestora. De unde-mi știau porecla? A spus că mă urmăresc de două săptămâni, deci știau unde am fost recent? Toți acei frați și surori au fost și ei arestați? N-am putut să mă mai gândesc. Doar m-am rugat în gând pentru ceilalți. După pregătirile făcute de polițiști, știam că n-o să scap ușor. Îngrijorată, L-am strigat pe Dumnezeu. Atunci mi-au venit în minte aceste cuvinte ale Sale: „**Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai**

putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta; […] Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 10). Cuvintele Lui m-au liniștit. Știam că totul este în mâinile Lui, chiar și acei polițiști. Dumnezeu era forța mea. Trebuia să mă rog și să mă bazez pe El. Am realizat că fusesem urmărită de poliție atât timp fără să știu, provocând o mare problemă bisericii. M-am detestat că fusesem așa neștiutoare și înceată. În acel punct puteam doar să mă rog pentru frați și surori. M-am rugat, luând această decizie: „Oricum m-ar tortura poliția, nu-i voi trăda niciodată pe frați și surori. Nu voi fi o iudă trădându-L pe Dumnezeu." Mi-a fost mai puțin teamă după rugăciune. Eram plină de credință și putere.

Poliția a întors casa cu susul în jos, ca niște bandiți. Ne-au confiscat telefoanele, opt playere video, patru tablete, zeci de cărți evanghelice și 10.000 de yuani. M-au dus cu alte două surori în living și ne-au pus să ne ghemuim pe podea. Chiar atunci, a început să se audă dintr-un dormitor cum sunt bătuți fără oprire frații. Am întrebat, revoltată: „Doar credem în Dumnezeu, n-am făcut nimic ilegal. De ce ne arestați?" Unul din polițiști a spus cu ură: „Credința e o încălcare a legii, e o infracțiune. Dacă Partidul Comunist spune că încălcați legea, asta faceți. Partidul nu permite credința în Dumnezeu, dar voi îndrăzniți asta pe teritoriul lui. Înseamnă că vă opuneți Partidului. Vă căutați moartea!" Am spus: „Libertatea credinței nu e garantată legal?" Au răspuns râzând: „Habar n-ai de nimic! Libertatea credinței e doar de ochii lumii, să vadă străinii, dar asta primiți voi, credincioșii!" Spunând asta, m-a plesnit peste față, iar o polițistă a venit și mi-a dat peste braț. M-am înfuriat și mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale**

cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”). Partidul Comunist aflat la putere e, de fapt, Satana la putere. Toate legile lor sunt menite să înșele. Le spun străinilor că există libertatea credinței, dar în realitate nu permit nimănui să creadă în Dumnezeu și să meargă pe calea cea dreaptă. Nu permit nimic pozitiv. Îi arestează în masă pe creștini și le fac rău. Acei polițiști erau doar bandiți și tâlhari în uniformă. Era ridicol să încerc să discut rațional cu ei! Când m-au băgat în mașină, am văzut că erau peste o duzină de mașini ale poliției care ne înconjurau.

La Brigada de Securitate Națională, un polițist mi-a zis: „Am prins un pește mare cu tine. Știm totul despre tine. Știm fiecare oraș, fiecare județ în care ai fost în ultimele două săptămâni. Sigur ești o conducătoare de biserică, altfel n-am fi mobilizat o asemenea forță ca să te prindem. N-o să te interogăm aici. Avem un «loc drăguț» pentru asta. Mă tem că o să te copleșească!” Abia atunci am realizat că m-au confundat cu o conducătoare a bisericii. Am fost puțin ușurată, știind că adevărații conducători ar fi puțin mai în siguranță. Dar tot eram îngrijorată. Știam că n-aveau să mă lase să scap ușor, crezând că sunt o conducătoare. Nu știam cum aveau să mă tortureze. M-am rugat lui Dumnezeu pentru credință și putere, să mă ajute să mărturisesc ferm. După ora 11 în acea seară, m-au băgat într-o mașină de poliție să mă ducă în acel «loc drăguț». În mașină, un polițist a zis: „Nu știți să vă ocupați de credincioșii în Dumnezeu Atotputernic. Trebuie să fiți foarte duri ca să scoateți ceva de la ei. Trebuie să facem orice funcționează, altfel poate nu mărturisesc.” Celălalt polițist a spus: „Da, cu siguranță. Se spune că ai cel mai bun truc pentru credincioșii aceștia. De asta te-am adus aici.” Auzind asta, m-am întrebat ce fel de tortură îmi pregăteau. M-am rugat în gând lui Dumnezeu și mi-au venit în minte aceste cuvinte ale Domnului Isus: „**Nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, dar care nu pot**

omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă” (Matei 10:28). **„Căci oricine vrea să-şi salveze viaţa o va pierde, dar cel ce-şi pierde viaţa pentru Mine o va găsi**” (Matei 16:25). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat putere în credința mea. Știam că viața și sufletul meu erau în mâinile Lui. Am decis să mă supun rânduielilor Sale și să nu-L trădez niciodată, chiar dacă asta mi-ar aduce moartea!

M-au dus la postul de poliție județean. Imediat ce-am intrat în camera de interogare, am auzit un frate plângând amarnic. Un polițist a ordonat să se închidă echipamentul de supraveghere și alți doi au venit și m-au încătușat, cu mâna dreaptă peste umăr și cu stânga în sus, la spate. Au tras de cătușe în sus și în jos. Simțeam că mi se rup mâinile. După asta, au băgat un braț al scaunului de tortură între brațele și spatele meu. Simțeam că brațele îmi sunt smulse. Mă durea atât de tare, încât transpirația îmi curgea pe față. Un polițist a tras de cătușe și a spus: „Te doare? Cum te simți?” Altul a zis râzând: „De ce nu lucrezi ca escortă? Atunci nu te-am aresta.” Ceilalți au izbucnit în râs. Lipsa lor totală de rușine mi-a făcut greață. Nu mi-am imaginat niciodată că niște polițiști ar putea spune ceva așa dezgustător. Sunt mai josnici decât niște bestii! Apoi unul dintre ei a zis: „Să nu grăbim interogatoriul. Până la urmă, o să vrea să ne spună ce știe. De acum înainte, n-o lăsați să mănânce, să doarmă sau să meargă la baie. Să vedem cât rezistă!” Apoi m-a tras tare de brațe, răsucindu-le așa cum erau încătușate de bara metalică de la nivelul taliei. Nu puteam să stau în genunchi sau să mă ridic, iar spatele și picioarele au început să mă doară în scurt timp. Nu m-au lăsat să dorm, nici măcar să-mi închid ochii. Imediat ce mi se închideau ochii, polițiștii dădeau cu pumnii sau picioarele în masă, în scaun sau în barele metalice. În plus, îmi țipau în ureche sau făceau tot felul de sunete ciudate ca să mă sperie. Eram într-o stare de alertă maximă și n-

am avut niciun moment de liniște. M-am rugat în gând lui Dumnezeu și atunci m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic: **„Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine însuți adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință. Merita să sufăr orice ca să dobândesc adevărul. Trebuia să rezist, oricât de mult aș suferi. Eram hotărâtă să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana.

Dimineața următoare, șase sau șapte ofițeri au venit să mă interogheze despre locul unde se află fondurile bisericii și cine sunt conducătorii superiori. M-au lovit cu cruzime când n-am vrut să le spun nimic. Imediat după ce au plecat, au venit alții să-mi pună aceleași întrebări. M-au interogat fără oprire, 24 de ore pe zi. După patru zile, tot corpul îmi era umflat, iar gambele deveniseră cât coapsele de groase. Eram înfometată și epuizată. O polițistă m-a văzut că ațipesc și m-a lovit peste picioare cât de tare a putut. Nu-mi mai simțeam partea de jos a corpului și spatele mă durea înfiorător, de parcă ar fi fost rupt. Ochii îmi erau umflați și mă usturau groaznic, ca și cum mi-ar sări din orbite. Era incredibil de dureros. Ideea de a-mi închide ochii sau de a-mi odihni picioarele chiar și o clipă părea un adevărat lux. Nu știam cât mai aveau de gând să mă tortureze. Simțeam că trupul meu își atinsese limita, că nu mai pot rezista. Eram foarte slabă în inima mea. M-am rugat lui Dumnezeu pentru credință și putere. Atunci m-am gândit la aceste imnuri din cuvintele lui Dumnezeu: **„Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor**

întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în țara Sinim. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers" (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Cântecul biruitorilor). **„În trecut, Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu; dar ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu până la sfârșit și să îți epuizezi toată energia pentru El. Ce poate să facă, în numele lui Dumnezeu, o ființă creată?**" (Urmați Mielul și cântați cântări noi, O ființă creată ar trebui să fie la mila lui Dumnezeu). Cuvintele lui Dumnezeu m-au încurajat și mi-au sporit puterea. Fusesem supusă unor torturi nemiloase, dar El rămăsese lângă mine și mă îndruma prin cuvintele Sale. Știam că trec prin acel fel de încercări pentru ca El să-mi desăvârșească credința. Trebuia să dau o mărturie victorioasă în fața marelui balaur roșu. Dacă-L trădam pe Dumnezeu din teama de suferință trupească, viața mea n-ar mai avea valoare. Ar fi o mare umilință. M-am gândit retrospectiv la toate acele epoci în care apostolii și profeții erau persecutați și înfruntau moartea. Toți și-au păstrat credința în Dumnezeu și au fost martori răsunători pentru El. Eram torturată de poliție cu permisiunea Lui. Statura mea era mică și nu mă puteam compara cu sfinții de pe vremuri, dar eram foarte norocoasă pentru șansa de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Eram dispusă să-mi risc viața ca să mărturisesc ferm pentru El, să-I aduc puțină alinare. Gândul la cuvintele Sale mi-a alinat puțin și durerea fizică. Văzând că ațipesc, căpitanul m-a apucat de păr, mi-a smucit capul înainte și înapoi și m-a lovit cu pumnul peste cap și piept. Nu mă lăsau nici să merg la baie, spunând să aștept până

la o anumită oră. Când mergeam la baie, câțiva polițiști bărbați stăteau lângă toaletă și spuneau tot soiul de mârșăvii. Îmi era atât de rușine, că-mi venea să mor. Atunci m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: «Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație.» Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși nici unul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Luminarea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a arătat că umilința și tortura pentru credință însemnau să suferi de dragul dreptății. Harul lui Dumnezeu mi-a dat șansa să fiu martoră; era o onoare pentru mine. Dar, când mi-a fost puțin rușine și am trecut printr-o mică suferință fizică, mi-am pierdut credința în Dumnezeu și chiar m-am gândit la moarte. Am pus prea mare preț pe gloria personală sau pe umilință. Ce fel de mărturie era asta? Hotărâsem să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu chiar cu prețul vieții, dar mă gândeam să închei totul doar din cauza unei mici suferințe trupești. Nu căzeam într-unul din vicleșugurile Satanei? Nu încerca Satana să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu? Nu puteam să dau înapoi și să fiu batjocura Satanei. Trebuia să continui să trăiesc, să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu și să-i aduc rușine Satanei! Odată ce-am înțeles voia lui Dumnezeu, am spus această rugăciune:

„Dumnezeule, sunt dispusă să mă las în mâinile Tale. Oricum m-ar tortura Satana, voi mărturisi ferm pentru Tine și nu Te voi trăda niciodată. Îți voi respecta orchestrările și rânduielile în toate!” Această rugăciune m-a întărit.

În camera de interogare, polițiștii au pornit un computer și mi-au arătat poze cu niște surori, ca să le identific. Au spus că, pe 24 ianuarie, pe la ora 14:00 au arestat frați și surori din câteva locuri diferite. Era o operațiune coordonată. Am fost furioasă. Văzând că nu răspund, m-au amenințat amândoi, spunând lucruri precum: „Deja știm totul despre voi. N-are rost să te opui. Toți ceilalți au vorbit, la ce bun să reziști de dragul lor? Chiar dacă îți dăm drumul acum, biserica ta n-o să te primească înapoi. Fii deșteaptă. Spune-ne cine sunt conducătorii superiori și unde sunt fondurile bisericii. O să te lăsăm acasă la timp pentru sărbătoarea de Anul Nou.” Tot n-am spus nimic, așa că au urlat la mine: „Dacă nu ne spui unde sunt banii bisericii, te dezbrăcăm, te atârnăm de tavan și te snopim în bătaie. O să ne facă mare plăcere.” M-am speriat auzind acestea. Am văzut că acei diavoli sunt în stare de orice și nu știam dacă o să rezist. Eram la capătul puterilor și nu știam ce aveau de gând să-mi facă în acea noapte. Frica și tristețea veneau în valuri și m-am simțit extrem de neajutorată. M-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu și să-I cer protecția. După rugăciune, m-am gândit la aceste cuvinte ale Sale: „**Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul. Deși, în definiția «trupului», se spune că trupul este stricat de Satana, dacă oamenii vor renunța, cu adevărat, la ei înșiși și nu vor fi mânați de Satana, atunci nimeni nu va putea să-i învingă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 36). Prin luminarea cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles că mă temeam îngrozitor de

rușine și de moarte. Satana îmi acaparase slăbiciunile ca să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu. Era șiretlicul lui. Dacă puteam să-mi risc viața, ce altceva n-aș putea face? Am văzut și că modul în care mă tratau nu-mi aducea rușine, ci arăta doar răutatea și josnicia poliției. Trupul meu nu valorează nimic. Am fost dispusă să-mi sacrific viața ca să fiu martoră pentru Dumnezeu și să-l fac pe Satana de ocară. Știam că mărturia pentru Dumnezeu ar fi valoroasă, că n-aș fi trăit în zadar. La acest gând, nu m-am mai temut. Eram plină de putere și credință.

Pe la ora 13:00 în acea după-amiază, inima a început să-mi bată repede și respiram cu dificultate. Picioarele îmi erau slăbite și m-am prăbușit pe podea. Văzându-mă în acea stare, au spus doar: „N-are rost să te prefaci că ești pe moarte. Nu te lăsăm să te duci. Comitetul Central spune că nu contează dacă omorâm în bătaie un credincios. Un mort în plus e un credincios în minus! Am putea să săpăm o groapă și să-ți aruncăm cadavrul. Nimeni n-o să știe.” Mai târziu, au văzut că într-adevăr nu mă simt bine și, temându-se să nu mor și să-și piardă sursa de informații, m-au dus la spital pentru un consult. Doctorul a spus că aveam o problemă de inimă din cauza extenuării și că ar trebui să mănânc și să mă odihnesc. Dar lor nu le păsa dacă trăiesc sau mor. La jumătate de oră după ce m-am întors de la spital, m-au încătușat din nou de barele metalice. Văzând că nu ajung nicăieri cu abordarea lor dură, au trecut la una mai blândă. Unul dintre polițiști mi-a spus cu un ton blând fals că nu e împotriva credinței în Domnul și că bunica lui e creștină. A mai zis și că n-are prietenă și, văzând cât sunt de drăguță, i-ar plăcea să găsească o prietenă ca mine. Altul a zis apoi: „Chiar dacă nu te gândești la tine, gândește-te la părinții tăi. Anul Nou Chinezesc e aproape și toți sunt cu familiile lor. Dar tu ești aici, suferind. Părinții tăi ar fi așa triști dacă ar afla.” Un alt polițist a adăugat: „Am un copil de vârsta ta și detest să te văd suferind așa. Spune-mi de ce ai nevoie. Eu am ultimul cuvânt aici.

Pot să-ți găsesc și de lucru. Poți să-mi spui doar mie orice știi.” Acest comportament mieros din partea lor mi-a provocat greață. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 17). Satana încerca să-mi folosească emoțiile și niște mici favoruri ca să mă cumpere, să mă ispitească să-L trădez pe Dumnezeu. Era nerușinat și demn de dispreț! Știam că nu mă pot lăsa înșelată de vicleșugurile Satanei. După aceasta, indiferent cum m-au amenințat sau ispitit, n-am scos un cuvânt. Veneau în grupuri de șase sau șapte și mă interogau pe rând opt zile și nopți. Foloseau intimidări, amenințări și tortură ca să-mi smulgă o mărturie, dar n-au obținut nicio informație de la mine. În cele din urmă, unul dintre polițiști a spus: „Ești incredibil de hotărâtă, iar Dumnezeul tău e mare.” Am fost fericită la auzul acestora. Îl văzusem pe Satana rușinat și învins.

M-au dus la un centru de detenție după aceasta. Acolo, o polițistă mi-a făcut o percheziție corporală cu camera de supraveghere pornită. Ajunsă în celulă, celelalte deținute m-au privit cu sălbăticie, iar gardienii le-au aţâţat, spunând: „Asta e altă credincioasă. Să aveți «mare grijă» de ea.” Până să mă pot acomoda, o deținută mi-a ordonat să fac un duș rece. Tremuram în timp ce aruncau cu apă rece pe mine. Celelalte deținute stăteau pe margine și râdeau. A trebuit să car zilnic zeci de găleți de apă ca să spăl baia, să fac curățenie și la mese îmi dădeau intenționat mai puțină mâncare. Nu eram niciodată sătulă. Noaptea îmi loveau cu putere patul ca să nu pot dormi. Eram speriată și inima îmi sărea din piept. A fost groaznic. Mai târziu, m-au pus să dorm singură, pe cimentul rece. În plus, gardianul le instiga pe

deținuta șefă și pe unele criminale să mă chinuie, iar poliția mă interoga și mă amenința mereu, spunând: „Ai comis o infracțiune politică. Nimănui nu i-ar păsa dacă ai muri. Dacă nu vorbești, o să te ținem aici pe termen nedefinit. Nu spera să mai ieși de aici!” Mă simțeam groaznic auzind toate astea. Fiecare zi din acele patru luni a fost o tortură și chiar nu mai rezistam. Nu știam când o să se termine totul. Simțeam că nu am puterea să continui. Eram foarte slăbită. Îmi doream moartea ca să scap de durere. M-am rugat lui Dumnezeu în toiul durerii, plângând amarnic. M-am gândit cum Se întrupase Dumnezeu, venind pe pământ ca să exprime adevărul și să mântuiască omenirea. Mă bucurasem de udarea și hrana cuvintelor Sale, dar voiam să părăsesc această lume înainte de a-I răsplăti iubirea. Eram plină de vinovăție și regrete; mă simțeam groaznic, ca și cum aș fi primit o lovitură în inimă. Atunci m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). **„Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. […] Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”). M-am rușinat în fața acestor

cuvinte ale lui Dumnezeu. El S-a întrupat și a venit pe pământ să exprime atâtea adevăruri pentru a ne hrăni, iar acum, când avea nevoie ca oamenii să fie martori pentru El, voiam să scap din acea situație prin moarte doar pentru că trecusem prin puțină umilință și suferință fizică. Nu era o supunere adevărată. Nu era o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? M-am gândit cum Iov pierduse toată avuția și copiii, cum suferise chinul bolii, dar nu L-a învinovățit niciodată pe Dumnezeu. A continuat să-I slăvească numele și I s-a supus. A fost o mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, discipoli și profeți și-au dăruit viața și și-au vărsat sângele pentru El. Mă bucurasem de atât de multe de la Dumnezeu, dar ce sacrificasem pentru El? Eram egoistă și josnică, nu meritam prețul plătit de Dumnezeu pentru mine. Nu eram demnă nici măcar să mă numesc om! M-am căit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, am greșit. N-ar trebui să mă gândesc la moarte. Vreau să fiu ca Iov, ca Petru. Indiferent cu ce mă confrunt, vreau să mărturisesc ferm pentru Tine.” Rugăciunea mi-a dat puterea de a înfrunta orice ar fi urmat. La scurt timp, deținuta șefă a fost transferată la închisoare ca să-și execute sentința și au venit alte câteva deținute, care au început să aibă grijă de mine. Mi-au dat obiecte de uz zilnic și haine pentru acel anotimp. Știam că era orchestrarea și rânduiala lui Dumnezeu. Așa cum spun și cuvintele Lui: „**Oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”).

Mai târziu, am cunoscut o soră în centrul de detenție. A fost foarte emoționant. Am copiat în secret cuvinte ale lui Dumnezeu pentru încurajare și părtășie. Inima îmi era plină și veselă. Apoi, într-o zi din septembrie, poliția a venit din nou să mă interogheze. M-au fotografiat imediat ce-am

intrat în camera de interogare și au spus că o vor folosi pe internet, ca să-mi afle identitatea. M-au amenințat spunând: „Cazul tău e aproape decis. Nici nu te gândi că o să ieși de aici! Politica Partidului Comunist față de creștini e să transforme pedepsele de un an în trei și pe cele de trei ani în șapte ani. Pot fi omorâți în bătaie dintr-un capriciu și nimeni nu-i tras la răspundere. O să vedem cât poți să reziști.” Văzând cât de rău și josnic e PCC, l-am urât și mai mult pe diavolul Satana. În niciun caz n-aveam să capitulez și să-L trădez pe Dumnezeu. Le-am spus serioasă: „Poți să-ți iei gândul. N-am nicio intenție să ies. Cât timp pot să-L cunosc pe Dumnezeu și să mărturisesc ferm pentru Creator în viața mea, o să merite, chiar dacă mor aici!” Polițiștii au ieșit val-vârtej, furioși.

Am fost eliberată în noiembrie 2013, după ce am fost deținută ilegal 10 luni de autorități. Deși suferisem fizic când am fost arestată de Partidul Comunist, cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat tot timpul, îndrumându-mă să înving ispitele Satanei și să mărturisesc ferm. Am experimentat pe deplin puterea și autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu și credința mea a sporit. Am văzut clar și esența diabolică a PCC de ură și dușmănie față de Dumnezeu. I-am întors spatele și l-am respins și mi-am întărit hotărârea de a-L urma pe Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org